

Giới thiệu Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang

Một câu chuyện tình trong tác phẩm Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang rất hiếm gặp từ hai đối thủ sẽ đối mặt nhau khi mà cô .

Một sát thủ chuyên nghiệp đánh thuê cho một tổ chức bí mật , riêng diện mạo của cô thì ngoài tổ chức ra thì không còn ai có thể nhìn được ngoại trừ người sắp chết . Cô sẽ trở lại cuộc sống tự do tự tại của mình khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này ...

Anh , một tổng giám đốc giàu có , một ông trùm của băng xã hội đen trong thế giới ngầm . Chưa tồn tại bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được quyết định của anh , đừng bao giờ nghĩ rằng phụ nữ có thể làm anh phải sa ngã !!! Như vậy thì làm sao họ đến được với nhau trong yên tĩnh ???

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhiệm vụ cuối cùng

"Boss, tất cả đã chuẩn bị xong."

Trong tầng hầm tối tăm, âm u, một người đàn ông cao to, mặc quần áo thể thao màu xám, cung kính nói với một người đàn ông mặc áo đen, đeo mặt nạ răng nanh bằng đồng, đang ngồi phía đối diện.

Không thể nhận ra được người đàn ông mặc áo đen là ai. Hắn gật đầu một cái, vươn tay lấy chiếc điện thoại đang đặt trên bàn, bấm một dãy số. Sau đó thấy hắn dùng giọng khàn khàn nói:

"Trong vòng hai tiếng, tôi muốn nghe thấy tin về cái chết của Chu Tàn Thiên. Tài liệu chi tiết sẽ được chuyển đến ngay sau đây."

Một người mặc đồ ngủ màu đỏ sexy, chân trần, đang nằm mơ màng trên chiếc giường nghe thấy thế, thì liền mở đôi mắt to, đen trắng rõ ràng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Cô nhấp máy đôi môi xinh đẹp, từ từ nói bằng giọng trong vắt như mùa xuân, thấm vào lòng người:

"Boss, đây là nhiệm vụ cuối cùng của người ta nha. Hoàn thành nhiệm vụ này, tôi sẽ không còn liên quan gì tới tổ chức nữa."

Người đàn ông áo đen nhận nhạ đáp lại một câu:

"Ừ."

Sau đó liền cúp điện thoại.

.....

"Boss, ngài thật sự sẽ làm như thế với Ánh sao?"

Sau một lúc chần chừ, cuối cùng người đàn ông mặc bộ đồ màu xám lấy hết dũng khí, dè dặt hỏi. Người có mắt đều nhìn ra sự công hiến của cô ấy cho tổ chức. Cô ấy chính là huyền thoại bất bại trong giới sát thủ.

Người đàn ông áo đen nói rõ suy nghĩ độc ác:

"Đối với cô ấy, không có được thì phải hủy diệt ngay. Nếu không, sẽ là mối đe dọa to lớn cho chúng ta."

Dĩ nhiên còn một nguyên nhân khác nữa —— giết gà dọa khỉ, để cho những kẻ còn lại, từ bỏ luôn ý nghĩ rời khỏi tổ chức.

Hắn dùng một chút, tiếp tục nói:

"Trong lúc đó, cho dù bất kể là ai bước vào ngôi biệt thự kia, ta cũng lập tức ra lệnh cho nổ tung."

Bỏ qua cơ hội lần này, muốn giết được cô sẽ khó như lên trời. Mặc dù đã kiểm tra khuôn mặt của cô rất nhiều lần, cũng không phát hiện ra bất kỳ điều bất thường nào, nhưng giác quan thứ sáu của hắn mách bảo, cô dùng diện mạo giả để làm việc với tổ chức. Dựa vào tác phong làm việc của cô, hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, nhất định sẽ tạo ra cái chết giả. Sau đó cô sẽ sống cuộc sống mới với thân phận khác. Năng lực của cô quá mạnh, lòng dạ quá sâu.

.....

Úc Hàn Yên ném chiếc điện thoại di động qua một bên, nhìn chăm chăm trần nhà có chút mất hồn. Suốt mười lăm năm qua, từ lúc mới bắt đầu tham gia vào lớp huấn luyện như địa ngục, một mình tàn sát những người bạn bên cạnh để vượt qua được khu vườn nhiệt đới, rồi tiếp đó là những vụ ám sát

không ngừng nghỉ. Tất cả đều khiến cô mệt mỏi. Chỉ có điều may mắn là, rất nhanh nữa thôi, "Ảnh" sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới.

Dĩ nhiên cô cũng không ngại thơ mà cho rằng, boss sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy. Từ năm mười bốn tuổi, cô đã làm thay đổi khuôn mặt của mình từng chút từng chút một, để về sau có thể bình yên thoát khỏi tổ chức. Đến hôm nay đã là bảy năm, dung mạo của cô mà những thành viên trong tổ chức nhìn thấy, đã khác xa dung mạo thật đến một trời một vực rồi.

Cô từ đầu đến cuối đều tin tưởng rằng, người cô có thể tin tưởng chỉ là bản thân. Đây cũng là nguyên nhân tại sao khi thi hành nhiệm vụ, cô chỉ luôn luôn một thân một mình.

Cô đứng dậy đi tới trước máy tính mở mail. Chu Tản Thiên, chính khách nước Mĩ, ra ngoài đều có mười hộ vệ to cao ngăm bảo vệ. Tối nay tại biệt thự Lam Huyền. Xem các nội dung bên trong, não của cô vận hành liên hồi với tốc độ cao. Không tới một phút sau, đã cơ bản phác thảo ra một phương án hành động hiệu quả.

9h tối, sau 40 phút đưa xe, Úc Hàn Yên đã xuất hiện bên ngoài tường rào của ngôi biệt thự xa hoa, có diện tích khoảng 400m², tại một vùng ngoại ô của San Francisco, Mỹ. Cô không trèo bừa qua tường rào, mà như một con khỉ, nhảy phốc lên một cây đại thụ có cành lá xum xuê, bằng chiếc kính thiên văn hồng ngoại nhỏ bé tiên tiến nhất, quan sát toàn cảnh bên trong mấy lần.

Chu Tản Thiên chắc hẳn đang gặp gỡ một tên đầu sỏ của hắc bang, nhìn xung quanh ngôi biệt thự rõ ràng thấy có hai nhóm người, trong đó có một nhóm tản ra sát khí vô cùng nặng.

Mà điểm này trong tài liệu lại không hề nhắc tới. Xem ra cách an toàn và nhanh nhất hôm nay chính là dùng kính thiên văn hồng ngoại thăm dò, từ bờ tường phía sau tiến thẳng vào tầng hai.

Cô nhảy nhẹ nhàng xuống đất, thân thể áp sát vào vách tường, nhanh chóng di chuyển đến vị trí tốt đã được vạch ra. Khi đến đích cô chờ năm giây, sau đó không chút do dự ấn vào chiếc vòng trên cổ tay phải, một sợi dây thép cường lực mỏng như sợi tóc trong nháy mắt bắn ra, bám chặt lên bờ tường cách chiếc cửa sổ tầng hai đang hé mở khoảng 10cm. Cô dựa vào sợi dây cường lực đu lên, sau đó bắt đầu trèo.

Lúc gần leo lên đến cửa sổ, cô dùng sức tỉ mỉ hai mũi chân vào bờ tường, nhào một vòng 360 độ, bật lên cao, tiến vào biệt thự một cách thuận lợi.

Sau khi quan sát xung quanh một vòng, phát hiện không có máy giám sát ở nhà vệ sinh nữ cô mới thả lỏng phòng bị xuống một chút. Đúng lúc này âm thanh xả nước từ bồn cầu truyền đến, cô vội vàng bước nhanh vào một buồng vệ sinh khác đóng cửa lại.

Khi đã xác định được rõ ràng bóng lưng của đối phương là phụ nữ, giống như người giúp việc, Úc Hàn Yên liền bắn sợi dây cường lực trên cổ tay phải ra, thít chặt lấy cổ người phụ giúp việc kia, không để cho đối phương kịp la lên đã kết liễu luôn tính mạng của cô ta.

Úc Hàn Yên vội vàng kéo người phụ nữ vào chỗ mình, đóng cửa lại, rồi cời quần áo và giày dép của người phụ nữ ra mặc vào người mình. Đồng thời đặt người phụ nữ đó ngồi lên trên bồn cầu, sau đó mới mở cửa đi ra ngoài. Tiếp đó, từ chiếc nhẫn trên ngón tay trở phải, bắn ra một sợi dây mỏng sắc bén. Cô đưa sợi dây vào khe ổ khóa trên cửa, xoay xoay vài giây, sau khi nghe thấy tiếng ‘phụt’ mới dừng lại.

Không lâu sau đó, một người con gái mặc đồng phục Anime Nhật Bản, tóc tết đuôi sam xuất hiện ở hành lang bên ngoài nhà vệ sinh. Để đánh lừa con mắt người khác, cô đi về phía căn phòng tạp vụ cách đó không xa, đeo đôi găng tay màu trắng vào, cầm máy hút bụi đi ra. Cô hút bụi xung quanh tầng hai, đồng thời cắt mắt không ngừng quan sát tình hình xung quanh.

Lần đầu tiên, cô rất muốn chửi bậy. Tại sao lại nhiều bom như vậy?!

Mặt dây chuyền hình giọt lệ màu đỏ đeo lủng lẳng trên cổ không ngừng lắc lư...

Dựa vào cường độ lắc lư của mặt dây chuyền, nhân lúc không ai để ý cô đặt tay sâu xuống khe hở bên cạnh ghế sofa, lấy ra một trái bom cùng màu với chiếc ghế. Kim dài và ngắn của nó đều đang suýt soát. Trong nhất thời, trái tim cô trùng xuống tận đáy. Là bom tắc kè hoa.

Đây là loại bom vừa mới được tổ chức nghiên cứu thành công. Màu sắc của nó có thể tự động thay đổi để phù hợp với môi trường xung quanh, hơn nữa, sợi dây dính kèm trên trái bom rất mềm mỏng, có thể uốn cong được. Theo sự hiểu biết của cô thì loại bom hệ liệt này còn chưa được bán ra bên ngoài.

Nếu cô đã nhận nhiệm vụ ám sát Chu Tản Thiên, thì những trái bom này tuyệt đối không thể có khả năng nhằm vào hắn. Nói một cách khác, bọn chúng đang nhắm vào cô. Cô nhếch môi cười nhạt báng, boss quả thật quá hào phóng rồi. Chỉ cần hắn ta nhận được tin tức của cô, sẽ lập tức ra lệnh cho những trái bom này phát nổ, đến lúc đó, trong nháy mắt cả tòa biệt thự sẽ hóa thành tro bụi. Nhưng mà, như thế không phải càng tốt sao? Cô đỡ phải mất công nguy tạo ra một cái chết giả cho mình.

Nhớ ngày đó, vì đề phòng có một ngày boss sẽ thừa dịp cô thiếu cảnh giác mà ra tay sát hại, mỗi lần hoàn thành xong nhiệm vụ, cô đều gửi tin báo cho hắn ngay tại hiện trường, để trong tiềm thức hắn sẽ ngầm thừa nhận sự thật này, sau đó sẽ dựa vào điểm này mà định ra kế hoạch mưu sát cô.

Dựa theo tình huống tối nay mà nói, cô có thể không cần ra tay giết người, chỉ cần đặt trực tiếp điện thoại di động ở đây, để nó gửi tin đi đúng giờ là được.

Cô đem máy hút bụi trả về phòng tạp vụ, đang định vào nhà vệ sinh thay đổi trang phục để rồi đi thì thấy hai người đàn ông cao to, uy mãnh đi tới trước mặt.

Một người trong đó lạnh lùng nói:

"Đi theo chúng tôi."

Úc Hàn Yên cười hơi ngượng ngùng, có chút khúm núm nói:

"Tôi muốn đi vệ sinh."

Người kia không còn kiên nhẫn, trực tiếp rút súng ra chìa vào đầu cô, lặp lại câu nói:

"Đi theo chúng tôi."

Được rồi, thấy thời gian vẫn còn dư dả, chơi với các anh một lúc cũng được. Úc Hàn Yên tựa hồ như sợ hãi càng không ngừng gật đầu.

Hai người dẫn cô đi vòng quanh tầng hai, cuối cùng dừng trước một cánh cửa có sáu người đánh canh giữ. Một người trong số đó gõ cửa, cung kính nói:

"Ông chủ, đã đưa người giúp việc tới."

Giọng của một người đàn ông trung niên vọng ra:

"Đề cho cô ta vào."

Úc Hàn Yên vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Chu Tàn Thiên béo ụt ịt, đang ngồi một mình trên ghế sofa. Con mắt tự đưa tới cửa, cô há lại không nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tẩu thoát thành công

Chu Tàn Thiên vênh mặt, hát hàm sai khiến:

"Dọn dẹp cẩn thận, sạch sẽ chiếc bàn cùng ghế sofa đối diện kia đi. Còn nữa, đừng cố gắng quyến rũ khách quý của tôi, nếu không cô đừng mong sống sót."

Úc Hàn Yên nhìn nhà vệ sinh không có động tĩnh gì, cúi đầu nhếch môi cười giễu cợt, đi chậm chậm đến bên cạnh bàn, tay phải cầm chiếc khăn lau lên. Lúc Chu Tàn Thiên đang cho rằng cô sẽ lau bàn, trong chớp mắt Úc Hàn Yên đã ở ngay phía sau lưng hắn, đồng thời không chút do dự, chiếc khăn lau trên tay đã chặn lấy miệng hắn. Tiếp đó, tay trái đặt sau ót hắn, hai tay phối hợp cùng nhau, dùng sức xoay cổ hắn 180 độ theo chiều kim đồng hồ. Cổ hắn đã bị bẻ gãy.

Lăng Diệp đang lau tay trong nhà vệ sinh, đột nhiên đánh hơi thấy có mùi nguy hiểm. Anh dừng động tác trong tay lại, rón rén đi đến cửa, từ từ vận tay nắm, mở cửa ra hé hé.

Úc Hàn Yên nghe thấy có tiếng động, vội vàng ném khăn lau xuống, xoay người bật sợi dây thép từ chiếc nhẫn ra. Ngay tức khắc, sợi dây thanh mảnh lao về phía cửa đối phương như thể chẻ tre.

Lăng Diệp đẩy cửa ra, thoáng thấy sợi dây đang lao vun vút về phía mình, tay phải liền nắm chặt lấy sợi dây, xoay tròn 360 độ để sợi dây quấn quanh vào tay mình, sau đó dùng sức kéo mạnh người đang nắm đầu dây kia về phía mình.

Úc Hàn Yên thấy thế, ngón cái tay phải không chút chậm trễ, ấn vào một điểm trên chiếc nhẫn làm cho nó rơi ra trong chớp mắt, đồng thời bắn thẳng sợi dây từ chiếc vòng trên cổ tay lên trần nhà, rồi đu người lên lơ lửng giữa không trung. Sau đó, tay trái cô rút ra một khẩu súng vô thanh được giấu sẵn trong bắp đùi, nhắm thẳng về phía tim đối phương bắn.

Lăng Diệp không hề lùi bước, vẫn di chuyển thần tốc về phía cô, thấy viên đạn lao tới, cũng chỉ hơi né người, tránh cho viên đạn không vào tim, để mặc kệ cho nó chui vào trong cơ thể.

Úc Hàn Yên khề cau mày, đột nhiên lao về phía cửa sổ. Cao thủ so chiêu, ngay lập tức đã phân cao thấp. Cô đánh không thắng người đàn ông này. Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ đây?

Lăng Diệp nhìn ra ý đồ của đối phương, anh hơi dùng sức ở hai mũi chân, tung người lên không trung theo một đường cong hoàn mỹ, bàn tay phải thon dài mạnh mẽ bắt lấy cổ chân Úc Hàn Yên, kéo cô xuống đất không thương tiếc. Sau đó, thừa dịp phản công, đưa tay trái đoạt lấy khẩu súng trong tay cô.

Đôi mắt xinh đẹp của Úc Hàn Yên tràn ngập khó tin. Đây là người sao? Tại sao lại có thể di chuyển trên không trung một quãng dài như vậy?! Hơn nữa, khẩu súng lục này mặc dù hình dáng rất nhỏ, nhưng uy lực của nó rất lớn, thế nhưng sao anh ta lại giống như không hề hấn gì vậy? Thậm chí ngay cả

chóp mắt cũng không có?!

Cảm giác cổ tay phải của mình sắp bị xé đứt đến nơi rồi, không thể làm gì khác hơn, Úc Hàn Yên đành đưa tay trái ra, ấn vào một điểm trên chiếc vòng tay thu hồi sợi dây thép trở về vị trí ban đầu. Cũng vì vậy mà cô bị té xuống mặt đất không thương tiếc. Lúc này cô có cảm giác vô cùng hối hận vì mình đã không giết ngay hai tên hộ vệ kia. Hiện tại thì hay rồi, cô đã đem chính mạng sống của mình ra chơi đùa.

Người ở bên ngoài nghe thấy có tiếng động, vội vàng lên tiếng:

"Ông chủ!"

"Ông chủ!"

Lăng Diệp dùng đôi mắt ma mị, quyến rũ nhìn người dưới đất, bất ngờ nói:

"Không có việc gì, không cần vào."

Trong lòng Úc Hàn Yên khó hiểu, nhìn người kia đầy nghi ngờ.

Lăng Diệp đi tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống ra lệnh:

"Đứng dậy!"

"Anh không giết tôi?" Úc Hàn Yên ngây ngốc hỏi.

Lăng Diệp cau mày, lạnh lùng nói:

"Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ hai."

"."

Úc Hàn Yên ủ rũ đứng lên, ra vẻ mặc anh làm thịt đó.

Tay trái Lăng Diệp không chút khách khí đặt lên vai Úc Hàn Yên, để che đi vết máu trên áo sơ mi đen, nói:

"Đi."

"Cái gì? Anh chẳng những không giết tôi, còn đưa tôi ra khỏi biệt thự?"

Úc Hàn Yên không tin được trợn trừng hai mắt hỏi. Thấy đôi môi mím chặt dưới chiếc mặt nạ hình con bướm màu đỏ rực phát ra sự tàn bạo, không khỏi giật mình.

Cô nói:

"Vây chờ tôi một chút."

Cô cúi đầu lấy chiếc điện thoại di động từ trong tạp dề ra, gõ hai chữ: "Hoàn thành". Sau khi đặt chế độ tự gửi tin nhắn sau hai phút cho nó, mới đặt xuống đất, mở cửa đi ra ngoài cùng người kia.

"Chu tiên sinh đang có chuyện phải suy nghĩ, không muốn chúng tôi làm phiền, cho nên ngài ấy đã đặc biệt ra lệnh cho tôi đưa anh ấy xuống vườn hoa dạo trước." Mặt Úc Hàn Yên không biến sắc nói.

Bốn người trong đó không hẹn mà cùng gật đầu lên tiếng:

"Xin mời."

Lăng Diệp không nói gì, nhếch môi cười, khoác vai Úc Hàn Yên đi xuống tầng dưới không nhanh không chậm.

Bốn người khác đi theo sát sau lưng họ.

Cuối cùng bọn họ cũng đi đến mấy chiếc xe đang đậu sẵn. Úc Hàn Yên ghé sát vào tai Lăng Diệp nói nhỏ:

"Lên xe nhanh lên, trong vòng 10 giây nữa căn biệt thự sẽ bị nổ tung."

Mặc dù trong lòng Lăng Diệp có chút kỳ quái, nhưng vẫn ra lệnh:

"Lên xe."

Khi người thủ hạ mở cánh cửa sau của chiếc xe Maybay cho anh, anh vội đẩy Úc Hàn Yên vào bên trong, sau đó mình cũng ngồi vào.

Úc Hàn Yên ở trong xe không chút kiêng nể, cô lớn tiếng nói gấp gáp :

"Nhanh lên, tăng tốc độ tối đa."

Lái xe giương mắt nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Lăng Diệp khẽ gật đầu, liền làm theo lời của cô.

Lúc này Lăng Diệp mới lên tiếng:

"Người của tôi cũng đã kiểm tra, nhưng không phát hiện thấy có bom trong biệt thự."

Anh dừng một lát, lại nói tiếp:

"Nếu như đáp án sau đó khiến tôi hài lòng, thì tôi sẽ không dùng cực hình đối với em."

Uy hiếp trắng trợn. Úc Hàn Yên thờ dài một hơi, nghiêng đầu nhìn sang, nói:

"Anh chờ xem."

Cô vừa nói xong thì Lăng Diệp nghe thấy một âm thanh cực lớn từ bên ngoài truyền vào. Anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó tầm 500m, khu biệt thự cao tầng ngay lập tức đã bị san bằng. Cách một tầm kính, dường như anh cũng cảm thấy được một cỗ bức xạ nhiệt xông vào mặt mình.

Uy lực thật lớn.

"Đây là một loại bom mới nhất vừa mới được nghiên cứu ra, còn chưa xuất hiện trên thị trường. Chỗ bom đó không phải là của tôi, mà ngược lại, nó nhằm vào tôi. Tôi có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, là bởi vì một thứ đặc biệt." Úc Hàn Yên cười châm biếm nói.

Lăng Diệp nhớ lại lúc cô đặt chế độ tự động gửi tin nhắn sau hai phút, dường như cũng đã hiểu ra điều gì đó. Anh cũng không vặn hỏi thêm nữa, ngược lại hỏi:

"Mục đích em đến biệt thự là gì?"

Úc Hàn Yên nghe xong, đầy oán giận nói:

"Mục đích của tôi là ám sát Chu Tàn Thiên. Nếu lúc đó anh mở cửa chậm một chút, thì tôi đã nhảy ra khỏi cửa sổ được rồi, chứ đâu cần phải ra tay với anh." Lúc này, đã không còn vẻ kìm nén của người bị bắt.

Lăng Diệp không thể không bật cười, trêu chọc nói:

"Cho nên đó là lỗi của tôi?"

"Đâu có, đâu có, là lỗi của tôi, lỗi của tôi. Tôi nên hành động nhanh hơn mới phải." Úc Hàn Yên nhục như con chó nói, chỉ thiếu một điều là đưa móng vuốt ra gãi gãi chân người ta thôi.

Lăng Diệp nhủ mày, đôi môi có chút tái nhợt cong thành hình vòng cung đẹp mắt, đưa tay kéo cô sát lại gần mình, sau đó dựa đầu vào vai cô nhắm mắt dưỡng thần.

Đầu tiên Úc Hàn Yên ngẩn ra, sau đó cúi đầu nhìn vết máu trên người anh, dùng giọng nói rất êm tai nói:

"Nếu như anh không muốn bị chết vì máu chảy ra quá nhiều, thì trước tiên hãy đến một bệnh viện gần nhất lấy viên đạn ra đã."

Dĩ nhiên cô tốt bụng như vậy, đơn giản là vì cô muốn thừa cơ bỏ chạy.

"Thanh Phong, nghe theo cô ấy đi." Lăng Diệp mắt cũng không mở, thản nhiên ra lệnh.

Rất nhanh, bốn chiếc xe hơi màu đen đã dừng trước cửa một bệnh viện. Úc Hàn Yên đang định đánh thức anh dậy, thì đã thấy người kia từ từ mở hai mắt ra, bên trong đầy tỉnh táo. Tiếp đó lại thấy anh đi xuống xe như người bình thường, cô không khỏi thầm thở dài nói:

"Quả nhiên dũng mãnh."

"Tới đây." Lăng Diệp quay đầu nhìn thấy người kia vẫn ngẩn ngơ trong xe, yếu ớt nói.

Úc Hàn Yên vội vàng xuống xe, cũng rất biết điều đi qua đỡ anh vào bệnh viện.

Mọi người bên trong bệnh viện nhìn thấy cảnh này, đã bị dọa cho sợ đến mất hồn mất vía.

Thanh Phong bước nhanh vào phòng trực, nói không cho phép kháng cự:

"Lập tức kêu bác sĩ gọi nhất đến đây làm phẫu thuật!"

Hai phút sau, rốt cuộc Úc Hàn Yên cũng thấy Lăng Diệp được đẩy lên phòng cấp cứu tầng ba, trong lòng cô không khỏi vui mừng nhún nhảy tay chân. Chỉ có điều, vừa nghĩ tới câu nói cuối cùng người kia, cô lại cảm thấy ảm ức một trận. Cái gì mà "Cứ thử rời khỏi tôi đi, hậu quả thế nào em không gánh được đâu!" Xí! Cô cứ đi đấy.

Thanh Phong đi qua chặn trước mặt cô, mặt không thay đổi nói:

"Không có lệnh của ông chủ, cô không thể rời đi."

Úc Hàn Yên chớp chớp đôi mắt rất chi là vô tội, tháo sợi dây chuyền của mình ra đưa cho hắn, nói:

"Tôi chỉ vào nhà vệ sinh một chút thôi. Cái này là thứ quý giá nhất của tôi, chỉ cần nó còn ở đây, nhất định tôi sẽ quay lại."

Dây chuyền coi như để tạ ơn anh ta đã không giết mình đi, dù sao cô giữ lại cũng chẳng để làm gì.

Thanh Phong nhận sợi dây chuyền không chút do dự, chỉ vào một tên thủ hạ nói:

"Cậu đi cùng cô ấy."

Úc Hàn Yên thoáng liếc mắt, chỉ có điều để cho hắn buông lời cảnh giác, nên cũng không cự tuyệt.

Vừa đi vào nhà vệ sinh nữ, cô liền chạy thẳng tới cửa sổ, sau khi quan sát một lượt xung quanh, thừa dịp không có ai liền nhảy ra ngoài, đồng thời bắn sợi dây thép ở chiếc vòng tay ra, cho bám vào thành tường nhằm không chế tốc độ, không để mình rơi xuống đất.

Mười phút sau, Thanh Phong thấy người kia vẫn chưa về thì ắt đầu trở nên nôn nóng. Hắn vội phái một người đi xem tình hình, nhưng người lại kia trở về báo, cô vẫn đang ở trong nhà vệ sinh.

Hai mươi phút sau, vẫn như cũ không thấy bóng dáng của đối phương đâu, trong lòng hắn không khỏi có dự cảm xấu. Hắn nhìn mười mấy tên hộ vệ tinh nhuệ đang đứng canh giữ bên ngoài phòng cấp cứu nói:

"Các cậu ở chỗ này trông chừng, sống chết cũng phải bảo vệ an toàn cho ông chủ."

Nói xong, hắn vội vàng đi về phía nhà vệ sinh nữ trên tầng 3. Khi đến trước mặt tên thủ hạ, hắn nhìn chằm chằm tên đó hỏi:

"Không có bất kỳ động tĩnh gì sao?"

Sau khi nhìn thấy cái gạt đầu của tên kia, không chút chậm trễ, hắn liền xông vào nhà vệ sinh nữ.

Có thể là vì đã quá muộn nên trong nhà vệ sinh không có một ai.

Đôi mắt chim ưng sắc bén của hắn nhìn quét qua nhà vệ sinh nữ mấy lần, đưa ra kết luận —— không có ai. Hắn đi tới cửa sổ nhìn xuống dưới, cách cửa sổ thẳng tắp khoảng 10m, là một sân cỏ bằng phẳng trên mặt đất... Không phải là cô ấy đã nhảy từ đây xuống chứ?

Hắn vỗ vào đầu mình một cái. Một người phụ nữ có thể làm cho ông chủ bị thương, thì có thể là một người bình thường ư? Sao hắn lại có thể để cho đối phương vào nhà vệ sinh một cách dễ dàng như vậy?! Nhìn sợi dây chuyền đang nằm yên tĩnh trong tay một lúc, hắn liền đem nó nhét vào trong túi, thất vọng quay trở về trước cửa phòng cấp cứu, trong lòng không ngừng cầu nguyện: "Ông chủ, ngài ra tay nhẹ nhẹ một chút nha ~"

Ba mươi phút sau, Lăng Diệp từ phòng cấp cứu đi ra. Không sai! Anh tự đi ra ngoài. Anh thấy cô gái kia đã biến mất bất vô âm tín, nhếch mép cười nhợt nhạt.

Quả nhiên vẫn bỏ chạy được? Anh đã cho là, ít nhất cô cũng sẽ đợi đến lúc anh ra khỏi phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quá ngây thơ

"Ông chủ, Thanh Phong không làm tròn trách nhiệm, đã không trông nom cô ấy cẩn thận."

Ngoài dự đoán, Lăng Diệp không hề trách cứ hắn. Anh vừa đi ra khỏi bệnh viện, vừa nói:

"Nếu cô ấy đã muốn bỏ trốn, các cậu đều không cản được đâu."

Thanh Phong vội vàng chạy đuổi theo, muốn đỡ lấy anh, nhưng bởi vì không có mệnh lệnh nên không dám. Nhìn bước chân anh hơi chao đảo, hần đầu lòng nắm chặt quả đấm. Nếu có người phụ nữ kia ở đây, ông chủ sẽ không phải khổ sở như thế. Mặc dù hần cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao ông chủ bình thường đều không cho phụ nữ đụng vào, lại phá lệ.

Đúng rồi, sợi dây chuyền!

Hần vội vàng lấy sợi dây chuyền từ trong túi ra, đưa tới trước mặt Lăng Diệp, cung kính nói:

"Đây là vật người phụ nữ kia để lại trước khi đi."

Chắc là cô ấy muốn để sợi dây chuyền này lại cho ông chủ

Lăng Diệp nhìn viên đá màu đỏ treo lủng lẳng trên sợi dây chuyền, phát ra ánh sáng rực rỡ, trong đầu tự nhiên hiện ra đôi mắt hạnh phúc của người phụ nữ kia. Anh nhếch nhếch khóe môi, đưa tay nhận sợi dây chuyền rồi nắm chặt nó trong tay, nói:

"Quay về trụ sở chính của Liệt Diễm."

.....

"Oh, my God! Diệp, cậu bị thương sao?! Người nào mà lợi hại như vậy hả? Thật ngờng mộ a ~"

Lăng Diệp vừa bước vào cửa, đã nghe thấy giọng nói chói tai của bạn thân. Anh đưa tay phải lên tháo chiếc mặt nạ xuống, ném bừa qua một bên, để lộ khuôn mặt yêu nghiệt không ai bằng. Từng trận gió lạnh thổi mạnh vào mặt người đang cười hả hê, ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Một người đàn ông có đôi lông mày xéch trong phòng khách đi qua, vừa dìu Lăng Diệp đến ghế sofa, vừa thấp giọng hỏi.

"Bị con mèo Diệp bắt."

Lăng Diệp không chút khách khí, đem sức nặng toàn thân dựa vào bạn tốt, ánh mắt ngập tràn niềm vui nói.

"!"

Tay người đang đỡ anh liền run lên, thiếu chút nữa đã không giữ nổi, để anh ngã lăn xuống đất rồi.

Người đang ngồi trên ghế sofa sợ đến nỗi ngã người, đôi mắt tròn lớn như cái chuông đồng, miệng há to đến nỗi có thể nhét được cả một quả trứng gà vào.

Ai có thể nói cho bọn họ biết, là chuyện gì đã xảy ra không? Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn mấy tiếng đồng hồ không gặp, sao Liệt của bọn họ lại có thể biết nói giỡn được? Còn nói chuyện mập mờ, buồn cười đến như vậy. Hôn nữa, mới vừa rồi, trong ánh mắt của cậu ta, thậm chí còn phát ra cả một tia có tên là dịu dàng nữa.

Lăng Diệp thu hết vẻ mặt của bọn họ vào trong mắt, cũng chẳng giải thích gì. Anh ngồi dựa vào ghế sofa, nhìn cái người vừa hét chói tai kia nói:

"Vũ, cậu đi lấy năm trái bom nhỏ, tiên tiến nhất qua đây."

Mạc Vũ nhú mày, hơi khó tin hỏi:

"Không phải là cậu bị kích thích, định nổ tung nơi này đó chứ?"

Người kia không tán thành, nói với Lăng Diệp:

"Việc cậu cần làm bây giờ, chính là nghỉ ngơi."

"Tôi muốn thử làm thí nghiệm, kiểm chứng suy đoán của mình."

Nếu anh không nhầm, có lẽ sợi dây chuyền này, chính là một thứ đặc biệt cô ấy để lại trước khi đi. Nếu đúng là như vậy, thì sợi dây chuyền này là cô ấy cố tình để lại cho anh.

Trong lòng Mạc Vũ thấy quái lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy đi ra ngoài.

"Vết thương bị đạn bắn, thiếu chút nữa đã trúng tim cậu rồi đấy."

"Ngôn, nếu như tôi nói, đây là của một người phụ nữ để lại, lúc hai chúng tôi giao đấu, thì cậu có tin không?" Lăng Diệp dùng giọng nói hơi suy yếu, chậm rãi hỏi.

Động tác trong tay Tề Ngôn hơi dừng lại, nhìn về mặt nghiêm túc của Lăng Diệp hỏi:

"Cậu không có hạ thủ lưu tình?"

Vừa hỏi xong câu này, hần liền hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi của mình rồi. Lăng Diệp là ai nào? Sao có thể hạ thủ lưu tình với người khác được? Huống hồ, cậu ta vẫn luôn luôn chán ghét phụ nữ.

Quả nhiên, Lăng Diệp lắc đầu một cái.

"Cô ấy đã chết rồi sao?"

Bản lĩnh của Liệt hần biết, đối phương có thể để lại trên người anh một vết thương, thì cũng đã rất lợi hại rồi.

Lăng Diệp một lần nữa lại lắc đầu, mờ mịt nói:

"Cô ấy còn sống rất tốt."

"Cho nên, sau khi cô ấy làm cho cậu bị thương, liền thừa cơ bỏ chạy?" Một lúc lâu sau, Tề Ngôn mới tìm được giọng nói của chính mình, hỏi.

"Chính xác mà nói, là cô ấy thừa lúc tôi vào phòng phẫu thuật, đã bỏ chạy." Lăng Diệp đính chính lại lời của bạn.

Tề Ngôn nghe xong, nhìn người đối diện giống như nhìn thấy quỷ, nói:

"Sau khi cậu bắt được cô ta, cũng không giết cô ta? Lại còn để cho cô ta sinh khí dồi dào, rồi tẩu thoát?!"

Hần thật muốn kiểm tra lại nồng độ máu của Lăng Diệp, để xem có phải là anh đã bị hạ thuốc rồi hay không...

"Tôi rất thích móng vuốt nhuần nhuyễn của cô ấy."

Động tác đẹp không thể tả được, vừa nhanh vừa chuẩn, xuống tay không chút lưu tình, tàn nhẫn quyết đoán, vừa nhìn đã biết là sát thủ hàng đầu rồi.

"."

Tề Ngôn không nói một lời, đứng dậy lên lầu lấy hộp thuốc. Tối nay hần nhất định phải kiểm tra lại toàn bộ cơ thể cho Lăng Diệp mới được.

Lăng Diệp giống như nhìn thấu tâm tư của bạn tốt, nhấn mạnh:

"Tôi rất bình thường."

"."

Bình thường cái rắm. Vài năm qua, đã có người nào chạm vào người anh ta, mà có thể được bình yên vô sự chưa? Không phải là gãy tay, gãy chân, thì cũng là xuống địa ngục rồi. Lại còn có người phụ nữ nào, làm cho anh ta có một chút hứng thú chứ?

Tề Ngôn lên lầu không được bao lâu, thì Mạc Vũ quay lại. Hần đặt nhẹ 5 trái bom nhỏ trong tay lên bàn, nói:

"Thứ cậu muốn đó."

Ngay khi Mạc Vũ vừa đi tới cửa, Lăng Diệp thậm chí đã cảm nhận được sự chấn động trong tay mình. Anh mở bàn tay đang nắm ra, nhìn thấy viên ngọc đỏ xinh đẹp đang nằm trong lòng bàn tay mình, như một người ăn mặc phong phanh đứng trong gió rét, không ngừng run rẩy, càng đến gần bom, càng run rẩy kịch liệt.

Quả nhiên đây chính là thứ đặc biệt mà cô ấy nói.

Cho nên, em là muốn dùng cái này để phân rõ ranh ròi giữa chúng ta sao? Em cho là như vậy thì đã thanh toán xong? Em quá ngây thơ rồi!

Mạc Vũ vừa thấy sợi dây chuyền trong tay Lăng Diệp, hai mắt đã dính chặt. Đây chắc chắn là dây chuyền của phụ nữ! Còn có viên ngọc treo lưng lửng kia nữa, hần đã xem qua vô số đá quý, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy viên đá nào sắc sỡ, lóa mắt đến như thế. Nó giống như có ma lực vậy, khiến người ta nhìn vào liền bị đắm chìm trong đó, thật lâu không thể tự thoát ra được. Nhưng mà, tại sao nó lại đang động đậy vậy?!

"Phụt" một cái, Mạc Vũ đưa tay đoạt lấy sợi dây chuyền trong tay Lăng Diệp. Điều làm hần ngạc nhiên là, đối phương thế nhưng cũng không thèm né tránh, mà để mặc cho hần đoạt lấy.

"Lấy mặt dây chuyền treo lưng lửng đó ra đi, đưa trả lại sợi dây cho tôi." Lăng Diệp tay vẫn để ở tư thế cũ, thấp giọng nói với hần.

Mạc Vũ nghe xong thật vui mừng, vội vàng tháo mặt dây chuyền đang treo lưng lửng ra, đưa sợi dây thả lại vào trong tay Lăng Diệp, phấn khởi nói:

"Diệp, cậu đúng là bạn tâm giao của tôi nha! Biết tôi thích nó, liền cho tôi."

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật không kiểm soát được, nói:

"Cậu nghĩ hơi nhiều rồi. Không phải là tôi cho cậu."

Lúc này, Tề Ngôn cũng vừa xách hộp thuốc đi tới, tầm mắt của hắn cũng ngay lập tức bị viên đá đang treo lủng lẳng kia hấp dẫn, chỉ nghe thấy giọng hắn hơi kinh ngạc hỏi:

"Tại sao nó lại động đây?"

"Nó phát hiện ra sự tồn tại của bom, sẽ rung rung. Tới nay biệt thự của Chu Tàn Thiên đã bị người ta đặt một loại bom mới, trước đó chúng tôi đã dùng thiết bị thăm dò, nhưng lại không hề phát hiện ra có bom, vậy mà, cái này lại có thể." Lăng Diệp chậm rãi kể.

Hai người kia nghiêm túc nghe xong, lại nhìn chăm chăm chiếc mặt dây chuyền đang treo lủng lẳng, nhưng rất lâu vẫn không tìm ra được nguyên do tại sao.

Lăng Diệp nhìn hành vi ngốc nghếch của bọn họ, không biết phải dùng lời gì, nhắc nhở:

"Dùng máy móc tiên tiến nhất để phân tích tỉ mỉ thành phần của nó, có lẽ sẽ có được thu hoạch."

Mạc Vũ thử qua, hắn mang năm trái bom tới gần, không ngoại lệ, viên đá kia liền cảm ứng được. Vì vậy, hắn thở dài nói:

"Cậu lấy bảo bối này từ đâu vậy?"

"Người phụ nữ kia sao?" Tề Ngôn vừa dùng băng mới quấn quanh vết thương cho Lăng Diệp, vừa nói.

Thấy Lăng Diệp gật đầu, Mạc Vũ nháy nháy hai mắt, tràn đầy nghi ngờ lặp lại:

"Người phụ nữ kia?"

Tề Ngôn nhún vai, tiếp tục động tác trong tay, mình là người ngoài cuộc.

Lăng Diệp không giải thích, cúi người lấy chiếc laptop siêu mỏng đặt lên trên bàn trước mặt, mắt dán chặt vào màn hình, mười ngón tay thon dài nhảy múa nhanh nhẹn, linh hoạt trên bàn phím.

Mạc Vũ thấy vậy khẽ nhíu mày, lẳng lặng đi tới bên cạnh Lăng Diệp, nhìn khuôn mặt được phác họa, dần dần xuất hiện trên màn hình, hắn nhẹ nhàng cau mày, chẳng lẽ người phụ nữ bình thường này là chủ nhân của sợi dây chuyền đó sao? Tại sao Lăng Diệp lại có thể nhớ rõ ràng khuôn mặt một người phụ nữ như vậy?

Phải biết là, phụ nữ là một loại sinh vật, mà Lăng Diệp không bao giờ để ý đến, ngoài coi thường thì cũng chỉ có coi thường

Hắn cúi đầu nhìn mặt dây chuyền vẫn còn đang run rẩy trong tay mình. Tại sao Lăng Diệp không quăng sợi dây chuyền của người phụ nữ này đi? Có thực sự chỉ là vì tính năng đặc biệt của chiếc mặt dây chuyền này không?

"Toàn lực tìm kiếm người này." Lăng Diệp đưa hình ảnh 3D cuối cùng đã được phác họa xong, tựa vào trên ghế sa lon, lạnh nhạt nói.

Mạc Vũ nhíu mày, cười nhạt:

"Cậu cũng biết là người của chúng ta ra tay không thương tình. Nếu như không cẩn thận, làm đá thương đôi tay, đôi chân nhỏ bé của cô ấy, thì làm sao đây hả?"

Lăng Diệp nghe vậy khóe miệng nhếch lên, cười khinh thường, lạnh lùng nói:

"Miễn là bọn họ có được khả năng đó."

Mạc Vũ sững sờ, Lăng Diệp thật sự không có lòng tin đối với người của bang Liệt Diễm, hay là đã quá đề cao người phụ nữ kia đây?

Tề Ngôn sau khi giúp Lăng Diệp cột chặt dây băng, đột nhiên nhìn Mạc Vũ nghiêm túc nói:

"Nếu không muốn người được cậu đào tạo bị thiệt hại quá nhiều, thì tốt nhất, nếu có tin tức của cô ấy, trước tiên hãy báo cho Diệp." Người có thể làm Lăng Diệp bị thương, cũng không dễ mà bắt được.

Mạc Vũ thấy Lăng Diệp cũng không phủ nhận, đối với chủ nhân của sợi dây chuyền không khỏi càng thêm tò mò. Sao hắn lại không biết, trên thế giới này lại còn một nhân vật đặc biệt lợi hại đến như vậy chứ? Hắn cố lục lại trong đại não mình về khuôn mặt kia, nhưng quả thực không hề có ấn tượng gì.

.....

Đại lộ Champs Elysees, Paris, Pháp.

Úc Hàn Yên đi bộ thong dong trên vỉa hè, mái tóc dài hơi xoăn màu hạt dẻ thả bồng bênh sau lưng. Trên mặt đeo một cặp kính râm thật to, che đi đôi mắt sáng trong như ngọc. Bên trên mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát, dưới là chiếc quần short jean sexy, để lộ ra một vóc dáng hoàn mỹ.

Mái tóc dài quyến rũ hiện đại; làn da mịn màng, nõn nà không tì vết; đôi môi đỏ gợi cảm; bộ ngực căng tròn, đầy đặn; vòng eo con kiến; đôi chân dài thẳng tắp. Cô như vậy, quay đầu lại nhìn hoàn hảo 100%.

Úc Hàn Yên thân nhiên đón nhận những cái nhìn chăm chăm của mọi người, chiếc miệng hoàn mỹ khẽ nhếch lên một đường cong đẹp mắt. Gương mặt này, đã 7 năm rồi, chưa được tự do hít thở ánh nắng mặt trời.

Cô đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn ông mặt trời xuyên qua khe hở của cành lá xum xuê, đang mỉm cười lơ lửng giữa không trung. Cô hít một hơi thật sâu. Cái cảm giác này thật tốt. Còn sống, thật tốt. Sống tự do thật tốt. Thật sự là rất tốt.

Đêm hôm qua sau khi tàu thoát thành công, cô liền rũ bỏ tất cả những gì liên quan đến ‘Ảnh’, bay đến Paris. Cô thích Paris, thích sự phồn hoa của Paris, thích sự lãng mạn của Paris, thích sự thanh lịch của Paris. Cho nên, cô chọn nơi này là điểm dừng chân đầu tiên trên chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đưa tới cửa

Một tháng sau.

Công quốc Monaco, Mont Carlo, là một trong ba nơi có sông bạc lớn nhất thế giới. Cái thành phố nhỏ nhưng tinh tế này, không chỉ có sông bạc số một thế giới Mont Carlo, mà còn có hệ thống khách sạn và sân khấu nhạc kịch sang trọng vào bậc nhất thế giới, cùng với bãi biển tuyệt vời, vân vân. . .

Lúc này, Úc Hàn Yên đang ở trong một khu vực nghiêm ngặt nhất, của sông bạc mang kiến trúc theo kiểu cung điện - Mont Carlo để đặt cược. Không thể không nói, hôm nay cô thật đen đui. Cô đang chơi trò chơi đặt cược có khá nhiều cơ hội chiến thắng, nhưng mà, cô đã chơi ở đây nửa ngày rồi, lại vẫn không thể thắng nổi lần nào.

Cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay trống rỗng, cô ngẩng đầu thở dài bất đắc dĩ. Năm tỷ Dollar - bốn tiếng đồng hồ đã tiêu hết. Những năm này, cô thật vất vả mới che giấu tổ chức, đem 7 phần 8 trong số tiền có được chuyển vào một tài khoản mới. Trong chớp mắt đã đi tong một nửa. Thôi, vui chơi như thế đủ rồi.

.....

"Thế nào, Nhan thiếu có hứng thú với cô gái đó sao?"

Hoàng tử Monaco Anca Liệt nhìn người đàn ông hào hoa phong nhã, khoe miệng đang nhếch lên, nhìn chăm chăm vào người khách có vận số không tốt trên màn hình giám sát, ngồi phía đối diện, tò mò hỏi.

Hai tròng mắt màu lam thâm thúy của Nhan Hạo lộ ra tia hứng thú. Hắn lắc lắc ly rượu vang đỏ trong tay, dùng giọng nói trầm thấp, tà mị nói:

"Anh không cảm thấy cô ấy rất thú vị?"

Anca Liệt cười cười, nói:

"Quả thật rất thú vị, vẫn đặt số 5, sự cố chấp này quả thật khó thấy."

Nhan Hạo vẫn nhìn dán mắt vào màn hình, cho nên lúc Úc Hàn Yên ngẩng đầu thở dài, hắn đã may mắn nhìn thấy rõ ràng dung mạo của cô. Chỉ thấy cô khoảng chừng 20 tuổi, lông mày như vẽ, mắt đen như nước sơn, làn da giống như bạch ngọc, có vẻ như là người Hoa, từ cái miệng nhỏ nhắn tỏa ra hơi thở có mùi đàn hương. Không thể nghi ngờ, cô gái này chính là một tuyệt thế giai nhân, có một không hai trên đời. Thế nhưng, thứ hấp dẫn hắn nhất, lại chính là đôi mắt như chứa đựng tất cả sự tươi sáng, âm áp của cả thế giới. Điều này đối với loại người đã vùng vẫy một thời gian dài bên bờ đen tối như hắn, quả thật là sự cảm động tột cùng.

Hắn thấy cô gái trong màn hình đã đi xa, khẽ ngẩng đầu, đem chỗ rượu vang còn sót lại uống một hơi cạn sạch, rồi đặt chiếc ly thủy tinh lên bàn, đứng thẳng dậy, đôi tay cầm hồ hững trong túi quần, nói:

"Tôi đồng ý với yêu cầu của anh, chỉ có điều, tôi muốn thông tin về cô ấy."

Anca Liệt nhất thời hờn hờ ra mặt. Đối với hắn mà nói, để có được thông tin của khách đến chơi bạc, là một chuyện quá đơn giản. Chỉ cần đưa một chút

thông tin mà hần có thể nhận được một số lượng lớn vũ khí tiên tiến, hơn nữa, lại không cần phải thanh toán tiền luôn một lần. Không thể nghi ngờ, đây chính là một điều vô cùng tốt.

"Được, không thành vấn đề. Bốn mươi phút sau, tôi sẽ đưa tất cả những thông tin về cô ấy đến trước mặt ngài."

.....

Úc Hàn Yên hơi bức mình quay về khách sạn Paris Hotel. Cô lười biếng nằm vô lực trên chiếc giường lớn trong phòng, xem đủ loại tin tức trên mạng.

Một thông báo tuyển dụng xuất hiện đột ngột trước mắt cô —— Tập đoàn Lăng Thị tuyển trợ lý đặc biệt cho tổng giám đốc. Yêu cầu: Nữ, dung mạo đoan trang. Tuổi từ 20 đến 25. Cao từ 160cm đến 170cm. Cân nặng từ 50 đến 55kg.

Đọc đến đây, cô im lặng một hồi. Đây không phải là biến tướng của cuộc thi chọn người đẹp sao? Cô định bỏ qua mục này. Đợi đã, một tuần chỉ cần đi làm bốn buổi, lương 20 triệu Dollar một năm.

Oa chắc chắn, có vẻ không tệ a! Chỉ cần đi làm từ thứ hai đến thứ năm, như vậy từ thứ 6 đến chủ nhật là mình có thể tiếp tục rong chơi rồi. Đối với một công việc bình thường như thế này, mức lương trả như vậy đã là rất hào phóng rồi. Coi như đó là một trải nghiệm khác của cuộc sống đi.

Cô nhìn lại: Thông thạo ít nhất 5 loại ngôn ngữ: Anh, Trung, Đức, Nhật, Pháp; kỹ thuật lái xe tốt, có bằng lái xe; không “biết” say rượu (*); lý trí; không ham sắc; võ thuật càng giỏi càng tốt.

((*)Trong bản cv đề là "ngàn chén không say" -> nên ta đề thành như thế ^^)

Úc Hàn Yên nheo nheo chiếc miệng xinh đẹp, đây không phải là công việc đưa ra vì cô sao? Được! Làm vậy.

Người đủ điều kiện, 9h sáng mai đến thẳng trụ sở chính của tập đoàn Lăng Thị phỏng vấn. Người không đủ điều kiện, xin vui lòng không ôm theo ảo tưởng để đến phỏng vấn, nếu phát hiện ra, sẽ bị xử lý nghiêm khắc.

Ngày mai? Newyork?! Được rồi. Úc Hàn Yên nhanh chóng đứng dậy, kéo va li ra, sắp xếp qua loa đồ đạc của mình, đi giày cao gót vào, dáng vẻ ngạo du đi ra cửa.

.....

Phòng tổng thống, khách sạn Paris Hotel.

"Cốc... cốc...."

"Vào đi."

Nhan Hạo còi ba khuy dưới cổ áo sơ mi trắng, lộ ra lồng ngực rắn chắc, sexy. Đôi tay thon dài cắm trong túi quần tây, đứng đối mặt với chiếc cửa sổ to sát đất, đưa lưng về phía cửa. Hần nghe thấy tiếng gõ cửa, cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói.

"Nhan thiếu, đây là thông tin ngài muốn." Anca Liệt đi tới sau lưng hần, giọng nhẹ nhàng, hơi kính cẩn nói.

Mặc dù hần là hoàng tử của Monaco, cũng là người kế vị ngôi vua hợp pháp nhất, nhưng khi đứng trước người đàn ông này, hần cũng chẳng là gì cả.

Nhan Hạo - người đứng đầu nhà họ Nhan - gia đình giàu có nhất trong giới hắc đạo, ông trùm của giới súng ống đạn dược, chỉ một cái dậm chân cũng đủ làm cho thế giới rung chuyển.

Nhan Hạo khẽ nghiêng người, đưa tay nhận lấy tập tài liệu đối phương đưa cho, đọc nhanh như gió. Đến đoạn cuối, hần khẽ nhăn mày, hỏi giống như không hỏi:

"Đi rồi?"

Anca Liệt lưỡng lự, sợ đối phương cụt hứng, hơi thấp thòm nói:

"Dạ, tôi cũng vừa mới nhận được thông tin, 20 phút trước, cô ấy đã lên máy bay rời khỏi công quốc rồi."

Nhan Hạo phất phất tay, ý bảo hần rời đi.

Anca Liệt do dự một hồi, vẫn là hỏi:

"Vậy thỏa thuận của chúng ta?"

Nhan Hạo cười như không cười nhìn hần, hơi tà khí nói:

"Tôi nghĩ là chúng ta đã thương lượng xong."

"Dạ dạ dạ, cảm ơn Nhan thiếu. Vậy tôi đi trước. Có việc gì xin cứ giao phó, nhất định tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình." Anca Liệt vội vàng nói, chỉ sợ đối phương đổi ý.

Nhan Hạo quay người về phía cửa sổ sát đất, khẽ ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên một đường cong đẹp mắt, nhìn bầu trời đêm đầy sao, thấp giọng lầm bầm

"Úc Hàn Yên sao?"

.....

Newyork, trụ sở chính tập đoàn Lăng Thị, phòng làm việc tổng giám đốc.

"Reng reng reng."

"Alo."

Lăng Diệp buông tài liệu trong tay xuống, cầm điện thoại lên, tựa lưng vào ghế, lên tiếng.

"Tiểu Diệp à, ông nội thật sự không ngờ, đến bây giờ còn có cô gái giỏi giang đến như vậy. Cháu biết không? Cô bé tên là Úc Hàn Yên, còn nhỏ tuổi như thế, nhưng đã thông thạo 8 thứ tiếng rồi, hơn nữa còn thật sự uống không “biết” say nha. Võ thuật thì càng giỏi, võ sỹ Taekwondo đai đen trong nháy mắt cũng bị con bé đánh bại. Còn có 3 cô gái nữa cũng rất được, bọn họ."

Lăng Diệp xoa xoa ấn đường, bắt đầu nói:

"Ông nội, ông nói chuyện chính đi."

"Ah, bây giờ là cửa ải cuối cùng —— của ải mỹ nam. Cháu có muốn qua đây xem biểu hiện của các cô ấy một chút không?"

"Vâng."

Lăng Diệp đồng ý không chút do dự. Chỉ có anh mới biết, phụ nữ như thế nào mới không làm anh chán ghét.

Năm phút sau, bên ngoài cánh cửa thủy tinh của phòng phỏng vấn.

"Ông nội."

Lăng Diệp đi tới bên cạnh một ông lão có mái tóc bạc trắng, khuôn mặt hồng hào, nhìn đáng vẻ đang bưng bưng khí thế nói.

"Hắc hắc, cháu tới rồi. Đợi một chút đã, vẫn còn một người chưa thi xong." Ông lão khẽ quay đầu, mặt mày hồng hào nói.

Thật ra cái gọi là cửa ải mỹ nam - cửa ải cuối cùng mà các ứng viên phải vượt qua, chính là để cho các cô gái đối mặt trực tiếp với tất cả những chàng trai đẹp, sau đó các công cụ tính vi sẽ ghi lại nhịp tim và suy nghĩ trong đại não của các cô, về độ YY (là lút).

Lăng Diệp gật đầu nhẹ, hai mắt sắc bén như tia X quang, nhìn quét qua đám người bên trong.

Cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Dê vào miệng cạp

Úc Hàn Yên mạnh dạn quan sát người đàn ông cao hơn mình xấp xỉ một cái đầu trước mặt. Gương mặt tuấn tú điển hình, cơ thể lực lưỡng, thân hình tam giác ngược hoàn mỹ. Chiếc áo sơ mi màu đen làm tăng thêm sự thần bí cho hắn. Chiếc khuyên tai màu đỏ bên tai trái, tạo nên một vẻ đẹp hoang dã. Lúc giờ tay nhấc chân, không khỏi để lộ ra khí phách cùng sự kiêu ngạo bẩm sinh.

"Chào tổng giám đốc."

Những mỹ nam được công ty chọn ra, không hẹn mà đều cung kính chào.

"Tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị, không phải cũng. Ặc. Quá yêu nghiệt đi. So với trên ảnh, còn đẹp hơn rất nhiều. Chỉ có điều, hắn làm gì mà cứ đứng trước mặt mình vậy?" Úc Hàn Yên khẽ nhủ thầm, trong lòng thầm hỏi.

Lúc này Lăng Diệp mới đem tầm mắt áp bức rời khỏi mặt Úc Hàn Yên, chuyển hướng sang những người khác, nhân nhạ nói:

"Các anh hãy quay về vị trí, tiếp tục công việc của mình đi."

"Vâng" Đám mỹ nam rồi rít rời đi.

"Tổng giám đốc, vậy chúng tôi thì sao?"

Ba ứng viên tham gia vòng phỏng vấn cuối cùng đang đứng trong góc khác, sau khi sửa sang lại quần áo, đầu tóc, mới yếu điệu, thướt tha bước tới bên cạnh Lăng Diệp. Một người trong số đó dùng giọng nói nũng nịu hỏi:

Úc Hàn Yên bị giọng nói quá mức buồn nôn đó làm cho toàn thân nổi da gà. Cô nhớ rất rõ, lúc cô nói chuyện với cô gái này, giọng nói của cô ta ớn lạnh rất khó nghe.

Lăng Diệp liếc mắt nhìn ba người bọn họ, ngạo mạn thu hết ánh mắt ái mộ, cùng dối trá của ba người vào đáy mắt, có chút chán ghét nói:

"Tôi đã chọn được người rồi. Các cô đương nhiên đến từ đâu thì trở về đó."

Úc Hàn Yên nhìn khuôn mặt nghiêng đẹp mê hồn của Lăng Diệp, khoe môi nhếch lên tự tin. Lúc cô tới nộp đơn dự tuyển vào vị trí trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, thì vị trí đó đã nhất định là của cô rồi.

Ba vị mỹ nữ kia mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không dám khiêu khích với sự uy nghiêm của Lăng Diệp, liền xoay người đạp giày cao gót rời đi.

Ai mà chẳng biết tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị ghét nhất là người không nghe lời chứ. Dám cả gan để cho anh lặp lại một lần nữa xem, sẽ phải hối hận vì đã có mặt trên thế giới này.

Lăng Sanh nhìn diễn biến bên trong, ông cười không khép được miệng. Lúc trong phòng phỏng vấn chỉ còn lại Lăng Diệp và Úc Hàn Yên, ông đã lệnh cho người lên khóa cửa vào, rồi tắt hết điện đi, sau đó tâm tình tốt hẳn quay về nhà.

Mặc dù âm thanh khóa cửa rất nhỏ, nhưng đối với một sát thủ hàng đầu như Úc Hàn Yên mà nói, thì nghe được rất rõ. Ánh mắt cô rét lạnh, nhanh chóng chuyển về phía cửa.

Lăng Diệp đương nhiên cũng nghe thấy tiếng khóa cửa, nhưng mà trước tình huống này anh rất vui, nên cũng không ngăn cản.

Trước mắt đột nhiên tối đen, Úc Hàn Yên đứng ở phía sau cửa không xa, kìm nén hành động muốn động thủ của mình, xoay người nhìn về vị trí của Lăng Diệp, bình tĩnh hỏi:

"Không biết đây là ý gì?"

Lăng Diệp dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, đây là kiệt tác của ông nội. Mà lúc này, chắc chắn ông cụ đã đi rồi, trong thời gian ngắn sẽ không có người đến mở cửa. Chỉ có điều, có vẻ như lần này ông cụ đã làm được chuyện tốt. Anh và cô gái này đúng lúc cũng cần phải tính sổ rồi. Lăng Diệp nghe phương hướng của giọng nói, đi từng bước đến chỗ Úc Hàn Yên, dùng giọng rét lạnh như Seberia (*) nói:

(*): Seberia hay còn gọi là Xibia, hầu như nằm trọn trong nước Nga. Là nơi có nhiệt độ thấp thứ nhì thế giới, chỉ kém châu Nam cực.

"Cô gái, tôi đã nói rồi, cứ thử rời đi, hậu quả thế nào em không gánh được đâu!"

"."

Khi thị giác không phát huy được hết khả năng, thì thính giác trở nên nhạy bén đặc biệt. Giọng nói này. Người đàn ông đeo mặt nạ đó là anh ta?! Ohshit! Sao cô lại xui xẻo như vậy? Địch thân đưa dê vào miệng cạp. Hôm nay vũ khí cô cũng không mang theo, càng không hy vọng thắng được anh ta rồi.

Úc Hàn Yên đứng tại chỗ ra vẻ bình tĩnh, không thừa nhận nói:

"Thật xin lỗi, tôi không hiểu anh đang nói gì cả."

Trong lòng Lăng Diệp vốn đang vui mừng vì đã tìm được cô, bây giờ lại thấy cô phủ nhận, thì không khỏi tức giận. Anh cười lạnh nói:

"Em có muốn sờ thử vào vết sẹo trên ngực tôi không?"

Úc Hàn Yên biết, có chối nữa cũng vô dụng, cũng không phủ nhận lời của đối phương, tò mò hỏi:

"Sao anh biết là tôi?"

Ngay cả những người sống cùng với cô mười mấy năm trong tổ chức, cũng không nhận ra cô, vì sao người đàn ông chỉ ở cùng với cô có nửa giờ, lại nhận ra được, cô chính là người đó chứ? Gương mặt kia cùng với gương mặt này, tuyệt đối khác xa một trời một vực nha.

Lăng Diệp đi tới trước mặt Úc Hàn Yên, bắt ngờ đưa tay trái ra giữ chặt hai tay cô chế trụ trên đỉnh đầu, lợi dụng ưu thế của vóc người, đem cô áp sát vào cửa. Anh đưa tay phải đặt lên gương mặt bên trái của cô, ngón cái nhẹ nhàng di chuyển, đồng thời cúi đầu xuống, áp sát miệng vào tai phải cô, thấp giọng nói:

"Đôi mắt của em, mùi vị của em"

Nói xong, anh còn hít một hơi thật dài, tựa như cố sức thưởng thức.

"."

Là chó sao? Trên người cô thì có mùi vị gì chứ! Úc Hàn Yên chỉ cảm thấy lúc Lăng Diệp nói chuyện, phả ra hơi thở ấm áp xuyên thẳng vào màng nhĩ cô, giống như sợi lông vũ cù vào nơi mềm mại, dễ ngứa nhất, khiêu khích đáy lòng cô. Cô khẽ nghiêng đầu, muốn thoát khỏi.

Lăng Diệp nhận ra động tác của cô, bàn tay đang dính vào mặt cô, chuyển xuống cằm, giữ mặt cô cố định, xấu xa đưa đầu lưỡi ra liếm liếm vào vành tai khéo léo, tinh xảo của cô. Bên tai cô, tiếp tục thâm thi:

"Em nói, tôi nên trừng phạt em như thế nào đây? Hừ?"

Úc Hàn Yên vô cùng ghét cái cảm giác bị quản chế này, cô không để ý từng hồi tê dại đang truyền đến bên tai, giọng nguội lạnh nói:

"Không phải kì kèo mè nheo. Muốn chém giết hay róc thịt tùy anh."

Đương nhiên, cô nói như vậy, đơn giản, là bởi vì cô chắc chắn đối phương sẽ không giết mình. Không giải thích được, nhưng cô tin tưởng như vậy.

Lăng Diệp khẽ hừ một tiếng, đột nhiên buông Úc Hàn Yên ra, đôi tay hờ hững cắm trong túi quần, tầm mắt xé rách bóng đêm, xuyên thẳng vào mặt cô, nhìn cô giống như nhìn con mồi, nói từng chữ từng chữ một:

"Làm người bên cạnh tôi - người ở."

Mẹ nó. Úc Hàn Yên nghe xong, hai con mắt nhất thời bốc cháy, hừng hực lửa giận, cự tuyệt không chút do dự:

"Đừng có nằm mơ."

Thà chết chứ không chịu nhục. Vừa nghĩ đến sau này sẽ phải ngày ngày đối mặt với người đàn ông xấu xa này, cô đã cảm thấy tương lai của mình đầy tăm tối rồi.

Lăng Diệp giống như không để ý một chút nào đến lời của cô..., ôn hòa nhã nhặn nói:

"Em không có quyền cự tuyệt. Tôi chỉ là thông báo cho em biết mà thôi. Úc Hàn Yên, hay là nên gọi em - Ảnh?"

Úc Hàn Yên kinh hãi một hồi. Sao anh ta lại biết được thân phận trước kia của mình? Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, lại cảm thấy anh ta biết được cũng chẳng có gì là quái lạ, dù sao anh ta cũng hoàn toàn có thể căn cứ vào thông tin tổ chức đã phát ra ngoài, để dò ra biệt danh của cô. Một lần nữa, cô lại thở dài bất lực vì sự thất bại của mình.

Lăng Diệp thấy đối phương không nói lời nào, nhếch nhếch khóe môi, bắt ngờ đưa tay trái ra, vòng qua vòng eo thon thả của Úc Hàn Yên, kéo cô sát lại gần mình, dùng giọng đầy tình tứ nói:

"Đừng cố gắng phản kháng tôi... Tôi ghét nhất những người không nghe lời, biết không?"

Úc Hàn Yên đưa bàn chân đang ở giữa không trung, chuẩn bị đạp Lăng Diệp, hạ xuống dưới đất. Cô mím mím môi, rửa thầm: "Tôi chỉ biết là muốn đem anh chặt ra thành trăm mảnh! Đồ đàn ông thói tha! Không phải chỉ là có bản lĩnh hơn tôi, có tiền nhiều hơn tôi, thế lực lớn hơn tôi thôi sao? Có cái gì đặc biệt hơn người chứ. Hừ! Chảnh cái gì mà chảnh!"

Lăng Diệp không thêm để ý đến việc cô đang lăm nhăm trong lòng, giống như nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong phòng, anh kéo cô thuận lợi đi tới trước cái cửa sổ có treo rèm, đưa tay phải kéo rèm ra. Trong phút chốc, ánh mặt trời ập vào, chiếu sáng cả căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đề nghị thật tốt

Có vẻ như anh rất thích vuốt ve khuôn mặt của Úc Hàn Yên. Đôi tay thon dài lại một lần nữa đặt lên mặt cô. Ngón cái chậm rãi di chuyển, giọng nói giống như được truyền đến từ một nơi xa xăm:

"Nghe nói, vua sát thủ 'Ảnh' mỗi lần làm nhiệm vụ, đều xuất hiện với những diện mạo khác nhau. Không một ai biết được dung mạo thật của cô ấy."

Ảnh dùng một lát, quả quyết nói:

"Đây là khuôn mặt của em đi."

Úc Hàn Yên nhìn ra ngoài cửa sổ, phủ nhận không chút do dự:

"Không phải."

Lăng Diệp nhéo nhéo mặt của cô, không cho phản kháng nói:

"Sau này không cần phải thay đổi dung mạo của em nữa, nhìn chừng mắt."

"."

Chừng mắt thì đừng nhìn! Úc Hàn Yên liếc mắt, im lặng không muốn nói chuyện với anh.

Đôi môi đỏ mọng của người kia mím chặt, làm cho Lăng Diệp bị kích thích muốn cạy nó ra, và anh đã thực sự làm như thế. Anh gặm cắn đôi môi đỏ mọng, mềm mại của cô, đầu lưỡi nóng bỏng ở bên ngoài hàm răng đang đóng chặt không ngừng di chuyển, tìm kiếm cơ hội tấn công vào sào huyệt.

Sau khi thấy không có kết quả, anh dùng lực véo vào cái má tinh tế của Úc Hàn Yên, nhân lúc hàm răng của cô buông lỏng mở ra, đầu lưỡi đột nhiên xông vào chiếc miệng ấm áp, thơm ngọt. Không dùng kỹ xảo mà mạnh mẽ đâm vào, khuấy loạn lên từng hồi.

Úc Hàn Yên thẹn quá hóa giận, đôi tay đặt lên lồng ngực anh, dùng sức đẩy ra, đồng thời đầu gối cong lại, không chút nể nang hướng về phía hạ thể của anh.

Lăng Diệp đưa chân phải lên, đánh đòn phủ đầu đá vào cái chân đang muốn đột kích của Úc Hàn Yên, sau đó đôi chân thon dài kẹp chặt lấy đôi chân đang rục rịch của cô, tay trái vòng qua eo cô, đem thân thể cô áp sát vào mình, tay phải đặt sau ót cổ định đầu cô.

Úc Hàn Yên đã tức giận đến cực điểm. Tay cô bị kẹp giữa hai người không rút ra được, liền cắn một cái vào đầu lưỡi Lăng Diệp.

Lăng Diệp như phát hiện ra, kịp thời thu lưỡi lại trong miệng mình, chỉ có điều, anh cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô, sau khi gặm cắn dọc theo đường viền đôi môi hoàn mỹ của cô mấy lần, mới hải lòng rời khỏi.

Úc Hàn Yên khê hé miệng, tán ra hơi thở mùi đàn hương. Cô thở phì phò, gương mặt đỏ bừng lên, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng lên xuống, trông thật mê người.

Ảnh mắt Lăng Diệp thay đổi đột ngột, lại một lần nữa hôn lên môi cô. Lần này so với lần trước càng mãnh liệt, điên cuồng hơn.

"Ừm ừm."

Úc Hàn Yên có cảm giác dường khí trong cơ thể mình sắp cạn kiệt, bộ ngực bị đè ép, miệng bị tắc nghẽn, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, cô giống như đã nhìn thấy lưỡi hái của tử thần đang giương lên phách lối.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lăng Diệp cũng nhân từ thả môi cô ra.

"Buông tôi ra, tôi không thở được."

Sắc mặt Úc Hàn Yên tái nhợt, không còn hơi sức, yếu ớt nói.

Lăng Diệp khê cau mày, thấy người kia không có vẻ như nói láo, chợt buông cơ thể cô ra, lui về sau một bước.

Úc Hàn Yên xụi lơ, cơ thể mất đi người chống đỡ, ngã thẳng xuống đất. Cô cũng chẳng thèm để ý đến hình tượng của mình, theo đà nằm xuống đất, hai mắt nhắm lại, tham lam hít thở.

Lăng Diệp nhìn người dưới đất, cười cười. Có vẻ như anh đã tìm ra được một cách thật tốt để trừng phạt cô. Anh hết sức không chế kích động muốn đè lên người cô, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng xoa dịu cái nóng đang sôi sục không ngừng, tích tụ bên dưới bụng.

Trong lúc nhất thời, cả hai đều im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề.

Mãi lâu sau, Lăng Diệp mới lấy lại được sự tỉnh táo, anh quay đầu nhìn người đang nằm giả chết trên đất, buồn cười nói:

"Đứng dậy!"

Úc Hàn Yên ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lăng Diệp hơi vuốt mi, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

"Em là đang muốn tôi hôn em sao?"

Cơ thể Úc Hàn Yên cứng đờ, mở hai mắt ra, bật người một cái, đứng thẳng dậy.

Lăng Diệp đi tới trước mặt cô, một tay nhẹ nhàng sửa sang lại đầu tóc cho cô, một tay lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, bấm số, ra lệnh ngắn gọn:

"Cho người mở cửa ra."

Được anh sửa lại tóc cho, cả người Úc Hàn Yên đều không được tự nhiên. Cô đưa hai tay ra cào cào lên đầu mình, ngẩng đầu nhìn anh, nói:

"Được rồi."

Lăng Diệp không nói gì, để điện thoại vào lại trong túi quần, sau đó sửa sang lại chiếc áo sơ mi trắng cho cô, cầm bàn tay trắng nõn của cô, đi về phía cửa.

Anh không thích người khác nhìn thấy vẻ xấu xềch gọi cảm của cô. Còn có, anh thích thân thiết với cô. Mặc dù không biết tại sao lại như thế, nhưng từ trước đến giờ, anh là người thích gì thì làm thế.

Khi bọn họ gần đến cửa, cánh cửa được mở ra. Người mở cửa có vẻ như không dám tin vào hình ảnh mình nhìn thấy, nên dụi dụi hai mắt, trợn trừng nhìn hai người đang đi về phía mình, lại đặc biệt hơn là, tổng giám đốc không bao giờ tới gần phụ nữ của bọn họ, lại đang lôi kéo tay của cô gái.

Lăng Diệp vô cùng khó chịu, đứng chắn trước mặt Úc Hàn Yên, lạnh lùng nói:

"Còn nhìn nữa sẽ móc mắt của anh đó."

Lúc này người mở cửa mới ý thức được hành vi sai trái của mình, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, vội vàng thu hồi tầm mắt, cúi đầu khom lưng xin lỗi:

"Thật xin lỗi tổng giám đốc, tôi vô lễ, xin thứ tội."

Lăng Diệp hừ nhẹ một tiếng, không thèm nói gì, kéo thẳng Úc Hàn Yên đi qua trước mặt người đàn ông. Hôm nay tâm trạng anh tốt, tạm thời anh bỏ qua cho hắn.

Vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, Úc Hàn Yên khó chịu hỏi:

"Đi đâu?"

"Đi ăn gì đó." Lăng Diệp sờ sờ khuyên tai, trả lời độc đoán.

Tầm mắt của Úc Hàn Yên nhìn theo động tác của anh, chuyển đến chiếc khuyên trên tai anh. Trước đó không phát hiện ra, bây giờ quan sát tỉ mỉ, đôi khuyên tai đá đỏ diêm đúa lấp lánh này, không phải là tự tay cô làm ra sao?

"Khuyên tai của anh."

Lăng Diệp không chút nào ngại ngùng, thản nhiên nói:

"Mặt dây chuyền của em, tôi đã cho cắt làm bốn viên nhỏ, đây là một trong số đó."

Kỳ thật, lúc đầu anh cũng không định làm như thế, nhưng lại không ngờ, ngay cả mấy móc tiên tiến nhất cũng không phát hiện ra được thành phần đặc biệt trong đó. Chỉ biết là chất liệu trên đó rất đồng đều, cho dù cắt ra cũng không ảnh hưởng đến chức năng, cho nên anh đã không hề do dự mà lệnh cho cắt nhỏ ra.

Đối với cách làm của Lăng Diệp, Úc Hàn Yên cũng không quá để ý. Chỉ cần mười mấy năm nghiên cứu của cô, không bị lãng phí vô ích là tốt rồi. Có điều, cô hơi tò mò hỏi:

"Tại sao lại là bốn viên?" Dù sao thì càng lớn, hiệu quả sẽ càng cao.

"Bởi vì còn giữ lại một viên cho em." Lăng Diệp lạ lùng lên tiếng.

. Không phải đó mới chỉ là 2 viên thôi sao? Logic gì kiểu đây?! Úc Hàn Yên hung hăng trợn trắng mắt, nói:

"Tại sao lại giữ lại cho tôi? Mà tại sao anh lại khẳng định sẽ tìm được tôi?"

Lăng Diệp nhếch nhếch khóe môi tự tin, nhét cô ngồi vào ghế phụ, sau đó anh ngồi vào vị trí lái. Chiếc xe Maybach màu đen ngay tức khắc lao đi, nhanh chóng phi trên đường quốc lộ.

Úc Hàn Yên giống như muốn xoi tái anh, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Không phải là anh định đặt dấu hiệu lên người tôi đó chứ?"

Lăng Diệp nghe xong, gật đầu một cái, trịnh trọng nói:

"Ah, đề nghị thật tốt."

Viên ngọc anh giữ lại cho cô, được gắn trên một chiếc nhẫn, hơn nữa trên chiếc nhẫn còn có hệ thống định vị GPS. Bọn họ vậy mà lại có suy nghĩ trùng nhau, thật là hiếm có.

"."

Lúc này, Úc Hàn Yên đã hối hận đến nỗi ruột trong bụng cũng xanh lè rồi. Cô quay đầu nhìn phong cảnh đang lao vút ngoài cửa xe, tay phải đưa lên nhéo nhéo vào gò má mình. Tại sao cô lại ngu ngốc như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lần nào cũng đúng

"Em nghỉ ở đâu?" Lăng Diệp đột nhiên hỏi.

"Cung điện Lăng Thị." Úc Hàn Yên nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt, lơ đãng đáp.

Lăng Diệp gật đầu đưa tay bấm điện thoại, giao phó:

"Qua Cung điện Lăng Thị lấy hành lý của Úc Hàn Yên chuyển đến biệt thự cho tôi."

"Tại sao tôi phải ở trong biệt thự của anh?" Úc Hàn Yên chợt quay đầu trừng mắt nhìn anh, lạ lùng hỏi.

"Em thử nói xem? Em là nô bộc của anh." Lăng Diệp liếc cô, nhẹ giọng hỏi ngược lại.

"!" Sao có thể có người ngang ngược, bá đạo đến như thế?!

Khóe miệng Lăng Diệp khẽ nhếch lên, cười xấu xa nói:

"Em cứ nhìn anh chăm chăm, là đang xin anh hôn em sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên đỏ lên, không thèm nhìn anh ta nữa, tức giận nói:

"Vô liêm sỉ!"

Nhìn thấy dáng vẻ xù lông của cô, Lăng Diệp vô cùng vui, tiếp tục trêu chọc:

"Em nói anh vô liêm sỉ, anh không làm chuyện vô liêm sỉ, có phải là sẽ không xứng đáng với danh hiệu em ban cho không?"

Úc Hàn Yên nhìn bộ móng vuốt ma quỷ đang tới gần bộ ngực mình, xấu hổ cùng giận dữ không thôi, phát vào nó một cái đẩy ra. Vì sợ Lăng Diệp sẽ tìm được sơ hở trong lời nói của mình, nên trong lúc nhất thời, cô chưa tìm ra được từ ngữ gì thích hợp để mắng anh, đành phải nuốt cục tức vào trong bụng.

Khóe miệng Lăng Diệp cong lên thành hình vòng cung. Cuộc đời anh từ nay về sau sẽ lại có thêm một thú vui nữa - trêu chọc cô.

20 phút sau, xe chạy đến một ngôi biệt thự có không gian khá sang trọng. Kiến trúc bên trong biệt thự mang những phong cách khác nhau, có kiểu Tây Ban Nha, có kiểu Trung Quốc hiện đại, có kiểu Rococo (phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18), có kiểu Baroque (một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý), v.v. . .

Bao quanh biệt thự là những thảm cỏ xanh đan xen những khóm hoa hồng trông vô cùng đẹp mắt. Đền đường có tạo hình độc đáo, cộng thêm một đài phun nước nhỏ, càng làm cho khung cảnh trước mắt sáng ngời.

Biệt thự Lăng Diệp mang phong cách đơn giản hiện đại, lấy màu trắng làm chủ đạo, bên trong được trang hoàng vô cùng xa hoa, nhưng lại có vẻ đơn giản trang nhã, mà không quá phức tạp. Từ đó có thấy rõ độ giàu có cũng như gu thẩm mỹ của anh.

Lăng Diệp thấy đôi mắt to, đen trắng rõ ràng của Úc Hàn Yên nhìn khắp nơi đánh giá cũng không ngăn cản. Anh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hơi hơi mong đợi:

"Thích không?"

Mọi thứ ở ngôi biệt thự này đều vô cùng vừa mắt Úc Hàn Yên, chỉ là cô không muốn nói ra suy nghĩ thật trong lòng, không muốn Lăng Diệp được đắc ý, nên cười hỏi:

"Nếu như tôi không thích, anh sẽ cho người sửa lại sao?"

Sắc mặt Lăng Diệp hơi lạnh, rất không nể mặt nói:

"Không! Anh thích, em nhất định phải thích."

Đầu Úc Hàn Yên đầy vạch đen, lâu bầu nói:

"Vậy anh hỏi tôi làm gì!" Đúng là tên xấu xa!

Mới vừa rồi Lăng Diệp còn hy vọng sẽ được nghe từ 'thích' từ miệng người kia, mặc dù không biết tại sao, nhưng trong lòng anh lại có chút mong chờ. Anh không tiếp tục đề tài này nữa, mà ra lệnh như một ông vua:

"Nấu cơm đi."

Úc Hàn Yên bủn rủn môi, ngồi ăn vạ cạnh Lăng Diệp nói:

"Không biết nấu."

Thật ra, bất kỳ ai đã được trải qua một lớp huấn luyện nghiêm khắc để trở thành sát thủ, thì việc không biết nấu ăn là điều không thể. Nhưng mà, cô chính là không muốn làm tay sai của anh ta đó.

Lăng Diệp nhũn mảy, thờ ơ như không có chuyện gì, nhếch nhếch môi, bất ngờ xoay người đè lên người Úc Hàn Yên, dùng giọng khêu gợi hỏi:

"Không biết sao? Hử?"

Nói xong, môi anh càng lúc càng đến gần môi người kia, giống như sẽ yêu cô luôn vậy.

Từng hồi chuông báo động vang lên trong lòng Úc Hàn Yên, cô vội vàng đổi giọng:

"Tôi nấu, tôi nấu."

Sau khi nhận được đáp án mong muốn, Lăng Diệp đứng dậy không chút lưu luyến, đi đến cầu thang thì nói:

"Vậy nấu nhanh lên."

Mặt Úc Hàn Yên đen xì, nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh khẽ nguyên rủa:

"Mẹ nó. Lần nào cũng dùng chiêu này."

Bước chân đang lên cầu thang của Lăng Diệp hơi dừng, khí thế bức chết người không cần đèn mạng, lạnh lạnh nói:

"Ai bảo lần nào nó cũng đúng đây?" Hôn nữa, cảm giác hôn cô có vẻ cũng không tệ.

"."

Đàn ông như thế còn cần đến phụ nữ sao? Nhất định là Thượng Đế đã uống say, nên mới tạo ra được một người lợi hại như anh ta.

Úc Hàn Yên thức thối chọn cách im lặng. Cô đi đến chiếc tủ lạnh cao khoảng 1m6 màu đỏ thắm mở cửa ra, muốn xem bên trong có gì. Thịt dê, thịt bò, thịt heo, thịt gà, thịt vịt, cải trắng, củ cải, cà chua, dưa chuột. Cái gì cần có đều có, hơn nữa đều vô cùng tươi, xem ra mới được đưa tới lúc sáng.

Lăng Diệp không thích dùng cơm ở ngoài, trừ khi có hẹn bên ngoài, còn không anh hầu như đều ăn cơm ở nhà. Vì vậy, đồ ăn trong tủ lạnh của anh ngày nào cũng được thay. Mỗi lần anh muốn ăn cơm ở nhà đều sẽ báo trước cho đầu bếp riêng của mình. Hôm nay anh vốn định sẽ đi ăn cùng ông nội, cho nên mới không báo cho đầu bếp, không ngờ ông cụ lại cho anh leo cây. Chỉ có điều như thế cũng hay, anh rất vui lòng được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Úc Hàn Yên.

Lăng Diệp thay một bộ đồ ở nhà, ngồi trước bàn làm việc trong thư phòng, nhìn chăm chú vào màn hình vi tính trước mặt, mười ngón tay gõ như bay trên bàn phím.

"Reng reng reng"

Một hồi chuông điện thoại di động đột ngột vang lên phá tan sự yên tĩnh trong căn phòng.

Động tác trong tay Lăng Diệp dừng lại, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào biểu đồ cổ phiếu trên màn hình. Anh cầm di động lên, nhàn nhạt hỏi:

"Chuyện gì đây?"

Giọng nói đầy hưng phấn của ông nội ở đầu bên kia truyền đến:

"Cháu mạng Úc Hàn Yên đi đâu rồi?"

Lăng Diệp lo lắng đáp:

"Biệt thự của cháu."

"Ha ha, được được được! Vậy ông nội sẽ không quấy rầy các cháu nữa."

"Uhm."

Lăng Diệp đặt điện thoại di động xuống, tiếp tục tập trung vào công việc.

Trong phòng bếp tầng một, Úc Hàn Yên vừa đun thức ăn, vừa thái rau thần tốc trên thớt. Khóe miệng cô khẽ nâng lên, có thể nhìn ra tâm trạng không tệ.

Cô rất thích nấu ăn. Mỗi một món ăn tự tay cô làm ra, đều mang đến cho cô cảm giác rất thành tựu, rất hạnh phúc.

"Đینگ đơng, đینگ đơng."

Lông mày Úc Hàn Yên khẽ nhăn lại. Cô rửa tay bước nhanh ra cửa, nhìn lướt qua hình ảnh trên màn hình mới mở cửa.

Người đến mặc bộ âu phục, vừa nhìn thấy Úc Hàn Yên liền cung kính nói:

"Chào cô! Đây là hành lý của cô Úc."

Úc Hàn Yên hơi nhìn người kia, đón lấy hành lý của mình, lịch sự nói:

"Cám ơn" Sau đó đóng cửa lại, vội vàng quay vào bếp, rất nhanh các món đã được xúc ra đĩa.

"Lăng Diệp! Xuống ăn cơm!"

Sau khi bung món cuối cùng đặt lên bàn, Úc Hàn Yên gào lên. Vừa gào xong cô đã hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi mình đi. Sao cô lại cứ như thế trở thành nô bộc của anh ta đây?!

Lăng Diệp khẽ cau mày, vô cùng tao nhã đi xuống lầu, vừa đi về phía bồn rửa tay, vừa nói:

"Gọi anh là Diệp."

Động tác múc canh của Úc Hàn Yên hơi dừng lại. Cô cự tuyệt không chút do dự:

"Không gọi." Kỳ cục, buồn nôn.

Lăng Diệp nhú mày, ngồi vào bàn ăn, nhìn sắc mặt hơi đen của người kia, còn đổ thêm dầu vào lửa nói:

"Hoặc không em có thể gọi anh là ông chủ."

"."

Sao anh không chết luôn đi? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên đã đen hoàn toàn. Cô phát huy triệt để câu nói ‘im lặng là vàng’, hung hăng nhai đồ ăn trong miệng, giống như món ăn đó là Lăng Diệp vậy, phải nhai cho anh nát bươm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cô từng mong có con

Úc Hàn Yên làm bữa trưa kiểu Trung Quốc. Đây là sở trường và cũng là món ăn cô thích nhất. Dù sao thì Lăng Diệp cũng không nói thích hay không thích ăn gì, cho nên cô cứ làm theo sở thích của mình thôi.

Cả hai đều là những người được dưỡng dục tốt, am hiểu sâu sắc về lễ nghi khi ăn uống, cho nên nhất thời, trong biệt thự trở nên yên tĩnh vô cùng.

Lăng Diệp ăn cơm xong, ngồi dựa lưng vào ghế vuốt bụng, ánh mắt anh lóe lên niềm hạnh phúc. Anh không tiếc lời khen ngợi:

"Tài nấu ăn cũng không tệ."

Úc Hàn Yên nghe xong, kiêu ngạo nói:

"Đương nhiên rồi."

Nấu ăn là sở thích lớn nhất của cô, nếu như ngay cả thứ mình thích cũng làm không được, thì chẳng phải là cô đã quá thất bại sao?

Khóe môi Lăng Diệp khẽ cong lên, rất ưu nhã đứng dậy, vừa đi về phía phòng khách, vừa nói:

"Sau này đồ ăn do em phụ trách."

"."

Úc Hàn Yên rất muốn ngửa mặt lên trời hỏi, tại sao lúc cô thi hành nhiệm vụ cuối cùng lại gặp anh ta?! Nếu lúc đó cô trực tiếp tiêu diệt hai tên hộ vệ kia, rồi rời khỏi biệt thự, thì bây giờ sẽ đâu phải gặp nhiều chuyện phiền phức như thế này chứ.

Nếu cô thừa cơ trốn đi, Lăng Diệp có tung tin cô chưa chết ra ngoài không nhỉ? Mà Lăng Diệp. Lúc ấy cô không nhớ ra, chiếc mặt nạ đó chính là biểu tượng của bang chủ bang Liệt Diễm. Hiện nay bang Liệt Diễm có thế lực nhất nhì trong giới hắc đạo trên thế giới, đến lúc đó coi như là cô có trốn chạy thành công, thì cũng không thể bình an được. Người trong tổ chức sẽ đuổi cùng giết tận cô, mà bang Liệt Diễm lại không ngừng truy đuổi cô. Nhưng mà, cô thật sự không cam lòng! Chẳng lẽ những năm tháng còn lại của cô đều sẽ phải phục dịch, hầu hạ tên Lăng Diệp sao?!! Cuộc sống tiêu dao của cô.

Cô đã từng mong ước có một đứa con, nhưng đã bị dập tắt bởi một tên đàn ông xấu xa, bạc tình.

"Đing đong, đing đong."

Lại có người nhấn chuông cửa.

"Tổng giám đốc, đây là đồ dùng hàng ngày của phụ nữ mà ngài yêu cầu."

Người tới vừa thấy Lăng Diệp liền vội vàng cung kính nói.

"Ừ."

Lăng Diệp đáp nhàn nhạt một tiếng, đưa tay nhận túi đồ xong đóng cửa lại, tay còn lại nhân tiện cầm luôn rương hành lý của Úc Hà Yên chậm chậm mang lên lầu. Ánh mắt anh vô tình nhìn thấy ánh mắt khóc lóc thảm thương của người kia, thì rủ lòng thương nói:

"Lát nữa sẽ có người giúp việc đến đây thu dọn bát đĩa và làm vệ sinh."

U ám dày đặc trên khuôn mặt của Úc Hàn Yên hơi tan đi. Có trời mới biết, cô ghét nhất là rửa bát và làm vệ sinh. Cô đi từ từ sau lưng Lăng Diệp, hỏi:

"Tôi ngủ ở đâu?"

Lăng Diệp đặt vật gì đó trong tay xuống hành lang lầu hai, lơ đãng đáp:

"Biệt thự chỉ có một chiếc giường lớn." Ngụ ý là, hoặc em ngủ cùng giường với anh, còn không em ngủ một mình trên ghế sofa.

Anh dừng lại một lát, tiếp tục nói:

"Xem qua các phòng một chút, rồi đem đồ đạc của em sắp xếp vào đó cho gọn đi."

Nói xong, anh đi vào thư phòng.

"."

Phản ứng đầu tiên của Úc Hàn Yên chính là, đi xem chiếc giường của anh ta lớn đến cỡ nào.

Tìm thấy phòng ngủ của anh, cô đẩy cửa ra, chiếc giường lớn King-size liền đập vào mắt cô. Căn phòng rộng rãi, lấy màu đen trắng làm phong cách chủ đạo. Chiếc giường màu trắng được đặt giữa hai chiếc tủ đầu giường cùng màu. Trên hai chiếc tủ đầu giường đặt một cặp đèn chụp màu đen đối xứng nhau, dưới chiếc giường kê một tấm thảm Ba Tư màu đen rộng 3m×3m, phía cuối giường được treo một chiếc đèn chùm màu đen bằng pha lê, đối diện cửa ra vào là một vách ngăn cầu đối, cửa sổ được thiết kế sát đất khiến cho căn phòng tràn ngập ánh sáng. Bên kia vách ngăn là một chiếc tủ treo quần áo bằng gỗ màu trắng dài 4m.

Úc Hàn Yên đang gật đầu tán thưởng, thì nhìn thấy phòng tắm bằng thủy tinh nằm ở góc phòng, cả người liền cứng đờ tại chỗ.

Hoàn toàn trong suốt.

Cô lắc đầu một cái, nghĩ nghĩ, cùng lắm thì không tắm ở đây nữa, dù sao thì ở lâu một cũng có phòng tắm mà, không thì trước khi tắm cô sẽ khóa trái cửa lại vậy. Úc Hàn Yên sắp xếp xong đồ đạc của mình, đi tới thư phòng, đứng ở cửa nhìn người kia đang chăm chú làm việc nói:

"Tôi muốn đi ngủ." Dù sao cũng chẳng có việc gì để làm.

"Qua đây."

Lăng Diệp dừng động tác trong tay lại, lấy một chiếc hộp màu đen trong ngăn kéo ra. Thấy Úc Hàn Yên đã đứng bên cạnh mình, anh liền mở hộp lấy ra một chiếc nhẫn, cầm tay phải của cô lên, đeo vào ngón trỏ cho cô. Chiếc nhẫn không lớn không nhỏ, vừa khít tay cô.

Úc Hàn Yên nhận ra viên đá đỏ trên chiếc nhẫn do tự tay mình chế tác ra, nên cũng không cự tuyệt. Dù sao ở bên cạnh Lăng Diệp cũng không phải là quá an toàn. Điều khiến cô kinh ngạc là, tại sao người kia lại có thể biết được cỡ tay của cô chuẩn xác như vậy chứ.

Lăng Diệp rất hài lòng dặn dò:

"Bất kỳ lúc nào cũng không được tháo nó ra." Không ai có thể khẳng định chắc chắn được, là một giây sau sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay không.

Úc Hàn Yên gật đầu, đeo nó rất tốt, vừa có ích lại đẹp, cũng chẳng gây cản trở gì. Cô nhìn nhìn Lăng Diệp, rồi xoay người đi thẳng về phía phòng ngủ. Không nói lời nào, thể hiện sự đồng ý.

Lăng Diệp nhận thấy hành động của cô, cũng không ngăn cản, để mặc cho cô đi.

Úc Hàn Yên quay về phòng ngủ, khóa trái cửa, kéo rèm cửa vào, sau khi tắm rửa xong, cô mặc váy ngủ vào rồi lên giường nằm nghỉ ngơi thỏa thích.

Cô không những không bị lạ giường, mà đặc biệt lại còn dễ ngủ. Điều kiện càng sung túc, cô càng dễ ngủ. Chỉ được một lúc, cô đã ngủ say như chết rồi.

5h chiều, Lăng Diệp đóng máy tính trở về phòng ngủ. Anh phát hiện cửa đã bị khóa trái thì hơi nhăn mày. Cái đầu của anh vận chuyển nhanh chóng, liền đoán ra ngay nguyên nhân cửa bị khóa. Cô ấy cảm tình con heo sao? Giờ này vẫn còn ngủ! Anh quay trở lại thư phòng, lấy một chùm chìa khóa trong ngăn kéo ra, không chần chừ chút nào đem về mở cửa phòng ngủ.

Phía sau cánh cửa vừa được mở là hình ảnh chào đón khiến anh nhất thời đứng nguyên tại chỗ. Trong đôi mắt dài mảnh của anh lóe lên một tia kỳ quái. Người trên giường mặc chiếc váy tơ tằm hai dây màu đỏ đang ôm chần ngủ. Cô nằm nghiêng đưa lưng về phía anh, lộ ra đường cong hoàn mỹ. Mái tóc dài mềm mại màu hạt dẻ buông lơi trên gối, khiến cho một phần ba tấm lưng trần của cô bị lộ ra ngoài. Chiếc váy dài đến đầu gối bởi vì cô hơi đưa hai chân kẹp lấy chân mà bị co lên, để lộ ra một phần chiếc mông tròn vênh lên mê người, làn da trong suốt mịn màng, đôi chân thon dài, thẳng tắp tiếp xúc thân mật với không khí. Thật là một vẻ đẹp sinh động.

Lăng Diệp không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng. Anh hít sâu một hơi làm cho chính mình tỉnh táo lại, nhưng khi anh đến gần cô, anh định đánh thức cô dậy thì hình ảnh đập vào mắt lại khiến cho khí huyết anh dâng trào.

Cô không mặc áo con! Cặp vú đầy đặn thân mật dựa sát vào gần nhau. Khuôn mặt đang ngủ đầy thơ ngây; vành tai xinh xắn đẹp đẽ; chiếc cổ dài trắng nõn; xương quai xanh mịn màng tinh xảo... tất cả đã thành công tạo nên một tiểu yêu tình mê người.

Lăng Diệp lại hít sâu một lần nữa, làm cho chính mình thật bình tĩnh. Anh cúi người xuống, vỗ vỗ vào chiếc mông của Úc Hàn Yên, quả nhiên giống hệt tượng tượng của anh - rất mềm mại. Anh dùng giọng hơi khàn khàn nói:

"Dậy đi."

Úc Hàn Yên hơi hơi nhú lông mày, cái miệng nhỏ nhắn chu lên bất mãn. Cô xoay người lại, đem cái mông giấu xuống phía dưới, tiếp tục ngủ.

Trước hành động của cô, Lăng Diệp vừa bực vừa buồn cười. Cô gái này không phải là sát thủ sao? Vậy mà một chút cảnh giác cũng không có. Nếu như anh muốn giết cô, thì không biết cô đã phải chết bao nhiêu lần rồi.

Anh không biết là, Úc Hàn Yên đã biết chắc chắn anh sẽ không xuống tay với cô, cho nên cô mới không đề phòng anh. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại có lòng tin như thế, nhưng dù sao thì cô cũng thấy rất thoải mái khi ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hai mắt phát sáng

Hai con mắt của Lăng Diệp tối sầm mờ ám, chỉ một giây sau, thân hình to lớn của anh đã đè lên trên người Úc Hàn Yên. Hai môi kề nhau, anh đưa đầu lưỡi vào miệng cô nhẹ nhàng thăm dò, từ từ quét từ trên xuống dưới, rồi từ trái sang phải xong lại quét qua hai hàm răng thẳng đều, trắng toát của cô, cảm thụ nhiệt độ dễ chịu trong đó. Bàn tay anh theo quán tính di chuyển trên thân thể cô chầm ngồi.

"Ừm ừm."

Úc Hàn Yên cảm thấy không thoải mái, hơi chau mày. Tứ chi cô giống như con bạch tuộc, quán lấy người Lăng Diệp. Cô dùng sức xoay người để anh nằm dưới mình, sau đó mới hài lòng nhếch môi buông anh ra. Cô định xoay người tiếp tục ngủ, nhưng lại có cảm giác vùng eo và đầu của mình đang bị trói chặt, cánh môi dưới bắt chợt đau xót. Cô không tự chủ được hơi há miệng kinh hô, cái dị vật thừa cơ liên xông vào miệng cô, dây dưa với lưỡi cô.

Úc Hàn Yên đột nhiên mở to hai mắt, nhìn thấy một khuôn mặt có ngũ quan đẹp như điêu khắc đang gần kề mặt mình, chỉ hơi giật mình.

Lăng Diệp thấy vậy, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua một nụ cười. Dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô thật đáng yêu, làm cho người ta không nhịn được muốn giãy xéo, ngẫu nhiên cô một trận. Lần đầu tiên anh nhận ra, anh cũng có cái điểm “người lớn” này...

Sau khi lưỡi người kia đào sâu vào miệng cô, cuối cùng Úc Hàn Yên cũng tỉnh hẳn. Cô chống hai tay lên bả vai Lăng Diệp, muốn dùng đòn bẩy cách xa anh ra, nhưng lại nhận ra, cô không thể tách hai người ra được một chút nào. Cô ra sức lắc đầu, hai tay dùng sức đánh người bên dưới, trong miệng phát ra âm thanh ô ô.

Lăng Diệp sao có thể để ý đến sự cự tuyệt của cô chứ. Một lúc lâu sau, khi đã hôn đủ rồi anh mới buông thân thể đã mềm nhũn của Úc Hàn Yên ra.

Úc Hàn Yên yếu sức, vất vả lắm mới xoay người lại được. Cô mệt mỏi nằm trên giường, cũng chẳng buồn cử động, vừa há hốc mồm thở, vừa chất vấn người kia:

"Tại sao không đừng anh lại hôn tôi?!"

Lăng Diệp xoay người, nằm nghiêng đối mặt với Úc Hàn Yên, bàn tay vuốt ve chiếc bụng bằng phẳng của cô, hùng hồn đáp:

"Anh thích."

Nhất thời Úc Hàn Yên tức giận vô cùng. Mặt cô đen lại, đưa tay gạt cái nanh vuốt ma quỷ đang làm loạn trên bụng mình ra. Cô có còn nhân quyền nữa không đây!? Đột nhiên cô phát hiện ra một vấn đề, bực dọc lâu bâu:

"Rõ ràng tôi đã khóa trái cửa."

"Đây là phòng ngủ của anh." Lăng Diệp nhún mày, thâm thì nhấn mạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên tối sầm lại. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

". Tôi không muốn ở đây!"

Lăng Diệp đứng dậy, thờ ơ nói:

"Vậy em ra ghế sofa mà ngủ."

"Anh biết rõ ý tôi không phải thế! Tôi muốn ra ngoài ời!" Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn người đang đứng ở mép giường, nói rành rọt.

Lăng Diệp cúi đầu nhìn chằm chằm cô, từ trong miệng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ:

"Đừng có mơ!"

Nói xong, anh xoay người đi tới trước tủ treo quần áo, vừa thông dong chọn y phục, vừa nói xa xôi:

"Em còn 10 phút nữa để thay quần áo và đi giày."

Đôi tay Úc Hàn Yên nắm chặt tấm ga trải giường, cô hận không thể biến ngay thành con sói, cắn chết tên đàn ông Lăng Diệp đáng ghét kia. Cô lê mề trên giường thêm 5 phút nữa, sau mới bất đắc dĩ đứng dậy.

Lăng Diệp ngồi ở chỗ tay lái trên xe, nhìn đồng hồ đeo tay không chớp mắt, còn mười giây, chín, tám, bảy, sáu.

"Đi đâu?"

Úc Hàn Yên lao ra như một con gió, ngồi vào vị trí kế bên tay lái, tiện tay đóng cửa xe, vừa thắt dây an toàn, vừa tò mò hỏi.

"Studio A.L." Lăng Diệp giẫm chân ga, phóng vút đi.

Studio A.L? Nhà thiết kế thời trang tài hoa trong huyền thoại AlexLauren vừa mở Studio sao?! Đến đó để làm gì? Nghe nói tính cách của người đó thoải mái siêu cấp vô địch. Những người tới nhờ hắn thiết kế, bản thân hắn thấy thích mới làm. Khách hàng hâm mộ hắn nhiều không đếm xuể, nhưng đa phần đều bị hắn lạnh lùng đuổi đi. Nếu muốn được hắn đón tiếp, chỉ có tiền thôi thì chưa đủ, mà phải có tính cách, sự thương thức, cùng các khía cạnh khác hợp với khẩu vị của hắn mới được.

"Diệp!"

Úc Hàn Yên đi theo Lăng Diệp, vừa vào đến Studio A. L, còn chưa kịp nhìn rõ cách bài trí bên trong đã thấy một mỹ nam xinh đẹp đang kích động nhào về phía Lăng Diệp. Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được hơi kéo ra, ai có thể nói cho cô biết đây là chuyện gì không hả.

Mặt Lăng Diệp đen lại, lạnh lùng đưa tay ra, ngăn cản hành động muốn ôm mình của người kia, nói ngắn gọn:

"Alex, cô ấy giao cho cậu."

Alex không cam lòng dừng lại trước cánh tay đang chìa ra của Lăng Diệp. Hắn nhìn người đứng phía sau anh, đột nhiên giống như phát hiện ra một vùng đất mới, thét to phấn khích:

"Phụ nữ! Anh tự mình đưa một cô gái đến chỗ tôi!"

Thì ra trên mạng nói Lăng Diệp không tới gần phụ nữ là sự thật! Vậy cô thì như thế nào chứ? Chân mày Úc Hàn Yên khẽ nhăn lại. Cô nhìn chằm chằm cái ót của Lăng Diệp, có một thôi thúc muốn摸摸 nó ra.

Alex chuyển động xung quanh Úc Hàn Yên giống như một con bướm hoa hoét. Hắn chặc chặc miệng tán dương:

"Cực phẩm! Cực phẩm nha!" Miệng nói, nhưng tay lại đưa ra vỗ vỗ vào chiếc mũm căng tròn của Úc Hàn Yên.

Hai đầu lông mày của Úc Hàn Yên rét lạnh. Cô vội vung xoay người, chụp lấy tay hắn, hung hăng vặn một cái, đồng thời đưa chân trái ra đập vào ngực hắn không chút lưu tình, rồi khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống người vừa bị đập ngã xuống đất.

Alex kêu lên một tiếng khổ sở, gương mặt tuấn tú nhăn lại, đưa tay xoa cái mũm, tỏ cáo:

"Diệp! Anh quản lý phụ nữ của anh nha!"

Lúc Lăng Diệp xoay người lại, thấy trên người Úc Hàn Yên tản ra đầy sát khí, nhưng anh chỉ trơ mắt, lạnh lùng nhìn Alex bị đánh, không có bất kỳ ý định ngăn cản nào. Hắn quả thực không muốn sống nữa sao, dám động vào người phụ nữ của anh. Khuôn mặt anh âm trầm, dùng giọng rét lạnh thấu xương nói:

"Nếu tôi không nể tình mối thâm giao của chúng ta mấy năm qua, ít nhất tôi sẽ lột đi một lớp da của cậu."

"." Alex đầy tội nghiệp nhìn Lăng Diệp đứng trước mặt. Hắn thật sự không có ý gì, chỉ là đơn thuần muốn vỗ vỗ mũm cô thôi.

Lăng Diệp phớt lờ ánh mắt của hắn, lạnh lùng nói:

"Chọn đồ cho cô ấy ngay đi." Rồi đi tới ghé sofa ngồi đọc báo.

Alex lườm bầu nói:

"Đúng là có tí phụ nữ có khác, không có nhân tính."

Một tiếng rười rượi sau, Alex kéo chiếc rèm màu be chấm đất ra, không tiếc lời khen nói với Lăng Diệp:

"Chiếc váy này đúng là dành riêng cho cô ấy nha! Cô ấy là người con gái đẹp nhất mà tôi đã từng gặp, không ai sánh được!"

Lăng Diệp ngẩng đầu lên, giây phút anh nhìn thấy Úc Hàn Yên, hai mắt liền phát sáng, trái tim đập rộn ràng.

Chiếc váy đuôi cá dáng dài cúp ngực màu đỏ chót, kết hợp với làn da mịn màng, sáng láng, trong suốt của cô càng tăng thêm vẻ quyến rũ. Chất tơ lụa bó sát vào thân thể để lộ ra đường cong hoàn mỹ, từ phần trên đầu gối xuống dưới được thiết kế rồi bùa, làm tôn lên nửa người dưới thon dài của cô. Mái tóc dài màu hạt dẻ được búi rối thấp, lỏng lẻo sau đầu, lộ ra vẻ cuốn hút sang trọng. Đôi khuyên tai tua rua đính kim cương nửa ẩn nửa hiện, giống như dòng nước suối đang trút xuống, khiến cho người khác thật muốn đưa tay chạm vào.

Vầng trán đầy đặn mịn màng; hai con ngươi trong mắt sáng ngời; chiếc mũi xinh xắn tinh tế; đôi môi đỏ mọng ướt át; chiếc cổ cao trắng nõn; bờ vai mượt mà mê người; xương quai xanh hoàn mỹ tinh xảo; bộ ngực cao đầy đặn; vòng eo con kiến chưa được một nắm. Úc Hàn Yên xinh đẹp, mỹ miều

như thế, thật khiến người ta muốn giấu đi, để thương thức một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cuộc gặp gỡ thương nghiệp

Úc Hàn Yên bị Lăng Diệp nhìn chăm chăm khiến cả người không được tự nhiên. Ánh mắt của anh quá trần trụi, quá nóng bỏng, làm cô có cảm giác giống như mình không mặc gì, để trần trụi trước mặt anh vậy. Cuối cùng cô không nhịn được, lên tiếng:

"Sao anh cứ nhìn tôi vậy?"

Lăng Diệp đứng dậy, từ từ đi đến trước mặt Úc Hàn Yên, cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, dùng giọng nói trầm ấm, khêu gợi thì thầm vào tai cô:

"Rất đẹp."

Khuôn mặt nhỏ nhắn luôn ráo hoảnh trước những tình huống đã quá quen thuộc này của Úc Hàn Yên, đột nhiên trở nên lúng túng. Cô đứng yên tại chỗ, im lặng không biết làm gì.

Lăng Diệp khẽ mỉm cười lên một đường cong đẹp mắt. Anh cảm lấy bàn tay thon dài trắng nõn của cô, dắt cô đi ra cửa.

Ngồi trên xe, Úc Hàn Yên không ngừng liếc trộm Lăng Diệp. Trong đầu cô không ngừng lặp đi lặp lại câu nói Alex —— "Tính cách của tôi đã đặc biệt với rất nhiều người, nhưng tôi vẫn được bình yên vô sự là nhờ có Lăng Diệp ở đằng sau. Anh ấy đã lặng lẽ giải quyết những người đó giúp tôi. Anh ấy là một người rất đơn giản. Nếu cô thật lòng đối với anh ấy, anh ấy cũng sẽ dùng sự chân thành để đáp lại cô."

"Có phải em đang muốn anh hôn em không?"

Mặc dù Lăng Diệp vẫn nhìn về phía trước, nhưng đối với mọi cử động của Úc Hàn Yên, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay. Anh lên tiếng trêu chọc cô.

". . . ." Grừ... Grừ... Tên đàn ông đáng ghét! Úc Hàn Yên xoay khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy qua đoạn đường sầm uất, dừng lại trước một khách sạn được thiết kế theo phong cách hoàng cung, đang bật đèn sáng trưng. Khách sạn có diện tích rộng lớn, khí thế phi phàm, tổng cộng có hai tầng, chỉ cần đứng ở cửa thôi cũng đã cảm nhận được sự xa hoa, sang trọng của nó rồi. Các phòng ốc bên trong khách sạn đập vào mắt toàn là màu vàng, nhưng lại không hề có chút thô tục nào. Tất cả các chi tiết trong khách sạn từ lớn cho đến nhỏ đều được xử lý giống như phong cách lịch lãm, khiêm nhường của thân sĩ và thanh lịch, nhẹ nhàng của thực nữ.

Giữa trần nhà trong phòng khách được treo một chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ óng ánh sắc vàng, nhìn nhẹ nhàng giống như chiếc váy thướt tha của người vũ nữ. Bao quanh chiếc đèn khổng lồ là vô số đèn nhỏ, khiến cho cả hội trường càng thêm nguy nga lộng lẫy. Thẳng phía dưới chiếc đèn chùm là một đài phun nước, đặt giữa hồ nước hình tròn. Bên trên đài đặt pho tượng nữ thần Hy Lạp cổ đại thanh lịch, cao quý, đang giơ cao chiếc gậy quyền. Xung quanh nữ thần là bảy thiên thần nhỏ. Tất cả các pho tượng đều được đúc bằng vàng ròng, trông vô cùng sống động. Từ cây gậy cầm quyền của nữ thần từng dòng nước được phun ra, chảy vào miệng những thiên thần nhỏ vô cùng chính xác.

Lúc này trong phòng khách đã tụ tập rất nhiều nam thanh nữ tú trong những bộ đồ lộng lẫy. Mọi người đang ưu nhã nâng ly, chuyện trò rất vui vẻ, hài hòa.

Người đứng ở cửa vào phòng khách lớn tiếng tuyên bố:

"Chủ tịch tập đoàn Lăng Thị —— ngài Lăng Diệp đến."

Trong nháy mắt, những người tham dự không hẹn mà đều ngưng nói chuyện, tất cả đều xoay người nhìn về phía người vừa tới, làm tư thế chào đón hết sức tôn kính, giống như nghênh đón Hoàng Đế vậy.

Nói Lăng Diệp là hoàng đế trong giới thương nghiệp cũng không quá đáng. Không ai có thể biết được gia tài của anh tổng cộng có bao nhiêu. Sản nghiệp của tập đoàn Lăng Thị trải dài khắp toàn cầu, liên quan đến tất cả các ngành nghề khác nhau, bao gồm vũ khí, dầu hỏa, than đá, tài chính, truyền thông, giao thông vận tải, châu báu, bất động sản, và các ngành công nghiệp khác. Nghe nói, riêng mình anh đã nắm giữ 80% số cổ phần của tập đoàn Lăng Thị rồi. Nếu chuyển đổi ra tiền, không thể nghĩ ngờ sẽ là một con số thiên văn (con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên).

Lăng Diệp ngoài điểm nhiều tiền ra, còn có bốn điểm thu hút người khác: một là anh rất có đầu óc kinh doanh, thủ đoạn cao siêu; hai là anh anh tuấn đẹp trai, sức hấp dẫn bắn ra bốn phía; ba là anh giữ mình trong sạch, đến nay vẫn độc thân; bốn là anh có quan hệ mật thiết với bang chủ của bang Liệt Diễm, hắc bạch đều "chơi" được tất.

Mọi người đều tưởng rằng, trong cuộc gặp gỡ thương nghiệp này sẽ nhìn thấy anh đi đến một mình, không ngờ anh lại dẫn theo bạn gái. Đây chính là một

tin tức vô cùng nóng hổi. Ai mà chẳng biết chủ tịch tập đoàn Lăng Thị từ trước đến giờ đều không cho phép một ai đến gần, đặc biệt là phụ nữ chứ. Thế nhưng lúc này anh lại tiếp xúc rất thân mật với người bạn gái bên cạnh.

Nhưng mà bạn gái tối nay của anh thật đúng là tuyệt sắc giai nhân, khó ai sánh được. Bộ lễ phục màu đỏ lộ rõ vẻ diễm lệ, quý phái, đầy quyến rũ, thanh lịch của cô. Nhìn hình ảnh hai người đi cùng nhau thật vô cùng đẹp mắt, khiến người ta không tự chủ được mà cho rằng họ chính là một đôi do trời đất tạo nên.

Đàn ông nhìn Úc Hàn Yên si mê, chị em phụ nữ nhìn cô ghen tỵ, mà không một ai để ý tới vẻ mặt Lăng Diệp đang càng lúc càng đen lại.

Úc Hàn Yên cảm nhận được cái lạnh phát ra từ trên người Lăng Diệp, cô ù ù cạc cạc, không hiểu được tại sao, nghĩ thầm: "Là ai đã chọc vào anh ta rồi đây?"

"Chào mừng các người đẹp, các quý ông đã tới tham dự cuộc gặp gỡ thương nghiệp hàng năm!" Sau giọng nói tràn đầy phấn khởi, cuốn hút của người đàn ông, giai điệu nhẹ nhàng, du dương từ từ vang lên.

Mọi người đem tầm mắt đang để trên người Úc Hàn Yên dời đi, cùng nhau nhảy nhót khiêu vũ, nâng ly uống rượu, trò chuyện tán gẫu... Lúc này, sắc mặt của Lăng Diệp mới khá hơn một chút, cái lạnh trên người anh cũng dịu đi.

Úc Hàn Yên đã đói bụng không chịu được nữa rồi. Cô đang định rủ Lăng Diệp đi kiếm chút gì đó để ăn, thì nhìn thấy mấy người đàn ông trung tuổi đang gạt bạn gái mình sang một, nhao nhao đi về phía Lăng Diệp. Cô rất thức thời chỉ về cái bàn dài bên phải đang bày đồ ăn nói:

"Tôi qua bên kia ăn chút gì đó."

Lăng Diệp dùng cặp mắt sắc bén quét một vòng tình hình phía bên phải, xong mới nhàn nhạt lên tiếng:

"Ừ."

Nhận được sự phê chuẩn, Úc Hàn Yên không nói hai lời, buông cánh tay Lăng Diệp ra xoay người đi đến nơi cần đến. Cô vừa mới bước được hai bước thì bị người kia kéo lại. Cô dừng lại, nhìn anh đầy thắc mắc.

Lăng Diệp hơi cong môi lên, tiến lên trước một bước, vòng tay qua eo Úc Hàn Yên, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn nói:

"Em đi đi."

"." Đây là cái gì vậy hả? Hôn tạm biệt? Úc Hàn Yên tròn trĩnh mắt, hết chỗ nói rồi.

Úc Hàn Yên không hiểu, nhưng ở phía xa kia, người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế salon được vây quanh bởi một đám người đẹp thì hiểu rõ, hành động bất ngờ này của Lăng Diệp đã ẩn chứa một ý nghĩa sâu xa. Anh ta dùng phương thức này để nói cho mọi người biết, Úc Hàn Yên là người phụ nữ của anh ta, bất kỳ ai dám ngấp nghé đến cô, thì đều sẽ không có được kết cục tốt.

Nhưng phải làm thế nào đây? Hắn đã nhìn trúng cô. Cái vẻ lạnh lùng như có như không, vẻ bất cần không coi ai ra gì, vẻ đoan trang cao quý không cho phép người khác coi thường, đã thu hút hắn mãnh liệt. Bạch Triết Hiên từ từ đứng dậy, nói vài ba câu để thoát khỏi đám người đẹp đang vây quanh mình, sau đó bày ra nụ cười tự tin đi về phía Úc Hàn Yên.

Đám đàn ông quanh đó đương nhiên cũng nhìn thấy hành động cuối cùng của Lăng Diệp, chính vì điều này mà ai cũng ngấp ngừng không dám đến gần Úc Hàn Yên. Những người đẹp đi cùng bọn họ nhìn thấy người đàn ông của mình thì thoáng liếc trộm cô thì vô cùng khó chịu. Các cô nhìn Úc Hàn Yên đầy khinh bỉ, cho rằng cô chính là do quỷ đói chết đi đầu thai vào.

Về mặt Úc Hàn Yên thương thức đồ ăn đầy hương thụ, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của người khác.

"Đã bao lâu rồi chưa ăn đây?" Bạch Triết Hiên đứng bên cạnh Úc Hàn Yên, dịu dàng quan tâm hỏi.

Mọi người nhìn thấy Bạch Triết Hiên chủ động đi đến gần Úc Hàn Yên, phản ứng cũng khác nhau, nhưng phần lớn đều là muốn xem kịch vui. Bạch Triết Hiên - chủ tịch tập đoàn Bạch Thị - doanh nghiệp duy nhất có khả năng đối kháng với Lăng Diệp.

Mặc dù Lăng Diệp đang đàm đạo cùng người khác, nhưng anh vẫn không ngừng để ý đến tình huống xung quanh Úc Hàn Yên, cho nên ngay từ đầu anh đã phát hiện ra hành vi tiếp cận của Bạch Triết Hiên. Anh áp chế lửa giận trong lòng, mặt không biến sắc tiếp tục trò chuyện cùng người khác. Anh muốn để xem thái độ của Úc Hàn Yên sẽ như thế nào.

Úc Hàn Yên dùng đũa xiên một miếng thịt bò bít tết nhỏ cho vào trong miệng, xong mới tò mò quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói - tóc đen, mắt màu xanh lục, khuôn mặt như dao gọt, thân hình cao to. Cô xem xét xong đưa ra kết luận: đẹp trai, rồi lại đưa tầm mắt về khay thức ăn, vừa xắt thịt bò bít tết, vừa lạnh nhạt nói:

"Bây tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tùy ý em!

Bạch Triết Hiền không khỏi cảm thấy có chút thất bại. Chẳng lẽ lực hấp dẫn của hắn còn không bằng món thịt bò bít tết kia sao? Hắn dẫn lòng lại, cười nhìn Úc Hàn Yên từ trên xuống dưới, thờ dài nói:

"Chắc từ hồi nhỏ em đã khiến người cùng giới phải ghen tỵ rồi đúng không?"

Úc Hàn Yên lại xiên một miếng thịt bò bít tết nhỏ cho vào miệng, rồi mới hơi cau mày nhìn hắn, tựa như đang chờ câu nói tiếp theo của hắn.

Bạch Triết Hiền nhìn thấy bộ dạng tham ăn này của cô, cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hắn hài hước giải thích:

"Em có thể ăn được như thế, đúng là người khác đều cầu mà không có được dáng người mê hoặc như em."

Úc Hàn Yên nhai xong miếng thịt bò trong miệng, gật đầu một cái, xong lại cúi đầu tiếp tục ra sức ăn.

Đối với hành động của cô, Lăng Diệp rất hài lòng. Thậm chí anh có thể nhìn ra Úc Hàn Yên đã xây lên một bức tường vô hình giữa cô và Bạch Triết Hiền.

Bạch Triết Hiền là người từng trải trong tình trường, hiển nhiên cũng nhìn ra sự xa cách và lạnh lùng của Úc Hàn Yên đối với hắn, nhưng mà hắn cũng không vì vậy mà lui bước. Từ trước đây giờ, hắn luôn thích sự khiêu chiến, Úc Hàn Yên như thế khiến hắn nảy sinh dục vọng chinh phục mãnh liệt. Hắn nhìn thấy mấy lọn tóc của cô bị rũ xuống do cúi đầu, liền không nhịn được đưa tay ra vén bọn chúng về yên vị.

Lăng Diệp để ý thấy động tác của Bạch Triết Hiền, anh nhăn mày lại, ánh mắt lộ ra tia rét lạnh. Anh bỏ lại người khách đang bàn chuyện làm ăn với mình, bước nhanh về phía Úc Hàn Yên.

Động tác xất thịt của Úc Hàn Yên đột nhiên dừng lại. Cô kim nén kích động muốn chìa dao về phía người kia, hơi lùi về phía sau đẩy tay của hắn ra, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn, nghiêm giọng nói:

"Tôi không thích người khác đụng vào mình."

Bạch Triết Hiền thu hồi cánh tay đang lơ lửng giữa không trung, giải thích có chút oan ức:

"Tôi không có ác ý. Tôi chỉ muốn giúp em vén lại mấy sợi tóc thôi."

Lăng Diệp đi tới bên người Úc Hàn Yên, tay trái anh vòng qua eo cô, tay phải cầm trong túi quần, khinh khinh nhìn Bạch Triết Hiền, âm thầm tuyên thệ chủ quyền của mình.

Bạch Triết Hiền thấy Úc Hàn Yên không hề né tránh hành động động chạm của Lăng Diệp, thì trên mặt hắn có chút không muốn, trong lòng cũng không được tốt lắm, thì ra cô ấy nói "người khác" là ngoại trừ Lăng Diệp ra. Nhưng hắn cũng không phải là người dễ dàng buông tha như vậy. Lịch sử đã chứng minh, những người phụ nữ hắn muốn cuối cùng đều không có một ai là ngoại lệ, đều phải quỵ gối trước sức hấp dẫn của hắn.

Hắn bày ra nụ cười lễ độ, đưa tay phải ra chào hỏi:

"Chào tổng giám đốc Lăng."

Lăng Diệp nhủ mày, đưa tay phải ra dùng sức cầm lấy tay đối phương, ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng không như thế, đáp lại:

"Chào tổng giám đốc Bạch."

Tay hai người âm thầm so tài, nắm được một phút rồi vẫn không buông ra. Rõ ràng Bạch Triết Hiền không khỏe bằng Lăng Diệp, sắc mặt của hắn đã chuyển thành xanh rồi, trên trán cũng đã toát mồ hôi lạnh, trong khi mặt Lăng Diệp vẫn không đỏ, hơi thở không gấp gáp mà rất nhẹ nhàng.

Nhìn hành động trẻ con của hai người trước mặt, trên đầu Úc Hàn Yên hiện đầy vạch đen. Cô nói có chút bất đắc dĩ:

"Các anh cầm tay nhau đủ chưa?"

Hai người nghe thấy thế, không hẹn mà cùng buông tay ra, nhưng trong lòng bọn họ lại không hề giống nhau. Bạch Triết Hiền rất vui mừng, bởi vì hắn cảm thấy Úc Hàn Yên đang giúp hắn. Còn Lăng Diệp lại rất tức giận, bởi vì anh cũng cảm thấy Úc Hàn Yên đang giúp Bạch Triết Hiền.

Nhận thấy Lăng Diệp tức giận, mặc dù Úc Hàn Yên không biết anh đang tức gì, nhưng cô vẫn cảm thấy ít nhiều cũng có liên quan đến người đàn ông trước mặt này, vì vậy cô chủ động đưa tay ra đặt lên tay trái anh, nhìn ánh mắt đang phảng phất lửa giận của anh nói:

"Cùng nhau nhảy một điệu được không?"

Cô cũng không biết tại sao mình lại quan tâm đến việc Lăng Diệp có tức giận hay không nữa.

Lăng Diệp không nói gì, dẫn cô đi ra phía cửa khách sạn.

Bạch Triết Hiên thấy vậy, cố giấu đi sự không cam lòng, thừa lúc bọn họ mới đi được hai bước, cười nói:

"Cô gái xinh đẹp, nhớ kỹ đấy, tôi là Bạch Triết Hiên."

Vòng tay Lăng Diệp đang đặt trên eo của Úc Hàn Yên chợt siết chặt, khí lạnh trên anh người thổi vù vù ra bên ngoài, khiến cho nhiệt độ trong vòng bán kính hai mét giảm xuống không độ.

Úc Hàn Yên nhú nhú mày, không để ý đến sự không thoải mái của cơ thể, nói nhỏ:

"Anh làm gì vậy?"

Từ đầu đến cuối, cô đều không cho Bạch Triết Hiên một câu trả lời nào.

Bạch Triết Hiên cũng chẳng bận tâm, hắn thấy hai người đã biến mất trong tầm mắt mới cúi đầu nhìn xuống tay mình cười khỏ, không biết có bị gãy xương không đấy. Sức lực của Lăng Diệp đúng là vô cùng khỏe.

Lăng Diệp muốn đi đương nhiên không một ai dám ngăn cản anh. Phục vụ khách sạn lái xe đến trước mặt anh, cung kính mở cửa xe giúp anh. Lăng Diệp buông bàn tay đang đặt trên eo Úc Hàn Yên ra, ngồi vào vị trí tay lái, nhấn mạnh ga, phi như bão táp.

Im lặng! Im lặng! Ngoài im lặng vẫn chỉ có im lặng. Không khí trong xe cực kỳ áp lực, cực kỳ nặng nề, giống như giông bão chuẩn bị ập đến vậy. Lăng Diệp như vậy khiến Úc Hàn Yên cảm thấy rất xa lạ.

Úc Hàn Yên vừa mới bước vào nhà, liền bị Lăng Diệp áp vào cửa. Cô chưa kịp hiểu ra chuyện gì, đã bị anh hôn tới tấp lên mặt, từ trán, mắt, mũi, môi, má, tai... không có một tác da thịt nào có thể may mắn thoát nạn.

Đôi tay Lăng Diệp rời khỏi người Úc Hàn Yên, giống như đang tìm tòi gì đó, “roạt” một tiếng, chiếc khóa trên bộ váy dài của người kia bị kéo xuống dưới.

Đôi tay Úc Hàn Yên giữ gắt gao phần váy trước ngực tránh không cho nó tuột xuống. Đôi mắt đẹp của cô tròn tròn nhìn chăm chăm Lăng Diệp, lớn tiếng chất vấn:

"Rút cuộc là anh tức giận cái gì hả?!"

Lăng Diệp dừng động tác lại, nhìn Úc Hàn Yên nhấn mạnh:

"Em là của anh!"

Nói xong không đợi Úc Hàn Yên phản ứng, đôi môi mỏng của anh lại hôn lên cổ cô, đồng thời hai tay dùng sức kéo chiếc váy đang tràn ngập nguy cơ kia xuống.

Với người bình thường mà nói, sức lực của Úc Hàn Yên đã là rất lớn rồi, nhưng so với Lăng Diệp quả thật cô phải gọi bằng sự phụ. Lăng Diệp đã kéo chiếc váy của cô xuống hai phần ba rồi. Úc Hàn Yên cấp bách, cô cần bản không mặc nội y, lúc này cô không để ý được nhiều như thế, cô chợt đưa tay ra ôm chặt lấy Lăng Diệp, tránh cho cánh xuân trước ngực lộ hết ra ngoài, thức thời nói:

"Tôi là của anh. Tôi vốn là của anh." Trước tiên phải dụ dỗ tên bạo chúa thất thường này đã.

Cảm thấy sự tức giận trên người Lăng Diệp đã dịu đi một chút, cô cố gắng không để ý đến những nụ hôn không ngừng rơi trên cổ, trên vai và lưng mình, hai bàn tay đang vuốt ve khắp hông cô. Cô dịu dàng hỏi:

"Tôi nói, tôi không phải của anh khi nào?"

Lăng Diệp ngẩng đầu, trịnh trọng nói:

"Bạch Triết Hiên ham muốn em."

Nói xong, anh nghiêm túc quan sát sắc mặt của Úc Hàn Yên.

Mẹ kiếp! Chỉ vì điều này? Con tức giận của Úc Hàn Yên dần dần bốc lên. Cô gào lên giận dữ:

"Hắn ta ra sao thì liên quan gì tới tôi! Tôi chẳng có chút hứng thú nào với hắn cả!"

Bạch Triết Hiền không hề biết, vào giờ phút này, hắn đã bị Úc Hàn Yên cấp cho chữ “hận”...

Lăng Diệp cười, cười đến dịu dàng duyên dáng, quý dị không ai bằng. Đột nhiên anh đưa tay lần xuống phần dưới của Úc Hàn Yên, cách chiếc quần lót mờ mẫm. Anh áp gần vào tai cô, dùng giọng trầm thấp gọi cảm nói:

"Đã ướt hết rồi sao!"

". Lăng Diệp, anh vô liêm sỉ!" Trong chớp mắt, khuôn mặt của Úc Hàn Yên đã đỏ như con tôm hấp.

Lăng Diệp chẳng bận tâm đến câu chửi bới của cô, hai tay anh tiếp tục vuốt ve trên da thịt mịn màng như tơ lụa của cô, hương thụ từng trận run rẩy trên cơ thể cô.

Cảm thấy mình chẳng khác gì cá thịt, còn người kia chính là dao thớt. Đôi tay Úc Hàn Yên chợt ôm chặt cổ Lăng Diệp, cô du người lên, hai chân kẹp chặt vòng eo rắn chắc của anh, treo mình trên người anh giống như con gấu Koala (gấu túi). Cô đưa đôi môi đến gần động mạch bên cổ trái của Lăng Diệp, uy hiếp:

"Anh còn động thủ lần nữa, tôi sẽ cắn anh."

Một tay Lăng Diệp đỡ lấy cái mông đầy đặn, đang vênh lên của cô, một tay tiếp tục ngao du trên lưng cô. Anh ôm cô đi về phía phòng ngủ, hào phóng nói:

"Tùy ý em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người đứng đầu Nhan gia

Úc Hàn Yên giận đến nghiến răng. Cô nghiêng đầu, cắn một cái lên cổ Lăng Diệp, hàm răng kiên cường nghiến vào da thịt mềm mại của anh không chút thương tiếc. Mùi máu tanh trên môi và răng cô thông qua các dây thần kinh truyền lên đại não.

Lăng Diệp nhận ra động tác của cô, anh nhếch nhếch môi như không có việc gì xảy ra, bước lên lầu, để mặc cô phát tiết. Mỗi lần thấy cô bị mình làm cho tức giận đến phát điên lên, tâm tình của anh lại thấy vô cùng tốt.

Cuối cùng Úc Hàn Yên vẫn không đủ ác độc cắn vào động mạch cổ anh. Cô cực kỳ khinh bỉ sự thiện lương này của mình. Cô cắn cổ Lăng Diệp cho đến khi tức giận trong người dần dần hết hẳn mới buông ra.

"Đủ rồi sao?"

Anh đặt cô lên giường, đè lên người cô, nhìn đôi môi đỏ hồng bởi vì dính máu mà trở nên mê hoặc đến dị thường, anh dùng giọng hơi khàn khàn hỏi.

Lúc Úc Hàn Yên bị Lăng Diệp đè lên, trong nháy mắt cô đã cảm thấy bộ phận nào đó trên người anh thức tỉnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, đôi mắt chớp chớp không dám nhìn anh. Đối với vấn đề anh đưa ra, cô cũng chỉ chọn cách im lặng.

Đôi mắt màu xanh lam của Lăng Diệp dán chặt lên mặt Úc Hàn Yên. Anh nhìn cô chăm chăm giống như nhìn một con mèo. Đột nhiên anh cúi người xuống, dùng đầu lưỡi liếm láp môi cô một cách dịu dàng. Anh cẩn thận như vậy, ngọt ngào như vậy, giống như đang nâng niu báu vật, lại giống như đang vuốt ve người yêu của mình.

Úc Hàn Yên chưa từng có bạn trai, cũng chưa từng có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào với người khác, Lăng Diệp là một trường hợp ngoại lệ. Lúc này cô như con chim non chịu đựng sự tấn công dịu dàng của Lăng Diệp. Mặc dù Lăng Diệp cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác, nhưng trong lĩnh vực này, đàn ông trời sinh đã chiếm thế trội rồi, cho nên không cần thầy dạy cũng dễ dàng biết được.

Lăng Diệp thấy đôi mắt đẹp của Úc Hàn Yên híp lại, thân thể cô cũng thả lỏng hơn, ánh mắt anh lóe lên một nụ cười thích thú. Hai tay anh đè chặt tay cô xuống giường, đồng thời cái đầu nhanh chóng di chuyển xuống dưới. Động tác liên một mạch, không dây dưa dài dòng chút nào, chờ đến khi Úc Hàn Yên kịp phản ứng lại, thì Lăng Diệp đã đang hôn lên điểm phản hòng trước ngực cô rồi.

"Lăng Diệp!"

Úc Hàn Yên xấu hổ vì mình có thể bị “chảy nước”. Tay chân cô đều bị tay chân người kia áp chặt, cử động cũng không cử động được, nhưng cô không cam lòng để cho tùy ý nhấm nháp mình. Cô vừa giận vừa xấu hổ kêu lên.

Lăng Diệp thờ ơ, ra sức day dưa, tiếp tục động tác dịu dàng của mình.

Úc Hàn Yên không thể không chế được phản ứng của cơ thể, đành lạnh lùng nói:

"Đừng để tôi phải hận anh."

Lăng Diệp ngẩng đầu lên, thấy sự quyết liệt trong mắt cô nhất thời anh trở nên luống cuống. Anh lập tức buông Úc Hàn Yên ra, đứng ở một bên giường đưa lưng về phía cô nói:

"Thật xin lỗi". Nói xong đóng cửa rồi đi.

Úc Hàn Yên nằm thẫn thờ trên giường một lúc, sau đó đứng dậy mặc bữa một bộ đồ mặc ở nhà đi ra ngoài. Lúc đi qua cánh cửa thư phòng, cô dùng giọng rất nhẹ nhưng không cho từ chối nói:

"Tôi ra ngoài đi dạo một chút."

Lăng Diệp đang đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cửa ra vào cũng không lên tiếng ngăn cản, bởi vì anh biết, cô nhất định sẽ về. Nếu đã như vậy, cứ để cô đi giải sầu cũng chẳng sao.

Đây là một khu biệt thự cực kỳ yên tĩnh, dưới ánh trăng cùng ngọn đèn chiếu sáng, Úc Hàn Yên đi dọc theo con đường. Con gió nhẹ nhàng mang theo mùi hương hoa dịu nhẹ thổi vào người cô, làm tan đi những phiền muộn trong lòng.

Cô dừng lại, nhắm mắt đón từng cơn gió dễ chịu thổi đến, rồi khẽ ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu. Đúng! Chính là cảm giác này - hơi thở tuyệt vời của cuộc sống. Cô mở đôi mắt còn sáng hơn cả sao ra, cười mãn nguyện, lộ đôi lúm đồng tiền như hoa, không biết đã làm say mắt một người.

Trong một chiếc xe dài ở phía xa xa, trong tay Nhan Hạo đang cầm chiếc ống nhòm nhìn thấy hình ảnh này, hần nhếch miệng lên lộ ra một đường cong mê hoặc lòng người, sau đó ra dấu tay bảo tài xế đi gần đến chỗ Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên thấy có hai chiếc xe đang tiến đến gần, liền dịch vào ven đường, tiếp tục ung dung tản bộ, lại không ngờ hai chiếc xe kia chạy đến trước mặt cô thì dừng lại. Cô khẽ cau mày, nhìn về phía bốn người đàn ông đang đi tới gần mình.

"Úc tiểu thư, chủ nhân chúng tôi cho mời cô." Một người đàn ông trong số đó cúi người, ra tư thế "mời" nói.

Úc Hàn Yên nhíu mày. Đây không hẳn là một lời mời đơn giản như vậy đi. Cô bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ, thờ ơ hỏi:

"Chủ nhân các anh là ai?"

Thân phận cùng với khuôn mặt hiện tại này cô, chỉ mới dùng được một tháng, hơn nữa, cô tự nhận thấy trong thời gian này cô cũng chưa gây ra chuyện gì, tại sao bọn họ lại nói chủ nhân của bọn họ tìm cô?

"Chủ nhân chúng tôi đang ở trên xe, Úc tiểu thư qua đó sẽ biết."

Úc Hàn Yên vẫn không nhúc nhích, khẽ cười nói:

"Để thể hiện sự thành ý của hần, bảo hần ra đây gặp tôi."

Nhan Hạo nghe xong, trong mắt lóe lên tia hứng thú. Hần không ngờ, cô bị bốn tên đàn ông mặt đường đường sát khí vây quanh mà vẫn không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn dám ngang nhiên khiêu khích đối phương.

"Hồn xược! Đi cũng được, không đi cũng phải đi."

Người kia mặt lạnh quát lên, đồng thời ra tay định bắt Úc Hàn Yên, ép cô đến gặp Nhan Hạo.

Nhan Hạo là người cực kỳ thích sạch sẽ, hần không thích người khác động chạm vào thứ gì của hần. Úc Hàn Yên là người hần nhìn trúng, dĩ nhiên cũng thuộc sở hữu của hần. Chính vì vậy, trước đó hần cũng chỉ bảo thuộc hạ đi "mời" cô tới đây, chứ không bảo đi "bắt" cô đến đây. Trong đôi mắt nhỏ dài của hần tỏa ra tia lửa, định lên tiếng ngăn chặn hành vi của thuộc hạ, nhưng chuyện xảy ra tiếp đó đã khiến phải đem lời định nói ra nuốt vào trong cổ họng.

Con tức giận trong lòng Úc Hàn Yên vừa mới được thôi tan, lại bị ập đến. Lúc này cô cực kỳ khó chịu, vô cùng, vô cùng khó chịu! Bị Lăng Diệp ra sức dè ép đã là quá lắm rồi, vậy mà ngay cả con chó con, con mèo con cũng dám la ó với cô, thậm chí còn đòi ra tay với cô. Mẹ nó! Không giáo huấn bọn họ, cô thì cô không phải là người nữa.

Úc Hàn Yên dùng lực tì hai chân xuống đất, sau đó tung người lên một độ cao không thể tin được. Cô giang hai chân thẳng ra, mỗi chân đá vào một bên cằm của hai tên đang muốn động thủ với mình. "Bộp!" Hai tên ngã lộn xuống đất. Sau đó, không để cho hai tên còn lại có thời gian ra tay hành động, trong chớp mắt cô lao đến bên một tên, đá vào lồng ngực hần, và một cái, đảo tay thêm một cái nữa.

Tên duy nhất còn lại đang đứng yên thấy thế, vội lao về phía Úc Hàn Yên. Úc Hàn Yên cười khinh miệt, tiến về phía đối phương, tung người lên vuông góc với bả vai hần, hai chân kẹp chặt cổ hần, "rắc" kết liễu.

Úc Hàn Yên vỗ vỗ tay, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng, mắt màu lam từ chiếc xe dài đi ra. Trong đầu cô nhanh chóng tìm

Kiểm thông tin về người “chủ nhân” này. Chẳng lẽ là người đứng đầu dòng Nhan gia?

Bốn tên bị đánh cho tã trên mặt đất nhìn thấy hấn toát mồ hôi lạnh, vội vàng vùng vẫy đứng dậy, sau đó khom lưng cúi đầu cung kính hô:

"Chủ nhân."

"Tự mình chịu phạt đi." Nhan Hạo lườm bọn họ, lạnh nhạt nói.

"Vâng."

Bốn người đều không dám oán thán câu nào, không hện mà cùng đáp.

Úc Hàn Yên tuân theo nguyên tắc "Địch không động ta, ta không động. Địch muốn động ta, ta sẽ ra tay trước", im lặng theo dõi diễn biến tình hình.

Nhan Hạo đi tới cách Úc Hàn Yên khoảng một mét thì dừng lại, lịch thiệp tự giới thiệu mình:

"Úc tiểu thư, tôi là Nhan Hạo."

Úc Hàn Yên nhú mày, lạnh nhạt nói:

"Tôi không quen biết anh."

Tại sao người đứng đầu Nhan gia lại xuất hiện trên địa bàn của bang Liệt Diễm?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thói quen một mình

"Không sao, bây giờ biết cũng không muộn." Nhan Hạo cười cười, không thèm đề đến thái độ của đối phương, hào phóng nói.

Úc Hàn Yên chán chảng muốn tranh luận với hấn, hỏi thẳng vào vấn đề chính:

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Làm người phụ nữ của tôi." Trong mắt Nhan Hạo tràn đầy hứng thú, hấn cuồng vọng tuyên bố.

Đối phương vừa dứt lời, Úc Hàn Yên cười lạnh lùng hỏi:

"Lý do?"

"Đôi mắt của em quá đẹp, làm tôi không nhịn được muốn giữ chặt lấy nó."

Nhan Hạo nhìn vào mắt Úc Hàn Yên đầy si mê, nói toạc ra. Mặt hấn đầy nghiêm túc, không có chút nào giống như nói láo.

". . . ." Lại là đôi mắt! Bởi vì đôi mắt này mà cô bị Lăng Diệp nhận ra; Giờ cũng vì đôi mắt này mà cô bị Nhan Hạo nhìn trúng. Tại sao mấy tên cầm đầu trong hắc đạo, tên nào cũng bị đôi mắt của cô làm cho sinh tình vậy? Úc Hàn Yên cười khẽ nói:

"Tôi sẽ móc mắt đưa cho anh, thấy thế nào hả?"

Nhan Hạo dĩ nhiên không nghĩ tới Úc Hàn Yên sẽ nói như vậy. Hấn ngẩn ra, ánh mắt nhìn đối phương càng thêm hứng hực. Hấn thích cách nói đùa tanh mùi máu như thế này.

"Hứng thú của tôi đối với em càng lúc càng sâu nặng rồi."

Úc Hàn Yên liếc mắt nhìn Nhan Hạo giống như nhìn ruồi bọ, không chút do dự dội cho hấn một gáo nước lạnh:

"Đáng tiếc, tôi chẳng có một chút hứng thú nào với anh cả."

Nhan Hạo nhếch miệng cười đều cang, nói úp mở:

"Không vội, vẫn còn nhiều thời gian mà." Đồng thời, nhanh như tia chớp đưa tay về phía Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên còn chưa kịp hiểu những lời trên là có ý gì, thì đã bị đôi phương dùng khăn ướt chặn vào mũi và miệng. Ý thức của cô dần dần tiêu tan, trong tâm trí cô chỉ kịp lóe lên ý nghĩ cuối cùng: Hèn hạ! Đường đường là người đứng đầu Nhan gia, vậy mà sử dụng thủ đoạn hạ lưu như thế...

Nhan Hạo ôm lấy người vừa gục vào lòng mình, đi về phía chiếc xe dài. Hắn nhếch khóe môi thành một đường cong đẹp, nỉ non:

"Thuốc mê này là tôi đặc biệt chuẩn bị cho em, để em có thể hôn mê ngay tức khắc, mà lại không làm tổn thương đến thân thể em, cũng đã là dịu dàng xiết bao rồi!"

Chung quy cũng tại thói quen một mình của Úc Hàn Yên - thói quen dựa vào chính mình. Rõ ràng cô chỉ cần la lên là Lăng Diệp đã nghe được rồi.

Nửa giờ sau Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên vẫn chưa quay trở lại thì chau mày. Anh vội vàng đi xuống lầu, vừa đi vừa dùng di động dò tìm vị trí của cô. Tốc độ di chuyển này... máy bay... Trong nháy mắt khuôn mặt của anh đã đen lại, sự tức giận đã giần giụa cả ra ngoài, rốt cuộc là ai đã dám cả gan động đến người phụ nữ của anh?!

Lăng Diệp lái xe ra khỏi biệt thự chưa được bao lâu thì dừng lại. Từ trước đến giờ nơi đây đều rất sạch sẽ, tại sao lại có một chiếc khăn tay nằm giữa đường? Đột nhiên trong đầu anh hiện lên bóng dáng của Nhan Hạo. Người đó có tính thích sạch sẽ trầm trọng, mỗi lần hắn tự tay động thủ xong đều sẽ dùng khăn tay lau chùi hai tay mấy lần từ trong ra ngoài, rồi mới quăng khăn đi.

Lăng Diệp xuống xe, nhặt chiếc khăn tay lên. Anh quan sát một hồi thật cẩn thận, quả nhiên là khăn tay chuyên dụng của Nhan Hạo. Đáng chết! Đúng là càn quấy mà. Dám cướp người trên địa bàn của anh?

Một giây sau, trong trụ sở chính của bang Liệt Diễm tiếng nói lãnh khốc của Lăng Diệp vang lên:

"Chuẩn bị bốn chiếc máy bay chiến đấu loại 79, cùng một đội máy bay quân dụng nhỏ loại XNA, sẵn sàng đợi lệnh."

Mạc Vũ và Tề Ngôn nhìn nhau, máy bay chiến đấu loại 79? Tính đến thời điểm này, đây chính là loại máy bay chiến đấu tiên tiến nhất trên thế giới. Chi phí của nó vô cùng đắt đỏ, xác thực mà nói là lấy tiền ném vào máy bay. Ưu điểm của máy bay chiến đấu và máy bay trực thăng là tốc độ nhanh, hỏa lực mạnh, có khả năng tác chiến trên không trong khoảng thời gian vượt mức bình thường. Mặc dù trong lòng hai người đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng hành động.

.....

Trên vùng trời Đại Tây Dương, trong máy bay tư nhân của Nhan Hạo, áp suất không khí vô cùng thấp, trong khi đó trung tâm của áp suất thấp chính là Nhan Hạo.

Hắn không ngăn ngại, hết lần này đến lần, kiên nhẫn dùng khăn lông lau chùi vết hôn trên cổ Úc Hàn Yên, cho đến khi làn da mỏng manh của cô đã bị lau chùi đến rách nát mới chịu dừng lại. Hắn nhìn những dấu hôn bầm tím trên cổ cô đã dần được thay thế bởi những tia máu đỏ rần rần cười hải lòng.

"Phi."

Úc Hàn Yên bị đau không ngừng nên tỉnh dậy. Cảm giác đau giống như có người cạo đi một lớp da cổ cô, dùng bàn chải chà xát da thịt cô. Cô mở mắt chỉ nhìn thấy khuôn mặt anh tuần gần trong gang tấc của Nhan Hạo, hai mắt hắn đang nhìn cô chằm chằm. Cô lay lay người, cảm giác thân thể của mình vẫn chưa hồi phục lại liền nhú nhú mày, dùng đôi mắt sáng quét một hồi khung cảnh xung quanh, nhẹ nhàng giễu cợt nói:

"Ông chủ Nhan muốn ‘mời’ tôi đi đâu đây?"

"Đương nhiên là tổng hành dinh của Nhan gia rồi."

Đôi mắt Nhan Hạo vẫn khóa chặt đôi mắt của Úc Hàn Yên, để tìm kiếm sự sợ hãi trong cô. Úc Hàn Yên không thể không cho rằng, đến một ngày nào đó đôi phương thật sự sẽ moi mắt của cô ra, cất giấu để từ từ thương thức. Cô dùng toàn bộ sức lực ngồi thẳng người dậy, trong lúc lơ đãng nhìn thấy mình trong gương, lạng người. Cô đưa tay chạm nhẹ nhàng vào một vết máu đỏ trên cổ, rất đau.

"Em không nên để cho người khác đụng vào em." Nhan Hạo mang theo sự tức giận, lạnh lùng nói.

Úc Hàn Yên cười nhạo báng:

"Cho nên đây chính là công trình to lớn của anh, để xóa đi vết hôn trên cổ tôi?"

"Bần." Đôi mày đẹp của Nhan Hạo cau có lại, khinh bỉ nói.

Úc Hàn Yên hít sâu một hơi, áp chế ngọn núi lửa sắp bộc phát trong lòng, cắn răng nghiêng lợi hỏi:

"Có là bần thì cũng là bần ở trên người tôi, liên quan gì đến anh?"

Nhan Hạo lắc đầu không đồng ý, dùng giọng hiền hòa nói:

"Tôi nhìn trúng em, em chính là của tôi. Nếu đã là đồ của tôi, thì dĩ nhiên không thể có dấu vết của người khác."

Cái logic lung tung lộn xộn này là như thế nào vậy? Tại sao hần nhìn trúng mình, thì mình liền biến thành là của hần? Thật là không coi người khác ra gì mà. Không đúng! Trong mắt hần cô chẳng qua chỉ là một thứ đồ vật mà thôi. Úc Hàn Yên hừ nhẹ một tiếng, đổ thêm dầu vào lửa:

"Đây không phải là anh đang tự lừa dối mình sao? Anh có thể lau chùi dấu vết bên ngoài người tôi, nhưng vĩnh viễn không thể thay đổi được sự thực là tôi đã bị người khác chạm vào."

Nhan Hạo nắm chặt phần tóc phía sau gáy của Úc Hàn Yên, làm cho cô ngẩng đầu lên, ánh mắt hần tràn đầy âm u nhìn cô chăm chăm, tàn bạo nói:

"Tốt nhất em không nên chọc cho tôi tức giận." Hần nói xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Úc Hàn Yên nhìn mình trong gương có chút thảm hại, mỉm cười chế giễu.

.....

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Mạc Vũ vừa thấy Lăng Diệp không chờ được liền hỏi luôn.

Lăng Diệp ngồi vào vị trí điều khiển, tự mình khởi động máy bay, trên mặt đầy u ám, dùng giọng rét lạnh như gió bắc nói:

"Nhan Hạo đã đến khu biệt thự của tôi, cướp người của tôi đi."

Tề Ngôn và Mạc Vũ nghe xong, chân mày cũng nhăn thành chữ "Sông" (川). Tề Ngôn trầm giọng hỏi:

"Ai mà có thể khiến hần không ngại mạo hiểm bước vào địa bàn của chúng ta?"

"Chủ nhân của mặt dây chuyền."

Lăng Diệp điều khiển máy bay tăng tốc độ tối đa, nhanh chóng tiến gần đến vị trí của Úc Hàn Yên, trả lời ngắn gọn.

"Cậu tìm được cô ấy rồi!?"

Mạc Vũ kinh ngạc không thôi. Hần đã vận dụng tất cả thể lực của bang Liệt Diễm, rốt cuộc một tháng cũng không tìm được cô, hần còn cho rằng cô đã biến mất khỏi thế gian rồi.

Nhắc tới đề tài này, tâm tình Lăng Diệp cải thiện đáng kể. Anh ngoắc ngoắc khoe môi, nói:

"Cô ấy đã xin làm trợ lý đặc biệt của tôi."

Mạc Vũ nhú mày, nói nửa đùa:

"Đúng là định mệnh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tin tưởng anh

"Diệp, cô ấy có phải là người của Nhan gia không? Cậu khẳng định cô ấy không cam tâm tình nguyện đi theo Nhan Hạo chứ? Không cần thận Nhan Hạo đã bố trí thiên la địa võng chờ đón chúng ta đấy." Tề Ngôn nói ra nghi ngờ trong lòng, dù sao bọn họ cũng chưa hiểu rõ lai lịch người con gái kia.

Mạc Vũ nghe xong, gật đầu tán đồng. Chỉ có Nhan gia mới đủ khả năng làm cho cô ấy thoát khỏi sự truy tìm của bang Liệt Diễm.

"Cô ấy là Ảnh." Chỉ một câu nói của Lăng Diệp, đã lập tức xóa đi hơn nửa sự nghi ngờ trong lòng hai người kia.

Không một ai biết diện mạo thật sự của Ảnh, cho nên cô ấy muốn thoát khỏi sự truy tìm của người khác quả thật quá dễ. Hơn nữa, cô dùng cách giả chết để ở ẩn, đã chứng tỏ cô không có ý định quay về với con đường cũ nữa, từ đó suy ra, cô sẽ không thể bán mạng vì Nhan gia.

"Sao cậu nhận ra được cô ấy?" Tề Ngôn lại hỏi. Dựa theo tính cách của Ảnh, lúc Diệp nhìn thấy cô ấy, nhất định đó chỉ là diện mạo khác của cô.

"Ánh mắt." Lăng Diệp nhớ tới đôi mắt sáng rực như vì sao của cô, trong lòng lan ra một tia ấm áp.

Tề Ngôn và Mạc Vũ nhú mày nhìn nhau cười. Cả hai đều nhìn thấy sự kiên định trong ánh mắt người kia. Thật khó Diệp mới để ý đến một người con

gái, bất luận như thế nào bọn họ cũng sẽ giúp anh đoạt lại cô gái kia mang trở về.

.....

"Chủ nhân, chúng ta đã bị bao vây."

Trong máy bay tư nhân của Nhan Hạo vang lên một giọng nói lo lắng.

Đầu lông mày Nhan Hạo giật giật, ngay tức khắc phát ra sát khí như từ địa ngục. Hắn đi đến buồng lái, hai mắt dán chặt vào hình ảnh hiển thị trên màn hình điện tử. Không phải gia tộc Lăng Thị đã từng tuyên bố máy bay chiến đấu đang ở giai đoạn nghiên cứu, chưa sản xuất ra sao?

"Chủ nhân, đối phương yêu cầu nói chuyện." Tên phó lái ngẩng đầu, vội vàng nói.

Nhan Hạo nhíu mày gọi lên một nụ cười âm u, gật đầu một cái.

"Nhan Hạo, mau thả người, tôi sẽ bảo toàn mạng sống cho anh." Giọng nói Lăng Diệp lạnh như nước truyền đến.

Nhan Hạo không hề bất ngờ khi nhìn thấy xuất hiện trên màn ảnh là khuôn mặt bang chủ bang Liệt Diễm. Lòng hắn không sợ hãi, bình tĩnh như thường, hàn huyên:

"Liệt Diễm, đã lâu không gặp, thế nào hả? Lăng Diệp kêu anh đi cứu người, còn hắn lại núp ở đằng sau sao?" Trên người Úc Hàn Yên chắc chắn có hệ thống định vị GPS, nếu không đối phương không thể tìm ra bọn họ nhanh như thế. Hắn chỉ không ngờ Lăng Diệp lại coi trọng Úc Hàn Yên đến mức này. Hai người bọn họ không phải hôm nay vừa mới gặp nhau sao.

"Nói nhảm ít thôi. Tôi cho anh một phút để suy nghĩ." Đôi môi mỏng của Lăng Diệp mím chặt, lạnh lùng nói.

Dễ dàng nhìn ra khuôn mặt Nhan Hạo không hề có một chút bối rối nào. Hắn nói chậm rãi:

"Tôi nghe nhưng chẳng hiểu anh đang nói gì cả. Anh muốn cho nổ tung chiếc máy bay này, thì cứ tự nhiên."

Hắn vừa dứt lời, chiếc máy bay liền đung đưa một hồi, không có cách nào duy trì được sự thăng bằng.

"Chủ nhân, đuôi cánh máy bay bên trái đã bị phá hủy."

Mặc dù máy bay tư nhân của Nhan Hạo đã được cải tạo thành máy bay quân sự, nhưng so với loại máy bay chiến đấu kiểu mới linh hoạt như chim ưng thì cũng phải bất lực. Người điều khiển máy bay bên Nhan Hạo đã phóng liên tiếp gần mười tên lửa, nhưng vẫn không đánh trúng được đội máy bay của Lăng Diệp.

Nhan Hạo không nói gì, xoay người đi thẳng đến cabin kéo Úc Hàn Yên qua buồng lái. Hắn vuốt vuốt mặt cô, âm trầm nói với Lăng Diệp:

"Anh nói là cô ấy sao?"

Lúc hai người vừa đứng trước vị trí camera, Lăng Diệp là người đầu tiên nhìn thấy Úc Hàn Yên. Trông cô rất không tốt, cổ cô giống như đã bị cạo đi một lớp da, đứng cũng không được vững. Ngay tức khắc, anh như bị ma quỷ nhập vào người, con ngươi trong mắt liền chuyển màu - thành màu đỏ tươi như máu, giọng nói giống như được truyền đến từ tầng thứ mười tám của địa ngục:

"Anh đã làm gì cô ấy?"

Tề Ngôn và Mạc Vũ vừa nhìn thấy Úc Hàn Yên, trong mắt liền lóe lên tia kinh ngạc, nhưng vào lúc này, đây không phải là vấn đề bọn họ quan tâm, tình hình của cô có vẻ như không được tốt lắm.

Nhan Hạo cười lơ đãng nói:

"Không phải lo lắng như vậy. Tôi chỉ làm cho cơ bắp của cô ấy nghỉ ngơi một khoảng thời gian mà thôi. Nhưng tôi lại phát hiện ra một chuyện rất thú vị, anh rất lo lắng cho cô ấy. Thế nào hả? Anh cũng muốn tranh dành cô ấy cùng với người anh em tốt Lăng Diệp của mình sao? Hắn ta biết được, chắc sẽ phải hối hận lắm vì đã kêu anh đi cứu cô ấy."

Nhan Hạo giữ chặt Úc Hàn Yên, ngón tay hắn vuốt ve qua lại trên khuôn mặt cô. Úc Hàn Yên chỉ cảm thấy có một con rắn đang leo lên bả vai mình, đầu lưỡi ghê tởm của nó đang liếm láp mặt cô. Cô đem lực chú ý của mình chuyển đến màn hình video. Cô thật sự rất bất ngờ khi thấy Lăng Diệp đến cứu mình, hơn nữa lại còn nhanh chóng như thế, huy động lực lượng đến mức như thế này.

Úc Hàn Yên nở nụ cười chân thành với Lăng Diệp, nói không có tiếng:

"Ép hắn ra khỏi máy bay."

Cô không muốn ở cùng với tên Nhan Hạo biến thái này thêm một phút giây nào nữa. Chỉ cần ra khỏi máy bay, cô có niềm tin sẽ thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Úc Hàn Yên đưa lưng về phía Nhan Hạo, cho nên hắn không thể nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt cô.

Lăng Diệp cắt đứt liên lạc, giọng nói nghiêm túc của Mạc Vũ truyền đến tai anh:

"Chậm nhất là năm phút nữa, quân cứu viện của Nhan Hạo sẽ chạy đến đây."

"Hắn không cứu được em đâu, dập tắt hy vọng."

Nhan Hạo thấy đối phương cắt đứt liên lạc, nhếch miệng cười cuồng vọng. Hắn vỗ vỗ vào gò má Úc Hàn Yên, nói quả quyết. Lúc hắn biết Úc Hàn Yên ở cùng với Lăng Diệp, đã liền ra tay chuẩn bị. Dù sao giữa Lăng Diệp và bang Liệt Diễm cũng có quan hệ rất không bình thường, mà Newyork lại là nơi đặt đại bản doanh của bang Liệt Diễm. Mặc dù hắn đã tính sai việc trên người Úc Hàn Yên có hệ thống định vị GPS, cũng như mức độ xem trọng của Liệt Diễm với cô, nhưng chuyện này cũng chẳng làm thay đổi được gì, Úc Hàn Yên chính là lợi thế lớn nhất của hắn.

Lăng Diệp bình tĩnh ngẩng ra lệnh liên tiếp, đồng thời cho máy bay từ từ di chuyển trên không trung.

Trong màn đêm chỉ thấy, hai chiếc máy bay chiến đấu lượn lơ trên không trung, giống như đang tuần tra. Một chiếc máy bay quân dụng theo sát máy bay tư nhân của Nhan Hạo, đột nhiên một quả đạn pháo được bắn ra, trúng cánh máy bay Nhan Hạo, khiến cho thân máy bay của hắn bất thành linh rủ xuống. Đúng lúc này, chiếc máy bay chiến đấu ở phía dưới máy bay Nhan Hạo liền ra đòn làm cho chiếc cửa buồng lái tung ra.

Để buộc bọn họ ra khỏi máy bay, Liệt Diễm cũng không cần để ý đến sự an toàn của Úc Hàn Yên sao? Máy bay của hắn không chịu nổi những đòn công kích lớn nhỏ liên tiếp, mất kiểm soát rơi dần xuống biển. Nhan Hạo chau mày, cầm lấy chiếc dù, ôm Úc Hàn Yên cùng nhảy ra khỏi máy bay. Hai người nhảy ra chưa được bao lâu, máy bay đột nhiên nổ tung, không còn lại mảnh nào.

Chiếc dù chịu sức nặng của hai người, tốc độ hạ xuống nhanh hơn rất nhiều so với bình thường, nhưng từ đầu đến cuối Nhan Hạo vẫn không chịu buông Úc Hàn Yên ra, bởi vì cô chính là bùa hộ mệnh của hắn. Có cô ở đây, Liệt Diễm sẽ không dám phá hủy dù.

Đột nhiên tay Úc Hàn Yên nắm lấy cổ tay Nhan Hạo, chờ đến khi hắn tưởng rằng cô làm thế vì sợ hãi, cô đem toàn bộ sức lực của bản thân tập trung hết vào tay, hai tay tạo ra một góc kỳ dị, nhanh chóng đánh úp vào huyết vị trên cánh tay Nhan Hạo. Cô hơi dùng sức, thừa dịp hai cánh tay hắn trở nên tê dại vô lực, thoát khỏi vòm ngực hắn, nhảy thẳng xuống vùng biển mênh mông.

Nhan Hạo ngẩn ra, nhìn Úc Hàn Yên có chút khó tin. Ở độ cao gần 50m, cô không muốn sống sao mà nhảy xuống như thế??! Trong lúc hắn đang ngây người, Úc Hàn Yên đã dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nữ cũng không được

Lăng Diệp phi hành không ngừng trên mặt biển, nhìn chăm chăm vào động tác của Úc Hàn Yên. Anh biết, nhất định cô sẽ có cách thoát khỏi sự khống chế của Nhan Hạo, nếu không cô đã không nói ra mấy chữ đó với anh rồi. Nhìn thấy hành động của cô, Lăng Diệp lập tức điều khiển máy bay đến vị trí cô rơi, đồng thời thả thang dây xuống.

Lăng Diệp sợ dùng pháo đạo hay tên lửa công kích Nhan Hạo, có thể sẽ vô tình làm Úc Hàn Yên bị thương, hơn nữa, anh cũng muốn tranh thủ thời gian cứu cô, nên đã ra lệnh cho tất cả máy bay chiến đấu trên không trung, chặn đường quân cứu viện của Nhan Hạo.

Khi máy bay đến cách vị trí cuối cùng nhìn thấy Úc Hàn Yên khoảng mười mét, Mạc Vũ nhảy xuống biển, tìm kiếm bóng dáng của Úc Hàn Yên.

Tề Ngôn đứng cố định ở đầu cabin, cầm súng tiểu liên bắn không ngừng về phía Nhan Hạo.

Cùng lúc đó, Nhan Hạo cũng rút một khẩu súng lục từ trong người ra, bắn về phía Tề Ngôn. Kỹ thuật bắn súng của hai người đều cực kỳ cao, bắn rất chính xác, nhưng vũ khí và hoàn cảnh của Nhan Hạo đều không bằng Tề Ngôn, nên cuối cùng vai phải của hắn đã bị trúng đạn, hắn quyết định bỏ dù nhảy xuống biển.

Đột nhiên Lăng Diệp nhìn thấy phía chân trời sáng rực như ban ngày, bên tai cũng truyền đến những tiếng đùng đoàng, thì biết luôn thuộc hạ của Nhan Hạo đã tới, đang đổ súng lửa cùng quân mình.

Tề Ngôn đứng ở cửa cabin, cúi đầu vừa nhìn bóng dáng Nhan Hạo, vừa quan sát động tĩnh từ chiếc thang dây.

"Diệp, đi thôi."

Bất chợt, hắn nhìn thấy Mạc Vũ vọt lên khỏi mặt nước, tay phải đang vòng chắc hông Úc Hàn Yên, tay trái giữ lấy thang dây leo lên, liền trầm giọng nói.

Lăng Diệp nghe thấy cũng không điều khiển máy bay rời đi. Anh vận hành nhanh chóng thiết bị trong tay, vừa nhắm tên lửa về phía máy bay quân địch,

vừa nói:

"Chờ hai người bọn họ lên đã. Cơ thể của cô ấy không chịu nổi sự lắc lư nữa đâu.

Tề Ngôn im lặng không nói gì, tiếp tục dùng súng tiểu liên quét xuống mặt biển, đề phòng trường hợp Nhan Hạo ngổi lên, gây thương tích cho Mạc Vũ hoặc Úc Hàn Yên.

Mạc Vũ đương nhiên cũng nhìn thấy máy bay quân sự của Nhan Hạo cách đó không xa, lúc này lại thấy Lăng Diệp vẫn cho máy bay đứng nguyên tại chỗ, thì cũng hiểu rõ ý tứ của anh, nên hần nhanh chóng leo lên.

Đôi mắt Lăng Diệp dán chặt vào màn hình, đôi tay thon dài múa may nhanh nhẹn trên bàn phím. Anh muốn làm nhiều sóng thiết bị điện tử của đối phương, để kéo dài thêm chút thời gian cho mình.

Máy bay quân sự của Nhan Hạo bị Lăng Diệp gây nhiễu sóng, không có cách nào bắn trúng được vị trí máy bay XNA của anh, từng đợt tên lửa cùng đạn pháo của đối phương đều rơi rụng xuống vị trí xung quanh chiếc XNA, tạo nên những tiếng vang kinh thiên động địa.

Mạc Vũ vừa vào đến cabin, lập tức kêu lớn:

"Diệp."

Lúc này Lăng Diệp mới điều khiển cho máy bay tăng tốc rời đi. Ngay sau đó, chiếc XNA giống như sao băng xẹt qua bầu trời đêm.

Mạc Vũ đỡ Úc Hàn Yên đặt xuống chiếc ghế dựa, sau đó đi tới khoang lái nói với Lăng Diệp:

"Đề tôi lái cho."

Lăng Diệp cũng không khách khí, đứng dậy đi về phía cabin.

Bên trong cabin, Tề Ngôn lấy hòm thuốc ra, đầu tiên kiểm tra qua loa cơ thể cho Úc Hàn Yên, sau đó cho cô uống một viên điều mệnh hoàn. Trước ánh mắt dò hỏi của Lăng Diệp, hần cau mày nói:

"Tình huống không tốt lắm, lục phủ ngũ tạng của cô ấy đã phải chịu sự chèn ép ở các cấp độ khác nhau, hô hấp rất yếu."

Cô rất thông minh, biết nếu mình nhảy từ độ cao như thế xuống biển, tên Nhan Hạo yêu quý sinh mạng bản thân như thế, nhất định sẽ không nhảy theo tóm lấy cô. Đội cứu hộ của bọn họ lại giảm đi được không ít chuyện.

Tề Ngôn dừng một chút, nhìn chiếc cổ đỏ nhẵn nhụi của cô, tiếp tục nói:

"Lớp da ngoài trên cổ đã bị phá hủy hoàn toàn, cộng với việc ngâm nước biển làm cho da cổ cô ấy đã mất quá nhiều nước, cần ít nhất một tháng chăm sóc đặc biệt mới có thể khôi phục được như bình thường."

Lăng Diệp cẩn thận từng ly từng tí, ôm Úc Hàn Yên ôm đặt ngổi trên đùi mình, để cô dựa vào ngực mình. Anh cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt nhợt nhạt của cô, âm thầm nói với cô:

"Nhất định anh sẽ khiến hần ta phải trả giá thật lớn."

Phòng y tế, trụ sở chính bang Liệt Diễm.

"Cậu chắc chắn là cậu tự làm?" Tề Ngôn nhíu mày, nâng cao âm lượng hỏi. Không phải là hần không nhìn thấy đồng quần áo tả tơi đang nằm trên mặt đất, mà hần còn biết rất rõ chúng do Lăng Diệp xé. Lũ quần áo của Úc Hàn Yên mới được anh cởi mà đã thành ra như vậy rồi, còn nói gì đến việc bôi thuốc, băng bó cho cô đây.

"Cậu để đồ xuống đó rồi đi ra ngoài đi." Lăng Diệp khẳng khái nói. Người phụ nữ của anh, sao anh có thể để cho người đàn ông khác có quá nhiều động chạm tay chân được.

"Nếu không gọi y tá nữ đến vậy?" Dường như Tề Ngôn cũng hiểu được những lẩn tránh trong lòng Lăng Diệp, nên đưa ra đề nghị. Bởi từ trước đến nay, Lăng Diệp đều không thích hay có thể nói là rất chán ghét phụ nữ, cho nên toàn bộ nhân viên cùng tất cả các quản lý cấp của bang Liệt Diễm đều là đàn ông.

Lăng Diệp nghiêm túc nặn thuốc mỡ ra tay, đầu cũng không ngẩng lên nói:

"Nữ cũng không được, bây giờ cậu đi ra ngoài."

". . . ." Ham muốn chiếm giữ thật kinh khủng! Tề Ngôn vội vã đi ra cửa, nếu hần còn ở lại đây thêm một chút nữa, chắc chắn sẽ bị người kia ném ra ngoài mất.

Một tiếng sau, rốt cuộc Lăng Diệp cũng đi ra khỏi phòng y tế. Trông anh mệt mỏi giống như đã cùng quân địch giao chiến suốt ba ngày ba đêm chưa nghỉ vậy. Tề Ngôn và Mạc Vũ đang ngổi trên ghế sa lon bàn chuyện, nghe thấy động tĩnh, cả hai không hẹn đều dừng nói, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng

Diệp. Sau khi Mạc Vũ nhìn thấy bộ dạng của Lăng Diệp, hần cười nhạo không khách khí:

"Diệp, cậu có biết cái gì gọi là ngành công nghiệp chuyên về giải phẫu không hả?" Không cần nói đến vấn đề này, Diệp vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng rồi, sao đã từng chăm sóc người khác đây?

Lăng Diệp ngồi xuống ghế sa lon, cầm lấy chiếc laptop trên bàn, vừa nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình, vừa nói:

"Người phụ nữ của tôi, dĩ nhiên phải do tôi chăm sóc."

Mạc Vũ và Tề Ngôn im lặng nhìn nhau. Lăng Diệp đưa ngón tay trở ra, chỉ vào một điểm trên máy tính, lạnh lùng nói:

"Hủy diệt nó."

Hai người không đùa nữa, nhao nhao quay đầu nhìn lại - Trung tâm số 3 - nơi sản sinh ra công trình quân sự quan trọng nhất của gia tộc Nhan thị.

Tề Ngôn cau mày, trầm giọng nói:

"Thật sự phải làm như thế sao?"

Từ trước đến nay, gia tộc Nhan thị cùng với bang Liệt Diễm nước giếng không phạm nước sông. Mặc dù hai bên cũng có xung đột lợi ích, nhưng đều thông qua việc đua xe hoặc đánh bạc trong hòa bình để phân chia. Hai bên đều rất hiểu, sức lực của bọn họ ngang nhau, một khi giao chiến sẽ vĩnh viễn không ngừng, trừ phi có một trong hai phải khuất phục. Hôm nay Lăng Diệp làm như vậy, không thể nghi ngờ gì, đó chính là chính thức tuyên chiến với Nhan thị.

Lăng Diệp không nói gì, biểu cảm trước sau đều như một, giữ vững lập trường không cho phép kháng cự. Nhan Hạo ngàn vạn lần không nên làm tổn thương Úc Hàn Yên. Hơn nữa, điều khiến anh ghét nhất là Nhan Hạo có ý đồ với cô.

Mạc Vũ ngược lại lên tiếng:

"Tôi nhớ là Nhan Hạo còn có một người em trai cùng cha khác mẹ, nghe nói quan hệ của bọn họ cũng không tốt lắm."

Nhan Dịch - người đứng thứ hai gia tộc Nhan thị, dã tâm vô cùng lớn, nhưng khả năng lại không sánh được với Nhan Hạo. Tuy thủ đoạn của hắn không cao minh bằng Nhan Hạo, nhưng cũng được xem là đẳng cấp. Chuyện hắn muốn cướp ngôi cũng không là chuyện ngày một ngày hai. Nhan Hạo đã muốn trừng trị hắn từ lâu rồi, nhưng vì e ngại bậc trưởng bối trong gia tộc - cũng chính là những người đã ra lệnh thủ tiêu cha hắn, cho nên hắn mới chưa dám ra tay động thủ.

Nhưng nếu bang Liệt Diễm thừa dịp Nhan Hạo bị thương, cũng chẳng cần phải để ý đến quá nhiều chuyện, mà chỉ cần nhanh chóng tấn công vào nền công nghiệp của gia tộc Nhan thị, như vậy Nhan Dịch nhất định sẽ mượn cơ hội này lật đổ Nhan Hạo, để mình lên đứng đầu. Ngay cả khi hắn soán ngôi không thành công, thì nội bộ Nhan thị cũng không tránh khỏi sự chia rẽ, khi đó bang Liệt Diễm sẽ đánh đâu thắng đó, chẳng có gì ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhìn chương mất

Mạc Vũ dừng một chút, xoa xoa tay nói:

"Diệp, dùng 'Ứng' thì thế nào? Vừa đúng lúc ta có thể kiểm tra uy lực của nó."

Máy bay không người lái "Ứng" không cần phải lập trình trước trình tự các nhiệm vụ, cũng không cần phải chỉ huy qua hộp điều khiển từ xa. Nó có một phần cứng đóng vai trò như bộ não của máy bay, không cần người ở dưới mặt đất, hay trên không, mà tự thực hiện các tính toán cần thiết để đưa ra những quyết định thích hợp thay người lái.

Lăng Diệp gật đầu nói:

"Ừ, rất hợp ý tôi. Vậy chuyện này giao cho cậu xử lý." Vừa để thử nghiệm máy bay, vừa để công kích gia tộc Nhan Thị.

Mạc Vũ nóng lòng muốn thử, cười nói:

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm cho nó bị hủy diệt hoàn toàn." Đã vào giới hắc đạo, trong máu người nào cũng có chút háo chiến cùng yếu tố khát máu.

Khóe miệng Lăng Diệp hơi nhếch lên không thấy rõ, nói:

"Tôi sẽ để cho Thiên Nhất hỗ trợ cậu."

Tề Ngôn vuốt vuốt lông mày. Lần này Diệp thật sự đã quyết tâm làm suy giảm thế lực của gia tộc Nhan thị. Thiên Nhất - đế vương của hacker, năm năm trước đã tung hoành ngang dọc, có thể tự do đột nhập vào bất kỳ hệ thống nào để ăn cắp dữ liệu, sửa đổi thông tin.

Bốn năm trước hắn đã bị Lăng Diệp thu phục. Hiện giờ hắn vẫn đang an phận làm việc tại trung tâm nghiên cứu phát triển kỹ thuật cao cấp của tập đoàn Lăng Thị. Lần này Diệp điều động hắn đi, đã đủ thấy mức độ nghiêm túc của anh.

Vì Lăng Diệp muốn tự tay chăm sóc cho Úc Hàn Yên, nên anh không trở về biệt thự. Phòng y tế được kê thêm một chiếc giường lớn để anh nằm ngủ. Hôm sau anh cũng không đến công ty làm việc, mà xử lý công việc luôn tại phòng khách ở lầu một của trụ sở bang Liệt Diễm.

"Reng reng reng."

Lăng Diệp liếc mắt nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình. Anh ấn nút nghe, nhàn nhạt nói:

"Có chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, chủ tịch tập đoàn Bạch Thị đã cho người mang tới 99 bông hồng đỏ, nói là nhất định phải giao tận tay cho tiểu thư Úc Hàn Yên."

Chiếc bút máy trong tay Lăng Diệp "păng" một tiếng, gãy thành hai đoạn. Anh hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

"Ném cả người và hoa ra ngoài."

"Vâng. Tôi biết rồi."

Lăng Diệp cúp điện thoại, trong lòng anh đầy phiền não. Anh không thích Úc Hàn Yên bị người khác nhớ đến, nhưng mà hết lần này đến lần khác, cô lại bị người khác nhớ thương. Hơn nữa, không phải chỉ có một người, mà còn. Hai người bọn họ, một người là đối thủ của anh trong giới bạch đạo, còn người kia lại là đối thủ của anh trong giới hắc đạo.

Anh gác công việc qua một bên, đứng dậy đi vào phòng y tế. Anh đứng cạnh giường Úc Hàn Yên, cúi người nhìn xuống gương mặt đang ngủ đầy ngây thơ của cô. Anh đưa tay ra, dùng sức捏捏 vào làn da mịn màng của cô, giống như mượn cách này để trút đi những cảm xúc khó chịu trong lòng vậy.

Buổi chiều cùng ngày.

"Tổng giám đốc, chủ tịch tập đoàn Bạch Thị muốn hẹn gặp ngài. Ngài ấy nói muốn bàn bạc với ngài về vụ đấu thầu mảnh đất bên Manhattan."

Mặt Lăng Diệp tối sầm, nói ngắn gọn nhưng quả quyết:

"Không gặp."

Chủ ý của Bạch Triết Hiền anh rất rõ. Chẳng phải là hắn muốn tăng cơ hội hợp tác giữa hai bên, mà hắn đang cố tình tạo cơ hội để được gặp Úc Hàn Yên. Chuyện đấu thầu mảnh đất đó chẳng có gì hay để thương lượng cả. Tất cả đều là chiêu trò của hắn.

"Vâng, tổng giám đốc. Tôi biết rồi."

Lăng Diệp cúp điện thoại. Nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng, gần bằng không độ C. Mặc Vũ vừa từ bên ngoài trở về thấy thế, lại tưởng rằng Lăng Diệp đang tức giận vì chưa nghe thấy thông tin Trung tâm số 3 bị phá hủy, thân thể hắn co rút, rón rén xoay người rời đi.

Không phải là hắn chưa có động tĩnh, mà dù sao cũng phải có một kế hoạch tinh vi! Nói thế nào thì Trung tâm số 3 cũng là địa bàn của Nhan Thị, sao có thể tấn công tùy tiện được. Hơn nữa, hắn cũng không thể để cho "Ứng" gây náo loạn khắp nơi giữa ban ngày ban mặt được. Đến lúc đó, người dân các nước hoang mang, chính phủ các nước sẽ cảnh giác rất phiền toái.

9h sáng ngày thứ ba.

"Tổng giám đốc, chủ tịch tập đoàn Bạch Thị cho người mang đến 99 bông hồng đỏ, nói là nhất định phải giao tận tay cho tiểu thư Úc Hàn Yên."

Cây bút máy trong tay Lăng Diệp "păng" một tiếng, lại gãy làm hai đoạn. Anh hít sâu hai hơi, lạnh lẽo nói:

"Phạm là đưa hoa cho Úc Hàn Yên, bất luận là ai đều không cho vào."

Lăng Diệp nói xong, ném chiếc điện thoại di động vào một góc ghế salon giống như ném rác. Mặc Vũ mới từ trên lầu đi xuống, vẫn còn đang ngái ngủ rất không may lại nhìn thấy cảnh này. Hắn sợ cái mạng của mình cũng giống như chiếc điện thoại kia, con buồn ngủ nhanh chóng tiêu tan, vội vàng nói:

"Tôi đảm bảo là tối hôm qua Trung tâm số ba đã bị phá hủy không còn mảnh nào."

Lăng Diệp ngẩng đầu, nhìn hắn kinh ngạc.

Mạc Vũ bị nhìn thế thấy sợ hãi, cấp tốc nói:

"Bên chúng ta không tồn thất người nào. Sự việc sau đó cũng đã được xử lý rất êm đẹp, tuyệt đối sẽ không bị người khác bắt được nhược điểm."

Lăng Diệp có vẻ như đã hiểu ra gì đó, buồn cười nói:

"Tôi có nói gì cậu không hả?"

Mạc Vũ chớp mắt hai cái, thờ phào nhẹ nhõm. Hắn vỗ vỗ ngực giống như an ủi trái tim mềm yếu của mình, lẩm bẩm:

"Ma vương tức giận không phải nhằm vào ta, thật tốt."

Đã khôi phục bình tĩnh, Mạc Vũ lại trở về với bộ dáng ba lăng nhăng. Hắn đi về phía Lăng Diệp, cười trên nỗi đau khổ của người khác:

"Là ai không có mắt chọc tới Ma Vương đại nhân của chúng ta vậy?"

Lăng Diệp không trả lời vấn đề của hắn, mà âm trầm hỏi:

"Cậu rất rảnh rỗi?"

Trong lòng Mạc Vũ “lộp bộp” một phen, cười ngây ngốc đáp:

"Được rồi, được rồi."

"Cho gia tộc Nhan Thị thêm một trận lửa nữa, bây giờ bọn họ vẫn chưa đủ loạn đâu."

Lăng Diệp dừng một lúc, lại tiếp tục nói:

"Lần này là người trong gia tộc Nhan đi."

Mạc Vũ cười khỏ nói:

"Diệp, cậu đúng là không coi cái mạng nhỏ của tôi ra gì mà." Người trong gia tộc Nhan gia có thể nói đến là đến, nói đi là đi sao?

Lăng Diệp hoàn toàn không bị đối phương làm ảnh hưởng, nhàn nhạt nói:

"Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, chỉ cần quảng xuống một quả bom là coi như đã thành công. Sau khi thành công, phần thưởng tùy ý cậu."

Ánh mắt Mạc Vũ đột nhiên nở rộ vô cùng rực rỡ. Hắn hưng phấn hỏi:

"Thật?"

Lông mày Lăng Diệp nhướng lên, hỏi ngược lại:

"Cậu nói xem?"

"Tôi muốn được nghỉ phép một tháng!" Mạc Vũ lớn tiếng nói, trong giọng tràn đầy vui sướng.

Lăng Diệp miễn cho ý kiến, đứng dậy đi tới trước tủ để TV. Anh cúi người kéo ngăn kéo lấy ra một cây bút máy màu đen mới tinh, đang định quay về làm việc tiếp thì nghe thấy giọng nói của Tề Ngôn truyền đến:

"Diệp, cô gái của cậu đã tỉnh."

Trong mắt anh thoáng qua tia vui mừng, tiện tay anh đặt cây bút lên bàn, đi nhanh lên tầng hai.

Mạc Vũ nghe Tề Ngôn nói, kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng lại được. Năng lực phục hồi của cô gái này quá mạnh.

Lăng Diệp đi vào phòng y tế, đúng lúc nhìn thấy Úc Hàn Yên đang mở mắt. Anh vội vàng hỏi:

"Thấy thế nào rồi?"

Úc Hàn Yên nhìn anh tức giận, điều này còn phải hỏi sao? Nhất định là rất đau, toàn thân giống như bị bánh xe lăn qua. Chỉ có điều, làm nũng với người khác không phải là phong cách của cô, cho nên chỉ nhàn nhạt đáp:

"Tốt rồi."

Đầu của Lăng Diệp trì trệ, lại tin lời người kia nói, còn cảm thấy cô thật may mắn. Anh gật đầu một cái, nghiêm túc nói:

"Ừ, thế là được rồi. Em nhanh khỏe lên một chút, ốm đau nằm lý trên giường nhìn churóng mắt."

Mạc Vũ trợn trừng mắt, kiểu đối thoại này. Đúng là, hai người nói chuyện với nhau cũng không sử dụng ánh mắt bình thường. Hấn kéo kéo vạt áo Tề Ngôn, ra hiệu bằng mắt ý bảo hấn ra ngoài.

"Chuyện gì vậy?"

Tề Ngôn đi ra ngoài, khẽ đóng cửa lại hỏi.

Mạc Vũ đứng trước cửa phòng y tế, thì thầm:

"Thương tích trên người cô ấy thế nào rồi?"

Tề Ngôn khẽ cau mày, hai tay cầm trong túi quần. Hấn dựa khẽ người vào tường, chậm rãi nói:

"Tốc độ khôi phục của cơ thể cô ấy cũng giống như những người khác, nhưng thời gian tĩnh lại so với người bình thường lại nhanh hơn quá nhiều."

Mạc Vũ đã hiểu ra, bình tĩnh nói:

"Một sát thủ ưu tú không cho phép mình hôn mê bất tỉnh trong thời gian quá lâu, mà cô ấy lại là một trong những người nổi bật." Càng tĩnh lại sớm, cơ hội sống sót càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Dầu bôi trơn

Tề Ngôn trầm mặc, cô ấy nên hôn mê lâu hơn, một khi ý thức trở lại thì đau đớn cũng sẽ đến. Mặc dù Diệp cũng giống như cô, khi bị thương nặng cũng tĩnh lại rất nhanh, nhưng cơ thể của Diệp có khả năng phục hồi mạnh hơn người khác rất nhiều, cho nên cũng không đến mức khổ sở.

"Đi đây, đi đây." Đột nhiên Mạc Vũ nâng cao âm lượng nói, rồi đi xuống lầu dưới.

"Đi đâu?" Tề Ngôn cảm thấy lạ hỏi.

"Tìm Thiên Nhất, bàn bạc với hấn tìm cách đánh hạ người trong Nhan gia." Giọng Mạc Vũ vang lên nhẹ nhàng, giống như muốn nói, hôm nay thời tiết rất tốt.

"." Tề Ngôn nhìn cánh cửa phòng y tế đóng chặt, lại thấy tâm tình Mạc Vũ rất tốt, thì im lặng hoàn toàn.

Bên trong phòng y tế.

Dường như Lăng Diệp đã quên mất Úc Hàn Yên vẫn còn là một bệnh nhân. Anh lạnh lùng hỏi như thẩm vấn phạm nhân:

"Sao em lại trêu chọc vào Nhan Hạo?"

Vừa nhắc tới người kia, Úc Hàn Yên liền không thể hiểu nổi, cộng thêm lửa giận tràn ngập, cô cắn răng nghiêng lợi nói:

"Tôi hôm đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hấn!"

Lăng Diệp mày khẽ cau, trầm mặc hồi lâu, giọng ôn hòa hơn hỏi:

"Hấn đã nói gì với em?" Ngần vịn lần dừng giống như anh suy đoán. Anh thà rằng Nhan Hạo bắt cô là vì muốn uy hiếp anh.

Úc Hàn Yên nghĩ đến câu tuyên ngôn của Nhan Hạo, không nhịn được trợn trắng mắt lên, nói không chút giấu diếm:

"Hấn nói, muốn tôi làm người phụ nữ của hấn." Giọng cô vô cùng bức dọc.

Quả nhiên là như vậy sao? Tên Nhan Hạo đáng chết! Lại dám mơ tưởng đến người phụ nữ của anh! Lăng Diệp cúi người, đưa tay phải ra dán chặt vào bên má trái của Úc Hàn Yên, trước ánh mắt dò hỏi của cô, anh nói từng chữ, từng chữ một, không cho phép kháng cự:

"Anh đã nói rồi, em là của anh."

Úc Hàn Yên liếc nhìn anh lần nữa, Lăng Diệp và Nhan Hạo giống hệt nhau, đều bá đạo, cuồng vọng như vậy, thích thì sẽ mạnh mẽ chiếm đoạt. Nhưng

mà, rút cuộc cô có gì để hấp dẫn cả hai vị bá chủ trong giới hắc đạo đây? Cô đổi nghề được không?

Đễ dàng nhận thấy, Lăng Diệp rất không hài lòng với phản ứng của Úc Hàn Yên, lại bắt đầu “vù vù vù”, khí lạnh được phóng thích ra ngoài. Bàn tay anh đang dán trên má cô, trực tiếp chuyển thành nắm cầm cô, giọng anh rét lạnh giống như truyền tới từ địa ngục:

"Em không tán thành?"

Hỏi thừa! Tại sao cô lại là của anh ta?! Úc Hàn Yên chán chường muốn tranh luận cùng anh, nhắm mắt lại, hạ lệnh đuổi khách:

"Tôi mệt rồi."

Mặt Lăng Diệp đen xì chẳng khác gì đáy nồi. Anh kiềm chế cơn kích động muốn xé rách người kia ra, đứng bật dậy, tức giận hăm hăm đi ra.

Tề Ngôn đang dựa người vào tường, cúi đầu trầm tư, đột nhiên cảm thấy có một trận gió xoáy mang theo khí lạnh ập đến, không cần ngẩng đầu hẳn cũng biết người nào vừa đi qua.

Tề Ngôn vuốt vuốt lông mày, hai người đều kiên cường khí khái như thế, muốn ở chung mà không có xung đột là điều không thể. Để tránh cho việc núi lửa bùng nổ địa cầu xuất hiện, hẳn sẽ giúp bọn họ thêm dầu bôi trơn vậy.

"Diệp rất lo lắng cho cô." Tề Ngôn vừa nói, vừa quan sát “tốc độ dòng chảy”.

Tề Ngôn vừa vào cửa, trong nháy mắt Úc Hàn Yên đã mở mắt ra. Cô thấy người vào là người ở cùng trên máy bay với Lăng Diệp, mới buông lỏng phòng bị xuống, để mặc hẳn đến gần mình.

Tề Ngôn thấy cô không nói gì, liền tự tiện ngồi trên một chiếc ghế cạnh mép giường. Hẳn chỉ vào một chiếc giường lớn khác trong phòng nói:

"Đây là chỗ ngủ của Diệp từ sau khi cô bị thương."

Úc Hàn Yên hơi bất ngờ, lẩm bầm:

"Không phải là vì chăm sóc tôi chứ?"

Tề Ngôn nhếch nhếch môi, nói:

"Thật không may là để thuận tiện cho việc chăm sóc cô."

Úc Hàn Yên không thể tin được, nâng cao âm lượng hỏi:

"Cho nên, hai ngày nay đều là anh ta tự tay chăm sóc tôi?"

Tề Ngôn rất hài lòng đối với phản ứng của cô. Hẳn ngồi dựa lưng vào ghế, nói không nhanh không chậm:

"Ừ, cậu ấy thay quần áo cho cô, lau người cho cô, bôi thuốc cho cô, băng bó cho cô."

Úc Hàn Yên rất bình tĩnh với việc Lăng Diệp đã nhìn thấy hết cơ thể mình. Dù sao thì trước đó cũng chẳng khác gì đã thấy. Điều cô không hiểu được là, một người như Lăng Diệp sao lại có thể hạ thấp bản thân để đi chăm sóc cho cô? Hơn nữa, việc anh ta đi cứu cô cũng đã là điều nằm ngoài dự đoán của cô rồi.

"Tại sao?" Đối với anh ta, không phải cô chỉ là một người đầy tớ thôi sao? Chẳng lẽ đó là vì dục vọng thích được độc chiếm không giải thích được của anh ta? Giống như Nhan Hạo, không muốn người khác đụng vào đồ của mình?

Tề Ngôn không trả lời vấn đề của Úc Hàn Yên, mà ném một tảng đá lớn vào giữa mặt hồ đang lăn tăn gợn sóng:

"Vì Nhan Hạo làm cô bị thương tổn, Diệp đã ra tay với Nhan gia."

Hắn nói xong, trước ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của Úc Hàn Yên, nhàn nhạt nói tiếp:

"Cô nghỉ ngơi cho tốt để sớm bình phục lại, nếu không, không biết Diệp sẽ làm ra những chuyện gì nữa đâu."

Đối với hành vi của Lăng Diệp, Úc Hàn Yên nghĩ mãi không ra, cuối cùng cũng chẳng thêm tìm ra đáp án nữa, từ từ đi vào giấc ngủ.

Italy, phòng nghị sự, trụ sở Nhan gia.

"Tra ra được là ai làm chưa?"

Nhan Hạo ngồi ở vị trí chủ trì, hai tay đặt lên đùi, nhìn đám người đen kịt phía dưới chậm rãi hỏi. Thật ra trong lòng hắn đã khẳng định tám phần là do người của bang Liệt Diễm làm, nhưng những loại chuyện như thế này không thể chỉ dựa vào phán đoán, mà phải đưa ra được bằng chứng, nếu không sẽ không tốt nếu hiểu lầm đối phương.

Nhan Dịch cười lạnh nói:

"Dám đối nghịch với chúng ta, trừ người của bang Liệt Diễm còn có ai được chứ?"

Hắn nói như thế, nhưng hàm ý trong mắt đầy khó hiểu, nhìn chằm chằm Nhan Hạo, giống như đã biết được điều gì đó.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, nhất thời phòng nghị sự như bị nổ tung, cực kỳ ồn ào.

"Có thể nói, chúng ta và bang Liệt Diễm đã chung sống hòa bình trong một thời gian rất dài, tại sao đột nhiên lần này họ lại ra tay với chúng ta?"

"Tôi thấy bang Liệt Diễm không có khả năng làm chuyện này, mà giống như có một thế lực đen tối muốn Liệt Diễm và Nhan gia chúng ta tranh đấu, để hắn làm ngư ông đắc lợi.

"Chẳng lẽ đã có ai động chạm vào điều cấm kỵ của Liệt Diễm sao?"

.....

Nhan Hạo khẽ nâng chiếc nhẫn màu đen trên tay phải lên, phòng nghị sự lập tức trở nên yên lặng, ngay cả một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy rõ. Hắn lạnh nhạt nói:

"Chứng cứ." Giống như hắn không có một chút tức giận nào với việc Trung tâm số ba bị phá hủy vậy.

Người ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái Nhan Hạo - Nhan Dịch nhún nhún vai, lơ đãng nói:

"Không có chứng cứ, nhưng mà, cũng bởi vì đối phương không để lại bất kỳ chứng cứ nào, mới chứng tỏ là do bọn họ gây ra. Chỉ có bọn họ mới có trang bị hùng mạnh, kỹ thuật cao siêu đến như vậy. Hệ thống phòng ngự của Trung tâm số ba có thể nói là không thể phá vỡ, nhưng mà tối hôm qua, ở Trung tâm số ba, ngay cả chuông báo động cũng không kêu."

"Suy đoán của nhị đương gia dường như rất có lý, chỉ có điều, tại sao bang Liệt Diễm lại đột nhiên phát động công kích chúng ta? Gần đây giữa chúng ta và họ cũng đâu có xung đột lợi ích gì." Một người hỏi.

Nhan Dịch gọn lẹ lên nụ cười châm chọc, nói việc không liên quan đến mình:

"Vậy thì phải hỏi đương gia của chúng ta có làm gì không rồi."

Nhan Hạo tuyệt nhiên không bất ngờ với chuyện Nhan Dịch biết được hành trình của mình, dù sao hắn cũng không cố tình giấu diếm. Chỉ có điều, hắn cũng không định giải thích với những người khác, chỉ nói:

"Nếu mọi người đều cho là người của bang Liệt Diễm gây ra, vậy tại sao chúng ta không cho bọn họ biết tay? Chuyện này cứ giao cho Nhan Dịch phụ trách đi. Đồng thời, các bộ phận khác của Nhan gia cũng phải chuẩn bị sẵn sàng tác chiến, không được buông lỏng một chút nào."

"Rõ!" Trăm miệng một lời đều lên tiếng, âm thanh vang dội ngừng.

Nhan Hạo gật đầu một cái, dẫn đầu đi ra khỏi phòng nghị sự. Bè cánh cửa Nhan Hạo thấy thế, cũng rồi rít rồi đi, nhất thời trong phòng nghị sự chỉ còn lại Nhan Dịch và những người ủng hộ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lập tức đính hôn

Thay vì nói là người ủng hộ hắn, nói đúng hơn là những người có lòng trung thành mù quáng với cha hắn. Có lẽ bởi vì cha hắn - cũng chính là chủ nhân trước của bọn họ, đã có ân trọng như núi với bọn họ. Bọn họ muốn dùng cả đời để báo đáp, cho nên sau khi cha hắn qua đời, những người này vẫn sống theo lời trăn trối của ông.

Trước khi ông cụ qua đời, trước mặt mọi người đã nhìn về phía đại ca - lúc ấy đã là người đứng đầu nói:

"Cha cho con hai lựa chọn, một là tiếp tục làm đương gia, để Tiểu Dịch làm nhị đương gia và phải đảm bảo cả đời không được động thủ với em; hai là con nhường lại vị trí chủ nhân đó cho Tiểu Dịch, sau đó ở lại bên cạnh giúp em xử lý mọi việc."

Thật ra ngay từ đầu, ông cụ đã coi trọng và đánh giá cao Nhan Hạo hơn hẳn rồi, nếu không ông đã không đem địa vị truyền lại cho hắn. Cho đến một ngày, ông cụ nhìn thấy Nhan Hạo đang 데 cô vợ bé mới cưới của ông dưới thân.

Nghĩ tới đây Nhan Dịch cười. Về ngoài quá yêu nghiệt cũng là một sai lầm. Lúc đó, thật trùng hợp là hắn đã tận mắt chứng kiến tất cả quá trình, mẹ kế của hắn đã có ý đồ với Nhan Hạo nên hạ thuốc hắn. Chỉ có điều, loại chuyện như thế này, Nhan Dịch hắn sao có thể ngu mà nói ra.

"Nhị đương gia, đương gia làm như vậy rõ ràng đã làm trái với lời trăng trối của chủ nhân tiền nhiệm. Ngài ấy sao có thể để ngài vào trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế?"

"Đúng vậy, nếu đối phương là bang phái khác thì không sao, nhưng đây lại là người của bang Liệt Diễm, họ có thể lực không thua gì chúng ta!"

"Tại sao đương gia không tự mình xuất quân, đập tan sự kiêu ngạo, phách lối của bang Liệt Diễm? Rõ ràng ngài ấy là người hiểu tính tình của bang chủ bang Liệt Diễm nhất, dù sao trước đó cũng chỉ có ngài ấy là người liên hệ với Liệt Diễm."

"."

Nhan Dịch ngồi lặng lẽ trên ghế, nhấp nhả uống trà, để mặc cho các nguyên lão đầy lòng căm phẫn, tranh luận đến đỏ mặt tía tai. Đợi mọi người nói được cũng khá khá rồi, hắn mới lên tiếng không nhanh không chậm nói:

"Đương gia quyết định như vậy tự có lý của anh ấy. Chúng ta thân là thuộc hạ, chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của anh ấy là được rồi."

"Nhưng." Mọi người nghe xong, càng thêm không phục Nhan Hạo. Tại sao đương gia lại có thể độc tài độc đoán như vậy. Một nguyên lão lại nói.

Nhan Dịch ngồi thẳng lên, chặn ngang lời người kia:

"Đương gia đang bị thương, không thích hợp cho những chuyến đi dài. Anh ấy ở lại trụ sở sẽ phát huy được tác dụng lớn nhất. Được rồi, giải tán thôi."

"Đương gia bị thương?"

Mọi người đều mở to hai mắt, nâng cao âm lượng hỏi, giọng tràn đầy khó tin. Tám năm rồi, kể từ ngày đại thiếu gia ngồi lên vị trí gia chủ, chưa bao giờ thấy hắn bị thương. Hôm nay lại nghe nói hắn bị thương, sao có thể làm cho người ta không kinh ngạc được. Rút cuộc là người phương nào mà lại có khả năng làm cho đương gia bị thương chứ?

Nhan Dịch dùng cặp mắt bén nhọn nhìn lướt qua mọi người, vỗ tay "bốp" một tiếng khiến cho phòng nghị sự yên tĩnh trở lại. Hắn nói rất nghiêm túc:

"Việc này không thể đưa ra xì xào bàn tán được. Nếu bây giờ thông tin đương gia bị thương truyền ra ngoài, sẽ dẫn tới sự hoang mang cho người trong gia tộc. Đương gia bị thương cũng là do người của bang Liệt Diễm làm, vì vậy chúng ta nhất định phải dốc toàn lực để đập tan thế lực của bọn họ."

"Việc đó, Nhị đương gia có biết vì sao bang Liệt Diễm lại ra tay với đương gia không?" Một nguyên lão nhỏ giọng hỏi. Bao lâu nay hai bên đều sống yên ả trong hòa bình, đột nhiên trở mặt nhất định phải có nguyên nhân. đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyen . o r g](#)

Nhan Dịch ném một câu nói ra khắp phòng nghị sự:

"Đương gia vì tìm chủ mẫu cho chúng ta, đã đến địa bàn của bang Liệt Diễm, cướp người phụ nữ của Lăng Diệp —— người huynh đệ tốt nhất của Liệt Diễm."

Các vị nguyên lão nghe xong, sự bất mãn đối với Nhan Hạo có thể nói là lên tới cực điểm

.....

"Đương gia, thật sự phải làm như vậy sao?"

Ngân Kiếm vừa thay thuốc cho Nhan Hạo, vừa thấp giọng hỏi. Ở Nhan gia, nếu hỏi có ai dám cả gan chất vấn quyết định của Nhan Hạo, thì cũng chỉ có Ngân Kiếm thôi. Từ nhỏ Ngân Kiếm đã đi theo bên cạnh Nhan Hạo, cùng hắn vượt qua đủ những tháng ngày bon ba, cũng được coi như là bạn thân của hắn.

Nhìn sắc mặt Nhan Hạo lúc này không tốt lắm, khác xa hoàn toàn với vẻ khỏe mạnh lúc ở phòng nghị sự. Hắn cười yếu ớt, điềm nhiên nói:

"Để Nhan Dịch đi đối kháng với bang Liệt Diễm là cách tốt nhất. Nếu hắn không cẩn thận bị chết, thì cha và đám chó trung thành kia cũng không thể trách tội được, vì dù sao tôi cũng không động thủ với hắn. Còn nếu hắn không chết, sau khi tranh đấu với bang Liệt Diễm trở về, thì đám người ủng hộ hắn cũng đã bị tôi xử lý gần như xong rồi."

Hắn dùng một chút, tiếp tục nói: đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r . g](#)

"Cậu nghĩ, Liệt Diễm trực tiếp tuyên chiến với chúng ta, phá hủy Trung tâm số 3, đến tột cùng là vì sao hả? Chỉ là muốn thừa dịp tôi đang bị thương, làm suy yếu thế lực của Nhan gia? Hay là vì muốn báo thù cho người phụ nữ kia?"

Úc Hàn Yên. Không phải đã chết chứ? Nhưng mà, nhảy từ độ cao như thế xuống, bị chết cũng chẳng có gì lạ. Thật đáng tiếc! Không dễ gì mới có người phụ nữ khiến hắn động lòng.

Ngân Kiếm băng bó cẩn thận vết thương cho Nhan Hạo, giúp hắn mặc quần áo chỉnh tề xong, cung kính nói:

"Có lẽ là cả hai nguyên nhân."

Newyork, 3h chiều tại trụ sở bang Liệt Diễm.

"Tổng giám đốc, chủ tịch tập đoàn Bạch Thị mời ngài 7h tối nay dùng cơm tại Thiên Thượng Nhân Gian. Ngài ấy nói là sau khi ăn xong muốn trao đổi với ngài về cuộc thi thiết kế đá quý “Giấc mơ màu xanh”."

Mẹ nó. Vẫn còn bám đến nghiện sao?! Lăng Diệp đứng phất dậy, mặt đen lại, quát to vào di động:

"Gửi số điện thoại di động của tên khốn Bạch Triết Hiên cho tôi."

Nửa phút sau.

"Tổng giám đốc Lăng, thật hiếm thấy nha, anh lại đích thân gọi điện cho tôi."

Lăng Diệp không thèm để ý tới câu chào hỏi hàn huyên của hắn, thô lỗ cắt ngang lời hắn, lạnh lùng cảnh cáo:

"Bạch Triết Hiên, đừng tưởng là tôi không biết vì sao anh muốn gặp tôi tới tấp. Tôi khuyên anh, tốt nhất nên sớm quên việc tơ tưởng đến Úc Hàn Yên đi, đừng có mà giờ mách khoe trước mặt tôi. Phụ nữ trên đời đầy rẫy, anh muốn ai cũng được, ngoại trừ Úc Hàn Yên. Bởi vì, cô ấy là người phụ nữ của tôi."

Người ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhàn nhạt nói:

"Hai người đính hôn rồi sao?"

Lăng Diệp sững sờ, lập tức lên tiếng:

"Lập tức."

Người đầu điện thoại bên kia lại trầm mặc một hồi lâu, nói không sợ chết:

"Đây không phải là chưa đính hôn sao? Với lại, cứ coi như là đã đính hôn đi, cũng có thể từ hôn; cho dù là kết hôn, vẫn có thể ly hôn. Huống hồ hiện tại nam chưa cưới, nữ chưa gả, chẳng có gì gò bó cả, tôi muốn theo đuổi cô ấy, có gì là không được?"

"!" Về bình tĩnh thường ngày của Lăng Diệp đều mất hết, dường như chỉ cần đụng đến vấn đề của Úc Hàn Yên, thì anh rất dễ trở nên luống cuống, giống như lúc này, anh thật sự muốn lấy đi sinh mạng của Bạch Triết Hiên. Đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó liền điềm tĩnh lại, tự tin nói:

"Cô ấy sẽ không thích anh đâu, anh nên sớm từ bỏ đi."

"Vì sao lại khẳng định như thế?"

Ánh mắt Lăng Diệp lấp lánh, tâm trạng rất tốt nói:

"Anh không nhớ là cô ấy không thích anh đụng vào người cô ấy sao?"

"Đây chỉ là tạm thời thôi. Chờ sau khi chúng tôi chín mùi rồi, cô ấy tự nhiên sẽ không còn bài xích chuyện tôi đụng vào nữa."

Lăng Diệp nhiu mày, đợi cho hắn một gáo nước lạnh nói:

"Người phụ nữ này thích người có thân thể sạch sẽ. Anh cho rằng, cô ấy sẽ thích một người đã ngủ với hàng ngàn người phụ nữ như anh sao? A, chân thành nhắc nhở anh một chút, chỗ này của tôi còn có đoạn video quay lại cảnh làm tình của anh và hai người phụ nữ đó. Anh yên tâm, tôi sẽ để cho cô ấy xem thật kỹ. Anh cứ chờ sự phản hồi của cô ấy đi."

Lúc trước khi Mạc Vũ đưa đoạn video này cho anh xem, anh còn chửi bới hắn một trận, không ngờ, hôm nay nó lại có thể phát huy tác dụng lớn đến như vậy. Bây giờ anh cảm thấy vô cùng may mắn, vì mình đã không xóa đoạn video kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Làm người phụ nữ của anh

Quả thật, Bạch Triết Hiên không thể tin vào tai mình, đoạn video kia. Không phải là hấn đã cho người xử lý sạch sẽ rồi sao? Tại sao Lăng Diệp lại có được? Hấn trấn định lại về bình tĩnh, chế giễu:

"Không ngờ đường đường là chủ tịch tập đoàn Lăng Thị cũng sẽ dùng đến thủ đoạn hèn hạ như vậy. Thật khiến cho tôi được mở rộng tầm mắt."

Đối với câu nói châm chọc của đối phương, Lăng Diệp không tức giận chút nào, rủ rì nói:

"Anh cũng có thể làm như thế."

Bạch Triết Hiên tức giận sôi lên. Ai mà chẳng biết Lăng Diệp hấn không gần phụ nữ, thân thể vô cùng sạch sẽ. Hấn muốn làm như thế cũng phải có chứng cứ mới được. Nhưng chuyện chưa từng xảy ra thì sao có thể có chứng cứ được? Ngay tạo chứng cứ? Bạch Triết Hiên hấn coi khinh.

"Nói đi, phải như thế nào thì anh mới không đưa đoạn video đó cho cô ấy xem?"

Lăng Diệp nhếch nhếch khóe môi, nói:

"Không được có ý đồ với cô ấy."

Rút cuộc Bạch Triết Hiên cũng biết cái gì là một lần sảy chân để hận nghìn đời rồi. Chết tiệt! Lúc trước hấn nên đem người phụ nữ đã đặt trộm máy quay trong phòng hấn, bấm ra thành nghìn mảnh mới đúng, chứ không chỉ đơn giản để cho cô ta sống nốt quãng đời còn lại trong ngục. Hấn chần chờ một lúc mới nói:

"Được." Nói xong, trong lòng bồi thêm một câu: "Mới lạ."

Lăng Diệp lấy được đáp án mong muốn liền hài lòng cúp điện thoại. Chẳng biết tại sao, bây giờ anh rất muốn đi trêu chọc Úc Hàn Yên, để cùng cô chia sẻ niềm vui với mình. Nghĩ vậy, bước chân anh vô tình đi tới phòng y tế.

"Em làm gì đó!"

Lăng Diệp vừa mở cửa, chỉ thấy Úc Hàn Yên đã tung chăn ra, đang định đứng dậy.

Úc Hàn Yên chớp chớp mắt, không hiểu tại sao anh lại tức giận như thế. Cô chỉ về phía bình nước cách đó không xa nói:

"Muốn uống nước."

Lăng Diệp bước qua, hai tay đặt lên hai vai cô, ấn cô trở về trên giường, sau đó giúp cô đắp lại chăn, rồi mới quát lên:

"Đầu giường em không phải có cái nút sao? Muốn uống nước sao không đưa tay ra ấn vào đó? Cậy khỏe gì chứ! Nhìn xem cơ thể em đến bao giờ mới hồi phục lại được! Lúc trước cũng như vậy, rõ ràng chỗ bị Nhan Hạo bắt đi ngay sát biệt thự, chỉ cần em lớn tiếng kêu lên là anh đã nghe thấy rồi."

Nhìn người đàn ông đang lải nhải trước mặt, đầu Úc Hàn Yên hiện đầy vạch đen, cô nói yếu ớt:

"Cái đó, anh có thể lấy cho tôi ly nước được không?"

Lăng Diệp nghe xong liền xoay người đi lấy nước cho cô, nhưng vẫn chưa thấy quả trách đủ lại nói:

"Cũng không biết trong óc em là mớ hỗn độn gì nữa? Chẳng lẽ anh không đáng để em tin tưởng đến như vậy sao? Không đáng để em dựa vào sao?"

Úc Hàn Yên nghe đến đó, nhỏ giọng lẩm bẩm:

"Lệ thuộc vào người khác thì tôi đã chết từ lâu rồi."

Bản tính thiện lương của Lăng Diệp giống như đang ngủ đông gặp một trận khó chịu. Anh đã quên mất cô là "Ảnh", quên mất việc cô luôn phải dựa vào chính bản thân mình để đi đến ngày hôm nay. Yêu cầu một người từ bỏ thói quen đã được hình thành mấy chục năm trong một thời gian ngắn là điều không thể. Giọng anh ôn hòa xuống, nói:

"Nhớ đó, từ nay về sau em có thể tha hồ dựa vào anh."

"Tại sao?" Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Trước ánh mắt nghiêm túc của Lăng Diệp, Úc Hàn Yên lẩm bẩm hỏi. Tại sao cứu cô? Tại sao phải chăm sóc cô? Tại sao phải báo thù cho cô? Tại sao muốn cô phải nương tựa vào anh? Cô không hiểu rút cuộc là trong đầu Lăng Diệp đang suy nghĩ gì.

Lăng Diệp nâng đầu giường lên cao để Úc Hàn Yên uống nước được dễ dàng. Lúc này anh mới đưa chiếc ly có bảy phần ba nước đến trước miệng cô, vụng về giúp cô uống.

Chỉ một lát sau Úc Hàn Yên đã uống hết ly nước.

Lăng Diệp thấy vậy dịu dàng hỏi:

"Uống nữa không?"

Thấy người kia khẽ lắc đầu, anh xoay người đặt chiếc ly lên trên bàn, rồi quay lại đứng trước mặt cô, mặt đầy nghiêm túc nói:

"Bởi vì em là người phụ nữ của anh."

Úc Hàn Yên đảo mắt khinh khinh. Không phải cô mới chỉ hôn mê một giấc thôi sao? Như thế nào đã trở thành người phụ nữ của anh ta rồi hả? Cô bĩu môi, nói lầm bầm:

"Không phải là người hầu sao?"

Lăng Diệp nhếch nhếch môi, nói không nhanh không chậm:

"Chăm sóc anh + ngủ cùng anh thì là người hầu; chăm sóc anh + được anh yêu thương + ngủ cùng anh thì là người phụ nữ của anh. Em chọn cái nào?"

"Kẻ ngốc cũng biết phải chọn làm người phụ nữ của anh!" Úc Hàn Yên buông ra một câu không cần suy nghĩ.

Muru kể của Lăng Diệp đã đạt được. Anh lộ ra nụ cười, cúi thấp đầu xuống, rủ rỉ bên tai cô:

"Cho nên em vui mừng, không hề do dự liền chọn làm người phụ nữ của anh?"

. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên bắt gặp đồ lên, không biết phải nói lại như thế nào. Cô nhắm mắt lại, nằm cứng đờ trên giường.

Lăng Diệp cho rằng cô mệt, liền giúp cô hạ giường thấp xuống ngang bằng. Trước khi đi, đột nhiên anh nghĩ ra điều gì đó, hỏi:

"Em quen dùng súng hay là dao găm?" Anh không thể đảm bảo lúc nào cũng ở bên cạnh cô được, để phòng ngừa, vẫn nên để cô mang theo vũ khí tùy thân thì hơn.

"Điều dùng được." Đối với sát thủ ở trình độ như cô mà nói, chẳng có loại vũ khí nào mà không biết dùng cả. Người sát thủ đỉnh cao sẽ không chọn vũ khí. Mỗi lần cô làm nhiệm vụ, chọn vũ khí đều căn cứ vào tính chất nhiệm vụ.

Mấy ngày trước cô còn cho rằng, mình sẽ được sống những ngày bình thường, nhưng bây giờ cái ý nghĩ đó đã bị cô bóp chết hoàn toàn rồi.

"Ừ." Lăng Diệp đáp một tiếng rồi ra khỏi phòng.

"Diệp, quả nhiên cậu ở chỗ này." Tề Ngôn vừa lên tới lầu hai thì thấy Lăng Diệp đi ra từ phòng y tế.

Lăng Diệp vừa đi về phía Tề Ngôn, vừa nhàn nhạt hỏi:

"Chuyện gì?"

"Bên Italy vừa báo tin, bên Nhan gia đã có hành động rồi."

Lăng Diệp dừng lại bên cạnh Tề Ngôn, hỏi tiếp:

"Ai nhận nhiệm vụ đối phó chúng ta?"

"Nhan Dịch. Còn về Nhan Hạo, nghe nói hắn trốn giữ ở trụ sở chính." Tề Ngôn lên tiếng.

Lăng Diệp đưa tay vỗ vỗ lên vai Tề Ngôn, dùng giọng nói không cho cự tuyệt:

"Trong khoảng thời gian này, cậu chỉ cần nghĩ cách để cho thân thể cô ấy tốt lên là được, những việc khác cứ để tôi lo."

Tề Ngôn muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đáp lại:

"Được!" Diệp quyết định như vậy chứng tỏ cậu ấy đã nắm chắc, mình chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của cậu ấy là được.

Khu vực ngoại thành Newyork. Trong ngôi biệt thự mang phong cách rực rỡ có diện tích khoảng 4000m2. Một ông lão cao tuổi nhưng tinh thần tràn đầy năng lượng, trên đầu đội chiếc nón lá đang cất tia cây cảnh. Đường như ông cụ coi đám hoa cỏ như là những đứa con nhỏ của mình vậy, ông ra sức "trang điểm" cho chúng thật xinh đẹp.

"Lão gia, hai ngày nay đều không thấy tiểu thiếu gia đến công ty." Một ông lão cũng khoảng tuổi như thế, bưng một ly nước đến sau lưng ông lão kia, báo cáo.

Có vẻ như ông lão cũng chẳng để ý lắm, động tác trên tay không hề dừng lại:

"Cô bé kia đâu?"

"Cũng không thấy xuất hiện ở công ty." Lão quản gia từ tốn bẩm báo.

Ông lão dừng động tác trong tay lại, đặt dụng cụ lên trên cô, rồi ngồi thẳng người bê ly nước lên uống. Ông uống được một hớp liền đặt chiếc ly lại trong khay, mặt mang theo nụ cười hỏi:

"Lão Tôn, ông không cảm thấy Lăng Diệp nhà chúng ta sắp có chuyện tốt rồi sao?"

Về mặt ngân năm không đổi của Lão Tôn cũng hiện lên nụ cười. Ông cụ lên tiếng đầy mong chờ:

"Hy vọng là như vậy."

Tiểu thiếu gia chán ghét phụ nữ như thế nào, ông đều biết rõ. Bây giờ lại nghe thấy có người phụ nữ đến gần được cậu, tin tức này không thể nghi ngờ đã làm cho lòng người phấn chấn. Có lần ông đã từng tưởng rằng, tiểu thiếu gia sẽ sống một mình cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cung chiêu như thế nào

Tiểu thiếu gia chán ghét phụ nữ cũng là do thiếu gia ban tặng. Thiếu gia phong lưu phóng khoáng, thích trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, thỉnh thoảng lại còn mang theo phụ nữ về nhà, khiến cho thiếu phu nhân suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt. Tiểu thiếu gia rất oán hận những người phụ nữ đã khiến cho mẹ cậu phải đau lòng, nhưng không ngờ, những người đó thấy về ngoài cậu đáng yêu, tinh tế, thì lại càng thích trêu chọc, động tay động chân với cậu hơn.

Dần dần, mức độ chán ghét của cậu đã lên tới cực điểm. Lúc cậu được 7 tuổi, thiếu gia và thiếu phu nhân bị thiệt mạng trong một vụ tai nạn máy bay. Kể từ đó về sau, trong nhà không còn xuất hiện một người phụ nữ nào nữa.

Như đã nói ở trên, cũng kể từ đó tiểu thiếu gia lớn nhanh như thổi. Trước kia cậu rất nhát gan, sợ phiền phức, luôn đứng khúm núm sau lưng thiếu phu nhân, nhưng sau vụ tai nạn của thiếu gia và thiếu phu nhân, cậu trở nên lạnh lùng ít nói, tính tình cũng bộc lộ rõ ràng, dám biểu đạt suy nghĩ của riêng mình.

Lăng Sanh nhìn nét mặt của lão Tôn, biết là ông lại đang chìm đắm trong ký ức, nên đưa tay vỗ vỗ vào vai ông, thờ dãi rồi tự trách:

"Điều tại tôi hỏi đó tham vọng quá cao mà lơ là không để ý đến bọn chúng." Nếu không phải vì ông bận bịu công việc, lơ là việc dạy dỗ Tiểu Danh, thì Tiểu Danh đã không trở nên ăn chơi sa đọa, và Tiểu Diệp bây giờ cũng đã không chán ghét phụ nữ.

Lão Tôn nghe thấy giọng nói tràn đầy hối hận của người kia, vội vàng khuyên bảo:

"Lão gia, chuyện đã qua đừng nên nhắc tới nữa. Ngài xem, hiện tại không thiếu gia đang rất tốt sao?"

Lăng Sanh cười to một tiếng, nâng cao âm lượng nói:

"Đúng vậy! Không có ai ưu tú bằng Tiểu Diệp của chúng ta!" Dường như chỉ nói chuyện như vậy, thì tâm trạng ông mới tốt hơn được một chút.

"Thật muốn xem tiểu thiếu phu nhân tương lai như thế nào nha!" Lão Tôn di dời sự chú ý của Lăng Sanh, không để lại dấu vết gì.

Quả nhiên, tâm trạng chán nản của Lăng Sanh đã bị cuốn trôi hết. Ông dương dương tự đắc nói:

"Con bé a, là một cô gái vô cùng ưu tú, rất xứng đôi với Tiểu Diệp! Nếu nói là trên đời này có ai xứng với Tiểu Diệp, thì cũng chỉ có con bé đó thôi." Trong mắt của cô bé không thấy có vẻ đa tình, không thấy có sự hư vinh, chỉ thấy có sự chân thành, vô tư trong sáng.

Nghĩ tới đây, đột nhiên ông hơi lo lắng, nói:

"Lão Tôn, đưa điện thoại cho tôi! Với tính tình của Tiểu Diệp, rất dễ dọa người ta chạy mất. Tôi phải dạy cho thằng bé mới được!"

"Vâng, ngài chờ một lát." Khóe môi Lão Tôn khẽ nhếch lên, rất khó nhìn ra được. Ông để chiếc khay xuống đất cách đó không xa, lấy chiếc điện thoại di động trong chiếc túi màu xám được cất ở bên eo, sau đó nhập số điện thoại Lăng Diệp vào rồi đưa cho Lăng Sanh bằng hai tay.

"Ông nội, chuyện gì vậy?"

"Tiểu Diệp, Úc Hàn Yên có đang ở cạnh cháu không?" Lăng Sanh cười hỏi.

"Có chuyện gì cứ việc nói thẳng."

". . . ." Quả thật đã nhiều năm như vậy rồi, ông vẫn chưa quen được với sự lạnh lùng của Lăng Diệp. Lăng Sanh tự vỗ về tâm hồn bị tổn thương của mình, sâu sắc nói:

"Tiểu Diệp, thích con bé thì phải đối xử tốt với con bé, để tâm thương yêu con bé. Nhớ đấy, phụ nữ là để cưng chiều." còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

Trong điện thoại truyền đến giọng nói mang theo sự ngờ vực:

"'Cung chiều' như thế nào?"

Người ông nội này của cậu quả thật đã không làm tròn trách nhiệm rồi. Ông hít sâu một hơi, định thao thao bất tuyệt:

"'Cung chiều' là..."

"Được rồi! Được rồi! Ông không cần phải nói, cháu tự có chủ trương." Chẳng biết tại sao đột nhiên Lăng Diệp lại đổi ý, không muốn nghe người kia dạy dỗ nữa. Không đợi ông nội nói hết, anh đã ngắt lời.

"Ach." Sự bứt rứt của Lăng Sanh bị treo lơ lửng giữa ngực, cho ra không được, mà nén xuống cũng chẳng xong.

"Không có việc gì nữa, vậy cứ như thế đi."

Tút tut tut. Lăng Sanh chợt hứng đưa điện thoại cho Lão Tôn, miệng lẩm bẩm:

"Tự mình gây nghiệt! Lúc đầu khi thằng bé cần tôi dạy dỗ, tôi lại keo kiệt không dạy bảo thằng bé chút nào. Bây giờ tôi muốn dạy dỗ thằng bé, thằng bé lại không cho tôi cơ hội!"

Hai tay Lão Tôn đón lấy chiếc điện thoại, thấp giọng an ủi:

"Lão gia, tiểu thiếu gia chỉ không muốn ngài quá lao tâm thôi, với lại cậu ấy cũng rất bận, ngài đừng nên đau lòng."

Lăng Sanh cười chân bí mật, nói:

"Đúng vậy nha, lúc trước tôi cũng bận rộn như thằng bé vậy."

Trong phòng chỉ huy trụ sở chính của bang Liệt Diễm. Lăng Diệp ném chiếc điện thoại đi động qua một bên, tiếp tục "chiến đấu". Anh vừa mới nhận được tin, Nhan Dịch đã cho người cắt đứt con đường vận chuyển vũ khí sang Trung Đông của anh. Chiết tiết! Hành động của bọn chúng thật nhanh.

Công nhận có chút tài mọn, biết đánh vào mảng vũ khí của tập đoàn Lăng Thị. Trong giới ai mà chẳng biết, vũ khí của Tập đoàn Lăng Thị đều do bang Liệt Diễm chịu trách nhiệm vận chuyển. Bây giờ bọn chúng cắt đứt con đường vận chuyển của anh, không thể nghi ngờ chính là giáng một cái tát lên mặt bang Liệt Diễm. Chỉ có điều, nếu trước trưa mai số vũ khí đó vẫn không tới được tay người mua bên Trung Đông, thì uy tín của tập đoàn Lăng Thị sẽ phải chịu sự đả kích không nhỏ.

Nhan gia nuốt không chỗ hàng này, muốn bọn họ nhả ra là điều không thể. Bây giờ chỉ còn cách chuyển khẩn cấp số vũ khí khác đến Trung Đông, tranh thủ giao kịp cho khách hàng trước 12h trưa mai. Cũng may là trong kho bọn họ vẫn còn hàng để thay thế, còn tổn thất của tập đoàn Lăng Thị, anh sẽ có cách để lấy lại.

Lăng Diệp mang Microphone, đẩy một chiếc hộp vuông nhỏ màu đen lên khoảng 20cm, nối máy gọi điện đến tổng đài của tập đoàn Lăng Thị.

"Thư ký Lý, lập tức chuẩn bị số vũ khí theo như đơn đặt hàng bên Trung Đông đã đặt trong tháng này."

Anh nói xong, dùng tay trái đẩy chiếc hộp vuông nhỏ về vị trí cũ, đồng thời tay phải lại đẩy một chiếc hộp vuông nhỏ khác lên cao 20cm, thông qua Microphone, nhanh chóng ra lệnh:

"Tất cả các thành viên trong đội Bạch Diễm lập tức qua ngay kho hàng số 11 của tập đoàn Lăng Thị, mang số vũ khí bên họ đã chuẩn bị sẵn chuyển đến tận tay khách hàng bên Trung Đông. Bằng mọi cách phải giao cho họ trước 12h trưa mai, ai cản trở, giết không cần hỏi."

Bang Liệt Diễm có tám đội tác chiến đặc biệt, mỗi đội đều có 108 thành viên. Dựa theo khả năng tác chiến, được phân theo cấp bậc từ thấp lên cao theo thứ tự như sau: Xích Diễm, Tranh Diễm, Hoàng Diễm, Lục Diễm, Thanh Diễm, Lam Diễm, Tử diễm, Bạch diễm. Lần này Lăng Diệp trực tiếp dùng Bạch Diễm có thể thấy được mức độ quan trọng của nhiệm vụ lần này.

Lăng Diệp tắt kênh truyền tin này đi, sau đó mở ra tất cả các kênh truyền tin chung:

"Đề cao cảnh giác không để cho Nhan gia có bất kỳ cơ hội lợi dụng."

Lăng Diệp phân phó xong, tháo chiếc Microphone xuống, sau đó ngồi vào trước chiếc máy vi tính có tính năng cao nhất. Hai mắt anh dán chặt vào mình, mười ngón tay thon dài múa may hoa cả mắt trên bàn phím.

Tổn thất của tập đoàn Lăng Thị đương nhiên phải do Nhan gia gánh chịu rồi.

Số tiền hoàng gia Monaco mua vũ khí của Nhan gia, mới vừa được chuyển đủ vào một trong số những tài khoản của Nhan gia bên Newyork lúc 17h. Lăng Diệp nhếch nhếch khóe môi tự tin, số tiền này anh thu vậy. Kỹ thuật sử dụng máy tính của Lăng Diệp không thua kém bất kỳ kẻ nào, chỉ là bình thường anh lười chẳng muốn tự tay động thủ mà thôi.

Chỉ mất mười giây Lăng Diệp đã xâm nhập thành công vào mạng lưới nội bộ của ngân hàng Thụy Sĩ. Căn cứ theo số tiền cùng thời gian ghi sổ, rất nhanh chóng anh tìm ra được tư liệu của khách hàng, lọc ra hạng mục gửi cho Nhan gia, sau đó tách số tiền kia ra làm mấy phần nhỏ, gửi vào tài khoản của mình.

Làm xong những vấn đề này, Lăng Diệp vẫn chưa cảm thấy hài lòng lắm, anh tìm đến những chứng từ gửi tiền của Hoàng gia Monaco, lợi dụng kỹ thuật cao siêu làm đi dời sự chú ý đi chỗ khác, mà không để lại bất kỳ dấu vết gì. Lúc này anh mới nhàn nhã, thoải mái thoát ra khỏi mạng lưới nội bộ của ngân hàng Thụy Sĩ.

Anh rất chờ mong nhìn thấy Hoàng gia Monaco và Nhan gia sẽ câu xé thể diện của nhau. Nhan gia càng loạn, Nhan Hạo sẽ càng bận, như vậy hẳn sẽ không còn đầu óc để tưởng nhớ đến người phụ nữ của anh nữa.

Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thưởng cho em một nụ hôn

Lăng Diệp đưa tay nhặt lấy chiếc điện thoại di động đang nằm chỏng chơ trên ghế sofa, vừa đi ra cửa vừa ấn gọi cho Mạc Vũ.

Thanh Phong vẫn đứng đợi bên ngoài phòng chỉ huy, thấy Lăng Diệp đi ra, vội vàng đi theo.

Rất nhanh, đầu điện thoại bên kia đã truyền đến giọng nói thoải tha của Mạc Vũ:

"Diệp, có gì phân phó?"

Lăng Diệp đi thẳng vào vấn đề chính luôn:

"Chuyện được chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Nhất định ngày mai Nhan gia sẽ trở thành một mớ hỗn độn." Mạc Vũ tuyên bố.

Lăng Diệp gật đầu cười hài lòng, hào phóng nói:

"Khi về sẽ cho cậu nghỉ phép một tháng."

Bởi vì câu nói này của Lăng Diệp mà Mạc Vũ vô cùng hưng phấn. Hắn kích động hét to vào điện thoại:

"Diệp, cậu đối với tôi thật tốt! Cậu đúng là cha mẹ tái sinh của tôi! Tôi yêu cậu chết mất."

Đối phương dùng giọng high-decibel(*) hét đến chói tai, khiến Lăng Diệp im bật. Anh đưa điện thoại cách xa khỏi tai, đề phòng màng nhĩ của mình sẽ rách vì chấn động. Sau hai phút, thấy người kia vẫn thao thao bất tuyệt không ngừng, mà không có chút dấu hiệu nào sẽ im miệng, Lăng Diệp không nghe nổi nữa, liền cúp luôn điện thoại. Anh nhét điện thoại vào trong túi quần, đưa tay móc móc lỗ tai vừa bị Mạc Vũ tàn hại.

(*) Decibel viết tắt là dB: Đơn vị để đo cường độ âm thanh. Tầm nghe của con người khoảng từ 0 đến 125 dB. Dưới 40 dB thì nghe rất khó, trên 105 dB tai sẽ bị đau đớn, và trên 115 dB nghe trong khoảng thời gian dài sẽ bị điếc vĩnh viễn.

"Ông chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngài định dùng ở đâu ạ?" Thấy Lăng Diệp đã rảnh rang, Thanh Phong mới lên tiếng hỏi.

Lăng Diệp nghĩ nghĩ một lúc, nói:

"Trong thời gian này, chuyển địa điểm ăn sang phòng y tế đi."

Mặc dù trong lòng Thanh Phong thấy hơi thắc mắc, nhưng hắn vẫn cung kính lên tiếng:

"Vâng! Ông chủ."

Trong lúc ngủ mơ, đột nhiên Úc Hàn Yên nghe thấy những âm thanh “ken két”, lông mày cô nhíu chặt lại, con thịnh nộ trong lòng dâng cao lên.

Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên nhíu mày, con người anh đảo quanh mấy cái, biết cô đã tỉnh, lòng anh xẹt qua nụ cười, đưa tay nhéo nhẹ nhẹ lên mặt cô, nói:

"Mở mắt ra."

Tên đàn ông xấu xa giết người bằng nghìn đao. Anh ta vừa muốn cô nhanh khỏe lại vừa muốn quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi của cô. Úc Hàn Yên nằng nẵng. Nếu không phải hiện tại tứ chi cô đều vô lực thì nhất định cô sẽ tung chân trẫm lên đầu anh ta, sau đó tay đâm chân đá.

"Anh đếm ba giây, nếu em còn không mở mắt ra, anh sẽ mặc định là em đang mời anh hôn em đó."

Tiếng chuông báo động trong lòng Úc Hàn Yên lại vang lên lần nữa. Cô bất chợt mở choàng hai mắt ra, hung dữ nhìn chăm chăm khuôn mặt đang cười xấu xa của Lăng Diệp. Giờ sao! Hiện tại cô yếu như thế, để cho anh ta hôn một cái, nhất định là sẽ chỉ có khí vào mà không có khí ra nha.

Lăng Diệp nhìn thấy ánh mắt căm phẫn, hận đến không thể giết chết luôn được mình của Úc Hàn Yên, tâm trạng anh tốt hẳn lên nói:

"Em đã nghe lời như vậy, anh phải thưởng cho em một nụ hôn rồi!" Nói được làm được, anh cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên môi Úc Hàn Yên.

Ông trời! Đánh chết tôi đi. Úc Hàn Yên không chỉ một lần vắn trời:

"Kiếp trước tôi đã tạo ra nghiệt gì, mà gặp phải thứ người như thế này hả?"

Lăng Diệp nhíu mày, nghiêm túc nói:

"Kiếp trước em không gây ra tội gì nên ông trời mới ban ơn cho em gặp được anh."

Đôi mắt Úc Hàn Yên tròn thật lớn, cô nghĩ thầm:

"Hừ. Vậy mà mình đã nói ra khỏi miệng rồi sao?"

Thanh Phong mở chiếc lồng bàn đang đẩy khay thủy tinh đựng thức ăn ra, nhắc nhở:

"Ông chủ, có thể ăn được rồi."

Thì ra ông chủ đã bắt lại được cô gái này. Thảo nào ngài ấy lại muốn dùng cơm ở phòng y tế. Nhưng mà, sao cô ấy lại bị thương vậy? Thôi đi, việc này cũng không phải là chuyện của hắn.

Lăng Diệp "Ừ" một tiếng, vẫy tay bảo hắn lui ra. Sau đó anh ngồi vào bàn ăn vừa mới được dọn lên, nhất thời trong phòng y tế chỉ còn lại hai người - anh và Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên bị mùi thơm của thức ăn làm cho mê hoặc. Cô đưa tay sờ vào cái nút bên mép giường, điều chỉnh cho đầu giường lên cao, mắt nhắm chăm chăm không chớp vào những món ăn đầy đủ hương sắc trên bàn cơm.

Lăng Diệp nhếch mắt lên, nhìn cô hỏi:

"Muốn ăn sao?"

Úc Hàn Yên tưởng rằng anh sẽ để cho mình ăn, vội vui vẻ lên tiếng:

"Uhm uhm uhm."

Lăng Diệp vô cùng ưu nhã, cắt miếng thịt bò bít tết, cũng không thèm nhìn đôi mắt đang lóe sáng của người kia, cự tuyệt không chút do dự:

"Suy nghĩ một chút đã."

Mẹ nó. Tên đàn ông thôi tha! Đang từ thiên đường rơi xuống địa ngục sẽ như thế nào? Tâm trạng của cô bây giờ chính là như thế. Úc Hàn Yên cắn răng nghiền lợi nói:

"Anh đã không cho tôi ăn, tại sao còn dụ dỗ tôi?!"

Lăng Diệp từ từ đưa một miếng thịt bò bít tết bỏ vào trong miệng, nhai nuốt xong mới chậm rãi nói:

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh dụ dỗ em?"

Úc Hàn Yên tức giận quát:

"Hai con!"

Hiếm khi thấy Lăng Diệp có được sự kiên nhẫn, anh giải thích cho cô:

"Bây giờ lục phủ ngũ tạng của em đều rất yếu, chỉ có thể truyền chất dinh dưỡng vào, thức ăn lỏng còn không ăn được, huống chi là những thứ này?"

Úc Hàn Yên im lặng, cơ thể mình như thế nào cô là người hiểu rõ, đều là do cái tên khốn Nhan Hạo thiếu nợ cô. Nhưng mà, cô tuyệt đối sẽ không để bị rơi vào tay hắn lần nữa. Hơn nữa, mối thù này cô không trả, cô sẽ không làm người!

"Cô gái, nhanh khỏe lại nấu cơm cho anh ăn."

Mặc dù anh mới chỉ ăn đồ cô nấu có một lần thôi, nhưng anh lại nhớ rất rõ cái hương vị kia. Quả thật là "từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vòn qua núi không phải mây." (*)

(*) Đây là câu thơ của tác giả Nguyên Chấn (TQ)

- Nghĩa đen: Đã từng đi qua biển cả, thì sông nước ở nơi khác sẽ không còn hấp dẫn được nữa. Trừ phi trời quang mây tạnh, mây ở chỗ khác đều ảm đạm biến sắc.

- Nghĩa bóng: Ẩm chỉ một tình yêu thủy chung, son sắt, không có ai hoặc có gì có thể thay thế được.

Úc Hàn Yên đảo mắt xem thường, hóa ra anh ta nghĩ cô là nô dịch.

.....đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen](#) . o r g

"Đương gia, Hoàng tử Anca Liệt nói đã chuyển tiền vào tài khoản cho chúng ta, nhưng người phụ trách của ngân hàng Thụy Sĩ lại nói khoản tiền đó vẫn chưa thấy về."

Nhan Hạo đang ngồi ở trong thư phòng xem tài liệu liên cau mây lại. Theo lý thuyết mà nói, Anca Liệt không có gan trả thiếu tiền hắn, còn ngân hàng Thụy Sĩ cũng chẳng có khả năng chiếm dụng khoản tiền đó. Như vậy, trong đây đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đã có người chuyển khoản tiền của hắn đi? Ai lại có khả năng lớn đến như vậy, dấu vết cũng không hề lưu lại?

Đế vương của hacker, năm năm trước đã từng tung hoành ngang dọc —— Thiên Nhất? Nhưng vì sao hắn ta phải làm chuyện này? Hơn nữa, hắn đã biến mất từ lâu rồi mà.

.....

"Dừng ở đây đi."

Mạc Vũ lạnh lùng ra lệnh qua Microphone. Giờ phút này, hắn giống như thợ săn đã nhắm trúng con báo nhỏ, toàn thân hắn tản ra sức mạnh phi thường, trong đáy mắt có thể mơ hồ nhìn ra sự khát máu, khác xa hoàn toàn với cái "loa phát thanh" thường ngày.

Bên cạnh hắn là một người đàn ông trông rất thư sinh, có ngũ quan tinh xảo và làn da nõn nà. Hắn ta nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính hết sức chăm chú, mười ngón tay thon dài, xinh xắn gõ thần tốc trên bàn phím. Nửa phút sau, từ trong miệng hắn truyền ra một giọng nói mỏng, dừng dừng:

"Bốn, ba, hai, một."

"Khởi động!"

Cùng lúc đối phương ngừng đếm, Mạc Vũ cấp tốc ra lệnh. Độ phòng ngự ở trụ sở chính của Nhan gia khá tốt, ngoài mấy chiếc máy bay luôn trình sát bên ngoài, còn có ba vũ khí laser hoạt động không ngừng, bất kể ngày đêm, phóng ra những chùm tia có năng lượng cao. Ba vũ khí laser phóng xạ không ngừng, xoay tròn bao trùm lên khắp trụ sở chính của Nhan gia. Máy bay hay tên lửa chỉ cần tiến lại gần sẽ bị phá hủy.

Tuy nhiên, khi các vũ khí laser phóng xạ cùng lúc, cũng sẽ tự vạch trần ra vị trí của chính mình. Chỉ cần dùng chùm tia laser phóng xạ vào vũ khí laser của Nhan gia, thì bọn chúng sẽ trở nên tê liệt. Vì vậy mà Mạc Vũ đã đặt biệt đem ba chiếc máy bay duy nhất có vũ khí laser của bang Liệt Diễm đến đây.

Sau tiếng hạ lệnh của hắn, ba chùm tia laser được bắn ra chói mắt, phá tan bầu trời đêm tối, chia nhau ra chiếu thẳng về phía ba vũ khí laser đang hoạt động của Nhan gia.

"Bắn tên lửa."

Ngay tức khắc, tên lửa được bắn theo phía sau chùm laser, hướng thẳng về phía trụ sở chính của Nhan gia. Thừa dịp vũ khí laser của Nhan gia đã phá hủy, trong chớp mắt sẽ tấn công vào trụ sở của Nhan gia - đây chính là kế hoạch thứ nhất của Mạc Vũ.

"Đương gia, có người đã phá hủy vũ khí laser của chúng ta, chuông báo động đã cảnh báo cấp độ cao nhất." Một người đàn ông rất cao, thân hình gầy tong teo chạy vội đến thư phòng của Nhan Hạo, thở hồng hộc báo cáo.

Nhan Hạo nghe xong, đáy mắt chỉ còn lại vẻ rét lạnh cùng khát máu. Khỏe miệng hắn khẽ nâng lên:

"Đúng là không biết trời cao đất rộng."

Tưởng rằng phá được ba vũ khí laser của hắn, là có thể tấn công thẳng vào trụ sở chính của hắn sao? Hắn ném tài liệu trong tay xuống, đứng dậy đi nhanh ra khỏi cửa.

Đã đến đây rồi, vậy cũng đừng mong rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thiên Nhất và Mạc Vũ

"Có gì đó không đúng." Thiên Nhất vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, đôi mày đẹp của hắn nhăn tít lại, khiến người khác nhìn thấy thật muốn vuốt cho nó thẳng ra.

Quả nhiên, lời hắn vừa nói ra xong, từ trong trụ sở của Nhan gia bắn ra chùm tia sáng đủ các màu sắc khác nhau, giống như một cái nắp, trùm kín cả trụ sở Nhan gia. Cũng vì chùm sáng đầy đặc này mà bầu trời trở nên sáng rực như ban ngày.

"TMD. Đành lòng dốc hết vốn thôi!" (TMD: Một từ chửi tục -> con mẹ nó hay mẹ nó chứ.)

Mặc dù Mạc Vũ đã quen thấy những cảnh này, nhưng hiện giờ trong lòng hắn vẫn không giấu được sự kinh hãi. Tia laser nhiều như vậy, cả chùm như thế, thì ngay một con muỗi đến gần trụ sở Nhan gia cũng sẽ bị xuyên thủng.

"Thiên Nhất, làm nhiều sóng hệ thống thăm dò của bọn chúng đi." Cũng may là lần này hắn đều chọn máy bay và tên lửa tàng hình, chỉ cần không bị phát hiện thì sẽ không thể bị phá hủy.

Thiên Nhất "Ừ" một tiếng, cấp tốc vào chương trình trong máy tính, trên chiếc mũi cao thẳng, thanh tú của hắn đã lấm tấm những giọt mồ hôi hột.

"Đương gia, không dò ra được tung tích của bọn họ." Một giọng đàn ông rần rỏi vang lên, chìm vào trong bầu không khí căng thẳng ở phòng chỉ huy.

Nhan Hạo hừ nhỏ một tiếng. Quả nhiên là Thiên Nhất! Trừ hắn ra còn ai có khả năng lớn như vậy được. Không ngờ hắn lại có thể làm việc cho bang Liệt Diễm, thể diện của Diễm thật lớn.

"Dốc hết toàn lực, vô hiệu hóa việc nhiễu sóng của bọn họ. Chỉ cần tìm được vị trí của bọn họ, lập tức bắn tên lửa."

Trong buồng lái, Mạc Vũ quan sát động tĩnh của trụ sở Nhan gia. Cứ giằng co như thế này cũng không phải là một biện pháp, một khi bọn họ tới gần Nhan gia, sẽ bị chùm tia laser kia hủy diệt, nhưng nếu không tới gần Nhan gia cũng sẽ chẳng làm gì được bọn hắn, mà bọn hắn cũng chẳng thể làm gì được Nhan gia.

"Thao tác để máy bay không người lái bị lộ, lấy Nhan gia làm trung tâm, tấn công theo hình quạt vào Nhan gia, trong lúc đó hai chiếc bay liên nhau cho tạo thành góc 60° để thu hút sự chú ý của Nhan gia." Dùng năm chiếc máy bay không người lái "Ung" làm vật thể thân, hắn cũng không tin là không thể xuyên thẳng vào thành trì của Nhan gia.

"Đương gia, phát hiện ra dấu vết của năm chiếc máy bay." Giọng đàn ông rần rỏi lại vang lên lần nữa, trong sự yên tĩnh của phòng chỉ huy.

Nhan Hạo cười lạnh, hạ lệnh:

"Nhắm bắn."

Ngay tức khắc, năm tên lửa đang được bao kín trong chùm tia laser, thoát khỏi sự bảo vệ chia nhau ra lao về phía năm chiếc máy bay không người lái của bang Liệt Diễm.

Mạc Vũ thấy trụ sở Nhan gia đang được bao bọc của chùm tia laser đã xuất hiện một lỗ hổng trong phòng ngự liền hét to:

"Tận dụng ngay lúc này!"

Những người đi theo Mạc Vũ đến đây, đều là những người đã theo hắn nhiều năm rồi, tuy rằng không phải mỗi cái nhăn mày hay nụ cười của hắn, bọn họ đều hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng lại hiểu rất rõ phong cách hành sự của hắn.

Giọng hắn vừa phát ra, chiếc máy bay chở hắn cùng ba chiếc máy bay có vũ khí laser, liền đồng thời phóng tên lửa tàng hình về phía lỗ hổng không được chùm laser bao bọc của trụ sở Nhan gia.

Lúc máy bay không người lái bị Nhan gia phá hủy, trên bầu trời ánh hào quang bắn ra bốn phía, cũng là lúc bốn tên lửa tinh anh hạ cánh xuống địa bàn của Nhan gia.

Mạc Vũ thấy chuyển biến tốt liền thu quân, không một chút do dự ra lệnh khẩn cấp:

"Rút lui!"

Dưới sự rung chấn của mặt đất, cùng với âm thanh đinh tai nhức óc, cho Nhan Hạo biết đại bản doanh của hắn đã bị nổ. di tản, đoàn, le, quý, đoàn Sắc mặt hắn u ám có thể chảy ra nước, đôi tay hắn nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

"Đương gia, điện thoại của Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng Italy."

Nhan Hạo hít sâu một hơi, lấy một chiếc khăn tay trắng tinh từ trong túi quần ra. Hắn lau lau vết máu trên tay, xong mới thông thả cầm lấy điện thoại Ngân Kiếm đưa cho. Hắn không hề thu lại khí tức trên người mình, mà coi Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng giống như thù hạp của mình, thờ ơ nói:

"Nghe nói ông tìm tôi?"

"Nhan đương gia, ngài có thể vui lòng tắt vũ khí laser cùng chùm tia phóng xạ đi được không? Phía bên rất khó báo cáo nha! Những thứ khác tôi đều có thể mất nhắm mắt, cũng lắm sẽ nói đó là do phần tử khủng bố tập kích, nhưng chùm tia phóng xạ kia lại rõ ràng bắn ra từ địa bàn của ngài. Đúng là tôi đã cho phép ngài có thể sử dụng vũ khí laser bất kể thời tiết, tôi sẽ."

Chân mày Nhan Hạo nhăn chặt lại, con ngươi hung ác trong mắt càng thêm điên cuồng, hắn không nhịn được cất ngang:

"Tôi không thích nghe ông nói nhảm." Hắn nói xong liền cúp điện thoại, nhìn về phía mọi người trong phòng chỉ huy nói:

"Vũ khí laser chỉ để lại ba cái ở trung tâm của trụ sở, những cái khác cho tắt hết đi."

"Đương gia, có muốn chúng tôi đuổi theo bọn họ không?" Ngân Kiếm đưa hai tay nhận lấy điện thoại từ Nhan Hạo, hỏi.

Nhan Hạo bỏ lại hai chữ "Không cần" xong, biến mất khỏi phòng chỉ huy. Có Thiên Nhất ở đây, người của hắn có đuổi theo bọn họ cũng sẽ bị làm nhiều sóng để không nhắm trúng được. Trang bị cao đã quan trọng rồi, nhưng nhân tài đỉnh cao còn quan trọng hơn.

Thủ đô của Syria - Damascus, một trong những chi nhánh của Nhan gia đặt tại đây.

"Nhị Đương Gia, trụ sở chính vừa bị bang Liệt Diễm tấn công." Một người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ màu đen, chạy vào kho vũ khí, giọng nói lạnh lẽo nhưng đầy cung kính báo cáo với Nhan Dịch.

Nhan Dịch nhú mày, ngừng lại việc kiểm tra số vũ khí hôm nay vừa cướp được. Hắn nói không đầu không đuôi:

"Những thằng cha kia nên gọi cho tôi rồi mới phải." Hôm nay bang Liệt Diễm đã làm được thật nhiều việc tốt. Đầu tiên là "tặng" cho hắn một số lượng lớn vũ khí, sau đó lại hung hăng tước đoạt cho Nhan Hạo một cái. Kết quả là, hắn càng có thêm năng lực, người đứng về phía hắn càng nhiều hơn.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời thì điện thoại di động vang lên. Dội tiếng chuông reo đủ mười giây hắn mới ấn nút nghe máy, nhàn nhạt hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

"Nhị đương gia! Mới vừa một phần trụ sở chính đã bị bang Liệt Diễm cho phá tung. Chúng tôi cần ngài về để chủ trì công việc."

Nghe giọng nói mang theo sự nôn nóng cùng van nài của đối phương, khóe môi Nhan Dịch bất giác cong lên, hắn giả vờ như rất kinh ngạc, căng thẳng hỏi:

"Sao lại như vậy? Không phải đương gia trấn giữ ở trụ sở chính sao?"

"Chúng tôi đều đã nhất trí cho rằng, ngài thích hợp làm đương gia hơn cả!"

Nhan Dịch vừa đi ra cửa, vừa dùng giọng nói không thể tưởng tượng nổi hỏi:

"Đây là các ông muốn tôi cướp ngôi?"

"Lão đương gia vốn muốn truyền lại vị trí chủ nhân cho ngài hơn."

Nụ cười trên mặt Nhan Dịch càng tươi hơn, nhưng hắn vẫn ra vẻ như cực kỳ khó xử nói:

"Để tôi cân nhắc một chút."

"Nhị đương gia, Nhan gia có thể tiến được bao xa là nhờ ngài rồi! Xin ngài nhất định phải nhanh trở về!"

Nhan Dịch cúp máy, nhét điện thoại vào túi quần, dùng giọng rất cộc nhả nói với người đàn ông áo đen đi theo sau hắn:

"Thời khắc hiếm hoi trăm năm có một như thế này, sao có thể thiếu tôi được? Thu dọn đồ đạc, quay về trụ sở."

Trên đường về nước Mỹ, khuôn mặt anh tuấn của Mạc Vũ luôn treo nụ cười khó hiểu, trông giống như tên ngốc nghếch vậy.

Thiên Nhất ngồi bên cạnh Mạc Vũ khẽ cau mày lại, quay sang nhìn hắn mấy lần, cuối cùng đưa ra kết luận: Uhm, không nghi ngờ gì nữa, hắn có bệnh thần kinh.

Lúc máy bay hạ cánh ở sân bay tư nhân vô cùng lớn của bang Liệt Diễm, Thiên Nhất dẫn đầu xách theo túi laptop của hắn. Vì sự an toàn tính mạng, hắn muốn cách xa cái người có đại não co giật này một chút.

Mạc Vũ thấy Thiên Nhất xách chiếc túi laptop đi qua mặt mình, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại. Hắn ưu nhã đứng dậy, hai tay cầm hồ hững vào hai bên túi của chiếc quần tây màu đen được cắt may thủ công, thông thả đi theo phía sau Thiên Nhất xuống máy bay.

"Cùng đi uống một chén thế nào?" Hắn vươn cánh tay lực lưỡng, mạnh mẽ ra kéo Thiên Nhất đang định lên xe ô tô lại, tâm trạng rất tốt đề nghị.

Thiên Nhất đưa lưng về phía Mạc Vũ, nghĩ không đến nửa giây đã cự tuyệt thẳng thừng:

"Không đi." Chưa cần nói tới từ lượng của hắn chẳng ra gì, hắn thật sự không muốn dính líu quá nhiều với người đàn ông bất thường này, làm không tốt, lúc đó đại não hắn ta căng ra, hắn ta sẽ diệt mình mất.

Mạc Vũ nhú mày, tay vẫn không buông Thiên Nhất ra, nói:

"Tôi phải cảm tạ anh đã hai lần ra tay trợ giúp tôi."

Thiên Nhất nhét túi laptop vào băng ghế sau xe, sau đó xoay người, dùng cánh tay khác gạt tay Mạc Vũ đang giữ tay mình ra, lạnh lạnh nói:

"Không cần."

Rõ ràng tính khí Mạc Vũ tối nay không tệ. Dẫn hết sức kiên nhẫn nói:

"Thế anh đi với tôi vậy."

"Không muốn." Thiên Nhất ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Mạc Vũ, nghiêm túc nói.

Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ nhú lại, hắn kéo mạnh người kia nhét ngồi vào vị trí bên cạnh tay lái, đóng mạnh cửa xe lại, nghiêng ngang lái chiếc xe Ferrari màu đỏ bánh bao rời đi.

Ban đầu, hắn chỉ có ý rủ Thiên Nhất đi uống rượu với mình, nhưng lại thấy người kia tránh hắn như ôn dịch khiến hắn rất khó chịu. Hậu quả đích thực là người kia cũng bị khó chịu theo. Không phải là anh không muốn tiếp xúc nhiều với tôi sao? Tôi còn muốn đi vào cuộc sống của anh cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nhà tư bản độc ác

Trung tâm thành phố New York. Các tòa nhà cao chọc trời, đèn đuốc sáng trưng. Trên con đường rộng thênh thang dòng xe cộ đông nghịt, qua lại không dứt.

Nằm ở vị trí đắc địa này là hộp đêm Cực Lạc với diện tích khoảng 8.000m². Cực Lạc được trang bị đắt tiền, tiện nghi sang trọng và dịch vụ tại chỗ. Dĩ nhiên, vô số những người giàu có, quyền quý đổ xô đến hộp đêm này không phải là vì những lý do vừa kể đến, mà quan trọng nhất là ở đây có đủ loại trai xinh, gái đẹp khác nhau.

Mạc Vũ là ông chủ đứng sau hộp đêm này. Lúc không có việc gì, hắn chỉ thích tới đây để ủng hộ cho chính mình.

Người quản lý của hộp đêm Cực Lạc nghe báo ông chủ đến, vội vàng tươi cười đi ra ngoài đón:

"Ngài Mạc, ngài đã tới! Ặc, không biết ngài đây phải xưng hô như thế nào?"

Thiên Nhất dè dặt một bụng thịnh nộ, lạnh lùng nói:

"Thiên."

Người quản lý ngậy mặt ra một lúc, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ tươi cười:

"Ngài Thiên, xin chào!" Chuyện của ông chủ không phải là việc của hần. Tiếp đó, hần quay sang Mạc Vũ dò hỏi:

"Ngài Mạc, vẫn như cũ sao?"

"Đã tới đây rồi anh còn sợ tôi sẽ bỏ đi sao?" Thiên Nhất dùng sức vung vung cánh tay đang bị Mạc Vũ giữ chặt, giọng nói hơi mỉa mai. Tay người đàn ông này rất khỏe, hần làm thế nào cũng không thể thoát ra được.

Mạc Vũ nhú mồm, buông tay hần ra. ~~Diễn~~đàn^{le}quý^đoan Nói thật là cầm cánh tay Thiên Nhất khiến hần có ảo giác như mình đang cầm tay phụ nữ vậy.

"Coi như tôi kéo anh tới đây là để bồi thường đi. Anh muốn chơi đùa như thế nào thì cứ chơi."

Thiên Nhất không trả lời vấn đề của Mạc Vũ, mà nhìn về phía người quản lý:

"Vẫn như cũ là?"

Người quản lý nhìn nhìn Mạc Vũ, thấy hần khề gật đầu mới nói:

"Gọi toàn bộ các mỹ nữ còn trinh đến đây, để ngài tùy ý chọn lựa."

Mẹ nó, lang chạ. Thiên Nhất dùng ánh mắt chán ghét nhìn sang Mạc Vũ, nói với người quản lý:

"Chọn một phòng riêng cách âm tốt là được rồi, còn mỹ nữ gì đó thì miễn đi." Hần không thích quá ồn ào, cũng không thích đối mặt với đủ loại người, càng không thích tình một đêm.

Dục vọng thì ai cũng có, nhưng nếu đối phương không phải là người mình yêu thì hần tình nguyện cùng tay phải của mình sống suốt cả đời. (Ồ ô, ý ở đây là thủ dâm á^^)

Phản ứng đầu tiên của người quản lý là nhìn phản ứng của Mạc Vũ. Hần thấy Mạc Vũ khề nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, liền nhiệt liệt chào đón bọn họ đến phòng Đế vương của Cực Lạc.

Mông Mạc Vũ vừa mới đặt lên chiếc ghế cao cấp thì điện thoại di động vang lên. Hần lấy chiếc di động từ trong túi quần ra, nhìn số hiển thị trên màn hình, theo bản năng đang nghĩ là người kia muốn khen ngợi mình, liền hết sức phấn khởi ấn nút trả lời. Hần đưa tai nghe áp vào tai, còn chưa kịp chào hỏi thì đã nghe thấy tiếng rít gào cực kỳ tức giận của người kia truyền đến.

"Mạc Vũ! Cậu lại làm cho tôi tổn thất năm chiếc “Ứng”!"

Thì ra người kia gọi tôi là để tính sổ? Mạc Vũ bị la hét hơi sững sốt một chút, giọng yếu ớt hỏi ngược lại:

"Không phải cậu đã nói mặc kệ tôi dùng phương pháp gì, chỉ cần thả thành công một trái bom vào trụ sở chính của Nhan gia là được sao?"

Điện thoại bên kia, Lăng Diệp dùng ngón tay di di hai bên huyệt thái dương của mình, tiếp tục rít gào:

"Đứng! Nhưng tôi cũng đâu có nói, mặc kệ cậu tiên hao bao nhiêu tiền của! Nghỉ phép một tháng giảm xuống thành một ngày! Ngày mai cậu phải lăn về đây, chờ đi Châu Phi khai thác quặng."

Mạc Vũ nghe xong, đang muốn cầu xin thương xót cho mình, thì đã nghe thấy tiếng “tút tut”. Hần nhìn chiếc điện thoại di động trước mắt mà không thể tin nổi, Diệp cứ như thế cúp máy? Không cho thương lượng một chút nào?

Thiên Nhất nhú mồm, miệng nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp. Cứ bảo sao, người này bất luận như thế nào cũng phải thả một trái bom vào trụ sở Nhan gia, dù phải trả giá bằng năm chiếc "Ứng" cũng không tiếc, thì ra là muốn nghỉ phép đến phát điên rồi.

Mạc Vũ làm cách nào cũng không thể tiêu hóa được, sự thật là một tháng nghỉ phép của mình đã biến thành một ngày. ~~diễn~~đàn^{le}quý^đoan Hần ném chiếc điện thoại di động sang một bên, cúi người xuống, hai tay chống lên trên đầu gối, cắn răng nghiền lợi khề nguyên rủa:

"Đồ tư bản độc ác! Bản thân giàu nứt đổ đổ vách, tiền nhiều hơn cả cát trong sa mạc, vậy mà vẫn còn để ý đến số tiền ít ỏi này."

Hai chân Thiên Nhất vắt chéo lên nhau. Hần dựa lưng vào ghế sofa, vừa nhìn menu rượu vang, vừa tốt bụng nhắc nhở người nào đó đang xù lông lên:

"Năm chiếc “Ứng” cũng đâu phải là cái giá rẻ bèo như thế."

Hơi thở của Mạc Vũ bị nghẹn lại trong cổ họng, lên không được, mà xuống cũng chẳng xong. Hần nhỏ giọng than thở:

"Không phải chỉ là hơn ba tỷ thôi sao. So với sự giàu có của Diệp, cũng chẳng bằng một hạt cát trong sa mạc."

"Tối nay anh mời?" Thiên Nhất chán chảng muốn ở trong này nghe đối phương cằn nhằn. Từ trước đến giờ hần đều tôn sùng việc đánh nhanh thắng

nhanh. Không phải là nói uống rượu sao? Vậy uống xong nhanh, thì sẽ được đi sớm. Nhưng mà, giá của những loại rượu trong menu này quả thật là. . . .

Mạc Vũ ngẩng đầu nhìn vào mắt đối phương, vô cùng hào phóng đáp:

"Đương nhiên rồi, anh tự chọn đi." Người ta bị hấn lời tới, dĩ nhiên phải do hấn mời rồi.

Đỏ mặt màu xanh lam sâu thẳm của Thiên Nhất lóe ra một nụ cười quý dị. Hấn sáng khoái giống như đã trả miếng được kẻ thù, đem menu rượu quăng lên bàn, dùng giọng rất nhẹ nhàng nói:

"Mang những loại rượu cao cấp, nổi tiếng nhất đến đây. Mỗi loại một chai."

Hộp đêm này thật sự khiến hấn phải mở mang tầm mắt. Hấn không ngờ ở đây lại có cả những loại rượu thượng đẳng, nổi tiếng trên thế giới như: vang đỏ Lafite 1982, vang đỏ Romanee Conti 1995, rượu Louie XIII và Hennessy Richard.

Mạc Vũ đã làm trái ý hấn, muốn hấn không lột một lớp da của hấn ta là điều không thể. Mạc Vũ sẽ chết với hóa đơn thanh toán.

Ngoài dự đoán của hấn, Mạc Vũ nghe xong chân mày cũng chẳng hề nhú lại, giống như tiền đối với hấn chẳng có gì phải bận tâm vậy. Nhưng mà thật sự cũng chẳng có gì đáng để hấn phải bận tâm cả, thứ nhất là chút tiền này đối với hấn chẳng đáng gì; thứ hai là Cực Lạc do hấn mở ra, hấn có dùng cũng là dùng tiền trong ví của mình.

Rất nhanh sau đó, một đội ngũ nhân viên phục vụ đã được đào tạo nghiêm chỉnh nối đuôi nhau bê các loại rượu nổi tiếng đi vào, đủ 100 chai mới dừng lại. Cũng may không gian trong phòng Đế Vương khá lớn, chiếc bàn rượu dài tám mét, rộng một mét, nếu không những thứ rượu mà người khác xem như vật báu này đã phải đặt ở dưới đất rồi.

"Mở tất cả ra." Thiên Nhất nhìn bốn người phục vụ giúp bọn họ khui rượu nói, còn mình thì ngồi vào bên cạnh bàn rượu, cực kỳ ưu nhã nâng ly rượu đỏ để cao lên nhấp một ngụm. Đúng vậy! Là nhấp một ngụm, không nhiều hơn.

Thật sự là tửu lượng của hấn chẳng ra gì cả. Hấn gọi nhiều rượu như thế, một là để tiêu tiền của Mạc Vũ, hai là muốn nếm thử những loại rượu nổi tiếng, quý báu mà bên ngoài khó có thể thấy được này.

Bởi vì ngày nghỉ phép của mình bị tụt xuống một cách thảm hại, cho nên Mạc Vũ buồn bực mãi không thôi. Hấn ngồi xuống cạnh bàn rượu, lấy một chai rượu mạnh dốc vào miệng.

Thiên Nhất đang từ từ thưởng thức hương vị chỗ rượu trong miệng, nhìn thấy người kia như thế, người bỗng ngơ ngẩn. Hấn không nhìn lầm thì chai rượu trong tay Mạc Vũ là loại rượu mạnh 43 độ. Hấn ta uống một hơi như thế mà mặt không biến sắc?! Chẳng lẽ là nước cất?

Trong lúc hấn đang ngây ngẩn, Mạc Vũ đã cầm một chai rượu mạnh khác lên, nín một hơi không còn giọt nào.

Thiên Nhất nuốt mạnh nước bọt, cầm một chai rượu đỏ khác lên, rót vào một chiếc ly sạch, vừa nhẹ nhàng lắc ly rượu, vừa hỏi đầy nghi ngờ:

"Thứ anh uống là nước cất sao?"

Mạc Vũ đã "lót bụng" được hai chai rượu, tâm tình cũng tốt hẳn lên. Hấn khẽ nâng khóe môi, xấu xa nói:

"Có phải là nước cất hay không, anh thử một chút chẳng phải sẽ biết ngay?" Hấn đoán không sai, tửu lượng của Thiên Nhất không tốt, không dám đụng vào rượu mạnh.

Thiên Nhất suy nghĩ một lúc, vẫn không muốn tự mình kiểm chứng.

Mạc Vũ giảm tốc độ uống rượu lại, vừa rót rượu vào trong ly, vừa nói:

"Tại sao anh lại chọn làm việc cho Diệp?"

Thiên Nhất hơi ngửa đầu lên, rượu đỏ theo chiếc ly từ từ chảy qua đôi môi mỏng của hấn vào bên trong, rất mê người. Đến khi giọt rượu cuối cùng trong ly đã biến mất, hấn mới đặt chiếc ly trống rỗng lên trên bàn, giống như đang hồi tưởng lại nói:

"Bởi vì anh ta đã thắng tôi."

Mạc Vũ nhíu mày, hỏi:

"Phương diện nào?" Cũng không thể nào là phương diện kỹ thuật máy tính được.....

Thiên Nhất cười cười:

"Phương diện mà tôi tự cho mình là vô địch —— kỹ thuật máy tính."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Khả năng của anh

Câu nói của đối phương đã khiến cho Mạc Vũ phải hoảng sợ, rượu đã đi tới cổ họng đột nhiên mắc lại, hần bị sặc ho lên hai tiếng, về mặt không thể tin được.

Thiên Nhất hết sức khinh bỉ lườm hần. Có gì mà ngạc nhiên? Uống cho hần ta đã ở cùng với người kia lâu như vậy.

"Không phải là anh không biết, kỹ thuật máy tính của anh ta đã đạt đến trình độ cần quét thế giới đó chứ?"

Mạc Vũ thành thật lắc đầu. Đúng là hần không biết thật. Phải nói là, bọn họ đã ở cùng với nhau hơn mười năm, nhưng điều hần nhận biết sâu sắc nhất về Diệp chính là bản lĩnh cao thâm khó lường. Ai bảo hần đã từng bị hại cho thế thâm đây.

"Vậy còn anh? Xem ra không giống như anh đã vui lòng, mà đành phải đi theo người ta rồi. Vì sao anh lại làm nô dịch cho anh ta?" Đây là điểm hần thấy rất kỳ quái. Mạc Vũ muốn tiền có tiền, muốn năng lực có năng lực, muốn thế lực có thế lực, rõ ràng là một con mãnh hổ, nhưng lại nằm ngoan ngoãn trước mắt người kia, hiền lành giống như một con mèo nhỏ.

Mạc Vũ nghe thế, cười thần nhiên nói:

"Ai bảo tôi hèn hạ, trời sinh đã thích là nô dịch của cậu ấy."

Bọn họ đã vào sinh ra tử mười mấy năm rồi. Diệp là người như thế nào hần rõ ràng hơn cả. Cũng chính vì hần quá hiểu rõ Diệp cho nên mới cam tâm làm thủ hạ của anh, ở lại bên cạnh anh.

Ngay cả khả năng này Diệp cũng có.

Thiên Nhất im lặng. Mặc dù bề ngoài người kia lạnh lùng, nói chuyện rất sắc bén, thậm chí không hề nể nang, nhưng lại khiến người khác không thể không dốc lòng vì anh. Cái này có thể được coi là có năng lực lãnh đạo tuyệt vời đi.

Mạc Vũ đặt ly rượu xuống, lại cầm chai rượu lên. Cũng không thể trách hần được, xung quanh hần không có người đẹp cung phụng, ve vãn, muốn hần cứ từ từ uống từng ly ly một, thì chẳng khác nào là muốn lấy đi tính mạng của hần.

Hần nhìn người bên cạnh đang uống rượu chậm rì rì, hỏi:

"Anh thật sự không muốn thử một chút?"

Thiên Nhất lắc đầu, tiếp tục tao nhã uống ly rượu màu hồng nhạt.

"Có đôi lúc tôi thật sự nghi ngờ anh là phụ nữ." Mạc Vũ nói xong, dốc nửa chai rượu vào trong miệng.

Ngay tức khắc, khuôn mặt tinh xảo của Thiên Nhất đã phủ một lớp màng đen. Hần ghét nhất bị người ta nói hần giống phụ nữ! Lần này lại còn hơn cả thế, người ta nói thẳng hần là phụ nữ. Hần nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt Mạc Vũ, hận không thể chặt người kia ra làm trăm mảnh, gân cổ găm lên:

"Ông đây có chỗ nào giống phụ nữ hả? “Hoa cúc” của anh đang bị ngựa phải không?" (Híhí, là hậu môn đó).

"Phốc." Trong mắt Mạc Vũ người kia vẫn luôn tinh táo, bình tĩnh và ưu nhã. Bây giờ lại nói lại ra lời khiếm nhã như vậy, khiến cho người “trong khét ngoài sống” như hần không tự chủ được, phun hết chỗ rượu trong miệng ra ngoài.

Hần nhìn Thiên Nhất đứng bên cạnh đang như rồng phun lửa, giống như phát hiện ra đại lục mới, hỏi nghiêng ngả:

"Nếu lỗ đít của tôi thật sự ngựa, thì anh định làm như thế nào?"

"Điều này còn phải thắc mắc sao? Ông đây sẽ lập tức làm người!" Thiên Nhất không hề suy nghĩ, không chịu thua kém quát to.

Trong mắt Mạc Vũ tràn đầy hưng phấn, không thấy tức giận gì trước câu nói của người kia. Hần dùng giọng nhẹ nhàng nói:

"Tốt! Tốt! Tôi vẫn chưa lên giường với đàn ông bao giờ!" Có vẻ như hần đang rất mong chờ đối phương đè lên mình.

Chỉ có điều, người sáng suốt đều có thể nhìn ra. Nếu hai người kia mà ở cùng trên giường thì chắc chắn Thiên Nhất sẽ bị Mạc Vũ áp chế gât gao ở bên dưới.

"Ken két!"

Đễ nhận thấy, Thiên Nhất không ngờ Mạc Vũ sẽ nói như vậy, hấn tức giận đến nỗi hai hàm răng va vào nhau đến ken kết. Hấn cảm thấy nếu mình không dùng chất lỏng lạnh dập tắt ngọn lửa trong lòng, thì hấn sẽ bị chết cháy mất. Hấn gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vũ, tiện tay cầm một chai rượu trên bàn dốc vào miệng.

Mạc Vũ trừng mắt nhìn hấn đầy vô tội. Việc này không liên quan đến hấn nha, là người kia tự mình uống rượu mạnh.

Rượu mạnh chảy không ngừng vào trong cơ thể Thiên Nhất. Hơn nữa, nó chẳng những không dập tắt được ngọn lửa trong lòng hấn, mà còn thiêu đốt cơ thể cùng đại não hấn. Kỳ thật hấn cũng uống không nhiều, chỉ mới uống được một phần ba chai, thế nhưng hấn đã say rồi.

Mạc Vũ nhìn người kia đang tự cởi áo của mình, không nói gì chỉ bĩu môi. Đúng là tửu lượng kém đến mức thảm hại.

Thiên Nhất lần mò một hồi lâu cuối cùng cũng cởi được chiếc áo sơ mi trắng ra. Hấn ném chiếc áo xuống đất, cả người nằm sấp lên trên chiếc bàn thủy tinh trong suốt, lăm bằm trong miệng:

"Uhm, mát hơn nhiều."

"." Nóng như thế sao? Trước mặt là tấm lưng trắng tinh không tì vết, óng ánh trong suốt không ngừng đập thẳng vào tầm mắt Mạc Vũ. Hấn gật đầu một cái, quả thật rất nóng.

Hấn ép mình di chuyển tầm mắt đi, vừa điều chỉnh điều hòa trong phòng cho mát hơn, vừa tự nhủ trong lòng:

"Mạc Vũ, đó là một người đàn ông! Đàn ông mày biết không hả? Cơ thể đó cũng có cấu tạo giống như mày! Cho nên mày sao có thể có cảm giác với hấn được?"

Mạc Vũ tiện tay cầm lấy một chai rượu, ngẩng đầu lên, để mặc cho rượu chạy ào ào vào trong miệng. Trong lúc lơ đãng, hấn liếc thấy khuôn mặt đang ngủ say, không có chút phòng bị nào của Thiên Nhất, đôi môi đỏ mọng của hấn giống như đang mời mọc hấn. Mạc Vũ đứng phắt dậy bước nhanh ra ngoài.

Nhất định là hấn đã rất lâu chưa động vào phụ nữ rồi.

.....

Sáng sớm, Tề Ngôn như thường lệ đến kiểm tra, thay chai nước biển cho Úc Hàn Yên. Hấn thay xong mang chai đi ra cửa. Ở vị trí cửa phòng y tế, chỉ cần xoay người là sẽ đi xuống lầu dưới, đúng lúc đó Mạc Vũ lại đang mất hồn mất vía đi từ ngoài vào, nên hai người đụng vào nhau. Bởi vì chiều cao của hai người chênh lệch không đến một cm nên hai chiếc môi vừa vận chạm vào nhau.

Đôi mắt Tề Ngôn tròn lên thật to. Hấn không thể tin được cái tai họa vừa đột ngột đến này.

Mạc Vũ đang lạc trong cõi thần tiên cũng vì biến cố bất thành này mà làm cho tỉnh lại. Cặp mắt đào hoa của hấn mở to như chiếc chuông đồng lớn.

Hai giây sau, hai người đột nhiên nhảy ra phía sau mình, sắc mặt đều khó coi như nuốt phải ruồi, cùng cúi đầu nôn mửa dòn dập, lấy tay ra sức lau miệng mình.

Bạn trên giường của Tề Ngôn đều biết, hấn có một điều cấm kỵ, đó chính là không thể đụng vào môi hấn. Trong tiềm thức của hấn, hấn muốn đem nụ hôn đầu tiên của mình trao cho người mình yêu. Nhưng hôm nay, nụ hôn đầu hấn đã giữ suốt hai mươi mấy năm qua, không thể hiệu nổi cứ như thế lại bị cái tên hoa hoa công tử Mạc Vũ đoạt mất. Sự phản nộ, không cam lòng của hấn đã không còn từ ngữ nào có thể hình dung được nữa. Hấn ôm cả một bụng tức giận, găm lên:

"Shit! Con mắt cậu để đâu mà không nhìn đường hả!"

Mạc Vũ biết mình đuối lý, cũng biết đó là điều cấm kỵ của Tề Ngôn, cho nên cứ để mặc cho đối phương mắng mình. Chỉ có điều, đến bây giờ hấn đã biết rõ, hóa ra xu hướng tình dục của hấn không thay đổi, mà Thiên Nhất là một ngoại lệ.

Tề Ngôn thấy Mạc Vũ không nói gì, đành ôm một bụng tức giận đi xuống lầu một, vào phòng tắm bốc. Nếu hấn không đem những buồn bực này phát tiết ra ngoài, thì nhất định hấn sẽ bị điên mất.

Úc Hàn Yên nghe thấy tiếng động bên ngoài khẽ cau mày lại. Cô nghĩ nghĩ một lúc, liền đưa tay ra nhấn vào nút đầu giường, nhỏ giọng gọi:

"Lăng Diệp."

Nút trên đầu giường trong phòng y tế có phím rất giống với điện thoại di động, sau khi ấn vào nó sẽ tự động kết nối với đầu bên kia. Người giữ bộ phát tín hiệu sẽ nghe thấy giọng nói của người bệnh.

Đúng ra bộ phát tín hiệu là Tề Ngôn giữ, vì dù sao hấn cũng thành thạo y học, nhưng kể từ khi Úc Hàn Yên chuyển vào phòng y tế, thì Lăng Diệp chiếm lấy làm của riêng cho mình.

Lăng Diệp đang ở phòng bên cạnh phòng y tế. Anh vừa tắm xong, nhìn thấy bộ phát tín hiệu lóe sáng, cũng chẳng thèm mặc quần áo, để thân thể trần

trường đi tới chỗ bồn rửa tay. Anh cầm bộ phát tín hiệu lên, nhấn phím nhận, thấy giọng nói hơi khàn khàn của Úc Hàn Yên truyền đến.

Người kia chỉ kêu mỗi tên anh, chẳng nói thêm gì nữa. Trong nhất thời, Lăng Diệp lo lắng mãi không thôi, chỉ sợ cô đã xảy ra chuyện gì đó. Anh tiện tay cầm chiếc khăn tắm quấn quanh hông, bước vội về phía phòng y tế.

"Bập" một tiếng, cánh cửa phòng y tế đập vào vách tường, cùng lúc đó là giọng nói có chút căng thẳng của Lăng Diệp:

"Sao vậy?"

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng nói, quay đầu nhìn về phía cánh cửa, đập vào mắt cô là dáng người như thần đá của Lăng Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Không chỉ là thích

"Pho tượng David sống!" (*) Đây là phản ứng đầu tiên của Úc Hàn Yên. Nổi bật lên là khuôn mặt đẹp trai; bờ vai rộng lớn, rắn rỏi; đường cong cơ ngực rõ ràng; cơ bụng trắng kiện, đẹp đẽ; vòng eo thon gọn, rắn chắc; đôi chân thon dài thẳng tắp.

(*) Tượng David: Là một bức tượng do Michelangelo điêu khắc từ năm 1501 đến 1504, là một kiệt tác của điêu khắc thời Phục Hưng và là một trong hai tác phẩm điêu khắc vĩ đại nhất của Michelangelo (cùng với Pietà). Riêng tượng David hầu như chắc chắn giữ danh hiệu bức tượng được công nhận nhất trong lịch sử nghệ thuật. Bức tượng này đã được xem như là một biểu tượng của vẻ đẹp con người trẻ trung và sức mạnh.

Có lẽ anh đã khá gấp gáp, tóc còn chưa kịp lau khô, những giọt nước trong suốt, óng ánh như pha lê từ từ chảy xuống chiếc cổ to dài, đi qua ngực chảy xuống chiếc bụng sexy màu mật ong trông vô cùng quyến rũ. Khi anh đến gần, còn có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt của sữa tắm.

"Sắc hương" cũng có, nhưng không biết mùi vị như thế nào.

Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên nhìn mình không chớp mắt, như thể hận không thể nhào đến ăn mình thì hết sức buồn cười. Nếu như có thể, anh thật muốn trêu cho cô một phen, nhưng anh vẫn chưa quên mục đích ban đầu anh phải vội vàng đến phòng y tế. Đôi môi mỏng của anh khẽ nâng lên, giọng nói gọi cảm rót mật vào tai cô:

"Có chỗ nào không thoải mái sao? Hay là muốn uống nước?"

Giọng nói bên tai làm Úc Hàn Yên bừng tỉnh, cô cũng ý thức được vẻ ngây ngốc của mình vừa rồi, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên. Cô cúi đầu ảo não thầm mắng chính mình: "Đồ háo sắc!"

Lăng Diệp cúi người, đưa ngón trỏ tay phải ra chạm lên chiếc cằm cô, khiến cho cô và mình bốn mắt nhìn nhau, anh trêu chọc:

"Sáng tỉnh mơ đã muốn anh rồi sao?"

Muốn cái đầu anh! Úc Hàn Yên giận dữ không thôi. Cô nghiêng nghiêng đầu, thoát khỏi ngón tay trỏ của anh, sau đó xoay đầu lại, cắn chặt ngón trỏ đang để lửng lơ giữa không trung kia.

Lăng Diệp nhìn người trước mắt xù lông, mặt anh tràn đầy hứng thú. d ㄣ đ ㄣ l ㄣ q ㄣ đ Khóe miệng đẹp của anh hơi nâng lên, cũng không thèm rút ngón tay lại, để mặc cho người kia gặm cắn. Ngón tay trỏ còn xấu xa, không ngừng khuấy động với chiếc lưỡi trong miệng cô.

Lúc này thật yên tĩnh.

Lông tơ của Úc Hàn Yên đã dựng đứng hết lên. Cô vội vàng mở miệng, buông ngón tay trỏ của Lăng Diệp ra, sợ nó không nghe lời đi ra ngoài, cô còn dùng đầu lưỡi đẩy mạnh ra.

Lăng Diệp vô cùng ưu nhã rút ngón trỏ ra, đưa lên trước môi mình, thè lưỡi ra liếm liếm.

Liếm, liếm.

Hình ảnh vô cùng shock này, ngay lập tức đã làm cho Úc Hàn Yên trở nên hỗn độn. Anh ta không biết ghê tởm hay sao? Lại còn liếm láp?

Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên đang ở trong thế "sắp vỡ tràn", thì tốt bụng không trêu chọc cô nữa. Anh chỉ vào cái nút đầu giường, nghiêm túc hỏi:

"Em gọi anh vì chuyện gì?"

Đôi mắt to của Úc Hàn Yên chớp chớp, kịp thời phản ứng:

"Vừa rồi hình như tôi nghe thấy tiếng Tề Ngôn mắng người. Muốn hỏi anh xem đã xảy ra chuyện gì, anh ta đâu có giống kiểu người dễ dàng tức giận như vậy."

Sự dịu dàng cùng nụ cười trong mắt Lăng Diệp biến mất. Đôi môi anh mím chặt, lạnh lùng hỏi:

"Em quan tâm cậu ta như vậy?"

Úc Hàn Yên không hiểu tại sao Lăng Diệp lại đột nhiên thay đổi nét mặt như thế. Cô hơi buồn bực nói:

"Quan tâm một chút không được sao? Người ta đã hết lòng điều trị cho tôi như thế."

"Đương nhiên không được rồi. Em chỉ cần quan tâm đến anh là đủ rồi." Lăng Diệp nâng cao âm lượng, nói quả quyết. Xem ra sau này phải đề phòng Tề Ngôn mới được, đừng có mơ tưởng ở riêng với nhau.

Úc Hàn Yên thấy cái mặt kia đen lại, đáng vẻ không được tự nhiên, không thể hiểu nổi lắm lắm:

"Đây là anh đang ghen?"

Bị vạch trần tâm tư, Lăng Diệp cũng có chút nào xấu hổ. Anh không hề giấu diếm, hào phóng thừa nhận:

"Đúng!"

"Anh thích tôi?" Úc Hàn Yên không thể tin được, lại hỏi một lần nữa. d-iễđ-àn-lê-êq-uýđ-ôn Đôi mắt cô cẩn thận nhìn chăm chăm vào mặt Lăng Diệp, chỉ sợ sẽ bỏ qua mất biểu cảm nào đó trên gương mặt anh.

Lăng Diệp đứng đối mặt với cô, nghiêm túc nói:

"Anh muốn trong mắt em, trong lòng em chỉ có anh. Muốn em sinh con dưỡng cái cho anh. Muốn em cùng anh sống đèn đầu bạc răng long. Đây có lẽ không chỉ đơn giản là thích như vậy chứ."

Đây là thổ lộ? Úc Hàn Yên cũng chưa thể thích ứng được với câu thổ lộ bất thành linh này của Lăng Diệp, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, trong mắt người kia, tất cả đều chỉ thấy sự chân thành. Cô thấy rất kỳ quái, người đàn ông đứng trên đỉnh của thế giới này, tại sao lại thích mình chứ. Rõ ràng anh chẳng cần phải làm gì, cũng sẽ có hàng ngàn người phụ nữ xinh đẹp tự đưa tới cửa. Vì vậy, cô càng gắng hỏi kỹ càng hơn:

"Tại sao?"

"Không có tại sao cả. Em ngoan ngoãn làm người phụ nữ của anh là được rồi." Lăng Diệp khôi phục lại bản tính của mình, bá đạo lên tiếng.

Úc Hàn Yên không kiềm chế được, trợn trừng mắt lên. Người đàn ông chuyên chế độc tài!

Đột nhiên Lăng Diệp nhớ ra hôm nay còn chưa lau người cho Úc Hàn Yên, nói:

"Anh đi ra ngoài đã." Nói xong, liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, Úc Hàn Yên cảm thấy, hình như bị anh thích cũng không tồi, ít nhất là cô không hề thấy ghét.

Chỉ một lúc sau, Lăng Diệp đã mặc một bộ đồ ở nhà đi vào, tiện tay khóa trái cửa phòng y tế lại.

"Chắc chắc... Quả nhiên vóc dáng trời sinh, mặc gì trông cũng đẹp." Úc Hàn Yên thờ dãi trong lòng nói. Nhưng mà anh ta khóa cửa để làm gì?

Lăng Diệp vén tay áo lên, đi vào phòng vệ sinh khép kín trong phòng y tế. Anh bẻ cổ một lúc, rồi bung một chậu nước đi tới bên giường Úc Hàn Yên. Anh đặt chậu nước xuống đất, lật cái chăn đang ở trên người Úc Hàn Yên ra, đặt sang một bên giường.

Úc Hàn Yên nhìn chăm chăm vào hai bộ móng vuốt đang để trước ngực mình, vô cùng tức giận nói:

"Anh định làm gì?!"

Lăng Diệp không để ý, tiếp tục cởi cúc áo cô ra, dùng giọng xem thường nói:

"Anh tưởng rằng, việc này đã rất rõ rồi? Giúp em lau người."

"Tôi tự làm được!"

Theo lời Tề Ngôn nói, thì Lăng Diệp đã lau người cho cô từ lâu rồi, thế nhưng dù sao chuyện đó cũng xảy ra khi cô đang hôn mê nha. diễn đàn Lê Quý Đôn Làm sao có thể đánh đồng nó với hiện tại được! Lúc cô đang tỉnh táo, để người đàn ông này lau người cho cô, quả thật chính là lấy mạng của cô.

Dễ nhận ra, Lăng Diệp cũng chẳng thèm để ý đến lời người kia, động tác trên tay anh không dừng lại chút nào, nhàn nhạt nói:

"Em vẫn chưa thể cử động."

Hàm răng ngọc ngà của Úc Hàn Yên siết chặt lại. Cô nhắm mắt, biểu tình phó mặc chịu chết, nói:

"Anh đánh cho tôi bất tỉnh đi!"

"Không muốn." Sau câu này, thì toàn bộ cúc áo của Úc Hàn Yên cũng đã được mở ra.

Cực tuyệt nhanh gọn, trong nháy mắt Úc Hàn Yên đã bị đẩy xuống vách núi. Cô dễ dàng cảm nhận được, phần áo trước ngực đã bị đẩy ra hai bên rồi. . .

Có câu "trước lạ sau quen". Lăng Diệp đã có kinh nghiệm từ mấy lần trước, nên động tác thành thạo hơn rất nhiều. Anh vắt khô chiếc khăn lông, lau chùi tỉ mỉ từng tắc da thịt trên ngực và bụng cô, độ mạnh vừa phải, không nhẹ quá cũng không mạnh quá. Về mặt hết sức nghiêm túc thận trọng này của anh, khiến cho người ta có cảm giác, người trước mắt anh chính là một báu vật có một không hai.

Chiếc khăn lông ướt đi từ trước ngực ra sau lưng, mỗi chỗ nó đi qua không hề có cảm giác mát rượi, mà ngược lại, giống như một loại thiêu đốt, nhiệt độ cao đến dọa người. Cảm nhận được người kia đang cài lại cúc áo cho mình, Úc Hàn Yên thở phào một hơi, đây có lẽ là mười phút chịu đựng dài nhất trong cuộc đời của cô.

Sau khi Lăng Diệp cài xong chiếc cúc áo cuối cùng cho cô, lại nhẹ nhàng xắn tay áo của cô lên, lau hai cánh tay cho cô. Lau xong, anh thả tay áo xuống cho cô, bụng chậu nước trên mặt đất lên, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Úc Hàn Yên chợt mở mắt ra, cảm ơn trời đất, Lăng Diệp không làm chuyện gì khuất tất, nếu không cô sẽ xấu hổ chết mất. Điều may mắn nhất là, anh ta không coi quần của cô!

Sự thật chứng minh, Úc Hàn Yên đã vui mừng quá sớm, bởi vì Lăng Diệp lại bê một chậu nước nữa đi ra.

"Không bẩn, không cần lau." Lúc đôi tay hơi lạnh của người kia chạm vào chiếc quần lót của cô, Úc Hàn Yên vội vàng nhún mạnh.

Lăng Diệp nhũn mảy, nhìn vào mắt cô, không cho là đúng nói:

"Em còn xấu hổ gì nữa? Có chỗ nào trên người em mà anh chưa nhìn qua, chưa sờ qua đâu?"

". Hãy để tôi chết đi." Úc Hàn Yên cam chịu nhắm chặt hai mắt lại, có cảm giác như "trắng sì một đi không trở về".

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kiếp trước nợ cô

Dường như Lăng Diệp cũng hiểu rõ sự quần bách của Úc Hàn Yên, anh không nói gì, chỉ yên phận lau sạch người cho cô, ngay cả một động tác dư thừa cũng không có.

Đội người kia đắp tấm chăn lên người mình, sau đó bụng chậu nước trở vào phòng vệ sinh, Úc Hàn Yên mới tri trệ. Chẳng lẽ sức cuốn hút của mình kém đến như vậy sao? Trước thân thể trần truồng của mình, người kia ngay cả hô hấp cũng chưa từng dồn dập qua?

Lăng Diệp đóng cửa phòng vệ sinh, đặt chậu nước ở một bên, mở khóa vòi nước, rửa tay có chút vội vàng, sau đó. (Biết “...” là gì nhưng lần này ko nói á, ko mọi người lại bảo ta không trong sáng ^^)

Anh cười chế giễu, đúng là tự mình gây nghiệt. Anh biết rõ mỗi lần lau người giúp cô, đều sẽ khiến cho lửa dục trong anh thiêu đốt, nhưng vẫn cứ cố chấp để mình tự làm. Kiếp trước anh nợ cô.

Mấy phút trôi qua, Úc Hàn Yên vẫn chưa thấy Lăng Diệp đi ra. Cô không khỏi có chút kỳ quái, thử gọi nhỏ thăm dò:

"Lăng Diệp?"

Sao vẫn không dọa được người mềm đi vậy? Lăng Diệp im lặng, nhìn thứ trong tay mình bởi vì tiếng gọi của Úc Hàn Yên mà càng trở nên không lồ, chỉ đáp lại một tiếng “Uhm”, đồng thời động tác trong tay phải càng tăng nhanh.

Úc Hàn Yên nghe thấy âm thanh này, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ lên. Trầm thấp, khàn khàn, gọi cảm. . . Không phải là anh ta đang ở bên trong làm chuyện đó chứ? Đột nhiên Úc Hàn Yên cảm thấy có chút vui mừng, thì ra sức quyến rũ của mình vẫn chưa giảm.

Cô ngây ngốc mà không hề phát hiện ra phản ứng không ổn của mình. Trong tình huống này, người con gái bình thường làm sao có thể bởi vì người con trai sinh ra dục vọng với mình mà nhảy nhót chứ? Trừ phi cô ấy có tình cảm với người con trai kia, thậm chí đã thích.

Mười mấy phút sau, cửa phòng vệ sinh được người ở bên trong mở ra. Lăng Diệp đi ra như không có chuyện gì, liếc thấy khuôn mặt ửng đỏ của Úc Hàn Yên, anh nhếch nhếch khóe môi, đi tới bên người cô, cúi người xuống thì thầm vào tai cô:

"Chắc em đã đoán được anh vừa làm gì?"

Trên đời nay không phải người ta vẫn nói "có tật giật mình" sao? Sao anh ta lại không có chút chột dạ nào vậy? Úc Hàn Yên rất tức thời, bỏ ngoài tai lời nói của anh, ra về như không nghe thấy gì.

"Em nhanh khỏe lên đi, bây giờ anh không muốn sống bằng chính sức của mình nữa đâu." Lăng Diệp ngồi thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống nói.

Mẹ nó. Úc Hàn Yên then quá hóa giận, cặp mắt cô bốc lửa, quát lên:

"Lăng Diệp! Anh không trêu chọc tôi một giây, thì anh sẽ thấy cả người không được thoải mái có đúng không hả?!"

Rất đáng quý trọng là, Lăng Diệp lại hùng hồn gật đầu. Anh thích cái bộ dạng xù lông, giương nanh múa vuốt này của cô. Rất thú vị! Đương nhiên những lời này anh không có nói ra. Anh cũng không muốn sau khi cô nghe xong, sẽ vật lộn với tính mạng của chính mình.

Lăng Diệp nói:

"Em nghỉ ngơi đi, có chuyện gì gọi anh" Anh nói xong, liền ra khỏi phòng y tế. Đúng vậy! Như Tiểu Yên nói, Tề Ngôn không phải là người dễ tức giận như vậy. Nếu như cậu ấy nổi giận thì nhất định phải có chuyện gì đó đã xảy ra. Có thể làm cho Ngôn tức giận, trừ mình ra thì cũng chỉ có Mạc Vũ thôi.

"Nói cho tôi biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Lăng Diệp ngồi trên ghế trong thư phòng xử lý công việc. Anh đang cúi đầu xem văn kiện, nghe thấy có tiếng người chưa gõ cửa đã xông vào, biết ngay người tới là Mạc Vũ, cũng không thèm ngẩng đầu lên lạnh lùng hỏi.

Đừng nói là Mạc Vũ có bao nhiêu kim nén. Đầu tiên là nghe thông báo một tháng nghỉ phép giảm xuống còn một ngày, sau đó suốt tối hôm qua cả người đều bị hành hạ, vừa trở về đã bị Tề Ngôn mắng, giờ lại bị Lăng Diệp chất vấn. Hắn đặt mông ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Lăng Diệp, dựa người vào thành ghế, thờ dài buồn rầu nói:

"Không cẩn thận, cướp mất nụ hôn đầu của Ngôn."

Lăng Diệp sững sờ, từ từ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn đối phương, chờ hắn giải thích.

Mạc Vũ đưa tay lên vò vò đầu, nói có chút ảo não:

"Vừa đi vừa suy nghĩ, không để ý thấy hắn."

Lăng Diệp đang định mở miệng nói gì đó thì bị một hồi chuông cắt ngang. Anh nhìn số hiển thị trên màn hình - là số lạ, nhúu nhúu lông mày, nhưng vẫn ấn nút nghe.

"Tổng giám đốc, tôi là Thiên Nhất, anh có thể cho xe tới đón tôi được không?"

Lăng Diệp không hỏi tại sao, trực tiếp hỏi:

"Anh đang ở đâu?"

"Hộp đêm Cực Lạc."

Lăng Diệp nghĩ sâu xa, liếc nhìn Mạc Vũ cả đêm không về, lạnh nhạt nói:

"20 phút."

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Diệp ngồi vắt chéo hai chân, tựa lưng vào ghế, nói khẳng định:

"Cậu đã dẫn Thiên Nhất tới Cực Lạc."

Mạc Vũ cảm thấy có chút khó tin. Sao Diệp lại biết được? Không phải bình thường cậu ta đều không để ý đến việc mình đi đâu sao?

Lăng Diệp không để cho hắn tiếp tục suy nghĩ lung tung, dùng giọng hơi lạnh nói:

"Tại sao lại vớt hẩu ở đó? Tôi đoán không sai, thì cậu đã kéo hắn đến Cực Lạc." Thiên Nhất là một trạch nam(*), tuyệt đối sẽ không chủ động đi hộp đêm

(*) Trạch nam: con trai thích ru rú ở nhà.

Mạc Vũ đột nhiên nghĩ lại, hình như tối hôm qua Thiên Nhất bị mình kéo lên xe, trên người không mang theo gì cả. Mà mình lại thừa dịp lúc hắn chưa ngủ dậy, bỏ chạy. Ý thức được mình đã sai, hắn đứng phắt dậy, nói:

"Tôi đi đón hắn."

Lăng Diệp hơi bất ngờ trước phản ứng của Mạc Vũ. Phản ứng này hình như có chút hơi quá. Xem ra giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mạc Vũ đi tới cửa, đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Lăng Diệp, hỏi:

"Nếu hắn đã không mang theo điện thoại di động, tại sao lại gọi vào số di động của cậu?" Minh cũng đã nói cho Thiên Nhất số điện thoại di động của mình, sao không thấy Thiên Nhất gọi cho mình?

Lăng Diệp nhíu mày, hỏi ngược lại:

"Nhớ số điện thoại cấp trên trực tiếp của mình là rất kỳ quái sao?"

"Kỳ quái." Mạc Vũ hung hăng gật đầu một cái, mặt khó chịu, giống như một ông chồng ghen tuông.

Lăng Diệp chẳng muốn nói những lời vô nghĩa với hắn, lạnh lạnh nói:

"Cậu đã có nhiều vấn đề như thế, vậy ở lại đây đi, chúng ta từ từ thảo luận."

Rõ ràng chỉ là câu nói rất bình thường, nhưng lại khiến cho Mạc Vũ run rẩy không ngừng. Hắn mới chẳng thêm tốn thời gian thảo luận vấn đề này với người kia, hắn đứng trước mặt Thiên Nhất chắc chắn là tốt hơn cả. Vì vậy, hắn vội vàng xoay người rời đi, giống như sau lưng có hổ báo đang đuổi theo vậy.

Lăng Diệp nhìn bóng lưng Mạc Vũ vội vã rời đi, trong lòng thoáng qua một tia khác thường. Cậu ta không phải là thích Thiên Nhất đó chứ? Cũng không phải là bản thân anh không chấp nhận chuyện đồng tính luyến ái, chỉ có điều anh hơi khó hiểu, rõ ràng từ trước đến giờ Mạc Vũ đều thích phụ nữ mà.

Nhưng anh vẫn rất vui khi thấy người anh em của mình đã tìm được một nửa của riêng mình.

"Chủ nhân, ngài mau qua phòng đấu bốc đi. Đường chủ Tề đã đánh ngã tất cả những người đang tập luyện trong đó rồi, nhưng ngài ấy vẫn không chịu dừng tay." Thanh Phong cuống cào cuống quýt chạy đến thư phòng của Lăng Diệp, nói tình hình. Chỉ chủ nhân mới có thể ứng phó được với cơn thịnh nộ của đường chủ Tề, những người khác, chỉ có bị ngược cho đến chết thôi. Nếu để mặc cho Đường chủ tiếp tục đánh, thì những người trong phòng đấu bốc sẽ chết trắng căng hết mắt.

Lăng Diệp vuốt vuốt lông mày có chút bất đắc dĩ. Anh đứng dậy đi về phía phòng đấu bốc.

Lúc này phòng đấu bốc có thể nói là "xác chết rải đầy", chỉ còn duy nhất Tề Ngôn đang đứng.

Lăng Diệp đi thẳng đến trước mặt hắn, lạnh lùng nói:

"Đánh với tôi." Chỉ có phát tiết ra đủ, thì chuyện này mới có thể cho qua được.

Tề Ngôn ném người không còn chút sức lực phản kháng nào trong tay xuống, không nói hai lời, liền ra tay với Lăng Diệp.

Lăng Diệp cũng không phải là người mềm lòng, anh chưa từng hạ thủ lưu tình với người nào, ngoại trừ Úc Hàn Yên.

Chẳng bao lâu sau, hai người đã đánh nhau túi bụi, anh một đám, tôi một đá, động tác nhanh không thể tưởng tượng được.

Tề Ngôn vốn không phải là đối thủ của Lăng Diệp, hơn nữa trước đó hắn đã đánh lâu như vậy rồi, cũng đã tiêu hao không ít thể lực, nên mười phút sau đã dần dần yếu thế, hai mươi phút sau hắn đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất, thở phì phò từng trận từng trận một.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thiếu một người dẫn đường

Nhìn lại Lăng Diệp, đến cả thờ gấp cũng không thấy. Anh ngồi xuống bên người Tề Ngôn nói:

"Cho dù cậu có chấp nhận hay không thì chuyện cũng đã xảy ra rồi."

Tề Ngôn nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu, qua mấy chục giây mới chậm rãi lên tiếng đáp:

"Tôi biết."

Chỉ là có chút không cam lòng mà thôi. Minh đã cẩn thận giữ gìn lâu như vậy rồi, cuối cùng vẫn không cánh mà bay, không thể trao cho chính người mình muốn, mà lại trao cho cái tên kia.

Lăng Diệp không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh đối phương.

Ở chỗ kia, Thiên Nhất vừa mới đi ra khỏi cửa chính của hộp đêm Cực Lạc thì một chiếc xe Ferrari màu đỏ đom đóm dừng lại trước mặt hắn. Hắn không cần nhìn cũng biết người ngồi trong xe là Mạc Vũ. Hắn nhớ rất rõ, tối hôm qua Mạc Vũ đã lôi hắn đến đây bằng chiếc xe này.

Cửa xe được hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn của Mạc Vũ lộ ra, giọng hắn mang theo sự phẫn khích không thể hiểu được nói:

"Lên đi."

Thiên Nhất rất muốn kiêu ngạo xoay người bỏ đi. Nếu không phải người đàn ông này kiên quyết lôi hắn tới đây, thì hắn sao có thể uống rượu? Nếu không phải người đàn ông này dùng lời khích bác hắn, hắn sao có thể uống nhầm rượu? Nếu không phải người đàn ông này thừa dịp lúc hắn đang ngủ, lén lút rời đi, hắn sao phải đứng ở chỗ này để chờ xe? Tiếc rằng trên người hắn không có gì cả, bản thân hắn lại mù tịt về đường, nhà thì ở vùng ngoại ô, hắn hông thể làm gì khác hơn đành miễn cưỡng ngồi vào chỗ ghế phụ bên cạnh tay lái.

Mạc Vũ phát hiện ra sắc mặt hắn không tốt, vừa lái xe vừa giải thích:

"Lúc trước không biết phải đối mặt với anh như thế nào, nên tôi mới thừa lúc anh đang ngủ mà rời đi."

Thiên Nhất khẽ nhủ mày, không biết phải đối mặt với mình như thế nào? Hắn khổ sở nghĩ lại chuyện xảy ra tối qua, nhưng không có kết quả. Giọng hắn tràn đầy mê muội hỏi:

"Chẳng lẽ anh đã thực sự làm chuyện gì có lỗi với tôi?"

Lúc trên đường đi đón Thiên Nhất, Mạc Vũ đã quyết định sẽ phơi bày hết tâm trí của mình. Đàn ông thì sao nào, thích thì thích thôi. Hắn nhấn một cái nút, trong nháy mắt trong xe truyền đến những âm thanh rất nhỏ, sau đó mới mở miệng nói:

"Tối hôm qua anh uống say, tự còi áo sơ mi ra."

Trong lòng Thiên Nhất không tự chủ hiện lên một dự cảm xấu.

"Nhìn thấy lưng anh, thân thể tôi liền có cảm giác."

Tóc gáy của Thiên Nhất dựng đứng lên, người như đứng trên đồng lửa.

Mạc Vũ rõ ràng không có ý định buông tha cho hắn, tiếp tục nói:

"Tôi đã tưởng rằng, đã quá lâu mình không đụng vào phụ nữ, nên đi tìm phụ nữ. Nhưng trước sự khiêu khích của người ta, cậu em của tôi chẳng những không cứng lên, ngược lại chỉ ỉu xiu. Cuối cùng tôi phải tưởng tượng người dưới thân là anh, mới có được cảm giác."

"Dừng xe, tôi không có hứng thú ở cùng một chỗ với cảm thú." Sắc mặt Thiên Nhất tái mét, giọng nguội lạnh nói. Nhìn ra được hắn rất tức giận.

Mạc Vũ không dừng xe, lại nói:

"Sau khi xong chuyện, tôi quay lại phòng, nhìn anh ngủ, uống rượu suốt cả đêm. Đã thành ra như vậy, tôi cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác với một người đàn ông nữa."

Thiên Nhất định nhảy ra khỏi xe, nhưng lại phát hiện ra, làm cách nào cũng không mở được cửa. Hắn tức giận quay đầu nhìn Mạc Vũ, hận không thể chặt hắn ra làm trăm mảnh.

Mạc Vũ nhìn hắn, không thèm đếm xỉa đến con tức giận của hắn, nói:

"Nhưng bây giờ tôi đã hiểu, tôi thích anh, không liên quan gì đến giới tính."

Thiên Nhất giận quá hóa cười:

"Ah, đáng tiếc, đối với anh, ông đây ngoài chán ghét chỉ có chán ghét!"

Mạc Vũ hoàn toàn không để ý đến giọng nói cùng thái độ ác liệt đối phương, cười xấu xa nói:

"Tối hôm qua lúc tôi hôn anh, anh đã đáp lại rất nhiệt tình."

Hôn? Thiên Nhất tức giận đến trắng bệch cả mặt, bất chấp việc Mạc Vũ đang lái xe, đâm một phát thẳng vào sống mũi hắn.

Mạc Vũ cũng chẳng hề chớp mắt, đón nhận cú đâm mà không ra bất kỳ động tác tránh né nào. Nhưng khi đối phương định đánh hẳn lần nữa, hắn liền dùng tay phải ngăn chặn hành động của đối phương, nói:

"Cú đâm vừa rồi là cái giá phải trả cho việc tôi đã hôn trộm anh. Nhưng mà ngoài chuyện đó ra, tôi không cảm thấy tôi đáng bị đánh, thích anh cũng không phải là chuyện tôi có thể không chế được."

Thân hình Thiên Nhất gầy gò, bình thường ít rèn luyện, sao có thể thoát khỏi sự áp chế của Mạc Vũ. Hắn chọn cách khôn ngoan, dùng động tác giãy giụa vô ích, nhắm mắt lại, coi đối phương như không tồn tại, trong lòng đã cho Mạc Vũ xếp vào danh sách đen.

Đột nhiên Mạc Vũ nhớ ra điều gì đó, lại hỏi:

"Sao anh lại nhớ được số điện thoại của Diệp?"

Thiên Nhất kiên quyết coi như hắn không tồn tại, miệng mím thật chặt.

"Nhớ kỹ số của tôi, những số khác tìm trong danh bạ điện thoại là được rồi." Mạc Vũ nói. Thấy đối phương vẫn như cũ không có phản ứng gì, đôi mắt đào hoa của hắn lóe lên sự bất đắc dĩ, sau đó mở miệng, giống như con vẹt, đọc không ngừng lặp đi lặp lại số di động của mình.

Xem ra con đường đề cưa đồ bà xã của hắn, sẽ còn rất dài.

Dự cảm của Mạc Vũ vô cùng linh nghiệm, bởi vì sau ngày hôm đó, Thiên Nhất đã biến mất hoàn toàn. Cho dù hắn đã vận dụng tất cả thế lực của bang Liệt Diễm những vẫn không thể tìm ra đối phương. Hắn biết, nhất định là Diệp đã đáp ứng yêu cầu của Thiên Nhất, giúp hắn ẩn nấp. Chỉ có điều, bắt lượn hắn cầu xin Diệp thế nào, Diệp cũng không chịu nói ra nửa lời.

Y thuật của Tề Ngôn rất tinh xảo. Tất cả những loại thuốc hắn cho Úc Hàn Yên dùng đều là thuốc tốt nhất. Sau một tháng, thân thể Úc Hàn Yên đã khôi phục được bảy tám phần. Đã có thể coi như là như thế rồi, nhưng cô vẫn không thể ra khỏi phòng y tế một bước.

Lăng Diệp đã chuyển địa điểm làm việc đến phòng y tế. Nói oai thì là để dễ dàng chăm sóc bệnh nhân, còn về phần có phải để bồi dưỡng tình cảm, hay giám sát những thành phần khác đến đây không, thì cũng không biết được.

Dù sao thì, thi thoảng anh cũng được trêu chọc Úc Hàn Yên, được ăn đậu hũ của cô, cũng không còn chuyện người khác được ở riêng với cô nữa, bao gồm cả bác sĩ điều trị cho cô —— Tề Ngôn.

Trong tháng này, Nhan gia đang rối bời không thể gỡ ra nổi, Nhan Hạo bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, chẳng còn hơi sức mà gây phiền toái cho bang Liệt Diễm, mà bang Liệt Diễm hình như cũng rất đạo đức, không hề nước đục mà thả câu.

"Ồ, chị dâu, được phóng thích rồi hả?" Mạc Vũ đi ngang qua phòng y tế, đúng lúc nhìn thấy Úc Hàn Yên mặc đồng phục bệnh nhân một mình đi ra. Không cần hỏi hắn cũng biết, người này nhất định là thừa lúc Diệp không có ở đây lén đi ra ngoài. Diệp vẫn không cho phép cô ra khỏi giường, càng không thể yên tâm để một mình cô đi ra ngoài như lúc này được.

Úc Hàn Yên tức giận liếc xéo hắn một cái. Trải qua khoảng thời gian ở chung này, tất cả mọi người đã tương đối quen thuộc, cô cũng đã coi cái người ba lăng nhăng, hay cợt nhả này là bạn của mình rồi. Cô vừa bước được hai bước trên hành lang, đột nhiên quay đầu lại, cặp mắt sáng lên nhìn Mạc Vũ, nói có chút hưng phấn:

"Tôi đang cần một người dẫn đường!"

Mạc Vũ nhớ lại mỗi lần mình ở trong phòng y tế nói chuyện phiếm với Úc Hàn Yên, thì trên người Diệp đều phát ra khí lạnh, bất giác rung mình một cái. Hắn chợt lùi về phía sau hai bước, ra sức lắc đầu, cự tuyệt:

"Chị dâu, tôi còn có việc, hay cô chờ Diệp về rồi đi."

Úc Hàn Yên tròn trĩnh mắt, bực dọc nói:

"Phản ứng này của anh là thế nào hả? Tôi là nước lũ, hay thú dữ sao?"

"Cô không phải là nước lũ hay thú dữ, nhưng người kia nhà cô nhất định là thế nha." Mạc Vũ nói thầm trong lòng. Hắn cười hề hề nói:

"Chị dâu, cô nghĩ hơi nhiều rồi. Đột nhiên tôi đứng không vững mà thôi."

"Vậy một mình tôi đi dạo là được rồi." Úc Hàn Yên nhìn hắn hết sức coi thường, cái lý do dở ẹc như thế mà cũng đưa ra được. Cô cũng chẳng muốn truy cứu nguyên do trong đó, xoay người tự mình đi xuống lầu không nhanh không chậm.

Mạc Vũ nhìn bóng lưng lẻ loi của Úc Hàn Yên, nghĩ thầm: "Đến lúc đó có khi nào Diệp lại trách mình không dẫn đường cho cô ấy không nha? Hoặc là nếu chẳng may cô ấy không cẩn thận bị ngã, chẳng phải mình sẽ chết không toàn thân sao?"

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng chạy đuổi theo Úc Hàn Yên, nói nịnh bợ:

"Chị dâu, công việc của tôi để sau đi, tôi đưa chị đi tham quan!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hoạt động gân cốt

Úc Hàn Yên cảm thấy hơi kỳ quái trước sự thay đổi của hân, nhưng mà có một người dẫn đường miễn phí cũng tốt hơn là để tự cô đi dạo lung tung, cho nên cô liền gật đầu đồng ý.

"Chị dâu muốn đi chỗ nào trước?" Mạc Vũ vừa đi, vừa cười hỏi.

Úc Hàn Yên nghĩ nghĩ một lúc, nói:

"Nếu đã là trụ sở của Liệt Diễm, thì kiểu gì chẳng có phòng luyện tập?" Úc Hàn Yên đã nằm trên giường một tháng, toàn thân cô cũng sắp mọc mồm lên rồi, cô muốn hoạt động gân cốt một chút.

Mạc Vũ nhú mày, giọng mang theo vẻ khó tin hỏi:

"Chị dâu muốn tham quan phòng luyện tập để...?" Không phải người bệnh nên đến các nơi như vườn hoa sao?

Úc Hàn Yên không nói gì, lờ mờ một cái xem thường. Phòng luyện tập thì gì mà tham quan chứ. Cô hùng hồn nói:

"Đương nhiên là để hoạt động gân cốt!"

Mạc Vũ khẽ thờ dài một cái, thật cẩn thận khuyên nhủ:

"Chị dâu à, cơ thể cô còn chưa bình phục hân, nếu để Diệp biết được, cả hai chúng ta sẽ xong đời đó." Không hổ danh sinh ra đã là sát thủ, đã quá quen với cuộc sống đao kiếm, máu me. Quả nhiên đã hân sâu vào xương tủy thì rất khó thay đổi, cho dù cô đã từng muốn ở ẩn.

Đứng ở lâu một phòng khách, Úc Hàn Yên quay đầu nhìn Mạc Vũ đang đứng bên tay phải mình, hỏi ngầm đe dọa:

"Anh sẽ nói?" Có một loại cảm giác, giống nhau đang nói... anh dám nói, tôi sẽ giết anh.

Mạc Vũ nuốt một ngụm nước miếng, nói yếu ớt:

"Không có."

Úc Hàn Yên gật đầu hài lòng:

"Anh không nói, tôi không nói, sao anh ta biết được?"

Phòng luyện tập đâu phải chỉ có hai người chúng ta. Mạc Vũ thấy đối phương đã hạ quyết tâm, không thể thay đổi được thì không khỏi đau đầu. Đúng là không phải cùng loại người thì không vào cùng nhà mà. Cô và Diệp đều thích tìm niềm vui trên nỗi đau khổ của hân. Nếu đồng ý với cô, hân sẽ bị Diệp ngược, không đồng ý với cô, cô sẽ ngược hân.

"Nhanh lên một chút đi! Tôi không biết chính xác khi nào anh ta trở lại, bị bắt gặp sẽ không tốt đâu." Úc Hàn Yên thấy hân do dự thì thúc giục.

Đưa đầu ra bị một đao, rút đầu vào cũng bị một đao, thôi, kiểu gì chả thế. Mạc Vũ hạ quyết tâm, dẫn Úc Hàn Yên đến phòng luyện tập dưới lòng đất.

Tới phòng dưới lòng đất, đập vào mắt Úc Hàn Yên là mấy chữ "Phòng bắn súng" ở cách đó không xa, bên phía tay trái. Nhiệt huyết trong lòng Úc Hàn Yên sôi trào, cô chỉ về phía "Phòng bắn súng", nói không chút do dự:

"Vào nơi đó trước." Cô muốn chơi đùa ở từng phòng luyện tập một!

Mạc Vũ nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của đối phương, im lặng hoàn toàn.

Trong phòng bắn súng, huấn luyện viên bắn súng đứng khoanh tay, giảng giải cho hai mươi người đang đứng thành hàng thẳng tắp.

Úc Hàn Yên và Mạc Vũ đến đã làm kinh động bọn họ, bởi vì trong lúc huấn luyện, người ngoài đều không thể tùy tiện đi vào, trừ nhân viên cao cấp ra.

21 đôi mắt cùng đồng loạt nhìn về phía cửa. Sau khi nhìn thấy người tới, bọn họ không hện mà đều cung kính hô:

"Chào phu nhân! Chào Mạc đường chủ!"

". . . ." Cái tiếng "Phu nhân" đình tai nhức óc này khiến Úc Hàn Yên choáng váng. Cô quay đầu nhìn về phía Mạc Vũ đang mang về mặt vô tội, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Đừng nói với tôi là tất cả mọi người trong bang Liệt Diễm đều biết đến sự tồn tại của tôi đó."

Mạc Vũ hả hê nói:

"Đó là điều hiển nhiên nha. Sau hôm đưa cô trở lại trụ sở chính, Diệp đã lấy hình của cô, phát cho từng thành viên một trong bang."

Lăng Diệp chết tiệt! Trong lòng Úc Hàn Yên dấy lên một trận lửa giận, quăng ra một câu:

"Chuyển sang mức độ khó nhất." Cô đi thẳng vào một vách ngăn nhỏ, tiện tay cầm khẩu súng lục người khác đã đặt sẵn trên bàn lên lắp ráp.

Bảy giây. Tốc độ thật nhanh! Mạc Vũ nhếch nhếch khóe môi - để mức độ khó nhất.

Nhất thời, hai mươi đầu người cùng bia đều di chuyển, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc xa hoặc gần, không tuân theo một quy luật nhất định nào.

Lúc này, tính cách của Úc Hàn Yên đã thay đổi hoàn toàn. Cô vô cùng khí thế, mang theo vẻ tàn nhẫn khát máu, có sự cao ngạo không để ý đến bất kỳ điều gì trong mắt.

Cô như vậy, không thể nghi ngờ chính là một đóa hoa anh túc xinh đẹp rực rỡ, mang theo vẻ cuốn hút chết người.

Lăng Diệp nổi giận đùng đùng đi vào phòng bắn súng, vừa đứng lúc nhìn thấy hình ảnh này. Chỉ một bóng lưng đã đủ làm anh phải dừng bước, sự tức giận cũng không cánh mà bay. Anh giờ tay lên, ngăn cản hành động chào hỏi của mọi người, đứng bên cạnh cửa im lặng nhìn Úc Hàn Yên nổ súng.

Mạc Vũ vừa khéo lại đứng ngay phía trước Lăng Diệp, toàn bộ tâm tư hấn đều đang đặt hết lên trên người Úc Hàn Yên, nên hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Lăng Diệp.

Úc Hàn Yên nhìn những cái bia di động trước mắt, nhếch môi khinh thường. Cô bắn liền 20 phát, phát nào phát nấy đều trúng giữa tâm, không lệch phát nào.

Mười hai giây. Mạc Vũ nhìn thành tích biểu hiện trên đồng hồ tính giờ không khỏi kinh hãi, lẩm bầm:

"Không hổ danh là kim bài sát thủ, ngay cả tay súng thần cũng chỉ có thể được như thế."

Úc Hàn Yên phát tiết xong, tâm tình tốt hơn rất nhiều. Cô vừa ung dung nạp đạn vào súng, vừa nhẹ nhàng nói:

"Tôi nghĩ, chắc hẳn mọi người sẽ không nói với Lăng Diệp là tôi đã tới đây?"

Giọng nói cùng với động tác của cô, làm cho người ta không chút nghi ngờ, chỉ cần bọn họ dám mở miệng, cô sẽ tập tức giết chết bọn họ.

Uy hiếp trắng trợn. . .

Mọi người cùng nhìn Lăng Diệp, lại nhìn nhìn Úc Hàn Yên, khuôn mặt méo mó, không dám nói lời nào.

Chỉ có Mạc Vũ lên tiếng nịnh bợ:

"Tôi lấy đầu mình ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không nói cho Diệp biết."

Lăng Diệp vừa đi về phía Úc Hàn Yên, vừa cười lạnh nói:

"Đầu của cậu tôi thu."

Anh vừa thốt ra tiếng, Úc Hàn Yên liền vội vàng buông súng xuống, quay đầu lại cười hì hì ngây ngô, một bộ rất hồn nhiên.

Cả người Mạc Vũ đã cứng ngắc, trong lòng hét lên:

"Mạng mình đã mất!"

"Học được cách gạt anh rồi? Hà?"

Lăng Diệp đứng trước mặt Úc Hàn Yên, tay trái vòng qua chiếc eo thon gọn của cô, tay phải không chút lưu tình dùng sức phát vào chiếc mũi sần chắc của cô một cái, dùng giọng lạnh lẽo hỏi:

"Hí. Đau." Úc Hàn Yên bị đánh vào mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ lên. Cô không dám nhìn người khác, vùi đầu vào

ngực Lăng Diệp, trong lòng thầm đem tổ tông mười tám đời của Lăng Diệp ra “ân cần thăm hỏi”.

Đối phương dùng giọng nói nũng nịu, cùng hành động kẻ sát mặt vào ngực Lăng Diệp để lấy lòng anh, nhưng mặt anh vẫn lạnh như cũ nói:

"Đây chính hậu quả của việc em không nghe lời."

Anh không để ý đến những biểu hiện kinh ngạc của mọi người, ôm ngang Úc Hàn Yên lên, trước ánh mắt của mọi đi ra ngoài cửa, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn Mạc Vũ lấy một cái.

Nhưng Mạc Vũ lại cảm thấy người như đang ở trong hầm đá, lạnh đến thấu xương. Đối phương càng trì hoãn việc trừng phạt muộn, thì càng có nghĩa hình phạt sẽ nặng hơn. Hơn nữa, thời gian chờ đợi, tuyệt đối cũng là một loại cực hình.

Vừa đến chỗ không có ai, Úc Hàn Yên liền giùng giàng muốn xuống để tự mình đi. Vừa nãy ở trước mặt mọi người, cô không muốn gây chuyện với Lăng Diệp, tránh người ta chê cười. Nhưng bây giờ thì khác, cô đẩy đẩy vào lồng ngực anh nói:

"Anh thả tôi xuống."

Lăng Diệp nhú mày, cúi đầu nhìn Úc Hàn Yên, lạnh lạnh nói:

"Mông của em vẫn chưa đau? Có phải muốn anh phát cho cái nữa không?"

Không nhắc đến thì thôi, nhắc tới lại khiến Úc Hàn Yên bốc lửa. Quý tha ma bắt, dám đánh cô mạnh như thế. Bây giờ mông cô vẫn còn nóng ran. Cô gào lên giống như con thú nhỏ sau khi biết kẻ khác đã xâm phạm vào lãnh thổ:

"Sao có thể không đau! Nếu không anh cũng thử để tôi đánh một cái đi! Hơn nữa, anh đánh vào mông tôi ở trước mặt bao nhiêu người như thế, anh nói tôi còn mặt mũi nào sống tiếp, làm sao chịu nổi đây?!"

Lăng Diệp nhìn bộ dáng giương nanh múa vuốt của cô, không khỏi buồn cười. Anh cúi đầu thấp xuống, rú ri bên tai cô:

"Bất kể là ở đâu, khi nào, anh đều rất hoan nghênh em đánh vào mông anh."

Grừ grừ! Đồ da mặt dày! Khuôn mặt Úc Hàn Yên đỏ hồng như tôm luộc, cô nhỏ giọng lầu bầu:

"Ai thèm đánh vào mông anh."

Đúng là, công phu không đủ sâu, cứ bảo sao bị ngược đãi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nên trừng phạt như thế nào?

"Lăng Diệp, cơ thể tôi cũng khá hơn rồi." Úc Hàn Yên ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là chiếc cảm hoàn mỹ của Lăng Diệp, cô nói thì thầm.

Đôi mắt Lăng Diệp hơi híp híp, lộ ra mười phần nguy hiểm, giống như chẳng để ý đến điều cô nói, anh hỏi:

"Em gọi anh là gì?"

"Diệp!" Úc Hàn Yên phải thừa nhận đứng trước mặt Lăng Diệp cô rất không có khí khái, rất không có nguyên tắc, nhưng ai bảo khắp nơi của cô đều bị người ta áp chế đây? Mỗi lần anh ta dùng giọng nói kiểu này, y như rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Lăng Diệp hài lòng nhếch nhếch khóe môi, xem như đã có chút dịu dàng:

"Cho nên em muốn như thế nào?"

Úc Hàn Yên vừa nghe xong, ngay tức khắc khuôn mặt nhỏ nhắn đã nở rộ như một đoá hoa, có hy vọng rồi! Cô vội vàng nói:

"Tự do hoạt động! Ví dụ như tự ý đi lại, ăn gì... "

"Được." Lăng Diệp sáng khoái đồng ý, không chút do dự.

"Thật?!" Úc Hàn Yên nâng cao âm lượng hỏi, trong giọng nói tràn đầy hưng phấn. Niềm ao ước bao ngày đêm đột nhiên rơi trúng đầu, sao cô có thể không kích động được?

Chân Lăng Diệp bị giẫm, khuôn mặt anh trong nháy mắt đã đen lại, nhưng anh kiềm chế để không phát tác ra ngoài.

Lúc này Lăng Sanh mới phát hiện ra bộ đồ bệnh nhân trên người Úc Hàn Yên. Ông không khỏi quan tâm hỏi:

"Sao Tiểu Yên lại mặc quần áo bệnh nhân vậy?"

Úc Hàn Yên cười khôn khéo nói:

"Trước đó thân thể cháu có chút không khỏe, nhưng mà bây giờ đã phục hồi được bảy tám phần rồi ạ."

Lăng Sanh nghe xong, chĩa mũi nhọn về phía người nào đó trước mặt, quát:

"Cháu chăm sóc người ta kiểu gì vậy? Không nói đến việc đã làm cho người ta bị bệnh, lại còn chưa khỏi đã mang ra ngoài, nếu bệnh tái phát lại thì làm thế nào hả?!"

"Ông Lăng, cháu bị bệnh là do lỗi của cháu, ngược lại Lăng Diệp đã luôn luôn chăm sóc cháu. Hơn nữa, cháu cảm thấy ở trong phòng y tế rất nhàm chán, nên mới muốn đi ra ngoài!" dien+dan+le+quy+don+com Đầu Úc Hàn Yên đầy vạch đen, giải thích.

Rõ ràng Lăng Sanh không tin lời của Úc Hàn Yên, hào phóng nói:

"Tiểu Yên à, cháu không phải nói tốt cho hấn. Nói cho ông biết, có phải Lăng Diệp đã bắt nạt cháu không? Ông sẽ làm chủ cho cháu!"

"." Úc Hàn Yên hết ý kiến.

Lăng Diệp không để ý đến Lăng Sanh, nhìn thẳng về phía quần gia, mang theo sự áp bức hỏi:

"Quần gia Tôn, ông không cảm thấy bệnh nhân thì nên nằm trên giường nghỉ ngơi sao?"

Quần gia gật đầu, đáp lại:

"Dạ, tiểu thiếu gia." Sau đó xoay người, khom lưng chỉ về phía phòng ngủ của Lăng Sanh, nhàn nhạt nói:

"Lão gia, xin mời."

Lăng Sanh tức tối lườm cháu trai, “hừ” một tiếng mới miễn cưỡng đi về phía phòng ngủ.

"." Úc Hàn Yên tròn tròn mắt, thì ra cái nhà này cũng đều do Lăng Diệp định đoạt.

Lăng Sanh vừa đi xong, Lăng Diệp không chút do dự, liền bồng Úc Hàn Yên lên, đi về phía phòng ngủ ở lầu hai.

Úc Hàn Yên nhìn Lăng Diệp, cảm khái một trận. Rõ ràng người này rất quan tâm đến ông nội, nếu không như vậy sẽ không đột nhiên trở về đây, thế nhưng lại không biểu đạt ra ngoài.

Lăng Diệp đi vào phòng ngủ, đặt nhẹ Úc Hàn Yên xuống chiếc giường lớn, sau đó đề lên người cô, dĩ nhiên anh đã đem hết sức nặng của cơ thể đặt lên hai tay đang chống trên giường, cùng với hai đầu gối của mình rồi.

Ngay tức thời Úc Hàn Yên không thể phản ứng kịp. Cô chớp chớp hai mắt, ngây ngẩn nhìn Lăng Diệp.

"Một lần bầm anh. Một lần giẫm anh. Một lần gọi đầy đủ tên anh. Tiểu Yêu, em nói, anh nên trừng phạt em như thế nào mới phải?" Giọng nói tràn đầy ma lực của Lăng Diệp vang lên, làm cho người ta không nhận được muốn trầm luân.

Trong lòng Úc Hàn Yên kêu lên một tiếng “Không được rồi”. Cô há miệng ra định giải thích, liền bị đối phương hung hăng chặn môi lại.

Đầu lưỡi Lăng Diệp tiến quân thần tốc, càn quét xung quanh khoang miệng áp áp, thơm ngát của cô, không bỏ qua bất kỳ góc ngách nào, lấy thế như chẻ tre đánh chiếm thành trì.

Không biết là do kỹ thuật hôn của Lăng Diệp cao, hay là sức chống cự của lưỡi Úc Hàn Yên thấp, tóm lại, cô đã bị hôn đến lên bờ xuống ruộng, vô ý thức dâng chiếc lưỡi thơm tho của mình ra, để cùng dây dưa, chơi đùa với đối phương.

Hôn xong, sắc mặt Úc Hàn Yên ửng hồng, hai tròng mắt đầy nước, đôi môi đỏ tươi, xinh đẹp đến chấn động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hình như không tệ

Bị ánh mắt Lăng Diệp dán chặt vào mặt mình, Úc Hàn Yên xấu hổ quay đầu nhìn vào góc phòng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra:

"Không được nhìn tôi."

Lăng Diệp càng áp cơ thể vào gần đối phương hơn, cho đến khi không còn khoảng cách, anh cắn khe khẽ lên vành tai tinh xảo của cô, dùng giọng trầm thấp kêu gọi nói:

"Tiểu Yên, khỏe nhanh lên một chút." Anh không nhìn được nữa rồi. Câu nói tiếp sau anh không nói ra.

Khi nói chuyện người kia phả ra hơi thở nóng hổi, xuyên thấu qua lỗ tai Úc Hàn Yên, chạy thẳng tới trái tim cô, khiến toàn thân cô tê dại. Rõ ràng chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng lại khiến cho khuôn mặt cô càng đỏ hơn, giống như được nung nóng vậy. Cô lấy tay đẩy đẩy người kia ra, yếu ớt nói:

"Cái đó, anh đứng dậy trước đã."

Một bộ phận nào đó trên người anh có nhiệt độ cao đến đáng sợ, khiến cô muốn phớt lờ cũng không được.

Lăng Diệp vui đầu vào cổ Úc Hàn Yên, hơi thở so với bình thường đã nặng nề hơn mấy phần. Anh không đứng dậy theo lời người kia nói, mà tiếp tục đè lên người cô, mang theo sự ần nhẫn nói:

"Tiểu Yên, nó là vì em mà thức tỉnh, em nên cảm nhận nó một chút."

"." Hạ lưu! Úc Hàn Yên mặc kệ người kia, dùng cả tay và chân vùng vẫy thoát khỏi sự giam cầm của anh, quát lên:

"Anh đi tắm nước lạnh đi!"

Nghĩ đến cơ thể chưa hồi phục hẳn của cô, Lăng Diệp không dám để cô có những động tác quá mạnh, anh không nán lại thêm, đứng dậy, ném ra một câu:

"Sau này anh sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi " Rồi đi về phía phòng tắm ở đầu phòng ngủ, vừa đi vừa cời cúc áo.

"." Úc Hàn Yên nhìn trần nhà trắng như tuyết, đột nhiên cảm thấy con đường phía trước của mình đầy tăm tối.

Một lúc sau, nhiệt độ trên mặt cô đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Cô nhìn quét qua một vòng phòng ngủ của Lăng Diệp. Bao trùm cả căn phòng là tông màu đen trắng, sự khác biệt lớn nhất giữa căn phòng này và căn phòng ngủ trong biệt thự của Lăng Diệp, là phòng tắm ở đây không trong suốt, hoàn toàn không nhìn thấy được hình ảnh bên trong.

Cô đứng trước cánh cửa sổ to lớn sát đất, mãi mê nhìn hoa cỏ, cây cối đang bùng bùng sức sống ở bên ngoài, cùng những tòa nhà cao tầng san sát phía chân trời xa. Cuộc sống phong phú muôn màu như vậy, còn sống thật tốt.

Lăng Diệp lau khô cơ thể cùng tóc, quấn chiếc khăn tắm quanh hông, từ phòng tắm đi ra, đúng lúc nhìn thấy cảnh này. Người kia đang nhìn phong cảnh bên ngoài đến khao khát, hận không thể phá được cửa sổ để bay đi.

Anh đi tới sau lưng Úc Hàn Yên, vòng hai tay qua eo cô, bá đạo nói:

"Cả đời này em đừng mơ thoát khỏi anh!"

"Ach. Tôi giống như đang nghĩ thế sao?" Đúng vậy nha, bắt đầu từ khi nào cô mà đã không còn ý nghĩ bỏ trốn nữa? Đây là đã đắm chìm sao?

Lăng Diệp vuốt ve bên eo Úc Hàn Yên, thấp giọng cảnh cáo:

"Tiểu Yên, đừng để anh có cơ hội đi đòi cánh của em."

Úc Hàn Yên không nghi ngờ một chút nào, cô biết rất rõ, Lăng Diệp là người nói được làm được.

"Năm tháng nữa, trong ngày sinh nhật của ông nội, anh sẽ để cho tất cả mọi người trên thế giới biết, em là người phụ nữ của anh." Lăng Diệp cúi đầu nhìn cô nói, dĩ nhiên đây chỉ là thông báo để đối phương biết, chứ không phải là trưng cầu ý kiến.

"Tôi có quyền nói ‘không’ sao? Rõ ràng không có!" Úc Hàn Yên nói thầm trong lòng, chỉ có điều, hình như cô cũng không hề bài xích với quyết định này của anh. Anh đối xử tốt với cô, không phải là cô không nhìn ra, nói không cảm động là giả. d-đ-l-q-đ Một người đàn ông cao ngạo, tôn quý như thế, lại tự tay chăm sóc cô, vừa mớm thuốc, vừa lau người cho cô, rõ ràng anh bận rộn như vậy, nhưng mỗi ngày đều dành thời gian phục vụ cô hết lòng.

Cùng anh cả đời, hình như cũng không tệ.

Úc Hàn Yên xoay người, đặt hai tay lên cổ Lăng Diệp, ngẩng đầu cùng anh bốn mắt nhìn nhau, nghiêm túc nói:

"Anh hãy nghĩ cho thông suốt. Có được tôi, thì cả đời này anh sẽ phải đoạn tuyệt với những người phụ nữ khác. Tôi một giết một, tôi hai sẽ giết cả hai."

Đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp tràn đầy ý cười, chiếc miệng đẹp gọn lên một đường cong hoàn mỹ:

"Anh rất sẵn lòng."

Bị nụ cười của đối phương làm cho lóa mắt, Úc Hàn Yên rửa thầm: "Sao lại đẹp đến như vậy". Đột nhiên cô kiễng chân lên, hôn nhẹ lên môi anh.

Lăng Diệp kéo người cô vào gần mình, ý định chạm môi của cô trở thành một nụ hôn sâu.

.....

Trên bàn ăn, đôi mắt Úc Hàn Yên mở thật to, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, lăm lăm:

"Ai có thể nói cho tôi biết, sự khác biệt một trời một vực này là như thế nào không?!"

Lăng Diệp vừa thông thả cắt thịt bò bít tết, vừa lơ đãng nói:

"Cơ thể em chưa khỏe hẳn, ăn thanh đạm một chút."

Úc Hàn Yên nhìn toàn rau là rau trước mặt mình, lại nhìn phía bên Lăng Diệp toàn thịt cá, trong lòng mất cân bằng trầm trọng. d♣đ♣l♣q♣đ Cô hung hăng nhìn chằm chằm đối phương.

Lăng Sanh nhìn thấy hành động tức giận như trẻ con của Úc Hàn Yên, không nhịn được cười cười khuyên nhủ:

"Tiểu Yên à, Tiểu Diệp nói rất đúng. Dù sao bệnh của cháu cũng mới lành, nên ăn nhẹ một chút. Cháu xem món ăn của ông này, không phải cũng gần giống như cháu sao?"

Úc Hàn Yên thu hồi tầm mắt lại, nhìn về phía Lăng Sanh, dụi dụi nói:

"Ông nội nhân lúc còn nóng ăn đi, cháu cũng ăn đây." Lăng Diệp nói ông bị cảm, không phải bệnh gì nặng là tốt rồi.

Một câu "ông nội" khiến Lăng Sanh như mở cờ trong bụng, ông cười nói:

"Tiểu Yên đúng là một đứa bé ngoan!"

Lăng Diệp rất bất mãn khi thấy ánh mắt Úc Hàn Yên dừng lại trên người ông nội, anh lạnh lùng nói:

"Không cho phép nói chuyện."

"." Bạo chúa độc tài! Lăng Sanh và Úc Hàn Yên không hẹn mà cùng cúi đầu, ngoan ngoãn uống phần canh bổ máu trước mặt mình.

.....

Những ngày này Lăng Diệp rất bận, so với trước kia càng bận hơn. Nhiều đêm tỉnh giấc, Úc Hàn Yên không thấy bóng dáng anh đâu. Cô cũng muốn đỡ dần ít việc giúp anh, nhưng lại bị anh lạnh lùng từ chối, nói người bệnh nên toàn tâm an dưỡng.

Thật ra, cơ thể cô cũng chẳng còn vấn đề gì nữa, nhưng Lăng Diệp lại không cho phép cô bận tâm.

Vào một ngày, Úc Hàn Yên tỉnh dậy rất sớm. Cô sờ sang vị trí của Lăng Diệp - lạnh, biết chắc chắn anh đã thừa lúc mình ngủ mà đi ra ngoài làm việc thì không khỏi tức giận một trận. Ngay sau đó, tiếng mở cửa khe khẽ truyền đến, cô vội giả vờ ngủ.

Lăng Diệp rón rén nằm xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, anh cẩn thận ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại.

Hơi lạnh trên người đối phương truyền đến xua tan đi sự tức giận trong lòng Úc Hàn Yên, chỉ còn lại sự thương tiếc. đ♠đ♠h♠q♠đ Cô dụi dụi người vào Lăng Diệp, tìm một tư thế thoải mái nhất, mở miệng thì thầm:

"Diệp, em không muốn anh phải mệt mỏi như thế."

Lăng Diệp không mở mắt, giơ tay lên vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Úc Hàn Yên, dùng giọng trầm thấp, êm tai nói:

"Anh không mệt."

"Em không phải là một nửa của anh sao?" Úc Hàn Yên ngồi vọt dậy, nhìn đối phương nghiêm túc hỏi.

Lăng Diệp bất đắc dĩ mở mắt ra, lại kéo Úc Hàn Yên vào lòng mình, vỗ vỗ mông cô nói:

"Em lộn xộn cái gì hả? Sáng sớm không ngủ, lại suy nghĩ lung tung. Em đương nhiên là một nửa của anh rồi!"

"Vậy tại sao anh không để em giúp đỡ, chia sẻ công việc với anh?" Úc Hàn Yên ngẩng đầu, hỏi lại một lần nữa.

Lăng Diệp cúi đầu, hung hăng hôn cho cô một trận, nói thì thảo:

"Trong đầu em chỉ cần chứa một mình anh là được rồi, những việc khác, cứ giao hết cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Quà tặng của anh

Vào ngày sinh nhật ông cụ, sáng sớm tinh mơ Alex dẫn theo hai nữ trợ lý đặc lực đến biệt thự của Lăng Diệp.

"Hi, mỹ nhân, chúng ta lại gặp nhau!" Dưới sự chỉ dẫn của quản gia, hắn đi xuống một phòng hóa trang tạm thời ở lầu hai, vừa nhìn thấy Úc Hàn Yên đang ngồi trước tấm gương trên bàn trang điểm, hắn liền đi lên nhiệt tình chào hỏi, coi Lăng Diệp đang đứng sau cô như là không khí.

Có lẽ bởi vì tâm trạng không giống nhau, nên lần này khi Úc Hàn Yên nhìn thấy Alex thì có cảm giác hơi thân thiết. Cô liền lên tiếng trêu chọc:

"Hi, Hoa Hồ Diệp! Mới trong thời gian ngắn ngủi hơn một tháng không gặp, sao anh già đi nhiều vậy? Da thô ráp hơn trước kia không nói làm gì, nhưng hai mắt thâm quầng rõ ràng đã gấp mấy lần trước kia nha."

Alex nghe xong, đôi chân thon dài mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã bị té ngã vì đứng không vững rồi. Hắn mở to hai mắt nhìn chòng chọc người kia, lúc vừa gặp lại cô hắn chẳng qua chỉ thấy cô hơi khác trước đây thôi, chưa từng nghĩ cô lại thay đổi nhiều như vậy. Về lạnh lùng đã biến mất, tính người nhiều hơn. Xem ra từ trong đáy lòng cô đã tiếp nhận Diệp, cho nên mới xem những người bạn của Diệp như hắn, cũng là bạn của mình rồi.

Lăng Diệp cực kỳ khó chịu vì một giống đực đang nhìn chằm chằm Úc Hàn Yên. Mặt anh trầm như nước, nếu như ánh mắt là dao thì Alex đã bị lóc từng miếng thịt rồi.

Sống lưng Alex đột nhiên rất lạnh, hắn phát hiện ra sắc mặt cực kỳ kém của Lăng Diệp ở đằng sau. Hắn hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, nói ai oán với Úc Hàn Yên:

"Còn không phải là người đàn ông của cô ban cho sao! Nếu không phải là anh ta, sao tôi có thể lưu lạc đến đây chứ!"

Úc Hàn Yên chớp mắt mấy cái, không hiểu gì cả, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Diệp, chờ nghe anh giải thích.

Lăng Diệp "hừ" một tiếng, nói mát mẻ:

"Chẳng phải chỉ bảo cậu ta làm một bộ lễ phục đính hôn độc nhất vô nhị trên thế giới thôi sao!"

Alex bị câu nói nhẹ nhàng băng quơ kia làm cho kích động, hắn giậm chân gào khóc:

"Nếu không phải là anh cứ tí lại chỗ này không được, chỗ kia không được, thì đường đường là một chuyên gia thiết kế thời trang quốc tế như tôi, sẽ phải mất đến 40 ngày làm một bộ lễ phục sao?!"

40 ngày? Trong lòng Úc Hàn Yên kinh hãi tới cùng, thì ra anh đã lên kế hoạch công bố sự tồn tại của cô trong ngày sinh nhật của ông nội từ 40 ngày trước rồi. Khi đó cô vẫn đang nằm trên giường bệnh

Lăng Diệp không bằng lòng, liếc Alex một cái, nhàn nhạt nói:

"Đó là do kỹ thuật chuyên môn của cậu không được."

Những lời này đã châm ngòi lửa vào tâm trạng của Alex. Úc Hàn Yên nhìn thấy cảm xúc của Alex sắp bùng nổ thì vội đánh trống lảng sang chuyện khác:

"Cho tôi xem thành quả cuối cùng của anh đi."

Nhắc tới lễ phục, sự tức giận của Alex thoáng cái đã không còn sót lại chút nào. Hắn kiêu hãnh bảo trợ lý mở chiếc hộp đang đóng kín ra, hai tay đưa ra, kẹp hai bên trái và phải của phần trên bộ lễ phục, để nó bùng nổ trong không khí. Bộ lễ phục này đã làm mất rất nhiều thời gian của mình, không sai, nhưng cho đến nay, nó chính là tác phẩm ưng ý nhất của mình.

Đó là một chiếc váy quây ngực dáng ngắn màu trắng. Phần trước của chiếc váy có ba dải đá kim cương tinh tế chạy uốn lượn từ bên dưới nách phải lên, cuối cùng tụ lại một điểm bên ngực trái cùng với đóa hoa bách hợp đang đua nở. Trên đỉnh của mỗi cánh hoa điểm những sắc tím li ti, bên trong cánh hoa điểm những hạt ngọc trai nhỏ màu vàng được đính vào với nhau. Phía trước bên phải xương hông cũng có một đóa hoa bách hợp nở to và rực rỡ hơn cả đóa hoa ở trên ngực trái. Vạt váy được thiết kế xòe, phía dưới được đính những hạt ngọc trai màu trắng tạo ra những hình tròn nhỏ, có cảm giác nhấp nhô, trông rất sống động.

Không hổ danh là nhà thiết kế bậc thầy được ái mộ, đẹp đến rung động lòng người. Úc Hàn Yên không tiếc lời khen ngợi:

"Rất đẹp."

Nghe xong câu khen ngợi của cô, cả hai người đàn ông đều mỉm cười vui sướng. Alex vui mừng vì tác phẩm của mình được công nhận, còn Lăng Diệp vui mừng vì món quà của mình đã lấy được lòng người kia.

"Chờ anh quay lại."

Lăng Diệp cúi người xuống, hôn một cái lên gương mặt trắng nõn gương của Úc Hàn Yên, nói.

Úc Hàn Yên nhếch miệng, gợn lên một đường cong đẹp mắt, nhẹ nhàng đáp lại:

"Uhm".

Lăng Diệp vừa đi, Alex liền nói với hai người trợ lý của mình:

"Hai người giúp cô ấy thay đồ đi."

"Không cần đâu."

Úc Hàn Yên cự tuyệt không chút do dự. Ngoài Lăng Diệp ra, cô thực sự không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác. Lần trước ở studio A.L cũng là tự tay cô thay đồ, và lần này cũng không ngoại lệ.

Thay đồ xong, Úc Hàn Yên đi ra ngoài, trước ánh mắt kinh ngạc của Alex và hai người trợ lý, cô đi về phía bàn trang điểm của mình ngồi xuống.

Alex là người phản ứng kịp đầu tiên, hần đi tới chỗ bàn trang điểm, bắt đầu giúp Úc Hàn Yên trang điểm. Thoa kem, đánh phấn, kẻ lông mày, tô môi. . .

Sau khi mặt cô được trang điểm xong, hai trợ lý của Alex vội vàng bước đến, thật cẩn thận đỡ tóc Úc Hàn Yên lên, cho đến khi chiếc vương miện công chúa bằng kim cương được đội lên trên đầu cô họ mới buông tay.

Alex nhìn người trong gương, huyết sắc đều cáng một tiếng, đánh định lên tiếng biểu đạt cảm tưởng của mình, thì bị Lăng Diệp cầm hai hộp quà đi từ bên ngoài vào cắt ngang:

"Lại dám huyết sắc đều cáng với người phụ nữ của tôi, có phải cậu không muốn sống nữa? Cút."

Alex vẫy tay ra hiệu cho hai người trợ lý của mình đi ra ngoài, còn mình ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng, nói thăm thưng:

"Diệp, có người bạn nào như anh chứ, dùng xong người ta liền ném luôn."

Lăng Diệp liếc xéo hần một cái, không thèm để ý đến hần, đặt chiếc hộp hình chữ nhật ở trên tay lên trên bàn chỗ ghế sofa, sau đó xoay chiếc ghế của Úc Hàn Yên lại, để cô đối diện với mình.

Có thể nói, ngay sau đó, anh đã bị bất ngờ đến trầm trọng. Anh dùng giọng trầm thấp nói:

"Tiểu Yên, em đẹp quá."

Khuôn mặt Úc Hàn Yên không tự chủ được đỏ lên, lần đầu tiên cô mở miệng khen ngợi:

"Anh cũng rất đẹp trai."

"." Alex hết ý kiến! Hai người này có còn để hần vào trong mắt nữa không đây? Buồn nôn.

Rõ ràng, bởi vì lời khen của cô mà Lăng Diệp rất vui mừng, nụ cười đã đọng đầy trong mắt. Anh mở nắp trên của hộp quà tinh xảo ra, ngay tức khắc ánh sáng chói mắt phát ra bên ngoài.

"Mẹ kiếp. Đúng là có tiền!" Alex nhìn thấy bộ khuyên tai, chiếc vòng cổ cùng nhẫn đều bằng kim cương đang nằm yên tĩnh trong chiếc hộp, không khỏi kinh ngạc, thờ dài nói.

Phía trên bên trái hộp quà là một đôi khuyên tai kim cương hình giọt nước, phía trên bên phải hộp quà là một chiếc nhẫn đính kim cương hình bầu dục, còn phía bên dưới là một chiếc vòng cổ bằng kim cương. Trọng điểm chính là chiếc vòng cổ. Trên chiếc vòng cổ gắn những viên kim cương hình tròn và hình quả lê được chế tác thủ công, nổi bật là viên kim cương cao cấp 100 carat ở chính giữa được bao quanh bởi vô số những viên kim cương nhỏ.

Nếu Alex biết rằng, những viên kim cương này đều từ một khối kim cương có cấp độ màu D, độ tinh khiết FL hiếm có được, thì sẽ càng kinh hãi hơn rồi.

Cấp độ màu D: Theo thang chia cấp độ màu kim cương “D - Z Color scale”, cấp độ màu càng cao thì giá kim cương càng tăng, cấp độ màu cao nhất

trong nhóm D - Z color scale là D và giảm dần tới Z.

Độ tinh khiết FL: Là những viên kim cương hoàn hảo rất hiếm khi sử dụng trong đồ trang sức. Chúng thường được lưu giữ ở những nơi an toàn.

Sau khi Úc Hàn Yên nhìn thấy chiếc nhẫn, còn đang suy nghĩ không biết Lăng Diệp có quý một chân xuống để cầu hôn với mình không, thì đã cảm thấy tay trái của mình bị cầm lên, lúc cô còn chưa kịp phản ứng chiếc nhẫn đã được đeo lên ngón áp út của cô.

"" Đúng là, cô không nên có quá nhiều kỳ vọng.

Lăng Diệp giữ chặt bàn tay trái của Úc Hàn Yên, nhìn một lúc lâu, sau khi gạt đầu hải lông một cái mới đeo khuyên tai và vòng cổ cho cô. Mặc dù đây là lần đầu tiên anh đeo khuyên tai và vòng cổ cho người khác, nhưng bởi vì anh đã tập trung toàn bộ tâm tư vào đó, cho nên cũng không mắc phải sai lầm nào.

Alex nhìn Úc Hàn Yên đã được ăn mặc chỉnh chu xong thì thét to lên:

"Diệp! Người phụ nữ của anh đây là muốn đoạt hồn con người ta nha!"

Đồ trang sức chẳng những không làm lu mờ đi vẻ đẹp của cô, mà ngược lại, cô càng nổi bật hơn nó.

Lăng Diệp vừa mở hộp quà thứ hai ra, vừa kiêu hãnh nói:

"Người phụ nữ của tôi, đương nhiên là tốt nhất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Trước bữa tiệc

Bên trong hộp quà thứ hai một đôi giày thủy tinh đang nằm yên tĩnh.

Úc Hàn Yên nhìn đôi giày thủy tinh đầy kinh ngạc . Cô nghĩ như thế nào cũng không thể ngờ được, Lăng Diệp lại có phần lãng mạn như thế này.

"Oh, my God! Đây không phải là đôi giày thủy tinh - kiệt tác của ngài Martin sao? Alex từng lớn hai mắt, đang ngồi trên ghế sofa cũng đột nhiên bật dậy, không để ý gì đến hình tượng của mình, giơ tay phải ra chỉ vào đôi giày thủy tinh thét to lên.

Úc Hàn Yên liếc mắt, nhìn hẩn xem thường nói:

"Kích động đến mức như vậy sao?"

Alex liếc Úc Hàn Yên một cái, tỏ vẻ như cô không biết tí gì, dùng giọng vô cùng sùng bái nói:

"Đôi giày thủy tinh này đã được ngài Martin thiết kế từ 30 năm trước, nhưng đến tận bây giờ nó vẫn chỉ là bản thiết kế, chứ chưa cho ra thành phẩm. Đã có vô số người giàu có, quyền quý muốn mua lại nó, nhưng tất cả đều bị ngài Martin từ chối."

"Nghe nói bản thiết kế được lấy cảm hứng từ một giấc mơ, cho dù là ngài Martin, thì cả cuộc đời cũng không thể có thêm được một tác phẩm có thể sánh ngang với nó. Trong mắt người đời nó chính là báu vật vô giá, có được nó là có được ánh mắt ngưỡng mộ của toàn thế giới, cũng như là đã có được lời chúc phúc của ngài Martin. Chỉ cần đôi tình nhân nào được ngài ấy chúc phúc thì đều không ngoại lệ, sẽ có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn cả đời."

"Diệp, anh tin không?" Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Diệp, hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lăng Diệp nghe xong, biết cô đang hỏi về câu nói sau cùng của Alex, anh cầm một chiếc giày thủy tinh trong đó lên, lơ đãng đáp:

"Thì cảm thấy nó thích hợp với em thôi."

"." Alex đã bị châm chọc đến bất lực rồi. Cảm thấy thích hợp với cô, cho nên bất luận như thế nào cũng phải có bằng được nó sao?

Trước con mắt khiếp sợ đang nhìn mình chăm chăm của Úc Hàn Yên và Alex, Lăng Diệp quỳ một chân lên đất, đặt chân trái của Úc Hàn Yên lên trên đùi mình, rồi cầm một chiếc giày thủy tinh lồng vào bàn chân trái xinh xắn, trắng nõn của cô, sau đó lại tiếp tục một chiếc bên phải.

Úc Hàn Yên ngẩn ngơ nhìn Lăng Diệp, đầu óc đã rối tinh rối mù, không thể suy nghĩ được gì nữa. Mặc dù mới vừa rồi cô còn ảo tưởng trong đầu là anh sẽ quỳ một chân xuống đất, thế nhưng khi anh thật sự làm như vậy thì cô lại hoàn toàn không dám tin.

Sau khi Alex đã kinh hãi đủ, liền cười thầm trong bụng, xem ra trong lòng Diệp cô ấy đã quan trọng đến mức không thể thay thế được rồi. Sức mạnh của tình yêu quả nhiên là vĩ đại. Hắn đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi không gian ái muội này, nghĩ thầm "Đã đến lúc chuẩn bị váy cưới."

Bữa tiệc tối nay được cử hành hết sức long trọng, chỉ cần nhìn số lượng thực khách gấp ba lần năm trước cũng đã đủ biết. Những người được mời đều là những người ưu tú trên thế giới, thậm chí trước đây tất cả các ký giả đều không được phép vào, thì lần này đều được mời đến. Những người may mắn nhận được thiệp mời không khỏi cảm thấy hân diện. Bữa tiệc tối nay không thể nghi ngờ, chính là một cơ hội rất tốt để cho bọn họ làm quen với các giới quyền uy. Điều này có ảnh hưởng cực kỳ quan trọng đối với tiền đồ rộng mở của bọn họ, cho nên những người nhận được thiệp mời, cho dù là bận rộn cũng phải dành thời gian ra để tham dự bữa tiệc này.

Chỉ có điều, hình như bữa tiệc tối nay không chỉ đơn thuần là tổ chức sinh nhật cho ông cụ, bởi vì bên trên thiệp mời chỉ nhắc đến địa điểm tổ chức. Những người trước đó đã từng tham dự tiệc mừng sinh nhật của ông cụ, khi đến biệt thự nhìn thấy lượng khách đến tham dự tăng hơn rất nhiều so với trước đó thì cũng chỉ cho nguyên nhân là năm nay làm mừng đại thọ 70 cho ông cụ mà thôi.

Lúc này cũng đã sắp đến giờ tổ chức tiệc, cho nên Alex đi vào phòng khách - nơi đã tụ tập hàng loạt khách khứa. Bọn họ hoặc là những người trẻ tuổi hay người già, hoặc cao hay thấp, tất cả đều là những nhân sĩ trong xã hội thượng lưu.

Dựa vào chiều cao 1m9, Alex vội vàng tìm kiếm người quen của mình. Thật sự là hắn chẳng có hứng thú tiếp xúc với những người già dối này, nếu không phải tối nay là ngày đính hôn của Diệp thì hắn đã chuẩn từ sớm rồi. Đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt của hắn. Đối phương đang bị một nhóm người vây quanh, từ nam đến nữ, từ già đến trẻ đều có đủ.

Khóe miệng Alex khẽ giật giật, người này đúng là bị cả nam lẫn nữ đều xoi tái rồi. Tinh thần trọng nghĩa khí vô bờ trong hắn trời dấy, trong nháy mắt đã hóa thân thành anh hùng đi cứu "mỹ nhân". Hắn đi xuyên qua đám người tới bên cạnh người kia, đưa tay kéo cánh tay hắn, lôi thẳng ra ngoài.

Trước đó Thiên Nhất còn muốn phản kháng, nhưng khi nhìn thấy là Alex liền để mặc cho hắn kéo mình đi.

"Người đàn ông đó là ai vậy? Sao lại khiêm nhã như thế chứ?" Một vị khách nam trẻ tuổi nói.

"Đúng thế, đúng là không có giáo dục. Không thấy chúng ta đang nói chuyện với chàng trai xinh đẹp đó sao? Thế mà không nói lời nào, đã kéo luôn người ta đi." Một quý bà nói phụ họa vào.

"Ngay cả hắn ta các vị cũng không biết sao? Hắn chính là ông chủ của Studio A.L đó!" Một cô gái trẻ lên tiếng.

"Đúng là không coi ai ra gì, giống hệt như tin đồn mà." Mấy người không hẹn mà đều cùng lên tiếng.

.....

Alex giữ cánh tay Thiên Nhất kéo một mạch ra ngoài, tới vườn hoa bên ngoài biệt thự mới dừng lại. Hắn buông cánh tay Thiên Nhất ra, cả người dựa vào chiếc cột lớn màu trắng, cười như không cười nhìn lên bầu trời.

"Khụ khụ, Alex, cảm ơn anh đã kéo tôi ra khỏi đám người kia." Thiên Nhất bị ánh mắt đối phương làm cho xấu hổ, sau khi hắng giọng một cái mới nói.

Alex không có ý định cứ như vậy mà buông tha cho hắn, nói tóm tắt:

"Thật không nhìn ra người có cái thân xác như thế này lại được hoan nghênh như vậy nha~"

"." Thiên Nhất thức thời chọn cách không để ý đến lời nói của đối phương, hắn khẽ ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với đối phương:

"Anh làm như thế không sao đó chứ? Tính khí của những người đó cũng không được tốt đâu."

Alex nhún nhún vai xem thường, lơ đãng đáp:

"Dù sao thì tôi cũng đã có tiếng là tên quái đản rồi."

Hắn dừng một chút, chuyển sang đề tài khác:

"Lúc trước không phải anh nói đang ở Trung Quốc sao?"

Rõ ràng Thiên Nhất không muốn đề cập đến vấn đề này, hắn hơi buồn bực nói:

"Tổng giám đốc gọi tôi về tham dự bữa tiệc tối nay." ԁ-ԁ-ԁ-ԁ Kỳ thật hắn có chút thắc mắc, tại sao tổng giám đốc lại muốn hắn tham dự bữa tiệc này, dù sao hắn cũng chỉ là cấp dưới của tổng giám đốc mà thôi.

Alex nhú lông mày có chút không thoải mái, cũng không truy cứu nguyên nhân Thiên Nhất đi Trung Quốc. Hắn ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, nhếch nhếch khóe môi, nói chậm rãi:

"Tôi nghĩ, ngay sau đây thôi anh sẽ biết lý do tại sao Lăng Diệp lại gọi anh về tham dự bữa tiệc tối nay."

Alex nghĩ rằng Lăng Diệp muốn để cho càng nhiều người chia sẻ niềm vui với mình càng tốt, nên mới cho gọi Thiên Nhất về. Còn sự thật có phải như thế

hay không thì cũng chỉ có bản thân Lăng Diệp mới biết.

Cùng lúc đó, tại một góc khác trong phòng tiệc, một cô gái có mái tóc xoăn, dáng rất đẹp đang đứng nói chuyện chăm chú với một người đàn ông cao to, anh tuấn đối diện với mình.

"Anh, anh đã thay đổi."

Khỏe mỗi người đàn ông hơi giật giật, không đáp lại câu nói của cô ta.

"Không phải là anh đã thích ai rồi đó chứ? Nếu không tại sao đột nhiên anh lại 'giữ mình trong sạch', không qua lại với những người phụ nữ kia nữa, lại còn thẳng thừng cự tuyệt hôn sự ông nội đã an bài cho anh."

Người đàn ông cười khỏ một cái, thấy Lăng Sanh đã xuất hiện tại phòng tiệc thì thản nhiên nói:

"Bữa tiệc bắt đầu rồi."

Đối diện với cửa chính của phòng tiệc là chiếc cầu thang chạy thẳng lên lầu hai. Ở chính giữa cầu thang, trên hành lang lầu hai đặt một chiếc bức hình vuông, lúc này Lăng Sanh đứng trước chiếc bức có chiều dài và chiều rộng đều ba mét, áp sát vào micro, chỉ nghe thấy giọng nói rất vui mừng của ông:

"Chào mọi người, cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian bận rộn của mình để tới tham dự bữa tiệc sinh nhật của Lăng mỗ tôi! Nhìn thấy mọi người đến tham dự Lăng mỗ tôi thật sự rất vui."

Ông dừng một lúc, quăng một trái bom về phía đám đông:

"Thật ra hôm nay ngoài sinh nhật của Lăng mỗ tôi ra, còn là ngày đính hôn của cháu trai Lăng mỗ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lúc bữa tiệc diễn ra

Lời của Lăng Sanh khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi. Bọn họ thì thầm to nhỏ với nhau, nhất thời trong phòng tiệc trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên, đèn điện trong phòng tiệc vụt tắt, một chùm ánh sáng chiếu về phía cầu thang, rọi thẳng vào người Úc Hàn Yên và Lăng Diệp. Mọi người không hẹn đều im bật, nhìn về phía hai người vừa mới xuất hiện đầy kinh ngạc, đến nỗi quên cả hô hấp.

Chỉ thấy mái tóc của cô dâu được cuộn lại, một chiếc vương miện cài chặt vào trong tóc. Chiếc vương miện công chúa bằng kim cương cài trên đầu cô phát ra ánh sáng chói lóa như vì sao trên trời, khiến cô trông giống như nàng tiên nữ giáng trần. Đôi khuyên tai hình giọt nước cô đeo trông ướt át, trong suốt như giọt nước thật, càng làm nổi bật lên khí chất cùng vẻ đẹp có một không hai của cô. Sợi dây chuyền kim cương quện vào chiếc cổ vô cùng hoàn mỹ, theo từng động tác giro tay nhắc chân của cô mà phát ra những ánh sáng lấp lánh.

Vóc dáng yêu ma hoàn hảo của cô dâu tương lai được bao bọc trong chiếc váy màu trắng xinh đẹp đến kinh người. Chiếc váy ngắn trên đầu gối giúp phô ra đôi chân thon dài, cân đối gần như hoàn mỹ của cô. Dưới chân cô là đôi giày cao gót thủy tinh có một không hai trên đời.

Cao quý, thuần khiết, thần tiên, thanh lịch, tuyệt đẹp.

Chú rể tương lai, trên người là bộ âu phục màu đen được cắt may thủ công vô cùng khéo léo, tôn lên triết để dáng người cao to, khỏe đẹp của anh. Bên trong, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, hai cúc trên mở ra, càng làm nổi bật lên khí chất hào hiệp cùng sự hoang dã của anh. Trên dải tai trái rủ xuống là chiếc khuyên tai màu đỏ, lấp lánh đèn trắng rọi vào tạo nên vẻ đẹp cực kỳ diễm dúa, lừng lờ cùng khát máu.

Khí phách, hoang dã, cao quý, lịch lãm, tuấn kiệt.

"Mẹ kiếp! Hai người bọn họ đúng là đẹp đến chết người! Mẹ nó, đẹp đôi thế!"

Mạc Vũ đứng trong đoàn người không nhịn được thở dài nói. Tới nay trên người hắn là một cây trắng, trông giống hệt như chàng bạch mã hoàng tử bước ra từ trong chuyện cổ tích.

"Đúng vậy! Bọn họ giống như một đôi trời sinh." Người mặc bộ âu phục màu tím - Tề Ngôn gật đầu nói phụ họa.

Khi Úc Hàn Yên và Lăng Diệp đi đến bên cạnh Lăng Sanh, toàn bộ đèn điện trong phòng tiệc đều được bật lên, trong nháy mắt không gian trở nên sáng ngời vô cùng.

Sự thay đổi của ánh sáng đã mang ý thức của nhóm nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp trở lại. Bọn họ nhao nhao đem camera nhắm thẳng vào hai kiệt tác của thượng đế, hưng phấn giống như đã phát hiện ra kho báu độc nhất vô nhị vậy. Hai người kia đã hấp dẫn bọn họ hoàn toàn, hơn hẳn bất kỳ một người mẫu nào.

Lăng Diệp đưa tay trái ra nhận lấy chiếc micro từ tay Lăng Sanh. Tay phải anh cầm bàn tay trái đang đeo nhẫn của Úc Hàn Yên giờ lên cao, dùng giọng trầm thấp, dễ nghe nói:

"Vị hôn thê của tôi - Úc Hàn Yên. Cả đời này phụ nữ của tôi sẽ chỉ có cô ấy. Mà đàn ông của cô ấy cũng chỉ có thể là tôi."

Anh dừng một lúc, liếc nhìn Bạch Triết Hiền một cái, dùng giọng lạnh lùng, sắc bén nói:

"Nhưng nếu có người không thức thời, dám có ý định với người phụ nữ của tôi thì cũng đừng trách tôi không hạ thủ lưu tình."

"Đây chính là Tổng giám đốc của Lăng Thị?" Bạch Triết Nhã thì thầm, trong mắt cô ta tràn đầy khát vọng. Người đàn ông này, cô muốn.

Cô ta nhìn về phía anh trai, đang định cảm ơn hắn đã để cô làm bạn gái hắn tối nay, lại kinh ngạc khi phát hiện ra anh trai mình đang ngẩn ngơ nhìn cô dâu tương lai của Lăng Diệp.

Úc Hàn Yên nhếch nhếch khóe môi, đưa tay phải cầm lấy chiếc micro trong tay Lăng Diệp, đặt tới sát môi mình, quét mắt nhìn một lượt đám đông phía dưới, chiếc miệng khẽ mở tản ra hơi thở mùi đàn hương, sâu kín nói:

"Người đàn ông này là của Úc Hàn Yên tôi. Từ đầu đến chân đều là của tôi. Nếu có người phụ nữ nào dám có ý định với người đàn ông của tôi thì cũng đừng trách tôi không hạ thủ lưu tình."

Cô vừa nói dứt lời, tất cả mọi người lại bắt đầu bàn luận sôi nổi.

"Thật ngạo mạn! Cô ta là con gái nhà nào vậy? Lại dám cả gan nói ra câu như thế!"

"Hình như tự nhiên xuất hiện, không biết thân phận cô ta như thế nào."

"Cô ta không phải là bạn gái của tổng giám đốc Lăng trong cuộc gặp gỡ thương nhân lần trước sao?"

.....

Bạch Triết Nhã cười khinh khinh. Người đàn ông này, nhất định cô ta phải giành được. Thật vất vả mới có người đàn ông làm cho trái tim cô ta đập rộn lên, cô ta sao có thể buông tha được.

Mặc dù mọi người bên dưới bàn luận rất nhỏ, nhưng cũng không lọt qua được lỗ tai Úc Hàn Yên. Cô cười lơ đãng, dù sao mình cũng đã cảnh cáo các cô rồi, nếu như vẫn có người không thức thời thì cũng đừng trách cô tàn nhẫn.

Mạc Vũ huyết sáo đều cáng, không sợ chết hét lên:

"Hôn một cái, hôn một cái!"

Đám công tử ăn chơi cũng thi nhau gào lên:

"Hôn một cái, hôn một cái."

Ngoài dự đoán của mọi người, mặt Lăng Diệp không hề lạnh lùng, khóe miệng anh khẽ nâng lên thành một đường cong đẹp mắt, anh xoay người lại đối mặt với Úc Hàn Yên, tay trái vòng quanh eo cô, tay phải đặt lên gáy cô, kéo cô sát vào mình, lúc này mới biểu diễn một nụ hôn nồng nhiệt kiểu Pháp.

Nhìn thấy cảnh này, trong phòng tiệc trở nên náo nhiệt đến điên cuồng.

Mạc Vũ nhìn cục diện này cực kỳ hài lòng, đột nhiên hắn cảm thấy Tề Ngôn bên cạnh quá trầm mặc thì vỗ vỗ vai Tề Ngôn, hỏi:

"Sao vậy?"

"Hình như vừa rồi tôi nhìn thấy Thiên Nhất." Tề Ngôn nhìn ra cửa phòng tiệc, cau mày nói. Mặc dù trong thời gian qua Mạc Vũ ở cùng với bọn hắn như không có chuyện gì cả, nhưng nhiều đêm tỉnh dậy ra ngoài uống nước, hắn đều nhìn thấy Mạc Vũ ngồi uống rượu một mình. Mạc Vũ đối với Thiên Nhất là thật lòng.

"Ồ đâu?!" Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ mở to vô hạn, nhìn ra phía cửa, đầy khẩn trương cùng mong chờ hỏi.

Tề Ngôn nhớ lại người mình vừa mới nhìn thấy, nói:

"Không nhầm thì vừa đi ra khỏi cửa phụ."

Mạc Vũ không nói hai lời, vội vàng nhắc chân đi ra khỏi cửa.

Lăng Diệp đang cùng Úc Hàn Yên hàn huyên với khách khứa, thấy một bóng trắng vội vàng lướt qua, trong mắt anh thoáng qua một nụ cười.

"Tại sao lại ra đi đột ngột như vậy?" Alex nhìn Thiên Nhất đang đứng trong một góc tối, kỳ quái hỏi.

"Không có gì, không thích quá náo nhiệt thôi." Không nhìn thấy rõ nét mặt Thiên Nhất, chỉ nghe thấy giọng nói của hắn không quá cao.

Alex thấy hắn nói cho qua chuyện thì hỏi nhỏ:

"Không phải là anh đã thích người phụ nữ của Diệp đó chứ?!" Không thể trách hắn đã nghĩ như vậy. Lúc Thiên Nhất nghe thấy mọi người hô "hôn một cái", sắc mặt hắn lập tức thay đổi, sau đó liền chạy ra đây.

Thiên Nhất im lặng, tức giận nhìn đối phương nói:

"Anh nghĩ quá nhiều rồi."

Alex nghe xong đưa tay kéo Thiên Nhất ra khỏi góc tối, nhìn hắn nghiêm túc nói:

"Tôi cảm thấy tôi là người biết lắng nghe."

Lúc Mạc Vũ nhìn thấy Thiên Nhất, đang định đến nói chuyện đường hoàng, lại nhìn thấy người trong lòng mình đang để mặc cho một tên đàn ông khác giữ chặt cánh tay, thì lý trí đều biến mất. Hắn bước vội lên trước, giơ tay trái ra, nắm ngón tay khép chặt lại, dùng sức bóp mạnh cổ tay Alex, sau khi đã làm cho đối phương buông tay ra, tay phải lại trực tiếp "thăm hỏi" chiếc cằm của hắn.

Động tác của đối phương quá nhanh, đến khi Thiên Nhất kịp phản ứng lại thì Alex đã ngã nằm vật vã trên đất, máu tươi ở khóe miệng đang chảy ra. Thiên Nhất vội vàng rút chiếc khăn tay từ trong ngực ra, bước vội đến bên Alex, ngồi xổm xuống, vừa lau máu cho hắn vừa hốt hoảng hỏi:

"Anh có sao không?"

Mạc Vũ thấy vậy càng tức giận hơn. Hắn kéo Thiên Nhất ra, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Thiên Nhất, cười lạnh nói:

"Quan tâm hắn ta như thế? Vậy nếu tôi đánh chết hắn thì thế nào?"

"Anh phát điên cái gì? Anh ta là bạn tôi!" Thiên Nhất chỉ sợ Mạc Vũ lại ra tay lần nữa, vội vàng quát lên.

Mạc Vũ hừ nhẹ một tiếng, lại đập cho Alex một cái, lạnh lùng nói:

"Bạn thì sao nào? Nếu hắn đụng vào anh thì phải chịu con thịnh nộ của tôi."

Thiên Nhất vô cùng tức giận, lại không thể thoát khỏi sự kìm hãm của đối phương. Hắn thét to lên:

"Anh cho rằng ai cũng xấu xa giống như anh sao? Mạc Vũ, tôi nói cho anh biết, anh còn dám ra tay với anh ta, tôi chết cũng sẽ không bỏ qua cho anh."

Mạc Vũ nghe xong, càng thêm phần nộ. Hắn đẩy Thiên Nhất vào sát chiếc cột, mạnh mẽ hôn.

33.2

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Lúc bữa tiệc diễn ra (2)

Alex vốn đang trong tình trạng không hiểu gì, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, lại nhìn thấy Thiên Nhất bị hôn mãnh liệt, thì rút cuộc cũng hiểu ra vì sao mình bị đánh. Nhưng mà người đàn ông này có ham muốn chiếm hữu cũng quá cao đi. Mình mới chỉ kéo cánh tay Thiên Nhất thôi mà.

Hắn nhỏ máu trong miệng ra đất, vùng vẫy đứng dậy, nhắc chân lên hung hăng đá về phía Mạc Vũ. Hắn không phải là người hào phóng đến nỗi bị đánh mà không trả miếng lại.

Lúc chạm vào môi Thiên Nhất, lửa giận trong người Mạc Vũ cũng tiêu tan hoàn toàn, không còn chút tăm hơi gì. Môi đối phương vẫn tốt đẹp như cũ - mềm mại, ngọt ngào, làm hắn không thể thoát ra được. Lúc hắn đang mặc sức nhắm nháp môi lưỡi mình đã áp ủ bấy lâu, chợt cảm thấy phía sau có nguy hiểm, hắn mau chóng xoay người, đồng thời chiếc chân trái thon dài, mạnh mẽ đá thẳng ra ngoài không hề thương tiếc.

Tề Ngôn thấy Mạc Vũ đi được một lúc nhưng vẫn chưa trở lại, trong lòng thấy kỳ quái liền đi ra cửa, không ngờ nhìn thấy đúng cảnh này. d·đ·l·q·đ

Nếu chiếc chân đang đá của Mạc Vũ là chân phải, thì đối phương không bị chết cũng sẽ bị tàn phế rồi. Nhìn nét mặt Thiên Nhất lo lắng như thế cũng biết, người này đã xong đời rồi, Mạc Vũ không phải đang đùa.

Tề Ngôn cân nhắc lợi hại xong, vội vàng kéo người kia ra phía sau mình, cau mày nói:

"Mạc Vũ, bình tĩnh một chút."

"Tự vệ thôi mà." Mạc Vũ túm lấy Thiên Nhất đang định thoát khỏi vòng tay mình, giữ chặt trong ngực, lơ đãng nói.

Thiên Nhất không thể cử động được, gần đến nỗi khuôn mặt đã đỏ bừng, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, thốt lên:

"Tề Ngôn, anh ta là bạn của tổng giám đốc - Alex."

". . . ." Thân thể Mạc Vũ cứng đờ, nhìn về phía người vừa bị đánh, sao hắn không biết, Diệp lại có người bạn yếu ớt như vậy? Hơn nữa, đối phương rõ ràng là đàn ông, nhưng sao lại chẳng thấy tí khí chất nào của đàn ông vậy.

Tề Ngôn quay đầu nhìn người sau lưng mình, thấy khoe miệng đối phương đang rỉ máu, trong nhất thời có cảm giác vô lực. Mạc Vũ thật lỗ mãng, lần trước hắn tự động dẫn Úc Hàn Yên đến phòng huấn luyện, Diệp đã không phạt rồi, bây giờ lại đánh cho bạn Diệp thành ra bộ dạng như thế này.

"Diệp quen biết loại người lỗ mãng như anh, thật là xui xẻo ba đời." Alex nhìn Mạc Vũ giễu cợt.

Mạc Vũ nghe xong lại xù lông lên, nhìn Alex quát:

"Mẹ kiếp, đồ Lesbian, anh vẫn còn nói được sao!"

Sắc mặt Alex vốn đã khó coi càng thêm khó coi hơn, chửi lại:

"Còn anh thì đồng tính, cả anh và gia đình anh đều là đồng tính!"

Tề Ngôn liếc xéo Mạc Vũ một cái, hỏi:

"Cậu đã đánh anh ta vào đâu?"

Mạc Vũ "hừ" một tiếng không trả lời.

Thiên Nhất thấy Alex vẫn đang dùng tay trái nắm cổ tay phải mình, vội vàng nói:

"Anh xem cổ tay anh ta xem có bị trật khớp không?"

Mạc Vũ lấy tay che miệng Thiên Nhất lại. Hắn ghét nhất là miệng người kia thốt ra những lời quan tâm người khác. Hắn nhún nhún vai, hào phóng nói:

"Tôi đánh anh ở đâu thì anh đánh lại tôi ở đó đi. Tôi tuyệt đối sẽ không đánh lại."

Alex cảm nhận được sự đau đớn từ cổ tay phải và chỗ dưới cằm truyền đến, cười lạnh nói:

"Anh cho rằng như vậy sẽ huê nhau? Đừng có mơ." Dĩ nhiên hắn cũng không từ chối việc Tề Ngôn nắn xương lại cho hắn, bởi trong tiềm thức của hắn, Tề Ngôn là người rất tốt.

Cảm thấy Mạc Vũ có xu hướng động thủ, Thiên Nhất hung hăng cắn một cái vào bàn tay hắn.

"Cắn cho thỏa thích đi. Cắn xong thì theo tôi về nhà." Sự chú ý của Mạc Vũ bị kéo trở lại, hắn không rút tay mình ra, để mặc đối phương cắn, nghiêm túc nói.

Lúc này bên trong phòng tiệc, những giai điệu rung động lòng người từ từ vang lên. «đ»»»đ Úc Hàn Yên nhìn xung quanh, từng đôi đôi một đã kéo nhau vào sàn nhảy, hai tay cô vòng quanh hông Lăng Diệp, để anh quay sang phía mình, cười hỏi:

"Quý ông đẹp trai, không biết tôi có vinh hạnh được mời ngài nhảy chung một điệu không?"

Cô rất muốn biết, lạnh lùng cùng bá đạo như anh thì khi nhảy Waltz sẽ ra cái dạng gì.

Lăng Diệp nhếch nhếch khóe môi, cúi đầu xuống摸摸 lên môi Úc Hàn Yên, áp đến tai cô, lè lưỡi liếm liếm vành tai cô, dùng giọng khiêu gợi nói:

"Như em mong muốn."

". . . ." Tại sao cô cứ có cảm giác trên người Lăng Diệp tản mát ra hơi thở nguy hiểm vậy? Cô hắng giọng một cái, nghiêm túc nói:

"Đột nhiên em không muốn khiêu vũ nữa."

"Hử?" Thanh âm của Lăng Diệp được kéo ra thật dài, âm cuối đưa lên cao, tràn đầy khêu gợi.

Ánh mắt Úc Hàn Yên lóe lên, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, nói:

"Chân em đau."

Trong lòng Lăng Diệp lướt qua một nụ cười, người này không biết mỗi khi cô nói dối ánh mắt sẽ lóe lên. Đột nhiên anh ngồi xổm xuống, mạnh mẽ cởi đôi giày thủy tinh của Úc Hàn Yên ra, hai tay vòng chắc quanh eo cô, hơi dùng sức nhấc cô lên, đặt cô giẫm lên trên giày mình, sau đó sải bước đi đến sân nhảy.

"." Nhìn đôi môi mỏng của đối phương gần mình trong gang tấc, người nào đó đã trì trệ rồi. Rõ ràng là cô muốn giữ một khoảng cách nhất định với nhân vật nguy hiểm này, nhưng sao cuối cùng lại ngược lại, kẻ sát đối phương thế này chứ?

Lăng Diệp là bang chủ của bang Liệt Diễm, đồng thời cũng là con nhà quyền quý, cho nên việc khiêu vũ chẳng thể thành vấn đề. Cho dù có mang theo một người cũng không hề ảnh hưởng đến kỹ thuật khiêu vũ đẹp mắt của anh.

Úc Hàn Yên có tâm trạng muốn khóc. Tay trái Lăng Diệp đang lên xuống trên choker sau lưng cô, hơi thở ấm áp như có như không phả vào tai cô, đôi môi đỏ mọng thì thoáng lướt qua gương mặt cô. Đúng là, lòng hiếu kỳ hại chết con mèo. Nếu cô không đề cập đến chuyện khiêu vũ thì bây giờ đâu có phải bị như thế này.

Lăng Diệp cực kỳ hài lòng khi thấy cơ thể trong lòng mình càng lúc càng mềm mại. Anh rất hưởng thụ nhìn gương mặt càng ngày càng đỏ hồng trước mặt.

"Diệp, em không muốn nhảy nữa." Giọng Úc Hàn Yên hơi nghẹn ngào, thì thào.

Rất tốt, đã sinh ra dục vọng với mình rồi. Con người đen láy của Lăng Diệp phát ra tia sáng, d ☆ đ ☆ l ☆ q ☆ đ giống như là trà đùa người kia để anh nhìn thấy mà không ăn được vậy, chỉ nghe thấy giọng nói chậm rãi của anh:

"Anh muốn nhảy."

"."

Bạch Triết Nhã liếc nhìn hai người nổi bật trong sân nhảy, lại nhìn bộ dáng chán nản, thất thần của anh trai, nhỏ giọng nói:

"Anh, thích thì phải chủ động theo đuổi, phải có dũng khí bắt chấp tất cả xông về phía trước."

Thấy bộ dáng đối phương vẫn như cũ, cô ta cũng mặc kệ, xoay người đi về phía Lăng Sanh đang ngồi cách đó không xa.

"Ông Lăng, chúc ông sinh nhật vui vẻ!"

Lăng Sanh lục tìm tên đối phương trong đầu mình, nhưng lại không nhớ ra có biết người nào như thế, ông cười hòa ái nói:

"Ha ha, cảm ơn, cô là?"

Bạch Triết Nhã cười cười lơ đãng, dùng giọng dễ nghe nói:

"Cháu là cháu gái của Bạch Lê."

Cháu gái Bạch Lê? Có vẻ như trong đầu có chút ấn tượng gì đó, ông cười nói:

"Aiz! Cháu xem trí nhớ của ta xem! Người già không dùng được nữa rồi."

"Đâu có, trí nhớ của ông Lăng vẫn còn tốt lắm! Triết Nhã đã sống ở nước Anh mấy chục năm rồi, hôm qua mới về nước, ông Lăng không nhận ra cháu cũng là chuyện rất bình thường mà." Cô ta nói xong, dừng một lúc, giống như lơ đãng nhìn về phía sân nhảy, thờ dãi nói:

"Tổng giám đốc Lăng đối với vị hôn thê thật tốt! Lại còn để cô ấy giẫm lên chân mình khiêu vũ."

Lăng Sanh đã xông pha trong thương trường mấy chục năm, nhất định là người tình tường trong những người tình tường. Ông đã nghe ra giọng khích bác về mối quan hệ của cháu mình với Tiểu Yên, mặt ông không đổi sắc nói:

"Tên nhóc đó có thể được ở cùng một chỗ với Tiểu Yên là hẳn đã có phước lắm rồi. Nếu hẳn dám đối xử không tốt với Tiểu Yên thì ta sẽ là người đầu tiên không tha cho hẳn!"

Xem ra xuống tay từ người này không được rồi. Đôi mắt Bạch Triết Nhã phát ra ánh sáng mê người, giọng cô ta lộ ra sự hưng phấn:

"Oa, không biết cô ấy là thiên kim nhà ai ạ? Triết Nhã thấy rất tò mò, ai mà đã nuôi dưỡng được một người ưu tú như vậy."

Trong mắt Lăng Sanh thoáng qua sự coi thường, nghĩ lại dám nói lời sáo rỗng qua mặt ông, cô ta còn quá non. Ông tránh nặng tìm nhẹ nói:

"Triết Nhã cũng rất tốt."

Lão hồ ly! Bạch Triết Nhã biết mình có nói nữa cũng chẳng thu được gì, không muốn lãng phí thời gian tán gẫu với Lăng Sanh, cô ta cười khôn khéo nói:

"Cảm ơn ông Lăng đã khích lệ! Anh trai đang chờ Triết Nhã, vậy Triết Nhã xin phép đi qua đây ạ!"

Về mặt Lăng Sanh ôn hòa, đáp lại:

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không cưng chiều em thì cưng chiều ai

"Ngôn, tôi về trước đây." Đột nhiên Mạc Vũ lên tiếng. Hắn muốn tìm một nơi thật tốt để cùng người trong lòng “nói chút chuyện” tình cảm. Hắn nghĩ, Diệp cũng sẽ không trách hắn vì đã bỏ đi giữa chừng. Diệp hiểu hắn, nếu không Diệp đã không để cho Thiên Nhất trở lại rồi.

Tề Ngôn gật đầu, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói thêm một câu:

"Cứ từ từ thôi, nước chảy đá mòn."

Mạc Vũ "ừ" một tiếng, cúi đầu xuống kể vào tai một người, nói nhỏ giọng:

"Nếu như cậu không muốn tôi hôn cậu ở trước mặt mọi người thì hãy yên phận một chút." Thấy đối phương run rẩy, hắn cười hài lòng, buông bàn tay đang bịt miệng người kia ra, kéo hắn đi tới chỗ để xe của mình.

"Này! Anh mang Thiên Nhất đi đâu?!" Alex thấy vậy, nhìn theo bóng lưng họ, hỏi to.

Động tác của Mạc Vũ không hề dừng lại, cũng chẳng thèm trả lời câu hỏi của Alex. Ngược lại, Tề Ngôn nhìn thẳng vào mắt của Alex, nghiêm túc hỏi:

"Anh và Thiên Nhất có quan hệ như thế nào?"

Alex nhìn thẳng vào mắt Tề Ngôn, nói:

"Bạn tốt." Trên thế giới có những điều khó hiểu như thế. Hắn và Thiên Nhất, một người hướng ngoại nhưng tính tình cổ quái; một người không thích giao tiếp với người khác nhưng tính tình lại rất tốt, vừa gặp nhau lần đầu đã trở thành bạn tốt. Hình như kiếp trước bọn họ đã là bạn của nhau thì phải.

Hai tay Tề Ngôn tùy ý cắm vào trong túi quần, nói thẳng vào vấn đề chính:

"Tôi hi vọng anh sẽ làm công tác tư tưởng cho Thiên Nhất."

Alex cười mĩa mai, hỏi:

"Anh cảm thấy có khả năng đó sao?" Minh bị người kia đánh, tại sao còn phải nói tốt cho hắn?

Tề Ngôn nghe xong cũng không tức giận, hắn nhàn nhạt nói:

"Vũ đối với Thiên Nhất là thật lòng. Thiên Nhất càng sớm thích Vũ, thì sẽ càng đỡ khổ."

Đúng vậy! Hắn đang nói sự thật. Với tính cách của Vũ thì sẽ không bao giờ buông tay, chỉ biết là, hắn sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để người kia ở lại bên mình.

Alex trầm mặc mấy giây, nghiêm túc hỏi:

"Hắn sẽ đối tốt với Thiên Nhất sao?"

Tề Ngôn không trả lời thẳng câu hỏi của đối phương, mà nhàn nhạt nói:

"Diệp hi vọng bọn họ ở bên nhau."

Alex kinh ngạc mắt mấy giây, nghĩ lại nguyên nhân Thiên Nhất xuất hiện ở đây, biết rõ người kia không nói láo, gật đầu nói:

"Biết rồi." Diệp nhìn người cực kỳ chuẩn, hơn nữa mọi người đều phải công nhận là anh ta đối với mình rất tốt. Nếu anh ta đã có ý tác thành cho Thiên Nhất và người đàn ông kia, vậy thì chứng tỏ người đàn ông kia là một đối tượng tốt.

"Tôi đưa anh đi bệnh viện, chuyện ở đây lát nữa tôi sẽ giải thích lại với Diệp." Tề Ngôn nhìn xuống tay hắn, ôn hoà nói. Mặc dù mình đã nắm lại tay cho hắn ta, nhưng đối với người bình thường như hắn ta mà nói, tốt nhất vẫn nên bỏ bột lại.

Bên này, sau khi Lăng Diệp mang theo Úc Hàn Yên nhảy xong một điệu, liền mang cô đi tới chỗ đôi giày thủy tinh. Anh ôm ngang cô vào trong ngực, định ngồi xuống đi giày cho cô.

Úc Hàn Yên liếc mắt lác đầu, ngăn cản hành động của anh. Trước ánh mắt dò hỏi của anh, cô cười nói:

"Đừng cưng chiều em quá, em tự đi được."

Lăng Diệp nhìn Úc Hàn Yên giống như kẻ ngốc, ngồi xổm xuống đặt cô lên đùi mình, vừa đi giày cho cô vừa dùng giọng trầm thấp nói:

"Em là người phụ nữ của anh, anh không cưng chiều em thì cưng chiều ai?"

Đối với lời bộc trực của Lăng Diệp, vào giờ khắc này, cảm xúc của Úc Hàn Yên nhanh chóng lớn dần vì một gốc cây đại thụ che cả trời kia. Cô cười, cười rất vui vẻ, rất rạng rỡ. Đột nhiên cô đưa đôi môi đỏ mọng của mình tiến đến, hung hăng hôn hai cái lên hai bên má của Lăng Diệp.

Lăng Diệp quay đầu, đôi mắt với đôi mắt sáng như sao của Úc Hàn Yên, trái tim anh không tự chủ được run rẩy. Ánh mắt liếc thấy có người đang đi tới gần hai người bọn họ, anh áp sát vào bên tai cô, nói nhỏ:

"Anh rất mong chờ tối nay." Sau đó ôm cô đứng dậy.

"Tổng giám đốc Lăng, chào ngài. Tôi là Bạch Triết Nhã - em gái của Bạch Triết Hiền." Có vẻ như Bạch Triết Nhã không nhìn thấy Lăng Diệp đang ôm Úc Hàn Yên. Cô ta đưa thẳng cánh tay phải thon dài, nhỏ nhắn, mảnh mai của mình về phía Lăng Diệp, cười cười tự giới thiệu về mình.

Lông mi Úc Hàn Yên khẽ chớp. Người kia là đang tới quyến rũ người đàn ông của cô. Thật là không coi cô ra gì.

Sắc mặt Lăng Diệp không biến sắc, anh gạt đầu một cái, cánh tay phải đặt bên hông Úc Hàn vẫn giữ chặt, giống như không hề nhìn thấy cánh tay phải của Bạch Triết Nhã đang chìa ra.

Úc Hàn Yên gọn lên một nụ cười xinh đẹp, đưa tay phải của mình ra bắt lấy tay đối phương, nói:

"Xin chào Bạch tiểu thư!"

Bạch Triết Nhã kêu đau một tiếng, sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi, nhìn Úc Hàn Yên đầy tức giận.

Úc Hàn Yên vội vàng buông tay đối phương ra, hốt hoảng nhìn đối phương, lo lắng hỏi:

"Bạch tiểu thư, cô không sao chứ?"

Thật biết đóng kịch. Bạch Triết Nhã ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không ngừng cười châm biếm nói:

"Úc tiểu thư không phải chưa học qua lễ nghi đó chứ? Chẳng lẽ lại không biết khi bắt tay với người khác chỉ nên dùng lực vừa phải?"

Úc Hàn Yên nghe xong, trong nháy mắt đã nước mắt lưng tròng nhìn Lăng Diệp, đầy oan ức nói:

"Diệp, không phải như vậy mà, rõ ràng là người ta đã khống chế lực rồi." Chưa thu hết móng vuốt của cô, cô nên cảm tạ ân đức mới phải.

Lăng Diệp biết cô đang giả bộ, nhưng vẫn không nhịn được đau lòng, cúi đầu dịu dàng nói với Úc Hàn Yên:

"Em có làm cho cô ta gãy tay cũng không sao mà."

Úc Hàn Yên không khỏi sùng sốt. Cô không ngờ Lăng Diệp sẽ nói như thế. Sau khi đã phản ứng kịp, khuôn mặt cô rạng rỡ như một đóa hoa:

"Diệp, anh thật tốt!"

Bạch Triết Nhã quả thật không thể tin vào tai của mình. Nói gì thì cô ta cũng là một mỹ nhân hiếm thấy. Có người đàn ông nào nhìn thấy cô ta mà không mong muốn được tiếp cận chứ. Anh ta thì tốt hơn, tự cô ta đưa tới cửa, thế nhưng anh ta chẳng những coi như không nhìn thấy cô ta mà còn thốt ra một câu như thế.

Được lắm, được lắm.

"Diệp, chúng ta qua chỗ ông nội đi ~" Úc Hàn Yên nhìn thấy Lăng Sanh ngồi cách đó không xa, vui vẻ nói.

"Ừ." Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên đi qua người Bạch Triết Nhã, ngay cả một cái liếc mắt cũng chẳng thêm cho cô ta.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, Lăng Diệp đưa Úc Hàn Yên trở lại biệt thự của mình.

"Tiểu Yên, em đi tắm trước đi. Anh xử lý một chút việc đã." Anh ôm Úc Hàn Yên đặt lên chiếc giường trong phòng ngủ trên lầu hai, sau khi hôn cô mãnh liệt một hồi mới dùng giọng hơi khàn khàn nói.

Toàn thân Úc Hàn Yên nằm vô lực trên giường, không còn chút hơi sức nào đáp lại:

"Uhm".

Một lát sau, đã thờ đủ rồi. Úc Hàn Yên lăn qua lăn lại trên giường, trong miệng gào khóc:

"A a a, tại sao mình có thể mê sắc như vậy? Lại còn không muốn anh ta dừng!" Cảm thấy phía dưới của mình đã ẩm ướt, cô đưa tay xuống sờ sờ bên ngoài quần lót, máu.

Thì ra là đi cả (kinh nguyệt) đã tới, thảo nào hôm nay trước sự trêu chọc của Lăng Diệp cô lại có phản ứng lớn như thế. Đột nhiên cô nghĩ ra điều gì đó, cười xấu xa.

Cô cởi quần áo ra, đi đến bên vòi hoa sen, mở nước, để mặc cho dòng nước mon tron khắp làn da trắng không tì vết của mình. Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, cô mặc một chiếc quần lót vào đi ra ngoài, đến tủ quần áo của Lăng Diệp lấy ra một chiếc áo mi trắng khoác lên người mình, để chân trần chạy tới thư phòng.

"Nhan Dịch, khả năng của cậu chỉ có thể thôi sao? Tôi đã âm thầm giúp cậu nhiều như thế, nhưng đến tận bây giờ cậu vẫn còn chưa nắm được vị trí đứng đầu Nhan gia."

"Được, tôi sẽ cho cậu thêm một số lượng lớn vũ trang nữa."

Úc Hàn Yên đi tới trước kệ sách của Lăng Diệp, đưa lưng về phía anh, đôi chân dài trắng nõn cứ đi qua đi lại chẳng có quy luật gì, thỉnh thoảng cô còn kiễ chân lên, đưa tay ra vói vói quyển sách trên cao.

Hồ hấp của Lăng Diệp có chút dồn dập, anh nói vội vàng một câu:

"Sẽ bàn lại sau" Sau đó cúp điện thoại. Nếu như anh còn không nhìn ra người kia đang dụ dỗ mình, thì đời này anh đã sống quá uổng phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cảm ơn em đã xuất hiện

"Tên tiểu yêu tinh này!" Lăng Diệp khẽ nguyên rủa một tiếng, bước đến sau lưng cô, áp sát cô không để lọt một khe hở nào, hai bộ móng vuốt của anh không ngừng vuốt ve trước người cô.

Một lúc sau, anh đem Úc Hàn Yên quay lại, hai tay anh vòng chắc qua eo cô, nhấc cô lên, để cho hai chiếc đùi đẹp của cô quấn chặt vào vòng eo thon, rắn rỏi của mình, rồi vội vàng hôn xuống môi cô. Nụ hôn này không hề có chút dịu dàng nào, từ đầu đến cuối chỉ chứa đựng sự bá đạo cùng mãnh liệt.

Úc Hàn Yên nghe thấy hơi thở dồn dập của Lăng Diệp. Cô tươi cười, còn chủ động khoác hai tay lên cổ anh, chiếc miệng khẽ mở, phả ra hơi thở mùi đàn hương, để mặc cho con mãnh thú tiền công như nước lũ vào lãnh địa của mình.

Không thể nghĩ ngờ gì, sự phối hợp của đôi phương chính là thứ tình được tốt nhất trên thế gian này. Lăng Diệp chỉ cảm thấy vào giờ khắc này, sợi dây thần kinh được gọi là "tỷ trí" trong đại não của anh đã bị chặt đứt hoàn toàn, chỉ còn còn sót lại bản năng nguyên thủy. Anh dùng chiếc lưỡi của mình xâm lấn vào từng góc ngách trong khoang miệng người kia, cuối cùng quấn chặt lấy cái lưỡi thơm tho của cô, ép nó đi theo tiết tấu, sự chuyển động của anh.

Đồng thời, đôi tay cũng không chịu dừng, anh không còn đủ kiên nhẫn để cời từng chiếc nút áo trên người cô, đưa tay xé toạc chiếc áo sơ mi ra.

Úc Hàn Yên trợn trừng mắt, sự kiên nhẫn của người này thật sự quá kém.

Lăng Diệp vẫn nhìn chăm chú vào nét mặt đối phương, dĩ nhiên cũng không bỏ sót động tác trợn trừng mắt của cô, giống như để trừng phạt sự không chuyên tâm của cô, anh vỗ một cái lên chiếc mông săn chắc của cô.

"Ừm." Úc Hàn Yên không khỏi phát ra một tiếng đau đơn, tức giận nhìn người kia.

Giây xéo môi lưỡi đối phương đã đủ, Lăng Diệp rút lưỡi ra, hôn một đường thẳng xuống chiếc cổ đẹp đẽ của cô. Mỗi một nơi anh đi qua đều đỏ bừng

một mảng, rất giống như nhiều bông hoa hồng đỏ nở rộ.

Úc Hàn Yên bị ép cho hơi ngửa đầu lên, cảm giác tới quá mãnh liệt, mỗi nơi anh hôn qua đều giống như bị thiêu đốt. Chuyện tới nước này, cô cũng không biết mình chọn cách này để báo thù cho hành động trêu chọc của anh ở bữa tiệc là đúng hay sai nữa. Mỗi lần đến thời kỳ kinh nguyệt, cơ thể cô đều trở nên đặc biệt nhạy cảm. Cô cũng không phân biệt được, lúc này đây thứ đang chảy ra ở phía dưới rút cuộc là máu hay là gì nữa.

Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên, hai chân anh mở ra, nhanh chóng đi vào phòng ngủ. Anh nghĩ, lần này bất luận như thế nào cũng phải làm tới cùng!

Vừa đặt cơ thể đã đồ ừng của người kia lên giường, anh đã không thể chờ đợi được nữa, nằm đè lên.

Phía trong bắp đùi Úc Hàn Yên truyền tới cảm giác co giật, đắm chìm trong tình yêu. Cô hít sâu một hơi, nói:

"Đi cả của em tới rồi."

Lăng Diệp sùng sốt mắt hai giây. Bàn tay anh kéo thẳng quần lót của cô xuống, không cam lòng nhìn. Đúng thật. Sắc mặt anh đã đen như đáy nồi, nhìn Úc Hàn Yên đây tức giận, hận không thể cắn nát cô ra nuốt vào trong bụng.

Úc Hàn Yên có chút chột da, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Cho em hai lựa chọn, hoặc dùng tay, hoặc dùng miệng." Nói gì thì nói, Lăng Diệp cũng không chịu "mình làm mình hưởng" nữa rồi. Anh tự đưa ra hai cách để người kia chọn lựa.

Khóe miệng Úc Hàn Yên khê co quắp. Dù thế nào cô cũng không ngờ được sự việc lại thành ra thế này. Nó hoàn toàn nằm ngoài kịch bản của cô. Cô nhìn người đàn ông đẹp trai đang phân nộ chờ câu trả lời của mình trước mặt, nói hơi van cầu:

"Em không chọn cả hai được không?"

"Em muốn anh dùng sức mạnh sao?" Lăng Diệp nhú mày, nói uy hiếp.

Mẹ kiếp! Tự gây nghiệt không thể sống mà. Úc Hàn Yên nhắm hai mắt lại, nằm thẳng cẳng trên giường.

Lăng Diệp cầm đầu cầm cổ cởi quần áo ra, không nói hai lời kéo người trên giường đi vào phòng tắm.

"Anh làm gì thế! Em tắm rồi!" Úc Hàn Yên cúi đầu, nhìn người đang cởi quần lót mình ra, nâng cao âm lượng nói.

Lăng Diệp đá chiếc quần lót của cô qua một bên, mở vòi nước ấm, ôm cô đến dưới vòi hoa sen, lặp lại:

"Dùng tay hay miệng?"

"Mẹ nó! Để tình trùng lên não à!" Úc Hàn Yên nhìn cặp mắt đã đỏ au của người kia, mắng thầm trong lòng.

Cả phòng kiều diễm.

Chờ đến khi bọn họ đi ra thì đã là một tiếng rưỡi sau đó rồi.

"Đều tại anh! Hại hai tay em bây giờ vẫn tê dại!" Úc Hàn Yên dùng đôi mắt to tròn của mình, hung hăng trừng trừng người kia, lên án.

Tâm trạng Lăng Diệp đã tốt lên không ít. Anh dùng giọng khêu gợi nói:

"Uhm, anh sấy tóc giúp em."

Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được nhếch lên một đường con đẹp mắt. Cả người cô nằm úp lên giường, đưa đầu ra mép giường.

Lăng Diệp lấy một chiếc máy sấy từ một chiếc ngăn kéo cách đó không xa. Anh ngồi ở mép giường, đặt đầu Úc Hàn Yên lên đùi mình, rồi bật máy sấy cẩn thận hong tóc cho cô.

Không thể không thừa nhận, tóc Úc Hàn Yên rất đẹp, không dầu không khô, vô cùng mềm mại, những sợi tóc lướt qua kẽ tay có cảm giác rất dễ chịu.

Vừa mới bắt đầu Úc Hàn Yên cảm thấy rất thoải mái, dần dần ngủ thiếp đi. Đợi đến khi tóc cô được hong khô thì cô đã ngủ say như chết rồi.

Lăng Diệp nhìn gương mặt hoàn mỹ đang ngủ có chút bất đắc dĩ. Anh cẩn thận từng li từng tí điều chỉnh lại tư thế ngủ tốt cho cô, đặt đầu cô lên trên gối, lẩm bẩm:

"Tiểu Yên, cảm ơn em đã xuất hiện trong đời anh."

Bên này được ôm được mỹ nhân về, bên kia ngay cả sự yên tĩnh cũng không có được.

"Rút cuộc cậu muốn tôi thế nào hả?!" Mạc Vũ thấy Thiên Nhất từ lúc đi ra khỏi biệt thự vẫn im lặng không nói gì thì đã phát điên hoàn toàn. Hắn kéo

Thiên Nhất vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, hai tay áp chặt hai cánh tay Thiên Nhất, đè hấn vào sát cửa, quát lên.

Thiên Nhất cúi đầu nhìn hai tay đối phương đang kẹp chặt hai cánh tay mình, hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói:

"Tôi muốn anh thế nào, anh sẽ làm như thế sao?"

Mạc Vũ không ngờ đối phương sẽ nói như thế, sùng sốt mấy giây, nghiêm túc nói:

"Đúng! Chỉ cần cậu không rời khỏi tôi, cậu muốn gì cũng được."

Thiên Nhất cười mỉa mai, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Mạc Vũ, nói giống như thờ dài:

"Đáng tiếc, nguyện vọng lớn nhất của tôi lại là rời khỏi anh, hơn nữa, còn càng xa càng tốt."

"Con mẹ nó, tôi là ôn dịch sao?!" Mạc Vũ cúi đầu sát vào mặt Thiên Nhất, vô cùng tức giận quát.

Thiên Nhất khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói:

"So với ôn dịch, anh còn đáng sợ hơn."

"Chỉ vì tôi thích cậu, mà chịu sự châm chọc, khiêu khích của cậu sao?! Cậu cho rằng tôi muốn thích cậu sao!" Ngần này tuổi rồi, nhưng Mạc Vũ chưa bao giờ chịu qua nỗi khốn khổ này. Tay anh bắt lấy cái ót của Thiên Nhất, làm cho hắn nhìn thẳng mình, lớn tiếng nói.

"Vậy thì đừng yêu thích tôi nữa." Thiên Nhất nghiêm túc nói.

Mạc Vũ muốn xé nát cái miệng trước mặt này ra, nhưng hắn lại không xuống tay được. Hắn đấm một đấm vào tường, trước khi rời đi để lại một câu:

"Nếu như tôi có thể không chế được trái tim tôi, thì tôi tuyệt đối sẽ không để cho nó thích cậu!"

Mạc Vũ vừa ra khỏi cửa thì điện thoại đã vang lên. Hắn nhìn số hiển thị trên màn hình, ngón cái không dừng được muốn ấn nút từ chối. Sau khi hắn thờ sâu hai hơi, đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn xuống, lấy lại sự bình tĩnh, nhấn nút trả lời.

"Diệp."

"Ngày mai đến đảo không người huấn luyện người mới. Khi chưa có lệnh của tôi cậu không được quay về."

Mạc Vũ cười khỏ nói:

"Diệp, có phải cậu muốn tôi không còn đường lui không?" Hòn đảo hoang quý quái kia ngoài rừng rậm ra chỉ có sông ngòi, thời tiết lại còn ác liệt đến tàn bạo, nói là đoạn tuyệt với nhân gian cũng không quá đi.

"Tôi cho là tôi đang đưa than cho cậu sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Ở nơi đó, cậu vừa có Thiên Nhất ở bên cạnh để huấn luyện bản lĩnh cho hắn, lại vừa có thể bồi dưỡng tình cảm với hắn."

Mạc Vũ nhú mày, hỏi:

"Cậu khẳng định đây không phải là trừng phạt tôi, vì lần trước đã tự động dẫn bà xã của cậu đến phòng phòng huấn luyện đó chứ?" Đây chính là điều người ta vẫn nói, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn sao?

"Nếu không muốn đi, vậy cậu đến các bộ lạc ăn thịt người ở Châu Phi khai thác khoáng sản đi."

"Đừng đừng đừng! Lão ông đừng tức giận mà! Tiểu nhân sẽ đi liền." Mạc Vũ nói nịnh bợ.

"Ngày mai sẽ có một lượng lớn lính đặc chủng trẻ tuổi xuất ngũ, cậu hãy khai phá tốt vào."

.....

Nhan Hạo nhìn chăm chú tờ báo trong tay, thì ra vẫn chưa chết. Tin tức phong tỏa thật tốt! Đinh hôn với Lăng Diệp sao?

Hắn nhìn cặp mắt vẫn như cũ, sáng chói lợi như ngôi sao của người kia, khoe môi khẽ cong lên, em chỉ có thể ở bên cạnh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quan trọng ngang nhau

Ánh mặt trời xuyên qua chiếc rèm màu vàng nhạt trên cửa sổ, chiếu thẳng vào bóng dáng hai người đang quấn chặt trên giường, tạo nên bầu không khí ấm áp.

Người mặc chiếc váy ngủ màu trắng khê xoay người, duỗi thẳng lưng ra, tiếp tục ngủ, vẻ mặt thỏa mãn giống hệt một con mèo lười biếng. Đột nhiên, cô mở mắt ra quay đầu nhìn người bên cạnh, thấy Lăng Diệp vẫn đang thở đều đều nhẹ nhàng.

Tạo hóa đều không công bằng, cho dù bạn có thừa nhận hay không. Tay Úc Hàn Yên nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày gọn gàng, rậm rạp của Lăng Diệp, chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng đỏ hồng của anh.

Lăng Diệp đột nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên mặt mình, thuận thế đè luôn chủ nhân của nó xuống dưới, nụ cười tràn đầy trong mắt, anh nói ranh mãnh:

"Thì ra em say mê khuôn mặt anh."

Úc Hàn Yên bị bắt quả tang, ánh mắt cô lóe sáng, gương mặt đỏ bừng lên, trong đầu đang nghĩ ra vô số lý do để giải thích hợp lý cho hành động của mình. Nhưng cô nghĩ lại, anh là người đàn ông của mình, mình say mê khuôn mặt của anh thì có gì phải giấu giếm. Ngay lập tức, cô nhìn thẳng vào mắt anh, hào phóng thừa nhận:

"Ai bảo vẻ ngoài của anh yêu nghiệt như vậy."

Đối với lời thừa nhận thẳng thừng của đối phương, Lăng Diệp có chút bất ngờ. Sau khi sững sờ mất hai giây, anh nâng khóe môi lên, dùng giọng trầm thấp, hơi khàn khàn nói:

"Đây là lời tỏ tình trá hình của em đối với anh sao?"

Úc Hàn Yên trừng mắt, bắt đắc dĩ nói:

"Anh nghĩ hơi nhiều rồi, em chỉ nói vậy thôi."

Lăng Diệp không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Úc Hàn Yên bằng cặp mắt đầy áp bức, giống như sự yên bình trước cơn bão táp.

Úc Hàn Yên bị nhìn cảm thấy da đầu đã tê dại. Cô khẽ thở dài một tiếng, hai tay vòng qua cổ Lăng Diệp, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói:

"Trong lòng em đã từng chỉ có em là duy nhất, nhưng bây giờ ngoài em ra còn có anh nữa."

Lăng Diệp khẽ cau mày, dường như không hài lòng lắm với đáp án này:

"Anh và em, ai quan trọng hơn?"

Úc Hàn Yên nói không chút do dự:

"Quan trọng ngang nhau."

Chân mày Lăng Diệp giãn ra, anh đưa tay phải lên môi Úc Hàn Yên vuốt ve qua lại, nhỏ giọng nói:

"Đáp án của em khiến anh rất hài lòng."

.....

Nhìn tòa nhà chọc trời đầy khí thế trước mặt, Úc Hàn Yên tự hỏi, nếu lúc đó cô biết Lăng Diệp chính là người đàn ông đeo mặt nạ kia, thì cô có nộ hờ sơ xin làm phụ tá đặc biệt cho anh không? Đáp án của cô chắc chắn là không. Cô nhếch nhếch khóe môi lên thành đường cong đẹp mắt. Đây chính là duyên phận!

Lăng Diệp từ chỗ tay lái đi xuống, bước không nhanh không chậm tới bên cạnh Úc Hàn Yên. Anh đưa tay phải ra ôm ngang eo của cô. Hai người cùng nhau đi vào bên trong tòa nhà chọc trời.

"Chào tổng giám đốc! Chào phu nhân!"

Cô lễ tân và những nhân viên đi qua nhìn thấy hai người, đều thi nhau đứng tập trung lại, cúi người xuống 45 độ về phía trước, cung kính lễ phép chào.

Lăng Diệp đáp nhàn nhạt "ừ" một tiếng, ôm Úc Hàn Yên đi vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

Bọn họ vừa đi mọi người liền xúm lại buôn chuyện.

"Phu nhân tổng giám đốc thật xinh đẹp, đẹp hơn cả minh tinh nổi tiếng quốc tế nha."

"Đúng vậy! Nếu cô ấy mà làm diễn viên, chắc chắn sẽ làm mê hoặc hàng vạn đàn ông."

"Hèn gì tổng giám đốc của chúng ta không bao giờ gần gũi với phụ nữ, cũng phải yêu thích cô ấy!"

.....

"Sao em có cảm giác như anh đang không thoải mái vậy?"

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt hơi khó coi Lăng Diệp thì hỏi. Người này vừa đi qua cửa chính thì bắt đầu tản ra khí lạnh, bàn tay đang ôm eo cô cũng càng siết chặt hơn.

Lăng Diệp đột nhiên nói:

"Sau này chúng ta đi làm sớm hơn hoặc muộn hơn một chút."

Úc Hàn Yên không hiểu nổi, trừng mắt nhìn:

"Tại sao?"

"Anh không thích người khác nhìn em." Lăng Diệp lạnh lùng, hùng hồn nói.

". Thế anh giấu em vào trong túi áo anh vậy." Đối với tham muốn chiếm giữ biến thái của anh, Úc Hàn Yên có cảm giác vô lực hoàn toàn. Cô không nhìn được, nói mất mề.

Lăng Diệp thấy thang máy sắp đến tầng 100, liền ôm ngang người Úc Hàn Yên lên, để cô gục mặt vào ngực mình, nói:

"Anh cũng muốn thế."

Đối với việc cứ động một tí Lăng Diệp lại ôm ấp mình, Úc Hàn Yên cũng không còn cách nào khác, đành để mặc anh vậy, dù sao cô có phản kháng cũng chẳng có ích gì.

"Ding!" Cửa thang máy mở. Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên đi ra.

"Chào tổng giám đốc." Sáu vị thư ký nam nhìn thấy người tới, không hẹn mà cùng cúi người chào hỏi.

Lần này Lăng Diệp chẳng thèm để ý đến ai, đi thẳng về phía cuối hành lang, đến chỗ phòng làm việc của mình.

Sáu vị thư ký nhìn nhau, không biết ai đã chọc cho tổng giám đốc tức giận vậy. Không lẽ do bọn họ chào hỏi âm ỉ, làm ảnh hưởng tới người trong ngực tổng giám đốc sao? Người phụ nữ trong ngực tổng giám đốc chắc là phu nhân của ngài ấy đi, bởi vì trừ cô ấy ra, chẳng có người phụ nữ nào có thể chạm được vào tổng giám đốc.

"Đó là thứ anh đã đặc biệt chuẩn bị cho em sao?" Úc Hàn Yên chỉ vào chiếc bàn đối diện với bàn làm việc của Lăng Diệp, nâng cao âm lượng hỏi nhấn mạnh.

Chỉ thấy cái bàn làm việc đó dài chừng hai mét, rộng một mét, bên trên đặt một chiếc laptop màu trắng, chiếc ghế truyền thống được thay thế bằng chiếc sofa màu đen dài hơn hai mét.

Lăng Diệp không cảm thấy có gì là không ổn, chỉ nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của anh:

"Ừ, em có thể ngồi hoặc nằm xem vi tính, thích ăn gì thì đặt lên bàn." Anh chỉ chỉ về phía chiếc tủ lạnh to lớn cạnh tường, nói thêm:

"Đồ ăn em thích đều ở bên trong."

Úc Hàn Yên trợn trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi:

"Vậy nên công việc chính của em là ăn với uống?"

Lăng Diệp cởi áo vest vắt lên trên ghế dựa, sau đó ngồi vào trước bàn làm việc của mình nói:

"Công việc của em là ở với anh, còn những thứ khác, em thích làm gì thì làm."

Trên thế giới này, có lẽ không có nhân viên trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc nào được thoải mái như cô rồi. Cô đi tới sau lưng Lăng Diệp, cúi người xuống đề lên người anh, lăm bằm:

"Diệp, anh sẽ làm hư em mất."

"Anh biết em thích tự do." Lăng Diệp không hề kiêng kỵ việc Úc Hàn Yên vẫn đang ở sau lưng mình, tiện tay mở một bản hợp đồng ra, nhàn nhạt nói.

Không muốn em rời khỏi tầm mắt anh, nhưng lại muốn cho em được tự do sao? Thật ra thì, em đã có thói quen ở bên cạnh anh rồi. Trong lòng Úc Hàn Yên rất cảm động, cô cười nói:

"Anh đã nói một câu rất đúng."

Tầm mắt Lăng Diệp đang đặt trên bản hợp đồng liền chuyển về phía khuôn mặt Úc Hàn Yên, lông mày anh hơi giãn ra, anh dò hỏi:

"Nói gì?"

"Kiếp trước em không gây ra tội gì nên ông trời mới ban ơn cho em gặp được anh." Không những thế, mà kiếp trước em hẳn đã cứu vớt hành tinh, cho nên ông trời mới để cuộc đời em gặp được anh.

.....

Trụ sở chính Nhan gia, thư phòng Nhan Hạo.

"Tôi muốn cái mạng của Lăng Diệp —— tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị, giá tiền anh tự đưa ra." Điện thoại di động của Nhan Hạo vừa nổi thông với đầu bên kia, hắn liền đi thẳng vào vấn đề chính.

"Mặc dù hắn ta sinh ra trong giới bạch đạo quyền quý, nhưng lại có quan hệ rất sâu sắc với bang Liệt Diễm." Người bên kia điện thoại sau khi im lặng gần mười giây mới dùng giọng khàn khàn, khó nghe nói.

Nhan Hạo đứng trước cửa sổ sát đất, mắt nhìn phong cảnh bên ngoài, khẽ cười nói:

"Từ trước đến nay tôi không biết, thủ lĩnh của tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới, lại là một ông chủ sợ phiền phức đó."

"Mười tỷ." Giọng nói khàn khàn lại vang lên lần nữa.

"Anh đúng là có dũng khí ra giá." Nhan Hạo nhú mày, nói giễu cợt.

Hắn dừng một lúc, tiếp tục nói:

"Tôi sẽ chuyển trước cho anh ba tỷ, phần còn lại sẽ được chuyển đủ sau khi thành công."

"Không thành vấn đề."

Nhan Hạo suy nghĩ một lúc, bổ sung thêm một câu:

"Không được giết chết vợ chưa cưới của hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đã để em lo lắng

"Vẫn chưa tan tầm sao?" Úc Hàn Yên duỗi thẳng lưng một cái, mở mắt nhìn người đối diện vẫn đang cặm cụi xem văn kiện, dùng giọng hơi khàn hỏi.

Lăng Diệp ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó đứng dậy, cầm chiếc áo vest đang vắt trên ghế, vừa mặc vừa thản nhiên nói:

"Bây giờ tan tầm được rồi."

Ngay tức khắc Úc Hàn Yên liền tỉnh hẳn. Cô ngồi thẳng người dậy, nói khẳng định:

"Người trong công ty đã tan tầm từ sớm rồi."

Lăng Diệp đi tới trước mặt cô, cúi người xuống, tay phải đặt sau ót cô, hôn lên môi cô.

Úc Hàn Yên ngoan ngoãn vòng hai tay qua cổ anh, chìa cái lưỡi thom tho ra, chủ động nghênh hợp nụ hôn của anh.

Ánh mắt Lăng Diệp biến sắc, tối tăm không thấy đáy. Bên trong như có gì đó đang trỗi dậy, bàn tay anh đặt sau ót Úc Hàn Yên cũng tăng thêm lực. Một lúc sau, anh kéo khoảng cách giữa hai người ra, nếu anh không làm như thế, rất có thể anh sẽ không kiềm chế được, lột luôn quần áo của đối phương trong giây phút.

Úc Hàn Yên mở mắt, bên trong phủ một tầng hơi nước. Cô đưa đầu lưỡi mềm mại của mình ra liếm một vòng quanh miệng, giống như con mèo nhỏ thỏa mãn vì được ăn no.

Đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp nhấp nháy. Người này không biết là hành động bây giờ của mình có bao nhiêu sức quyến rũ chết người sao. Nếu không phải cô đang trong thời kỳ kinh nguyệt, anh sẽ ăn cô không để sót lại thứ gì. Anh ngồi thẳng người lên, không dám nhìn đối phương, dùng giọng có chút kỳ quái nói:

"Anh đói rồi."

Đúng! Anh đói bụng. Anh muốn ăn đồ ăn, cũng muốn ăn cả cô!

Úc Hàn Yên đứng thẳng người, vừa chỉnh lại bộ đồ công sở của mình vừa nhỏ giọng trách cứ:

"Ai bảo hết giờ anh cũng không thèm đánh thức em dậy!"

Cô dừng lại mấy giây, nói thêm:

"Nếu đã đói thế vậy ra ngoài ăn cho nhanh."

Tay phải Lăng Diệp bắt lấy bàn tay trái Úc Hàn Yên, để mười ngón tay đan xen vào nhau. Hai người cùng đi ra ngoài. Anh nói:

"Anh muốn ăn đồ ăn em làm."

Úc Hàn Yên biết sẽ rất khó để thay đổi quyết định của anh, nên cũng không khuyên giải gì, chỉ có điều, cô không thể không thừa nhận, đối phương vẫn còn nhớ đến tài nấu nướng của cô làm cho cô rất vui mừng.

Về tới biệt thự, Úc Hàn Yên ném chiếc áo vest nhỏ lên trên ghế sofa, đi thẳng đến phòng bếp mở tủ lạnh ra, nhìn đủ loại rau củ, thịt cá tươi mới trong tủ, cô quay đầu lại hỏi:

"Anh muốn ăn món ăn Trung Quốc hay món ăn tây?"

Lăng Diệp cởi áo vest ra, nói giọng bình bình:

"Món ăn Trung Quốc." Anh nhớ lần trước cô làm món Trung Quốc. Cái mùi vị đặc biệt đó khiến anh phải nhớ nhưng hơn một tháng trời.

Úc Hàn Yên nghe xong, trong đầu nhanh chóng nghĩ ra một vài món. Quần áo cũng không kịp thay, cô cởi cúc tay áo, vén cao lên, đeo tạp dề vào, nhanh chóng mở tủ lạnh lấy những nguyên liệu nấu ăn mình cần ra.

Là một sát thủ xuất sắc, Úc Hàn Yên sử dụng vũ khí bình thường đến xuất sắc, cho nên so với đầu bếp hàng đầu, tốc độ thái thức ăn của cô có thể còn nhanh hơn.

Lăng Diệp dựa người vào cửa phòng bếp, vẻ mặt dịu dàng lẳng lặng nhìn Úc Hàn Yên. Người phụ nữ lúc nghiêm túc có cảm giác thật đặc biệt.

"Làm gì mà nhìn chăm chăm vậy? Muốn học sao?" Úc Hàn Yên bỏ một con cá vào trong chảo rán, buồn cười hỏi.

Lăng Diệp nhú mày, anh học nấu ăn để làm gì? Chỉ nghe thấy anh hùng hèn nói:

"Đơn giản là muốn nhìn thấy dáng vẻ của em khi nấu ăn." Muốn nhìn thấy một con người hoàn toàn khác của em

"."Đúng là vô vị!

Sau khi com nước xong, Úc Hàn Yên đi lên trên lầu tắm rửa sạch sẽ, thay bộ đồ khác. Cô không thích trên người có những mùi khác lạ. Sủa soạn tốt cho mình xong, cô rẽ qua thư phòng, muốn hỏi người kia khi nào đến công ty.

"Lại đây." Lăng Diệp nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu nhìn cô nói.

Úc Hàn Yên đi tới bên cạnh anh, ngồi lên đùi anh không chút khách khí. Cô quay đầu lại hỏi:

"Sao vậy?"

Lăng Diệp mở chiếc ngăn kéo ở bên phải bàn làm việc, lấy ra một chiếc hộp màu đen đặt lên trên bàn. Tay anh vòng chắc qua eo Úc Hàn Yên, cầm đặt lên vai cô, nói:

"Xem có thích không."

Trong đầu Úc Hàn Yên lóe lên một suy đoán. Cô vội vàng mở chiếc hộp ra, quả nhiên là vũ khí – một con dao găm và một khẩu súng lục.

Hàng rào hộ vệ mặc áo đen bao bọc bên ngoài liền nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh rời đi.

Chương 39: Giao sinh mạng cho cô

Kèm theo đó là tiếng thắng xe dồn dập, một chiếc Lamborghini màu đen dừng lại ngay phía sau xe Lăng Diệp. Tề Ngôn vội vàng xuống, bước nhanh tới bên cạnh Lăng Diệp vừa mới ra khỏi xe. Hắn vừa nhìn anh từ trên xuống dưới, vừa lo lắng hỏi:

"Diệp! Không sao chứ?!"

Lăng Diệp lắc đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Úc Hàn Yên đang cúi người nhặt đồ, nói:

"Lần này may mà có Tiểu Yên." Tất cả sự chú ý của anh đều tập trung trên điện thoại, hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm đang cận kề. Mặc dù anh rất không muốn thừa nhận như thế, nhưng sự thật đúng là như vậy.

Tề Ngôn thờ phào nhẹ nhõm. Bây giờ hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì Úc Hàn Yên là một sát thủ.

"Trước vào trong đã, chuyện ở đây để bộ phận PR xử lý." Mặt Lăng Diệp không có chút biểu cảm gì, anh vừa nói vừa ôm Úc Hàn Yên đi vào trong tòa nhà.

Tề Ngôn liếc thấy xe cảnh sát đang lao tới, vội nện bước đuổi theo Lăng Diệp.

Úc Hàn Yên cầm viên đạn trong tay, khuôn mặt nghiêm nghị, thoáng tản ra tia sát khí. Ngàn vạn lần đừng như cô suy nghĩ, nếu không cô quyết không tha! Người kia sai người giết cô, cô có thể không so đo, vì dù sao cái mạng này cũng là do hắn nhặt về. Nhưng nếu hắn phái người tới giết Lăng Diệp, cô tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!

Vừa vào phòng làm việc, Úc Hàn Yên liền đi tới ngồi lên ghế sofa, đồng thời mở máy tính ra.

Lăng Diệp thấy thế cũng không ngăn cô lại. Anh ngồi xuống ghế chỗ bàn làm việc của mình, cũng mở máy tính ra. Anh biết, cô sẽ đứng bên cạnh anh, là người phụ nữ sẽ cùng anh chống chọi bão táp.

Tề Ngôn đi phía sau bọn họ, vào đến cửa nhìn thấy hành động giống y như đúc của hai người, hắn mỉm cười. Bọn họ thật xứng đôi, đều là một loại người. Hắn bật đèn lên, sau đó đi thẳng tới chỗ cửa sổ sát đất kéo rèm cửa xuống, ngồi vào chiếc ghế xoay đối diện với Lăng Diệp.

Nếu là một tay bắn súng tía thì phải cẩn thận chút.

Úc Hàn Yên gõ thần tốc một địa chỉ website vào máy tính, nhìn thấy câu hỏi xuất hiện trên màn hình, cô nhập đáp án trong trí nhớ của mình vào. Sau khi trả lời đúng liên tục mười câu, rút cuộc giao diện của trang web đã hiện ra.

Cô đã quá thông thạo việc này, nên dễ dàng tìm ra nhiệm vụ đã ban hành hai ngày gần đây trong nội bộ tổ chức. Cô đọc nhanh như gió để tìm thông tin mình muốn.

"Ám sát Lăng Diệp —— chủ tịch tập đoàn Lăng Thị."

Úc Hàn Yên nhếch nhếch môi cười giễu cợt. Người kia đúng là càng nhiều tuổi càng nông cạn rồi, dám bắt chấp cả nguy cơ bang Liệt Diễm sẽ trả thù, để đồng ý với yêu cầu của người ta. Cô đưa con trỏ chuột đến nhiệm vụ này, nhấp trái chuột vào chi tiết bên trong.

". Người tiếp nhận nhiệm vụ, trong vòng hai ngày phải ám sát thành công. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng năm tỷ Dollar."

Đọc đến đây Úc Hàn Yên nhủ nhủ mảy. Từ trước đến nay người kia đều thích 5-5. Hắn năm phần, người khác năm phần. Nói cách khác đối phương đã mua mạng của Lăng Diệp với giá mười tỷ Dollar. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Diệp, thờ dài nói:

"Diệp, mạng của anh thật đáng giá."

Lăng Diệp nhủ mảy, dựa lưng vào ghế, nhìn Úc Hàn Yên, hỏi:

"Bao nhiêu?"

Tề Ngôn cũng tỏ vẻ chăm chú lắng nghe, tò mò chờ đáp án.

"Mười tỷ Dollar." Úc Hàn Yên nói từng chữ từng chữ một.

Tề Ngôn cười khẽ một tiếng, trêu chọc:

"Diệp, không ngờ mạng của cậu chỉ đáng giá có mười tỷ Dollar."

Hắn cười đủ, nhìn về phía Úc Hàn Yên, nghiêm túc nói:

"Chồng cô còn đắt hơn cái giá này rất nhiều."

Đầu Úc Hàn Yên hiện lên mấy vạch đen. Được rồi! Xem như là cô không có kiên nhẫn đi.

Lăng Diệp lừ Tề Ngôn một cái, nhìn Úc Hàn Yên, thấp giọng hỏi:

"Trong tổ chức của em, cái giá này để mua một mạng sống được coi là rất cao sao?"

Úc Hàn Yên gật đầu, theo trí nhớ của cô thì đây chính là cái giá cao nhất từ trước đến nay để mua một mạng sống. Ngay sau đó, như nghĩ ra vấn đề mấu chốt, cô cau mày hỏi:

"Sao anh biết đối tượng uy thác là một tổ chức sát thủ?" Hỏi xong cô liền cảm thấy mình rất ngốc. Có người muốn mua mạng của thủ lĩnh bang Liệt Diễm, người trong bang Liệt Diễm có thể không biết được sao?

Nhìn nét mặt cô, Lăng Diệp biết vấn đề cô đưa ra không cần phải trả lời nữa, tiếp đó anh trầm giọng hỏi:

"Viên đạn này có gì kỳ lạ?" Không thể vô duyên vô cớ cô lại nghi ngờ đối phương là người của tổ chức sát thủ hàng đầu được.

Úc Hàn Yên ném viên đạn về phía Lăng Diệp, giải thích:

"Viên đạn này không có bất kỳ dấu hiệu gì. Kích thước và độ dài của nó không giống với những viên đạn bình thường. Nó được chế tạo riêng, hơn nữa ở đầu nhọn đã được nhúng qua chất độc."

Lăng Diệp khẽ ngẩng đầu, đem viên đạn đặt dưới ánh đèn, tỉ mỉ quan sát các khía cạnh của nó. Quả nhiên không có dấu hiệu gì, trên đầu nhọn được phủ một lớp màu xanh dương nhạt.

Úc Hàn Yên tiếp tục nói:

"Điều này làm cho em liên tưởng đến một người trong tổ chức —— Hắc Ứng."

Khóe miệng Tề Ngôn khẽ co giật không thể nhìn ra, hỏi:

"Người đó được mệnh danh là tay bắn tỉa bách phát bách trúng trong vòng 2km?"

Úc Hàn Yên gật đầu, nhàn nhạt nói:

"Hắn thích hành động đơn độc, kỹ thuật bắn tỉa đứng đầu. Hắn nhận nhiệm vụ này, tính đến bây giờ đã được mười tiếng rồi. Nói cách khác, 38 tiếng còn lại, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tập kích Diệp. Nguyên tắc của tổ chức là nhiệm vụ của người khác, những người còn lại sẽ không được phép nhúng tay vào, vì vậy bây giờ chúng ta chỉ cần tập trung lực chú ý lên một mình hắn."

Tề Ngôn nghe xong, vừa suy nghĩ, vừa thấp giọng nói:

"Địch trong tôi ta ngoài sáng. Chúng ta đang ở thế bất lợi."

Úc Hàn Yên nhìn Lăng Diệp, nghiêm túc hỏi:

"Diệp, anh tin em chứ? Sẵn sàng giao tính mạng cho em không?"

Lăng Diệp cảm thấy hứng thú, nhìn Úc Hàn Yên, ý bảo cô nói tiếp.

Úc Hàn Yên đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vén một góc rèm ra, nhìn về phía tòa nhà đối diện, từ từ nói:

"Em muốn anh làm mọi như dự hân xuất hiện. Em dám cam đoan, Hắc Ứng vẫn còn đang ở trong cao ốc Lam Thiên đối diện."

Tề Ngôn nghiêm túc nhìn Úc Hàn Yên, hỏi:

"Vì sao lại khẳng định như vậy?"

Úc Hàn Yên buông rèm cửa sổ xuống, xoay người nhìn thẳng vào mắt Tề Ngôn, khẽ cười nói:

"Bởi vì tôi cũng từng là một sát thủ."

Lăng Diệp đứng dậy, đi tới sau lưng Úc Hàn Yên, hai tay vòng chặt eo cô, nhẹ nhàng nói:

"Anh tin em."

Từ trước đến giờ anh chưa từng đem tính mạng của mình đặt vào tay người khác, lần này anh làm như thế vì cô là người phụ của anh.

"Diệp!"

Về mặt Tề Ngôn không đồng tình. Mặc dù Úc Hàn Yên rất lợi hại, nhưng đây cũng không phải là chuyện có thể đùa.

Úc Hàn Yên xoay người, ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp, than thở:

"Anh nha, sao em có thể không yêu anh được đây?" Anh phải tin tưởng cô nhiều lắm, mới có thể giao cả tính mạng cho cô.

Lăng Diệp cũng không ngại người ngoài đang ở đó, đưa tay phát một cái vào mông Úc Hàn Yên, lạnh lùng nói:

"Em thử tình cảm của anh đối với em?"

Úc Hàn Yên dùng tay phải bấm một cái thật mạnh lên đùi mình, cổ nặn ra một tầng hơi nước trong mắt, làm cho chính mình trông thật tội nghiệp:

"Em sai rồi."

"Không được có lần sau." Lăng Diệp thấp giọng nói.

Úc Hàn Yên nghe xong, vui vẻ ra mặt, gật gật đầu thật mạnh giống như gà con mổ thóc.

". . . ." Tề Ngôn vỗ trán, hai người này có thể chọn thời gian, địa điểm rồi hãy ân ái có được không? Đầu đang bị người ta ngắm mà vẫn còn nhàn nhả như vậy.

Úc Hàn Yên đi tới trước bàn làm việc Lăng Diệp vừa ngồi. Cô mở ngăn kéo lấy ra một tờ giấy A4 trắng tinh, cầm chiếc bút máy màu đen của Lăng Diệp lên, viết vội vàng khoảng một trăm từ lên đó. Sau khi viết xong, cô chìa tờ giấy ra trước mặt Tề Ngôn, căn dặn:

"Giúp tôi làm những điều ghi trên đó, càng nhanh càng tốt."

Tề Ngôn đọc những điều viết trên giấy, càng xem chân mày càng nhăn lại, cuối cùng chân mày hắn đã xoắn lại thành một đường:

"Tìm một người có hình dáng tương tự Diệp?"

Úc Hàn Yên nghiêm túc nói:

"Ừ, tôi sẽ không để cho người đàn ông của mình có một chút nguy hiểm nào."

Mặc dù cô chắc chắn sẽ tìm ra Hắc Ứng trước khi hắn nổ súng, nhưng cô vẫn không muốn Diệp phải mạo hiểm làm mỗi như.

Tề Ngôn nghĩ đến diện mạo thiên biến vạn hóa của "Ảnh", đột nhiên hiểu ra điều gì đó, cầm giấy nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tiêu diệt một người

Một tiếng sau, Tề Ngôn vội vã chạy về, tay phải cầm một túi đồ, đi theo sau hắn còn có một người đàn ông thân hình cao lớn.

Úc Hàn Yên đang ngồi trên ghế đứng dậy, đi tới bên cạnh người kia, cô nhìn hắn giống hệt như cha mẹ vợ quan sát con rể tương lai. Sau khi cô nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, mỉm cười hài lòng nói:

"Không sai! Không sai! Vóc dáng quả thật rất giống, kiểu tóc cũng rất giống."

Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên nhìn chằm chằm người đàn ông khác, anh vô cùng khó chịu, liền xoay đầu cô lại, để cô nhìn vào mình. Mặt anh đen xì, lạnh lùng nói:

"Không được nhìn người khác."

". . . ." Ba người đang trong phòng làm việc nghe xong, đầu đầy vạch đen. Người này đúng là thích ăn dấm chua. Động một chút đã đổ cả một thùng dấm chua rồi.

Úc Hàn Yên thức thòi gật đầu nói:

"Ừ, em không nhìn người khác."

Hai tay Lăng Diệp chuyển qua eo Úc Hàn Yên, giữ chặt lấy cô, giống như lời tuyên cáo quyền sở hữu của mình.

Như thế này thì sao cô có thể làm việc được? Úc Hàn Yên vuốt vuốt lông mày, bất đắc dĩ nói:

"Ôm em đến ghế sofa ngồi đi."

Lăng Diệp nghe xong, không nói hai lời bồng Úc Hàn Yên lên, đi đến ghế sofa ngồi xuống, để cô ngồi lên trên đùi mình.

Úc Hàn Yên cũng không giãy giụa, được miễn phí cái ghế thịt người, cô có ngu mới không ngồi. Cô đồ tui đồ Tề Ngôn mang tới ra, cũng không sợ sẽ bị kẻ khác học mót nghề, trực tiếp nhào nặn theo phương thức bí truyền mình đã nghiên cứu ra.

Chỉ có điều, bọn họ có nhìn được cũng vô ích. Bởi vì không biết liều lượng cô pha chế. Tỷ lệ các nguyên vật liệu khác nhau, mỗi thứ cần điều chế cũng không giống nhau, thậm chí muốn đạt đến mục tiêu thì còn xa tít mù tắp.

Động tác của Úc Hàn Yên rất nhanh, chưa tới hai mươi phút, một chiếc mặt nạ giống da người đến 99. 9% đã hoàn thành xong.

Từ lúc Tề Ngôn phụ giúp cô bắt tay vào làm việc này, hần đã rơi vào trạng thái kinh hãi. Hơn hai mươi loại nguyên liệu phụ gia cùng liều lượng của nó cô đều nhớ hết. Điều khó tin nhất là cô ước lượng nguyên liệu hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác.

"Đeo lên cho hần đi." Tay trái Úc Hàn Yên cầm một góc chiếc mặt nạ để cho nó thẳng ra, nói.

Tề Ngôn bán tin bán nghi cầm lấy chiếc mặt nạ. Tay hần vừa chạm vào chiếc mặt nạ, ngay tức khắc mắt đã trở nên ngây dại. Cảm giác khi sờ vào. . . . quá giống thật.

"Nhanh lên đi! Gần ba tháng chưa làm, không biết tay nghề có bị giảm đi không nữa." Úc Hàn Yên thấy người kia vẫn đứng sững sờ thì giục.

Tề Ngôn bừng tỉnh, cầm chiếc mặt nạ trong tay đeo lên mặt người đang đứng lảng lảng bên cạnh mình. Sau khi đeo cho người kia xong, hần nhìn về phía Lăng Diệp, lại nhìn về phía người bên cạnh mình, nhìn qua nhìn lại mấy lần, thờ dãi nói:

"Xem ra hôm nay tôi đã được mở mang kiến thức."

Quá giống với Diệp. Nếu như không phải là khí thể của hai người khác nhau thì suýt nữa hần đã không phân biệt được đâu là người thật, đâu là người giả rồi.

Úc Hàn Yên nhìn người vừa được đeo mặt nạ, hài lòng gật đầu một cái, lẩm bẩm:

"Cũng may tay nghề chưa có thuyên giảm." Cô nói xong, lại bắt đầu tập trung tinh thần nhào nặn đồng nguyên liệu trên bàn.

Lăng Diệp cũng cảm thấy rất khó tin, anh cúi đầu hỏi:

"Tiểu Yên, sao em học được cách chế tác nó?"

Động tác trên tay Úc Hàn Yên không ngừng, lơ đãng nói:

"Trong một lần tình cờ em tiếp xúc với môn mặt nạ học của Trung Quốc cổ đại, từ đó sinh ra niềm đam mê với nó."

Thay vì nói sinh ra niềm đam mê với nó, chính xác hơn là cô đã nảy sinh ý nghĩ thay đổi dung mạo của mình để sau này có thể thành công ở ẩn. Trong quá trình tìm tòi, cô đã tìm đọc tất cả những tài liệu có liên quan đến nó, đã thí nghiệm vô số lần và cũng đã từng thất bại vô số lần.

"Trung Quốc đúng là một đất nước có lịch sử thần bí, lâu đời." Lăng Diệp cảm khái nói.

Úc Hàn Yên giơ chiếc mặt nạ trong tay lên, xoay người lại nhìn Lăng Diệp, nói:

"Đừng động."

Sau đó, cẩn thận đeo mặt nạ lên cho anh. Đeo cho anh xong, cô vỗ tay một cái, nói giọng nhẹ nhàng:

"Đã xong nhiệm vụ!"

Tề Ngôn nhìn Lăng Diệp đã thay đổi thành hình dạng khác, một lần nữa lại nhận thức sâu sắc sự lợi hại của Úc Hàn Yên.

"Các anh đều mang theo súng đi?" Úc Hàn Yên đứng lên, vừa đi về phía cửa sổ sát đất, vừa nói.

Không nghe thấy tiếng trả lời, cô bất ngờ kéo chiếc rèm cửa sổ ra để ánh mặt trời chiếu vào. Im lặng chính là đồng ý.

Sau khi rèm cửa được kéo ra, cô xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, đồng thời nhìn về phía người được Tề Ngôn dẫn tới, hạ lệnh:

"Ba phút sau anh đi từ từ trước cửa sổ sát đất. Chỉ cần anh giữ được sự bình tĩnh, tôi sẽ làm cho anh được bình an vô sự."

"Rõ, thưa phu nhân." Người kia mở miệng, phát ra giọng nói thiết huyết (*). (ý chỉ kiên cường và giàu lòng hi sinh)

Tề Ngôn và Lăng Diệp thấy thế, vội vàng đi theo sau Úc Hàn Yên.

Sau khi vào trong thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, Úc Hàn Yên thấp giọng nói:

"Diệp, anh tới cao ốc Lam Thiên, lên phòng 10011 ở tầng 100. Tề Ngôn, anh tới phòng 10009 trên tầng 100 của cao ốc đó."

Dựa vào sự hiểu biết của cô đối với Hắc Ứng, muốn bắn tĩa vào phòng làm việc của Lăng Diệp ở trụ sở chính, 0,5% là hắn sẽ chọn phòng 10011 cao ốc Lam Thiên; 1% là chọn phòng 10009 để ngắm bắn. Còn chọn phòng 10110, khả năng lên tới 98,5%.

Cả Lăng Diệp và Tề Ngôn đều im lặng trước sự sắp xếp của người kia. So với bọn họ, cô hiểu rõ Hắc Ứng hơn bất kỳ người nào.

Trong nháy mắt, ba người đã ở trong thang máy của cao ốc Lam Thiên Cao. Ba phút đã đến nơi.

Người đàn ông đeo mặt nạ Lăng Diệp đi qua đi lại trước cửa sổ sát đất, giống như đang suy tư điều gì đó. Cùng lúc này, trong phòng 10010 của cao ốc Lam Thiên Cao, một người mặc bộ âu phục màu đen, xách theo hai chiếc cặp da màu đen đập tất điều thuốc lá, bước qua một người đàn ông trung niên đang nằm hôn mê trên đất đi ra ngoài.

Đến tầng 100 của cao ốc Lam Thiên, Lăng Diệp và Tề Ngôn không hẹn đều quay đầu nhìn sang Úc Hàn Yên. Thấy cô gật đầu, hai người liếc nhìn nhau, nhanh chân đi ra khỏi thang máy.

Sau khi tới tầng 101, Úc Hàn Yên bình tĩnh bước ra khỏi thang máy, không nhanh không chậm đi về phía điểm cần đến.

Đứng ở trước phòng 10110, Úc Hàn Yên không hề bất ngờ khi thấy cửa đã đóng chặt. Cô giơ tay lên, gõ mạnh hai cái, lại gõ nhẹ ba cái, lại gõ mạnh hai cái nữa, sau đó đứng trước cửa chờ người ra mở.

Đây là ám hiệu của tổ chức sát thủ hàng đầu, Hắc Ứng nghe xong nhất định sẽ ra mở cửa.

Quả nhiên, "kết " một tiếng, cửa được mở ra một khe nhỏ.

Úc Hàn Yên nhếch nhếch miệng, đá mạnh một cái vào cửa, đồng thời tay phải nhanh chóng rút khẩu súng Lăng Diệp đưa cho ra, trong nháy mắt cả người cô đã tiến vào trong phòng, đưa một chân ra sau đá cửa lại.

Hắc Ứng không có phòng bị, bị đập mạnh một cái vào ngực, cả người hắn lùi về phía sau vài bước. Trong mắt hắn thoáng qua một tia kinh hãi, chẳng lẽ không phải là người của tổ chức?! Hắn phản ứng nhanh lẹ, rút một khẩu súng từ trong túi quần ra.

"Hắc Ứng, tốc độ của anh chậm quá." Sau khi Úc Hàn Yên bắn một phát vào cổ tay Hắc Ứng, sâu kín nói.

"Pằng" một tiếng, súng trong tay Hắc Ứng rơi xuống đất. Đối với Hắc Ứng mà nói, lúc này sự đau đớn từ cổ tay truyền tới không bằng sự khiếp sợ mãnh liệt trong lòng hắn. Giọng nói này..... Người kia không phải đã chết rồi sao? Hắc Ứng chột ngắc đầu, nhìn về phía chủ nhân của giọng nói.

Ánh mắt giống nhau! Cái loại ánh mắt nhìn xuống chúng sinh, ánh mắt áp đảo hết tất cả các ánh mắt khác!

"Ành?!" Mặc dù người trước mặt xinh đẹp hơn Ảnh rất nhiều, nhưng hắn có một trực giác, người đứng trước mặt mình chính là cô – người đã chết!

Úc Hàn Yên cười nhẹ một tiếng, nói nhẹ bằng:

"Đúng vậy."

Đồng thời nhả một phát súng vào tim hắn không chút lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Anh ấy chỉ yêu tôi

Sau khi Hắc Ứng ngã xuống đất, chết không nhắm mắt. Úc Hàn Yên cất súng xong, chỉnh trang lại quần áo đi ra khỏi phòng 10110 như không có chuyện gì xảy ra, giống như cô chỉ là một nhân viên bình thường đi làm việc vậy. Dường như cô lơ đãng ghéech đầu lên, quả nhiên nhìn thấy camera đã được xử lý. Cô nâng khóe môi thành một đường cong đẹp mắt, Hắc Ứng đã tiết kiệm được cho cô không ít chuyện.

Đột nhiên, một hồi chuông truyền đến ong ong gây chấn động. Úc Hàn Yên vừa đi về phía thang máy, vừa lấy chiếc điện thoại di động từ trong chiếc túi xách màu đen ra, ấn nút nhận. Cô còn chưa kịp nói gì, bên kia đã truyền đến giọng nói có chút sốt ruột:

"Tiểu Yên, em không sao chứ?!"

Úc Hàn Yên không tự chủ được bật cười, đôi mắt to xinh đẹp của cô càng thêm lóa mắt, giọng cô nhẹ nhàng:

"Không tổn thương đến cả một sợi tóc."

Người đầu bên kia thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng:

"Anh chờ em ở tầng 100."

Úc Hàn Yên đi vào thang máy, ấn nút "100", nhẹ giọng đáp:

"Ừ."

Rất nhanh, "ding" một tiếng, cửa thang máy mở ra. Đôi chân thon dài của Lăng Diệp được mở ra, anh bước nhanh đến chỗ Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn, người kia làm sao vậy?

Lúc cửa thang máy đóng lại, tay trái Lăng Diệp cũng đồng thời vòng chắc qua eo Úc Hàn Yên, tay phải anh luồn qua mái tóc mềm mại của cô, đặt lên gáy cô. Khoảng cách giữa hai người đã gần hơn, anh cúi đầu hôn thẳng xuống môi cô.

Anh hôn rất dữ dội, giống như chỉ có như thế anh mới có thể tin chắc được đối phương vẫn đang khỏe mạnh ở bên cạnh mình vậy.

Mặc dù Úc Hàn Yên đã không còn bờ ngỡ với những nụ hôn, nhưng lần này cô vẫn bị hôn đến không thở nổi. Cô định đẩy đối phương ra để thở một hồi thỏa thích, nhưng khi nhìn thấy sự lo lắng trong mắt anh, cô bỏ qua sự giận giữ, nhắm mắt lại, hai tay vòng qua eo anh, sống chết triền miên với anh.

Thang máy đến tầng 20 thì dừng lại. Lăng Diệp kịp thời buông Úc Hàn Yên ra, lợi dụng chiều cao ưu thế của mình, "giấu kín" cô đi. Anh không muốn người khác nhìn thấy người phụ nữ của anh, trong bộ dạng dễ làm cho người ta phạm tội thế này.

Mấy người từ bên ngoài đi vào thấy một người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía cửa thang máy, không hẹn đều nhìn xuống phía dưới. Quả nhiên phía trước anh là một người phụ nữ. Bọn họ đều rất biết ý chuyển tầm mắt đi hướng khác, ra vẻ như không nhìn thấy gì. Chuyện như thế này cứ coi như là không thấy gì đi.

Úc Hàn Yên yếu ớt dựa vào trước người Lăng Diệp, chiếc miệng xinh đẹp khẽ héch tán ra hơi thở mùi đàn hương, ngực cô phập phồng lên xuống không ngừng.

Không lâu sau đó, thang máy đã chễm trệ ở tầng một. Đợi mọi người trong thang máy ra hết sạch, Lăng Diệp mới dắt tay Úc Hàn Yên đi ra.

Úc Hàn Yên cũng đã trở lại bình thường. Trừ gương mặt cùng đôi môi có hơi hồng ra thì cũng không có gì khác thường nữa. Lúc này cô mới nhớ ra thiếu một người, liền ngẩng đầu lên hỏi:

"Tê Ngôn đâu?"

Lăng Diệp lạnh nhạt nói:

"Về rồi." Từ trước đến nay, anh đều không cần bóng đèn.

Đột nhiên, anh quay đầu nhìn Úc Hàn Yên chăm chú, lại trịnh trọng nói:

"Tiểu Yên, về sau không được một mình đi đối mặt với nguy hiểm." Không phải là anh không tin tưởng vào năng lực của cô, mà sự lo lắng đã quá đầy dọa anh.

Úc Hàn Yên định nói cô không có nguy hiểm gì, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu:

"Được."

Bạch Triết Nhã ngồi ở băng ghế phía sau xe ô tô, chán nản nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong lúc lơ đãng cô ta nhìn thấy vợ chưa cưới của Lăng Diệp đang nắm tay một người đàn ông xa lạ, đi từ cao ốc Lam Thiên ra. Khóe môi cô ta hiện lên nụ cười giấu cợt, lạnh nhạt nói:

"Lão Luru, dừng xe."

"Dạ, tiểu thư." Người tài xế trung niên cung kính đáp, sau đó tấp xe vào bên đường dừng lại.

Úc Hàn Yên và Lăng Diệp đang tay trong tay đi, đột nhiên nhìn thấy một người mặc chiếc váy công chúa màu trắng đang đi về phía bọn họ.

"Úc tiểu thư, chào cô." Bạch Triết Nhã dừng lại trước bọn họ khoảng một bước, cười ngọt ngào chào hỏi. Lần này cô ta rất sáng suốt không đưa tay ra.

Úc Hàn Yên nhú mày, hình như mình với cô ta không quen thuộc gì? Cô cười ưu nhã, dịu dàng nói:

"Bạch tiểu thư, chào cô. Không biết Bạch tiểu thư có chuyện gì không?"

Bạch Triết Nhã liếc mắt nhìn người bên cạnh Úc Hàn Yên một cái, rất khó nhìn ra đầu lông mày cô ta hơi nhíu nhíu lại. Người đàn ông này nhìn từ trên xuống dưới đều không bằng Lăng Diệp, sao Úc Hàn Yên lại cấu kết ở chung với hắn? Chỉ có điều, nếu cô đã vội vàng đẩy Lăng Diệp ra thì cô ta cũng không ngại tiếp nhận.

Giống như bây giờ cô ta mới nhìn thấy Úc Hàn Yên nắm tay người khác vậy, tò mò hỏi:

"Không biết vị này là?"

Úc Hàn Yên nói không chút do dự:

"Người đàn ông của tôi."

Lăng Diệp bị những lời này lấy lòng. Anh vòng tay qua eo Úc Hàn Yên, rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại gần hơn.

Dễ nhận ra, Bạch Triết Nhã không ngờ đối phương sẽ thừa nhận thân nhiên như vậy. Cô ta hơi sững sốt, đôi mắt đẹp tròn tròn, kinh ngạc nói:

"Cô không phải là vị hôn thê của tổng giám đốc Lăng sao?"

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn lên mặt Lăng Diệp, cuối cùng cũng phát hiện ra trong mắt người khác anh không phải là Lăng Diệp, chỉ có điều bốn cợt với cô nàng này cũng không tệ đi, dù sao tâm tình cô lúc này cũng đang tốt. Cô gật đầu, nhẹ nhàng nói:

"Đúng vậy, tôi là vợ chưa cưới của Diệp. Có gì không ổn sao?"

Bạch Triết Nhã khoanh hai tay trước ngực, cười châm chọc:

"Cô thân là vợ chưa cưới của tổng giám đốc Lăng, nhưng lại thân mật với người đàn ông khác như thế, cô không sợ tổng giám đốc Lăng sẽ biết sao?"

Úc Hàn Yên re về ngây ngô không biết gì, lên tiếng:

"Không sợ nha." Nói xong, còn cọ cọ vào người Lăng Diệp.

Lăng Diệp cười một trận trong bụng, sờ sờ vào chóp mũi tinh xảo của Úc Hàn Yên đầy cung chiều.

Bạch Triết Nhã bị ghen một phen. Hơi thở cô ta bị kìm lại ở cổ họng, lên cũng không được mà xuống cũng chẳng xong. Cô ta nhìn Úc Hàn Yên giống như nhìn một loại ruồi bọ, nói mỉa mai:

"Đúng là vô địch thiên hạ về độ không biết xấu hổ! Loại người như cô, xách giày cho tổng giám đốc Lăng cũng không xứng!"

Úc Hàn Yên đưa tay sờ sờ vào bàn tay đang đặt trên eo mình của Lăng Diệp, ý bảo anh không được nhúng tay vào. Sau khi quan sát Bạch Triết Nhã từ đầu xuống chân một lần, giọng cô xem thường:

"Vậy cô thì làm gì cho anh ta? Ấm giường sao?"

Từ đầu đến cuối Bạch Triết Nhã đều không phủ nhận. Cô ta ưỡn bộ ngực cao vút ra, há hê nói:

"Dĩ nhiên rồi! So với cô tôi còn sạch sẽ gấp trăm ngàn lần!"

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Diệp, nói từng chữ từng chữ một:

"Xem ra điểm phúc của anh ta cũng không ít nha ~"

". . . ." Lăng Diệp không nói gì. Điều này chẳng có chút xíu quan hệ gì với anh. Phụ nữ anh đã chạm qua cũng chỉ có duy nhất một người trong ngực này thôi.

"Thật không hiểu nổi, sao tổng giám đốc Lăng lại có thể chọn một loại phụ nữ lăng lợ như cô để làm vị hôn phu của mình chứ! Tôi cảm thấy thương thay

cho anh ta nha." Bạch Triết Nhã căm ghét liếc xéo Úc Hàn Yên một cái, nói.

Sự nhẫn nại của Úc Hàn Yên cũng đã dùng gần hết rồi, cô lạnh nhạt nói:

"Ồ, tôi sẽ giúp cô chuyển lời đến anh ấy. Như vậy nha, tạm biệt."

Lăng Diệp đã muốn rời đi từ lâu rồi, bây giờ nghe Úc Hàn Yên nói lời tạm biệt, không nói hai lời, ôm cô thẳng tiến về phía trước. Thật không phải rồi! Từ trước đến giờ anh đều không có thói quen nhường đường.

Bạch Triết Nhã thấy hai người đang đi thẳng về phía mình, sợ bọn họ sẽ quật ngã mình, vội vàng dịch sang bên cạnh hai bước, miệng mắng:

"Đúng là không có giáo dục."

Lăng Diệp lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt bắn ra vô số mũi kim châm, đâm chỉ chít về phía cô ta.

Úc Hàn Yên dừng lại bên cạnh Bạch Triết Nhã, giọng khiêu khích:

"Đúng rồi, quên không nói cho cô biết, cho dù tôi có làm gì thì Diệp cũng chỉ yêu mình tôi."

Bạch Triết Nhã tức đến ói máu, sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi, hung hăng nói:

"Chúng ta chờ xem." Cô ta cũng không tin, một đám mây râu bị cấm sừng mà vẫn không có động thái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Kích thích té bào

"Để tâm trạng được tốt nghênh đón bữa tiệc đêm khuya hôm nay, em nghĩ chúng ta nên kích thích té bào một chút!" Úc Hàn Yên vừa kéo Lăng Diệp vào bãi đậu xe trong cao ốc rộng lớn của Tập đoàn Lăng Thị, vừa nghiêm trang nói.

Lăng Diệp nghe xong, trong mắt hiện lên tia hứng thú, khoe môi khẽ nhếch lên thành đường cong đẹp mắt, cung chiều nói:

"Em muốn kích thích như thế nào?"

Úc Hàn Yên cười hì hì, đề nghị:

"Đua xe siêu tốc thì sao?"

Bước chân Lăng Diệp hơi dừng lại, quay đầu đối mặt với ánh mắt chờ đợi của cô, cự tuyệt:

"Chuyển cái khác."

Miệng Úc Hàn Yên mím lại, đáng thương hỏi:

"Tại sao?"

"Nguy hiểm." Lăng Diệp nói thản nhiên.

Đôi mắt Úc Hàn Yên trừng to nhìn Lăng Diệp. ㄟ-ㄟ-ㄟ Mẹ kiếp.... Giết người không nguy hiểm? Sao không thấy anh ngăn cản việc cô đi giết người đi?

Hình như Lăng Diệp biết được cô đang suy nghĩ gì, giải thích:

"Đối với em, lấy tính mạng người khác chỉ là việc bình thường đơn giản như cơm bữa. Trên thế giới này, không có được mấy người có thể gây thương tổn cho em, cho nên anh mới không ngăn cản việc em ra tay giết người."

Khóe miệng Úc Hàn Yên hơi nhếch rất khó nhìn ra. Nói giống như cô đã giết rất nhiều người vậy. Được rồi! Cô thừa nhận, người chết trong tay cô đúng là cũng không ít, nhưng sao nghe thấy cứ có cảm giác không thoải mái vậy?

Cô bỏ qua vấn đề rối rắm này, lại đề nghị lần nữa:

"Đã như vậy thì đến công viên trò chơi của Lăng Thị đi. Nghe nói ở đó có tàu lượn siêu tốc rất kích thích."

Lăng Diệp đứng bên cạnh xe, nhìn Úc Hàn Yên khoảng ba giây, gật đầu nói:

"Được."

Trò tàu lượn trong công viên trò chơi của Lăng Thị được coi là trò tàu lượn siêu tốc kích thích nhất trên thế giới. Trong đó trò nổi trội nhất —— tàu lượn đồ vuông góc thẳng từ độ cao 90 xuống, tương đương với việc nhảy từ lầu thứ ba mươi xuống.

Trò chơi này đối với người bình thường mà nói, nhất định là vô cùng kích thích. Nhưng đối với người kia thì chẳng tính là gì.

Úc Hàn Yên ngồi vào chỗ kê bên tay lái, đóng cửa xe lại, đưa tay tháo chiếc mặt nạ trên mặt Lăng Diệp xuống.

Hình như cô đã hiểu, tại sao trước kia Lăng Diệp lại nói cô đeo mặt nạ trông rất chướng mắt rồi.

Lăng Diệp nhũn mày, đưa người sang phía Úc Hàn Yên giúp cô thắt dây an toàn, nhân tiện còn đoạt lấy một nụ hôn từ cặp môi thơm tho kia.

Chiếc Maybach màu đen chạy qua trung tâm thành phố đi tới khu vực nội thành cạnh đó.

Lăng Diệp dừng xe ở bãi đậu, bước ra khỏi xe nhìn dòng chữ cái to đùng ở công viên trò chơi của tập đoàn Lăng Thị cách đó không xa.

Úc Hàn Yên đi tới bên cạnh Lăng Diệp, cảm thấy tâm trạng của anh không được tốt lắm, đưa bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy bàn tay to lớn của anh, ngắt đầu quan tâm hỏi:

"Sao vậy?"

Lăng Diệp nắm chặt bàn tay mềm mại, trắng nõn của Úc Hàn Yên, nhàn nhạt nói:

"Lúc trước mẹ đã từng dẫn anh tới đây một lần."

Úc Hàn Yên xoay người đối mặt với Lăng Diệp, tay trái kéo thấp đầu anh xuống, đôi chân nhón lên, ngắt đầu đặt một nụ hôn lên trán anh.

Dịu dàng nói:

"Em sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi. Anh sống em sống, anh chết em cũng chết."

Lăng Diệp cười, cười đến vô cùng rực rỡ, so với ánh mặt trời còn chói lóa hơn. Anh dùng giọng nói tràn đầy tình cảm, nhẹ giọng đáp:

"Ừ."

Hai người nắm tay nhau, từ từ đi vào cửa mà như hoàn toàn không ý thức được, bọn họ đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến những người xung quanh.

Hai người có vẻ ngoài cực kỳ ưu tú lại xuất hiện cùng nhau, không thể nghi ngờ vẻ đẹp lóa mắt đã thu hút tất cả ánh mắt của cả nam lẫn nữ bên đường, khiến họ không tự chủ được đều theo sát theo bước chân di chuyển của hai người.

"Hai người kia là ai vậy? Nam thanh nữ tú, đẹp quá!"

"Bọn họ là diễn viên hả?"

"Chúa ơi! Hai người đi cùng nhau tạo nên một bức tranh thật hoàn mỹ!"

.

"Cho hai vé." Lần này, Lăng Diệp không lợi dụng chức quyền của mình, mà mua vé vào cửa giống như những người bình thường khác.

Người bán vé nghe thấy tiếng ngắt đầu lên, miệng há hốc thành hình chữ "O", sững sờ nhìn Lăng Diệp, quên cả phản ứng.

Từ khi chính thức nhận việc, nhân viên tập đoàn Lăng Thị đều được yêu cầu phải nhớ rõ mặt Lăng Diệp, để tránh xảy ra sự cố nực cười.

Lăng Diệp bực mình lừ người bán vé một cái.

Người bán vé phục hồi lại tinh thần, đi ra trước cúi người xuống 45 độ, nom nớp lo sợ hô to lên:

"Tổng... tổng giám đốc."

Đám người xếp hàng phía sau thấy thế, nhao nhao bàn luận.

"Đây là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị ư? Thảo nào nhìn cứ thấy quen quen!"

"Người bên cạnh là vị hôn thê của anh ấy đi. Đúng là rất đẹp!"

"Không ngờ bọn họ cũng đến công viên chơi, giống như những đôi tình nhân bình thường khác!"

.....

Sắc mặt Lăng Diệp đã hơi đen, anh nhận lấy cặp vé người bán vé đang đưa ra bằng hai tay, dắt Úc Hàn Yên đi qua cửa.

Úc Hàn Yên vừa đi theo anh, vừa giống như một đứa con nít, nhìn ngắm khắp nơi khung cảnh bên trong công viên.

Từ lúc cô biết đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô đến khu vui chơi. Cảm giác ban đầu đúng là không tệ.

Lăng Diệp đi tới một khu không có ai, tay phải cầm lên một tấm bản đồ. Tuy nói công viên này là do nhà anh mở ra, nhưng anh thật sự chưa thông thuộc hết các cầu tạo bên trong.

Úc Hàn Yên nghiêng nghiêng người, đưa tay trái phối hợp kéo tấm bản đồ căng ra cùng anh. Hai bàn tay đang nắm lấy nhau, giống như đã bị nhựa cao su dính chặt, cứ thế không tách ra được.

"Phía trước queo trái là tàu lượn 15 vòng. Là nó đó." Úc Hàn Yên hưng phấn nói.

Lăng Diệp đáp lại một tiếng "Ừ", rồi gấp tấm bản đồ lại, dắt người kia đi về phía trước.

Đến chỗ tàu, người phía trước cũng vừa ngồi vào trong. Úc Hàn Yên nhìn một lúc, kéo thẳng Lăng Diệp đến chỗ đầu tàu.

Ngồi chỗ đầu tiên mới có cảm giác mạnh hơn một chút.

Nhìn bộ dáng nhao nhao muốn thử của người kia, đầu Lăng Diệp đầy vạch đen:

"Tiểu Yên, trước kia em không được huấn luyện về rơi tự do sao?"

Huấn luyện rơi tự do? Một người có thể nâng cao năng lực chịu đựng, vượt qua được bản thân là dựa vào những sai sót nảy sinh để cuối cùng vẫn không bị ảnh hưởng bởi nó, thì ngay cả trong những tình huống rơi tự do cũng có thể phát huy được năng lực của mình như thường. Sát thủ xuất sắc đều đã vượt qua các hạng mục rèn luyện hàng ngày thì không có lý do gì mà chưa trải qua hạng mục huấn luyện này.

Hai mắt Úc Hàn Yên sụp xuống, lâm bầm

"Có nha, nhưng em chưa từng ngồi tàu siêu tốc."

Trước kia huấn luyện rơi tự do tiến hành bằng hình thức nhảy Bungee.

Hai phút sau, tàu siêu tốc dừng ở trước mặt bọn họ, đa số người trên tàu mặt đều tái mét, chỉ còn một số ít là xem ra không có chuyện gì.

Lúc bọn họ đi hết, nhân viên nghiệp vụ mở cánh cửa nhỏ ra, nhìn thấy Lăng Diệp và Úc Hàn Yên ở đây, tròn mắt lên. Người nhân viên không chế được cảm xúc của mình, đang định chào hỏi thì thấy tổng giám đốc của mình phát phát tay.

Hắn hiểu ý cười cười, giúp bọn họ mở cửa ra, xoay người qua bên cạnh chờ đợi hai người đi vào.

Úc Hàn Yên không chờ được, ngồi luôn vào ghế bên trái hàng đầu tiên, chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi Lăng Diệp ngồi xuống, đưa người sang kiểm tra cho cô một hồi xong mới kéo chốt an toàn ở ghế vào cho mình.

Úc Hàn Yên quay đầu cười cười với anh, đưa tay phải ra nắm lấy bàn tay trái của anh.

Chỉ một lúc sau, tàu siêu tốc phi ra ngoài. Sau khi nó leo lên sườn núi, lập tức từ trên cao lao thẳng xuống dưới, tiếp đó lại xoay tròn như chong chóng, không khí tràn ngập những tiếng la hét từng hồi, từng hồi một, rất thê thảm.

Cả hai người, Úc Hàn Yên và Lăng Diệp mở to mắt, mặt không đỏ tím không đập nhanh, nhìn cũng chẳng giống như là đang ngắm cảnh, cũng chưa từng rên lên dù chỉ một tiếng.

Sau khi tàu quay được 15 vòng thì dừng lại, những người đang đứng đợi bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của bọn họ, đều kinh hãi một hồi.

Úc Hàn Yên còn muốn giết người không đền mạng, mở miệng nói:

"Có trò gì hơn trò này không?"

Lăng Diệp đã đoán được kết quả sẽ như thế này từ lâu rồi. Anh thần nhiên nói:

"Ngồi tàu siêu tốc thẳng đứng đi." Trong mắt người khác, đây chính là trò chơi kích thích nhất. Nếu như cô vẫn không thỏa chí thì cũng chịu rồi.

"Được." Úc Hàn Yên nghe xong, hào hứng kéo đôi phươg đi về phía tàu siêu tốc thẳng đứng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bữa tiệc đêm khuya

Thăng đích hai người đi đến, rất nhanh đã tới một nơi chỉ có những tiết la hét chói tai. Vận khí hai người rất tốt, một lần nữa lại được ngồi lên hàng đầu. Chiếc tàu khởi động chậm chậm, từ từ leo lên cao. Tàu leo lên đến giữa không trung, không hề báo trước đột ngột bỏ nhào xuống, cảm giác thật đến nỗi khiến người ta thấy như mình đang nhảy từ lầu cao 90m xuống vậy.

Úc Hàn Yên hưng phấn huyết sáo một tiếng, để lộ ra hai hàng răng trắng toát, đều đặn.

Lăng Diệp quay đầu liếc mắt nhìn cô, cong khóe môi lên thật đẹp, tay anh nắm chặt tay cô. Lúc tàu lao thẳng xuống, đột nhiên anh có cảm giác chỉ cần được ở cùng với cô, chết cũng là niềm hạnh phúc.

Tiếng cười thánh thót của Úc Hàn Yên hòa với những tiếng la hét chói tai high-decibel sau lưng, tạo nên sự tương phản rõ rệt. ~~đặt-l-qđđ~~ Những người ngồi cùng chuyến tàu này, ngoài nhớ rõ cái cảm giác kích thích cực hạn ra, còn có tiếng cười vui sướng dị thường của một người. Sau khi tàu dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn Úc Hàn Yên giống như nhìn quái vật.

Úc Hàn Yên đứng thẳng người, nhón chân đặt lên môi Lăng Diệp một nụ hôn, thoải mái nói:

"Cảm giác không tệ!"

"." Mọi người nghe xong, không tự chủ được mồm mồm lổ tai, bọn họ không nghe lầm đó chứ?

"Ừ, còn muốn chơi trò nào khác nữa không?" Lăng Diệp xoay người, giúp cô vuốt lại những sợi tóc đã bị gió thổi loạn lên, dùng giọng mê người hỏi.

Úc Hàn Yên lắc đầu một cái, ghé sát vào tai anh thì thầm:

"Hiện tại em không thể chờ được muốn mở màn bữa tiệc đêm nay."

Hai người ra khỏi công viên trò chơi, ngồi vào trong xe. Đột nhiên Lăng Diệp xoay người, đưa tay phải lên vuốt ve khuôn mặt nhẵn bóng của cô, tâm trạng phức tạp, nói:

"Tiểu Yên, anh biết em cũng không thích giết người nữa, nếu không lúc đầu em đã không chọn cách giả chết để ở ẩn rồi." Là anh đã kéo em trở về với thế giới dẫm máu này. Anh xin lỗi! Nhưng bất luận như thế nào anh cũng sẽ không để em rời khỏi anh.

Úc Hàn Yên đưa tay đặt lên trên bàn tay đang để trên mặt mình, nhìn anh nghiêm túc nói:

"Người không đụng ta, ta không đụng người; Nếu người đụng ta, ta nhất định phải đụng người." Người ta đã có ý đánh vào đầu người đàn ông của cô, cô chẳng có lý do gì để ngồi chờ chết cả.

... ..

12h đêm, tám chiếc máy bay trực thăng lượn lơ thành hình tròn giữa bầu trời, trên một khu rừng rậm ở một vùng ngoại ô nước Mĩ. Giống như đã được diễn tập vô số lần, cánh cửa cabin của tám chiếc máy bay được đồng loạt mở ra, những chiếc thang dây được ném ra ngoài.

Tiếp theo, tất cả những người bên trong máy bay, từng người từng người một đều đã được trang bị đầy đủ vũ khí, theo thang dây leo xuống, nhảy vào trong rừng rậm. Động tác của bọn họ không hề thua kém bộ đội đặc chủng.

Dường như không gian cũng ủng hộ họ. Mây đen che kín sao, ánh trăng đã nhuộm màu máu.

Úc Hàn Yên và Lăng Diệp liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đi về phía căn nhà nằm trong rừng rậm.

Không có tiếng súng nhưng trong không khí lại tràn ra mùi máu tươi. Toàn bộ nhân viên tạo thành vòng vây, thẳng tiến về phía đích, gấp thấn giết thấn, gấp phật giết phật.

Hàng ổ của tổ chức sát thủ hàng đầu chưa từng có người nào bên ngoài biết. Một căn cứ địa an toàn, không thể nghi ngờ, đối với sự phát triển của tổ chức là vô cùng có lợi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao lúc trước thủ lĩnh của tổ chức sát thủ hàng đầu lại hạ lệnh phải giết chết Úc Hàn Yên.

Cô biết rõ căn cứ địa của tổ chức, hiểu rõ cách bố trí canh phòng, ngay cả cách vận hành bên trong cũng có thể nói là hiểu rõ. Phóng thích cô ra khỏi tổ chức, cũng giống như là đặt một quả bom không hẹn giờ bên cạnh mình vậy.

Không lâu sau, tất cả mọi người đã tập trung xung quanh một căn nhà mái ngói nhỏ đơn sơ. Úc Hàn Yên đi vào trong nhà, chạy thẳng tới chỗ chiếc giường trụi được đặt sát bên tường. Cô cúi người xuống, lật chiếc ván giường lên, ngay lập tức một chiếc cửa động màu đen như mực hiện ra trước mắt mọi người.

Lăng Diệp thấy cô nhảy xuống cửa động không hề báo trước, mặt anh tối sầm lại. Đạo nghĩa không cho phép anh chùn bước, cũng nhảy xuống theo.

Những người khác, trừ mười người canh giữ ở bên ngoài ra, tất cả cũng nhảy xuống theo. Sau khi bọn họ vào được hang động, theo sự giao phó trước đó, lục soát tìm kiếm dấu vết, gặp ai giết nấy.

Thật ra thì cũng không có nhiều sát thủ thường trú tại căn cứ địa. Mục đích chuyến đi này của Úc Hàn Yên chung quy lại cũng chỉ là để tiêu diệt thủ lĩnh của tổ chức. Người kia coi nơi này như nhà của hắn, rất ít khi đi ra ngoài.

Dưới tầng hầm giống như một mê cung, có rất nhiều ngã rẽ. Người không quen rất dễ bị lạc. Nơi này đối với Úc Hàn Yên đã rõ như lòng bàn tay. Cô dẫn Lăng Diệp đi chuyển cấp tốc đến phòng ngủ của thủ lĩnh tổ chức sát thủ hàng đầu.

Số người canh giữ ở hai bên hành lang cũng không phải là số ít, nhưng Úc Hàn Yên còn chưa kịp ra tay, Lăng Diệp đã giải quyết xong hết rồi, khiến cô phải bức bối một hồi. Người không biết còn tưởng thành viên của tổ chức sát thủ hàng đầu là các món ăn đấy.

Đây là một cuộc thám sát đơn phương, là con ác mộng của tổ chức sát thủ hàng đầu.

Cả tầng hầm, nơi được phòng thủ chặt chẽ nhất chính là chỗ ngủ của người kia. Để cho mình có được giấc ngủ yên ổn, người kia cũng đã tiêu hao không ít tâm tư đi. Phòng ngủ được đặt sâu bên trong cùng của tầng hầm, người bình thường đều sẽ bị những ngã rẽ ngổn ngang ở ngoài hành lang xoay cho chóng mặt, tuyệt nhiên sẽ không thể tìm ra được. Mà sáu người canh giữ ở xung quanh phòng ngủ đều là những tay sát thủ nổi trội trong tổ chức. Nhớ năm đó, Úc Hàn Yên cũng thường xuyên được hưởng thụ sự "huông chiều" này.

Những người canh giữ bên ngoài phòng ngủ ở trước mặt, cấp bậc so với những người trước đây rõ ràng không chỉ cao hơn một cấp. Mặc dù tiếng bước chân của Úc Hàn Yên và Lăng Diệp rất khẽ, gần như không nghe thấy, nhưng cặp mắt đang nhắm của bọn họ vẫn đột ngột mở ra.

Lần này Lăng Diệp vẫn như trước, chắn trước người Úc Hàn Yên. Anh vừa tránh chiếc phi tiêu cùng đạn đang lao về phía mình, vừa phi mạnh con dao găm dính máu về phía trái tim của một người trong số đó.

Anh cũng chẳng thèm nhìn xem con dao có trúng mục tiêu hay không, từ trên người lại rút ra hai khẩu súng, tay trái cầm một khẩu, tay phải một khẩu, vừa nhanh nhẹn né tránh đòn công kích của đối phương, vừa đồng thời tay nắm tay mười, nổ súng về phía trước.

Úc Hàn Yên bức tức, không phải nói là kẻ vai tác chiến sao? Đây được coi là chuyện gì hả? Liên tục đứng chặn trước người cô! Cô ngẩng đầu liếc nhìn lên trên hành lang, tay trái ấn một cái lên chiếc vòng bên tay phải mới được đeo vào cách đây không lâu, ngay tức khắc, một sợi dây cường lực như sợi tóc bắn ra ngoài, bám chặt vào vách tường trên hành lang. Cô tung người nhảy vọt lên, dựa vào sợi dây phi qua đầu Lăng Diệp lên phía trước.

Sáu người thấy thế, ánh mắt lạnh lẽo ngay lập tức cũng thoáng qua một tia khiếp sợ. Bọn họ đều biết, chỉ có Anh mới có thể vận dụng được sợi dây cường lực một cách nhuần nhuyễn như thế.

Cao thủ so chiêu phải tranh thủ từng giây từng phút. Mặc dù bọn họ chỉ lưỡng lự có 0.01 giây, nhưng lại là cơ hội thật tốt để Úc Hàn Yên và Lăng Diệp tiến công. Hai khẩu súng trong tay Lăng Diệp chia ra, nhắm thẳng vào trái tim hai người phía trước. Khẩu súng trên tay trái Úc Hàn Yên nhắm thẳng vào ấn đường của một trong sáu người. Trong chớp mắt, ba viên đạn xé rách không gian, mang theo thể như chẻ tre hoàn thành sứ mệnh.

Lợi dụng sự kim hãm của sợi dây cường lực, Úc Hàn Yên chiếm hết ưu thế của không gian. Cô đạp mạnh chân xuống đất một cái, tung người lên không trung, vọt tới chỗ ba người còn lại, vừa dùng súng bắn vào não của một người trong số đó, vừa đồng thời giang hai chân ra, tận dụng tối đa sức lực, chia nhau đá vào hai người hai bên.

Lăng Diệp thấy vậy, ra sức phối hợp, nổ súng về phía hai người vừa bị cô đá trúng.

Thu hồi sợi dây cường lực xong, Úc Hàn Yên đến bên cạnh Lăng Diệp nhìn anh một cái, sau đó hai người cùng nhau đi về phía phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ đã bị khóa trái. Úc Hàn Yên lấy ra một sợi dây kim loại cứng chắc, mỏng như sợi tóc đã được chuẩn bị từ trước, dứt thẳng vào ổ khóa, tập trung mở.

Đột nhiên, trên ngón tay trở phải của cô truyền đến sự chấn động. Cô nhíu mày ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp, thấy người kia cũng đang đưa tay sờ vào khuỷu tay, lạnh lùng nói:

"Không ngờ cái tầng hầm này đã được lắp đặt chế độ tự hủy. Lão già chết tiệt kia chắc chắn chạy trốn rồi."

Dựa theo mức độ chấn động dữ dội này có thể suy ra, số lượng bom ở đây cũng không ít. Nếu bọn họ còn tiếp tục ở lại, nhất định sẽ tan xương nát thịt. Lăng Diệp quyết định thật nhanh, kéo Úc Hàn Yên đi ra bên ngoài, trước tiên phải giữ được tính mạng của mình đã.

Anh kéo Úc Hàn Yên, vừa chạy nước rút, vừa mở máy truyền tin ra, hạ lệnh cấp tốc:

"Lập tức rút lui."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chúng nó cũng ăn hiếp em

Cửa ra rất nhỏ, chỉ có thể đi được hai người cùng một lúc. Đến trước cửa Lăng Diệp liền dừng lại, buông tay Úc Hàn Yên ra, để tùy ý cô chọn ra trước hay ở lại. Anh đứng lại chỉ huy mọi người nghiêm chỉnh, tự động chạy ra ngoài.

Úc Hàn Yên nhìn thoáng qua bóng lưng cao lớn của anh, lẳng lặng đứng sau anh, nhường chỗ để những người khác đi ra.

Chờ đến khi người cuối cùng ra khỏi tầng hầm, Lăng Diệp xoay người kéo tay Úc Hàn Yên, phóng thân tốc về phía trước giống như một con báo săn, chỉ để lại trong không khí một vệt mờ.

"Chủ nhân!" Thanh Phong đứng ở trước cửa cabin máy bay trực thăng, lớn tiếng hô.

Lăng Diệp lại gia tăng tốc độ một lần nữa, như một con gió lao đến chỗ thang dây thì dừng lại. Anh dùng khớp xương của tay trái, quặp chặt chiếc thang dây, lúc Úc Hàn Yên theo quán tính chạm vào người anh, ngay tức khắc cánh tay phải đã vòng chắc quanh eo cô. Anh ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Phong ra lệnh:

"Đi!"

Nhất thời, tám chiếc máy bay trực thăng cách mặt đất khoảng năm mét, lao vút đi.

Máy bay đi chưa được bao xa, bên trong căn nhà ngói liền bị nứt ra, các mảnh vụn bắn toát loạn ra ngoài. Khói đen cùng khí nóng ngút trời tan vào không khí, khiến cho nhiệt độ trong khu rừng tăng lên vài độ, chất lượng không khí cũng giảm xuống nhiều bậc.

Úc Hàn Yên vẫn nhăn mày, không nói gì.

Lăng Diệp biết cô đang suy nghĩ gì nên cũng không quấy rầy cô. Sau khi xuống máy bay trực thăng, anh trò chuyện qua loa với Tề Ngôn vài câu xong, liền lái xe đưa Úc Hàn Yên về biệt thự.

"Lăng Diệp!"

Đột nhiên bị nước ảm xối vào tóc cùng quần áo đang mặc, Úc Hàn Yên tức giận, ngẩng đầu nhìn kẻ vừa làm chuyện xấu quát lên.

Môi Lăng Diệp khẽ nhếch. Anh tắt vòi nước, dùng giọng khêu gợi hỏi:

"Đã tỉnh rồi?"

Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn anh, phản ứng bị chạm nửa nhịp, lẩm bẩm:

"Gì chứ?"

Lăng Diệp đề cô lên trên vách thủy tinh trong phòng tắm, cúi đầu mắt đối mắt, mũi đối mũi với người kia, lạnh lùng nói:

"Lực chú ý của em đã để ở trên người khác quá lâu. Anh đã nói rồi, trong đầu em chỉ cần chứa một mình anh là đủ."

Miệng Úc Hàn Yên há ra định giải thích, liền bị đối phương dùng môi chặn lại, chỉ còn lại tiếng: "Ừm~"

Nhất thời trong không khí chỉ còn những âm thanh "hưng phấn", khiến người nghe thấy cũng phải tai điếc tìm đập.

Dần dần, nụ hôn với danh nghĩa "trừng phạt" đã trở nên biến chất. Lăng Diệp tiến dần lên phía trước nửa bước, để cho khoảng cách giữa mình và Úc Hàn Yên co lại bằng không, đôi tay anh băng quơ châm lửa trên người cô.

Úc Hàn Yên chỉ cảm thấy những nơi bị Lăng Diệp sờ qua đều trở nên nóng rát. Cô đưa hai tay bấu thật chặt trên vòng eo săn chắc, gầy gò của anh, cố gắng để mình được thoải mái hơn.

Lăng Diệp đưa tay xé bộ đồ cản trở trên người cô ra. "Rột" một tiếng, chiếc áo sơ mi đã tan tành.

Úc Hàn Yên không biết nói gì, dùng giọng hơi khàn nói:

"Cứ theo đà này, thì sắp tới em sẽ phải trần truồng đi làm nha."

Đầu Lăng Diệp đang đặt trước ngực cô hơi nhếch lên, lơ đãng nói:

"Mai dẫn em đi mua."

Úc Hàn Yên bị ánh mắt xanh lục của anh làm cho hoảng sợ. Đây là ánh mắt của con dã thú lúc nhìn thấy con mồi ngon miệng đi.

"Cởi quần áo cho anh." Đầu Lăng Diệp tiến tới bên tai đối phương, dùng giọng cảm dỗ cực hạn nói.

Úc Hàn Yên giống như đã bị mê hoặc, vô ý thức làm theo lời Lăng Diệp nói. Đầu tiên là tháo cúc áo sơ mi của anh, cởi áo anh ra, tiếp đó là cởi dây lưng, tụt quần anh xuống.

Đầu ngón tay người kia như có như không lướt qua da thịt mình – loại cảm giác này thật sự đã ép cho Lăng Diệp muốn điên lên rồi. Rõ ràng là món ngon đang ở trước mặt, nhưng lại không thể lấy ăn. Anh chán nản gầm lên:

"Cái kinh nguyệt chết tiệt kia còn chưa hết hả?!"

"." Úc Hàn Yên rất muốn nói "Nó mới đến tới hôm qua thôi", nhưng quay đầu nhìn thấy ánh mắt ham muốn cực độ của anh chưa được thỏa mãn, thì rất sáng suốt mà chọn cách im lặng.

Lăng Diệp bắt lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Úc Hàn Yên, thấp giọng nói:

"Trong phòng diện này, anh tuyệt đối sẽ không tự làm nữa."

"." Minh nên cảm thấy là vinh hạnh sao?

..... (Tèn... tèn ... tèn... Qua rồi á ^^ . Nhiều trẻ em quá nên tác giả tua^^ Mắt công minh cứ phải tưởng tượng à :love2: - đồ cả mặt).

Lần này, Lăng Diệp không đợi Úc Hàn Yên phải mở miệng yêu cầu. Anh tự động đi tới chỗ ngăn kéo cách đó không xa, lấy chiếc máy sấy ra, đến ngồi xuống mép giường.

Úc Hàn Yên thấy vậy, tâm tình tốt lên không ít. Cô nằm nghiêng người trên giường, đặt đầu lên trên đùi đối phương.

Lăng Diệp bật máy sấy, nhẹ nhàng treu đùa trên mái tóc mềm mại của cô, vẻ mặt rất chuyên chú.

Trước mắt là cái bụng không có một chút mỡ dư thừa nào đã kích thích đại não của Úc Hàn Yên. Cô bất giác há miệng ra, muốn cắn vào cơ bụng anh. Sau mấy lần giằng co vẫn không tài nào cắn được, cô uất ức vô cùng, xoay người lại nằm ngửa trên giường, đôi mắt mở to nhìn Lăng Diệp không chớp, khiếu nại:

"Mỗi bộ phận trên cơ thể anh đều ăn hiếp em!"

Trong lòng Lăng Diệp buồn cười một hồi. Anh nâng khóe môi lên thật đẹp, nhẹ giọng đáp:

"Ừ."

Úc Hàn Yên sững sốt hai giây, sau khi phản ứng kịp cũng xù lông rồi. Grừ grừ! Lại còn thừa nhận một cách vô tư thẳng thắn như vậy?! Đáng vẻ còn rất đương nhiên?! Cô cắn chặt hàm răng ngà, xoay mạnh người 180 độ, nằm lý ở trên giường, quay cái ót về phía Lăng Diệp.

.....

Giữa trưa ngày thứ hai, sau khi đầu bếp nấu bữa trưa xong, Lăng Diệp đi tới phòng ngủ, định đánh thức người ngủ nướng kia dậy. Trên chiếc giường lớn màu trắng, mái tóc dài màu hạt dẻ của Úc Hàn Yên đổ xuống giường như thác nước, làn da óng ánh trong suốt cùng bóng dáng xinh đẹp trong sắc đỏ tạo nên vẻ đẹp cực kỳ chói mắt.

Chỉ nhìn thôi cũng đủ làm cho trái tim người ta đập rộn lên.

Lăng Diệp day day ấn đường, cứ bảo sao anh vừa tỉnh dậy đã phải trốn vào trong thư phòng. Ở lại đây, quả thật đúng là tự mình làm tội mình, đặc biệt là lúc sáng sớm vừa tỉnh dậy.

Anh đi tới bên giường, cúi người vỗ một cái lên chiếc mông căng tròn của Úc Hàn Yên, trầm giọng nói:

"Em dậy ngay cho anh!"

"Ừm ~" Úc Hàn Yên xoay người, mắt lim dim nhìn người trước mặt. Dưới ánh sáng của mặt trời rọi vào, khuôn mặt anh tuấn của Lăng Diệp càng thêm chói lọi, huyền ảo, xem ra càng trở nên yêu nghiệt rồi.

Úc Hàn Yên xê dịch người, cũng chẳng thèm để ý là lúc này mình đang mặc váy ngủ. Cô mở rộng đôi chân thon dài hoàn mỹ ra, kẹp lên vòng eo săn chắc của Lăng Diệp, đồng thời hai cánh tay cũng khoác lên cổ anh, treo mình lên trên người anh giống như con gấu Koala.

Lăng Diệp khẽ thở dài một tiếng. Anh thật sự không phải là Liễu Hạ Huệ nha(*). Anh ngồi thẳng người, hai tay cắm trong túi quần, bắt đầu dī nhìn cô hỏi:

"Em muốn thế nào?"

(*) Ý nói là bậc chính nhân quân tử, gần người đẹp vẫn giữ được tâm chân chính.

Liễu Hạ Huệ tên là Triển Cẩm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, làm Sĩ Sư, nổi tiếng là bậc chính nhân quân tử.

Truyện xưa kể, một hôm Liễu Hạ Huệ dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét công, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Tâm tình Úc Hàn Yên rất tốt, cô mở mở lên chiếc môi mỏng của người kia, lười biếng nói:

"Đưa em đi đánh răng."

"." Lăng Diệp dùng tay trái đỡ cằm cô, tay phải vòng qua chiếc eo thon chắc của cô, đi về phía phòng tắm.

Đến đích, Úc Hàn Yên thả hai chiếc chân kẹp ở bên hông đối phương cùng hai tay đang đặt trên cổ anh xuống. Cô xoay người vừa nặn một ít kem đánh răng lên bàn chải, vừa không tự chủ được ngáp một cái.

Lăng Diệp dựa người vào sát tường đối diện với bồn rửa, hai tay cắm trong chiếc túi quần màu xám mặc ở nhà, lẳng lặng nhìn cô đánh răng.

Úc Hàn Yên nhắm mắt đánh răng nên không nhìn thấy ánh mắt nóng rực của người kia đang muốn thiêu cháy mình. Cô cảm chiếc ly hứng đầy nước, cúi người súc miệng.

Lăng Diệp nhẹ nhàng đi đến sau lưng cô không một tiếng động. Hai tay anh vòng chắc quanh eo cô, cúi người hôn lên tai cô một cái, dùng giọng có chút khàn khàn hỏi:

"Tiểu Yên, tại sao vừa tỉnh dậy em đã dụ dỗ anh hả?"

"Phụt!"

Úc Hàn Yên không nhịn được phun ra một ngụm nước. Để chống lại lửa nóng của chính mình khiến cô như đứng trên đồng lửa, cô hít sâu một hơi, mạnh mẽ nói:

"Là anh động một chút đã động dục được chưa!"

"Thật không? Em nhìn vào gương đi." Môi Lăng Diệp khẽ nhếch lên, nhẹ giọng nói.

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn vào gương. Trong gương, vì động tác cúi đầu của cô mà cảnh vật hoàn mỹ trước ngực đã bị phơi ra không sót thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vợ chưa cưới

"Wow wow, bữa trưa thật thịnh soạn!" Úc Hàn Yên nhìn đủ loại món ngon trên bàn, hưng phấn nói.

Lăng Diệp kéo ghế ra, ngồi ở vị trí chủ nhà, vừa trải khăn ăn vừa lơ đãng nói:

"Không biết em thích ăn gì nên bảo đầu bếp làm nhiều món."

Úc Hàn Yên đặt cằm ngồi xuống chỗ bên cạnh Lăng Diệp, suy nghĩ nghiêm túc mấy giây, nói:

"Tạm thời em vẫn chưa nghĩ ra món gì mình không thích."

Cô mở khăn ăn, gấp một phần ba chiếc khăn lại, đặt hai phần ba chiếc khăn phủ lên trên đùi mình, che từ đầu gối lên trên, tò mò hỏi:

"Anh không kén ăn đó chứ?"

Lăng Diệp dừng một chút, nhàn nhạt nói:

"Không kén món ăn, nhưng phải hợp khẩu vị."

"Đó không phải là anh nói tài nghệ nấu nướng của em rất tốt sao?" Úc Hàn Yên nghe xong, khóe môi cong lên, nhẹ nhàng nói.

Lăng Diệp ngược mắt nhìn cô một cái, thành thực:

"Không biết! Nhưng điều bất ngờ là mùi vị rất hợp khẩu vị của anh."

Ăn trưa xong, nghỉ ngơi một lúc, Lăng Diệp lái ô tô chở Úc Hàn Yên đi tới Hoàng Thành Mode - một nơi tập trung đầy đủ những nhãn hiệu nổi tiếng đứng đầu trên thế giới.

"Anh muốn mua quần áo cho em?!" Đến trước cửa Hoàng Thành Mode, Úc Hàn Yên quay đầu nhìn sang Lăng Diệp bên cạnh, khó tin hỏi.

Sắc mặt Lăng Diệp lạnh lạnh, vô cùng áp bức hỏi ngược lại:

"Không được?"

Úc Hàn Yên thấy vậy, sợ anh tức giận, vội vàng khoác cánh tay anh, vừa đi vào bên trong vừa giải thích:

"Không phải không được, mà là rất bất ngờ."

Lăng Diệp khẽ nhú mày, thấp giọng hỏi:

"Tại sao?"

"Bởi vì anh rất bận nha." Úc Hàn Yên buột miệng nói.

Mày Lăng Diệp càng nhăn hơn, anh lại phải một phen suy nghĩ. Có phải bình thường anh đã dành quá ít thời gian cho cô.

Hôm nay Úc Hàn Yên mặc một chiếc váy màu trắng giản dị dài đến đầu gối, tóc để buông xuống. Bên cạnh cô, toàn thân Lăng Diệp là bộ vest màu đen được cắt may khéo léo, bên trong anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng mờ hai cúc ở trên ra. Bọn họ một người giống như thiên sứ thuần khiết, một người giống như ác ma, xem như vô cùng hài hòa.

Vẻ ngoài của hai người vốn đã cực kỳ xuất sắc, hơn nữa phong cách đối nghịch trắng-đen đi cùng nhau càng nổi bật hơn, đã thu hút tất cả những người người khách đang đi bộ đều phải dừng lại. Hai người cũng không phải là những người thích đi dạo lung tung, nên sau khi vào tới Hoàng Thành liền đi thẳng tới điểm cần đến —— khu vực thời trang.

"Đã đến đây rồi thì mua nhiều vào." Lăng Diệp nói xong, tiện thể quẹo luôn vào quầy quần áo đầu tiên —— EL.

"Chào tiểu thư, chào tiên sinh! Không biết có thể giúp được gì cho hai vị ạ?" Một nhân viên nữ ăn mặc hết sức trang nhã, nhìn thấy khách đến liền lộ ra tám chiếc răng trắng thẳng đều, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hai người, ngọt ngào hỏi.

Không hổ là nhân viên bán hàng của thương hiệu cao cấp nổi tiếng. Cử chỉ nết nã, không có một chút động tác hay ánh mắt dư thừa nào.

Úc Hàn Yên cười thân thiện, nói:

"Chọn giúp tôi mấy bộ đồ cho tôi mặc." Quần áo la liệt như vậy, sao cô phải đi xem từng cái từng cái một.

Nhân viên bán hàng nhìn Úc Hàn Yên từ trên xuống dưới, cười ngọt ngào nói:

"Dạ! Tiểu thư vui lòng chờ một chút."

Thừa lúc nhân viên bán hàng đi chọn đồ cho mình, Úc Hàn Yên kéo Lăng Diệp đi dạo một vòng trong cửa hàng, cặp mắt giống như tia X quang, nhanh chóng liếc qua tất cả những trang phục bên trong.

Uh, cũng có thể thu hút được ánh mắt của cô. Úc Hàn Yên đi tới chiếc ghế sofa trước cửa phòng thử đồ ngồi xuống dựa vào vai Lăng Diệp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Tiểu thư, cô xem mấy bộ đồ này có được không?" Nhân viên bán hàng đẩy một cái giá treo quần áo tới trước mặt Úc Hàn Yên, lễ phép hỏi.

Úc Hàn Yên mở mắt ra, nhìn năm bộ quần áo đang treo trên giá, đứng dậy chọn một chiếc váy màu xanh da trời, đi vào phòng thử đồ.

Hai chân Lăng Diệp vắt chéo vào nhau, anh ngẩng đầu căn dặn:

"Chọn cho tôi hai đôi giày phù hợp với chiếc váy kia đến đây."

"Vâng, thưa tiên sinh." Nhân viên bán hàng khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Rất nhanh, Úc Hàn Yên đã mặc chiếc váy chiffon màu xanh da trời đi ra, đứng trước mặt Lăng Diệp, ánh mắt cô sáng quắc cúi đầu nhìn chằm chằm anh. Cô mặc đồ là để anh nhìn, cho nên chỉ cần anh gật đầu là được.

Lăng Diệp gần như không nhìn thấy người kia mặc màu này, cũng biết là đối phương mặc gì cũng đẹp, nhưng lại không ngờ hiệu quả sẽ kinh ngạc đến như thế, giống như bộ váy là làm riêng cho cô vậy.

Nhân viên bán hàng cầm hai đôi giày đi tới, nhìn thấy Úc Hàn Yên đã thay đồ xong, ánh mắt không che giấu nổi sự kinh ngạc, khen ngợi:

"Những tiểu thư mà tôi nhìn thấy, chỉ có cô là người duy nhất mặc được chiếc váy này."

Úc Hàn Yên cười cười, từ chối cho ý kiến. Cô cúi đầu nhìn lướt qua hai đôi giày nhân viên bán hàng vừa mang tới, cởi đôi giày màu trắng của mình ra, đi đôi màu xanh da trời có gót nhỏ vào. Cô đi qua đi lại mấy lần.

"Lấy bộ này đi." Úc Hàn Yên nói xong, đi vào phòng thử đồ thay quần áo.

Chờ cô đi ra ngoài rồi Lăng Diệp mới đứng dậy. Tay trái anh cầm trong túi quần, thuận tiện để cô khoác vào. Tay phải anh lấy một chiếc thẻ màu đen từ trong túi quần ra đưa cho nhân viên bán hàng.

Nhân viên trong quầy hàng nhìn thấy chiếc thẻ màu đen, không nhận được nhìn chằm chằm Lăng Diệp. Thẻ đen – thẻ vua – là loại thẻ tín dụng cao cấp dành riêng cho các tỉ phú hàng đầu thế giới. Loại thẻ này không chấp nhận người xin làm, mà chỉ có ngân hàng chủ động mời khách làm. Nó tượng trưng cho địa vị cao quý của chủ thẻ.

Lăng Diệp lâm ngơ trước những ánh mắt kia. Anh đứng ở quầy tính tiền, chờ nhân viên thu ngân quẹt thẻ.

Từ quầy EL đi ra, hai người đi tới quầy hàng độc quyền của Dior cách đó không xa.

Đột nhiên điện thoại của Lăng Diệp vang lên. Anh dùng tay phải lấy chiếc điện thoại ra, nhìn qua số hiển thị trên màn hình, quay đầu sang nói với Úc Hàn Yên:

"Tiểu Yên, em vào trước đi."

Úc Hàn Yên gật đầu, buông tay Lăng Diệp đi vào trong quầy hàng độc quyền của Dior.

Bạch Triết Hiên bị ông nội ép đưa Dany đi mua sắm, trong lòng buồn bực không thôi. Thừa dịp cô gái kia vào thay đồ, hần thờ phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi xuống ghế sofa. Hần mãi mãi không thể hiểu nổi, tại sao phụ nữ lại có nhiều hứng thú đi mua sắm đến thế.

"Tiểu thư, xin hỏi có thể giúp được gì cho cô không?"

Úc Hàn Yên vừa vào cửa, ngay lập tức có một cô nhân viên bán hàng đi đến cười chào hỏi.

Úc Hàn Yên nhìn lướt qua bốn phía một vòng, lại nói:

"Chọn giúp tôi mấy bộ y phục." Ngay cả cô cũng không nhận ra, Lăng Diệp không có ở bên cạnh, giọng nói của cô đã trở nên khác hẳn.

Bạch Triết Hiên nghe thấy giọng nói trong veo mà lạnh lùng của cô, đột nhiên ngẩng đầu lên. Mặc dù bọn họ chỉ nói chuyện với nhau trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng hắn lại nhớ rõ từng cái nhăn mày, từng nụ cười, từng câu từng chữ của cô. Đập vào mắt hắn, quả nhiên là hình ảnh hắn đã ngày đêm mong nhớ.

Hắn cảm thấy sự khó chịu trong lòng đã biến mất hoàn toàn, thậm chí còn thấy may mắn vì ông nội đã ép hắn dẫn Dany đi mua sắm. Hắn đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Úc Hàn Yên, bày ra nụ cười mê người giết người không cần đèn mạng, vui mừng nói:

"Hàn Yên, không ngờ lại có thể gặp được em ở đây!"

Cách xưng hô của đối phương khiến Úc Hàn Yên nhăn mày. Cô ngẩng đầu, nhận ra đối phương là người đã hại mình suýt nữa bị Lăng Diệp ăn sạch sẽ, đôi mày đẹp càng nhăn sâu hơn. ㄟ~!~!~! Cô lùi lại phía sau một bước, không chút khách khí đối với đối phương một gáo nước lạnh:

"Tôi không nhớ là chúng ta có quen nhau."

Bạch Triết Hiên không phải là không nhìn thấy vẻ mặt không vui của Úc Hàn Yên, chỉ có điều, da mặt của hắn từ trước đến giờ đều rất dày, đặc biệt là đối với người hắn thật lòng thích. Chỉ thấy hắn cười nói:

"‘Một lần thì lạ, hai lần thì quen’. Đây đã là lần thứ ba chúng ta gặp nhau rồi, em nói chúng ta có quen nhau không?"

Úc Hàn Yên đang định phản bác lại lời của hắn, thì nhìn thấy một cô gái tóc vàng, mắt xanh, dáng người cao gầy, lồi lõm đi về phía hắn. Cô nhếch môi lên thành đường cong đẹp mắt, thản nhiên nói:

"Bạch tiên sinh, người phụ nữ của ngài tìm ngài kìa."

Bạch Triết Hiên liếc mắt nhìn người đã đứng bên cạnh mình, giới thiệu với Úc Hàn Yên:

"Cô ấy là Dany – con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Đan Thị, không phải là người phụ nữ của tôi." Tiếp đó, hắn lại quay đầu về phía Dany giới thiệu:

"Cô ấy là Úc Hàn Yên." Nếu như có thể, hắn không muốn nói cô là vợ chưa cưới của Lăng Diệp; nếu như có thể, hắn muốn tuyên cáo cho toàn thế biết, cô chính là người hắn thích.

Úc Hàn Yên đưa tay phải ra, cười nói với Dany:

"Chào cô, tôi là vợ chưa cưới của Lăng Diệp."

Sắc mặt Bạch Triết Hiên tối sầm lại. Hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười của Úc Hàn Yên.

Thái độ thù địch trong mắt Dany liền biến mất. Cô ta đưa tay phải của mình ra, bắt tay Úc Hàn Yên, nói:

"Chào cô, tôi là vợ chưa cưới của Bạch Triết Hiên."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thanh toán cho bộ đó

Trong mắt Bạch Triết Hiên thoáng qua tia không vui. Hắn nhìn Dany, lạnh lùng nói:

"Hình như chúng ta còn chưa đính hôn?"

Dany thu hồi tay lại, nhún nhún vai thờ ơ, quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt mở to, phản bác:

"Đây là chuyện không thể thay đổi được! Lễ đính hôn của chúng ta bắt buộc phải có. Anh có không đồng ý thì cũng chỉ có thể kéo dài thêm thời gian được thôi."

"Ai quyết định đính hôn thì người đó đi mà đính." Bạch Triết Hiên cười châm biếm, lạnh lạnh nói.

Trên mặt Dany xẹt qua một tia đau đớn, nhưng rất nhanh sau đó cô cười nói:

"Anh đi mà nói chuyện với ông nội anh." Cô nói xong, không nhìn Bạch Triết Hiên nữa, niềm nở đi tới bên cạnh Úc Hàn Yên, kéo tay cô, nhẹ nhàng nói:

"Tôi có thể gọi cô là Tiểu Yên được không?"

Úc Hàn Yên bị sự nhiệt tình của đối phương làm cho hết hồn. Cô nhìn chăm chú vào mắt đối phương, chỉ thấy một mảnh chân thành cùng thẳng thắn. Nói thật, cô không thích người khác đụng vào mình, nhưng thấy hình như đối phương rất thật lòng nên cũng không biết phải cự tuyệt như thế nào.

"Không thể!"

Lăng Diệp đi đến cạnh Úc Hàn Yên, cầm hai tay cô đặt lên eo mình, để cô quay mặt về phía mình, lạnh lùng nói.

Anh liếc xéo Bạch Triết Hiên một cái, nhìn Dany nghiêm túc nói:

"Tiểu Yên là để cho tôi gọi. Tôi không muốn nghe thấy bất kỳ một ai gọi cô ấy như thế này. Còn nữa, tôi cũng không thích người khác chạm vào người Tiểu Yên."

". . . ." Đầu Úc Hàn Yên đầy vạch đen. Tham muốn chiếm giữ của người này đúng là kinh khủng mà. Chỉ có điều, hình như cô cũng không thấy ghét, ngược lại còn có chút vui mừng. Bởi vì cô không tiện mở miệng, Lăng Diệp đã giúp cô lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của Dany tròn tròn, cô khẽ nhếch miệng lên, lẩm bẫm:

"Anh khẳng định mình là Lăng Diệp?" Trong trí nhớ của cô, Lăng Diệp rất ghét phụ nữ đụng vào người mình, nói gì đến chuyện anh lại quan tâm đến một người phụ nữ như thế.

Lăng Diệp đáp ngắn gọn:

"Không thể giả được."

Đột nhiên Dany rất ngưỡng mộ Úc Hàn Yên. Cô ấy có một người đàn ông xuất sắc yêu thương. Nếu như cô đoán không lầm thì Bạch Triết Hiên cự tuyệt chuyện đính hôn với cô cũng là vì Úc Hàn Yên. Trước đây hẳn còn chủ động chào hỏi Úc Hàn Yên, sau lại còn nóng lòng phải sạch quan hệ với cô, điều này chứng tỏ là hẳn đã thích cô ấy. Nhưng mà, cô ấy thật đúng là một báu vật khiến đàn ông phải chết mê chết mệt.

Úc Hàn Yên không thấy Dany nói gì, tưởng rằng cô ấy bị tổn thương bởi lời nói của Lăng Diệp, nên cô xoay người lại, áy náy nói:

"Diệp nói chuyện hơi thẳng, cô có thể gọi tôi là Hàn Yên."

Dany cười cười nhìn cô, nói thánh thót:

"Ừ, Hàn Yên."

"Tiểu thư, đây là mấy bộ đồ chọn cho cô. Cô xem có hợp ý mình không." Nhân viên quầy hàng nhân lúc họ ngừng nói chuyện, liền đẩy cái giá treo mấy bộ đồ đến trước mặt Úc Hàn Yên, dịu dàng nói.

Úc Hàn Yên quét mắt một lượt qua mấy bộ đồ nhân viên đưa tới, lấy ra một chiếc váy dài màu vàng đưa tới trước mặt Dany, nói:

"Tôi thấy bộ này rất hợp với cô."

Dany sững sờ một lúc, không ngờ đối phương sẽ làm như vậy. Cô cười thoải mái nhận lấy chiếc váy trên tay đối phương, vui vẻ nói:

"Tôi đi thử xem!"

Úc Hàn Yên bị nụ cười rạng rỡ của Dany làm cho dao động. Thật là một cô gái dễ thỏa mãn. Cô cũng cười cười, gạt đầu một cái, tự chọn cho mình một chiếc váy phá cách mang vào phòng thay đồ.

Bạch Triết Hiên dứt hai tay vào trong túi quần, đi tới trước mặt Lăng Diệp, nhìn thẳng vào đôi mắt hẹp dài của anh, không chút sợ hãi, thấp giọng nói:

"Tổng giám đốc Lăng cần gì phải trông chừng cô ấy kỹ như vậy. Ah, quên nói cho anh biết, tôi vẫn không có ý định từ bỏ việc theo đuổi cô ấy đâu. Vẫn là câu nói trước, đính hôn có thể từ hôn; kết hôn vẫn có thể ly hôn."

Lăng Diệp nhàu mày, khoe miệng giật giật, lạnh lùng nói:

"Cũng quên nói cho anh biết, tôi vẫn đang giữ đoạn video đặc sắc kia."

". . . ." Bạch Triết Hiên tức giận nhìn Lăng Diệp, "hừ" một tiếng.

Một lúc sau Dany đi ra. Cô nhìn Bạch Triết Hiên có chút mong đợi, hỏi:

"Nhìn được không?"

Bạch Triết Hiên không thể không thừa nhận, mắt nhìn của Úc Hàn Yên thật sự rất tốt. Chiếc váy dài màu vàng ôm sát lộ ra vóc dáng mỹ lệ, lồi lõm hoàn mỹ của Dany. Trên cô là một chuỗi hạt trân châu dài màu phấn hồng, thu hút tầm mắt của người khác. Dáng người Dany vốn đã rất đẹp, đến bây giờ càng tăng thêm vẻ thủy mị.

Hắn gạt đầu, không tiếc lời khen:

"Không tệ."

Khuôn mặt trắng nõn của Dany hiện lên hai vệt hồng, trong lòng cô nhảy nhót loạn lên.

Lúc này, Úc Hàn Yên cũng đã thay đồ xong đi ra. Cô mặc chiếc váy phá cách, trông vẫn xinh đẹp như trước, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Trông cô giống như một cô chủ thành đạt, khiến người khác không nhận được phúc tùng.

Lăng Diệp vô cùng khó chịu đi đến chắn trước người Bạch Triết Hiên, dùng cái ót của mình ngăn hẳn không cho nhìn Úc Hàn Yên. Anh thả lỏng khuôn mặt, gạt đầu nói:

"Rất đẹp."

Bạch Triết Hiên phát hiện, bất luận là Úc Hàn Yên gọi cảm hay trong trẻo mà lạnh lùng, hoặc sắc sảo đều làm cho trái tim hắn đập rộn lên. Hắn đưa tay phải đặt lên ngực trái, cảm nhận nhịp tim mình đang nhảy nhót.

Dany nhìn Úc Hàn Yên, ngưỡng mộ:

"Hàn Yên, cô mặc cái gì cũng đều rất đẹp nha."

Dany dùng một chút, nâng cao âm lượng nói:

"Tôi quyết định từ nay cô sẽ là bạn tốt của tôi!"

Chẳng biết tại sao, cô rất thích gần gũi với Úc Hàn Yên. Mặc dù đối phương là người yêu trong lòng của người mình thích, số người cô đã từng gặp qua cũng nhiều không đếm xuể, nhưng Úc Hàn Yên lại là người đầu tiên làm cho cô nảy sinh ý nghĩ muốn kết bạn.

Bởi vì mình mặc gì cũng đẹp nên cô ấy muốn làm bạn với mình? Trong lòng Úc Hàn Yên không khỏi buồn cười một hồi, nhẹ giọng đáp:

"Tôi rất vinh hạnh."

Cô không ghét Dany nên làm bạn cũng chẳng phải là ý tồi.

"Cô bán hàng, cho tôi hai bộ này." Lợi dụng lúc hai cô gái đi vào trong thay đồ, Bạch Triết Hiên lấy ra một chiếc thẻ đen, nói với nhân viên bán hàng đang đứng phía đối diện.

Lăng Diệp cũng lấy ra một chiếc thẻ đen đưa cho nhân viên bán hàng, lạnh lùng nói:

"Tính tiền cho hai bộ kia."

Tay nhân viên bán hàng cầm hai chiếc thẻ đen mà mắc kẹt ở giữa. Cô ta nhìn hai người khó xử, không dám đắc tội với ai. Cả trai lẫn gái trong quầy hàng độc quyền của Dior không hẹn đều nhìn về phía Lăng Diệp và Bạch Triết Hiên, có hâm mộ, có ghen tỵ, có sùng bái, có xem kịch vui.

Lăng Diệp cầm hai tay vào trong túi quần, lạnh lùng nhìn Bạch Triết Hiên, nói giọng vô cùng áp bức:

"Còn chưa tới phiên anh thanh toán cho Tiểu Yên."

Dany thay quần áo xong đi ra nhìn thấy vậy, lắc đầu bất đắc dĩ. Hai người đàn ông này đúng là trẻ con mà. d_đ-+_q_đ Cô đi xuyên qua hai người, đến trước mặt nhân viên bán hàng, cầm lại hai chiếc thẻ đen trong tay đối phương, sau đó lấy một chiếc thẻ kim cương từ trong túi xách của mình ra, đặt vào tay đối phương, nói:

"Thanh toán."

Cô xoay người nhét thẻ vào tay Bạch Triết Hiên, nói:

"Mặc dù em rất vui vì anh đã trả tiền giúp em, nhưng không cần đâu."

Cô nói xong, lại xoay người chìa chiếc thẻ đen ra trước mặt Lăng Diệp, cười nói:

"Chiếc váy kia coi như là quà ra mắt của tôi đối với Hàn Yên, được chứ?"

Trên mặt Lăng Diệp tràn ngập ý không muốn. Người phụ nữ của anh mua đồ sao phải để người khác trả tiền?

Úc Hàn Yên từ phòng thay đồ đi ra nghe thấy câu nói của Dany, đại khái cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi. Cô đi tới bên người Lăng Diệp, tay phải kéo cánh tay anh, tay trái nhận lại chiếc thẻ, khẽ môi nâng lên nhìn về phía Dany nói:

"Vậy phải cảm ơn cô rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Có em là đủ

Sau khi tính tiền xong, bốn người hai trước hai sau đi ra khỏi quầy hàng Dior. Bạch Triết Hiên nhìn Úc Hàn Yên đang đi phía trước, mời nhiệt tình:

"Cùng đi uống cà phê được không?"

Lăng Diệp quay đầu lườm Bạch Triết Hiên một cái, trầm giọng nói:

"Tôi với Tiểu Yên còn phải đi mua sắm tiếp, hai người đi là được rồi."

Bạch Triết Hiền nhìn về phía Dany, dùng giọng đầy cuốn hút nói:

"Vậy chúng ta cũng đi mua sắm nha, dù sao cũng chẳng có chuyện gì để làm."

Trong lòng Dany xẹt qua một tia khổ sở. Đúng là hắn không coi tình cảm của cô đối với hắn ra gì mà. Ở trước mặt cô, cũng không thèm che giấu một chút tình cảm nào của mình, thậm chí còn lợi dụng cô để có nhiều thời gian ở cùng Hàn Yên. Chỉ có điều, mặc dù cô biết rõ hắn thật sự không muốn ở cùng một chỗ với mình, nhưng bản thân vẫn muốn nắm lấy cơ hội không dễ có này.

Cô cười cười, nhẹ nhàng nói:

"Được."

Chân Lăng Diệp đang bước về phía quầy hàng độc quyền tiếp theo dừng lại, gân xanh hẳn lên trên trán, mày nhíu chặt có thể kẹp chết một con kiến.

Úc Hàn Yên cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu lên hỏi:

"Sao vậy?"

Chân mày Lăng Diệp giãn ra, cúi đầu đối mặt với ánh mắt quan tâm của cô, nghiêm trang nói:

"Đột nhiên anh nhớ ra đã bỏ quên một thứ ở nhà."

Đôi mắt to của Úc Hàn Yên chớp chớp, sau khi suy nghĩ lòng vòng, đoán có lẽ anh đang muốn hất Bạch Triết Hiền ra khỏi bọn họ, nên hết sức phối hợp nói:

"Vậy chúng ta về nhà lấy đi."

Lăng Diệp rất hài lòng với biểu hiện của cô, lập tức đặt lên môi cô một nụ hôn.

Bàn tay Bạch Triết Hiền đang cầm trong túi quần hơi nắm lại, lẩm bẫm:

"Hai người ở cùng một chỗ?"

Lăng Diệp ôm eo Úc Hàn Yên, quay người lại, mặt đối mặt với Bạch Triết Hiền, gằn từng chữ chữ một, nhấn mạnh:

"Chúng tôi không chỉ ở cùng một chỗ, mà còn cùng ngủ trên một chiếc giường."

". . . ." Mặt Úc Hàn Yên hơi đỏ. Cô tức giận trừng Lăng Diệp một cái. Loại chuyện này có cần thiết phải nói cặn kẽ như thế không?

Bạch Triết Hiền cúi đầu tự cười chế giễu. Bọn họ đã đính hôn, ở chung một chỗ cũng có gì lạ đâu. Hắn ngẩng đầu lên, sự không vui đã biến mất không còn dấu vết, cười nói:

"Không biết chúng tôi có được vinh hạnh qua thăm chỗ ở của hai người một chút không?"

Bởi vì sự bám riết không tha của đối phương, mà trong lòng Dany trăm mối tơ vò, nhưng cô vẫn giữ vững nụ cười trên môi, không để người khác nhìn ra sự bất ổn của mình.

Lăng Diệp vô cùng khó chịu, nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Triết Hiền, lạnh lùng nói thẳng vào điểm chính:

"Tôi với Tiểu Yên không thích bóng đèn, cũng không có hứng thú làm bóng đèn." Anh nói xong, không đợi đối phương mở miệng, ôm Úc Hàn Yên rời đi.

Đột nhiên Dany phát hiện ra mình vẫn chưa biết cách để liên lạc với Úc Hàn Yên nên vội vàng nói:

"Hàn Yên, số di động của cô bao nhiêu?"

Bước chân Lăng Diệp không dừng, trước khi Úc Hàn Yên kịp mở miệng, anh chẳng do dự nói:

"Có duyên sẽ gặp lại."

". . . ." Dany không thể nói được gì. Người kia hẳn là hận không thể giấu kín Úc Hàn Yên vào trong túi đi.

Bạch Triết Hiền hướng về phía bóng lưng Úc Hàn Yên, nghiêm túc nói:

"Hàn Yên, nếu như em cảm thấy cuộc sống hiện tại mệt mỏi, có thể tìm anh bất cứ lúc nào. Anh sẽ để em được tự do, cho em tất cả những điều em muốn."

Úc Hàn Yên có cảm giác, trong chớp mắt thân thể Lăng Diệp đã cứng ngắc. Cô dừng bước, quay đầu đối diện với ánh mắt có chút mong đợi của Bạch Triết Hiên, nói:

"Cảm ơn tổng giám đốc Bạch đã quan tâm. Tôi rất tốt, chỉ cần là thứ Diệp cho tôi đều thích."

Cô thấy Dany đã tới bên cạnh mình thì cười nói:

"Đưa điện thoại di động của cô cho tôi."

Dany nghe xong, lộ ra mấy chiếc răng trắng, lấy điện thoại di động của mình ra đưa cho đối phương.

Úc Hàn Yên nhận lấy chiếc điện thoại, sau khi nhập một dãy số vào liền đưa lại cho Dany, nói giọng trong trẻo:

"Vậy liên lạc sau nha."

Dany coi như không nhìn thấy sắc mặt u ám chảy ra được cả nước của Lăng Diệp, lắc lắc chiếc điện thoại, nói:

"Được."

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên vừa đi, Bạch Triết Hiên tiến tới sau lưng Dany giống như một âm hồn, nhìn số điện thoại được ghi vào máy cô.

Hơi thở đối phương phả vào cổ mình làm cho Dany giật mình. Cô dứt khoát cắt chiếc điện thoại vào trong vỏ da. Đùa à? Nếu để Bạch Triết Hiên biết được số điện thoại của Hàn Yên, chắc chắn Lăng Diệp sẽ giết cô. Cô quay đầu nhìn Bạch Triết Hiên, nghiêm túc nói:

"Anh từ bỏ ý định đi. Bất luận như thế nào, em cũng không nói số điện thoại của Hàn Yên cho anh đâu."

Đúng! Bất luận như thế nào cô cũng không cho. Cô chưa có vĩ đại đến nỗi, giúp người mình thích theo đuổi người khác.

Bạch Triết Hiên nhìn cô ba giây, thấy cô nói thật, liền bỏ qua suy nghĩ lấy số điện thoại của Úc Hàn Yên từ cô. Đúng vậy! Đối với hắn mà nói, muốn tìm ra số điện thoại của một người chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, đáng tiếc, đối thủ của hắn là Lăng Diệp.

Hắn vừa đi ra ngoài, vừa thân nhiên nói:

"Công ty còn chút việc, anh đi trước đây."

Dany nhìn bóng lưng hắn xa dần, đột nhiên rất muốn khóc. Nhà họ Hoa và nhà họ Bạch đã có quan hệ nhiều đời. Cô và Bạch Triết Hiên đã biết nhau từ nhỏ, thế nhưng đã nhiên năm như vậy, cô vẫn không thể đi vào được lòng hắn. Trước kia hắn thay đổi phụ nữ như thay quần áo, còn bây giờ lại vì Úc Hàn Yên mà giữ mình trong sạch.

Cô lấy điện thoại ra, tiếp tục lưu số lại. Nghĩ lại cũng thấy không thể hiểu nổi chính mình. Rõ ràng đối phương là tình địch của cô, nhưng sau khi cô biết được cô ấy thích người khác, lại không nhịn được muốn thân thiết với cô ấy.

Lăng Diệp ngồi vào chỗ tay lái, vừa nịt dây nịt an toàn, vừa nói không cho cự tuyệt:

"Em thích quần áo của nhà thiết kế nào, anh sẽ bảo họ đến tận nhà thiết kế riêng cho em."

Động tác cài dây an toàn của Úc Hàn Yên dừng lại, nghĩ đến tình cảnh hôm nay, cô trêu chọc:

"Anh phải nhét em vào trong túi đi."

Lăng Diệp quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy sự nghiêm túc, thấp giọng nói:

"Nếu như có thể anh cũng muốn."

Khóe miệng Úc Hàn Yên tự chủ được nâng lên. Cô không biết nếu là người khác khi nghe thấy những lời này thì sẽ như thế nào, nhưng cô lại rất vui vẻ. Đột nhiên cô tiến tới trước mặt Lăng Diệp, chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh, thừa lúc đối phương đang sửng sốt, đưa đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng vẽ theo đường viền môi anh.

Lăng Diệp thật sự có chút bất ngờ, số lần Úc Hàn Yên chủ động hôn anh rất ít. Đột nhiên cô làm như thế khiến anh có cảm giác thụ sủng nhược kinh (được cưng mà sợ). Sau khi phản ứng kịp, anh đổi từ thế bị động sang chủ động, tay phải cố định đầu đối phương, đưa lưỡi ra mạnh mẽ tiến vào trong khoang miệng ấm áp của đối phương, ở bên trong sục sạo không ngừng.

Anh dùng chiếc lưỡi khéo léo cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của Úc Hàn Yên, múa may tạo nên vũ điệu tuyệt vời nhất trên thế gian.

Úc Hàn Yên cảm thấy đầu lưỡi của mình đã không còn cảm giác, đối phương mới dừng lại nụ hôn này. Sau khi được giải phóng, đôi mắt to nể lệ của cô phủ một tầng hơi nước, gương mặt xinh đẹp đỏ hồng, đôi môi đỏ mọng mê người hô hấp từng ngậm từng ngậm một, cặp núi đôi cao vút phập phồng lên xuống, rất mê người.

Lăng Diệp không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, dùng giọng hơi khàn khàn nói:

"Tiểu Yên, em đúng là yêu tinh, hại anh lúc nào cũng muốn hóa thân thành lang sói."

Khuôn mặt Úc Hàn Yên càng đỏ giống như một con tôm luộc. Hai mắt cô nhấp nháy, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt màu lục đang phát sáng của anh.

Lăng Diệp thấy vậy, cười hết sức yêu nghiệt. Anh quay đầu vừa lái xe, vừa dùng giọng khêu gợi nói:

"Anh rất vui."

Úc Hàn Yên chớp mắt hai cái, không hiểu gì, hỏi:

"Sao cơ?"

"Em nói thứ anh cho, em đều thích." Lăng Diệp nâng khóe môi lên, nhắc lại.

Úc Hàn Yên như hiểu ra nói:

"Vốn là thế mà."

Lăng Diệp nghe xong, nụ cười trên mặt càng rạng ngời hơn. Đồi này có em là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sẽ cố gắng cày cấy

"Reng reng reng."

Một hồi chuông truyền đến. Lăng Diệp ngồi trên chiếc ghế xoay chỗ bàn làm việc, đôi mày đẹp nhăn lại, tay trái nhấc ống nghe lên, nhàn nhạt hỏi:

"Chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, có cô gái tên Bạch Triết Nhã muốn nói chuyện với ngài. Cô ấy nói có thông tin rất quan trọng."

Lăng Diệp trầm tư ba giây, anh dựa lưng vào ghế, căn dặn:

"Nói máy."

"Tổng giám đốc Lăng?"

Lăng Diệp chán chảng muốn nói nhảm với cô ta, anh nói ngay vào điểm chính:

"Có chuyện gì nói mau."

Người đầu dây bên kia dừng lại một chút, giống như đã bị khẩu khí của Lăng Diệp dọa cho sợ. Sau khi phản ứng kịp cô ta nở nụ cười, dùng giọng dịu dàng nói từng chữ từng chữ một:

"Không biết tổng giám đốc Lăng bị vị hôn thê của mình cấm sùng thì sẽ như thế nào?"

Lăng Diệp nhếch mắt lên, liếc nhìn người đang nằm sấp trên ghế sofa cao cấp phía đối diện xem mạng, nhấn mạnh:

"Nói vào chuyện chính đi."

Bạch Triết Nhã cười cười, nói xa xôi:

"Trong tay tôi có một số thứ về vị hôn thê của anh. Hẳn là tổng giám đốc Lăng sẽ cảm thấy rất hứng thú đi."

Lăng Diệp gõ gõ ngón tay phải lên thành ghế, lạnh lùng nói:

"Cho nên?"

Rõ ràng là Bạch Triết Nhã không ngờ đối phương sẽ có thái độ thờ ơ đến như vậy. Cô ta khẽ cau mày, lạ lùng hỏi:

"Chẳng lẽ tổng giám đốc Lăng không quan tâm rút cuộc là tôi đang có thứ gì trong tay hay sao?"

Khóe môi Lăng Diệp nhếch lên giễu cợt, nói:

"Cô nói mục đích cô gọi đến đây đi. Tôi không có thời gian vòng vo với cô."

Bạch Triết Nhã không khỏi cảm thấy có chút bội phục Lăng Diệp, không hổ là người đưa ra quyết định sách lược đã lâu, dù trong hoàn cảnh xấu vẫn chiếm được ưu thế. Rõ ràng là hẳn nên cầu xin mình nhưng cuối cùng ngược lại mình phải cầu xin hẳn. Cô ta cúi đầu nhìn xuống bộ móng tay sơn đỏ chót của mình, nói:

"Tổng giám đốc Lăng không thấy là chúng ta nên gặp mặt sao?"

Lăng Diệp nói:

"Bây giờ đến phòng làm việc của tôi." Nói xong liền cúp điện thoại.

Bạch Triết Nhã nghe trong điện thoại truyền đến tiếng "tút tut", dự vọng chinh phục Lăng Diệp càng mãnh liệt hơn. Cô ta nhét điện thoại vào trong túi xách, đứng dậy, đạp gót giày cao 12cm thốt tha ra khỏi quán cà phê.

"Có ai tới sao?" Úc Hàn Yên nghe thấy người kia đã cúp máy, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Lăng Diệp đứng dậy đi tới bên người cô, cúi người đỡ cô dậy. Anh ngồi xuống ghế sofa, đặt cô ngồi lên đùi mình.

"Anh!"

Úc Hàn Yên cảm thấy vật phía dưới của người kia đang tản ra nhiệt độ thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên. Cô quay mạnh đầu lại, tròn tròn mắt nhìn anh.

Tay trái Lăng Diệp vòng qua eo Úc Hàn Yên, giữ chặt người cô, nhân tiện còn ấn người cô xuống, tay phải giữ ót cô, để cô quay mặt về phía mình, không nói hai lời, nhắm thẳng đôi môi đỏ mọng, mềm mại của cô mà hôn.

"Ừm ừm." Cái vật cô đang đè lên càng lúc càng to, càng lúc càng cứng, làm cho Úc Hàn Yên như ngồi trên đồng lửa.

Đầu lưỡi Lăng Diệp mang theo thể chất tre, xông thẳng vào trong khoang miệng ướt át, thơm ngát của Úc Hàn Yên, tham lam càn quét từng góc ngách một.

Năm phút sau, anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp quanh bờ môi đỏ mọng đã bị chà đạp đủ của cô. Vẫn chưa thấy thỏa mãn để kết thúc nụ hôn này, anh đặt chiếc cằm hoàn mỹ của mình lên vai cô, dùng giọng hơi khàn khàn, rù rì:

"Tiểu Yên, em còn tiếp tục giẫy giụa nữa, anh sẽ không khống chế được mình đâu."

Úc Hàn Yên nghe xong, ngay lập tức không dám cử động nữa mà ngồi ngoan ngoãn trên đùi anh. Cô rất bị thương mà hiểu rằng, một khi con quái vật thức tỉnh thì nó sẽ ăn sạch cô bất cứ lúc nào.

Lăng Diệp rất hài lòng đối với sự phối hợp của người kia. Một tay đặt trên eo cô, không hề có bất kỳ động tác vuốt ve nào, tay phải đồng thời rút chiếc di động từ trong túi quần ra, nhập vào một dãy số, thấp giọng nói:

"Điều tra thông tin về Bạch Triết Nhã của tập đoàn Bạch Thị, xem mấy ngày nay cô ta đã tiếp xúc với những ai."

"Dạ, chủ nhân."

Úc Hàn Yên nháu mày, nghĩ tới cô gái cực phẩm đó, dựa vào ngực Lăng Diệp, hỏi:

"Cô ta sao thế?"

Lăng Diệp quăng chiếc điện thoại di động qua một bên, tay phải luồn qua cổ áo người kia đi vào bên trong, mắt híp lại, nói:

"Cô ta hỏi, nếu anh biết mình bị cấm sừng thì sẽ như thế nào."

Úc Hàn Yên tức giận giữ lấy bàn tay phải của anh, không để cho nó chạy lung tung khắp nơi, tò mò hỏi:

"Anh sẽ như thế nào?"

Nhiệt độ xung quanh Lăng Diệp đột nhiên giảm xuống, anh gằn từng tiếng tiếng một:

"Anh sẽ làm cho người tình của em sống không bằng chết, còn em, cả đời sẽ không xuống được giường."

Úc Hàn Yên không hề nghi ngờ chút nào về tính chân thật trong câu nói của anh. Cô khẽ cười nói:

"Cũng may là từ trước đến giờ em đều không có hứng thú với đàn ông khác."

Môi Lăng Diệp khẽ nâng lên đẹp mắt. Anh dùng giọng đầy cuốn hút nói:

"Anh biết."

Nụ cười của anh vụt tắt, trong đôi mắt hẹp dài thoáng qua một tia tàn nhẫn, giọng chìm hẳn xuống:

"Ai dám giành giật em với anh, anh sẽ khiến cho kẻ đó phải hối hận vì đã có mặt trên cõi đời này."

Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn anh đầy vô tội, hỏi:

"Nếu đối phương là con của anh?"

Lăng Diệp cười cười, quanh người một mảnh âm áp, hỏi:

"Tiểu Yên sinh con cho anh sao?"

"Nói nhảm! Nếu không anh nghĩ ai sẽ sinh con cho anh?!"—Úc Hàn Yên quay phắt người lại, hung dữ nhìn chằm chằm anh, nâng cao âm lượng nói.

Lăng Diệp cười càng thêm vui vẻ, dùng con quái vật khổng lồ vẫn đang trong trạng thái thức tỉnh cọ cọ dưới móng Úc Hàn Yên, đáp:

"Uhm, hai ngày nữa anh sẽ cố gắng cày cấy."

Úc Hàn Yên biết người này lại không đứng đắn, lờm anh một cái. Thật vất vả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mới khôi phục được bình thường, giờ không tự chủ được lại đỏ lên lần nữa. Cô làm nũng nhấn mạnh:

"Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em!" Cô muốn biết mình sẽ có được bao nhiêu khả năng để sau này tự tay chăm sóc đứa bé.

Lăng Diệp suy nghĩ nghiêm túc mấy giây, tưởng tượng ra cảnh người kia đem hết lực chú ý đặt lên đứa trẻ, cho đứa trẻ bú sữa, ôm đứa trẻ ngủ, tắm rửa cho đứa trẻ, càng nghĩ mặt anh càng đen lại. Anh nói rất khẳng định:

"Cũng không được!"

"Cốc cốc."

Lăng Diệp hôn mỗ lên chiếc miệng đang cong lên của Úc Hàn Yên, rút tay ra khỏi cổ áo cô, sau khi giúp cô sửa sang lại quần áo cùng đầu tóc, mới thấp giọng nói:

"Vào đi."

Bạch Triết Nhã mở cửa, nhìn thấy cảnh bên trong hơi sững người lại. Cô ta không ngờ Úc Hàn Yên cũng đang ở đây, hơn nữa còn ngồi trên đùi Lăng Diệp. Cô ta khó hiểu liếc mắt nhìn Lăng Diệp, không tìm ra bất kỳ dấu vết nào trên mặt anh chứng tỏ anh chán ghét Úc Hàn Yên. Cô ta nghĩ thầm: "Chẳng lẽ anh ta không nghe ra ám hiệu trước đó của mình?"

Úc Hàn Yên nhìn về phía Bạch Triết Nhã, trên người cô ta mặc chiếc váy ngắn màu đỏ trễ ngực. Trong mắt cô thoáng qua một tia giễu cợt rất nhanh. Cô nâng khóe môi lên, chỉ về phía chiếc ghế xoay trước bàn làm việc của Lăng Diệp, nói:

"Mời Bạch tiểu thư ngồi."

Bạch Triết Nhã ưu nhã ngồi lên trên ghế, dịu dàng nói:

"Chắc là tiếp theo Úc tiểu thư sẽ không còn vui như thế đâu, vậy Úc tiểu thư vẫn muốn ở trong này sao?"

Úc Hàn Yên lười biếng dựa vào lòng Lăng Diệp, vuốt vuốt ngón tay thon dài của anh, khẽ cười nói:

"Bạch tiểu thư thật sự biết trước sao? Làm thế nào bây giờ? Hiện tại tôi càng muốn ở lại đây."

Bạch Triết Nhã hít sâu một hơi, đè xuống con tức giận trong lòng, nghĩ thầm: "Để xem cô ta có thể đắc ý được bao lâu!"

Cô ta cúi đầu xuống, lấy ra một chiếc phong bì dày cộp từ trong chiếc túi da, đứng dậy đặt nó lên trên bàn của Úc Hàn Yên, sau đó quay trở lại ngồi trên ghế, nhìn hai người phía đối diện, nói xa xôi:

"Thân hình của Úc tiểu thư không tệ nha."

Chương 49: Em chạy anh sẽ đuổi theo

Úc Hàn Yên nhủ mầy, tay cầm phần cuối chiếc phong bì đồ những thứ bên trong ra. "Soạt", một đồng hình cùng một chiếc đĩa cd bị rơi ra ngoài.

Úc Hàn Yên hứng thú cầm những tấm hình lên, xem từng tấm tấm một. Nhân vật chính trong hình rõ ràng là cô và Lăng Diệp – ngày đó đang hóa trang thành người đàn ông khác, hơn nữa còn đang không mặc quần áo. Đột nhiên một bàn tay thon dài che tầm mắt của cô lại. Cô quay đầu dùng mắt hỏi người kia.

Lăng Diệp đoạt lấy những tấm hình trong tay cô, đặt úp nó xuống bàn làm việc, nghiêm túc nói:

"Không cho phép nhìn người khác trần truồng."

"." Úc Hàn Yên tròn trừng mắt bất đắc dĩ. Nhìn một chút thì có gì là ghê gớm. Đúng là hẹp hòi!

Đôi mắt xanh biếc xinh đẹp của Bạch Triết Nhã mở to, đúng là cô ta không thể tin được những điều tai mình vừa nghe thấy. Đây đâu phải là vấn đề chính! Cô ta khoanh hai tay trước ngực, dựa người vào ghế, tốt bụng nhắc nhở:

"Hình như tổng giám đốc Lăng không nhìn thấy rõ người trong hình là ai."

Cô ta ngừng lại một lúc, bơm tiếp:

"Tổng giám đốc Lăng đang chọn cách tự lừa dối mình hay là anh thật sự không ngại chuyện mình bị cầm sừng?"

Lăng Diệp nhìn biểu tình trên khuôn mặt Bạch Triết Nhã, giọng trầm xuống:

"Hình như Bạch tiểu thư còn kích động hơn cả tôi?"

Bạch Triết Nhã nghe xong, đưa người về phía trước, nói bằng tốc độ nhanh:

"Đúng, là tôi kích động. Cô ta có gì tốt chứ. Tính tình lẳng lơ, chân trong chân ngoài, dựa vào cái gì mà chiếm lấy vị trí hôn thê của anh?!"

Theo lời nói của cô ta. Úc Hàn Yên khẽ cười hỏi:

"Tôi rất tò mò, điều này thì có mắc mớ gì đến cô?"

Bạch Triết Nhã căm ghét lườm Úc Hàn Yên một cái, đầy thâm tình nhìn Lăng Diệp trước mặt, bộc lộ:

"Tôi thích tổng giám đốc Lăng, hơn nữa cũng cảm thấy mình thích hợp làm bạn đời của anh ấy hơn bất kỳ kẻ nào. Muốn gia thế tôi có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn năng lực có năng lực, quan trọng nhất là tôi một lòng một dạ yêu anh ấy."

Từ đầu đến cuối, ngay cả một ánh mắt Lăng Diệp cũng không dành cho cô ta, anh chỉ một mực quan sát biểu tình trên mặt của Úc Hàn Yên.

Dường như Úc Hàn Yên cũng không hề tức giận khi có người tuyên chiến ngay trước mặt mình. Cô quay đầu đối mặt với ánh mắt chuyên chú của Lăng Diệp, tâm trạng rất tốt nói:

"Diệp, có người đang thổ lộ với anh kia."

Lăng Diệp coi kinh "Hừ" một tiếng, lạnh lùng nói:

"Chẳng liên quan đến anh."

Trong đôi mắt hẹp dài của anh thoáng hằn lên tia máu. Anh nhìn về phía Bạch Triết Nhã, một lần nữa lên tiếng hỏi:

"Tại sao trong tay cô lại có những thứ này?"

Đôi mắt to của Bạch Triết Nhã không hề chớp, mặt không đổi sắc, đáp:

"Hôm qua tôi đi ngang qua cao ốc Lam Thiên, đúng lúc nhìn thấy Úc tiểu thư đang ôm ôm ấp ấp một người đàn ông xa lạ. Tôi cảm thấy tức giận thay cho tổng giám đốc Lăng nên đã phải người đi theo dõi bọn họ."

Theo như cô ta biết, cả buổi chiều hôm qua Lăng Diệp đều ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc. Nếu hai người đã không ở cùng nhau vậy thì cung cấp cả thời gian phạm tội, dù sau những chuyện như thế này trắng cũng có thể nói thành đen được, huống hồ Úc Hàn Yên và người đàn ông kia thân mật như vậy, không khéo đã lên giường với nhau từ trước rồi.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái như không có việc gì. Cô chậm rãi nói:

"Ừ, đúng là hôm qua chúng tôi có gặp nhau."

Bạch Triết Nhã mày khê cau, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lăng Diệp đã có được thông tin mình muốn, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách:

"Đồ tôi đã nhận, cô có thể đi được rồi."

Bạch Triết Nhã vẫn không nhúc nhích, nói chậm chọc:

"Tổng giám đốc Lăng đây là đang trốn tránh thực tế?"

Úc Hàn Yên lắc đầu một cái, cảm thấy thương thay cho Bạch Triết Nhã. Lăng Diệp ghét nhất người khác không nghe lời mình. Bản thân cô ta vốn đã mang tội rồi, bây giờ tội càng tăng thêm một bậc.

Lăng Diệp nhìn thẳng về phía Bạch Triết Nhã, hai mắt tản ra hơi lạnh giống như cái lạnh của vùng Seberia, không chút thương tiếc xé rách da thịt đối phương, thấm vào tận trong xương tủy. Đôi môi mỏng của anh mở ra, giễu cợt:

"Lần sau cô có thể tìm một người có kỹ thuật giỏi hơn để giúp mình ghép hình được đó."

Anh dùng một chút, lại tiếp tục nói:

"Người phụ nữ của tôi như thế nào không tới lượt cô quơ tay múa chân. Loại phụ nữ như cô, có xách giày cho cô ấy cũng không xứng." Anh nhớ lần trước chính Bạch Triết Nhã đã dùng những lời này để nói Tiểu Yên.

Ngay sau đó, trong lòng Bạch Triết Nhã đã kinh sợ. Chẳng lẽ hẳn ta đã phát hiện ra đó là hình ghép? Không thể nào! Người kia đã đảm bảo chắc chắn với cô ta, sẽ không có một ai nhìn ra đây là hình ghép cơ mà. Hơn nữa, cô ta cũng đã đưa hình cho những người khác giám định, bọn họ đều nói đây là hình thật. Cô ta nghĩ thế, khuyến khích:

"Nếu tổng giám đốc Lăng cảm thấy đây là hình giả, anh không ngại mời người đến giám định chứ."

Lăng Diệp bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trầm giọng nói:

"Là thật hay giả trong lòng tôi tự biết."

Anh cầm điện thoại di động lên, mở khóa, nhập vào một dãy số, nhàn nhạt nói:

"Tiền khách."

Lăng Diệp vừa đặt điện thoại di động xuống thì một thư ký nam mặc âu phục mở cửa phòng làm việc tổng giám đốc ra. Hắn chìa tay chỉ ra phía bên ngoài, mặt không thay đổi nhìn về phía Bạch Triết Nhã nói:

"Mời Bạch tiểu thư."

Bạch Triết Nhã không ngờ chuyện sẽ phát triển thành cái dạng này. Nó khác xa một trời một vực với sự mong đợi của cô ta. Cô ta tức giận đứng dậy, nói với Lăng Diệp:

"Một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận vì đã không tin tôi." Nói xong, đạp giày cao gót "cộp cộp cộp" đi ra ngoài.

"Grừ grừ grừ" Chiếc điện thoại di động của Lăng Diệp đang đặt trên ghế sofa rung lên. Anh nhìn số hiển thị trên màn hình, bấm phím trả lời, không đợi đối phương báo cáo mà trực tiếp hỏi:

"Đã biết người giúp Bạch Triết Nhã ghép hình là ai chưa?"

"Đã biết, chủ nhân có gì cần dặn."

Úc Hàn Yên thừa lúc Lăng Diệp đang nói chuyện điện thoại, đứng dậy đi đến chỗ tủ lạnh lấy ra một hộp kem. Lúc quay ra cô cố tình đứng trước mặt Lăng Diệp, che khuất tầm mắt của anh, sau đó cầm chiếc đĩa cd lên bỏ vào trong máy tính.

Có vẻ như Lăng Diệp không phát hiện ra hành động mờ ám của cô, anh vẫn tiếp tục nói điện thoại:

"Chặt hai tay, móc mắt người kia đi."

"Dạ, chủ nhân!"

Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên ôm máy tính, ngồi lên chỗ thành của ghế sofa, anh nhú nhú mày, nói:

"Tìm ba người mê hoặc, gian dâm với Bạch Triết Nhã, đem video tình ái của bọn chúng phát tán lên mạng." Hai lần ba lượt ăn nói lỗ mãng với Tiểu Yên chưa thềm nói, lại còn cho người ghép thành hình kiểu này!

"Dạ, chủ nhân!"

Lăng Diệp cúp điện thoại, chống một tay lên ghế sofa vuron người ra, tay kia nhanh nhẹn đưa về phía Úc Hàn Yên đoạt lại chiếc máy tính.

Úc Hàn Yên một tay cầm hộp kem, một tay cầm cái muỗng, rõ ràng chẳng còn cái tay nào dư ra để bảo vệ chiếc máy tính cả. Lúc này nhìn thấy chiếc máy tính đã bị người kia cướp đi, cô dứt khoát đặt hộp kem lên bàn, đột nhiên đứng dậy bỏ chạy.

Lăng Diệp nhìn thấy đoạn video đang được phát, mặt liền xị xuống. Anh ném chiếc máy tính lên trên ghế sofa, đứng vụt dậy, phi về phía Úc Hàn Yên, bắt được người nào đó đang chạy trốn, lạnh lạnh hỏi:

"Em chạy cái gì?"

Úc Hàn Yên vẫn đưa lưng về phía anh, đầu cũng không dám quay lại, có chút chột dạ lắm lắm:

"Vậy chứ anh đuổi theo cái gì?"

Lăng Diệp nhú mày, phát một cái không thương tiếc lên chiếc móng tròn trĩnh, vênh lên của cô, nói:

"Em chạy sao anh có thể không đuổi theo."

"Hi". Úc Hàn Yên cảm thấy chỗ bị đối phương đánh đau rất, giống như đang bị vô số con kiến đốt. Cô bất chợt xoay người, hai tay xoa nhẹ nhẹ lên móng, đôi mắt to đã phủ một tầng hơi nước, nhìn chằm chằm người kia không chớp, tội nghiệp lên án:

"Đau ~"

"Còn dám nhìn người đàn ông khác trần truồng nữa không hả?"

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua một tia đau lòng. Anh tiến đến gần cô, vừa giúp cô xoa chỗ vừa bị đánh, vừa lạnh lùng hỏi:

Úc Hàn Yên dựa vào lòng anh, dùng chiếc đầu cọ cọ vào lồng ngực rắn chắc của anh, hai tay vòng qua thắt lưng anh, nhỏ giọng nói:

"Không dám"

Lăng Diệp thấy cô đã có thái độ tốt biết nhận tội thì cũng không so đo với cô nữa. Anh đứng im lặng ôm cô, xoa xoa móng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Duy trì sự tỉnh táo

"Cốc cốc."

Đôi mày đẹp của Lăng Diệp hơi nhăn lại. Anh nhìn ra phía cửa phòng làm việc, thấp giọng nói:

"Vào đi."

"Tổng giám đốc, đã đến giờ họp." Một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ vest màu xám mở cửa ra, cúi đầu chào Lăng Diệp, cung kính nói.

Lăng Diệp đưa tay trái lên nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói:

"Biết rồi."

Thấy cửa đã đóng lại, Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp cười, cười đến giống một con hồ li nhỏ:

"Đột nhiên em phát hiện ra, những người thư ký nam của anh đều không tệ nha." Quả thật, sáu người thư ký nam của anh tuy mỗi người một vẻ, mỗi

người một phong cách, lịch lãm có, lạnh lùng có, dịu dàng có v.v... nhưng tất cả đều rất trẻ tuổi, đẹp trai.

Lăng Diệp rà soát lại diện mạo của từng người thư ký trong đầu, quả nhiên phát hiện ra, vẻ ngoài của bọn họ đều rất xuất chúng. Anh chống lại nụ cười má lúm đồng tiền của Úc Hàn Yên, nghĩ thầm: ‘Có muốn anh điều bọn họ đi hết không hử?’

Úc Hàn Yên đặt hai tay lên cổ anh, nhìn anh ra điệu bộ ‘anh hãy thành thật khai báo đi’, hỏi:

"Có phải trước đây anh thích đàn ông không?"

Nhu cầu tình dục của Lăng Diệp mãnh liệt như thế nào cô hiểu rất rõ, gần như cứ động một tí là anh động dục. Thế nhưng trước khi cô xuất hiện, xung quanh anh lại không có một người phụ nữ nào. Hôm nay nhìn thấy những người thư ký của anh, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện suy nghĩ - người này trước kia là gay.

Đầu Lăng Diệp đầy vạch đen. Anh không nói gì lườm cô một cái. Anh có điểm nào để cô phải đưa ra kết luận này chứ? Anh kìm lại cơn kích động muốn mở tung đầu cô ra, nói nhảm nhảm:

"Anh không kỳ thị chuyện đồng tính luyến ái, nhưng anh cũng không phải là người đồng tính."

Đôi mắt lưu ly của Úc Hàn Yên chớp chớp, giống như một đóa hoa đang tuổi tò mò, hỏi liên tiếp:

"Vậy trước kia anh đều dựa vào tay phải của mình để giải quyết dục vọng sao? Nhưng anh giải thích như thế nào về diện mạo của đám thư ký kia đây?"

Lăng Diệp gỡ hai tay cô đang đặt trên cổ mình xuống, vừa đi đến bên cạnh chiếc ghế sofa cúi người nhặt chiếc điện thoại lên, vừa nhàn nhai giải thích:

"Trước khi em xuất hiện, có thể nói anh được coi là thanh tâm quả dục(*), thi thoảng có ham muốn thì tự mình giải quyết thôi. Về phần những người thư ký kia thì anh chỉ có thể nói đó là do trùng hợp thôi."

(*)Thanh tâm: nghĩa là tâm trí luôn trong sáng, loại bỏ lục dục thất tình.

Quả dục: nghĩa là phải tiết chế tất cả các ham muốn mà không riêng gì ham muốn sinh hoạt với nữ giới.

=>> Tóm lại là đầu óc rất trong sáng, không có nhiều ham muốn tình dục a.

Thật ra nếu Tiểu Yên không đề cập đến diện mạo của bọn họ, anh cũng sẽ không phát hiện ra vấn đề này.

"Vậy tại sao bây giờ dục vọng của anh lại lớn như thế?! Đừng tưởng là em không biết, cái gì hàng đêm đều chọc vào em nha!" Úc Hàn Yên nghe xong kích động lên tiếng chát vắn.

Khóe miệng Lăng Diệp phác lên một đường cong hoàn mỹ. Anh nhét chiếc điện thoại vào trong túi quần, đi đến trước mặt Úc Hàn Yên, cúi đầu xuống liếm liếm vành tai tinh xảo của cô, hài lòng khi thấy khuôn mặt cô đã chuyển sang màu hồng, dùng giọng nói mỉa mai hoặc thủ thỉ bên tai cô:

"Nó rất thích em, muốn được giao lưu với em hơn nữa, cho nên lúc nào cũng phải duy trì sự tỉnh táo."

". . . ." Trong tư tưởng của mỗi một người đàn ông, đều đã có sẵn một kẻ lưu manh.

Lăng Diệp đã thành công khi thấy mặt Úc Hàn Yên càng lúc càng đỏ. Tâm trạng anh rất tốt, hôn một cái lên đôi môi ẩm ướt, xinh đẹp của cô, hỏi:

"Em muốn ở trong phòng làm việc chờ anh hay là muốn vào họp cùng anh?"

Úc Hàn Yên nguyền người đàn ông xấu xa kia một cái, lại không phát hiện ra hành động này của mình có bao nhiêu phản nũng nịu cùng quyến rũ. Cô khoác tay Lăng Diệp, dùng hành động bày tỏ cho câu trả lời của mình.

Úc Hàn Yên vừa bước vào phòng họp, đã bị hơn bảy mươi ánh mắt không hẹn mà đều vây hãm lại. Quan sát có, kinh ngạc có, tìm tòi nghiên cứu có Giống như không nhìn thấy người ta đang nhìn chằm chằm mình, cô ngồi lên trên đùi Lăng Diệp không hề có chút áp lực nào.

Lăng Diệp thấy tất cả mọi người đều nhìn người phụ nữ của mình thì rất khó chịu. Vèo vèo, hơi lạnh được phóng ra, khiến cho tất cả những người ăn mặc phong phanh như lạc vào giữa trời đông tuyết phủ.

Khả năng quan sát mặt để nói chuyện của những người trong phòng họp cũng không tệ. Nếu không nhất định bọn họ sẽ chẳng còn ngồi ở vị trí này ngày hôm nay nữa. Bây giờ bọn họ thấy sắc mặt của boss không tốt, liên vội vội vàng vàng thu hồi tầm mắt của mình.

"Giám đốc Trương, ông báo cáo trước đi." Lăng Diệp đem tầm mắt rét lạnh như băng đặt lên người một người đàn ông trung niên, lạnh lùng nói. Vừa lúc này, rõ ràng trong ánh mắt ông ta có thoáng qua tia thêm thường.

Người đàn ông trung niên bị điểm tên mặt trắng xanh lại. Ông ta đẩy đẩy mắt kính lên, nâng cao cái bụng bia run run rẩy rẩy đứng dậy, bắt đầu đọc báo cáo tổng kết quý trước của mình. Không biết có phải là do ánh mắt của Lăng Diệp quá áp bức hay không, mà người đàn ông đọc báo cáo cũng bị đứt quãng, không có chút tác phong lãnh đạo gì cả.

Lăng Diệp không nói gì, vẫn lạnh lùng nhìn ông ta. Trong phòng họp chỉ còn lại giọng nói run rẩy của người kia, rất tức cười.

Trên trán người đàn ông trung niên đã toát mồ hôi lạnh, đôi môi cũng dần dần mất đi khí huyết.

Úc Hàn Yên nhìn người đàn ông trung niên, giống như đang xem kịch, trước cảnh ngộ của hắn cũng chẳng có chút đồng cảm nào. Mặc dù cô không biết đối phương đã chọc giận gì Lăng Diệp, nhưng cho dù là ai, chỉ cần chọc vào người đàn ông của cô, nhất định sẽ phải trả cái giá tương xứng.

"Bịch!"

Kết thúc bài báo cáo, chỉ thấy người đàn ông trung niên ngã lộn ra đất, mất đi ý thức.

Nhất thời trong phòng họp liền trở nên rối loạn, trừ Lăng Diệp và Úc Hàn Yên ra, tất cả mọi người đều đứng dậy, cuống cuống nhìn người đàn ông đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đất. Người thì rút điện thoại ra gọi cấp cứu, người thì làm các biện pháp cấp cứu cho ông ta.

Lăng Diệp bình tĩnh thu hồi lại ánh mắt của mình, như không có việc gì nói với giám đốc nhân sự:

"Cơ thể của giám đốc Trương đã không thể chịu được việc tiếp tục ngồi ở vị trí ‘quản lý’ nữa rồi. Tình đường ở nhà sẽ phù hợp với ông ấy hơn."

Anh ôm Úc Hàn Yên đứng thẳng dậy, sau khi nói câu "Tan họp" liền ra khỏi phòng.

Sau việc này, để xem còn ai trong tập đoàn Lăng Thị dám nhìn chằm chằm phu nhân tổng giám đốc nữa không.

.....

"Đương gia, đã tra ra người đang âm thầm giúp đỡ Nhị đương gia rồi." Một người đàn ông mặc áo đen có dáng người cường tráng đi vào phòng khách của Nhan gia. Hắn cúi người xuống 45 độ về phía người đang ngồi ở vị trí gia chủ, cung kính nói.

Lông mày Nhan Hạo khẽ động. Hắn ưu nhã đặt ly trà trong tay xuống, nhẹ giọng lên tiếng:

"Ồ?"

Giọng nói không nóng không lạnh giống như cái máy của người đàn ông lại vang lên lần nữa:

"Người giúp đỡ Nhị đương gia là Lăng Diệp của tập đoàn Lăng Thị."

Đôi con ngươi màu xanh lam sâu thẳm như đại dương của Nhan Hạo hiện lên một tia sáng tỏ. Dám đối nghịch với hắn, ngoài bang Liệt Diễm móc lõi cùng Lăng Diệp ra, đúng là hắn không thể nghĩ ra còn có người nào được nữa. Xem ra nước cờ thuê sát thủ giết Lăng Diệp của hắn là quá đúng. Nhưng mà sao tới tận bây giờ vẫn chưa nghe thấy thông tin về cái chết của Lăng Diệp vậy?

Hắn vẫy tay ra hiệu cho mấy người trong phòng khách rời đi, lấy chiếc điện thoại di động mấy hôm đều mang trong người ra, mở nhật ký cuộc gọi, đang định gọi cho số điện thoại duy nhất trong đó thì nhìn thấy một số xa lạ gọi đến. Rất khó nhìn ra lông mày của hắn hơi nhíu lại. Hắn ấn nút trả lời.

"Tôi đã đánh giá thấp thể lực đen tối của Lăng Diệp."

Sắc mặt Nhan Hạo trở nên nghiêm túc hẳn. Hắn thấp giọng hỏi:

"Thế nào rồi?"

"Hắn đã dẫn người tới hang ổ của tôi." Giọng nói khàn khàn lại truyền tới lần nữa.

Nhan Hạo nghe xong, lông mày đã nhíu lại thành hình chữ “sông” (川). Không một ai biết được căn cứ địa của tổ chức sát thủ hàng đầu, ngay cả hắn cũng không biết, vậy tại sao Lăng Diệp lại biết được? Chẳng lẽ bên cạnh Lăng Diệp có kẻ phản bội của tổ chức sát thủ hàng đầu? Hắn dừng lại phán đoán, hỏi thẳng vào trọng điểm:

"Vậy anh gọi điện cho tôi là muốn như thế nào?"

"Tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác một phen. Anh hăm chân thể lực đen tối của hắn, còn bên này tôi sẽ phụ trách việc giết người."

Nhan Hạo cả kinh trong lòng, không hổ danh là tổ chức sát thủ hàng đầu. Cho dù chiếc điện thoại hắn dùng đã được xử lý qua, nhưng đối phương vẫn có thể tra ra được vị trí điện thoại phát ra. Hắn xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay trở, hỏi:

"Giá tiền?"

"Tôi sẽ đền bù lại cho anh ba tỷ Dollar."

Nhan Hạo suy nghĩ ba giây, cân nhắc được hơn một chút, khoe môi hắn nhếch nhếch lên, dùng giọng đầy sắc thái nói:

"Ba tỷ Dollar này anh không cần đền bù cho tôi... Tôi dùng nó để mua cái mạng của em trai mình. Sau khi Nhan Dịch chết, chúng ta sẽ đề cập tới

chuyện của Lăng Diệp."

Nội bộ phải yên ổn mới có thể đánh phá giặc ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Diệp tốt nhất

"Các anh là ai?! Tại sao lại bắt cóc tôi?"

Bạch Triết Nhã bị ném vào trong xe, cảnh giác nhìn mấy người đàn ông mặt không có chút biểu cảm nào đang ngồi trong chiếc ô tô màu đen, thì hoang mang hét lên.

"Câm miệng!" Giữa trán người đàn ông ngồi bên cạnh Bạch Triết Nhã thoáng hiện lên tia không kiên nhẫn. Hắn quát to lên, đồng thời đưa tay bóp miệng Bạch Triết Nhã cho mở ra rồi đổ một thứ chất lỏng được đựng trong chiếc chai nhỏ vào miệng cô ta.

Hai mắt Bạch Triết Nhã tròn to, liếc nhìn phun thứ kia ra ngoài, nhưng cũng chẳng ăn thua, chất lỏng đã theo cổ họng chảy vào trong cơ thể cô ta từ sớm rồi. Cô ta sợ hãi cơ thể run rẩy không ngừng, vội vàng nói:

"Các anh muốn gì? Chỉ cần các anh thả tôi ra, tôi sẽ cho các anh rất nhiều tiền, rất nhiều phụ nữ. Tôi là tiểu thư của tập đoàn Bạch Thị, chỉ cần là thứ các anh có thể nghĩ ra, tôi đều có thể làm cho các anh đạt được."

Dần dần, cô ta có cảm giác dường như nhiệt độ xung quanh càng lúc càng cao. Không khí chung quanh càng lúc càng loãng. Cô ta vô thức lôi kéo chiếc váy thiếu vài đến thăm hại của mình ra, chiếc miệng để mở tản ra hơi thở mùi đàn hương hòa vào trong không khí.

Hormone đàn ông từ người bên cạnh tản ra, kích thích dây thần kinh yếu ớt của cô ta. Cô ta quẩn lầy hẳn giống như người không xương.

Chiếc xe dừng lại trước một căn phòng nhỏ đơn sơ ở vùng ngoại ô. Một người đàn ông kéo Bạch Triết Nhã áo quần đã không còn đủ che thân xuống xe, đi vào một căn phòng nhỏ. Ba người đàn ông còn lại cũng theo sát phía sau.

Điều ngạc nhiên là, bên trong căn phòng nhỏ lại vô cùng xa hoa, ấm muội. Ánh sáng màu đỏ lờ mờ chiếu lên chiếc giường to lớn cùng chiếc thảm trải sàn mềm mại đã khiến kích ham muốn dục vọng vô tận của mọi người.

Bên trong căn phòng được bày biện một chiếc máy quay phim cao cấp màu đen, chẳng hề ăn nhập gì. Một người đàn ông trong số đó đi về phía chiếc máy quay phim, nhắc máy quay ra khỏi chân đỡ, bật máy chuẩn bị quay.

Ba người đàn ông còn lại không giống như những kẻ cường gian thường tình – chủ động sờ mó, xâm phạm Bạch Triết Nhã, ~~đặt-l-q~~ mà đứng bên giường không nhúc nhích, có vẻ như đang chờ Bạch Triết Nhã tự mình cầu xin bọn hắn hoan lạc.

.....

"A a a ~"

Lăng Diệp đang xử lý tài liệu trong thư phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét chán nản cùng bút rút của người kia. Anh bỏ tài liệu xuống, đứng dậy sai bước về phía phòng ngủ.

Tiếng la hét truyền đến không hề đứt đoạn, khiến người ta không thể không bội phục hơi của người phát ra tiếng la. Đến cửa phòng ngủ, anh chỉ nhìn thấy người phụ nữ nào đó mặc chiếc váy ngủ lụa màu đen, đang lẫn lộn trên chiếc giường trắng lớn.

Khóe miệng Lăng Diệp hơi nhếch lên rất khó nhìn ra. Anh đi tới bên giường ngồi xuống, vực người kia dậy để cô dựa vào trong ngực mình, hỏi có chút bất đắc dĩ:

"Sao thế?"

Úc Hàn Yên nhắm mắt lại, dùng cái trán cọ cọ vào cổ Lăng Diệp, uất ức than thở:

"Em thật nhàm chán à."

Lăng Diệp nghe xong, khóe miệng lại kéo ra lần nữa. Anh đưa tay phải lên, dùng ngón cái đưa nhẹ qua bờ môi mềm mại của Úc Hàn Yên, nghĩ tới lời mời còn chưa kịp từ chối, nói:

"Vậy đi ra ngoài đi."

Tâm tình Úc Hàn Yên rộng mở khai sáng. Hai mắt cô tỏa sáng lấp lánh giống như vì sao trong đêm. Cô thu người, ép chặt vào người kia, hai tay đặt bên hông anh, vui sướng hỏi:

"Đi đâu hả?" Cô vốn chẳng phải là trạch nữ gì (người chỉ rúc ở trong nhà), khoảng thời gian này, thật sự đã hành hạ cô đến chết.

Lăng Diệp đáp nhàn nhạt:

"Hộp đêm Cực Lạc."

Úc Hàn Yên nghe xong, kích động đưa đầu lưỡi ra liếm liếm cổ Lăng Diệp, giống như chú mèo con thỏa mãn vì được ăn no:

"Diệp tốt nhất!"

Lăng Diệp nhũn mảy, cảm thấy vô cùng kỳ quái với phản ứng này của cô. Đột nhiên anh nghĩ ra điều gì, con người sâu không thấy đáy:

"Trước kia em thường đến hộp đêm?"

Úc Hàn Yên đang vui sướng, hoàn toàn không nghe ra khẩu khí không tốt của người kia. Cô đứng thẳng dậy đi tới trước tủ quần áo, vừa chọn đồ vừa nói:

"Ừ, mỗi tuần ba bốn lần." Người như cô, thật sự rất thích tự do, náo nhiệt, thích bầu không khí chân thực. Nếu như hỏi cô là đi cà phê hay hộp đêm, cô sẽ không do dự mà chọn đi hộp đêm.

Hai tay Lăng Diệp cầm trong túi quần, hai chân vắt chéo lên nhau, bộ dáng cùng thái độ như đang thẩm vấn phạm nhân. Anh dùng đôi mắt đen ngòm nhìn chằm chằm Úc Hàn Yên, giọng chìm xuống hỏi:

"Em đến đó làm gì?"

Úc Hàn Yên nói không hề suy nghĩ:

"Uống rượu, xem náo nhiệt."

Cô thích xem mọi người buông thả cảm xúc, uốn éo theo những điệu nhạc trong sàn. Nếu có hứng cô cũng sẽ vào nhảy một hai điệu.

Gân xanh trên trán Lăng Diệp đã căng phồng lên, vừa nghĩ đến những người trong hộp đêm kia đã từng thêm muốn người phụ nữ của mình, anh liền muốn giết người.

Úc Hàn Yên chọn được đồ, đóng cửa tủ quần áo lại, muộn màng phát hiện ra người đang ngồi trên giường đã trầm mặc đến đáng sợ. Cô xoay người đi đến bên giường, ném đồ lên trên đó, giạng chân ngồi lên trên đùi Lăng Diệp. Hai tay cô vòng qua cổ anh, giương mắt nhìn anh, chống lại vẻ mặt u ám của đối phương, nói:

"Trước kia mỗi lần đi hộp đêm em đều đeo mặt nạ rất mất khẩu vị, còn ăn mặc thì chẳng ra dáng hình gì cả."

Ngụ ý, sẽ chẳng có ai thêm tiếp chuyện với cô.

Lăng Diệp nghe xong, sắc mặt đã chuyển biến tốt đến thần tốc. Anh cúi đầu nhìn đồ Úc Hàn Yên vừa chọn – quần short cùng áo T—shirt bó sát, lên tiếng:

"Mặc đồ trước kia đi."

"Tại sao?" Trước mặt người yêu, ai chẳng hi vọng mình trông đẹp mắt một chút?

Lăng Diệp bắt được môi của cô, hôn mảnh liệt một hồi, giọng đầy sắc thái:

"Nhìn thấy trong mắt người khác có tia dục vọng với em, anh sẽ không nhịn được muốn giết người hàng loạt."

Úc Hàn Yên bất chợt tròn mắt cả mắt, nói nhỏ:

"Anh cũng quá đề cao đáng người của em rồi."

Lăng Diệp thấy đôi môi cô lấp lánh nước, không nhịn được đưa đầu lưỡi ra liếm liếm. Anh áp sát tai cô, thủ thi bằng giọng đầy đam mê:

"Anh hiểu đàn ông rõ hơn em."

Cuối cùng Úc Hàn Yên đành phải mặc một chiếc áo ngắn tay rộng huếch cùng chiếc quần dài rộng thùng thình.

Nhìn chiếc siêu xe Bugatti Veyron phiên bản giới hạn trên thế giới trước mặt, trong mắt Úc Hàn Yên thoáng qua tia kinh ngạc. Cô ngồi vào vị trí kế bên

tay lái, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi:

"Anh đổi xe khi nào vậy?"

Không biết Lăng Diệp đã đeo chiếc mặt nạ hình con bướm đỏ rực từ lúc nào. Anh đưa người đến sát Úc Hàn Yên, cũng đeo cho cô một cái mặt nạ giống như thế, nói:

"Đây là xe của Liệt Diễm."

Chiếc Bugatti Veyron màu đen vừa ra khỏi cổng chính của khu biệt thự, ngay lập tức đã có hai chiếc xe áp sát theo, một chiếc đi lên phía trước, một chiếc đi theo phía sau.

Ba chiếc xe dừng lại trước cửa hộp đêm Cực Lạc, mấy nhân viên phục vụ nhìn thấy thế, vội vàng bước ra nghênh đón. Không đợi bọn họ đến gần, cửa chiếc xe thứ nhất và thứ ba không hẹn đều được mở ra. Những người bên trong dồn dập xuống xe, tiến đến vây quanh chiếc xe thứ hai. Hai người trong số đó chia nhau, mỗi người một bên, cung kính mở cửa bên trái và phải của xe Bugatti Veyron ra.

Lăng Diệp ra khỏi xe, ôm ngang eo Úc Hàn Yên, không nhanh không chậm đi vào hộp đêm Cực Lạc. Theo sát sau lưng anh là tám người đàn ông mặc đồ vest cao lớn, nét mặt không biểu cảm gì.

Phô trương lớn như vậy đã làm kinh động đến quản lý hộp đêm Cực Lạc. Hắn vội vàng đi ra cửa, sau khi nhìn thấy rõ người tới, mặt hắn nở rộ như một đóa hoa cúc, vừa mở đường phía trước cho Lăng Diệp, vừa dùng ánh mắt tươi cười nhìn Lăng Diệp, nói giọng áy náy:

"Không biết ngài Liệt quá bộ đến, không nghênh đón từ xa, thành thật xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thiên đường Cực Lạc

Tầm mắt những người trong hội trường đổ ào ào về phía đám người Lăng Diệp. Có tò mò, có sợ hãi, có nghi hoặc.

"Ai vậy hả? Làm gì mà phô trương lớn như vậy?"

"Tám người đàn ông mặc vest kia, trên người tản ra sát khí thật khiến người ta lầm tưởng là mình đang ở trên chiến trường đẫm máu nha."

"Hình như chiếc mặt nạ đó là biểu tượng của bang chủ bang Liệt Diễm, nhưng sao lại có một cô gái cũng đeo chiếc mặt nạ y chang như đó? Hơn nữa, cô gái còn ăn mặc thành cái bộ dạng như vậy... Chẳng lẽ là đệ nhất phu nhân của bang Liệt Diễm?"

"Xuyt, nói nhỏ một chút. Bộ chán sống rồi sao? Chuyện của bang Liệt Diễm cũng dám mang ra nói huyên thuyên!"

.

Mặc dù tiếng nhạc trong hội trường rất ồn ào, nhưng tất cả những câu bàn tán, không một câu nào lọt khỏi lỗ tai Lăng Diệp. Anh dùng đôi mắt hẹp dài của mình, lạnh lùng quét qua những người xung quanh. Tầm mắt đi đến đâu, mọi người như bị đông cứng lại đến đó, không nhúc nhích.

"Thiên đường Cực Lạc." Lăng Diệp nhìn người quản lý của Cực Lạc đang cười như đóa hoa cúc, phân phó.

Khuôn mặt tươi cười của người quản lý trở nên cứng đờ. Thiên đường Cực Lạc đang được bang chủ bang Thanh Long bao, ngài đây là khách quý được mời hay là vào đánh phá đây? Hắn khom lưng, chìa tay về một hướng, cung kính nói:

"Được, mời ngài đi bên này."

Ông chủ đã nói, nếu ngài đây có hứng thú muốn tháo dỡ Cực Lạc, thì hắn ta cũng phải phối hợp vô điều kiện.

Đôi mắt to của Úc Hàn Yên bên dưới chiếc mặt nạ đỏ quan sát bốn phía xung quanh, không bỏ sót qua chỗ nào. Có thể đây đã là thói quen nghề nghiệp của cô, mỗi khi đến một nơi nào đó, việc đầu tiên cô làm chính là việc này.

Dưới sự chỉ dẫn của quản lý Cực Lạc, đám người Lăng Diệp đi tới chỗ sâu nhất của hành lang —— phía trước là cánh cửa gỗ trắng được chạm trổ hoa văn đang đóng chặt.

Hai tên vệ vệ đang canh giữ trước cửa vừa thấy người tới, vội vàng mở cửa ra, nghiêng người về phía trước 30 độ, chỉ vào bên trong, dùng giọng lạnh lùng nhưng cung kính nói:

"Mời bang chủ Liệt vào bên trong."

Quản lý Cục Lạc cảm thấy may mắn một hồi. Cũng may đối phương không phải tới phá quán. Hắn cười nói:

"Vậy tôi xin lui xuống trước. Ngài Liệt cần gì xin cứ giao phó."

Lăng Diệp không nói gì, ôm Úc Hàn Yên đi thẳng vào Thiên đường Cục Lạc.

Thiên đường Cục Lạc là phòng cao cấp nhất của hộp đêm Cục Lạc, chiếm diện tích 200m². Thiết bị bên trong, từ ghế sofa đến bàn hay đèn điện, tất cả đều là những thứ cao cấp nhất trên thế giới. Bên trong Thiên đường được chia ra làm ba không gian, một dùng cho việc tắm rửa, một dùng cho cuộc sống phóng túng và một dùng cho việc ngủ nghỉ, trong đó được phân cách bởi hai tấm màn nước chảy ào ào không dứt đặt song song nhau. Người bình thường sẽ không có đủ khả năng để bao cái phòng này, bởi vì chỉ riêng tiền bao thôi cũng đã đủ cho mười người bình thường ăn uống cả đời rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên Úc Hàn Yên vào Thiên đường Cục Lạc, nhưng lại là lần đầu tiên cô vào mà không mang theo nhiệm vụ trên người. Cô nhanh chóng quét mắt một lượt xung quanh Thiên đường Cục Lạc, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người một người đàn ông trung niên đang cười với bọn họ.

Chỉ thấy đối phương không cao không thấp, không mập không ốm, tướng mạo bình thường. Điều khiến người ta chú ý nhất phải kể đến cặp mắt ti hí thì thoảng lóe lên tia sáng trần trụi của hắn. Người này có lòng dạ rất sâu. Đây là ấn tượng đầu tiên của Úc Hàn Yên đối với hắn.

"Bang chủ Liệt, ngài đến thật khiến tôi thụ sủng nhược kinh (được cung mà sợ)! Qua đây, mời tới bên này." Người đàn ông trung niên khẽ khom lưng, chỉ về chiếc ghế sofa màu đen phía trước, nhẹ nhàng nói.

Lăng Diệp đáp "ừ" một tiếng, ôm Úc Hàn Yên cùng ngồi xuống chiếc ghế sofa dài đối diện với cửa. Tám người đi theo anh, hai người đứng tại chỗ cửa, còn sáu người còn lại canh giữ tất cả các góc khuất trong căn phòng, vây xung quanh đám hộ vệ của người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên ngồi xuống một chiếc ghế sofa đơn bên cạnh. Hắn neho neho mắt nhìn về phía Úc Hàn Yên, mang theo một chút thắc mắc hỏi:

"Vị này là quý phu nhân sao?" Chưa từng nghe thấy có người phụ nữ nào đến gần được Liệt Diễm. Hôm nay người phụ nữ này không chỉ đến gần được Liệt Diễm, mà còn mang theo chiếc mặt nạ biểu tượng của Liệt Diễm.

Lăng Diệp buông cánh tay đang vòng bên eo Úc Hàn Yên ra. Anh nghiêng nghiêng người, ngăn chặn tầm mắt người kia nhìn về phía cô, lạnh nhạt nói:

"Trông lại là thế."

Trong mắt người đàn ông trung niên phát ra tia sáng trần trụi. Hắn cười ha ha, nói:

"Không biết ngài Liệt có đồng ý, cho phép tôi được tự giới về mình với phu nhân tương lai của ngài không?"

Lăng Diệp nhíu mày, quay đầu nhìn Úc Hàn Yên, dùng giọng có chút ám áp hỏi:

"Em cảm thấy hứng thú không?"

Úc Hàn Yên chớp chớp hai mắt, nói không chút do dự:

"Không có hứng thú."

Trong nháy mắt, sắc mặt người đàn ông trung niên thật khó coi. Hắn cười nói:

"Không biết phu nhân cảm thấy hứng thú với điều gì?"

Úc Hàn Yên nhếch nhếch khóe môi, nói từng chữ chữ một:

"Sống phóng túng."

Lăng Diệp thân mật sờ sờ chớp mũi cô, quay đầu nhìn người đàn ông trung niên, thấp giọng nói:

"Ông nên bố trí chương trình được rồi."

Người đàn ông trung niên gật đầu một cái, thờ dãi nói:

"Cũng không biết quý phu nhân có thích hay không nữa."

Úc Hàn Yên dựa người vào ghế sofa, vừa giờ menu món tráng miệng, vừa buồn chán nói:

"Tiết mục Hoàng Đế." Nhìn phản ứng của người đàn ông này thì biết, hắn không ngờ Liệt Diễm sẽ xuất hiện cùng phụ nữ. Cô cũng rất muốn xem, hắn sẽ an bài tiết mục gì.

Trong mắt người đàn ông trung niên thoáng qua tia giễu cợt thật nhanh, nghĩ thầm: "Sau đó cô cũng không còn bình tĩnh như không có chuyện gì như vậy nữa đâu. Một người phụ nữ cần ngực không có ngực, cần eo không có eo, cần mông không có mông, khi đứng trước một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, nóng bỏng, thì sẽ như thế nào nha. Haha, thật đáng mong chờ."

Cánh cửa chính của phòng Thiên đường Cực Lạc lại được mở ra lần nữa. Hai nhân viên phục vụ nam mỗi người cầm một ống thép dài, phần đầu và phần cuối có giác hút đi vào. Đi sau bọn họ là một cô gái tươi tắn, ăn mặc hở hang, trông rất ngọt ngào.

Úc Hàn Yên nhũ mảy, khoe môi hơi nhếch, múa cột sao. Cô buông menu món trắng miệng xuống, đôi mắt phát sáng nhìn cô gái ăn mặc hở hang lộ ra đường cong phía trước.

Hai người nhân viên phục vụ đặt hai thanh ống thép trong tay xuống cố định, cách đám Lăng Diệp tầm tám mét. Một đầu ống thép bám chặt vào trần nhà, một đầu bám chặt trên mặt đất. Hai ống thép được đặt cách nhau một mét.

Người đàn ông trung niên nói với một nhân viên phục vụ trong số đó:

"Mang tất cả đồ trắng miệng đặt đầy cái bàn này."

Nhân viên phục vụ mỉm cười đáp:

"Vâng, xin ngài chờ một chút " Rồi đóng cửa cùng người phục vụ vào cùng rồi đi.

Khoe miệng Úc Hàn Yên khê kéo ra rất khó nhìn thấy. Cô chỉ nhìn món trắng miệng một chút thôi, có cần khoa trương đến như thế không? Tuy là để lấy lòng người đàn ông của cô, thì cũng đâu cần phải rõ ràng như vậy chứ.

"Tiểu Vũ xin dâng lên một điệu nhảy." Cô gái đứng bên cạnh ống thép lên tiếng, giọng nói ngọt ngào, là lướt, khiến lòng người trở nên mềm yếu. Cô ta vừa nói xong, đột nhiên ở chỗ cách đám Úc Hàn Yên khoảng năm mét, hiện lên một tấm màn nước rộng rãi, một bản nhạc chậm chậm, đồng đưa vang lên.

Không thể không nói, người thiết kế rất đặc sắc. Ánh đèn màu trắng chiếu từ trên chiếu xuống dưới, thẳng vào gốc chiếc cột sắt, lan rộng ra xung quanh tầm một mét, còn những vị trí khác trong phòng đều bị ánh sáng mờ mờ bao phủ. Cái tối tăm xuyên thẳng qua những giọt nước, làm cho những giọt nước trở nên vô cùng long lánh, trong suốt. Dưới sự trợ giúp của tấm màn nước, người biểu diễn có vẻ như ẩn như hiện, tạo nên một vẻ đẹp huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chỉ có em

Cô gái đứng bên cạnh một ống thép, theo sự cuốn hút của giai điệu, đôi tay tao nhã từ từ đưa lên, vuốt ve ống thép lạnh lẽo giống như vuốt ve một người tình. Tiếp đó chiếc chân trái thon dài, cân xứng đang ở điểm thấp nhất của ống thép di chuyển từng chút, từng chút một lên điểm cao nhất của ống thép. Dưới chiếc váy ngắn màu đen, chiếc quần lót ren đen bị lộ ra ngoài.

Đột nhiên, chân trái của cô gái quấn lấy ống thép, cả người mượn lực ở mắt cá chân, chống ngược lên. Dưới ánh đèn, đôi chân trắng nõn trong suốt cùng bộ ngực nhô ra của cô ta thật sống động, có một loại khiêu khích mê người.

Một vũ công giỏi khi khiêu vũ nhất định sẽ phải dùng biểu cảm của khuôn mặt. Cô gái này múa rất đẹp. Không phải chỉ vì cơ thể của cô ta mềm mại có sức, động tác thành thạo, mà hơn cả là vì biểu cảm trên khuôn mặt cô ta không hề có chút gượng ép nào, hoàn toàn tự nhiên, giống như đại danh từ đã dành cho cô ta – đẹp đẽ, quyến rũ cùng kêu gọi.

Đều là phụ nữ, dục vọng của Úc Hàn Yên cũng rực rạch góc đầu dây. Cô len lén liếc sang phía Lăng Diệp đang trò chuyện với người đàn ông trung niên, thấy anh thậm chí một cái liếc mắt nhìn cô gái đang múa cũng không có, trong lòng cô không ngừng nhảy nhót, vui mừng.

Thử hỏi có người phụ nữ nào lại thích người đàn ông của mình nhìn người phụ nữ khác không?

Để nghiệm chứng cho suy đoán của mình, cô kéo kéo vạt áo Lăng Diệp, áp sát vào tai anh, nhỏ giọng nói:

"Khó có được một màn biểu diễn đặc sắc như thế. Anh nên xem một chút nha."

Mày Lăng Diệp nhũ nhũ không lộ ra. Anh xoay đầu đối diện với đôi mắt to đang chớp chớp của Úc Hàn Yên, nuốt lời cự tuyệt sắp bật ra ngoài vào, đáp:

"Được." Anh dựa người vào ghế sofa, hai chân vắt chéo lên nhau, một tay cầm ly rượu đỏ, một tay đặt lên trên đùi, đem tầm mắt đặt lên trên cơ thể đang uốn éo phía trước.

Người đàn ông trung niên thấy thế cười cười. Xem ra cái tin đồn Liệt Diễm không gần phụ nữ đúng là chẳng có chút chân thật nào. Hắn bỏ qua sự tập trung cho cuộc nói chuyện lúc này, cũng đặt lực chú ý lên trên người Tiểu Vũ.

Không tới hai mươi giây, trong đôi mắt ti hí kia đã tràn đầy lửa dục. Hắc ngoắc một tên hộ vệ tới gần, nói thảm máy câu vài tai đối phương.

Úc Hàn Yên nhếch môi khinh thường, xem ra câu nói ‘đàn ông đều là động vật nửa dưới’ vẫn có lý. Cô dựa người vào ngực Lăng Diệp, cúi đầu nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó trên người anh.

Ở nơi đó Úc Hàn Yên không nhìn thấy gì. Lăng Diệp thoáng qua nụ cười trong mắt. Anh nâng bàn tay đang đặt trên đùi mình lên, nhẹ nhàng khoan khoái vuốt ve mái tóc suôn dài, mềm mại của cô.

Một phút qua đi, Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn vào mắt Lăng Diệp, thấy bên trong chỉ là sự trấn tĩnh, cô ngây ngẩn cả người.

Lăng Diệp khẽ cười một tiếng, cúi đầu cắn vào chiếc tai xinh đẹp của cô, dùng giọng đầy sắc thái nói:

"Em có thấy hài lòng với thứ em nhìn thấy không? Phụ nhân của anh."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên đỏ bừng, kéo theo hai chiếc tai cũng đỏ ửng. Cô ngây ngốc lắm bảm:

"Làm sao anh biết em nhìn gì chứ?"

Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên đặt ngồi lên trên đùi mình, giữ chặt cô đang muốn thoát khỏi. Anh cắn vào cái tai có chút nóng của cô, dùng giọng khêu gợi nói:

"Ánh mắt của em đã quá chuyên chú rồi."

Đôi mắt Úc Hàn Yên trừng lớn, cô xấu hổ chống lại ánh mắt mang theo ý cười cùng dục vọng của Lăng Diệp, hỏi:

"Vậy mới vừa rồi sao anh."

Anh ấn người đối phương xuống, để cô cảm thụ sâu sắc dục vọng của chính mình, giải thích:

"Trước đó anh cố gắng không để ý đến ánh mắt của em, đem lực chú ý tập trung ở trên người vũ công trước mặt kia."

Biết trong đầu em đang suy nghĩ gì, sao anh có thể để em thất vọng được? Huống hồ, người khác có coi hết đồ ra hấp dẫn anh, cũng vô dụng.

Anh dùng một lúc, tiếp tục nói:

"Trên thế giới này, chỉ có một mình em mới có thể khiến anh mất khống chế."

Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được cong lên, dường như nghe cũng không tệ. Ý thức được mình đang ngồi vừa đúng trên người đàn ông đang động dục, cô đứng phắt dậy, làm bộ như không có việc gì, đi tới bên cạnh bàn thủy tinh ăn món tráng miệng.

Điều múa vẫn tiếp tục, cô gái múa vẫn xinh đẹp như trước, chỉ có điều tầm mắt Lăng Diệp không đặt trên người Tiểu Vũ nữa mà đặt trên người Úc Hàn Yên. Ngược lại, người đàn ông trung niên vẫn nhìn chăm chăm cô gái yêu nghiệt đang nở rộ như đóa hoa trên ống thép, hình như hắn đã quên mất ý định ban đầu mình mở tiệc chiêu đãi Liệt Diễm.

Chỉ một lúc sau, bốn cô gái trong sáng như sinh viên đại học xuất hiện tại Thiên đường Cực Lạc. Ngũ quan của họ đều tinh xảo, làn da trắng nõn, vừa nhìn thấy đã thương. Đáng người họ lại đặc biệt nóng bỏng, đường cong đẹp đến dị thường.

Úc Hàn Yên chỉ liếc nhìn sang rồi lại thu tầm mắt của mình lại, tiếp tục chiến đấu với các món điểm tâm.

Lăng Diệp liếc mắt nhìn đám người vừa tới một cái, tiếp tục đem tầm mắt đặt trên cái người tham ăn kia, đồng thời nói xa xôi:

"Muốn tôi thả người, có thể. Điều này còn phải xem ông có bao nhiêu thành ý đã."

Người đàn ông trung niên kéo lực chú ý lại, ánh mắt đã trấn tĩnh vài phần. Giọng nói hơi khàn khàn của hắn vang lên:

"Chỉ cần bang chủ Liệt chịu thả đứa con hư hỏng của tôi ra, những cái khác đều không thành vấn đề."

Bởi vì không được giao phó phục vụ cụ thể cho người nào, nên rất thuận theo tự nhiên, hai cô gái ngồi lên tay vịn của sofa chỗ người đàn ông trung niên, mặt khác hai cô còn lại tươi cười đi về phía Lăng Diệp.

Người đàn ông trung niên kéo một cô gái trong đó ngồi vào chỗ còn trống bên ghế sofa của mình, bàn tay to lớn sờ mồm bên trong. Hắn ta thấy hai cô khác đi về phía Lăng Diệp, cũng không lên tiếng ngăn cản. Hắn muốn nhìn xem, có phải đối phương thật sự chán ghét phụ nữ đến gần hay không. Và cũng là để nhìn xem, người phụ nữ không có chút phẩm vị kia, đối với Liệt Diễm đặc biệt đến mức nào.

Nhìn thấy sự suy tính trong mắt hắn, sắc mặt Lăng Diệp lạnh hơn vài phần. Anh ‘bộp’ một tiếng, đặt ly rượu xuống, đứng dậy vừa đi về phía Úc Hàn

Yên, vừa lạnh lùng nói:

"Xem ra ông cũng không phải là quá muốn cứu con trai của mình."

Người đàn ông trung niên cả kinh trong lòng. Có vẻ như hắn đã quên mất, người đàn ông này có đôi mắt sắc bén như chim ưng, thế nhưng hắn lại không biết trời cao đất dày định dò xét anh. Hắn vội vàng đẩy cô gái bên cạnh ra, đứng phắt dậy, căng thẳng nhìn Lăng Diệp cầu xin:

"Bang chủ Liệt, tôi sai rồi. Điều kiện gì ngài mới có thể bỏ qua cho con trai tôi, xin ngài cứ nói."

Trong thâm tâm, hắn lại thóa mạ con trai mình lần nữa, chộc ai không chộc, lại cố tình chộc vào người của bang Liệt Diễm, để hôm nay hắn phải mang cái mặt già này đi cầu xin Liệt Diễm. Nếu không phải hắn chỉ có một người con trai này, sao hắn có thể để cho mình chịu cái loại nhục này chứ.

Lăng Diệp rút một chiếc khăn giấy, sau khi lau tay cho Úc Hàn Yên xong, ném chiếc khăn lên trên chiếc bàn thủy tinh. Anh ôm Úc Hàn Yên đi ra ngoài, cũng không thèm ngó ngang gì đến người đàn ông trung niên sau lưng.

Người đàn ông trung niên thấy thế sốt ruột vội vàng đuổi theo, định giữ đối phương lại. Nhưng hắn còn chưa kịp đến gần đã bị hộ vệ của Lăng Diệp chặn lại. Hắn cấp tốc nói với theo bóng lưng của Lăng Diệp:

"Đỉnh Vô Danh."

Lăng Diệp dừng bước, quay đầu từ trên cao nhìn xuống đối phương, không nói gì.

Người đàn ông trung niên biết đã có hi vọng, hắn nhẫn chịu trong lòng, cười nịnh bợ:

"Nếu ngài Liệt thấy thích, tôi sẽ dùng cả hai tay dâng ‘Đỉnh Vô Danh’ cho ngài."

Môi Lăng Diệp cong lên đẹp mắt. Sau khi anh nói một câu: "Ngày giấy tờ của mảnh đất được dâng lên, sẽ là ngày con trai ông về nhà ", liền ôm Úc Hàn Yên rời khỏi Thiên đường Cực Lạc.

Người đàn ông trung niên xui xẻo trên đất. Hắn đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực, tiền của mới có được thứ này, cứ như thể lại mất không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đỉnh Vô Danh (1)

"Có thấy Tiểu Nhã đâu không?"

Bạch Triết Hiên vừa về tới nhà, liền bị mẹ mình chặn lại hỏi. Chỉ thấy mặt người kia rất nóng, trong mắt đầy lo lắng.

Hắn cời giày ở chỗ cửa ra vào, đi qua Hoạch Sa vào phòng khách. Hắn ném cặp công văn lên trên bàn, ngồi xuống ghế sofa, vừa xoa mi tâm vừa nhàn nhạt hỏi:

"Gọi vào di động cho nó không được sao?"

Hoạch Sa lắc lắc đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp không nhìn ra dấu vết của thời gian chỉ còn lại sự lo lắng. Bà ngồi lên trên chiếc ghế sofa khác cạnh chiếc điện thoại, nói:

"Gọi được nhưng không có người bắt máy."

Bạch Triết Hiên không nghĩ vậy, nói:

"Chắc nó đang bận gì đó." Ví dụ như lúc hắn đang làm dở việc gì, thông thường cũng sẽ không nghe điện thoại.

Hoạch Sa đặt tay phải lên tim, thì thào:

"Nhưng mẹ cứ cảm thấy Tiểu Nhã đã xảy ra chuyện gì đó."

Bạch Triết Hiên bất đắc dĩ thở dài một cái, nói thản nhiên:

"Lớn như vậy rồi xảy ra chuyện gì được."

Hắn dừng một lúc, hỏi:

"Cha và ông nội đâu rồi?"

Hoạch Sa bị thái độ thờ ơ của con trai làm cho tổn thương. Bà mỉm cười chế giễu, có lẽ bà nên biết từ sớm, đàn ông nhà họ Bạch đều máu lạnh, bạc tình như vậy. Đột nhiên bà thấy cả người rất mệt mỏi, bà đứng dậy rời khỏi phòng khách.

Bạch Triết Hiền nhìn theo bóng lưng mẹ, nhún nhún vai khó hiểu, sau đó xách cặp công văn đi vào thư phòng của mình, đem chuyện của em gái ném qua một bên.

.....

"'Đình Vô Danh' là gì vậy? Có gì đặc biệt sao?" Úc Hàn Yên lục lại một hồi trong đầu nhưng vẫn không tìm ra cái danh từ 'Đình Vô Danh' này. Trên đường về nhà, lúc ngồi trong xe, cô quay đầu nhìn sang người đang lái ô tô, tò mò hỏi.

Có thể để Lăng Diệp ngừng việc gì đó, thì lợi ích mang lại sẽ phải cực kỳ đáng xem. Không thể trách cô đã nghĩ như thế được, nói cho cùng vô gian bất thương (không gian trả không phải là thương nhân). Cho dù thân phận hiện tại của anh có là bang chủ bang Liệt Diễm thì cũng không thể thay đổi được bản chất thương nhân của anh.

Đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp vẫn nhìn về phía trước. Khóe môi khẽ nâng lên, anh nói với giọng rất nhẹ:

"'Đình Vô Danh' là một hòn đảo đẹp như tranh vẽ, có khí hậu rất dễ chịu." Nhưng trọng tâm không nằm ở điểm này.

Úc Hàn Yên nhún mày, nói không chút khách khí:

"Anh khẳng định là chỉ có như vậy? Đừng có nói với em là, chẳng qua anh chỉ cảm thấy phát triển nơi đó thành một điểm du lịch thì sẽ mang lại rất nhiều lợi ích, cho nên đã đồng ý với yêu cầu của người kia đó."

Nụ cười của Lăng Diệp có chút cứng ngắc, khóe miệng anh khẽ kéo ra không nhìn thấy được. Bộ nhìn anh giống nhà tư bản chuyên lấy chuyện bóc lột nhân dân làm thú vui lắm sao?

Mặc không biết sắc, anh nói:

"Vùng biển lân cận Đình Vô Danh có trữ lượng dầu mỏ cùng khí đốt thiên nhiên khổng lồ."

Đáng tiếc, bang chủ bang Thanh Long cũng không biết điều này, nếu không hẳn đã không dâng Đình Vô Danh cho anh dễ dàng như vậy.

Đối với bang chủ bang Thanh Long mà nói, hẳn chẳng qua chỉ cảm thấy rất thiết thời, vì để phát triển nơi đó thành khu du lịch hẳn đã phải tiêu hao rất nhiều nhân lực cùng tiền của, nhưng giờ lại phải dâng tặng nó cho anh.

Thấy biểu cảm trên khuôn mặt người bên cạnh "quả nhiên là như thế", khóe miệng Lăng Diệp lại không nhin được mà nâng lên lần nữa.

Anh hắng giọng một cái, nói:

"Không phải em ghét sự nhầm chán sao? Ngày mai chúng ta đến Đình Vô Danh."

Úc Hàn Yên nghe xong, được voi đòi tiên:

"Tôi nay đi đi?"

Cô cũng chẳng cần lo lắng ở đó không có chỗ ở hay đồ ăn, bởi vì Lăng Diệp sẽ không để cho những chuyện như thế xảy ra.

Lăng Diệp quay đầu, thấy khuôn mặt cô hướng về mình, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại gật đầu nói:

"Được."

Anh vòng xe lại, chạy thẳng về phía trụ sở của bang Liệt Diễm.

Trong mắt Úc Hàn Yên thoáng qua tia cười, khóe miệng cô không tự chủ được nâng lên, được cưng chiều cảm giác thật tốt.

Lúc Lăng Diệp và Úc Hàn Yên tới trụ sở của bang Liệt Diễm, Tề Ngôn vẫn chưa ngủ. Tề Ngôn nhìn thấy Úc Hàn Yên mang mặt nạ biểu tượng của bang Liệt Diễm, thì ngăn người ra. Hắn từ từ suy nghĩ, lại cảm thấy có gì đó không ổn, thì ra là bộ quần áo cô mặc. Khóe mắt của hắn giật giật không kiểm soát được, chỉ nghe thấy hắn lẩm bẩm:

"Thường thức của chị dâu thật đặc biệt."

Úc Hàn Yên như không nghe ra sự chế nhạo trong giọng nói của hắn, cô đáp lại không chút khách khí:

"Cảm ơn đã khen."

"." Nhất thời, trong lòng Tề Ngôn dâng lên một cảm giác vô lực sâu sắc. Hẳn thật sự đâu có tán dương cô đâu.

Hắn nhìn về phía Lăng Diệp vừa mới gỡ mặt nạ xuống, hỏi:

"Muộn như thế này rồi, quay lại có chuyện gì sao?"

Lăng Diệp gỡ mặt nạ xuống cho Úc Hàn Yên, nhàn nhạt nói:

"Đi máy bay đến Đình Vô Danh."

Đình Vô Danh? Chỗ đó là khu du lịch Bắc đầu tinh trong truyền thuyết sao? Tề Ngôn nói xa xôi:

"Hình như đã lâu rồi tôi chưa nghỉ phép."

Mạc Vũ bị phái đi đảo không người, Diệp thì cả ngày không thấy tăm hơi đâu, một mình hắn thật cô đơn.

"." Úc Hàn Yên im lặng. Rõ ràng người này đang muốn cùng đến Đình Vô Danh, nhưng lại ương ngạnh không nói thẳng ra, mà muốn người khác chủ động mời mình.

Lăng Diệp liếc Tề Ngôn một cái, lạnh nhạt nói: "Vậy đi cùng đi."

Anh biết, trước đây ba người thường xuyên tụ tập với nhau. Trừ Ngôn ra, giờ ai cũng đã có đối tượng trong lòng, đều đi với người yêu của mình. Ngôn cảm thấy cô đơn!

Tề Ngôn nhếch khóe môi, hai tay buông thõng đi sau Lăng Diệp và Úc Hàn Yên, về phía sân bay của trụ sở Liệt Diễm.

Dưới sự dẫn dắt của Lăng Diệp, Úc Hàn Yên đi lên một chiếc máy bay nhỏ. Cô nhìn bài biện ở bên trong, nhú mảy, hỏi:

"Không phải là đi đâu, anh cũng ngồi máy bay tư nhân đó chứ?"

Bên trong máy bay, có thể nói là vô cùng xa hoa. Vừa vào cửa cabin đã được nghênh đón bằng bầu không khí rất sang trọng. Chiếc thảm trắng thật dày trải khắp từng góc ngách của phòng khách hình cung. Hai chiếc ghế sofa thật dài được đặt ở hai bên phòng khách, dựa sát vào vách cabin. Ghế sofa cao cấp màu trắng được thiết hình cung kết hợp hoàn hảo với độ cong của vách cabin, không hề lọt một kẽ hở nào. Trên mỗi chiếc ghế sofa được đặt 10 chiếc gối ôm tơ lụa, năm chiếc màu trắng, năm chiếc màu vàng.

Giữa phòng khách là chiếc bàn hình bầu dục. Mặt bàn màu vàng phản xạ ánh sáng, bên dưới mặt bàn là màu trắng, trông bên ngoài giống như cái vỏ trứng. Trên trần máy bay đối diện với mặt bàn là một chiếc gương vòng lớn, những chỗ khác trên trần được phủ kín bởi những chiếc đèn nhỏ li ti màu trắng.

Giữa phòng khách và phòng ăn là một chiếc cửa nửa trong suốt, các cạnh cửa đều được nạm vàng. Một bên phòng ăn là chiếc bồn rửa tay được lồng trong chiếc tủ gỗ, phía bên kia phòng ăn là chiếc ghế sofa cao cấp hình cung màu mận chín được đặt sát vách máy bay. Bao vây lưng chừng chiếc ghế sofa là chiếc bàn ăn hình tròn bằng gỗ màu đỏ thẫm. Dưới sàn phòng ăn vẫn được phủ kín bằng chiếc thảm dày màu trắng như cũ.

Trong lòng Lăng Diệp thoáng qua một tia đau đớn rất nhanh, anh nghiêm túc nói:

"Anh sẽ không đặt sinh mạng vào tay những người không tin tưởng."

Úc Hàn Yên rất muốn hỏi tại sao anh lại giữ thành kiến như thế đối với người của hàng không, nhưng cuối cùng vẫn đem lời vừa ra tới miệng nuốt vào bên trong. Mỗi người đều có bí mật riêng, cô cũng không muốn miễn cưỡng.

Tề Ngôn khẽ thở dài một cái, xem ra, chuyện cha mẹ Diệp bị biến mất khỏi thế gian vì máy bay rơi, đã tạo cho anh vết thương vẫn chưa lành.

Chỉ có điều, về tình cũng có thể hiểu được. Trong tuổi thơ của anh, mẹ chính là tất cả. Đối với anh mà nói, mẹ qua đời chẳng khác nào trời sập.

Cho dù hiện tại anh đã lớn mạnh như vậy, nhưng trước sau vẫn không thể quên được nỗi đau lúc nhỏ.

Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên vào một gian phòng ngủ duy nhất trong máy bay như chuyện đương nhiên, hoàn toàn không để ý tới Tề Ngôn sau lưng.

Tề Ngôn sờ sờ mũi, nằm vật xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách. Loại người cô đơn như hắn, ngủ ngoan ngoãn an phận trên ghế sofa là tốt rồi.

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn về phía Tề Ngôn, thấy hắn đã nằm xuống ghế, liền yên tâm thoải mái đi theo Lăng Diệp vào phòng ngủ.

Mặc dù phòng ngủ nhỏ, nhưng cái gì cũng đủ cả. Tivi màn hình phẳng, Laptop, giường lớn, tủ treo quần áo, phòng vệ sinh, không thiếu một thứ gì.

Úc Hàn Yên vừa vào, Lăng Diệp liền đề cô lên cửa. Anh cúi xuống bắt lấy đôi môi đỏ mọng của đối phương, không chút khách khí hôn lên đó, mang theo một chút vội vàng. Anh hôn đôi môi mềm mại của người kia mãi không buông, dùng hơi thở bá đạo của mình vây quanh cô.

Anh đã muốn làm như thế này lâu rồi, từ lúc ở Thiên đường Cực Lạc cơ.

Úc Hàn Yên nhắm mắt lại, hai tay không tự chủ được vòng qua chiếc eo săn chắc, thon gọn của Lăng Diệp. Cô hơi ngửa đầu, hưởng thụ sự nhiệt tình của anh, một hít một thờ, xung quanh chỉ còn lại mùi thơm nước hoa thoang thoảng từ trên người đàn ông truyền đến.

Lúc người đàn ông động tình, hai tay luôn thích sờ soạng, Lăng Diệp cũng không ngoại lệ. Hai tay anh giống như mang theo ma lực, đi đến đâu dấy lên lửa nóng đến đó. Anh buông môi Úc Hàn Yên ra, hai tay kéo áo cô lên phía đầu.

Úc Hàn Yên liếc mắt, cô rất muốn nói: "Anh cởi được thì có thể làm được gì? Có thể nhìn, có thể sờ nhưng không thể ăn, đến lúc đó chỉ có anh là người khổ thôi?!" Nhưng mà, cô rất sáng suốt chọn cách im lặng, hơn nữa, không để mình chịu khổ, còn rất phối hợp giờ hai tay lên, để anh dễ dàng cởi đồ của mình ra.

Lăng Diệp hôn như vũ bão xuống giữa trán Úc Hàn Yên, xuống mũi, xuống má, xuống môi, xuống cằm, xuống cổ, xương quai xanh của cô. Thẳng một đường đi xuống, không buông tha bất kỳ một tấc da thịt nào.

Đỉnh Vô Danh nằm trên một hòn đảo biệt lập ở Thái Bình Dương, có diện tích khoảng 236km². Trên đảo bốn mùa đều như mùa xuân, cây cối um tùm, rất thích hợp cho con người sinh sống. Đáng tiếc, người dân bản xứ ở đây đều đã bị đuổi hết đi, chỉ còn lưu lại mấy nhân viên ưu tú làm dẫn đường. Nhà cửa của bọn họ cũng bị dỡ đi hết, thay vào đó chỉ còn những kiến trúc nền nã, thanh lịch hòa hợp với môi trường tự nhiên xung quanh.

Ba tiếng sau, máy bay tư nhân của Lăng Diệp đã đáp xuống sân bay của Đỉnh Vô Danh. Tề Ngôn mở mắt ra đứng dậy, trong đôi mắt là một mảnh thanh tĩnh.

Hắn nhìn về phía cửa chính của phòng ngủ, đang nghĩ có nên gọi hai người kia dậy hay không thì thấy cửa được mở từ bên trong, Lăng Diệp bế ngang người Úc Hàn Yên đang bị quấn kín mít, chỉ để lộ cái đầu đi ra.

Khỏe miệng Tề Ngôn không tự chủ được kéo ra, có cần phải khoa trương đến như vậy không? Chỉ có điều hắn thấy hai mắt chị dâu đã nhắm nghiền thì cũng không mở miệng chế giễu nữa, tránh trường hợp đến lúc đó lại bị người kia chinh cho, đến ngay cả cận bã cũng không còn.

Lăng Diệp đi tới cạnh một chiếc xe ô tô màu đen thì dừng lại. Anh dùng ánh mắt nhìn về phía Tề Ngôn ý bảo hắn lái xe, sau đó anh mở cửa xe sau, bế người kia ngồi vào.

Xe ở Đỉnh Vô Danh được miễn phí, bất kỳ một người khách nào tới đây cũng có thể tự lái xe vô điều kiện.

Tề Ngôn cam chịu số phận ngồi vào chỗ tay lái, dựa theo bản đồ, lái xe đến khách sạn duy nhất trên đảo.

Mặc dù lúc này đã là 1h đêm nhưng mấy người nhân viên phục vụ tinh thần vẫn phấn chấn như trước. Bọn họ đứng xếp hàng thẳng tắp bên ngoài khách sạn, vừa thấy có khách đến, hai người trong đó lập tức tiến lên, cung kính mở cửa xe bên trái trước và sau ra.

Bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, biết rõ lúc nào thì nên dừng về mặt gì, cho nên khi nhìn thấy một cô gái bị bọc kín, cũng không để ánh mắt tập trung quá lâu trên người cô, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm khác lạ nào.

Tề Ngôn xuống xe sau, đi theo Lăng Diệp vào đại sảnh khách sạn. Không hổ là khách sạn cao cấp bảy sao, bầu không khí đủ loại xa hoa, chỉ riêng bức tượng David giống như vàng ròng này thôi, cũng không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền rồi.

Một tầng mặt ngoài của sân nhà là trong suốt, tầng bên trong do ba màu đỏ, đen và vàng tạo thành những hoa văn. Tiếng giày tiếp xúc lên sân nhà phát ra âm thanh trong trẻo như ngọc rơi trên khay ngọc.

Tề Ngôn thấy Lăng Diệp bế người kia ngồi xuống chiếc ghế sofa trong đại sảnh, liền rất tự giác đi tới trước quầy, nói:

"Hai 'phòng tổng thống'."

Nữ thu ngân xinh đẹp có phong cách rất tốt lộ ra tám chiếc răng chính tề trắng tinh, dùng giọng ngọt ngào nói:

"Dạ, xin ngài chờ một lát."

Lăng Diệp thấy Tề Ngôn đã nhận được hai chiếc thẻ vàng mở cửa phòng, liền bế người kia đến bên cạnh hắn, đưa tay rút một chiếc thẻ phòng, sau khi liếc qua số phòng trên đó, bế người kia đi về phía thang máy.

Tề Ngôn thấy vậy, vội bước đi theo.

Vận khí của bọn họ không tệ, ở nơi đây thường xuyên trong tình trạng chật ních, thế mà đêm khuya tới vẫn còn trống hai 'phòng tổng thống', hơn nữa, lại là hai 'phòng tổng thống' kề nhau.

"Ding" một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng 13, Lăng Diệp tức giận trừng mắt nhìn chiếc thang máy, hình như chê tiếng nó phát ra. Anh cúi đầu nhìn người trong ngực, thấy cô vẫn chưa tỉnh dậy thì thở phào nhẹ nhõm. Anh bế người kia ra khỏi thang máy, ngẩng đầu nhìn bảng số phòng, rất nhanh đã đi tới chỗ phòng của mình. Sau khi cửa phòng nhận được thẻ, rít lên một tiếng 'két'. Lăng Diệp dùng chân đá văng cửa ra, cũng chẳng thèm quay đầu lại, đi thẳng vào phòng. Nhìn lại lần nữa thì cửa phòng đã được đóng kín.

Tề Ngôn nhìn cánh cửa đóng chặt, một hồi không nói lên lời. Đúng là có người khác phái thì không còn nhân tính. Lúc cần gì, thì coi hần như người hầu, đến khi không cần, thì coi hần như không khí, không tồn tại.

Lăng Diệp đặt Úc Hàn Yên nhẹ nhàng lên trên giường, gỡ chiếc chăn đang quấn quanh người cô ra, sau đó vén chiếc chăn trên giường lên, đặt đôi phương trên người chỉ còn chiếc quần lót vào bên trong. Sau đó, tự cởi áo sơ mi cùng quần âu của mình ra, nằm xuống bên cạnh cô, đặt cô vào trong lòng mình.

Anh thích được tiếp xúc da thịt với cô, mặc dù như vậy anh rất khó chịu, nhưng anh vẫn thích.

Úc Hàn Yên ở trong lòng vô ý thức cọ cọ người, tìm một vị trí thật thoải mái mới hài lòng ngủ tiếp.

Khóe môi Lăng Diệp cong lên, trong mắt là một mảng nhu tình. Anh cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên tóc cô, nói thầm trong lòng:

"Ngủ ngon nha vợ anh."

Ha ha. Anh rất chờ đợi buổi tối ngày mai.

Úc Hàn Yên ngủ ngon cả đêm, đến sáng hôm sau, dưới sự vuốt ve của ánh nắng ấm áp, cô lười biếng duỗi lưng một cái, sau đó đôi mắt lim dim mở ra, phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nhớ lại những chuyện đã xảy tới hôm qua, liền mở to mắt ra nhìn, thì ra đã đến Đình Vô Danh.

Đầu cô xoay quanh một vòng, không tìm ra bóng dáng mục tiêu mình cần, cô nhú mày một cái, ngồi dậy, lại cảm thấy trên người chột lạnh. Cô cúi đầu nhìn xuống người mình – trần trụi, hơn nữa còn một mảng bầm tím của vết hôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không tự chủ được đỏ lên, mắng:

"Đồ cầm thú."

Đột nhiên, chiếc váy trắng trên chiếc chăn thu hút tầm mắt của cô. Cô đưa tay kéo chiếc váy lại gần, là chiếc váy liền dáng dài, dài tay, kèm theo một chiếc khăn quàng cổ.

Trên trán Úc Hàn Yên hiện ra mấy vạch đen, sớm biết việc che chắn dấu hôn phiền phức như vậy thì cũng đừng để lại khắp nơi như thế chứ. Nhưng mà, đối với hành động thân mật này của Lăng Diệp, cô vẫn có chút vui mừng.

Úc Hàn Yên cầm chiếc váy đứng thẳng người dậy, định so xem có vừa người không, lại nhìn thấy chiếc áo lót màu da bị chiếc váy đè lên. Mặt cô lại đỏ lên lần nữa. Cô không biết nói gì, ném chiếc váy xuống, nhặt chiếc áo lót lên mặc vội vào người mình.

Không lớn không nhỏ, vừa khít.

Trong lòng cô mắng thầm mấy lần cái người luôn ăn đậu hũ của mình, sau đó cầm chiếc váy mặc vào người. Không ngắn không dài, không lớn không nhỏ, cũng vừa khít.

Úc Hàn Yên xuống giường, sau khi vào phòng tắm rửa mặt xong, đôi chân trần vừa đạp trên chiếc thảm dày mềm mại dưới sàn nhà đi ra khỏi phòng ngủ, vừa gọi to:

"Diệp, Diệp."

Lăng Diệp đang làm việc trong thư phòng nghe thấy tiếng gọi liền đứng phắt dậy. Anh bước vội ra khỏi thư phòng, vừa đi theo tiếng âm thanh phát ra vừa đồng thời lên tiếng:

"Anh ở đây."

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng nói của Lăng Diệp, đột nhiên cảm thấy rất nhớ anh. Cô kéo hai chân rộng ra, chạy về phía vừa phát ra tiếng nói. Lúc nhìn thấy người đàn ông như thần đá, cô cũng chẳng để ý tới việc mình đang mặc váy, mười ngón tay đan xen vào nhau, treo trên cổ đối phương. Cô đu người lên, giạng hai chân ra quấn lấy eo người kia, tiếp cận đôi môi mỏng của anh hôn lên, giọng nhẹ nhàng: "Ừm"

Hai tay Lăng Diệp đỡ lấy hông cô, để cô được treo người thoải mái treo trên người mình. Anh hung hăng hôn qua lại với cô một hồi, sau đó thỏa mãn nói:

"Chào buổi sáng ~"

Úc Hàn Yên tựa đầu lên vai Lăng Diệp, dùng cái trán cọ cọ vào cổ anh, cười đến giống như chú mèo con thỏa mãn vì được ăn no.

Lăng Diệp ôm cô vừa đi vào phòng khách, vừa nói:

"Muốn ăn sáng ở đây hay ra ngoài ăn?"

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp chăm chú, nói cảm thán:

"Diệp, anh thật tốt với em!"

Lăng Diệp ngắt chớp mũi của cô, dịu dàng nhìn cô, thương yêu nói:

"Đứa ngốc."

"Vây chúng ta ra ngoài ăn nha." Úc Hàn Yên duỗi hai chân thẳng ra, đặt xuống mặt thảm, hai tay cũng buông ra, xoay người đi tới chiếc tủ giày, dùng giọng trong veo, êm tai nói.

Lăng Diệp đáp nhẹ nhàng lại một tiếng "Ừ", rồi cúi xuống, lấy từ trong tủ giày ra một đôi giày da xỏ vào chân mình, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của Úc Hàn Yên đi ra khỏi 'phòng tổng thống'.

Bước chân giẫm lên sàn đá cẩm thạch, được khám bạch kim ở hành lang, Úc Hàn Yên mới chợt nhớ đến Tề Ngôn. Cô ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp, tò mò hỏi:

"Tề Ngôn đâu rồi?"

Lăng Diệp đang định mở miệng thì nghe thấy tiếng Tề Ngôn từ phía sau truyền đến:

"Ah, hai người cũng đi ăn sáng sao? Thật trùng hợp nha."

Lăng Diệp nghĩ đến thế giới dành riêng cho hai người của mình và Úc Hàn Yên bị phá hỏng, sắc mặt đã đen đi vài phần. Anh quay lại, nhìn chằm chằm người vừa tới, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Đúng là rất trùng hợp."

Tề Ngôn mở to mắt nhìn, không hiểu mình đã đắc tội với người này từ bao giờ đây.

Úc Hàn Yên nhìn Tề Ngôn cười hỏi:

"Sao anh cũng đi ăn sáng muộn như vậy hả? Chẳng lẽ anh cũng Kim Ốc Tàng Kiều?!"(*)

(*) Kim ốc tàng kiều: ám chỉ trong ngôi nhà sang trọng có cất giấu người đẹp.

Tề Ngôn vỗ trán, tức giận nói:

"Tôi tập thể dục trong phòng." Có cần thiết phải nói khích hấn thế không? Xem ra hần cũng phải mau tìm cho mình một người phụ nữ mới được.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên đi trước, bước vào thang máy. Tề Ngôn đi sau, sau khi bước vào thang máy liền nhấn nút đóng cửa.

Đột nhiên một hồi tiếng "cộp cộp cộp" truyền đến, đồng thời một giọng nữ vang lên:

"Chờ một chút, chờ một chút."

Tề Ngôn đứng ở bên cạnh chỗ bảng điều khiển của thang máy, nhưng hần không ấn nút mở cửa ra, bởi vì hần không thích chờ người khác.

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng nói hơi sững người, giọng nói này hình như hơi quen.

Lúc cửa thang máy sắp khép lại thì một bàn tay trắng nõn của con gái đưa thẳng vào, đẩy cửa thang máy sang hai bên. Cửa thang máy lại được mở ra lần nữa, chủ nhân của chiếc tay đập giày cao gót đi vào.

Tề Ngôn khẽ cau mày, bực mình nhấn nút đóng cửa lại.

"Hàn Yên! Sao cô lại ở đây?!" Dany vừa thấy Úc Hàn Yên, mắt đã thẳng đứng. Chẳng lẽ đây là duyên phận?

Sắc mặt Lăng Diệp càng thêm đen, lại thêm một người gai mắt nữa.

Úc Hàn Yên không dám tin nhìn về phía Dany. Cô nói mang theo vài phần vui mừng:

"Đúng là cô nha! Tôi và Diệp cùng bạn anh ấy đến đây chơi. Cô thì sao hả?"

Cũng không thể nói trái tim mình bị Bạch Triết Hiền làm tổn thương nên đến đây để thay đổi không khí được. Dany mở to mắt tinh nghịch nhìn cô, cười nói:

"Một mình tôi tới đây chơi."

Úc Hàn Yên "ò" một tiếng, rồi chỉ vào Tề Ngôn, giới thiệu:

"Đây là Tề Ngôn." Tiếp đó lại chỉ vào Dany, giới thiệu với Tề Ngôn:

"Đây là Dany."

Dany rất không muốn để mắt tới Tề Ngôn, cô nói chế giễu:

"Anh ta là người điếc đi! Vừa rồi tôi kêu lớn như vậy, nhưng anh ta vẫn không cho thang máy mở cửa ra."

"." Úc Hàn Yên nhìn sang Tề Ngôn, thấy mặt hần âm u như nước, không khỏi quái lạ một hồi. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt này của Tề Ngôn.

Tề Ngôn lạnh lùng nhìn về phía Dany, trầm giọng nói:

"Xin cô chú ý cách dùng từ của mình, đừng tưởng rằng cô là phụ nữ mà tôi không dám làm gì cô! Còn nữa, tại sao tôi phải đợi cô? Cô là cái thá gì hả?"

Úc Hàn Yên thầm kêu không xong rồi, đang định há miệng ra ngăn cản thì bị Lăng Diệp chặn miệng lại. Cô ngẩng đầu, dùng ánh mắt hỏi anh, thấy người kia tỏ vẻ xem kịch vui thì không khỏi cảm thấy thương thay cho Tề Ngôn. Đây chính là bạn tốt của hần nha! Cô hất tay Lăng Diệp ra, cũng bỏ qua ý định khuyên giải, cùng đứng xem kịch vui.

Phu xướng phụ tùy. (Chồng bảo thì vợ phải nghe).

"Ding" một tiếng, cửa thang máy mở ra. Dany vừa đi ra ngoài, vừa nói:

"Cách dùng từ của tôi thì thế nào hả? Chẳng lẽ anh không phải là người điếc? Vậy chứng tỏ vừa rồi anh giả vờ câm điếc đi? Chắc chắn, loại đàn ông như anh, vừa nhìn đã biết là bên ngoài dát vàng, bên trong thối rữa. Ai gả cho anh đúng là xui cả tám đời."

Tề Ngôn hít sâu hai cái, vừa đi về phía phòng ăn, vừa nói thầm trong lòng: "Không so đo với phụ nữ, không so đo với phụ nữ."

Dany thấy hần không nói gì, lại càng đi theo phía sau hần, nói không ngừng:

"Đúng là không có một chút thân sĩ nào. Ngay cả chút nhẫn nại chờ lady cũng không có. Cũng không hiểu với cái bộ dạng này của anh, sao sống được đến ngần này tuổi chứ. Lại còn coi tôi là rể hành(*) hả? Tôi cho nói cho anh biết, bà cô đây cho dù có là rể hành, thì cũng là cái cây mọc trên đầu anh nha!"

(*) Ô ô, ta không biết tiếng Trung. Nhưng từ câu nói của Tề Ngôn “Cô là cái thá gì hả” khi cho vào bản Translate nó cũng dịch thêm nghĩa khác là “cô là rể hành hả” -> Cho nên ta nghĩ, có thể nó là từ đồng âm khác nghĩa, hoặc tổ hợp từ ghép gì đó??? Nên Dany mới nói thành như thế. Hi hi. Ai biết hơn thì chỉ giùm ta nha ^^)

"Phốc." Mặc dù Úc Hàn Yên biết mình không nên cười, nhưng vẫn không thể nhịn được.

Thấy hai người phía trước quay đầu lại nhìn mình, cô hắng giọng một cái, nói:

"Hai người cứ tiếp tục."

Tề Ngôn và Dany nhìn nhau một giây, không hẹn mà cả hai đều “hừ” một tiếng, sau đó xoay đầu đi chỗ khác, đồng thời nói:

"Tôi không thèm nói chuyện với loại người không có học này."

"Tôi không thèm nói chuyện với loại người không có học này."

"." Úc Hàn Yên cười thầm một trận trong bụng, hai người này đúng là không hợp bát tự(*) nha.

(*) Bát tự ~ tám chữ: theo các nhà tướng số thời xưa thì tám chữ đó cho biết ‘năm, tháng, ngày, giờ’ sinh đẻ của một người; mỗi chi tiết về ‘năm, tháng, ngày, giờ’ được chỉ định bằng hai chữ tính theo thiên can và địa chi, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ đó có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người.

"Ai cho anh học theo tôi nói!" Dany chán ghét nhìn về phía Tề Ngôn, khó chịu chất vấn.

Sắc mặt Tề Ngôn đã đen như cái đáy nồi. Hần nhìn về phía Dany, lạnh lùng nói:

"Con mẹ nó! Lỗ tai nào của cô nghe thấy tôi học theo cô nói!" Bộ dáng như chỉ cần cô chỉ cái tai nào, tôi sẽ tiêu diệt luôn cái tai đó.

Dany xem thường “hừ” một cái, nói:

"Quả nhiên là không có học! Nói chưa được hai câu đã văng tục! Hai lỗ tai mẹ tôi đều không nghe thấy, nhưng hai lỗ tai con tôi đều nghe thấy. Vậy thì sao nào? Anh định làm gì hả? Anh có thể làm gì hả?"

Tề Ngôn nắm chặt hai tay, không ngừng nhủ thầm trong lòng: "Không cần chấp nhặt với cô ta, cô ta bị bệnh thần kinh. Không cần chấp nhặt với cô ta,

không cần chấp nhật với cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đỉnh Vô Danh (2)

Lúc này trong phòng ăn cũng không có nhiều người, hai người Tề Ngôn và Dany mỗi người chọn một cái bàn ngồi xuống. Úc Hàn Yên đi ở phía sau, nhìn nhìn Tề Ngôn lại nhìn nhìn Dany, không biết nên ngồi ở bàn người nào. Lăng Diệp kéo tay cô đi qua hai cái bàn của bọn họ, đến chiếc bàn cạnh cửa sổ thì buông lỏng tay cô ra, để cô và anh ngồi đối diện với nhau. Anh nhìn Úc Hàn Yên, dịu dàng hỏi:

"Em muốn ăn gì?"

Dany đứng dậy, như không nhìn thấy sắc mặt của Lăng Diệp, đi đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh Úc Hàn Yên.

Tề Ngôn liếc mắt nhìn thấy cảnh này, hấn áp chế cơn tức giận không để vọt ra ngoài. Lẽ ra phải là mình và hai người kia đi ăn cùng nhau, sao bây giờ lại thành ngược lại, chỉ còn một mình là thế nào? Hấn ném quyền thực đơn xuống, đứng vụt dậy, đi tới ngồi xuống cái ghế bên cạnh Lăng Diệp.

Sắc mặt Lăng Diệp đã cực kỳ khó coi, cả hai người này tới đây làm gì đây hả?!

Úc Hàn Yên chớp mắt hai cái, nhìn nhìn Tề Ngôn lại nhìn nhìn Dany, sau đó rất sáng suốt mà đem tầm mắt đặt trên thực đơn.

Dany liếc xéo Tề Ngôn phía đối diện, khinh khinh nói:

"Anh tới đây làm gì!"

Tề Ngôn trầm mặt xuống, nói:

"Chân ở trên người tôi, tôi muốn đến đâu thì đến đó, mắc mớ gì tới cô?"

Dany đóng quyền thực đơn lại, rất không muốn nhìn thấy mặt hấn nói:

"Ngồi ăn cùng với loại người như anh, đúng là mất khẩu vị của tôi."

Tề Ngôn lạnh lùng cong môi lên, nói từng chữ chữ một:

"Vậy thì mời cô đứng dậy, xoay người sau đó bước đều bước."

Dany cười khẽ, nói:

"Anh bảo tôi đi là tôi đi, không phải rất mất mặt sao?" Cô mở thực đơn ra lần nữa, chọn món ăn sáng cho mình.

Bữa sáng với những con sóng ngầm cuối cùng cũng kết thúc.

Dany dùng khăn ăn lau miệng, sau đó quay đầu nhìn Úc Hàn Yên, hỏi:

"Tiếp theo đây cô có hoạt động gì không?"

Úc Hàn Yên lắc đầu, dùng giọng dễ nghe, nói thánh thót:

"Còn tùy thuộc vào sự sắp đặt của Diệp."

Đối với câu trả lời của Úc Hàn Yên, Lăng Diệp hết sức hài lòng. Đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên, anh nhìn người kia nói:

"Em muốn như thế nào, thì chúng ta làm thế đó."

Khóe miệng Dany giật giật. Được rồi! Hai người đều suy nghĩ cho nhau, tương thân tương ái biết bao, người khác ghen tị đến chết đây. Cô mở miệng đề nghị:

"Cùng đi đánh golf thì thế nào hả?"

"." Úc Hàn Yên thật sự chẳng có chút hứng thú nào với việc đánh golf. Cô suy nghĩ một lúc, nói:

"Đánh cặp bóng chuyền bãi biển đi."

Dany vốn tưởng rằng người kia không thích vận động kịch liệt như thế, cho nên không đưa ra đề nghị này. Giờ thấy đối phương chủ động đề nghị, cô không khỏi vui vẻ cười nói:

"Được được."

Bóng chuyền bãi biển là một trong những hoạt động thể thao cô thích nhất. Mỗi lần chơi xong, giống như đã đem hết những suy nghĩ tiêu cực trong lòng phát tiết ra ngoài.

Lăng Diệp nhíu mày, nhìn Úc Hàn Yên, dùng giọng đầy từ tính hỏi:

"Em chắc chứ?"

Úc Hàn Yên nhìn lại người kia, không hiểu gì. Bóng chuyền bãi biển có gì là không ôn đâu?

Thấy bộ dáng mơ hồ này của cô, Lăng Diệp lắc đầu bất đắc dĩ, hỏi:

"Tại sao hôm nay em phải mặc chiếc váy này?"

Dany và Tề Ngôn nghe xong, đều ám muội nhìn Úc Hàn Yên, duy chỉ có Úc Hàn Yên là vẫn ngây ngốc nói:

"Là anh chọn nha."

". . . ." Từ trong đáy lòng Lăng Diệp dâng lên một cảm giác vô lực. Anh hắng giọng một cái, nói:

"Ừ, vậy thì chơi bóng chuyền hai người đi. Ngôn, cậu và Dany một đội."

Tề Ngôn và Dany đều chán ghét nhìn nhau, không hện mà cùng nói:

"Ai thềm cùng một đội với anh ta."

"Ai thềm cùng một đội với cô ta."

Lăng Diệp nhíu mày, lạnh lạnh nói:

"Hoặc là hai người cùng một đội, hoặc là không chơi nữa."

Thấy cả hai người bọn họ đều không nói gì, Lăng Diệp đứng dậy đi tới bên Úc Hàn Yên, dắt tay cô vừa ra khỏi nhà hàng vừa nói:

"Ba mươi phút nữa gặp nhau." Anh cũng không có hứng thú để người khác lại đi theo mình.

Dany thấy vậy, cũng chẳng thềm liếc mắt nhìn Tề Ngôn một cái, đứng dậy ra khỏi phòng ăn.

Trở lại 'phòng tổng thống', Úc Hàn Yên lười biếng nằm trên ghế sofa, gối đầu lên trên đùi Lăng Diệp, hai tay vuốt vuốt bàn tay to lớn của anh, hỏi:

"Tại sao vừa rồi ở phòng ăn anh hỏi như thế?"

Lăng Diệp bật TV, đặt cái điều khiển lên trên bàn, cúi đầu xuống nhìn cô, dùng giọng khiêu gợi nói:

"Em giờ chân lên nhìn xem."

Úc Hàn Yên giờ chân trái lên, chiếc váy lụa mỏng màu trắng trượt lên trên bắp đùi mịn màng, nhẵn bóng như tơ lụa của cô, ngay tức khắc, đập vào mắt cô là những vết bầm tím của dấu hôn. Cô ngồi vụt dậy, ảo não nhìn Lăng Diệp, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Đều là lỗi của anh!"

Lăng Diệp nhìn người kia xù lông không khỏi buồn cười. Đôi môi mỏng của anh cong lên, hùa theo:

"Ừ, đều là lỗi của anh."

Úc Hàn Yên tức giận trừng anh một cái, sau đó ngồi xụi lơ trên chiếc ghế sofa giống như quả bóng cao su xì hơi, lằm bằm:

"Em phải làm thế nào đây?" Bikini không thể mặc, quần áo ngắn cũng không thể mặc.

Lăng Diệp đặt đầu cô lên trên đùi mình, vuốt vuốt mái tóc cô nói:

"Em sẽ mặc cái này."

Để làm cho em không mặc được bikini, tối hôm qua anh thật sự đã phải rất cố gắng trông trọt.

Úc Hàn Yên xoay người, quay mặt về phía bụng Lăng Diệp, tiu nghỉu nói:

"Có ai ăn mặc thế này đi đánh bóng chuyền bãi biển chứ"

Tuy cái quần này chẳng ảnh hưởng đến sự co duỗi của tay chân cô, nhưng mà mặc nó đi đánh bóng chuyền, nhất định sẽ là tâm điểm của công chúng.

Lăng Diệp cười cười, nhẹ giọng nói:

"Em nha"

"." Úc Hàn Yên giận đến muốn chết. Người này quá ác liệt rồi! Cô đưa tay đến bên hông người kia, định véo anh một cái, nhưng thịt của anh quá rắn chắc, véo không lên nổi. Cô dùng ngón trỏ và ngón cái véo một lớp da bên hông anh lên, xoay tròn 360 độ không chút khách khí.

Nửa giờ sau, Lăng Diệp cởi trần, mặc một chiếc quần đùi đi một đôi dép lê xuất hiện trên bãi biển. Úc Hàn Yên gần như lúc trước, lại mặc một bộ jumpsuit dài màu trắng, nhưng dưới chân thay vì đôi giày cao gót được đổi thành đôi dép lê.

Bởi vì hai người đều quá xuất chúng, quay đầu lại có thể nói là 100%, nên muốn tìm bọn họ rất dễ, tầm mắt mọi người đổ dồn về đâu, chính là bọn họ ở đó.

Trang phục của Tề Ngôn cũng rất giống Lăng Diệp, cũng là cởi trần, mặc quần đùi, đi dép lê. Hắn cầm trong tay một quả bóng chuyền, đi không nhanh không chậm về phía Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

"Cô mặc cái này để chơi?" Hắn dừng lại trước mặt hai người, nhìn Úc Hàn Yên dùng giọng không thể tin được hỏi.

Lăng Diệp chặn lại tầm mắt của hắn, thờ ơ nói:

"Có gì không được?"

Dù là anh em thì cũng không thể nhìn người phụ nữ của anh không có chút kiêng kỵ nào như thế!

Khóe mắt Tề Ngôn không kiềm chế được kéo ra, đối với hành động của Lăng Diệp, hắn đã im lặng hoàn toàn rồi. Nhìn một chút cũng không được, tốt nhất là giấu kín cô đi đi.

"Hàn Yên, cô không chơi sao?" Tóc Dany được búi cao lên, toàn thân cô là bộ bikini màu xanh dương nhạt, cô đi vừa thong thả về phía bọn họ vừa hỏi.

Không thể không nói, dung mạo của cô rất xuất sắc, bất luận là dáng người hay khuôn mặt đều thuộc vào hạng nhất. Ở chỗ nên nhiều thịt thì tuyệt nhiên không thiếu một miếng thịt, ở chỗ nên ít thịt lại tuyệt nhiên không thừa một miếng.

Trong mắt Tề Ngôn thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã tan biến mất.

Úc Hàn Yên nhìn Dany, dùng giọng trong trẻo nói:

"Chơi chứ."

Dany tròn trĩnh đôi mắt đẹp, lăm bằm:

"Cô mặc cái này chơi?"

"Ừ, yên tâm đi, nhất định sẽ đánh cho hai người hoa rơi nước chảy." Úc Hàn Yên không muốn vì cách ăn mặc của mình mà đối phương sẽ nhường, nên mới buông ra một câu tự cao như vậy. Cô muốn kích thích ý chí chiến đấu của bọn họ.

"Khụ khụ." Dany không ngờ cô sẽ nói như vậy, suýt nữa đã bị sặc chính nước miếng của mình. Cô nhìn về phía Tề Ngôn, nói giống như nữ vương:

"Anh có nghe thấy không hả?"

Trước mặt là cuộc tranh tài, ân oán cá nhân lúc trước đều có thể gạt qua một bên, nhưng mà, hình dáng người này đúng là không tệ nha, không có một chút thịt thừa nào cả.

Cô lại nhìn sang dáng người Lăng Diệp, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt. Mặc dù chiều cao của hai người tương đương nhau, đều khoảng 1m90, nhưng da của Lăng Diệp đen hơn một, bả vai rộng hơn một chút, cơ bắp cùng đường cong hoàn mỹ hơn một chút. Dường như cô có thể nhìn thấy sức di chuyển của anh ẩn sâu trong làn da này. Loại đàn ông này giống như loài báo săn, có tính xâm lược cực kỳ, ngang ngược, có sức hấp dẫn trí mạng đối với phụ nữ.

Tề Ngôn sau khi nói một câu "Mỗi nhất mong chờ", liền dẫn đầu đi đến nơi tranh tài. Nói thật là, hắn không chắc sẽ thắng được hai người kia. Thứ nhất, thân thể bọn họ có độ mềm mại, có sức bật, cánh tay và eo có lực, thì lực cũng đạt tới tình trạng cao nhất, người bình thường tuyệt đối không phải là đối

tượng để so sánh với bọn họ, mà đồng đội của hắn lại chính là người bình thường. Thứ hai, hai người kia đã ở cùng với nhau lâu như vậy, về độ ăn ý rõ ràng sẽ hơn hẳn và Dany mới chỉ vừa biết nhau.

Nhưng mà, không thử thì làm sao biết? Huống hồ chị dâu lại mặc chiếc quần dài thế kia.

Dany cười cười, nhìn về phía Úc Hàn Yên nói một câu "Gặp lại trên sân đấu " rồi đi theo sau lưng Tề Ngôn đến chỗ so tài.

Lăng Diệp dắt tay Úc Hàn Yên, từ từ đi tới chỗ đối diện với chỗ của Tề Ngôn.

Úc Hàn Yên cời dép để sang một bên, vừa đi vào trong sân vừa nói:

"Hình như chúng ta không có trọng tài."

Nam nam nữ nữ xung quanh thấy tuần nam mỹ nữ đánh bóng chuyền thì tụ tập hết lại nơi đây. Giờ nghe thấy câu nói của Úc Hàn Yên, ai cũng xung phong nhận việc:

"Để tôi làm trọng tài cho!"

Lăng Diệp nhìn về phía Tề Ngôn, nói:

"Để cho công bằng mỗi bên sẽ tự chỉ định một trọng tài." Anh nói xong, chỉ về phía một người đàn ông có làn da ngăm đen đáng người thể thao, trên cổ đeo một chiếc còi, lạnh nhạt nói:

"Vậy nhờ anh làm trọng tài cho chúng tôi một lúc."

Tề Ngôn gật đầu một cái, chỉ về phía cô gái có làn da lúa mì, đáng người thể thao nói:

"Làm phiên cô."

Hai người được chỉ định đều gật đầu kích động, một bộ sẽ không để cho các người phải thất vọng. Bọn họ đi tới đứng bên cạnh đường lưới bóng chuyền, sau khi hai người thương lượng một hồi, người đàn ông giơ cánh tay phải lên nói:

"Chuẩn bị."

Hắn đưa cái còi vào trong miệng, dùng sức thổi một cái, theo tiếng “tuyết” của còi, cánh tay phải của hắn cũng đồng thời đặt xuống bên người.

Tề Ngôn dùng tay trái tung quả bóng lên cao, hắn nhảy lên tạo thành một hình cung, mượn sức của eo cùng cánh tay phải, phát mạnh quả bóng sang một góc hẹp của sân đối phương.

Mọi người hít vào một hơi, vừa mới bắt đầu đã khóc liệt như vậy rồi!

Lăng Diệp phản ứng cực nhanh, anh chạy về phía đường biên phía sau, hai chân đạp trên đất, cả người nghiêng xuống sát mặt đất về phía vị trí bóng đang rơi, đồng thời đưa tay phải ra quả đĩnh đầu, nửa nắm thành quyền, trong giây phút tưởng chừng quả bóng sẽ chạm đất, phát ngược quả bóng lên giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Gặp lại ám sát

Quả bóng chuyền xẹt trên không trung tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ rơi xuống vị trí của Úc Hàn Yên. Úc Hàn Yên đưa hai tay lên tạo thành hình bán cầu, hai ngón cái để ngược nhau tạo thành chữ “nhất” (一), chân đạp trên đất, người đưa về phía trước nghênh tiếp bóng. Cô không phát bóng thẳng đến sân đối phương mà khống chế lực để bóng bay thành đường cong, điểm cao nhất vẫn nằm trong khu vực sân mình, ngay cạnh đường lưới.

Giống như đã được diễn tập vô số lần, ngay tức khắc Lăng Diệp đã đọc được ý đồ của cô. Anh dùng tốc độ mà người thường khó có thể tưởng tượng được, từ đường biên phía sau phi đến trước đường lưới, hai chân đạp đất, tung người lên cao, tay phải đưa lên, khi đã đạt tới điểm cao nhất của quả bóng chuyền, anh giữ bóng gần như thẳng đứng.

Nhưng cũng bởi vì điểm khác biệt này, mà quả bóng chuyền đã xoay tròn với tốc độ cực nhanh, lúc đối phương còn chưa kịp ra tay nó đã phi thẳng xuống bãi biển, cách đường lưới khoảng 5 centimet trong sân đối phương làm cát bay lên tung tóe.

Người xung quanh bất giác lên tiếng thán phục, quá đáng xem! Tất cả mọi người đều ngừng thở chỉ sợ trong nháy mắt mình sẽ bỏ qua mất màn đặc sắc.

Lần này đến Lăng Diệp phát bóng, tiếng còi của trọng tài vừa vang lên, d«đ-l-q»đ Lăng Diệp dùng tay trái tung bóng lên không trung, thậm chí hai chân anh còn không rời khỏi mặt đất, hai đầu gối chỉ hơi hơi cong lại, đồng thời đưa tay phải lên, không dùng quá nhiều sức phát bóng đi.

Bóng chuyển bay hơi cao, đạt tới điểm cao nhất cách đường lưới bên sân đối phương khoảng 10 centimet, sau đó bay nhẹ nhàng về phía đường biên sau của sân đối phương.

Tề Ngôn thấy vậy, chạy nhanh đến vị trí quả bóng rơi xuống, hai chân hấn đạp đất, tay phải đưa thẳng qua đỉnh đầu, cả người gần như đã bay về phía quả bóng chuyển, nhưng đáng tiếc hấn đã chậm một chút, quả bóng lướt qua ngón tay hấn, tiếp xúc thân mật với bãi biển cách đường biên sau khoảng 2 centimet, sau đó lại tạo thành một đường cong nhỏ, bay ra khỏi đường biên.

"Ôi trời! Điều khiển bóng quá tuyệt!"

"Cho dù là cầu thủ tốt nhất của đội tuyển Quốc gia cũng chỉ có thể được đến như thế này thôi!"

"Quá tuyệt! Quá kinh khủng! Đáng tiếc vừa rồi không ghi lại được màn đó."

"."

Người xem nhao nhao bàn luận, tuy nhiên bốn người trong sân vẫn chỉ im lặng.

Tề Ngôn rất chán nản vì mình không đón được quả bóng ở thời khắc vừa rồi.

Dany đã bị thực lực của Lăng Diệp và Tề Ngôn làm cho chấn động. Tuy vừa rồi Tề Ngôn không đón được quả bóng Lăng Diệp phát tới, nhưng quả bóng đó, nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ không thể nào chạm tới được cơ. Hơn nữa, thực lực của Úc Hàn Yên cũng không tầm thường nha, mặc dù chỉ là chuyển bóng đơn giản thôi, nhưng cô ấy đã khống chế được lực cùng góc độ vô cùng tốt.

Xem ra đúng là mình và Tề Ngôn sẽ bị đánh cho hoa rơi nước chảy rồi.

Úc Hàn Yên và Lăng Diệp liếc mắt đưa tình với nhau, ánh mắt trao đổi còn hơn cả hàng vạn lời nói.

Vừa rồi lại là Lăng Diệp phát bóng. Lần này tư thế phát bóng của anh không khác lần trước là mấy, nhưng nhìn thì có vẻ như lực phát bóng đã nhẹ hơn một chút, điểm phát cũng khác nhau. Bóng chuyển xẹt một đường rất chậm trên không trung, đang lúc mọi người tưởng rằng quả bóng sẽ không thể qua được đường lưới thì nó vụt qua tám lưới, sà xuống sân đối phương.

Phản ứng của Dany đã nhanh hơn rất nhiều. Cô chạy nước kiệu hai bước, hai chân đạp đất, nhảy vọt lên không trung, chân gấp khúc lại, đồng thời hai tay ôm lấy nhau, hai ngón cái đưa song song lên trên, tiếp đó hai đầu gối để theo hình thức quỳ xuống đất, dùng hai tay chuyển bóng lên.

Tề Ngôn thấy vậy, như gió phi đến bên cạnh Dany, tiếp đó hai chân đạp đất, mượn lực bật, cả người nảy lên cao, đưa tay phát bóng tới gần biên giới của đối phương.

Úc Hàn Yên nhú mày, chiếc quần lụa mỏng màu trắng xẹt trên không trung, cô nghiêng người, dùng hai tay chuyển bóng vào giữa sân bên mình.

Lăng Diệp không đến đón bóng, mà đi tới ôm chiếc eo nhỏ của Úc Hàn Yên, thoải mái nhàn nhã nhìn về phía Tề Ngôn và Dany.

Úc Hàn Yên nhú nhú mày, theo tầm mắt của anh cũng nhìn sang, bất ngờ nhìn thấy Tề Ngôn đang đề lên trên người Dany, hai người đang môi kề môi! Đôi mắt cô mở to, nhìn không chớp về phía bên kia, xem tình huống phát triển của sự việc.

Những người xung quanh cũng đã đem hết tầm mắt tập trung lại trên hai người bọn họ, không hề chớp mắt dù chỉ một cái.

Tề Ngôn làm thế nào cũng không ngờ được lúc mình hạ xuống, lại giẫm trúng chân Dany. Hấn càng không ngờ rằng, mình sẽ không đứng vững mà ngã lên trên người cô, điều không ngờ nhất là chết từ té cũng không xong, mà lại vừa vặn môi chạm môi với cô. Hấn nhìn Dany ba giây, sau đó đột ngột đứng dậy, lấy tay lau lau môi mình.

Khốn kiếp! Nụ hôn đầu bị Mạc Vũ cướp đi đã không tính rồi, giờ nụ hôn đầu với nữ sinh cũng không cánh mà bay mất.

Dany phản ứng kịp, cũng đứng dậy, thấy hành động lau môi của Tề Ngôn, con tức giận liền ủa tới. Cô mới bị thua thiệt đi! Lau môi cũng không tới lượt anh ta lau nha! Cô kích động đến mức đánh mất hết lý trí, đi tới trước mặt Tề Ngôn, bất ngờ kéo đầu hấn xuống thấp, đồng thời nhón chân lên, không nói hai lời hôn lên môi Tề Ngôn.

"."

Táo bạo! Hai mắt Úc Hàn Yên mở lớn như chiếc chuông đồng, không thể tin được nhìn Dany cưỡng hôn Tề Ngôn.

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong lên, anh cúi đầu thấp xuống bên tai Úc Hàn Yên, cắn cắn vành tai cô, dùng giọng đầy từ tính nói:

"Tiểu Yên, anh rất sẵn lòng để em cưỡng hôn."

"Ai muốn cưỡng hôn anh!" Úc Hàn Yên hờn dỗi nhìn anh, đỏ mặt nói thẳng thừng.

Ánh mắt Lăng Diệp chợt lóe sáng, anh nói câu "Anh muốn cưỡng hôn em" cực nhanh, sau đó đã biến luôn thành hành động.

Mọi người xung quanh thấy thế, nhất thời trở nên ồn ào, có huyệt sáo, có vỗ tay, có tiếng thét chói tai.

Tề Ngôn giật mình tỉnh lại, đẩy mạnh Dany ra, nhìn cô giống như kẻ thù:

"Đừng tưởng cô là phụ nữ thì tôi không dám làm gì cô!"

Dany sau khi đứng vững, khoanh hay tay trước ngực, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi mình vô cùng khiêu khích, khẽ cười hỏi:

"Trừ câu đó ra thì anh còn nói được câu nào khác nữa không?"

Tề Ngôn giận đến muốn chết. Ngay cả hắn cũng không hiểu nổi chính mình tại sao lại không thể ra tay đánh Dany. Dù thế nào thì bản thân hắn cũng chẳng phải là kẻ nhân từ biết nương tay gì. Hơn nữa điều bức mình nhất là, bị cô cưỡng hôn thân thể hắn lại còn có phản ứng.

"Shit!" Hắn lờm Dany một cái, đi về phía biển nhảy vào trong dòng nước bơi đi.

Từ trước đến giờ Lăng Diệp đều bá đạo, coi như Úc Hàn Yên có giấy dựa cũng chẳng thể làm được gì. Anh hôn cô đến thỏa thích mới dừng lại.

Úc Hàn Yên thẹn quá hóa giận, trừng mắt với anh một cái sau đó đưa chân giẫm lên trên chân anh. Chỉ có điều cô đã cố ý dùng lực rất nhẹ, cho nên tính uy hiếp gần như bằng không.

Lăng Diệp kéo cô vào trong ngực, đưa tay vuốt chầm chậm theo mái tóc dài của cô, đồng thời dùng đôi mắt sắc nhọn quét một lượt đám nam nữ đang vây xung quanh.

Ánh mắt của anh quá áp bức và lạnh lẽo, làm cho những người bị mắt anh quét phải không tự chủ được con người đều cụp xuống, sau cùng đều tan tác như chim muông.

"Đáng ghét!" Úc Hàn Yên đưa tay đấm đấm vào lồng ngực to lớn của Lăng Diệp, xấu hổ nói.

Lăng Diệp cúi đầu hôn lên mái tóc cô, lên tiếng:

"Ừ, anh rất đáng ghét."

"." Úc Hàn Yên thoát khỏi vòm ngực của anh, vừa đi về phía Dany vừa làm nũng nói:

"Không thèm để ý đến anh nữa."

Sắc mặt của Lăng Diệp lập tức tối đi, anh kéo tay cô lại, trầm giọng nói:

"Em dám!"

Úc Hàn Yên dừng bước, xoay người ngẩng đầu trừng anh, cự nự:

"Em sẽ không để ý tới anh nữa!"

Lăng Diệp mắt đối mắt với cô mấy giây. Anh thua trận, thở dài một cái, dịu dàng nói:

"Bà xã, anh sai rồi."

Úc Hàn Yên "Hừ" một tiếng, đôi mắt chớp chớp, nhỏ giọng nói:

"Ai là bà xã của anh."

Lăng Diệp cười rục rờ, hùng hồn nói:

"Em nha." Lúc cần thiết, anh cũng chẳng ngại lợi dụng "sắc đẹp" để mê hoặc con mèo hoang nhỏ nhà mình.

Úc Hàn Yên thấy nụ cười của anh đã thu hút rất nhiều ánh mắt của nữ sinh, cô đưa hai tay lên che miệng anh lại, lầu bầu:

"Không được cười!"

"Ừ, không cười." Lăng Diệp nhìn cô mặt tràn đầy ý cười, nhẹ giọng đáp.

Úc Hàn Yên tức giận tròn mắt nhìn anh một cái, nói:

"Anh đi bơi cùng Tề Ngôn đi, em với Dany ở đây nghỉ ngơi."

Lăng Diệp quay đầu nhìn ra bờ biển, lại nhìn Úc Hàn Yên, nhỏ giọng nói:

"Vậy anh đi nha, thấy chán thì gọi anh."

Úc Hàn Yên gật đầu, xoay người đi trước, đến chỗ Dany cách đó không xa.

Lăng Diệp đưa mắt nhìn theo bóng lưng của cô mấy giây sau đó mới đi về phía bờ biển.

"Không ngờ Triết Nhã lại làm ra loại chuyện như thế này?!" Dưới chiếc dù che nắng, Dany đang cầm ipad nằm trên chiếc ghế dựa nhìn thấy Úc Hàn Yên đi tới, khó tin nói.

Úc Hàn Yên nằm xuống một chiếc ghế dựa khác bên trong chiếc dù che nắng, nhận lấy Ipad từ tay đối phương cũng chẳng quan tâm một chút nào đến nội dung bên trong trang web. Thật ra không cần đọc cô cũng có thể đoán được đại khái nội dung bên trong.

"Em gái của chủ tịch tập đoàn Bạch Thị chơi 4P, cuộc sống riêng tư thật trụy lạc, thối nát."

Cô quét mắt nhìn qua nội dung, trả ipad lại cho Dany, nói xa xôi:

"Nhìn ảnh thật chân thật nha."

Không ngờ những người kia làm việc cũng có chút thủ đoạn, không hề nhìn ra Bạch Triết Nhã đã bị bỏ thuốc kích dục.

Dany khó tin lại xem lại nội dung trong trang web một lần nữa, lẩm bẩm:

"Đúng là nhìn không ra cô ta là loại người như thế."

Úc Hàn Yên nhử mồi, cầm một ly nước trong khay từ người phục vụ uống một hớp, dùng giọng trong trẻo hỏi:

"Cô quen cô ta sao?"

Dany đóng trang web vào, đặt ipad lên trên chiếc bàn gỗ hình tròn, ngồi thẳng người dậy, đưa thìa kem vào trong miệng, nói:

"Từ nhỏ cô ấy đã được gửi sang nước Anh học nội trú toàn phần trong trường dành cho những cô gái quý tộc. Khi ở Oxford chúng tôi cũng qua lại mấy lần, cơ hội tiếp xúc cũng không quá nhiều, cho nên cũng không hẳn là rất quen."

Huống chi, cô thật sự cũng chẳng ưa thích gì cô ta, có cảm giác cô ta rất làm bộ, còn ý thể mình thanh cao nữa.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, đặt ly nước bằng thủy tinh lên trên cái đĩa ở trên bàn, mắt cô hơi híp lại nhìn về phía Lăng Diệp đang bơi lội ở nơi xa xa.

Đột nhiên một tầm mắt quen thuộc rơi vào đầu cô. Ánh mắt cô rét lạnh, đột ngột quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng không hề phát hiện ra có điểm gì khác thường, ngay sau đó tầm mắt kia cũng biến mất không thấy đâu.

"Sao vậy?" Dany thấy nét mặt cô cảnh giác, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Úc Hàn Yên thu hồi ánh mắt, cười thờ ơ đáp:

"Không có gì."

Tầm mắt kia cô không nhớ sai. Cũng không phải là cô nhớ mãi không quên được hẳn, chỉ là đã bị hấn nhìn mấy chục năm, loại cảm giác đó đã ăn sâu vào tận trong xương tủy, muốn quên cũng không thể quên được. Chỉ không ngờ hẳn lại xuất hiện ở nơi đây. Đúng là đi mòn giày sắt chẳng thể tìm được, đến khi gặp được lại chẳng tốn một chút công sức.

Nếu hẳn đang ở đây vậy gần đây cũng phải có người của hẳn rồi!

Nghĩ vậy, cô đứng phắt dậy, nói một câu "cô trở về phòng nhanh lên", liền để chân trần chạy vội vã về phía Lăng Diệp.

Mặc dù Lăng Diệp đang bơi trên biển, nhưng lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh của Úc Hàn Yên. Lúc này thấy cô dùng tốc độ trên cả người bình thường hình như chạy về hướng mình, lòng anh không khỏi trầm xuống, nếu không có tình huống đặc biệt cô sẽ không để lộ thực lực của mình ra ngoài.

Anh đề cao cảnh giác, hết sức lưu ý động tĩnh xung quanh, gọi "Ngôn" một tiếng, đồng thời vội vàng bơi về phía Úc Hàn Yên. Anh không thể để cô một mình đối mặt với nguy hiểm.

Tề Ngôn ở cách đó không xa, nghe thấy người kia gọi mình, lại thấy anh bơi rất nhanh vào bờ, hẳn đoán đã có chuyện nên cũng cảnh giác, đồng thời bơi theo hướng Lăng Diệp.

Đột nhiên dưới nước có hai người đang bơi về phía Lăng Diệp, giống như muốn kéo anh xuống đáy biển, sắc mặt hẳn sa sầm lại, hai chân đột ngột kẹp đầu một tên trong đó lại, người xoay tròn 360 độ. Sau khi buông hai chân ra, hẳn xoay người nghênh đón một tên khác phía trước.

Tề Ngôn và Úc Hàn Yên thấy bóng dáng Lăng Diệp đã biến mất ở trong biển, ánh mắt đều lộ ra tia sắc bén. Tề Ngôn ra sức bơi về phương hướng Lăng

Diệp biến mất. Úc Hàn Yên đang định nhảy vào trong biển, liền cảm thấy sau lưng có nguy hiểm, cô cười lạnh trong lòng, nói:

"Đã không có cảm giác ngon miệng thì cũng cần gì phải nhiều đồ ăn đến như vậy!"

Cô mau lẹ cúi người xuống, thoát khỏi động tác con dao gọt hoa quả định đặt trên cổ mình, đồng thời lấy chân trái làm điểm cố định, rất nhanh xoay người 180 độ ngoắc mặt kẻ địch. Tay phải cô bắt được bắp chân đối phương, dùng sức kéo ra phía sau mình, trong lúc hấn ngã xuống, tay trái tạo thành một góc quỷ dị, chộp vào cổ tay phải đang cầm dao của hắn, vận không chút thương tiếc.

Cùng với tiếng xương gãy “răng rắc” là con dao gọt hoa quả rơi xuống mặt đất.

Úc Hàn Yên đưa chân phải lên, đập mạnh vào điểm chí mạng của đối phương. Đánh nhau chính là không từ thủ đoạn nào. Phải làm thế mới có lợi, mới bước tiếp được.

Người đàn ông “A” lên một tiếng, cả người cuộn lại, khuôn mặt rất dữ tợn. Thành viên của tổ chức đệ nhất sát thủ đều đã được trải qua một lớp huấn luyện không phải của con người, với con dao thông thường tuyệt đối sẽ không rên lên một tiếng. Giờ đây người đàn ông kia lại kêu lên thành tiếng, có thể thấy được Úc Hàn Yên đã dùng sức như thế nào, đại khái là, đã đập cho hắn tan xương nát thịt.

Úc Hàn Yên cũng không có cứ như thế mà buông tha cho người đàn ông, nhìn như đã không còn tính ưu hiếp nào,. Loại người như bọn hắn, trừ phi chết nếu không nhất định sẽ quay lại cắn người một cái bất cứ lúc nào. Cô dùng chân trái đỡ lấy cái cán của con dao gọt hoa quả, trong nháy mắt con dao đã đâm thẳng vào động mạch cổ của người đàn ông.

Tất cả mọi người đang du ngoạn trên bãi biển đều sợ ngây người, sững sờ đến quên cả phản ứng. Bất chợt một người phụ nữ thét lên bỏ chạy, những người khác mới tới tập bùng tỉnh, sau đó đua nhau chạy đi.

Ở dưới nước, Lăng Diệp dùng hai tay chia ra hai bên, vận gãy tay trái và tay phải của đối phương, sau đó gấp hai chân xuống kiểu quỳ gối, giẫm lên bả vai người kia, nhờ tác dụng phản ngược mà dễ dàng ngoi lên trên mặt biển, trước vẻ mặt lo lắng của Tề Ngôn, anh nhếch nhếch khóe môi, sau đó xoay người bơi vào bờ.

Nhìn thấy Úc Hàn Yên vẫn khỏe mạnh anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Biết rất rõ người khác sẽ không thể làm gì được cô, nhưng anh vẫn không nhịn được lo lắng.

Tề Ngôn thấy Lăng Diệp nhếch nhếch khóe môi, biết anh không việc gì, trái tim đang lơ lửng rút cuộc cũng được hạ xuống, đồng thời không khỏi tự hỏi, rút cuộc là ai đã ra tay?

Úc Hàn Yên giải quyết xong tên kia, không hề chậm chễ lại xoay người tìm kiếm bóng dáng của Lăng Diệp. Lúc này nhìn thấy hình dáng anh vẫn nguyên vẹn như lúc đầu đi về phía mình, cô liền như con chim nhỏ lao vào ngực anh, kích động nói:

"Diệp, em yêu anh."

Lúc nhìn thấy trong chớp mắt anh đã biến mất trên biển, cô thật sự tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện gì, loại cảm giác đó giống như ngày tận thế đã đến, cô không muốn sẽ lại có thêm lần thứ hai.

Lăng Diệp ôm lấy cô, trong mắt tràn đầy dịu dàng, nhỏ giọng nói:

"Anh cũng yêu em"

Tề Ngôn nhìn thấy một màn ám áp này, nhếch miệng lên. Nhớ tới cô gái đã cưỡng hôn mình, hắn không khỏi có chút lo lắng, cặp mắt quét khắp bốn phía một lượt, nhận ra cô đang đứng một mình dưới chiếc dù che nắng, bàng hoàng nhìn sang bên này.

Tề Ngôn đang định thu hồi tầm mắt, đột nhiên nhìn thấy phía sau Dany hiện lên một người đàn ông mặc quần short cùng áo T—shirt. Người này xuất hiện trong thời gian và địa điểm quá không phù hợp rồi. Ánh mắt Tề Ngôn rét lạnh. Hắn vừa chạy thần tốc về phía Dany, vừa cao giọng hô:

"Cô gái, cẩn thận sau lưng!"

Dany nghe xong còn chưa kịp xoay người đã bị dao kẻ vào cổ. Cảm giác lạnh lẽo từ cổ truyền đến không khỏi làm cho tóc gáy cô dựng đứng lên, hai chân cũng run run nhẹ. Trước đó cô không nghe lời Úc Hàn Yên trở về phòng, không phải là vì cô không sợ chết, mà vì cô không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn ở lại xem mình có thể giúp được gì hay không, đến khi nhìn thấy Úc Hàn Yên giết người, cũng bởi vì bị hù cho sợ hãi mà chưa trở về phòng được.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên vội vàng nhìn về phía Tề Ngôn đang chạy tới, thấy Dany bị uy hiếp sắc mặt cả hai đều rất khó coi. Hai người liếc mắt nhìn nhau, vội vàng tách ra dần dần tiếp sát bao vây chỗ Dany.

"Các người còn lại gần thêm bước nữa, tôi sẽ giết chết cô ta!" Giọng nói cứng nhắc, lạnh lẽo của tên sát thủ đang uy hiếp Dany vang lên.

Tề Ngôn giờ hai tay quá dính dầu, thấp giọng nói:

"Như thế này được rồi chứ." Thừa dịp Tề Ngôn thu hút tầm mắt của người đàn ông, hai người Úc Hàn Yên và Lăng Diệp như một loại gió lốc, lao tới hai bên người hắn và Dany. Tay phải Lăng Diệp chộp lấy cổ tay người đàn ông, hung bạo bẻ gãy nó, trong khi đó năm ngón tay Úc Hàn Yên tạo thành

móng vuốt, túm vào chỗ then chốt ở khuỷu tay người đàn ông, kéo mạnh xuống đất giống như kéo thứ gì đó nặng cả ngàn cân, cánh tay trái của hắn bị rưng rờ, cánh tay Dany được trả lại tự do.

Lúc bốn người đang thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên Tề Ngôn nhìn thấy một viên đạn đang lao về phía sau lưng Lăng Diệp. Hắn chợt tiến lên đẩy Lăng Diệp ra, mắt nhìn thấy viên đạn đang lao thẳng vào ngực phải mình, hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chịu đựng viên đạn này, lại cảm thấy có một cỗ lực đẩy mình ra.

Hắn xoay người, không thể tin nổi nhìn thấy bả vai Dany đã bị trúng đạn.

Úc Hàn Yên giẫm lên chiếc cổ của người đàn ông, kết liễu sinh mạng hắn, sau đó nhìn Lăng Diệp nghĩ lại mà sợ. Cô đã quên mất là người kia muốn mạng của Diệp! Hắn đã an bài nhiều tay chân như vậy, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn Diệp chết. Uy hiếp Dany cũng chỉ là thu hút sự chú ý của mọi người, để có thể dễ dàng bắn chết Diệp.

Tề Ngôn thấy Dany lao đảo ngã xuống, hắn vội vàng cúi Người bế cô lên, vừa đi về phía chiếc xe để không, vừa nói:

“Tại sao lại đỡ đạn thay tôi?”

Dany liếc mắt vô lực, yếu ớt nói: “Tôi không có...”

Nếu không phải cái tên uy hiếp kia đã đụng vào người cô, thì sai cô có thể ra nông nổi bị trúng đạn được chứ!

Ánh mắt Tề Ngôn nhìn cô đầy phức tạp, sau đó nói: “cô đừng nói chuyện”.

Lăng Diệp ngồi cào chỗ tay lái của xe, mở bản đồ ra xem. Úc Hàn Yên mở cửa xe phía sau cho Tề Ngôn, sau đó ngồi vào chỗ kế bên tay lái.

Đội Tề Ngôn bế người kia ngồi vào trong xe đóng cửa lại xong, Lăng Diệp ;ập tức lái xe chạy về phía bệnh viện dựa theo bản đồ.

Mặc dù bệnh viện ở Đình Vô Danh có rất ít bệnh nhân, nhưng cơ sở vật chất và đội ngũ y bác sĩ trong bệnh viện đều thuộc hàng đầu. Có lẽ đây cũng là một đặc điểm của khu dịch Bắc Đẩu tinh.

Sau khi Tề Ngôn đặt người lên trên cáng, nhìn bác sĩ mổ chính ra lệnh: “Cởi đồ cách ly của ông ra.”

Bác sĩ mổ chính sững sờ một lúc, nói: “Tiên sinh, ngài...”

“Ngôn, cho cậu.” Lăng Diệp dắt tay Úc Hàn Yên đi về phía Tề Ngôn, cắt ngang lời bác sĩ mổ chính.

Tề Ngôn nghe thấy tiếng nhìn sang chỉ thấy tay phải Lăng Diệp đang đeo chiếc bao tay tiệt trùng, cầm bộ đồ cách ly cùng bao tay và khẩu trang, hắn nhìn người kia cảm kích, không lời nào diễn tả được hết sự biết ơn đối với người anh em.

Giữa lòng mày bác sĩ mổ chính đã nhú lên thành chữ “sông”. Hắn lại mở miệng nói: “Các anh không được làm như vậy.”

Lăng Diệp đi tới phía sau hắn, dí con dao vào hắn khiến hắn phải choáng váng, sau đó lạnh lùng nói với những y bác sĩ còn lại: “Nếu các người không cùng phối hợp với cậu ấy làm giải phẫu, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Nhìn biển báo phía trên phòng mổ hiển thị chữ ‘đang phẫu thuật’, Úc Hàn Yên ngồi trên ghế tựa đầu lên vai Lăng Diệp, nắm bắt. “Nếu cô ấy có chuyện gì Tề Ngôn sẽ tự trách mình cả đời mất.”

Lăng Diệp vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của cô, nói kiên định: “cô ấy không việc gì cả.”

Ngôn sẽ không để cho cô ấy có chuyện.

Anh dừng lại một lúc, lấy chiếc điện thoại di động trong túi ra, bấm một dãy số, phân phó: “Người của tổ chức Đệ Nhất sát thủ, không để chừa lại một tên nào.”

Cúp điện thoại xong, anh nghĩ nghĩ, lại bấm số điện thoại của Mặc Vũ. “Diệp, tôi rất nhớ cậu!”

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, lạnh nhạt nói: “Từ lúc cậu đi tính đến hôm nay còn chưa được một tuần.”

Ở bên kia Mặc Vũ gào khóc. “Diệp, một ngày không được gặp cậu tựa như đã xa cách cả ba năm nha!”

Biểu hiện tốt một chút mới có thể sớm rời khỏi cái nơi đảo không người quỷ quái này được.

Bộ dạng nịnh bợ của người kia khiến Thiên Nhất không ngừng liếc xéo, hình như đây cũng là nụ cười thật lòng đầu tiên của hắn trong mấy ngày nay. Chỉ có điều, từ khi nào mà mình đã bắt đầu quan tâm đến hắn rồi chứ? Thiên Nhất cười cười tự chế giễu mình, thu hồi tầm mắt lại.

Gân xanh trên trán Lăng Diệp nhảy lên, nhin xuống con kích động cho rơi điện thoại, trầm giọng nói: “Bây giờ tới ngay Đình Vô Danh, tiện thể mang cả đám người mới tới đây.”

Người đầu bên kia vừa nói dứt lời, Mạc Vũ mỗi huyết sáo một tiếng, nói vô cùng hưng phấn: "Diệp, đây là cậu muốn cho chúng tôi nghỉ phép sao?"

Sau khi Lăng Diệp quăng lại cho hắn hai chữ: "Nhiệm vụ!", liền cúp điện thoại.

Úc Hàn Yên cười cười, hỏi tựa như không hỏi: "MẠC VŨ"

Lăng Diệp nhét điện thoại vào trong túi quần, vuốt vuốt ấn đường đáp: "Ừ".

Trừ hắn ra, còn có ai dám cợt nhả với anh như vậy chứ? Lần nào cũng làm cho anh có kích động muốn đánh người.

Đột nhiên anh nghĩ đến một vấn đề, vì vậy nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Yên, vừa rồi tại sao em lại phát hiện ra bọn họ?"

Đôi mắt đẹp trong như ngọc lưu ly của Úc Hàn Yên chợt lóe lên tia lạnh lẽo. cô lạnh lùng nói: "em cũng không phát hiện ra những người đó, chẳng qua là cảm thấy người đó ở đây nên sẽ có sát thủ ẩn nấp mà thôi."

Lăng Diệp nhú nhú mày, hỏi: "Em nhìn thấy hắn ta?"

"không! Chỉ cảm thấy có một tầm mắt quen thuộc rơi vào người mình." Úc Hàn Yên khẽ lắc đầu, nói: "Sắc mặt Lăng Diệp tối sầm lại, con ngươi cũng lóe lên tia đỏ. Anh dùng giọng lạnh lẽo hơn bất cứ lúc nào, nói: "hắn phải chết!"

Chết tiệt! Lại có ảnh hưởng sâu đậm đến Tiểu Yên như vậy! Nhất định phải xóa đi sự tồn tại của hắn, mặc kệ là trong cuộc sống hiện thực hay là trong thế giới nội tâm của Tiểu Yên.(ô, ô, anh lại ghen a -.-)

Úc Hàn Yên cảm thấy giọng nói của Lăng Diệp có chút không đúng, sao lại tức giận đến như vậy được? cô quay đầu đối mặt với anh, nhìn thấy tia đỏ trong tròng mắt anh, nhẹ giọng hỏi: "Anh sao vậy?"

Lăng Diệp đè cơn tức giận trong lòng xuống, làm cho ánh mắt mình khôi phục lại bình thường, đôi môi mỏng khẽ cong lên, nhàn nhạt đáp: "không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tiêu diệt Thanh Nha

"Thu dọn đồ đạc rời khỏi đây."

Có vẻ như tâm trạng Mạc Vũ không tệ, hắn vuốt vuốt chiếc điện thoại di động, nói với Thiên Nhất đang ngồi trên giường.

Thiên Nhất không nói gì đứng dậy thu dọn quần áo, giống như một cái xác không hồn.

Tâm trạng đang tốt của Mạc Vũ trong nháy mắt đã biến mất. Hắn ném chiếc điện thoại di động lên trên giường, quát:

"Em có thể dừng lúc nào cũng dừng cái bộ dạng liều chế này được không? Em không muốn anh đụng vào em, anh cũng không đụng vào rồi, còn em thì sao hả? Đơn giản là sống cùng anh thôi em cũng không làm nổi sao? Cả ngày ngoài bày cái sắc mặt này ra thì em còn có thể làm được gì nữa?!"

Động tác thu dọn đồ đạc của Thiên Nhất hơi dừng lại, sau đó hắn lại tiếp tục, đồng thời nói thân nhiên:

"Ừ, trời sinh tôi đã có dáng vẻ liều chế này rồi, anh không ưa thì để tôi lại đi."

Mạc Vũ giận dữ sợ, đôi mắt hoa đào chứa đựng sự tức giận. Hắn đi tới sau lưng Thiên Nhất, dùng tay trái bắt lấy cánh tay phải của Thiên Nhất, kéo hắn quay mặt về phía mình, sau đó tay phải nắm cằm của hắn khiến hắn ngẩng đầu lên, nói tàn nhẫn:

"Em đừng có bức anh nổi giận! Con thỏ lúc nóng giận còn có thể cắn người đấy, huống hồ từ trước đến giờ anh cũng không phải là thiện nam tín nữ(*) gì cả!"

(*) Thiện nam tín nữ: Tín đồ của Phật giáo nói chung.

Thiên Nhất nửa khép mí mắt, nhìn sang hướng khác, vẫn im lặng như cũ.

Mạc Vũ "Hừ" lạnh một tiếng, bỏ tay ra, xoay người vừa đi ra cửa, vừa nói quyết tuyệt (quyết tâm + tuyệt tình a):

"Muốn rời khỏi anh? Đợi kiếp sau đi."

.....

Trước cửa phòng giải phẫu, Úc Hàn Yên nửa nằm trên ghế, hai chân vắt chéo lên nhau, đầu tựa vào lồng ngực rắn chắc của Lăng Diệp, trò chuyện trên trời dưới biển với anh, cùng nhau hưởng thụ thời gian rảnh rỗi khó có được này. Cũng không thể trách bọn họ máu lạnh, chỉ là cho dù kết quả cuộc phẫu thuật như thế nào, thì cuộc sống cũng vẫn phải tiếp tục, không phải sao?

Nửa giờ sau, Úc Hàn Yên nói câu "Đền tất", sau đó đặt hai chân xuống đất, đứng thẳng người dậy, chờ cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Lăng Diệp thấy vậy cũng đứng ở phía sau lưng người kia, hai tay vòng qua eo cô, cùng nhìn về phía cửa phòng giải phẫu.

Từ bên trong, Tề Ngôn mở cửa ra, tay phải tháo khẩu trang xuống, nói:

"Chuyển tới phòng bệnh VIP."

Úc Hàn Yên thở phào nhẹ nhõm, hai tay nắm chặt hai tay trái và phải của Lăng Diệp đang đặt hai bên hông mình, sắp xếp hợp lý cho Ngôn:

"Việc chăm sóc cô ấy giao cho anh vậy." Thật ra thì hai người Tề Ngôn và Dany rất xứng đôi. Mặc dù hiện tại Dany vẫn còn thích Bạch Triết Hiên, nhưng cũng không có nghĩa là về sau vẫn thích.

Tề Ngôn gần như không hề chán chừ mà gật đầu luôn. Về tình về lý, hẳn đều nên chăm sóc cho cô đến khi cô khỏi hẳn.

Lăng Diệp nhìn về phía Tề Ngôn, nói:

"Vậy chúng tôi về khách sạn trước, sau đó sẽ mang quần áo đến cho cậu tắm rửa."

Tề Ngôn đang định mở miệng hỏi thăm chuyện hôm nay, thì thấy Lăng Diệp đưa tay lên chặn lại, chỉ nghe thấy anh nói:

"Những chuyện khác cứ giao cho tôi."

"Ừm!" Tề Ngôn lên tiếng đầy cảm kích.

Sau khi trở lại 'phòng tổng thống', Lăng Diệp ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cầm chiếc laptop đang đặt trên bàn tìm kiếm bản đồ toàn cục của Đinh Vô Danh, vừa nhìn cẩn thận vừa nói:

"Tiểu Yên, em có biết diện mạo thật của người kia không?"

Theo sự hiểu biết của anh, thủ lĩnh của tổ chức sát thủ hàng đầu —— Thanh Nha, vẫn luôn mang chiếc mặt nạ răng nanh bằng đồng cổ xưa, cũng không biết Tiểu Yên đã từng thấy qua diện mạo thật của hắn hay chưa nữa.

Úc Hàn Yên lắc đầu một cái, nói:

"Từ lúc em gặp hắn đến lần cuối cùng thấy hắn, hắn đều mang mặt nạ."

Chỉ có điều, coi như cô không biết diện mạo thật của hắn, cô cũng có thể nhận ra hắn đầu tiên!

Lăng Diệp "Ừ" một tiếng, lại bấm số điện của Mạc Vũ một lần nữa. Anh đặt điện thoại lên trên bàn, bật loa ngoài, đồng thời đôi tay vẫn không ngừng múa may trên bàn phím.

"Diệp, thì ra cậu lại nhớ tôi đến như vậy."

"." Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Diệp, cảm thấy thán phục vì khả năng nhẫn nại của anh.

"Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đâu." Lăng Diệp nói không chút khách khí.

"Diệp ~ không được ở bên cạnh cậu mà ~"

Giọng nói có chút nũng nịu của Mạc Vũ vang lên, làm cho toàn thân Úc Hàn Yên nổi da gà. Cô nhú mào, nói có vẻ điềm nhiên:

"Mạc Vũ, có phải anh ngứa da rồi phải không? Ngay cả người đàn ông của tôi cũng dám đùa giỡn."

Lăng Diệp nghe xong, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Đầu điện thoại bên kia Mạc Vũ nghe thấy, suýt nữa đã ném chiếc điện thoại trong tay xuống. Hắn cũng không quên thuật bắn súng với mục tiêu vẫn di chuyển của chị dâu mình. Hắn cười hết sức rạng rỡ, nói vô cùng nịnh bợ:

"Chị dâu, người nghe lầm rồi. Tiểu nhân tuyệt đối không dám có bất kỳ suy nghĩ không ân phận nào đối với người đàn ông của người nhà."

Úc Hàn Yên cười khẽ, dùng ánh mắt ý bảo Lăng Diệp tiếp tục nói chuyện mình cần, còn cô đứng dậy ra khỏi phòng khách.

Lăng Diệp gật đầu, nói khẳng định:

"Các cậu nên đến Đình Vô Danh rồi chứ."

Sở dĩ anh gọi Mạc Vũ mang nhóm người mới tới đây, một là vì Mạc Vũ ở gần Đình Vô Danh, hai là muốn xem khả năng chiến đấu thực tế của bọn họ.

"Ừ, vừa xuống máy bay xong."

Lăng Diệp tiếp lời, trực tiếp phản phác:

"Phong tỏa Đình Vô Danh, chỉ cho phép mà không cho phép ra. Ai vi phạm giết ngay tại chỗ. Người cụ thể được an bài đã chuyển vào điện thoại di động của cậu." Lần này, nhất định không thể để hắn có cơ hội trốn thoát.

"Được."

Lăng Diệp cúp điện thoại, tắt máy tính rồi gấp nó lại đặt lên trên bàn, sau đó đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Úc Hàn Yên thấy anh đi vào, thuận tay chọn một chiếc áo sơ mi đen, một cái quần âu màu trắng, cùng một cái quần lót đưa cho anh.

Lăng Diệp nhận quần áo, nhìn Úc Hàn Yên hỏi:

"Mang theo vũ khí chưa?"

Úc Hàn Yên rất không lịch sự, kéo váy lên trên đùi, dùng giọng lạnh lạnh nói:

"Yên tâm!"

Cặp mắt Lăng Diệp nhìn chằm chằm vào đôi chân thon dài, hoàn mỹ của Úc Hàn Yên. Nếu không phải đây không phải là lúc, anh nhất định sẽ tấn công cô. Dựa vào sức kiểm soát mạnh mẽ của mình, anh kiên định dằn tằm mắt đi, cầm quần áo đi về phía phòng tắm.

"Lăng Diệp đang ở Đình Vô Danh."

Trong một "phòng tổng thống" ở tầng 13, một người đàn ông có khuôn mặt tang thương đứng trước cửa sổ sắt đất, đối diện với bờ cát, tay phải cầm ống nhòm tay trái cầm điện thoại di động, nói.

Người đầu điện thoại bên kia không nói gì.

Người đàn ông tiếp tục dùng giọng hơi khàn khàn nói:

"Tôi đã giúp anh tiêu diệt Nhan Dịch, có phải bây giờ chúng ta nên nói chuyện hợp tác về vụ ám sát Lăng Diệp rồi?"

Người đầu điện thoại bên kia "Oh" lên một tiếng nhẹ nhàng, phần đuôi kéo dài ra mê đắm lòng người.

Người đàn ông để ống nhòm xuống, lông mày nhíu lại thành hình chữ "sông" (川), giọng nói mang theo chút lạnh lẽo:

"Nhan đương gia đây là qua cầu rút ván?"

Nhan Hạo khẽ cười một tiếng, dùng giọng đầy từ tính nói:

"Tại sao lại nói tôi qua cầu rút ván? Không phải tôi đã trả tiền cho anh rồi? Đã thanh toán xong, hiểu chứ?"

Hắn dừng một lúc, trước khi người đàn ông kia kịp mở miệng, nói tiếp:

"Vụ buôn bán này đã thanh toán xong, nhưng người của tổ chức sát thủ hàng đầu các anh lại giết chết em trai tôi, làm sao tôi có thể thờ ơ đây?"

Người đàn ông nhận ra mình đã mắc bẫy, trở thành con cò trong tay đối phương, ánh mắt hần hần lên tia đỏ, giọng nói rét lạnh thấu xương:

"Anh có ý gì?"

Nhan Hạo cười ha ha nói:

"Bây giờ tâm trạng của tôi đang tốt nên sẽ giải thích cho anh một chút. Tôi đã nghĩ, bên cạnh người em trai định cướp ngôi này có một đám thân cận rất có thể lực. Tôi đang lo không có cách nào để thu thập bọn họ, anh giết chết em trai tôi, đã tạo cho tôi một cơ hội tốt hóa thù thành bạn. Để có được sự ủng hộ của bọn họ, tôi đương nhiên sẽ phải báo thù người đã giết chết em trai của mình rồi. Anh nói có phải không. Thanh Nha?"

Huống hồ, hắn chỉ tin tưởng người chết. Chỉ cần Thanh Nha còn sống, sẽ vạch trần chuyện hắn sai hắn ta giết chết Nhan Dịch. Cho dù chỉ có 0,001% khả năng, hắn cũng không thể mạo hiểm như thế được.

Người đàn ông giật quá hóa cười, tiếng cười hơi khàn khàn bật ra vô cùng kinh người:

"Nhan đương gia thật giỏi tính toán! Đúng là giang sông rộng lớn sẽ có người tài xuất hiện!"

Hắn cúp điện thoại, xoay người nhanh chóng đi tới trước bàn đọc sách ngồi lên trên ghế sofa, tay cầm ống nghe điện thoại lên, bấm một dãy số.

"Tút. TUT. TUT."

Cho đến khi một giọng nữ lạnh lùng vang lên, người đàn ông mới miễn cưỡng đặt ống nghe xuống. Hắn nghĩ nghĩ, lại bấm một dãy số khác.

"Tút. TUT. TUT."

"Bộp" một tiếng, hắn đặt ống nghe trở về vị trí cũ, mày nhíu lại có thể kẹp chết một con kiến. Chẳng lẽ bọn họ đã xảy ra chuyện? Hắn bật máy tính lên, xâm nhập vào trang web nội bộ của tổ chức.

.....

Đôi mắt đẹp của Úc Hàn Yên trùng thật lớn. Cô chỉ vào mấy trang giấy A4 trong tay Lăng Diệp, hỏi có chút kinh ngạc:

"Anh lấy được tài liệu này khi nào vậy?" Chỉ nhìn thấy phía trên rõ ràng là danh sách khách hàng đã ở khách sạn trong ba ngày gần đây.

Lăng Diệp ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn chăm chú nội dung bên trong trang giấy, vừa lơ đãng đáp:

"Lúc anh nói chuyện điện thoại với Mạc Vũ, đã xâm nhập vào mạng lưới nội bộ của khách sạn lấy trộm."

Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được kéo ra, lúc đó không phải là anh đang bố trí nhân lực sao? Cô suy nghĩ một lúc, nói không chắc chắn:

"Anh xem có tên “Diệp Chuẩn” không?"

Cô từng nhìn thấy trên một quyển sách cũ kỹ trong thư phòng người kia, hắn có viết hai chữ "Diệp chuẩn".

Diệp Chuẩn? Lăng Diệp bắt đầu đọc trang giấy đầu tiên. Anh đọc nhanh như gió, đến trang thứ ba thì nhìn thấy cái tên này. Anh nhìn chăm chăm – Diệp Chuẩn, nam, 48 tuổi, đặt phòng 1304, lúc 03h46 phút ngày 6 tháng 10 năm 2013.

Úc Hàn Yên nhận ra tầm mắt Lăng Diệp đang dừng lại một chỗ. Cô ghé mắt nhìn vào, vừa lúc cũng đọc được thông tin trên. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đã xác định được mục tiêu, liền đứng dậy đi về phía phòng 1304.

Vì ở cùng tầng cho nên rất nhanh hai người đã tới đích. Úc Hàn Yên định dùng sợi dây thép mở khóa, nhưng bị Lăng Diệp ngăn lại.

Anh lùi về phía vách tường đối diện với cửa phòng, lao nước kiệu mấy bước, mượn lực quán tính, đưa chân phải lên đạp thẳng vào cửa chính của phòng.

Lúc Úc Hàn Yên còn đang trợn mắt há mồm, “bùm” một tiếng, cánh cửa chính được mở ra.

"." Úc Hàn Yên không thể tin được nhìn xuống chân Lăng Diệp. Cô nuốt một ngụm nước bọt, cảm thụ sâu sắc sức mạnh vượt bậc của người này không phải là điều cô có thể tưởng tượng được.

Trong thư phòng, vùng giữa trán Thanh Nha đã lạnh run. Hắn cũng không quản mình đang ở tầng thứ 13, phá cửa sổ đi ra. Dĩ nhiên hắn cũng không lao thẳng xuống đất giống như người bình thường, mà leo dọc theo vách tường, bò thân tốc xuống dưới giống như một con thằn lằn.

Những người canh giữ ở trong các góc của căn phòng nghe thấy động tĩnh, không hẹn mà đều cầm khẩu súng lục trong tay, áp sát cấp tốc đến cửa chính.

Mặc dù bước chân của bọn họ cực kỳ nhẹ, nhưng cũng không thể lọt qua được lỗ tai của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên. Cũng không nhìn thấy rõ động tác của hai người như thế nào, lúc nhìn lại đã thấy trên tay phải của hai người, mỗi người đều cầm một khẩu súng.

Bọn họ quang minh chính đại canh giữ ở lối ra duy nhất của căn phòng, chờ thả đi ra.

"Bùm bùm" hai tiếng, hai viên đạn lao ra, bay theo hai hướng về phía Úc Hàn Yên và Lăng Diệp. Phản ứng của hai người nhất trí đến kinh người, đưa tay phải lên, nhắm thẳng về phía viên đạn bóp cò.

"Leng keng" hai tiếng, hai viên đạn hai bên đụng vào nhau, rơi xuống chiếc thảm lông.

Úc Hàn Yên bóp cò lần nữa, viên đạn bay thẳng vào một mắt đối phương vô cùng chính xác, chờ khi người đàn ông vì đau đớn mà lộ mình, cô nhắm thẳng trái tim người đàn ông bắn.

Cùng lúc đó, Lăng Diệp nhắm thẳng vào huyệt thái dương của người đàn ông khác vừa bị lộ ra, bóp cò không chút do dự.

Nghe theo sự sắp đặt của Lăng Diệp, Mạc Vũ tuần tra xung quanh khách sạn. đặđ-l-qặđ Vận số của hắn vô cùng tốt, nhìn thấy luôn một người đàn ông

đang di chuyển thần tốc trên vách tường. Gần như ngay lập tức hắn đã xác định nhân vật này chính là mục tiêu. Khóe miệng hắn khẽ cong lên, vội vàng rút khẩu súng từ trong túi quần ra, nhắm thẳng vào ót người đàn ông nổ súng.

Hình ảnh người đàn ông trên vách tường có cái ót giống như con mắt, đầu nghiêng nghiêng đi, tránh khỏi sự công kích của viên đạn.

Mạc Vũ cũng không còn hy vọng xa vời là một phát súng sẽ giải quyết được vấn đề, dù sao đi nữa nếu dễ dàng như thế thì Diệp cũng đã không phải khổ tâm như vậy. Vì vậy, sau phát bắn thứ nhất, hắn gần như không dừng lại một giây phút nào, lại nhắm thẳng vị trí tìm đối phương bóp cò.

Tiếp đó, lại hướng thẳng về những nơi trí mạng khác nhau trên người đối phương bắn mấy phát liên.

Thanh Nha di chuyển ở trên tường, động tác đã rất không thuận lợi. Hắn nhanh chóng né được 1 viên đạn, rồi đến hai viên, nhưng lại không có cách để bình yên vô sự trước đòn công kích liên tiếp của súng đạn.

Mạc Vũ là bậc thầy của tàn bạo, từ lúc đầu hắn đã không có ý định giữ lại mạng sống của người kia, cho nên dù đối phương không còn vịn vào tường để leo nữa, đã nhảy thẳng từ độ cao ở tầng thứ 13 xuống, nhưng hắn vẫn bắn không ngừng, giống như lúc bình thường tập luyện, bắn trên tấm bia đang di chuyển thần tốc vậy.

Thanh Nha không ngờ rằng, mình đã nhảy lều xuống nhưng đối phương vẫn không bỏ qua cho mình. Hắn vốn định đánh cuộc một phen với chính mình nhưng đã thua hoàn toàn.

Thấy đối phương đã ngã xuống nền xi măng trên đường, Mạc Vũ đi qua, để yên tâm còn nâng chân phải lên đạp gãy cổ người đàn ông. Hắn cũng không gọi điện cho Lăng Diệp, mà vẫn cầm khẩu súng có chứa đạn trong tay, tiếp tục tuần tra xung quanh khách sạn.

Trong phòng 1304 có mấy người đang nằm ngổn ngang trên đất.

Lăng Diệp liếc Úc Hàn Yên một cái, cầm súng đi qua phòng khách vào những phòng khác, còn Úc Hàn Yên vẫn đứng trấn giữ ở cửa như trước.

Mười phút sau, Lăng Diệp đã trở lại đứng trước mặt Úc Hàn Yên. Không nhìn thấy khẩu súng của anh đâu nữa, chỉ nghe thấy giọng nói âm trầm của anh:

"Đã thoát ra từ cửa sổ."

Úc Hàn Yên nghe anh nói xong, cũng không vội vàng, hốt hoảng hay nuôi tiếc. Cô thu hồi khẩu súng lại, cười nói:

"Đây không phải là chuyện đã nằm trong dự liệu của anh sao!"

Lăng Diệp nhéo nhéo chóp mũi của Úc Hàn Yên, một tay ôm cô đi ra ngoài, tay kia cầm điện thoại di động bấm số của Mạc Vũ xong cho lên tai.

"Diệp, tôi chỉ thấy có một nhân vật khả nghi thôi."

Lăng Diệp rất tin tưởng vào năng lực của Mạc Vũ. Người thoát khỏi tầm tay của hắn, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay:

"Bây giờ hắn đang ở đâu?"

"Từ cửa chính của khách sạn, cậu quẹo phải sẽ nhìn thấy ngọc thụ lâm phong (*) tôi đây. Tôi."

(*)“Ngọc thụ lâm phong” nghĩa là “cây ngọc đón gió” ~ Âm chỉ người con trai có nét đẹp oai phong, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh chẳng những không bị đổ mà càng đẹp hơn.

Lăng Diệp cúp máy, nhét điện thoại vào trong túi quần, ôm Úc Hàn Yên đi vào thang máy.

Úc Hàn Yên nhìn người đàn ông chết trong tư thế vô cùng thê thảm, mặt vẫn không biến sắc. Cô nhìn đôi mắt người kia lúc chết vẫn không nhắm lại, gật đầu nói:

"Là Thanh Nha."

"Thanh Nha?! Cô nói hắn là Thanh Nha?" Mạc Vũ đá hai cái vào chân người chết, khó tin hỏi.

Úc Hàn Yên nháu mày, nhẹ giọng đáp:

"Rất kỳ quái sao?"

Mạc Vũ giờ chân lên, gào khóc:

"Đương nhiên là kỳ quái rồi! Sao tự nhiên các người lại đối đầu với người của tổ chức sát thủ hàng đầu? Lúc tôi không có mặt đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn nhìn Lăng Diệp đang đứng phía sau ôm Úc Hàn Yên, chất vấn:

"Diệp! Chúng ta không phải là anh em sao?! Gặp nguy hiểm lại không cùng chung hoạn nạn, cậu xem tôi là người như thế nào hả?"

Lăng Diệp bất đắc dĩ thở dài một cái, day day ấn đường nói:

"Bây giờ không phải là cậu cũng đang ở đây rồi sao?"

Úc Hàn Yên thấy Mạc Vũ định mở miệng, vội vàng lên tiếng:

"Anh ấy muốn anh được ở bên Thiên Nhất nhiều hơn."

Chuyện của Mạc Vũ và Thiên Nhất lúc trước cô đã nghe Tề Ngôn nói qua, sau đó Diệp cũng kể lại sơ sơ, cho nên cô biết cũng tầm tạm.

Nhắc tới Thiên Nhất, Mạc Vũ liền trấn tĩnh lại, nhưng sắc mặt cũng không phải rất dễ coi. Mà cũng chỉ được trong nháy mắt, hắn lại trở nên hung dữ, nhìn Lăng Diệp tức giận nói:

"Chỉ một lần thôi, không được có lần sau như thế nữa!"

Nếu hỏi hắn, Thiên Nhất và Lăng Diệp ai quan trọng hơn, hắn sẽ trả lời không chút do dự là Lăng Diệp quan trọng hơn. Cũng không phải là hắn không thích Thiên Nhất, mà tình bạn giữa hắn và Lăng Diệp đã nhiều năm, vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, không một ai có thể thay thế được.

Dĩ nhiên, nếu đến một ngày nào đó người kia cũng thích hắn, thì câu đáp án của hắn có thể sẽ thay đổi. Nhưng mà, khả năng này,..... ha ha.

Úc Hàn Yên không bỏ sót bất kỳ biểu hiện nào trên khuôn mặt của Mạc Vũ. Cô dựa đầu vào vòm ngực to lớn của Lăng Diệp, nhìn về phía Mạc Vũ, nghiêm túc nói:

"Tôi không biết bề cong một người đàn ông thẳng sẽ khó khăn đến mức nào, nhưng tôi tin chắc, trong thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng."

Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên, gật đầu nói:

"Chân thành sẽ dồi dào được núi non."

Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ gọn sóng, hắn cười nói:

"Tại sao chúng ta lại đứng bên cạnh xác chết để nói chuyện phiếm vậy?"

Hắn dừng một chút, vuốt bụng thở dài:

"Rất lâu rồi tôi chưa được ăn sơn hào hải vị nha."

Khóe miệng Úc Hàn Yên hơi nhếch rất khó nhìn ra, người này đúng là.

Lăng Diệp ôm eo Úc Hàn Yên, vừa xoay người đi về phía phòng ăn, vừa cúi đầu hỏi:

"Tiểu Yên, em thích ăn gì?"

Mạc Vũ đi phía sau nhìn thấy hai người tương thân tương ái, ánh mắt hắn tràn đầy vui mừng cùng ngưỡng mộ.

Trong không khí truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Lăng Diệp:

"Cho người thu dọn sạch sẽ những chuyện vật vãnh, cùng xác chết kia đi."

Mạc Vũ nghe xong, vừa đi đằng sau hai người, vừa bấm một dãy số trên điện thoại, nói mấy câu xong, hắn cúp máy lại bấm một dãy số khác. Người đầu điện thoại bên kia lặng im không nói gì, hắn nói luôn:

"Xuống phòng ăn ăn trưa."

"Tôi tự ăn ở trong phòng là được rồi."

Sắc mặt Mạc Vũ hơi tối đi, hắn nhấn mạnh từng chữ một:

"Anh nói, xuống phòng ăn ăn trưa."

Người đầu điện thoại bên kia chần chờ mấy giây, rất không cam tâm tình nguyện nói:

"Ừm."

không biết có phải vì vụ giết người vừa xảy ra hôm nay đã hù đến đám du khách hay không, mà trong phòng ăn không có vị khách nào.

Lăng Diệp chọn bốn bốn người, tìm một vị trí cho Úc Hàn Yên ngồi xuống, sau đó mình cũng ngồi xuống cạnh cô, để lại hai vị trí đối diện cho Mạc Vũ và Thiên Nhất. Với tính cách của Mạc Vũ, nhất định sẽ đem Thiên Nhất từ đảo không người tới đây. Chỉ có điều Mạc Vũ không muốn để cho hắn gặp nguy hiểm nên mới tạm thời mới tách hắn ra.

Hai tay Mạc Vũ cầm hờ hững trong túi quần, dựa người vào bên cạnh cửa thang máy, chờ Thiên Nhất đi ra. Một phút sau, "ding" một tiếng, cửa thang máy mở ra. Gần như hắn chẳng cần nhìn, chỉ nghe thấy tiếng bước chân cũng xác định được người đi ra là Thiên Nhất.

Hắn đứng thẳng người lại, sau khi nói nhàn nhạt một câu "đi thôi", liền đi trước dẫn đầu.

Thiên Nhất hơi sững sốt một chút, đối với sự lạnh nhạt của hắn có chút không thích ứng lắm. Trước kia không phải ánh mắt của hắn lúc nào cũng dính chặt vào người mình, không chịu rời đi sao? Thế nhưng hôm nay từ đầu đến cuối hắn cũng chẳng nhìn mình lấy một cái. Khóe miệng Thiên Nhất giật giật, có lẽ hắn đã chán ngán mình rồi.

Nhưng mà, tại sao trong lòng mình lại có một loại cảm giác giống như "khó chịu" vậy?

Đây là lần đầu tiên Úc Hàn Yên nhìn thấy Thiên Nhất. cô vẫn rất tò mò, không biết đến tột cùng người có hình dáng như thế nào mà có thể làm cho một người đàn ông "thẳng" như Mạc Vũ lại cam tâm tình nguyện trở thành công được. Sau khi nhìn thấy hình ảnh chân thật, cô không thể không thừa nhận người kia quả thật là có khả năng này.

Phía xa lộ ra khuôn mặt baby, già trẻ ăn sạch của Thiên Nhất, làn da trắng nõn, mịn màng, dáng người dong dỏng. Bản thân hắn cũng không lùn - cao 1m78, nhưng so với chiều cao 1m90 của Mạc Vũ ngay lập tức hắn liền có vẻ nhỏ xinh, khiến người khác phải yêu thương.

Thiên Nhất bị nhìn chăm chăm mặt liền đỏ lên, hơi núp phía sau Mạc Vũ.

Lăng Diệp vô cùng khó chịu đưa bàn tay thon dài ra che tầm mắt trần trụi của Úc Hàn Yên lại. Trước ánh mắt dò hỏi của cô, anh ghen ghét nói:

"Anh không đẹp bằng hắn?"

Úc Hàn Yên thầm kêu không xong rồi. cô vội vàng nặn ra một nụ cười, nịnh hót:

"Sao có thể chứ! Khắp thế gian này, không thể tìm thêm được người nào đẹp trai bằng anh!"

Khóe miệng Mạc Vũ giật giật, coi như không nhìn thấy hai người phía đối diện.

Thiên Nhất đứng bên cạnh chiếc ghế khác, nhìn về phía Lăng Diệp và Úc Hàn Yên, dùng giọng trong trẻo, cung kính nói:

"Chào tổng giám đốc, chào phu nhân."

Lăng Diệp gật đầu, mặt không có quá nhiều biểu cảm. Úc Hàn Yên nhiệt tình chào hỏi:

"Thiên Nhất đứng không, ngồi đi."

Thiên Nhất nghe xong, kéo ghế ra, ngồi ngay ngắn xuống.

Úc Hàn Yên hứng trí bùng bùng, nói:

"Gọi tôi là chị dâu là được rồi. Đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy."

Mặt Thiên Nhất đỏ bừng. Đối với Mạc Vũ, hắn có thể tùy ý hành động hay biểu đạt theo suy nghĩ của mình, nhưng đối với người khác hắn lại không biết nên nói gì.

Mạc Vũ uống một ngụm nước, đặt ly xuống bàn, giải vây cho Thiên Nhất:

"Chị dâu, cô đừng có hù cho người của tôi chạy mất chứ."

Mặt Thiên Nhất càng đỏ hơn. Hắn đặt hai tay lên trên đầu gối, cúi đầu nhìn chằm chằm khăn trải bàn, bộ dáng giống như nàng dâu nhỏ đi gặp bố mẹ chồng vậy...

Tay trái Lăng Diệp đặt lên vai phải của Úc Hàn Yên, nhìn về phía Mạc Vũ, lạnh lùng nói:

"Nếu hắn bỏ chạy thì đó là do cậu không có bản lĩnh."

Mạc Vũ sờ sờ chóp mũi, sáng suốt chọn cách im lặng, sau đó chuyển tầm mắt lên trên quyền thực đơn.

Hắn chọn vài món xong quay nhìn sang Thiên Nhất, nhàn nhạt hỏi:

"Còn muốn ăn gì nữa không?"

Thiên Nhất lắc đầu một cái, nhỏ giọng đáp: "không."

Mạc Vũ nghe thấy giọng nói của hắn, không khỏi nhìn chăm chăm đối phương. Hắn phát hiện ra, biểu tình trên khuôn mặt Thiên Nhất hôm nay phong phú hơn bất kỳ lúc nào, cũng không còn cái bộ dạng xa cách hắn nữa.

Xem ra sau này hắn phải tích cực dẫn Thiên Nhất tham gia tụ tập như thế này mới được....

Úc Hàn Yên ăn xong, đứng dậy ngồi lên trên đùi Lăng Diệp. cô vòng hai tay qua cổ anh, ghé sát vào tai anh thầm thì:

"Chúng ta làm gương cho bọn họ một chút!"

Làm gương? Lăng Diệp nhú mày, suy nghĩ một lúc, sau đó vòng tay trái qua chiếc eo thon nhỏ của cô, tay phải xuyên qua tóc giữ lấy gáy cô, nhắm thẳng vào bờ môi mềm mại đỏ mọng của cô, hùng hồn hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thân phận thực sự của kẻ đứng sau

Hai mắt Úc Hàn Yên trừng lớn, vẻ mặt khó tin nhìn Lăng Diệp. Cô nói làm gương chỉ là ôm thôi chứ! Thế nhưng anh.

Thiên Nhất vừa uống nước lọc nhìn thấy cảnh này liền bị sặc, cả khuôn mặt hắn đỏ bừng lên. "Khụ khụ".

Mạc Vũ lập tức đưa tay ra sau lưng hắn, định vỗ lưng cho hắn, nhưng nghĩ tới việc Thiên Nhất không cho phép mình động chạm thì hơi chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn làm như vậy. Hắn dùng tay phải vỗ nhẹ lên lưng Thiên Nhất, tay trái cầm chiếc khăn ăn sạch lau miệng cho đối phương.

Trong lúc lơ đãng Thiên Nhất bất giác ánh mắt đầy dịu dàng của Mạc Vũ. Hắn hốt hoảng chuyển tầm mắt đi hướng khác, đồng thời cầm chiếc khăn ăn trong tay Mạc Vũ, tự lau cho mình.

Lúc Thiên Nhất bị sặc nước Úc Hàn Yên đã định quay lại nhìn, nhưng bị người nào đó dùng sức mạnh giữ đầu cô cố định, khiến cô không thể nhúc nhích được, chỉ có thể đón nhận sự nhiệt tình của anh. Nghĩ đến hai người đối diện đang nhìn hai người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên đỏ ửng như con tôm luộc, nhiệt độ cũng lên cao đến kinh người, giống như lửa đốt.

Mạc Vũ thu hồi hai tay lại, dựa lưng vào ghế, đôi mắt đào hoa nhìn về phía hai người đang ôm hôn cuồng nhiệt kia, uất ức nói:

"Hai người đây là đang coi thường người đang cô độc lẻ loi như tôi?"

Lăng Diệp buông Úc Hàn Yên ra, lạnh lạnh nói:

"Không phải bên cạnh cậu cũng có người đó sao?"

Hai tay Úc Hàn Yên vẫn nắm chặt áo Lăng Diệp, dựa lưng về phía Thiên Nhất và Mạc Vũ, chờ nhiệt độ trên mặt mình giảm xuống.

Thiên Nhất ngồi ngượng ngùng ở chỗ của mình, đi không được mà không đi cũng không xong.

Mạc Vũ nhếch nhếch khóe môi tự giễu, cũng chẳng thèm quan tâm người trong cuộc đang ngồi cạnh mình, nói thẳng thừng:

"Hắn sống chết cũng không cho tôi đụng vào, tôi có biện pháp gì đây."

Lăng Diệp cũng coi như đối phương không tồn tại, mặt không biến sắc dạy dỗ Mạc Vũ:

"Cậu không biết dùng sức mạnh sao? Mạnh mẽ sẽ thành quen."

Úc Hàn Yên liếc mắt không nói gì. Cô không nghe thấy gì, không nghe thấy gì.

"Cái đó, tôi đi vệ sinh."

Thiên Nhất đứng phắt dậy, cúi đầu nhìn xuống chân mình, nhỏ giọng nói.

Hắn thật sự không ở lại nổi nữa rồi, nội dung cuộc đối thoại của bọn họ quá.

Mạc Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, nhàn nhạt đáp:

"Đi đi."

Hắn đương nhiên biết Thiên Nhất thực sự không phải đi vệ sinh, mà là muốn bỏ chạy đỡ phải ở lại đây xấu hổ, nhưng mặc dù hiểu rõ như vậy, Mạc Vũ cũng không ngăn cản việc Thiên Nhất đi.

Mạc Vũ nhìn theo bóng lưng hốt hoảng, bỏ chạy của Thiên Nhất mấy giây, sau đó chuyển tầm mắt lên trên người Lăng Diệp, vẻ mặt mập mờ cười nói:

"Diệp, cậu cũng dùng cách này để bắt được chị dâu sao?"

Úc Hàn Yên bất ngờ xoay người lại, mặt đỏ bừng, hung dữ nhìn chằm chằm Mạc Vũ, tức giận nói:

"Mạc Vũ, có phải anh muốn ăn đòn? Ngay cả tôi cũng dám trêu đùa?!"

Cô dừng một chút, giọng đã trở nên bình thản hơn, nói:

"Không phải anh nên qua đó xem thế nào sao?"

Mạc Vũ sững sờ một lúc, khóe miệng giật giật, khổ sở nói:

"Đi thì có thể sẽ thế nào chứ?"

Lăng Diệp "Hừ" nhẹ một tiếng, nói châm chọc không chút nề tình:

"Tôi không biết cậu đã trở nên yếu đuối như thế này từ lúc nào đấy."

Mạc Vũ nghe xong, lại nghĩ một hồi. Có vẻ như mình đã không đủ mạnh đối với Thiên Nhất thì phải, thế nên mới để cho hắn có cơ hội tự thu mình vào trong thế giới của hắn. Một khi đã vậy thì phải làm mạnh mới được, để cho hắn không còn chỗ để trốn nữa. Mạc Vũ nghĩ vậy, khôi phục lại bản tính của mình, đứng dậy, sau khi nói một câu "Tôi đi xem một chút" liền ra khỏi chỗ ngồi.

Úc Hàn Yên nhìn bóng lưng di chuyển thần tốc của Mạc Vũ, lẩm bẩm:

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ."

Lăng Diệp đem môi tiến tới bên tai Úc Hàn Yên, ngậm vành tai tinh xảo của cô, nói thì thầm bóng gió:

"Em có lòng quan tâm lo lắng cho người khác như vậy, không bằng lo lắng cho mình một chút đi."

Úc Hàn Yên khẽ cau mày, quay đầu nhìn Lăng Diệp, dùng giọng đầy nghi ngờ hỏi:

"Em thì sao hả? Tại sao em phải lo lắng cho mình?"

Lăng Diệp hôn mỗ lên môi cô, đôi tay nóng rực vuốt ve trên eo cô, giọng đầy từ tính đáp:

"Anh phát hiện, cái kia của em đã hết rồi." Tôi nay không ăn em thì uống cho kiếp đàn ông của anh!

Rặng mây đỏ trên mặt Úc Hàn Yên vừa tan đi, lại quay trở lại. Giọng cô có chút cà lăm, nhỏ giọng hỏi:

"Anh... anh muốn thế nào?"

Lăng Diệp nhũ mày, bung ly nước lên uống một ngụm, vẻ mặt thành thật nói:

"Điều này không phải là đã rất rõ rồi sao? Cho em không xuống được giường."

"." Úc Hàn Yên đột ngột đứng dậy, ngồi lại vị trí của mình, sau khi hắng giọng một cái, nghiêm trang nói:

"Đúng rồi, tôi nay em muốn đi chăm sóc Dany. Tề Ngôn đã chăm sóc cô ấy một ngày rồi, chắc chắn cần phải nghỉ."

Lăng Diệp liếc thấy nhân viên phục vụ bung đồ ăn đi tới, vừa chậm rãi cầm khăn ăn, vừa lơ đãng nói:

"Nếu ngay cả một người phụ nữ hán chằm cũng không nổi, vậy hán cũng chẳng có tư cách để có được cô ấy."

Anh dùng mấy giây, bổ sung thêm:

"Cho dù hai ngày hai đêm Ngôn không ngủ, cũng chẳng có bất kỳ vấn đề gì cả."

Xem ra lần này đến phiên Úc Hàn Yên phải lo lắng rồi. Cô đứng vụt dậy, nói câu "Em đi vệ sinh", liền đi như chạy.

Lăng Diệp dùng đôi mắt đen không thấy đáy canh chừng bóng lưng của cô, khóe môi nhếch lên đẹp mắt.

Úc Hàn Yên xoay người dựa vào vách tường, thở phào một cái, nhẹ nhẽo vỗ ngực mình, cuối cùng cũng không còn cảm thấy ánh mắt nóng rực của Lăng Diệp theo sau nữa. Cô đợi 30 giây sau để mình bình tĩnh lại, mới tiếp tục đi về phía nhà vệ sinh.

Đột nhiên một hồi âm thanh khiến người khác phải tai độ tim đập lộn vào tai cô. Cô men theo hướng tiếng động phát ra, nhìn thấy trước nhà vệ sinh nam Mạc Vũ đang đè Thiên Nhất lên trên tường, hôn không ngừng. Thiên Nhất bị ép ngẩng đầu lên, sắc mặt đỏ ửng đón nhận nụ hôn nóng bỏng của người kia. Hai tay hắn đang đẩy lồng ngực Mạc Vũ ra, cũng dần dần rũ xuống, rất chậm còn mang theo chút chần chờ, đến gần phần eo Mạc Vũ.

Úc Hàn Yên vội thu hồi tầm mắt rình mò của mình lại, xoay người nhẹ nhàng rời đi, không dám gây ra tiếng động nào trong bầu không khí, chỉ sợ mình sẽ làm ảnh hưởng đến bọn họ. Quả thật Thiên Nhất đã có dấu hiệu tiếp nhận Mạc Vũ. Hắc hắc, Chuyện tốt! Chuyện tốt! Lúc này rõ ràng cô đã quên mất dự tính ban đầu của mình khi đi nhà vệ sinh rồi. Cô vừa nhìn thấy Lăng Diệp, liền nhào tới phía sau anh như một con chim nhỏ, hai tay đặt lên hai vai anh, tựa đầu vào mặt anh, về mặt tràn đầy hưng phấn, nhỏ giọng nói:

"Em vừa thấy Mạc Vũ và Thiên Nhất hôn nhau!"

Hình ảnh nam nam hôn nhau quả nhiên là vô cùng kích thích, so với cảnh nam nữ hôn nhau xem ra còn kích thích hơn nhiều, càng khiến người ta kích động hơn.

Lăng Diệp ưu nhã đặt dao nĩa xuống, xoay người ôm Úc Hàn Yên ngồi trong lòng mình, lại cầm dao nĩa lên lần nữa, xắt một miếng bò bít tết nhỏ đút vào miệng cô, chậm rãi nói:

"Anh có thể cho rằng đây là em đang gợi ý anh hôn em không?"

Úc Hàn Yên nghe thấy câu này, miếng thịt bò trong miệng không cẩn thận bị mắc vào trong cổ họng. Cô vội cầm ly nước, cũng chẳng thèm để ý nó là của ai, dốc vào trong miệng mình.

Lăng Diệp nhú nhú mày, đặt dao và nĩa xuống, để Úc Hàn Yên ngồi thẳng trên đùi mình, tay trái vừa nhẹ vuốt lưng cho cô, vừa trách cứ:

"Ăn từ từ thôi, không ai ăn tranh của em đâu."

". . . ." Úc Hàn Yên mở to đôi mắt sáng chói như vì sao trường Lăng Diệp một cái. Cô hít thật sâu vài ngụm không khí, chờ cho người xuôi xuôi xuống mới than thở:

"Đều là lỗi của anh! Toàn nói những từ ngữ kỳ cục."

Bàn tay to lớn của Lăng Diệp vẫn từ từ vuốt dọc theo sống lưng cô, dùng giọng dễ nghe nói:

"Ừ, vậy anh không nói những từ ngữ kỳ cục nữa, chúng ta thảo luận đi."

Trước ánh mắt thăm hỏi của Úc Hàn Yên, anh mở miệng nói:

"Em vừa uống ly nước anh đang uống dở."

Úc Hàn Yên liếc mắt, thờ ơ đáp:

"Vậy thì sao nào? Nước miếng của anh em cũng ăn rồi, chút chuyện nhỏ này có đáng gì."

Ánh mắt Lăng Diệp mờ ám, sau khi nói cực nhanh câu "Nếu đã ăn rồi thì cũng không ngại ăn thêm chút nữa chứ", liền bắt được môi cô, lại hôn lên.

Mạc Vũ cầm tay Thiên Nhất đi ra, nhìn thấy đúng cảnh này. Hắn dừng chân không bước tiếp nữa.

Thiên Nhất bị hắn cầm tay đi phía sau, không có cách nào thoát ra được, mặt cứ cúi gầm xuống không để ý đến động tác của hắn, nên vô tình đụng vào lưng hắn.

Mạc Vũ xoay người, cúi đầu nhìn Thiên Nhất, đôi mắt đào hoa lóe sáng, không nói hai lời lại hôn lần nữa.

"Ừm ừm. . . ." Giữa nơi công cộng Thiên Nhất giãy giụa lợi hại đến mức dị thường. Hắn khép chặt hàm răng, dùng sức đẩy Mạc Vũ ra.

Mạc Vũ dựa vào năng lực kiểm soát mạnh mẽ của mình, rời khỏi bờ môi hắn muốn ngừng mà không được, đặt cằm lên trên vai Thiên Nhất, thờ phỉ phò khó khăn, dùng giọng có chút khàn cùng chịu đựng nói:

"Em đừng cử động, để anh ôm em một lát. . . ."

Hôm nay đã là một tiến bộ rất lớn rồi, không thể hấp tấp gây lỗi được, cứ tiến hành theo tuần tự là được.

Thiên Nhất nghe xong, quả nhiên không cử động nữa, ngoan ngoãn để mặc Mạc Vũ ôm mình. Hắn cũng là đàn ông, biết tại sao cơ thể Mạc Vũ lại trong trạng thái căng thẳng. Hắn giương mắt nhìn lên phía trước, vừa vận nhìn thấy hai người đang ôm hôn trên ghế, nhiệt độ trên mặt không tự chủ được lại tăng cao, thảo nào Mạc Vũ lại đột nhiên xoay người hôn hắn.

Qua gần một phút, Mạc Vũ mới thả Thiên Nhất ra. Hắn cầm tay Thiên Nhất đi về phía hai người vẫn đang hôn nhau như trước, vừa kéo ghế cho Thiên Nhất, vừa cười nhạo:

"Diệp, cậu còn không buông chị dâu ra, cô ấy sẽ không thở được nữa đâu."

Úc Hàn Yên chột đầy Lăng Diệp ra, vùi đầu vào ngực anh giống như con đà điểu.

Lăng Diệp dùng ánh mắt lạnh lẽo thấu xương liếc xéo Mạc Vũ một cái, cầm dao và nĩa lên, điềm tĩnh xắt thịt bò, đồng thời lên tiếng:

"Cậu rảnh rồi như thế, vậy mang ít đồ ăn tối cho Ngôn đi."

Mạc Vũ vốn đang nghĩ ăn trưa xong sẽ cùng Thiên Nhất trở về phòng, cùng nhau trao đổi tình cảm, bây giờ lại thành thân nô dịch thì không khỏi ảo não, không có việc gì mình lại đi trừ chọc vào tên ma vương, nhưng mà Ngôn? Hắn nhìn Lăng Diệp, hỏi có chút kỳ quái:

"Ngôn cũng tới Đình Vô Danh rồi hả? Sao không thấy hắn?"

Lăng Diệp dứt một miếng thịt bò vào miệng Úc Hàn Yên, nhàn nhạt đáp:

"Hắn đang chăm sóc người ta trong bệnh viện."

Đầu lông mày Mạc Vũ nhú lại thành một chữ "Sông" (川). Ngôn chăm sóc người ta? Đúng là y thuật của Ngôn không ai sánh kịp, nhưng người đã được hắn chăm sóc cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mình một lần, Diệp một lần, chị dâu một lần, sau đó không còn ai nữa. Bây giờ ba người bọn họ đều ở đây rồi, vậy Ngôn ở bệnh viện chăm sóc ai? Mạc Vũ nhìn về phía Lăng Diệp, hỏi đầy nghi ngờ:

"Hắn đang chăm sóc ai trong bệnh viện?"

Lăng Diệp cũng chẳng đưa mắt lên đáp:

"Chẳng phải cậu đi rồi sẽ biết sao."

Anh nói xong, ưu nhã đưa một miếng thức ăn vào trong miệng mình, từ từ nhai rồi nuốt, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt buồn bực của người kia.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Vũ khốn khổ. Đây không phải là đang treo cổ con thèm thường của hắn sao? Haizz... Ai bảo hắn không biết trời cao đất rộng lại chọc vào người kia chứ?

Ăn trưa xong, Lăng Diệp và Úc Hàn Yên mười ngón tay đan xen nhau, nhàn nhã ra khỏi phòng ăn, để lại Mạc Vũ và Thiên Nhất sau lưng.

Mạc Vũ đưa tay vẫy một nhân viên phục vụ, điểm tên vài món ăn dọn dồ:

"Cho vào hộp giữ nhiệt."

Đột nhiên Thiên Nhất có chút không thoải mái. Những tên món ăn được điểm ra cũng đủ biết mức độ thân thuộc của Mạc Vũ và Tê Ngôn như thế nào. Thiên Nhất nói: "Tôi về phòng trước đây", sau đó đứng dậy định rời đi.

Mạc Vũ giữ tay hắn lại, kéo hắn vào ngực mình, cũng chẳng để ý đến sự vùng vẫy của hắn, không thả cho hắn đi.

Ở bên này, sau khi Lăng Diệp đưa Úc Hàn Yên trở về phòng. Anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, sau đó lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, bật một đoạn ghi âm lên.

Hai chân Úc Hàn Yên vắt chéo đặt trên ghế sofa, dựa đầu vào đùi anh, chăm chú nghe nội dung cuộc đối thoại. Từ lúc điện thoại phát ra câu nói đầu tiên, cô đã biết đó là giọng của ai rồi.

Lúc nghe thấy một giọng đàn ông khác, hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói:

"Nhan Hạo."

Nghe xong đoạn ghi âm, giọng Úc Hàn Yên mang theo chút lạnh lẽo:

"Đúng là Nhan Hạo đã bỏ ra 10 tỷ Dollar mua mạng của anh."

cô dùng một chút, nghiêm túc hỏi:

"Anh giới quyền quý bạch đạo và hắn giới quyền quý hắc đạo thì có ân oán gì chứ?"

Cho dù Nhan Hạo muốn động thủ thì cũng chỉ có thể động thủ với Liệt Diễm nha, chẳng lẽ hắn đã biết Lăng Diệp và Liệt Diễm chỉ là một người?

Lăng Diệp cúi đầu nhìn người trong ngực, lên tiếng không chút do dự:

“Có.”

Úc Hàn Yên sững sốt một chút, lẩm bầm:

“Ăn oán gì?”

Lăng Diệp thâm tình nhìn khuôn mặt Úc Hàn Yên, đưa tay phải lên dùng ngón tay như có như không vuốt ve bờ môi đỏ mọng mềm mại của cô, đáp:

“Anh giành người phụ nữ trong lòng của hấn.”

Dựa theo tính cố chấp của Nhan Hạo, thứ hấn đã nhìn được, bắt luận như thế nào hấn cũng phải giành giật bằng được về tay mình.

Từ trước đến giờ Diệp chỉ có duy nhất một mình mình, vậy..... Úc Hàn Yên suy nghĩ một lúc, dùng ngón tay chỉ vào mình, khó tin hỏi:

“Em?”

Lăng Diệp gật đầu, cong môi lên, hỏi ngược lại:

“Trừ em ra còn có ai có khả năng này nữa?” Làm cho mấy người đàn ông tôn quý nhất trên thế giới đều phải nghiêng ngả.

Nhớ lại lúc trước Lăng Diệp chỉ mới nhìn thấy Bạch Triết Hiên ham muốn mình, thiếu chút nữa cô đã bị anh ăn sạch rồi. Úc Hàn Yên vội vàng nói:

“hấn thích em cũng chẳng có chút quan hệ nào! Nếu như nhất định phải nói giữa em và hấn có quan hệ gì, thì đó chính là hấn là kẻ thù của em!”

Lăng Diệp nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của cô buồn cười. Anh bế bồng cô lên, vừa đi về phía phòng ngủ vừa nghiêm túc nói:

“Anh vẫn nghĩ là, nên để cho em ngồi vững thân phận ‘người phụ nữ của anh’ đã.”

Úc Hàn Yên đỏ mặt, nói lảng sang chuyện khác:

“Sao anh có được đoạn ghi âm này?”

Bước chân Lăng Diệp vẫn không ngừng, đáp:

“Anh sao chép từ điện thoại di động của Thanh Nha.”

Úc Hàn Yên tiếp tục hỏi:

“Vậy anh định đối phó với Nhan Hạo như thế nào?”

Lăng Diệp đặt cô lên trên giường, vừa từ từ cởi cúc áo vừa nhìn cô nói:

“Đây cũng không phải là chuyện một đôi lời đã có thể nói rõ. Còn có vấn đề gì nữa không?”

Đại não Úc Hàn Yên nhanh chóng xoay tròn. Cái đầu lúc bình thường không tệ, bây giờ lại không thể tìm ra được vấn đề gì để hỏi đối phương.

Lăng Diệp ném chiếc áo sơ mi xuống đất, chống tay chân xuống giường, giam hãm cô ở dưới thân mình, dùng giọng hơi khàn khàn nói:

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, vậy anh bắt đầu tận hưởng đây.”

Úc Hàn Yên hốt hoảng mở miệng muốn cự tuyệt, lại bị cái lưỡi linh hoạt của đối phương thừa cơ chui vào kẽ hở. cô nhắm mắt thuận theo, biết chuyện này bắt buộc phải làm cũng không giãy giụa nữa.

Cả một buổi chiều, trong phòng ngủ chỉ là những âm thanh khiến người nghe phải tai đỏ tim đập, xen kẽ trong đó thì thoảng còn có những tiếng khóc nức nở, cầu xin cùng tiếng nỉn chửi của Úc Hàn Yên.

“Diệp, em không làm.....”

“Diệp, em thật sự không làm được nữa.....”

“Lăng Diệp! Cái tên cảm thú này!”

“Lăng Diệp! Em ghét anh!”

Tầng 25 bệnh viện, trong phòng VIP xa hoa.

Tề Ngôn ngồi bên giường nhìn Dany đang nhắm nghiền hai mắt mặt đầy phức tạp. Hấn thật sự không nghĩ ra, tại sao cô lại đẩy hấn ra. Dù sao thì bọn họ

cũng không thân quen không phải sao? Thậm chí còn có thể nói là nhìn nhau là thấy ghét.

Đột nhiên tiếng chuông cửa đã được xử lý đặc biệt vang lên. Tề Ngôn nhìn Dany một cái, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng, đi đến bên cửa lớn, nhìn thấy hình ảnh hiển thị trên màn hình, hắn không tự chủ được nhú mày mở cửa ra.

Mạc Vũ vừa vào cửa liền nhét túi đồ ăn đang cầm trên tay phải vào tay Tề Ngôn, sau đó đổi khách thành chủ kéo tay Thiên Nhất đang không được tự nhiên ngồi lên chiếc ghế sofa bằng da thật trong phòng khách.

Tề Ngôn đóng cửa, đặt túi đồ ăn trong tay lên trên bàn, sau đó lấy thức ăn ra ngồi trên ghế sofa tự nhiên ăn đồng thời hỏi:

"Sao hai người lại tới Đình Vô Danh?"

Mạc Vũ vắt chéo hai chân lên nhau, tựa người vào ghế sofa đáp:

"Điều này không phải đã rõ như ban ngày rồi sao? Không có lệnh của Diệp, sao tôi dám rời khỏi đảo không người?"

Hắn vuốt ve bàn tay mềm mại không xương của Thiên Nhất, nhìn Tề Ngôn nghiêm túc hỏi:

"Cậu ở đây chăm sóc ai?"

Mặc dù hắn có thể tự mình đi vào trong xem rút cuộc người kia là thần thánh phương nào, nhưng hắn vẫn muốn tự Tề Ngôn nói ra.

Tề Ngôn sững sờ một chút, nói tên:

"Dany."

Mạc Vũ rất không hài lòng khi Thiên Nhất vẫn xa cách với mình. Hắn đưa tay trái ôm lấy eo đối phương, kéo người kia lại gần mình, đồng thời nhú mày hỏi:

"Là nữ?"

Tề Ngôn gật đầu một cái, giải thích:

"Cô ấy đã cứu tôi."

Mạc Vũ nhìn Tề Ngôn chăm chăm một lúc, cười thâm sâu hỏi:

"Tôi có thể nhìn xem cô ấy trông như thế nào được không?"

Tề Ngôn nuốt miếng thức ăn vào, cự tuyệt không chút do dự:

"Không được, cậu sẽ mang vi khuẩn vào cho cô ấy."

". . . ." Khóe miệng Mạc Vũ giật giật, đúng là thấy sắc quên bạn.

Đột nhiên Tề Ngôn đem tầm mắt chĩa về phía Thiên Nhất đang không được tự nhiên, thấp giọng hỏi:

"Vũ có đối xử tốt với cậu không?"

Thiên Nhất không ngờ đề tài lại đột nhiên chuyển đến mình, hắn im lặng mấy giây, nhỏ giọng đáp:

"Tốt."

Xem như là tốt đi? Mặc kệ mình có đối với hắn như thế nào, hắn cũng đều nhẫn nhịn không chạm vào người mình.

Tề Ngôn đưa một miếng thức ăn vào trong miệng, nói:

"Nếu hắn đối với cậu không tốt, hãy nói với Diệp, Diệp sẽ trừng trị hắn."

". . . ." Không chơi bán rẻ anh em như vậy chứ.

Thiên Nhất cúi đầu nhìn xuống dưới đất, đáp:

"Được."

Mạc Vũ ôm Thiên Nhất đứng dậy, cúi đầu nhìn Tề Ngôn nói:

"Vậy chúng tôi về khách sạn, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi."

Tề Ngôn gật đầu một cái, nói:

"Cứ tự nhiên."

Ra khỏi phòng bệnh VIP, lúc đi vào thang máy Mạc Vũ đề Thiên Nhất lên trên vách tường, nhìn hấn nghiêm túc hỏi:

“Hiện tại em khó chịu gì hả?”

Thiên Nhất khẽ trừng lớn hai mắt, có chút không thể tin được, thế mà đối phương vẫn nhìn ra tâm tư của mình?

Hấn nhìn Mạc Vũ, thật bình tĩnh nói:

"Tại sao anh lại thích tôi? Cảm thấy mới mẻ, thích đùa?"

Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ phủ chút lạnh lẽo, hấn nói có chút tức giận:

"Anh nhớ là anh cũng không có nói với em những lời như thế. Anh đối với em không phải là cảm hứng nhất thời, cũng không phải là tâm lý muốn đùa vui, mà là anh thật lòng muốn ở cùng với em."

Hấn dừng một chút, tiếp tục nói:

"Đừng hỏi anh thích em ở điểm nào, bởi vì anh cũng không biết. Trước đó anh cũng không giải thích được tại sao mình lại thích em."

Đối mặt với ánh mắt của hấn, dĩ nhiên Thiên Nhất cũng không hề sợ hãi, hay lo ngại có thể hấn sẽ động thủ với mình, nhàn nhạt nói:

"Tôi cảm thấy Tề Ngôn ưu tú hơn tôi nhiều."

Mạc Vũ gật đầu gần như không hề do dự, nói theo thực tế:

"Đúng vậy."

Hấn nhìn nét mặt Thiên Nhất đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, lẩm bẩm có chút ngập ngừng:

"Em ghen?"

Thiên Nhất bất ngờ đẩy người đang đè ép mình ra, nhìn cửa thang máy đáp:

"Anh đối với người ta như thế nào không có bất kỳ quan hệ gì với tôi."

Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ lóe lên tia cười. Hấn cũng chẳng quan tâm đến thái độ cùng giọng nói của Thiên Nhất, không để ý đến sự giãy giụa của đối phương, ôm đối phương vào trong ngực, nói:

"Em hãy để cho lòng mình rộng mở đi, anh sẽ không thích Ngôn. Còn về vấn đề ưu tú này, thì càng không thể giải thích được rồi. Anh thích cá nhân em, chẳng liên quan gì đến việc ưu tú cả."

Úc Hàn Yên bị dây vò một buổi chiều, cuối cùng ngủ mê man. Chờ đến lúc cô mở mắt ra thì trên người đã được mặc vào chiếc váy ngủ. Đường như trong lúc mơ màng, một tên cầm thú nào đó đã bế cô vào phòng tắm. Cô nằm trên giường không nhúc nhích, cặp mắt xoay tròn không ngừng, nhưng lại không tìm thấy tên đầu sỏ đã hành hạ cô trở thành cái dạng này đâu.

Cô thử gọi "Diệp" thăm dò, ngay tức khắc lại bị chính giọng nói của mình hù cho sợ, giọng nói là kết quả của quá độ.

Lăng Diệp nghe thấy tiếng động, cúp điện thoại không chút do dự, vừa sai bước đi vào phòng ngủ vừa đáp:

"Anh đây."

Úc Hàn Yên nhìn người nào đó tinh thần sáng láng, tức giận muốn trào lên. Tại sao cơ thể của mình giống như bị xe đè nát, còn tâm trạng người kia lại phơi phới như vậy?!

Lăng Diệp cúi người đỡ cô dậy, để cô dựa vào trong ngực mình, dùng tay bóp bóp vòng eo ếch của cô, dịu dàng hỏi:

"Đói chưa?"

Úc Hàn Yên còn chưa kịp lên tiếng cái bụng đã hết sức phối hợp kêu lên hai tiếng, đưa cô vào cảnh xấu hổ vô cùng.

Lăng Diệp cười ra thành tiếng rất vô liêm sỉ. Tiếng cười của anh nghe tràn ngập từ tính, hấp dẫn đến dị thường. Anh bế Úc Hàn Yên lên, vừa đi tới bàn ăn, vừa nói:

"Anh đã gọi người mang bữa tối lên đây, rất nhanh sẽ có."

Không nằm ngoài dự liệu của anh. Anh vừa đặt Úc Hàn Yên lên trên ghế thì tiếng chuông cửa vang lên.

Lăng Diệp hôn mỗ lên đôi môi đỏ mọng của Úc Hàn Yên, nói:

"Anh đi mở cửa."

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, rất ra dáng nữ vương ngồi trên ghế chờ đồ ăn mang tới.

Nhân viên phục vụ đều là những người đã được trải qua lớp huấn luyện nghiêm khắc, biết cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn. Ngoài lúc đầu hần nhìn Úc Hàn Yên mỉm cười một cái, sau đó không hề có bất kỳ ánh nhìn nào khác đặt trên người cô, chỉ rất yên phận đặt từng món ăn một lên trên bàn.

Sau khi nhân viên phục vụ đi, Lăng Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Úc Hàn Yên. Anh ôm cô ngồi lên trên đùi mình, rất kiên nhẫn đợi cho cô ăn.

Úc Hàn Yên thấy anh không ăn, dùng giọng có chút khàn khàn hỏi:

"Anh không ăn sao?"

Lăng Diệp nuốt một miếng thức ăn vào trong miệng cô, dịu dàng đáp:

"Anh đã ăn rồi."

Úc Hàn Yên nghĩ đến cả buổi chiều mình bị lấn qua lấn lại thành thê thảm như thế này, khề rủa:

"Cầm thú."

"." Khóe miệng Lăng Diệp hơi gật gật, đối với người phụ nữ của mình thì trở thành cầm thú không phải là chuyện rất bình thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tự tập cùng một chỗ

Sáng ngày hôm sau, trong lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên Úc Hàn Yên cảm thấy cả người không được thoải mái, dường như có thứ gì đó đang làm loạn trên người cô. Cô bực mình mở hai mắt ra, nhìn thấy "tên đầu sỏ" gây chuyện ở ngay trước mắt – bàn tay đàn ông.

Cô hất tay người kia ra, nhắm mắt lại, xoay người tiếp tục ngủ.

Đáy mắt Lăng Diệp xẹt qua một tia cười, lại đặt tay lên người đối phương châm lửa.

Úc Hàn Yên tức giận vô cùng. Cô nắm lấy một cái gối bên mép giường ném thẳng về phía Lăng Diệp, khề gầm lên:

"Anh có để cho em ngủ không hả!"

Lăng Diệp đỡ chiếc gối vút qua một bên, đưa tay xoay người Úc Hàn Yên lại, khiến cô đối mặt với mình, sau khi nói cực nhanh câu "Không", liền lật người đè lên cô.

Đối diện với con người màu xanh lục của anh, da đầu Úc Hàn Yên Úc liền tê dại. Cô chớp mắt hai cái, nững nịu:

"Diệp ~ thất lưng em đau ~"

Lăng Diệp khựng lại. Ngay lúc Úc Hàn Yên tưởng rằng anh sẽ tha cho mình, anh nói:

"Không sao, làm mấy lần sẽ hết đau."

.....

Một hồi lâu sau, Lăng Diệp đã được ăn no đầy đủ, tinh thần phấn chấn rời khỏi phòng ngủ, để lại người nào đó nằm không nhúc nhích trên giường.

"Bang chủ, người của chúng ta phát hiện, người của Nhan gia cũng đang đuổi giết người của tổ chức sát thủ hàng đầu."

Trong thư phòng, Lăng Diệp ngồi trên ghế trước bàn làm việc nghe thấy thông tin này, trên mặt không lộ ra bất kỳ vẻ ngạc nhiên nào. d«đ-l-q»đ Anh

lạnh nhạt nói:

"Dù sao mục đích cũng giống nhau, cứ mặc kệ người của hấn."

"Dạ, Bang chủ."

Lăng Diệp suy nghĩ một lúc, lên tiếng hỏi:

"Hai ngày nay Nhan Hạo có rời khỏi trụ sở của Nhan gia không?"

"Sáng sớm nay hấn đã tự lái máy bay tư nhân của mình ra khỏi trụ sở Nhan gia rồi, đích đến là Đảo không người."

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp toát lên vẻ lạnh lẽo, căn dặn:

"Giám sát chặt chẽ tất cả các thế lực của Nhan gia, có động tĩnh gì báo cáo ngay lập tức."

"Dạ, Bang chủ."

Lăng Diệp cúp điện thoại, tay phải đỡ cằm, mắt hơi khép khép, trầm tư mấy giây sau đó đứng phắt dậy đi vào phòng ngủ. Anh cúi người xuống, ghé vào tai người nào đó, nhỏ giọng nói:

"Tiểu Yên, giờ chúng ta về nhà thôi."

Không phải anh sợ Nhan Hạo, mà là trong tình huống quang minh chính đại này, hai người bọn họ cũng không thể gây sức ép cho đối phương được. Đã vậy thì cần gì phải chạm mặt, tránh cho bảo bối của anh bị người ta nhìn chăm chăm.

Hai mắt Úc Hàn Yên vẫn nhắm chặt không mở, chỉ có đôi lông mày hơi nhíu lại, hai tay giờ ra giữa không trung.

Lăng Diệp buồn cười nhìn vẻ lười biếng của người kia. Anh đứng thẳng người dậy, đi tới trước tủ treo quần áo chọn cho cô một chiếc áo sơ mi trắng dài tay, một chiếc quần âu dài màu tro, và bộ đồ lót màu da. Anh quay người trở lại, cẩn thận thay đồ cho người trên giường xong bẽ cô lên rồi đi.

Nhưng điều anh không ngờ là, vừa ra đến đại sảnh khách sạn liền chạm mặt với Nhan Hạo.

Lăng Diệp làm bộ như không biết hấn, bẽ người kia đi qua người hấn.

Nhan Hạo nhìn thấy người tới, cười yêu nghiệt, lấy thân chặn đường đi của đối phương, đồng thời giọng mang theo chút lạnh lẽo nói:

“Tổng giám đốc Lăng đúng là người hay quên nha. Anh không nhớ ra tôi sao?”

Đối diện với con người màu lam sâu thẳm thẳm như đại dương của Nhan Hạo, ngoài mặt Lăng Diệp cười nhưng trong lòng không cười đáp:

“Hóa ra là Nhan đương gia. Tôi lại tưởng ai có mắt như mù lại chặn ngang đường của tôi chứ.”

Anh dừng một lúc, cúi đầu nhìn Úc Hàn Yên vẫn như cũ, nhắm chặt mắt không mở, lại nhìn Nhan Hạo tiếp tục nói:

“Người phụ nữ của tôi cần nghỉ ngơi, nên tôi không có thời gian rảnh rồi hàn huyên với anh, vậy hẹn gặp lại.”

Anh nói xong, lướt qua người Nhan Hạo đi về phía trước.

Nhan Hạo phát phát tay, sáu người đàn ông to lớn, mặc đồ đen đi giày da đứng phía sau hấn liền tiến lên, chặn lối đi của Lăng Diệp.

Sắc mặt của Lăng Diệp đã trở nên lạnh lẽo hơn mấy phần. Nếu không phải là anh không muốn làm người trong ngực bị đánh thức thì anh đã ra tay luôn rồi. Anh quay đầu nhìn về phía Nhan Hạo, giọng đã rất lạnh còn cực thấp, nói:

“không biết ý Nhan đương gia đây là gì?”

Nhan Hạo bước chậm rãi đến trước người Lăng Diệp, cúi đầu nhìn Úc Hàn Yên đang ngủ say trong lòng anh, trong mắt hấn tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, cười nói:

“không có ý gì cả, tổng giám đốc Lăng để người phụ nữ trong ngực anh ở lại là có thể đi được rồi.”

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật giễu cợt, nhẹ giọng nói: “Nhan đương gia cho rằng mấy người ở đây sẽ ngăn cản được tôi sao?”

Nhan Hạo nhíu mày, nhìn thẳng vào mắt Lăng Diệp, khẽ cười nói: “Nếu như anh là Liệt Diễm thì tôi không dám chắc lắm.”

hấn nhìn chòng chọc đối phương mấy giây, dùng giọng khêu gợi hỏi: “Anh phải sao?”

Lăng Diệp nghĩ đến ông nội mình, cuối cùng vẫn lên tiếng phủ nhận: “không ai quy định là chỉ có Liệt Diễm mới có thực lực này.”

thật ra anh giấu chuyện mình là Liệt Diễm với nguyên nhân rất đơn giản, anh sợ ông nội lo lắng. Nếu ông nội biết anh chính là Liệt Diễm, nhất định ông lúc nào cũng lo lắng cho sự an nguy của anh. Ông nội đã lớn tuổi như vậy, là cháu trai sao anh có thể để cho ông mình suốt ngày lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên được đây.

Chân mày Úc Hàn Yên càng lúc càng nhăn lại. cô vùi đầu vào ngực Lăng Diệp, giống như để ngăn chặn tạp âm, đồng thời khó chịu nói: “Diệp, ồn ào quá.”

Có thể là vì cô đang trong cơn ngái ngủ, nên tiếng nói mang theo giọng mũi nồng đặc, còn mang theo cả chút lười biếng cùng nũng nịu.

Con mắt Nhan Hạo trở nên mù mịt, hấn lập lại lần nữa:

“Để cô ấy lại, tôi sẽ để anh bình yên vô sự rồi đi.”

Cùng với tiếng nói của hấn vừa dứt, sáu người đàn ông áo đen phía sau không hẹn mà đều rút súng ra, chĩa thẳng vào Lăng Diệp, làm cho nhân viên phục vụ trong khách sạn la hét chói tai từng hồi.

Úc Hàn Yên bực dọc dùng sức chúi chúi đầu vào lồng ngực vững chắc của Lăng Diệp, nhưng âm thanh bên tai vẫn vang lên không dứt, cuối cùng khiến cho cơn buồn ngủ của cô cũng biến mất. cô không nhịn nổi nữa mở hai mắt ra, thoát khỏi lồng ngực của Lăng Diệp đứng xuống đất, nhìn về phía phát ra âm thanh, quát: “Âm âm ỉ ỉ cái gì hả? Còn cãi qua cãi lại nữa tôi sẽ cắt hết lưỡi các người!”

Trong mắt Nhan Hạo thoáng qua một tia vui mừng. hấn đi tới trước mặt Úc Hàn Yên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô trước mặt, nói cảm thán: “cô gái, đôi mắt của em vẫn như trước, sáng chói như vì sao.”

Úc Hàn Yên nhìn thấy gương mặt đó hơi sững sốt. cô nhìn đánh giá tình huống xung quanh một lúc, rồi quay lại nhìn về phía Nhan Hạo, lạnh lạnh nói: “Cho nên?”

Nhan Hạo cười cười, đáp: “Em vẫn có thể làm người phụ nữ của tôi như trước.”

Úc Hàn Yên “Hừ” nhẹ một tiếng, nhìn hấn coi thường, lạnh lùng nói: “Đáng tiếc, anh không xứng làm người đàn ông của tôi.”

Lăng Diệp đưa tay vòng chặt eo thon của Úc Hàn Yên, ôm lấy cô, nhìn về phía Nhan Hạo dùng giọng lạnh thấu xương nói: “Nhan đương gia, anh cho tôi là người đã chết rồi sao?”

Úc Hàn Yên nhón chân lên, kề sát vào tai anh, hỏi nhỏ: “Nhan Hạo hoặc sáu người đàn ông kia, anh chọn cái nào?”

Lăng Diệp nghe hiểu ý cô, buông eo cô ra, cười đáp: “Đương nhiên chọn Nhan đương gia rồi.”

Thực lực của Nhan Hạo nhất định là với sức lực của sáu người đàn ông kia không thể sánh được. Cái khó khăn hơn, đương nhiên phải để anh rồi.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, không nói hai lời liền động thủ. Cô di chuyển đến bên cạnh người đàn ông mặc đồ đen gần mình nhất, tay trái chớp lấy cổ tay phải của hấn, để cố định không cho nhúc nhích, tay phải cực nhanh đoạt lấy khẩu súng của hấn, sau đó xoay người, chuyển ra phía sau hấn để hấn làm bìa chắn, ngăn chặn những viên đạn mảy người khác đang bắn tới.

Cùng lúc đó, Lăng Diệp tay không đối phó với Nhan Hạo. Các bộ phận trên cơ thể hai người đều đã được trải qua một thời gian huấn luyện lâu dài, đã đạt tới đỉnh cao tột cùng. Từ tốc độ đến trình độ phối hợp, sự nhanh nhẹn hay sức mạnh v.v... của bọn họ, đều đã vượt ra ngoài phạm vi khả năng của con người.

Đối với bản lĩnh của Lăng Diệp, Nhan Hạo cảm thấy vô cùng bất ngờ. Hấn vốn định chỉ cần dùng khả năng gà mờ của mình để đối phó với Lăng Diệp, nhưng giờ cũng không thể không nghiêm túc mà toàn lực ứng phó.

Con mắt Úc Hàn Yên giống như được trải dài khắp cơ thể, người cô lại giống như không xương, bất kể là đạn được bắn tới từ phía nào, cô cũng đều có thể tránh được.

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân dồn dập, âm thanh rất nhỏ vang lên, ngay sau đó một nhóm người mặc đồ nguy trang xông vào cửa khách sạn, thoát nhìn rất giống bộ đội đặc chủng, dẫđ-l-qẫđ Bọn họ vây thành một hình tròn, bao vây quanh Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

Nhan Hạo thất thần, lồng ngực hấn vừa chịu một đòn tấn công mạnh mẽ của Lăng Diệp, không tự chủ được lui về phía sau vài bước.

Trong nháy mắt, đám người mặc đồ nguy trang bao vây quanh hấn, chĩa thẳng súng về phía hấn mặt không biến sắc.

Nhan Hạo nhíu mày, lau vết máu đang tràn ra khóe miệng, trấn tĩnh lại tinh thần, nhìn về phía một người trong đó, sau đó nói:

“Tổng giám đốc Lăng đúng là phò trương. Nhóm người này được anh nuôi làm vệ sĩ riêng cho mình sao?”

Bọn họ khiến cho người ta có cảm giác, giống như là bộ đội đặc chủng lên núi đao xuống biển lửa vậy. Trên người bọn họ lại không có bất kỳ dấu hiệu nào là của bộ đội, vậy thì là của cá nhân rồi.

Cũng tại giờ khắc này, Úc Hàn Yên đã giải quyết xong tất cả những tên mặc đồ đen. Cô ném khẩu súng trong tay xuống, đi tới bên cạnh Lăng Diệp.

Lăng Diệp khẽ nhếch môi, ôm eo Úc Hàn Yên, nhìn về phía Nhan Hạo dùng giọng đầy từ tính nói:

"Là tôi nuôi thì sao? Mà không phải thì thế nào?"

Trong đáy mắt màu xanh lam của Nhan Hạo thoáng qua một tia lạnh cực nhanh, hắn cười khẽ nói:

"Chẳng thế nào cả, chỉ là, tổng giám đốc Lăng sẽ không cho là tôi đến đây chỉ mang theo ít người như vậy thôi chứ?"

Lời của hắn vừa dứt, nhất thời bốn xung quanh có rất nhiều người mặc tây trang màu đen, trên tay cầm súng ồ ạt tiến vào. Bọn chúng quây thành một vòng tròn, vây tất cả mọi người bên trong lại.

Mạc Vũ vốn định kéo Thiên Nhất đi dạo trên bãi biển một lúc, nhưng khi cửa thang máy mở ra, hắn nhìn thấy rõ tình huống ở đại sảnh khách sạn, sau khi nói cực nhanh câu "Em về trước đi" với Thiên Nhất, liền nhấn nút đóng cửa lại, còn mình lao ra khỏi thang máy giống như một con gió.

Thiên Nhất cũng nhìn thấy tình huống ở đại sảnh khách sạn, đối với sự sắp xếp của Mạc Vũ hắn cũng không có bất kỳ phản kháng nào. Hắn biết, cho dù hắn có ở lại nơi này cũng chỉ là gánh nặng.

Mạc Vũ thấy thang máy vẫn không ngừng đi lên trên mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn quay đầu, mặt cười đến yêu nghiệt tiến gần tới chỗ mọi người, đồng thời nói:

"Lúc đặc sắc như thế này, sao lại thiếu tôi được nha?"

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên không cần quay đầu lại nhìn cũng đã biết được chủ nhân của giọng nói đó là ai. Hai người vẫn nhìn chăm chăm Nhan Hạo như cũ.

Nhan Hạo nhìn về phía phát ra tiếng nói, sau khi thấy rõ người tới, trong mắt hắn thoáng kia một tia kinh ngạc. Hắn cũng không ngờ quan hệ của Lăng Diệp và Liệt Diễm lại thân thiết đến mức như vậy, ngay cả người đứng thứ hai trong bang Liệt Diễm, Lăng Diệp cũng có thể sai khiến được. Hắn nhếch khóe môi, cười chế giễu:

"Sao vậy? Bang Liệt Diễm không nuôi nổi Mạc Đường chủ nữa sao? Nếu là như vậy, tôi đây rất hân hạnh dành cho anh một vị trí tốt."

Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ tán ra tia lạnh lẽo, hắn cười đáp:

"Điều này không cần anh phải nhọc lòng lo."

Lăng Diệp chẳng muốn nán lại thêm một giây phút nào nữa, anh nói ngay vào trọng điểm:

"Nhan đương gia vẫn không định nhường đường sao?"

Khóe miệng Nhan Hạo giật giật, hắn dùng giọng không cao không thấp nói:

"Sao có thể chứ, xin mời." Còn giằng co thêm nữa cả hai bên sẽ đều bị tổn thương, mặc dù hắn không cam lòng, nhưng.

Đám người dưới của hắn nghe thấy hắn nói thế, liền nhường ra một đường cho Lăng Diệp và Úc Hàn cùng đám người của anh.

Lăng Diệp nói câu "Không gặp lại" xong, thu hồi ánh mắt, ôm Úc Hàn Yên đi ra ngoài.

Nhóm người mặc đồ nguy trang thấy vậy, xúm xít vây quanh cạnh Lăng Diệp và Úc Hàn Yên hộ tống bọn họ rời đi.

Nhan Hạo không để tâm đến lời nói của Lăng Diệp, đôi mắt xanh lam của hắn nhìn chăm chăm Úc Hàn Yên, bùi ngùi nói:

"cô gái, em thật sự khiến tôi phải bất ngờ. Làm sao đây, càng lúc tôi càng cảm thấy không thể buông tha em."

Mặc dù ở lần gặp thứ hai hắn đã biết bản lĩnh của cô, nhưng bản lĩnh lúc đó còn xa mới so được với lần này. Sáu người vừa chết dưới tay cô đúng là hộ vệ bên người hắn, bản lĩnh của bọn họ tốt hơn rất nhiều so với những người bình thường khác, huống hồ bọn họ đều đang cầm cả súng.

Bản lĩnh như vậy, đủ xứng với thân phận "Chủ mẫu của Nhan gia này."

Úc Hàn Yên dùng ánh mắt ngăn cản kích động muốn động thủ của Lăng Diệp. cô không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

"Anh thất sự khiến tôi phải ghê tởm. Lần sau tôi còn nhìn thấy anh, chính là ngày tận số của anh".

Nhan Hạo sững sờ một lúc, sau đó cười ha ha đáp.

"cô gái, tôi chờ đến lúc đó."

Hai tay Mạc Vũ nắm hồ hững trong túi quần, theo sát phía sau Lăng Diệp và Úc Hàn Yên giống như tên du côn. hấn nhàn nhả thoải mái đi về phía cửa khách sạn, lúc đi qua người Nhan Hạo nói xa xôi:

“Người phụ nữ của cậu ấy, không phải là người anh có thể mơ tưởng đâu”.

Nhan Hạo xem thường, nói từng chữ từng chữ một”

“Chúng ta cứ chờ xem”.

Người câu Lăng Diệp vừa đi, đám người áo đen liền vây lại bên Nhan Hạo. Nhan Hạo nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa của Úc Hàn Yên, trong mắt mang theo vẻ khát khao.

Trong xem, Lăng Diệp nhìn Mạc Vũ không được mời mà tự nhiên vào, đầu mày anh cau lại. Anh vừa lái xe về phía sân bay vừa nói:

“không phải là cậu đã quên mất người của mình rồi đó chứ?”

Mạc Vũ dựa vào ghế xem lơ đãng đáp:

“Tôi đưa tiễn hai người”.

Khóe miệng Úc Hàn Yên mấp máy. cô nhìn ra ngoài phía cửa sổ, cách nói của người này đúng là kiểu cách nha.....

Lăng Diệp không nói thêm gì nữa. Anh biết vì sao Mạc Vũ lại làm như vậy. hấn sợ anh sẽ lại gặp nguy hiểm cho nên mới muốn tận mắt nhìn thấy anh lên máy bay.

Lúc đi tới sân bay, máy bay tư nhân của Lăng Diệp đã sẵn sàng cất cánh.

Lăng Diệp quay đầu nhìn lưng Mạc Vũ nhàn nhạt nói:

“Cho cậu nghỉ ngơi một ngày. Ngày mai trở về cùng Tề Ngôn”.

Mạc Vũ hớn hơ ra mặt, dường như không thể tin nổi, hỏi:

“Diệp, cậu nói là tôi không cần trở lại cái nơi đảo không người khi họ còn gây kia nữa sao? Hơn nữa còn cho tôi thả phanh một ngày?”

Lăng Diệp nhú mày, hỏi ngược lại:

“Sao hà, cậu rất muốn đi?”

Mạc Vũ vội vàng lắc đầu, hưng phấn nói:

“Diệp, cậu là người tốt!”

hấn dừng một chút, réo gọi Lăng Diệp đang lên máy bay lại hỏi:

“Vậy còn nhóm người tôi mang theo?”

Lăng Diệp khẽ cau mày, dừng bước, lại quay đầu nhìn hấn một lần nữa, giọng mang theo ý vị chỉ hận không rèn sắt thành thép được, hỏi:

“Đảo không người không có huấn luyện viên sao?”

Mạc Vũ nghe xong, đưa tay lên vò đầu, cười khúc kha khúc khích không ngừng.

đi qua cửa máy bay, Úc Hàn Yên đi thẳng vào phòng ngủ. cô muốn ngủ bù!

Lăng Diệp thấy vậy cười cười, cũng đi theo cô vào phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, Úc Hàn Yên chạy thẳng tới chỗ tủ treo quần áo, xô không hề ngạc nhiên khi thấy bên trong có mấy chiếc váy ngủ. ở chung với người kia, cô chưa bao giờ phải lo lắng những chuyện như thế này. cô đưa tay cầm một chiếc váy lụa màu đỏ trong đó, cũng chẳng cần đi vào phòng tắm thay đồ, liền cởi luôn quần áo trước mặt con lang sói nào đó.

Ánh mắt của Lăng Diệp tối đi mấy phần, anh nuốt một ngụm nước miếng, dùng giọng khêu gợi hỏi:

“Tiểu Yên, đây là em đang dụ dỗ anh?”

Úc Hàn Yên nhanh chóng cởi áo sơ mi cùng quần dài ra, cầm váy mặc vào người sau đó mới đưa tay ra phía sau tháo móc áo lót.

Lăng Diệp bước hai bước đến, càng áp sát vào người Úc Hàn Yên. Anh cúi người rù rì vào tai cô:

“Tiểu yêu, thật ra em có thể cởi áo lót rồi mới mặc váy ngủ mà”.

Úc Hàn Yên nhất cổ tác khí (*) lấy chiếc áo lót ra, sau đó cả người chui vào trong chăn, không thèm để ý đến ánh mắt như lang hổ của người kai. cô cũng không phải kẻ ngốc, trước mặt anh mà cởi áo lót còn không bị anh ăn sạch sành sanh sao?

(*) Nhất cổ tác khí: chữ “cổ” ở đây chỉ trống trện, còn “tác khí” có nghĩa là tinh thần hăng hái. Nguyên ý của câu thành ngữ này chỉ bắt đầu chiến đấu thì tinh thần chiến đấu của binh sĩ rất hăng hái. Giờ thường dùng để ví nhân lúc tinh thần còn đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc.

Lăng Diệp nhìn Úc Hàn Yên chỉ chừa một ít đầu ra bên ngoài buồn cười, xoay người ngồi vào trên ghế trước máy tính, bắt máy lên check mail.

Newyork, bệnh viện Ái Dân của tập đoàn Bạch Thị, trên tầng 36, bên ngoài phòng bệnh VIP xa hoa bậc nhất.

Bạch Triết Hiên dựa người vào bờ tường, tay trái cầm điện thoại áp vào tai bên trái, tay phải day day ấn đường, có chút mệt mỏi hỏi:

"Đã phong tỏa tin tức chưa?"

"Xin lỗi tổng giám đốc, vẫn chưa phong tỏa được hoàn toàn."

Bạch Triết Hiên nhét tay phải vào trong túi quần, đôi chân thon dài vắt chéo lên nhau, hỏi:

"Còn tòa soạn hay trang web nào nữa?"

"Còn Kỳ Hạ của tập đoàn Lăng Thị."

Lông mày Bạch Triết Hiên nhíu lại có thể kẹp chết một con kiến, thấp giọng hỏi:

"Bọn họ có điều kiện gì?"

"Bọn họ nói, trừ phi tổng giám đốc Lăng trực tiếp hạ lệnh, còn không bọn họ sẽ không gỡ mẩu tin này xuống."

Có lẽ Bạch Triết Hiên cũng đã đoán được điều kiện của người kia, hần thở dài một cái, tiếp đó lại hỏi:

"Chiều hướng cổ phiếu của tập đoàn như thế nào?"

"Tổng giám đốc."

Bạch Triết Hiên nhíu mày ra lệnh:

"Nói đi."

"Cổ phiếu không ngừng đi xuống, nhóm cổ đông đang thi nhau tung cổ phiếu ra."

Bạch Triết Hiên thấy đối phương định nói gì đó lại thôi, lạnh lùng hỏi:

"Còn gì nữa không?"

"Có một cỗ thế lực không rõ đang trắng trợn thu mua cổ phiếu của tập đoàn chúng ta."

Bạch Triết Hiên đứng thẳng người, nói mang theo chút lạnh lẽo:

"Tôi biết rồi."

Cúp điện thoại xong, Bạch Triết Hiên tìm kiếm trong danh bạ điện thoại, sau khi nhìn thấy hai chữ Lăng Diệp, hần không khỏi cảm thấy may mắn mình vì lúc trước mình đã lưu lại số điện thoại của Lăng Diệp.

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy."

Trong nấc Bạch Triết Hiên thoáng qua một tia nghi ngờ. Theo lý mà nói, lúc này Lăng Diệp không nên tắt máy mới đúng nha. Hần lục tìm một số khác trong danh bạ, gọi vào số điện thoại phòng thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị.

"Xin chào, đây là phòng thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị. Xin hỏi có thể giúp gì được cho ngài ạ?"

Bạch Triết Hiên nói thẳng vào trọng điểm:

"Tôi là Bạch Triết Hiên, phiền anh nối máy đến số điện thoại trong phòng làm việc của tổng giám đốc các anh."

"À, tổng giám đốc Bạch! Thật sự xin lỗi ngài, hiện tại tổng giám đốc chúng tôi không có trong phòng văn phòng."

Chân mày Bạch Triết Hiền khẽ nhíu lại, hần dần lòng hỏi:

"Khi nào anh ta đến?"

"Thật xin lỗi, điều này chúng tôi không rõ lắm."

Bạch Triết Hiền hít sâu một hơi, áp chế sự cáu kỉnh vào trong lòng, nói:

"Khi nào nhìn thấy tổng giám đốc anh, hãy nói cho anh ta biết, tôi tìm anh ta."

"Vâng. Xin hỏi ngài còn chuyện gì nữa không ạ?"

Bạch Triết Hiền xoay người, đi về phía cửa phòng bệnh, nói "Không" xong liền cúp điện thoại.

Vào phòng bệnh, hần thấy mẹ mình đang đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài. Không biết có phải là do bà đang mặc đồng phục bệnh nhân hay không mà trông người bà gầy gò đến khác thường. Hần đi tới sau lưng bà, đỡ bà ngồi xuống ghế sofa, than trách:

"Sao mẹ không nghỉ ngơi một lúc đi?"

Ngày ông nội và cha nhìn thấy vụ xì căng đan của Tiểu Nhã, đã tuyên bố thắng thường sẽ thanh lọc gia đình, mẹ lo lắng quá liền té bất tỉnh. Có lẽ ở trong mắt ông nội và cha, ngoài lợi ích kinh doanh ra thì không còn gì nữa. Từ lúc mẹ và Tiểu Nhã nằm viện cho tới nay, bọn họ cũng chưa từng đến thăm. . .

Chưa tới 48 tiếng đồng hồ, mà Họa Sa trông như đã già đi hần 10 tuổi. Trước đây bà trông giống như 24 bây giờ trông đã giống như 34 tuổi rồi. Mắt bà sưng đỏ giống như đã khóc quá lâu.

Bạch Triết Hiền thở dài một cái, biết bà đang trách hần đêm đó đã không cho người đi tìm em gái về. Chuyện đã thành ra như thế này, hần cũng chỉ có thể có biện pháp để khắc phục hậu quả mà thôi, nhưng có ai ngờ là Tiểu Nhã lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

"Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ quá nhiều, con cháu sẽ tự có phúc của con cháu."

Họa Sa nghe xong, nước mắt lại không ngừng chảy ra:

"Sau này Tiểu Nhã phải làm thế nào đây? Còn có ai sẽ lấy con bé nữa?"

Bạch Triết Hiền xem thường, nhà bọn họ có tiền có thế, còn sợ không có ai cưới Tiểu Nhã sao? Nhưng hần cũng không dám nói thẳng với mẹ như vậy, bởi vì bà cảm hận loại hôn nhân như thế này.

"Người yêu Tiểu Nhã thật lòng có lẽ sẽ không để ý đến chuyện này đâu."

Họa Sa ngược mắt lên, hai mắt đẫm lệ nhìn Bạch Triết Hiền hỏi:

"Đã bắt được mấy người đó chưa?"

Bạch Triết Hiền lắc đầu, thấp giọng nói:

"Trong clip không thấy được mặt mấy người kia, mà trong cơ thể của Tiểu Nhã cũng không có tinh dịch của bọn họ. Hơn nữa, hình như Tiểu Nhã đã bị người ta thôi miên nên không nhớ được mặt của bọn chúng."

Họa Sa đứng dậy, đi tới trước cửa phòng bệnh của Bạch Triết Nhã, qua tấm kính thủy tinh nhìn vào bên trong.

Bạch Triết Hiền đi đến gần bà, nói:

"Tiểu Nhã đã được tiêm thuốc an thần nên tạm thời sẽ chưa tỉnh dậy được. Trước tiên mẹ nên nghỉ ngơi một chút đi."

Họa Sa cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói:

"Con đi làm việc đi, mẹ không sao đâu."

Bạch Triết Hiền nghĩ đến một núi việc trong công ty, đúng là vẫn còn ngoan cố, quyết tâm nói:

"Vậy con đi làm đây. Có việc gì mẹ gọi ngay cho con nha."

.....

Sau khi máy bay hạ cánh, Lăng Diệp cũng không về nhà mà đi thẳng tới văn phòng.

Úc Hàn Yên được ngủ bù nên tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Cô kéo cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ của Lăng Diệp đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc, có tổng giám đốc tập đoàn Bạch Thị tìm ngài."

Một người thư ký trong đó sau khi nhìn thấy Lăng Diệp thì nói.

Hình như đối với việc Bạch Triết Hiên tìm mình, Lăng Diệp cũng không cảm thấy có chút ngạc nhiên nào, anh gật đầu nói:

"Tôi biết rồi."

Sau khi đi vào phòng làm việc, Úc Hàn Yên chạy thẳng tới tủ lạnh, nhìn thấy đồ ăn vặt tràn đầy trong tủ, cô như mở cờ trong bụng.

Lăng Diệp thấy người nào đó ham ăn như chú mèo, trong mắt thoáng qua vẻ cưng chiều. Anh ngồi lên trên ghế trước bàn làm việc của mình, lấy điện thoại di động ra bật nguồn lên.

Mình đã từng gọi vào điện thoại di động của Bạch Triết Hiên, lúc đó hẳn nên lưu số điện thoại của mình lại đi. Quả nhiên, trong điện thoại di động của anh có một cuộc gọi nhờ của Bạch Triết Hiên.

Anh dựa lưng vào ghế, trực tiếp gọi lại.

"Tổng giám đốc Lăng, anh đúng là người bận rộn nha."

Lăng Diệp chẳng muốn nói những lời vô nghĩa với hắn, hỏi thẳng:

"Có chuyện gì?"

"Anh hẳn là biết rất rõ chứ? Nói đi, điều kiện gì anh mới có thể bỏ qua vụ xì căng đan của Tiểu Nhã."

Lăng Diệp nhếch môi giễu cợt, dùng giọng dễ nghe hỏi:

"Nếu tôi nói bất luận như thế nào cũng không được thì sao đây?"

"Tổng giám đốc Lăng, Tiểu Nhã không hề đắc tội với anh, anh cần gì phải chĩa vào con bé như vậy?"

Lăng Diệp nhìn về phía Tiểu Yên đang đứng trước tủ lạnh, nói không cho cự tuyệt:

"Xế chiều hôm nay anh tới văn phòng làm việc của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Anh làm là được rồi

Người nào đó bị nhin ăn đồ lạnh mấy hôm rồi, thế nên ôm ngay một đồng toản kem là kem ra, dùng chân đóng cửa tủ lại, sau đó đi tới đặt đồ ăn trong tay lên bàn, rồi ngồi lên trên chiếc ghế sofa dành riêng cho mình.

Cô nâng nắp chiếc Laptop lên, mở một video, vừa xem tay vừa cầm lấy một chiếc kem.

Lăng Diệp thấy vậy, đứng dậy đi tới trước bàn của cô, không nói gì đem đồng kem kia cất trở lại vào trong tủ lạnh.

Úc Hàn Yên liếc nhìn theo cử động của anh, vội vàng giương mắt lên nói:

"Anh không được cất đi, để đây cho em, em muốn ăn!"

Lăng Diệp lườm cô một cái, đi về phía bàn làm việc của mình, đồng thời ném lại cho cô hai chữ:

"Không được!"

Đôi mắt to trắng đen rõ ràng của Úc Hàn Yên tròn tròn, tức giận hỏi:

"Vì sao?"

Lăng Diệp ngồi trên chiếc ghế dựa xoay, mở tài liệu ra, cũng không ngẩng đầu lên nhận nhạ đáp:

"Ăn liền một lúc quá nhiều không tốt cho cơ thể."

"Cơ thể em rất tốt! Có cần đi bệnh viện kiểm tra để chứng minh cho anh xem không!" Úc Hàn Yên không chịu từ bỏ gân cổ lên cãi.

Tay Lăng Diệp đang lật tài liệu hơi dừng lại. Anh đóng tập tài liệu vào, đứng dậy nhìn Úc Hàn Yên, dùng giọng dễ nghe nói:

"Đi thôi."

Úc Hàn Yên hơi sững sờ, chớp chớp đôi mắt to hỏi:

"Đi đâu?"

Lăng Diệp nhú mày, không phải cô vừa nói là muốn đến bệnh viện làm kiểm tra để chứng minh sao? Anh nhắc nhở:

"Bệnh viện."

Úc Hàn Yên tròn trĩnh mắt bất đắc dĩ, mình chỉ thuận miệng nói thế thôi nhưng người kia lại cho thành thật luôn. Cô quay đầu đi, không chút do dự cự tuyệt:

"Cơ thể em rất tốt, không cần phải đến bệnh viện kiểm tra."

Đột nhiên Lăng Diệp cười yêu nghiệt. Anh đi tới trước người cô, cúi người cầm chiếc kem trong tay cô ném vào thùng rác, rồi đề cô xuống ghế sofa, cúi đầu ngậm vành tai cô nói nỉ non:

"Nếu cơ thể em tốt như vậy thì nhanh sinh cho anh một đứa bé đi."

Mặc dù anh không quá thích trẻ con, nhưng nghĩ đến đó là con của hai người anh lại có chút mong đợi. Huống hồ ông nội lúc nào cũng mong có một đứa cháu trai.

Úc Hàn Yên vội vàng dùng tay đẩy lồng ngực to lớn của Lăng Diệp ra, mặt đỏ lên nói:

"Dừng lại! Hiện tại em không tiện vận động."

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua một tia nghi ngờ. Anh dùng giọng từ tính hỏi:

"Tại sao?"

"Bụng em rất no." Úc Hàn Yên quay đầu vào lưng ghế sofa, ánh mắt lóe sáng nói.

Lăng Diệp ngồi lên trên người cô, từ trên cao nhìn xuống, tay phải ưu nhã chậm rãi cởi cúc áo sơ mi ra, theo lời của cô... Anh dùng giọng rất nhẹ hỏi:

"Vậy hả? Tiểu Yên của anh, em ăn gì rồi?"

Úc Hàn Yên suy nghĩ một lúc, hình như cả ngày hôm nay tính đến thời điểm này cô chưa ăn gì cả..... Về mặt cô trở nên quần bách, nói không chắc chắn lắm:

"Em ăn kem rồi."

Trong mắt Lăng Diệp nổi lên ý cười, anh tiếp tục cởi cúc áo sơ mi của mình, kéo giọng dài ra đầy mê người, nói:

"Ồ."

Úc Hàn Yên mím mím môi, đôi mắt to hiện lên một tầng hơi nước mỏng, tội nghiệp nhìn Lăng Diệp, hai tay bắt lấy vạt áo anh nói:

"Em không muốn làm nha ~"

Hiện tại thất lưng của cô vô cùng đau nhức, còn thêm một lần nữa phần trên và dưới của cô sẽ phân ly mất.

Lăng Diệp đáp "Uhm" một tiếng, cởi áo của mình ra, ép xuống người cô, đồng thời nói cực nhanh:

"Em không cần phải làm, anh làm là được rồi."

"." Có khác nhau sao?

Thế là, đại tổng giám đốc Lăng của chúng ta lại bắt đầu tự mình gieo mầm kiếp sống.

"Lăng Diệp! Em cảnh cáo anh... Anh dám làm nữa, tối nay sẽ phải ra ngoài ghế sofa ngủ!" Sau một tiếng đồng hồ, giọng nói hỗn hển của người nào đó vang lên.

Lăng Diệp nhũn mảy, đã 'tu bổ' tạm rồi nên thu hoạch thôi. Anh dựa vào sức kiểm soát mạnh mẽ của mình, cho hóa thành một vũng nước vào trong cơ thể người nào đó, cố gắng để mình không nhìn thấy một màn kiều diễm sinh động trên ghế sofa, mặc quần áo vào người.

Vừa được tự do, Úc Hàn Yên cũng chẳng kịp để ý đến toàn thân đau nhức, vội vàng mặc quần áo vào. Để đề phòng người kia thay đổi chủ ý, cô phải mau chóng dậy sửa soạn chỉnh chu lại cho mình.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp đang nhàn nhã cài nút tay áo, giận dữ nói nhỏ:

"Mặt người dạ thú."

Động tác ở tay Lăng Diệp hơi dừng lại, mặt anh không biến sắc nhắc nhở:

"Từ chiều qua đến giờ, em đã nói từ 'cầm thú' này không dưới mười lần rồi."

Úc Hàn Yên vừa nghe nói thế liền kích động. Cô đứng phắt dậy nhưng hai chân lại mềm nhũn ra, cô nhanh tay nhanh mắt vịn vào bên mép bàn, mở to đôi mắt nhìn vào khuôn mặt hoàn mỹ có một không hai của Lăng Diệp, gằm nhẹ:

"Đều là lỗi của anh!"

Lăng Diệp tiến đến bế cô lên, vừa đi ra phía bên ngoài phòng làm việc, vừa dỗ dành:

"Đúng vậy, đều là lỗi của anh, em đừng kích động."

Úc Hàn Yên rất không hài lòng "Hừ" một tiếng, đưa hai tay giắt lên chiếc cổ cao to đẹp đẽ của Lăng Diệp, đầu tựa vào ngực anh, hỏi:

"Đi đâu vậy?"

Lăng Diệp đi vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, đưa một tay ra ấn vào phím đề số 1, đáp:

"Đi ăn gì đó."

Úc Hàn Yên đột nhiên ngẩng đầu lên, tỏ rõ suy nghĩ của mình:

"Em không nấu cho anh đâu!"

Một chết cô rồi, lại còn muốn cô nấu cơm. Đừng nói là cửa lớn, mà ngay cả cửa sổ cũng không được. (Ám chỉ một việc không có khả năng a~)

Lăng Diệp nhếch nhếch môi bất đắc dĩ, nhỏ giọng hỏi:

"Mèo hoang nhỏ, anh có nói em nấu cơm sao?"

Anh mới là mèo hoang nhỏ, cả nhà anh đều là mèo hoang nhỏ! Trên mặt Úc Hàn Yên thoáng qua vẻ lúng túng, cô nói nhỏ:

"Ai bảo lúc trước anh toàn bắt em nấu cơm."

Lăng Diệp bế cô ra khỏi thang máy, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi từng bước bước một đến cửa cao ốc, đồng thời nghiêm túc nói:

"Vợ nấu cơm cho chồng ăn không phải là một chuyện rất tự nhiên sao?"

Úc Hàn Yên lại dựa sát đầu vào ngực anh, lẩm bẩm:

"Ai là vợ của anh chứ."

Lăng Diệp dừng bước, yên lặng nhìn người trong ngực, mắt sâu không thấy đáy.

Úc Hàn Yên rụt đầu lại, giống như thanh minh cho câu nói của mình, làu bàu:

"Đúng là như thế nha. Chúng ta còn chưa kết hôn."

Lăng Diệp gật đầu một cái, tiếp tục bước về phía xe của mình, đồng thời nói:

"Sau khi ăn cơm xong sẽ đi lấy giấy đăng ký kết hôn."

Trông Úc Hàn Yên nhìn Lăng Diệp đứng trước mặt giống như một cô ngọc, mãi đến khi mình bị nhét ngò vào trên ghế kế bên tay lái của xe ô tô cô mới tỉnh, vừa thất đảm an toàn vừa nói:

"Anh cho rằng đối với người như em đây, lấy giấy đăng ký kết hôn rồi sẽ có ý nghĩa?"

Cái tên "Úc Hàn Yên" này là do cô tự đặt cho mình, ngay cả chứng minh thư hay sổ hộ khẩu, tất cả cũng đều là do cô thừa lúc ban đêm gió lớn xông vào đồn công an làm lén. Tất cả đều là giả.

Lăng Diệp gật đầu không chút do dự, nghiêm túc nói:

"Đương nhiên là có ý nghĩa. Điều này thể hiện là hôn nhân của chúng ta đã có giá trị pháp lý."

Điều anh thích chính là tên của anh và cô được đặt chung một chỗ, chính là trong một tấm ảnh có hình anh và cô.

Úc Hàn Yên không nói thêm gì nữa, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nếu anh đã muốn làm như vậy thì cứ làm thế đi, dù sao cô cũng chẳng có vấn đề gì. Có tờ giấy đăng ký kia hay không đối với cô mà nói, cũng chẳng có ảnh hưởng gì to lớn, bất luận như thế nào cô cũng sẽ ở bên cạnh anh trừ phi anh phản bội cô. Nhưng cô tin anh sẽ không bao giờ phản bội cô. Chẳng tại sao cả, nhưng cô chắc chắn như vậy.

Xe dừng lại trước cửa một khách sạn xa hoa. Úc Hàn Yên còi thắt dây an toàn đi ra khỏi xe, nhìn thấy phong cảnh nơi này vừa quen vừa lạ cô bùi ngùi một hồi. Lúc trước khi cô tới nộp hồ sơ xin làm trợ lý đặc biệt cho Lăng Diệp, cô đã ở trong khách sạn này.

Lăng Diệp đi tới bên cạnh cô, thấy cô nhìn bốn chữ "Cung điện Lăng Thị" to đùng được mạ vàng có chút mất hồn, không nhịn được lên tiếng hỏi:

"Sao vậy?"

Úc Hàn Yên cười cười, kéo tay anh đi vào bên trong đáp:

"Không có gì."

Trong lòng Lăng Diệp có chút kỳ quái nhưng thấy cô không muốn nói thì cũng không hỏi tới nữa.

Cung điện Lăng Thị có tổng cộng 78 tầng, 70 tầng phía trên là phòng để cho khách thuê ở, 8 tầng phía dưới dùng làm phòng ăn, trong đó có đầy đủ những món sơn hào hải vị trên thế giới.

"Chào tổng giám đốc, chào bà tổng." Người tổng quản vừa nhìn thấy Lăng Diệp ở đại sảnh khách sạn, cười rạng rỡ tiến lên nghênh đón, chào cung kính.

Lăng Diệp nhìn hẩn một cái, lạnh nhạt căn dặn:

"Vị trí cũ."

"Dạ, tổng giám đốc."

Dưới sự dẫn dắt của người tổng quản, hai người đi tới một gian phòng cổ kính đậm chất Trung Quốc ở trên tầng ba.

Úc Hàn Yên ngồi lên trên ghế, đôi mắt to nhìn đánh giá xung quanh, quan sát sự bài trí bên căn phòng.

Tất cả mọi thứ bên trong căn phòng đều được chế tác từ gỗ thật. Trong đó bàn ăn, ghế ngồi và bình phong bằng gỗ đều được sơn màu đỏ thẫm, dưới sàn nhà là màu nâu đỏ. Hoa văn điêu khắc nổi và điêu khắc kiểu rồng cùng đồ thủ công mỹ nghệ trong đây đều được sử dụng vô cùng tinh tế. Trong bốn góc phòng đều được đặt đèn lồng, trên chiếc bàn dài sát tường được bày một con kỳ lân trông giống như thật. Phía trên kỳ lân, trên tường được treo một bức tranh thủy mặc Trung Quốc, khiến cho người ta có cảm giác, giống như đang ở trong thời Trung Quốc cổ đại vậy.

Úc Hàn Yên nhú mày, nhìn về phía Lăng Diệp ngồi cạnh mình hỏi:

"Anh thường xuyên đến đây?"

Thật không ngờ, anh mà cũng thích loại phong cách trong căn phòng này.

Lăng Diệp chọn vài món ăn, đóng quyền thực đơn lại hỏi:

"Em còn muốn ăn gì nữa không?"

Úc Hàn Yên vừa mở quyền thực đơn trước mặt ra, vừa nhấn mạnh:

"Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em?"

Lăng Diệp tựa lưng vào ghế, dùng giọng đầy từ tính nói:

"Đại khái là một tháng tới một lần."

Úc Hàn Yên chọn thêm vài món ăn khác mà mình muốn ăn, sau đó khép quyền thực đơn lại, nhìn anh hỏi đầy kinh ngạc:

"Một mình anh?"

Lăng Diệp lắc đầu, lạnh nhạt đáp:

“đi cùng với ông nội.” Xem như là liên hoan gia đình đi.....

Úc Hàn Yên nghe xong, cảm giác tội ác nảy sinh âm ỉ. Từ sau khi mình xuất hiện, anh đã không còn tới đây ăn nữa. cô nhìn Lăng Diệp nghiêm túc hỏi:

“Anh nói ông nội có trách em đã đoạt mất người cháu trai của ông không?”

“Chắc không, nửa tháng trước chúng ta đã đến đó rồi mà.” Lăng Diệp quả quyết đáp.

Úc Hàn Yên suy nghĩ một lúc, nói:

“Hay là chúng ta gọi điện cho ông nội tới đây cùng ăn đi.” Hình như ông nội rất cô đơn, trống trải....

Lăng Diệp giơ tay trái của mình ra trước mặt Úc Hàn Yên, buồn cười nói:

“Em xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

Úc Hàn Yên cúi đầu nhìn, khoe miệng không tự chủ được kéo ra, 1h30 chiều....

Lăng Diệp thu hồi cánh tay của mình lại, nhàn nhạt nói:

“Muốn ăn cơm cùng ông nội đâu cần phải gấp gáp, lúc nào ăn cũng được mà.”

thật ra lúc trước, cứ khoảng một tháng anh mới ăn cơm cùng ông một lần, không phải là vì anh không có thời gian, mà vì anh không biết ở cùng với ông như thế nào. Mỗi lần ăn cơm, gần như chỉ một mình ông độc thoại, hơn nữa khi đó phần lớn cũng chỉ nói về chuyện hôn nhân đại sự của anh.

Rất nhanh món ăn đã được đưa ra, Úc Hàn Yên không hề khách sáo cầm đũa lên nhấm nháp từng miếng từng miếng một, thi thoảng còn mở miệng tán thưởng:

“không tệ, không tệ.”

Lăng Diệp cười cười, cũng cầm đũa lên gấp thức ăn.

Úc Hàn Yên không khỏi kinh ngạc trước cách cầm đũa của Lăng Diệp. cô vừa nhai thức ăn vừa mơ hồ hỏi:

“Anh dạy anh dùng đũa vậy?”

Động tác gấp thức ăn của Lăng Diệp hơi khựng lại, sau đó lại tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào trong chén của mình, đáp:

“Mẹ.”

Úc Hàn Yên nhú mày, “Ồ” lên một tiếng rồi không nói gì thêm nữa, cố gắng chiến đấu với những món ăn trước mắt.

Buổi sáng cô chưa ăn gì, sau đó lại bị ép ‘vận động’, đói đến nỗi cái bụng đã xẹp lép dính vào lưng rồi. Bây giờ trước mắt đều là những món sơn hào hải vị, dĩ nhiên cô phải đầm đầu nhét hết bọn chúng vào trong bụng rồi.

Lăng Diệp nhìn người kia ăn như hổ đói, bất đắc dĩ nói:

“Ăn chậm một chút, coi chừng mắc nghẹn.”

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, tốc độ ăn cũng không giảm.

Đột nhiên cô đặt đũa xuống, bụng ily trà lên dốc vào miệng. Sau khi uống xong lại nhấp bình trà lên rót đầy vào ily rồi dốc vào miệng mình.

“Phốc....”

Lăng Diệp thấy vậy, vội vàng cầm ily trà mình đang uống dở có nhiệt độ vừa phải đưa vào tay cô, đồng thời vuốt nhẹ lưng cho cô.

Úc Hàn Yên dốc mạnh ily trà vừa được đưa vào trong miệng, sau khi cảm thấy rút cuộc vật bị mắc trong cổ họng cũng đã trôi xuống mới thở sâu một hơi. cô xoay người lại, nước mắt lăn chã nhìn Lăng Diệp, giọng ỳ ụa khàn, chờ đợi:

“Đầu lưỡi của em nóng....”

Lăng Diệp không nói hai lời, cúi đầu hôn lên môi cô, đưa cái lưỡi mát lạnh của mình vào.

Giống như người đã bị đói khát thật lâu trong sa mạc nhìn thấy suối nước trong mát, Úc Hàn Yên tham lam mút lấy đôi môi mát lạnh kia.

Sau một hồi, Lăng Diệp tách môi hai người ra, giọng nói đã âm trầm, khàn đi mấy phần:

“Anh đút cho em ăn.”

Anh nói xong, ngồi trở lại trên ghế của mình, sau đó đặt Úc Hàn Yên lên trên đùi, ôm lấy cô, đút cho cô ăn.

Lần này Úc Hàn Yên đã an phận, ra dáng thực nữ, cô nhai kỹ nuốt chậm.

Đột nhiên cô nói:

"Ngày mai chúng ta đi lấy giấy đăng ký kết hôn nha."

"Tại sao?" Lăng Diệp nhú nhú mày, hỏi.

"Lại phải về nhà lấy sổ hộ khẩu thật là phiền phức." Úc Hàn Yên nuốt miếng thức ăn trong miệng xuống, đáp.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, cái này thì có gì mà phiền toái? Nhưng anh vẫn đáp:

"Được! Vậy để mai đi."

Sau khi ăn xong, Lăng Diệp lái ô tô đưa cô trở về công ty.

Úc Hàn Yên là điển hình của mẫu người ăn no là ngủ. Một lúc sau, mí mắt của cô đã nặng trĩu. Cô quyết định nhắm mắt lại, dù sao cũng có Lăng Diệp ở bên cạnh, cô cũng không phải lo lắng sẽ đụng phải ai, hay là sẽ giẫm phải cái gì đó.

Trở lại phòng làm việc, cô chạy thẳng tới ghế sofa, tiếp tục giấc ngủ của mình.

Lăng Diệp cười cười, ngồi vào vị trí của mình, bắt đầu xử lý đồng tài liệu chất cao như núi trên bàn làm việc.

"Reng reng reng"

3h40 phút chiều, điện thoại trong phòng vang lên.

Lăng Diệp nhú mày, đem tầm mắt rời khỏi đồng tài liệu, cảm ống nói lên, nhìn về phía người nào đó vẫn đang ngủ say trên ghế sofa, thấy cô không bị đánh thức mới nhỏ giọng hỏi:

"Chuyện gì?"

"Tổng giám đốc tập đoàn Bạch Thị Bạch Triết Hiên đến ạ."

Lăng Diệp suy nghĩ một lúc, nhỏ giọng đáp:

"Bảo anh ta đến quán cà phê Thiên Uyển bên cạnh chờ tôi."

"Dạ, tổng giám đốc."

Lăng Diệp cúp điện thoại, cầm bút máy viết lời nhắn lên một tờ giấy trắng rồi đặt bút xuống, đứng dậy đem tờ giấy đặt lên trên bàn của Úc Hàn Yên, sau khi cúi đầu đặt một nụ hôn lên trên má cô mới đi ra khỏi phòng làm việc đóng cửa lại.

"Không được cho phép bất kỳ người nào vào trong phòng làm việc của tôi." Lúc Lăng Diệp đi qua phòng thư ký, nhìn thấy mấy người thư ký bên trong dãn dờ.

"Dạ, tổng giám đốc." Sáu người ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Diệp, không hẹn mà cùng lên tiếng.

Lăng Diệp vừa đi không lâu Úc Hàn Yên liền tỉnh lại. Sau khi cô mở mắt ra, không thấy bóng dáng người kia đâu, cô ngồi vụt dậy, phát hiện ra tờ giấy sờ sờ trên bàn với lời nhắn lại:

"Anh qua quán cà phê Thiên Uyển bên cạnh một lát, sẽ trở về ngay."

Cô nhú mày, nghĩ thầm: "Anh gặp ai? Sao lại phải tự mình đi tới quán cà phê?" Lúc này, cô hoàn toàn quên mất Lăng Diệp đã có hẹn với Bạch Triết Hiên.

Từ trước đến giờ, cô đều chẳng hề để tâm đến những chuyện râu ria.

Úc Hàn Yên nằm trở lại trên ghế sofa, nhưng phát hiện ra đã lăn qua lăn lại một hồi mà vẫn không thể ngủ được.

Một phút sau, cô gào khóc:

"Còn nói sẽ trở lại ngay, sao lâu như thế rồi còn chưa trở lại vậy?!"

Cô đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc, từ trên xuống dưới đều mang theo vẻ bức dọc.

Sáu vị thư ký nghe thấy tiếng đóng cửa, không hẹn mà đều ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy cô vội chào:

"Chào bà tổng."

Úc Hàn Yên đáp "Ừ" một tiếng, đi thẳng vào thang máy.

Sau người đàn ông anh nhìn tôi... tôi nhìn anh, nghĩ thầm: "Tổng giám đốc chỉ nói không để cho người khác vào trong phòng làm việc, cũng không nói là không để cho người ra khỏi phòng làm việc."

Lăng Diệp vừa đi vào quán cà phê Thiên Uyển đã nhìn thấy Bạch Triết Hiên một thân tây trang trắng đang ngồi bên cạnh cửa sổ. Anh đi đến ngồi xuống chỗ đối diện với Bạch Triết Hiên, nói với nhân viên phục vụ:

"Một ly Latte không đường." (Một loại cà phê Ý)

Nhân viên phục vụ gật đầu với anh một cái, cười nhã nhặn đáp:

"Vâng, xin ngài chờ một lát."

Bạch Triết Hiên thấy Úc Hàn Yên không đi cùng Lăng Diệp không khỏi có chút ngoài ý muốn, thốt lên:

"Cô ấy đâu?"

Thật ra nếu hắn nhìn ra tình cảnh của mình thì hắn không nên quan tâm đến Úc Hàn Yên. Bởi vì hắn quan tâm đến cô, sẽ chỉ càng khiến cho Lăng Diệp không bỏ qua cho hắn mà thôi.

Lăng Diệp không hề che giấu sự không vui của mình, anh dựa lưng vào ghế, lạnh lùng nhìn Bạch Triết Hiên nói:

"Tôi không hề thấy một chút thành ý nào của anh."

Bạch Triết Hiên cười lơ đãng, đáp:

"Tổng giám đốc Lăng không cần phải khẩn trương quá mức như vậy. Tôi chỉ tò mò một chút thôi. Là của anh, cuối cùng sẽ là của anh, không phải của anh, có muốn níu giữ cũng không được."

Lăng Diệp nhú mày, cười lạnh:

"Anh sai rồi, là của tôi cuối cùng vẫn là của tôi, mà không phải của tôi, tôi cũng sẽ nắm chặt trong tay."

Anh dừng một lúc, đôi môi mỏng lại mở ra lần nữa, nhấn mạnh từng chữ một:

"Người bị tôi nhìn trúng cũng vậy, mà vật cũng vậy, đều chỉ có một kết cục, đó chính là của tôi."

Khóe miệng Bạch Triết Hiên giật giật, giống như một loại giễu cợt:

"Sự tự tin của Tổng giám đốc Lăng thật không nhỏ."

"Tiên sinh, cà phê của ngài." Nhân viên phục vụ cúi người đặt ly cà phê xuống trước mặt Lăng Diệp, dùng giọng khiến người nghe thoải mái nói.

Lăng Diệp gật đầu một cái, đợi nhân viên phục vụ đi mới nhìn về phía Bạch Triết Hiên, cười như không cười đáp:

"Sự tự tin của tôi có đủ hay không tôi không biết, nhưng tôi lại biết lời nói của tôi có độ tin cậy 100%. Anh xem, không phải là bây giờ anh đang tìm tôi sao?"

Trong lòng Bạch Triết Hiên cả kinh, thiếu chút nữa hắn đã quên mục đích ban đầu hắn đến gặp Lăng Diệp. Hắn nhấp một ngụm cà phê, dùng giọng giống như đàm phán hỏi:

"Anh ra điều kiện đi."

Khóe môi Lăng Diệp cong lên đẹp mắt, anh dùng giọng từ tính hỏi:

"Điều kiện gì anh cũng đồng ý sao?"

Bạch Triết Hiền hơi sùng sốt, hần không ngờ đối phương sẽ hỏi như vậy. hần đáp không chút do dự:

“không.”

Lăng Diệp nhấp một hớp cà phê, điềm nhiên hỏi:

“Vậy Tổng giám đốc Bạch có thể ra giá cao nhất được bao nhiêu?”

“Mười tỷ Dollar.” Bạch Triết Hiền trầm tư hai giây, mở miệng nói.

Lăng Diệp cười châm biếm:

“Đây là Tổng giám đốc Bạch đang đuổi tên ăn mày đi sao?”

Bạch Triết Hiền không bình tĩnh được nữa rồi, hần nhìn Lăng Diệp nói có chút kích động:

“Lòng tham của anh cũng quá lớn rồi đó? Anh bán vụ scandal của Tiểu Nhã có thể kiếm được đến mười tỷ dollar sao?”

Lăng Diệp ưu nhã uống một hớp cà phê, chậm rãi nói:

“Quả thật là tôi không thể kiếm được mười tỷ dollar, nhưng mà số anh tôn thất cũng không phải là con số này.”

Sắc mặt Bạch Triết Hiền đã trở nên khó coi hơn mấy phần. Đúng là vụ scandal của Tiểu Nhã đã ảnh hưởng rất lớn đến hình ảnh của tập đoàn. Sợ dĩ bị ảnh hưởng lớn như vậy là vì Tiểu Nhã là đại sứ hình ảnh của tập đoàn!

“Cao nhất là 30 tỷ dollar.” hần cắn răng nói.

Lăng Diệp buông ly cà phê trong tay xuống, dùng ánh mắt đầy áp bức nhìn hần:

“80 tỷ dollar.” đã mất nhiều tiền mua cổ phiếu của tập đoàn Bạch Thị như vậy, dù sao cũng phải bù lại một chút chứ.

Ánh mắt Bạch Triết Hiền rét lạnh, giễu cợt:

“Tổng giám đốc Lăng, đây là anh đang bắt chẹt người?”

Lăng Diệp nhếch môi, miễn cho ý kiến.

Bạch Triết Hiền tái mặt, lên tiếng lần nữa:

“40 tỷ dollar.”

Lăng Diệp bung ly cà phê lên nhấp một ngụm, vẫn ung dung tự tại.

“50 tỷ.” Mười giây sau, Bạch Triết Hiền lại nói.

Lăng Diệp vẫn như cũ, không nói gì.

“60 tỷ.” Bạch Triết Hiền nhìn chòng chọc người đối diện gần hai mươi giây, lại lên tiếng.

Lăng Diệp vẫn im lặng như trước.

Bạch Triết Hiền cắn răng, nửa phút sau mặt đen lại nói:

“Tôi đa là 70 tỷ dollar.”

Lăng Diệp đặt ly cà phê xuống, rót cuộc cũng mở miệng, lạnh nhạt nói:

“75.”

Bạch Triết Hiền tức giận trừng mắt nhìn Lăng Diệp, thiếu chút nữa hần đã học máu. hần đứng dậy nói:

“Hi vọng Tổng giám đốc Lăng sẽ giữ lời hứa.” Rồi hần sải bước ra khỏi quán cà phê.

Còn ở lại nhìn Lăng Diệp thêm một giây nữa, hần sẽ không nhịn được mà ra tay đánh người.

Lăng Diệp cười cười, sau khi thanh toán xong liền rời đi.

Sau khi Úc Hàn Yên xuống tầng trệt, vừa ra khỏi cửa tòa nhà đồ sộ, liền cảm thấy có người theo dõi mình. Đôi mắt to xinh đẹp của cô thoáng qua một tia rét lạnh, cô thật muốn nhìn xem rút cuộc người nào lại dám cả gan theo dõi cô!

cô ra khỏi tòa nhà của Lăng Thị được khoảng 100m, liền có hai chiếc xe hơi màu đen lao về phía mình, tiếp đó năm người áo đen từ trong xe bước ra, nhanh chóng tiếp sát cô.

Úc Hàn Yên phản kháng giống như những người phụ nữ bình thường khác, sau đó để mặc bọn họ nhét mình vào trong xe.

Lăng Diệp mở cửa phòng làm việc ra, không thấy bóng dáng Úc Hàn Yên đâu, anh nhú nhú mày, gọi thử:

“Tiểu Yên?”

Người ở trong phòng thư ký ngẩng đầu lên nhìn về phía Lăng Diệp, không hện mà đều lên tiếng:

“Phu nhân đi ra ngoài rồi ạ.”

đi ra ngoài? Hô hấp của Lăng Diệp không khỏi rồi ren mấy phần, anh vừa bước về phía thang máy, vừa gọi điện thoại cho Úc Hàn Yên.

Nhóm thư ký đưa mắt nhìn nhau, không hiểu tại sao.

“Xin lỗi, số điện thoại của quý khách gọi đã tắt máy.”

Giọng nói nữ lạnh lẽo truyền đến làm cho hai tay Lăng Diệp không tự chủ được nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tại sao không

Lăng Diệp đi tới xe của mình, ngồi vào chỗ tay lái rồi mở hệ thống định vị trên điện thoại ra, nổ máy, nhanh chóng phi xe tới điểm đỏ.

Bên trong xe của bọn bắt cóc, Úc Hàn Yên bày ra nét mặt sợ hãi, mang theo vẻ yếu đuối nhưng có chút kiên cường nói:

"Tại sao các anh lại bắt tôi? Tôi chính là vợ chưa cưới của Lăng Diệp."

Người trên xe giống như câm điếc, im lặng không nói gì.

Úc Hàn Yên cúi đầu, lúc bọn hắc không nhìn về phía mình cô trợn trừng mắt lên. Cô đã mất công giả bộ vất vả như vậy rồi, thế nhưng bọn chúng lại không thêm ngó ngàng đến cô!

Hai bên cửa kính trái và phải của xe đã được dán thêm một lớp giấy đặc biệt nên người ở bên trong không thể nhìn thấy phong cảnh phía bên ngoài, mà người bên ngoài cũng không thể nhìn thấy được tình huống bên trong. Xuyên qua lớp kính phía trước, chỉ có thể nhìn thấy được cái đuôi phách lối của con xe Minibus.

Có lẽ là qua khoảng nửa tiếng chiếc xe mới dừng lại. Người áo đen cầm cánh tay Úc Hàn Yên lôi cô xuống đi vào trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Úc Hàn Yên kiểm chế cơn kích động muốn động thủ của mình, để mặc bọn chúng kéo cánh tay mình, đồng thời quan sát khung cảnh phía xung quanh.

Điều ngạc nhiên là, bên trong nhà xưởng cũ nát này lại được bày một bộ bàn ghế chế tác rất tinh tế. Lúc này, có một người đàn ông khoảng hơn hai mươi tuổi đang ngồi lù lù trên vị trí chủ vị. Chỉ thấy mặt hắn có vẻ gian xảo, trên mặt còn hơi bầm tím giống như là bị người ta đánh.

Úc Hàn Yên nhú mày, cô không biết người này.

Người đàn ông nhìn thấy Úc Hàn Yên, trong mắt hần tràn đầy kinh ngạc. Hắn vội vàng đứng dậy, quờ mắmg những người áo đen vừa mới đi vào:

"Tôi bảo các anh đi mời người tới, đây chính là phương thức mời của các anh sao?!"

Những người kia bị mắmg rồi rít cúi đầu, bàn tay đang lôi kéo cánh tay Úc Hàn Yên cũng buông ra.

Người đàn ông trưng ra nụ cười, chỉ vào chiếc ghế dựa dài nói:

"Mời ngồi."

Úc Hàn Yên nhú nhú mày theo bản năng, ngồi xuống chiếc ghế không chút khách khí, mặt lạnh hời:

"Anh là chủ của bọn họ? Đưa tôi tới đây là chủ ý của anh?"

Người đàn ông đã ngồi trở lại trên chiếc chủ vị, người hơi khựng lại. Khí thế của cô sao lại mạnh mẽ như vậy? So với cha hần còn hơn hẳn một bậc. Hần lắc lắc đầu cho là mình bị ảo giác, cười lên tiếng đáp:

"Tôi là ông chủ tương lai của bọn họ, nhưng cho người dẫn cô tới đây là chủ ý của tôi."

Những người vừa ngồi trên cùng một chiếc xe với Úc Hàn Yên, thấy trên người cô tản ra khí lạnh, trong nháy mắt máu đã đông cứng lại. Trực giác nói cho bọn họ biết, đây mới chính là con người thật của cô. Cô tuyệt đối không phải là người dễ trêu chọc.

Úc Hàn Yên ngồi dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo lên nhau, kiêu ngạo nhìn hần, không có điểm nào là của người bị bắt cóc. Cô nhếch nhếch khóe môi, giễu cợt:

"Thế hả? Vì sao anh lại ‘mời’ tôi tới đây?"

Người đàn ông nâng ly trà lên, nhìn làn khói trắng đang phả ra, đáp:

"Tôi vốn định hỏi mượn Lăng Diệp ít tiền để tiêu, nhưng bây giờ..."

Hần đem tầm mắt chuyển lên trên người Úc Hàn Yên, nhìn cô từ đầu xuống chân, đôi mắt nổi lên tia dâm tà, tiếp tục nói:

"Tôi không chỉ muốn tiền, mà còn muốn cả cô."

Một cô gái cực phẩm như vậy được đưa đến trước mặt hần, sao hần có thể bỏ qua được.

Hỏi mượn Diệp ít tiền? Muốn cô? Úc Hàn Yên khẽ cười một tiếng, hần là quá ngu hay là quá ngây thơ đây?

Cô đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông, dùng giọng rất nhẹ hỏi:

"Anh dựa vào cái gì mà muốn tôi?"

Người đàn ông cười dâm dăng, đang định mở miệng lại cảm thấy phía dưới truyền đến một trận đau nhức kịch liệt. Hần cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy quần mình đã bị cắt đi một miếng, mà ‘cậu em’ cũng không thấy tăm hơi đâu. Sau khi muộn màng phát hiện ra, hần dùng hai tay ôm lấy vết thương, người co rúm lại, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mười người áo đen xung quanh thấy thế, lấy súng ra thi nhau chĩa về phía Úc Hàn Yên.

Cùng lúc đó, cửa chính của nhà xưởng cũng bị đập ra, Lăng Diệp đứng sừng sững ở giữa cửa như sát thần. Hai mắt anh đỏ au, trên người tản ra vô vàn sát khí.

Đám người áo đen không tự chủ được nhìn về phía cửa chính, trong nhất thời bọn họ như bị rơi vào trong hầm băng. Bọn họ cũng là những người đã ở trong mưa bom lửa đạn một thời gian dài, nên khứu giác đặc biệt nhạy bén đối với cái chết chóc.

Dĩ nhiên lúc bọn họ phân tâm thì Úc Hàn Yên cũng không phân tâm. Trong chớp mắt cô di chuyển đến bên cạnh một người đứng gần mình nhất, dùng con dao găm sắc bén cắt đứt động mạch cổ của hần, đồng thời tay trái cướp lấy khẩu súng trên tay đối phương không hề có áp lực.

Lăng Diệp giống như một con báo săn nhìn trúng thức ăn của mình, nhanh chóng phát động cuộc tiến công. Anh đi tới sau lưng một người gần mình nhất, tay trái tóm lấy cánh tay trái của đối phương, tay phải chụp lên bàn tay đang cầm súng của hần, nhắm thẳng vào chỗ hiểm của từng tên áo đen một, nổ súng không chút do dự.

Đạn được bắn ra không một viên nào bị hỏng. Những người bị trúng đạn đều chết ngay từ phát đầu. Rất nhanh, bên trong nhà xưởng trừ người áo đen đang bị Lăng Diệp giữ ra, tất cả đều đã bị ngã xuống đất.

Lăng Diệp buông ‘tám chân’ trước người ra, hần đã bị bắn thành như tổ ong vỡ, người cứng ngắc ngã về phía trước.

Úc Hàn Yên nhào tới bên người Lăng Diệp như một con chim nhỏ, hưng phấn hỏi:

"Sao anh biết mà tới nhà?"

"Tại sao không phản kháng?"

Lăng Diệp không ôm cô, chỉ cúi đầu hỏi có chút giận dữ.

Úc Hàn Yên hơi cúi thân nép vào lồng ngực Lăng Diệp, nhỏ giọng đáp:

“Em muốn nhìn xem ai bắt cóc em, tại sao lại bắt em?”

Đột nhiên, một viên đạn từ phía sau lưng Úc Hàn Yên lao tới, nhắm thẳng về phía cô.

Lăng Diệp thấy vậy, ôm cô di chuyển thần tốc qua một bên, đồng thời đá khẩu súng lên, tay phải đón nhận, nhắm thẳng vào tay người đang cầm súng bóp cò.

Lúc này Úc Hàn Yên mới nhớ ra, vẫn còn người chưa bị giết chết. cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang hằn lên tia máu của Lăng Diệp tố cáo:

“Diệp, hấn chính là kẻ đã sai người bắt em! hấn nói muốn hỏi mượn tiền của anh, còn nói muốn em nữa!”

Lăng Diệp giận quá hóa cười. Anh buông eo Úc Hàn Yên ra, bước từng bước đến bên cạnh người đàn ông đang nằm co ro trên mặt đất, giống như từ thần cười lạnh nói:

“Chỉ bằng cậu mà cũng dám mơ tưởng đến người phụ nữ của tôi?”

Anh từ trên cao nhìn xuống người đang nằm trên đất, chiếc chân thon dài, mạnh mẽ giẫm lên mu bàn tay của đối phương, dùng sức day day. Trong không khí truyền đến những tiếng gãy đứt của xương cốt.

Người đàn ông đau đớn nhắm mắt lại, tức giận nhìn Lăng Diệp cảnh cáo:

“Tôi là con trai của ban chủ bang Thanh Long! Anh dám làm gì tôi, cha tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

hắn thấy Lăng Diệp vẫn không để ý đến lời nói của mình, bàn chân giẫm lên tay trái của hắn càng dùng sức hơn, nói tiếp:

“Đừng có y vào việc mình có quan hệ tốt với Liệt Diễm thì sẽ không ai dám động vào anh! Tôi nói cho anh biết, Liệt Diễm là ông chủ biết thức thời, sẽ không vì anh mà chống lại với toàn thể bang Thanh Long chúng tôi đâu!”

Úc Hàn Yên đứng một bên xem kịch vui, nhìn người đàn ông đang vùng vẫy chết mà buồn cười.

Lăng Diệp nâng chân phải lên, đang lúc người đàn ông tưởng rằng anh đã bỏ qua cho hắn, thì anh đá một cái vào ngực hắn. Anh cúi thấp người, nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của hắn, dùng giọng từ tính hỏi:

“Tôi thấy rất kỳ quái, tại sao cha cậu lại có thể có một đứa con trai ngu ngốc như cậu?”

Anh dùng một lúc, dụ dỗ:

“Chỉ cần cậu nói cho tôi biết, tại sao cậu lại nghĩ ra ý tưởng sẽ hỏi tiền từ tôi thì tôi sẽ tha cho cậu. Theo tôi được biết, bang Thanh Long cũng đâu có nghèo.”

Người đàn ông im lặng một lúc nói:

“Cha vì cứu tôi mà phải dâng Đình Vô Danh cho Liệt Diễm. Mất Đình Vô Danh làm cho ông ấy rất tức giận, nên đã chặt đứt tất cả các nguồn tiền của tôi.”

Khóe môi Lăng Diệp nhếch lên giễu cợt, tiếp tục hỏi:

“Người có tiền rất nhiều, tại sao cậu lại chọn tôi? Cậu cũng biết rõ quan hệ của tôi với Liệt Diễm cũng không tệ, không phải sao?”

Người đàn ông hồi hận đến nỗi ruột gan cũng xanh lè rồi. Nếu có thể được chọn lại lần nữa, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay với Lăng Diệp và vợ chưa cưới của anh. Ai biết được năng lực của cả hai đều mạnh đến như vậy! hắn lên tiếng đáp:

“Bởi vì anh nhiều tiền nhất.”

Úc Hàn Yên im lặng nhìn trần nhà dày đặc tơ nhện. Tâm người này cũng lớn thật, không sợ bị mắc nhện.

Lăng Diệp chìa súng vào trái tim người đàn ông, gần từng chữ một:

“Nhờ cậu ban tặng mà từ nay bang Thanh Long sẽ biến mất trên thế giới.” Sau khi anh nói xong, liền bóp cò không hề do dự, kết thúc sinh mạng của người đàn ông.

không biết dạy con là lỗi của cha. Cho nên bang Thanh Long cũng không cần phải tồn tại nữa.

Lăng Diệp ném súng xuống, đi tới bên cạnh Úc Hàn Yên, tay trái ôm eo cô, tay phải đưa điện thoại lên áp vào tai, lạnh lùng phân phó:

“Diệt bang Thanh Long.”

Mặc dù bang Thanh Long cũng là một bang phái có tiếng trên nước Mĩ, nhưng người ở đầu kia điện thoại nghe xong cũng không hề có chút chần chờ nào, lập tức lên tiếng đáp:

“Dạ, bang chủ.”

Lăng Diệp cúp máy xong, nhét điện thoại vào trong túi quần, không nói thêm câu gì nữa.

Úc Hàn Yên biết anh đang tức giận, cũng không dám làm gì, chỉ ngoan ngoãn đi theo anh.

Sau khi lên xe, Lăng Diệp thấy cô vẫn không cài dây an toàn cho mình liền đưa người sang cài dây an toàn cho cô.

Úc Hàn Yên ôm lấy hông của anh, dán vào bờ môi hơi lạnh của anh, có chút bối rối nói:

“Em sai rồi, anh đừng không nói gì với em.”

Con người trong mắt Lăng Diệp tối đi vài phần, anh hôn mãnh liệt lên đôi môi cô.

Mãi lâu sau anh mới buông môi Úc Hàn Yên ra, nhìn hai tròng mắt có chút mê ly của cô, dùng giọng hơi khàn khàn nói:

“Anh đã rất lo lắng cho em.”

Phát hiện không thấy cô đâu, anh lo lắng đến nỗi thở cũng không được. Nỗi sợ cô bị thương xâm chiếm, vây hãm các dây thần kinh yếu ớt của anh.

Úc Hàn Yên nghe xong, chớp mũi đột nhiên có chút cay cay. cô đưa đôi môi đến, hôn lên môi Lăng Diệp, nói cam đoan:

“Em sẽ không làm như vậy nữa.”

Lăng Diệp “Ừ” một tiếng, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình khởi động xe. Ngay tức khắc, chiếc xe Maybach màu đen giống như một con gió lao vút đi.

Sau khi trở lại biệt thự, Úc Hàn Yên chủ động ra tay nấu ăn. Giống như để lấy lòng Lăng Diệp, cô để tâm làm một bàn đầy thức ăn. Lúc ăn tối, lại còn chủ động gấp thức ăn cho anh - một việc hiếm có.

Lăng Diệp yên tâm thoải mái hưởng thụ sự lấy lòng của cô.

"Chúng ta đi ngủ đi." Úc Hàn Yên buông tóc, mặc váy ngủ đi tới trước cửa thư phòng, nói với người nào đó đang vui đầu vào công việc.

Lăng Diệp ngẩng đầu nhìn cô đến gần mười giây, lúc cô sắp sửa chạy trời chết liền đứng dậy, vừa đi ra khỏi thư phòng vừa đáp:

"Được."

Úc Hàn Yên nhìn người nào đó đang đi về phía mình, đột nhiên có chút khẩn trương. Cô nói cực nhanh câu "Em lên giường trước chờ anh", sau đó chạy nước kiệu vào phòng ngủ, chui tọt vào trong chăn.

Đáy mắt Lăng Diệp xẹt qua ý cười. Anh chậm rãi đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, nhìn người đang toàn tâm toàn ý nằm trong chăn trên giường, khoe môi anh nhếch lên, đi vào phòng tắm.

Úc Hàn Yên nằm chôn trong chăn, nhận thức sâu sắc cái gì gọi là một giây như cả phút. Cô thấp thỏm vén chăn lên một góc, nhìn về phía phòng tắm.

Xuyên qua kính thủy tinh, cô nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của đàn ông, vòng eo gầy gò, cái mông cao vút, hai chân thon dài.

Úc Hàn Yên không nhận được trong đầu liền hiện lên một màn cấm trê con. Cô mắng thầm mình: "Sắc nữ!" Sau đó lại chui đầu vào trong chăn.

Lăng Diệp tắm xong, cầm khăn tắm bao quanh nửa người dưới của mình, sau khi lấy máy sấy ra sấy tóc xong, anh cời khăn tắm chui vào trong chăn nằm. Tiếp đó không hề có động tác gì nữa.

Anh rất muốn biết, bước tiếp theo Tiểu Yên của anh sẽ làm gì.

Úc Hàn Yên cắn răng, dán thân thể mình vào sát thân thể đối phương, cảm nhận được anh đang trần truồng, khuôn mặt nhỏ bé của cô không tự chủ được đỏ lên. Cô đưa tay xoa xoa lồng ngực Lăng Diệp, lúc đụng vào vết sẹo thì ngừng lại, hỏi có chút sợ hãi:

"Nếu lúc ấy anh không tránh được viên đạn này, để nó bắn trúng tim thì bây giờ phải làm sao đây?"

Lăng Diệp ôm cô vào lòng, nói giống như trần thuật một câu chuyện thật:

"Cho dù em bắn bao nhiêu lần, anh cũng đều có thể tránh được hết."

"." Ngay tức khắc, cảm xúc sợ hãi trong lòng Úc Hàn Yên bị tan rã, tiếp theo đó, ý nghĩ chủ động trêu chọc anh cũng bị dập tắt. Sự tự tin của người này đúng là có thừa. Mặc dù anh rất lợi hại, nhưng khả năng bắn súng của cô cũng không hề thua kém được không hả!

Cô "Hừ" nhẹ một tiếng, xoay người thoát ra khỏi ngực Lăng Diệp, đưa lưng về phía anh.

Khóe miệng Lăng Diệp không tự chủ được kéo ra, có chút khó tin hỏi:

"Ngủ?"

Tối nay không phải cô muốn làm anh sao? Chẳng lẽ anh đã hiểu lầm?

Úc Hàn Yên không quay đầu lại đáp:

"Ừ, ngủ."

Lăng Diệp thở dài một cái, lật người cô để cô quay mặt về phía mình, dùng giọng đầy mê hoặc hỏi:

"Sao vậy?"

Úc Hàn Yên bĩu môi, buồn buồn đáp:

"Thuật bắn súng của em rất chuẩn xác!"

Lăng Diệp không hiểu gì, nhìn cô trước mặt nói:

"Anh không có nói không nha."

"Nhưng anh nói, cho dù em có bắn bao nhiêu lần anh cũng đều có thể tránh được hết." Úc Hàn Yên mở mắt ra, giống như con mèo nhỏ xù lông, nhìn anh nói.

Thì ra là bởi vì câu này. Lăng Diệp đặt một nụ hôn lên mi tâm của cô, thì thầm:

"Anh muốn em yên tâm nên mới nói như vậy."

So với tính phúc lợi mà nói, những chuyện này quả thật chẳng đáng gì. Lùi một bước trên đầu lưỡi lại khiến người khác vui vẻ, sao anh có thể không làm đây.

Úc Hàn Yên chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, hỏi:

"Thật sao?"

Lăng Diệp hết sức khẳng định, gật gù đầu.

Vì vậy, người nào đó mừng rỡ như điên, dâng hiến nụ hôn của mình cho con sói. Tiếp theo, người đó đã bị con sói ăn hết vào bụng, không còn để sót lại chút cặn bã nào.

Giữa trưa ngày hôm sau Úc Hàn Yên mới nhận nhà tỉnh giấc. cô ngồi dậy, chiếc chăn bằng tơ tằm màu trắng từ từ rút xuống, để lộ ra những dấu hôn bầm tím trải rộng khắp da thịt. cô đưa tay xoa xoa thắt lưng, mắng thầm:

"Châm thú! Anh ta muốn lấy mình bù lại toàn bộ hai mươi mấy năm anh ta không làm sao?!"

"đã tỉnh rồi hả?" Giống như Lăng Diệp đã lắp camera trong phòng ngủ vậy. Úc Hàn Yên vừa tỉnh, anh liền có mặt ngay.

Úc Hàn Yên liếc anh một cái, tức giận nói:

"Hỏi thừa."

Lăng Diệp không để tâm đến thái độ ác liệt của cô, cặp mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào khoảng da thịt đang phơi bày trong không khí.

Úc Hàn Yên muộn màng phát hiện ra mình đã bị người ta nhìn thấy hết, không chờ cô kịp kéo chiếc chăn lên, con sói nào đó đã tiến công áo đảo cô, sau đó không nói hai lời bắt đầu gặm nhấm.

"Em không muốn nữa..."

"Em thật sự không muốn....."

"Hu hu, xin anh....."

"Lăng Diệp, em sẽ trở thành người phụ nữ đầu tiên chết ở trên giường!"

"....."

Mỗi một câu nói của Úc Hàn Yên, đổi lại là Lăng Diệp càng tiến sâu hơn.

Sau khi Lăng Diệp ăn no thỏa mãn, ôm người phụ nữ già chết ở trên giường đi vào phòng tắm. Ý định ban đầu là giúp cô làm sạch thân thể, nhưng lúc tắm cho cô không nhận được yêu thương, người kia lại bị một phen mềm nhũn ra.

Xong chuyện, Úc Hàn Yên ngay cả đứng cũng không đứng nổi. cô vừa đánh răng vừa nhìn qua gương, tức giận nhìn người phía sau đang ôm mình để phòng mình bị té ngã.

Lăng Diệp thì ngược lại, hết sức hưởng thụ ánh mắt của cô. Như thế này thật tốt, trong mắt cô, trong lòng cô đều chỉ có một mình anh, không còn suy nghĩ được chuyện gì khác nữa.

Đợi cô rửa mặt xong, Lăng Diệp bế cô xuống tầng dưới, ôm cô ngồi xuống cạnh bàn ăn, sau đó tự mình giúp cô ăn.

Úc Hàn Yên bị dày vò đến nỗi ngay cả động tác gợn tay lên cũng thấy mệt. cô quyết định vùi vào trong lòng ngực ấm áp của Lăng Diệp, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự dãi nguyệt dành cho bậc nữ vương. cô nhìn thẳng vào gò má tuấn mỹ cương nghị của anh, cũng chẳng quản đối phương đút gì cho mình, cứ thế há miệng ra ăn, giống như đang tưởng tượng thức ăn trong miệng chính là người trước mắt vậy.

Sau bữa trưa, Lăng Diệp bế người nào đó đặt ngồi lên xe, trên chiếc ghế kê bên tay lái. Sau khi thắt dây an toàn xong cho cô, đóng cửa xe lại, lúc này mới đi vòng qua bên kia, ngồi vào chỗ tay lái.

"Đường này không phải là đường đi làm?" Úc Hàn Yên nhìn phong cảnh xa lạ bên ngoài cửa xe, hỏi giống như không hỏi.

Nét mặt Lăng Diệp không thay đổi, vẫn vững vàng lái xe đáp:

"Dĩ nhiên không phải."

Úc Hàn Yên quay đầu, ánh mắt đầu nghi ngờ nhìn về phía Lăng Diệp, hỏi:

"Giờ đang đi đâu vậy?"

Trong đôi mắt sâu không thấy đáy của Lăng Diệp hơi gợn sóng, môi anh khẽ cong lên đẹp mắt, dùng giọng đầy sắc thái nói:

"Cục dân chính."

Cục dân chính? Úc Hàn Yên nghĩ lại, hình như hôm qua anh có đề cập đến chuyện lấy giấy đăng ký kết hôn. cô đưa tay lên day day huyệt thái dương của mình, gần đây trí nhớ của cô đã giảm sút rõ rệt.....

Tới bộ phận đăng ký kết hôn của cục dân chính, ngay lập tức Úc Hàn Yên liền đứng sững tại chỗ. cô nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp đề nghị:

"Nhiều người như vậy, hay là để lần sau chúng ta đến đi."

Lăng Diệp nhìn đám người tập nập phía trước, cúi đầu xuống nói với Úc Hàn Yên:

"Em ở đây chờ anh một lúc.... Anh đi gọi điện thoại."

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, buông tay anh ra:

"cô gái, người bạn đời của cô không tới sao?" Hai ông bà già tóc bạc phơ làm xong giấy đăng ký kết hôn đi dúi nhau đi ra ngoài, nhìn thấy một mình Úc Hàn Yên đứng ở đây, một người trong đó lên tiếng hỏi.

Úc Hàn Yên cười ôn hòa, giải thích:

"Anh ấy đang gọi điện thoại ở bên ngoài."

Bà lão hòa ái nhìn cô, chân thành chúc phúc:

"Chúc các cháu hạnh phúc bền lâu."

Úc Hàn Yên cười không hề có chút giả vờ nào, đáp:

"Cảm ơn bà đã chúc phúc. Chúng cháu sẽ hạnh phúc mãi mãi, ông bà cũng thế nha."

Ông lão cùng bà lão liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười hạnh phúc, sau đó đi nhau rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ, đột nhiên Úc Hàn Yên có chút đợi chờ lấy giấy đăng ký kết hôn với Lăng Diệp.

Chỉ một lát sau Lăng Diệp đã trở lại, theo sau anh còn có một người đàn ông trung niên bụng bìa.

"Vị này chính là quý phu nhân đi. Đúng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp nha." Người đàn ông trung niên nhìn thấy Lăng Diệp ôm eo Úc Hàn Yên, liền tán dương.

Môi Lăng Diệp khẽ nâng lên, mở miệng nói:

"Cám ơn."

Anh thích nghe người khác nói anh và Tiểu Yên xứng đôi.

Người đàn ông trung niên hơi sững sốt, kinh ngạc trước sự bình dị gần gũi của Lăng Diệp. Bên ngoài đều đồn anh lạnh lùng vô tình, hẳn cười ha ha nói:

"Mời hai người qua bên này."

Úc Hàn Yên chớp chớp mắt nhìn, dùng ánh mắt dò hỏi Lăng Diệp.

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ mở, giải thích:

"Chúng ta đi chụp ảnh."

Dưới sự hướng dẫn của người đàn ông trung niên, hai người đang không am hiểu được tình huống ở bên ngoài, được dẫn đi thẳng đến một gian phòng của nhiếp ảnh gia.

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy hai người bọn họ, hai mắt không khỏi phát sáng, đồng thời thờ dãi cảm thán: hai người kia mà sinh con, không hiểu đứa bé sẽ yêu nghiệt đến mức nào!!

Sau khi chụp ảnh xong, người đàn ông trung niên lại dẫn hai người đến một phòng làm việc có điều kiện không tệ.

Ngồi trên chiếc ghế bằng da thật màu đen, nhấm nháp ly trà la ó người đàn ông trung niên, Úc Hàn Yên không khỏi nảy sinh cảm giác cấp dưới đang chiêu đãi cấp trên.

Sau khi người đàn ông trung niên cảm thấy gì đó Lăng Diệp đưa cho, liền ra khỏi phòng. Trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người Úc Hàn Yên và Lăng Diệp. Úc Hàn Yên đặt ly trà xuống, ghé sát vào tai Lăng Diệp, nhỏ giọng nói:

"Trong cái túi màu đen anh đưa cho ông ta không phải là tiền đó chứ."

Lăng Diệp buồn cười nheo nheo chớp mũi của cô, đáp:

"Bên trong là sổ hộ khẩu và chứng minh thư của hai chúng ta."

Úc Hàn Yên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi:

"Vậy tại sao người ta lại dành cho anh sự phục vụ đặc biệt như vậy?"

Lăng Diệp cười cười, đôi môi mỏng khẽ mở, phun ra sáu chữ:

"Bởi vì anh là Lăng Diệp!"

"." Úc Hàn Yên liếc mắt, không phải chỉ là nhiều tiền thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, xì.

Rất nhanh, người đàn ông trung niên đã trở lại, trong tay hẳn ngoài cái túi màu đen Lăng Diệp vừa đưa, d_đđ còn có thêm hai quyển sổ màu đỏ.

Hắn đưa cái túi đen nhỏ trả lại cho Lăng Diệp, chìa hai quyển sổ màu hồng ra trước mặt hai người, cung kính nói:

"Mời ký tên."

Hai người cầm bút lên, thay nhau ký tên mình vào quyển sổ màu đỏ.

"Chúc mừng hai người. Hai người đã là vợ chồng hợp pháp." Người đàn ông trung niên cười chúc mừng.

Lăng Diệp cất kỹ hai quyển sổ đăng ký kết hôn bảo bối của mình đi, ôm Úc Hàn Yên đứng dậy, nói nhàn nhạt với người đàn ông trung niên:

"Cám ơn."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thừa lúc yếu ớt mà vào

"Đã về chưa?" Tay trái Lăng Diệp cầm điện thoại áp vào tai, tay phải vuốt ve khuôn mặt mềm mịn của Úc Hàn Yên đang đặt trên đùi mình.

"Vừa đến nơi."

Úc Hàn Yên đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại trên tay anh, áp vào tai mình hỏi:

"Dany đã tỉnh lại chưa?"

"Tỉnh rồi."

Úc Hàn Yên ngồi dậy, đi dép vào xong nói:

"Vậy chúng tôi qua thăm cô ấy."

"Cô ấy không có ở chỗ tôi."

Úc Hàn Yên sững sốt một lúc, khề cau mày hỏi:

"Vậy cô ấy ở đâu?"

"Chiều hôm qua người nhà của cô ấy đã đến Đình Vô Danh đón cô ấy về."

Úc Hàn Yên giống như quả bóng cao su xì hơi, một lần nữa xụi lơ vào lòng Lăng Diệp, chậm rãi hỏi:

"Sao người nhà của cô ấy lại biết chuyện cô ấy bị thương? Không phải là cô ấy đi một mình tới Đình Vô Danh đình sao?"

"Người nhà cô ấy gọi điện thoại."

Lông mày Úc Hàn Yên cau lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

"Tề Ngôn, anh ngốc hử!" Cơ hội khó có được, thế nhưng hắn lại không biết nắm bắt! Rõ ràng là hai người có thể an tĩnh, thân mật ở cùng với nhau, rõ ràng đó là cơ hội tốt để phát triển tình cảm, thế nhưng hắn lại khước từ!

Hơn nữa, phụ nữ lúc yếu đuối sẽ dễ bị cảm động nhất. Lúc trước cô cũng là như vậy mới bị Lăng Diệp cảm động.

Nghĩ tới đây, cô trừng mắt nhìn Lăng Diệp. Nhất định là người này đã âm mưu tính trước!

Người đầu điện thoại bên kia im lặng mấy giây, thân nhiên nói:

"Tôi chỉ đưa điện thoại đến tai cô ấy mà thôi. Là cô ấy nói chuyện với người nhà của mình."

Úc Hàn Yên hơi sững sốt, không ngờ lại là tình huống này, nói xa xôi:

"Được rồi."

Lăng Diệp giành lấy chiếc điện thoại di động từ người nào đó, nhanh chóng nói câu "Cứ như vậy đi" với người bên kia, sau đó cúp điện thoại.

Úc Hàn Yên nhìn anh chăm chăm, tức giận nói:

"Em còn chưa hỏi anh ta có biết Dany đang ở bệnh viện nào hay không!"

Lăng Diệp đưa tay bắt lấy chiếc cằm hoàn mỹ của cô, giống như một loại trừng phạt, ngấu nghiến bờ môi cô một hồi, sau đó nói như giải thích:

"Nói chuyện điện thoại với người đàn ông khác quá lâu."

Úc Hàn Yên nghe vậy, bắt chợt liếc mắt, bắt đặc dĩ nhắc nhở:

"Đó là Tề Ngôn."

Ngón tay cái của Lăng Diệp nhẹ nhàng ma sát qua lại trên bờ môi sưng đỏ của cô, lơ đãng đáp:

"Vậy thì sao nào? Còn không phải là đàn ông?"

"." Lãng Diệp, anh đúng là vai dấm chua!

Úc Hàn Yên nghĩ ra điều gì, đột nhiên khí thế hung hăng, chất vấn đối phương:

"Lúc em bị thương, anh đối với em tốt như vậy, có phải là đã có mưu tính từ trước rồi không!"

Lãng Diệp buồn cười nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, hỏi:

"Em nói xem?"

Đôi mắt lưu ly của Úc Hàn Yên nhìn anh không chớp, nói khẳng định:

"Anh muốn thừa lúc yếu ớt mà vào!"

Đôi mắt đen nhánh của Lãng Diệp thoáng qua tia cười. Anh dùng giọng từ tính nói:

"Cũng không phải là không có khả năng đó."

Thật ra lúc đó anh chỉ muốn tận tay chăm sóc cô, căn bản không có suy nghĩ được nhiều thứ như vậy.

Úc Hàn Yên bày ra vẻ mặt biết ngay mà. Cô há miệng cắn ngón cái của anh, nói mơ hồ không rõ:

"Gian thương."

Lãng Diệp không rút ngón tay trở về, để mặc cho cô cắn, tay trái vuốt ve eo cô, nhìn cô mang theo ý cười, chậm rãi hỏi:

"Vậy em có muốn người gian thương này nói cho em biết, Dany đang ở bệnh viện nào không?"

Úc Hàn Yên cũng không dùng sức cắn ngón tay anh, mà chỉ để răng đụng vào tay anh mà thôi. Cô đưa đầu lưỡi đẩy cái dị vật trong miệng mình ra, mắt chớp chớp nhìn người trước mặt, nói xin ý kiến:

"Được nha."

Dany là người bạn cùng phái đầu tiên của cô, cũng là người phụ nữ đầu tiên cô để tâm.

Lãng Diệp đưa ngón tay cái bị Úc Hàn Yên cắn lên trên miệng, thè lưỡi ra mập mờ liếm láp, nói sâu kín:

"Nếu anh không thu bất kỳ lợi tức nào mà đã nói cho em biết bệnh viện nơi Dany ở, không phải là rất không thích hợp với thân phận gian thương của anh sao?"

Thiếu chút nữa Úc Hàn Yên đã cắn vào đầu lưỡi mình, cô lập tức sửa lại lời nói:

"Sao anh có thể là gian thương được? Trên thế giới này, chỉ có anh là người lương thiện nhất thôi!"

Lãng Diệp bế cô lên đi vào trong phòng ngủ, đôi môi mỏng khẽ mở, phun ra hai chữ:

"Muộn rồi."

Ngậm ngón tay cái của anh là cô sai. Sao cô có thể làm động tác có tính trêu đùa như vậy được? Một người đàn ông khỏe mạnh sao có thể thờ ơ khi nhìn thấy hành động này của người yêu mình đây?

Nơi bị răng cô chạm vào, giống như có một dòng điện chạy qua, kích thích một hồi, khiến lòng anh không tự chủ được run rẩy; Nơi bị đầu lưỡi ướt át của cô quét qua, càng giống như bốc cháy, như lấy xu thế của từng đốm lửa nhỏ, thiêu đốt từng tấc da thịt cùng máu trong người anh.

"Diệp, thật sự không muốn mà, anh sẽ bị cạn kiệt linh lực mà chết đó" Hai tay Úc Hàn Yên đẩy lồng ngực Lãng Diệp ra, vùng vẫy giãy chết nói.

Lãng Diệp nói cực nhanh câu "Sẽ không", liền dùng môi chặn lại hơi thở mùi đàn hương từ miệng cô phả ra.

Bệnh viện Ái Dân, tầng 36, trong phòng bệnh VIP xa hoa cấp cao.

Lam Nguyệt ngồi ở bên mép giường, nghe thấy tiếng chuông cửa rung nhẹ trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ. Bà đi đến cạnh cửa nhìn lên màn hình hiển thị, thấy người đến là Tổng giám đốc Lãng và vợ chưa cưới của anh thì không khỏi có chút kinh ngạc. Bà mở cửa, trên khuôn mặt tái nhợt nở rộ nụ cười, chào hỏi:

"Chào tổng giám đốc Lãng, chào Úc tiểu thư."

Úc Hàn Yên quan sát Lam Nguyệt một lúc, thấy bà và Dany có nhiều nét giống nhau, đoán được bà là mẹ của Dany, nên cười nói:

"Chào bác gái, chúng cháu đến thăm Dany."

Lam Nguyệt hơi sững sốt, sao bà lại không biết, từ lúc nào mà Dany lại có quan hệ tốt với bọn họ như vậy chứ? Bà đứng tránh sang một bên, khách sáo nói:

"Mời vào."

Úc Hàn Yên đưa bó hoa cẩm chướng màu đỏ đang cầm trong tay cho Lam Nguyệt, nói:

"Hy vọng Dany sẽ sớm hồi phục."

Lam Nguyệt đưa hai tay nhận lấy bó hoa, nói cảm kích:

"Cám ơn."

Bà dẫn hai người đến giường bệnh của Dany, cắm bó hoa vào trong bình, sau đó nói với Dany:

"Vậy mọi người nói chuyện đi, mẹ qua phòng khách, có chuyện gì thì gọi mẹ."

Đôi môi không có quá nhiều huyết sắc của Dany cong lên thành đường cong đẹp mắt, giọng cô có chút suy yếu nói:

"Vâng, mẹ đi nghỉ đi."

Sau khi Lam Nguyệt đóng cửa rồi đi, Lăng Diệp buông eo Úc Hàn Yên ra, một mình đi tới trước cửa sổ sát đất, quan sát phong cảnh phía bên ngoài.

Anh và Dany không quen, cũng chẳng có gì hay để nói, nếu không phải vì Tiểu Yên, anh sẽ chẳng đến đây.

Dany nhìn Úc Hàn Yên ngồi ở mép giường, trong mắt đầy cảm kích. Cô dùng giọng mong manh nói:

"Hàn Yên, cô có thể đến thăm tôi... tôi rất vui."

Úc Hàn Yên mỉm cười:

"Chúng ta không phải là bạn bè sao?" Nói không chừng, về sao có thể cô sẽ là vợ của Tề Ngôn đấy... Khi đó thì là người một nhà rồi.

Đột nhiên Dany cảm thấy chóp mũi cay cay, không phải là vì tiền và thế lực của nhà cô, người chỉ đơn thuần đối xử tốt với cô, đối phương là người đầu tiên. Hốc mắt cô hơi đỏ, lại cố kiên cường để nước mắt không chảy ra, nói giọng khí phách:

"Không uổng cho tôi đã kết giao với người bạn tốt này!"

Úc Hàn Yên cười cười, nghĩ đến mối nghi vấn trong lòng mình liền hỏi:

"Tề Ngôn chăm sóc cô không được tốt sao?"

Ngay tức khắc Dany không hiểu gì, hỏi:

"Sao lại hỏi như vậy?"

Úc Hàn Yên đứng dậy, tự đi rót cho mình một ly nước nói:

"Sao lại nói người nhà đón cô về? Không phải là anh ta không chăm sóc tốt cho cô sao?"

Trên khuôn mặt yếu ớt của Dany xuất hiện hai mảng đỏ, đáp:

"Ở cùng một chỗ với một người đàn ông, khiến toàn thân tôi đều không được tự nhiên."

Làm thế nào cô cũng không ngờ được, mình vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tề Ngôn, hơn nữa hắn lại cứ nhìn cô chăm chăm một lúc lâu. Hắn thấy cô tỉnh còn ân cần thăm hỏi, thái độ của hắn đối với cô quá khác lúc trước, khiến cô cứ cảm thấy là lạ.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, không đề cập đến vấn đề rối rắm này nữa.

Lăng Diệp xoay người, đi tới bên cạnh Úc Hàn Yên, ôm eo của cô nói với Dany:

"Vậy cô dưỡng bệnh cho tốt, chúng tôi đi trước đây."

Úc Hàn Yên biết tham muốn chiếm giữ của người này lại phát tác rồi, cũng nói với Dany:

"Tôi về đây, mấy hôm nữa sẽ lại đến thăm cô."

Dany cười cười nhìn bọn họ, nói:

"Được."

Chưa đi được hai bước, Úc Hàn Yên liền quay đầu nhìn về phía Dany nói:

"Là Tề Ngôn đã làm phẫu thuật cho cô, lúc cô hôn mê cũng là một mình anh ấy chăm sóc cô."

Cô nói xong, không đợi Dany phản ứng, liền cùng Lăng Diệp rời đi.

Dany sùng sốt một chút, sau đó khòe miệng giật giật, lẩm bẩm: "Hắn coi mình là ân nhân cứu mạng."

Cô thở dài một cái, nếu Bạch Triết Hiên cũng có thể đối xử với mình được như vậy thì thật tốt. Đáng tiếc, hắn thậm chí còn không thèm tới thăm cô lấy một lần.

Bạch Triết Nhã đang đi dạo quanh hành lang bệnh viện, trong lúc lơ đãng nhìn thấy Lăng Diệp và Úc Hàn Yên đi ra từ một phòng bệnh. Cô ta liền thấy rất tò mò về người nằm trong phòng bệnh đó.

Chờ sau khi hai người bọn họ đã biến mất, cô ta mới đi tới bên cạnh cửa phòng bệnh, nhìn lên tên bệnh nhân - Dany? Sao lại là cô ta? Cô ta và hai người kia có quan hệ như thế nào? Tại sao bọn họ lại chủ động đến đây thăm cô?

Trong đầu Bạch Triết Nhã đại khái đã vẽ lên một kế hoạch lớn. Cô ta quay lộn lại phòng bệnh của mình, đi thẳng về phía chiếc điện thoại.

Họa Sa thấy cô ta đi ra ngoài chưa được bao lâu đã quay trở về, không khỏi có chút tò mò hỏi:

"Tiểu Nhã, không phải là con nói muốn một mình đi ra ngoài giải khuây một lúc sao?"

Bạch Triết Nhã đưa tay trái cầm ống nghe áp vào tai mình, tay phải nhấn một dãy số xong, đặt ngón trỏ lên môi mình, ý bảo Họa Sa đừng nói gì.

"Mẹ à?"

Bạch Triết Nhã ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da thật màu đỏ sẫm, dựa vào chỗ tay vịn thật to, nhàn

nhật nói:

"Em là Tiểu Nhã."

"A, Tiểu Nhã, có chuyện gì không?"

Bạch Triết Nhã cũng không vòng vo, nói ngay vào điểm chính:

"Anh, anh có biết chuyện Dany nằm viện hay không?"

"Dany? không rõ lắm. cô ấy nằm viện sao?"

Bạch Triết Nhã không lấy được thông tin mình muốn, nói một câu: "Vậy thôi nhé", liền cúp điện thoại.

Bạch Triết Hiên nghe thấy tiếng 'tút tut' từ đầu bên kia truyền đến, nhìn chiếc điện thoại di động trước mắt không thể tin nổi. Tính khí của Tiểu Nhã càng ngày càng tồi tệ. Nhưng mà, cũng không thể trách con bé được, dù sao cũng đã xảy ra chuyện đó...

Vì sao hắn và Tiểu Nhã đều có loại video này chứ? Nghĩ đến đoạn video của mình vẫn đang bị Lăng Diệp nắm trong tay, hắn liền muốn phát điên lên; lại nghĩ đến việc mình đã phải tốn mất 75 tỷ Dollar Lăng Diệp mới đồng ý hạ lệnh phong tỏa tin tức vụ xì căng đan của Tiểu Nhã, hắn càng muốn thổ huyết

"Cốc cốc..."

Bạch Triết Hiên thu hồi suy nghĩ của mình lại, mở miệng nói:

"Vào đi."

"Tổng giám đốc, đã đến giờ họp."

một cô gái tóc dài, có dáng đẹp để mở cửa ra, dùng giọng dịu dàng nói:

Bạch Triết Hiên gật đầu một cái, nhàn nhạt đáp:

"Tôi biết rồi."

cô gái cười ngọt ngào đóng cửa lại. Cửa vừa đóng xong, nụ cười trên mặt cô ta cũng biến mất trong chớp mắt. cô ta không cam lòng dậm chân rồi đi.

Trước kia bên cạnh tổng giám đốc có rất nhiều phụ nữ, khi đó thì thoảng hần sẽ sinh ra hứng thú đối với cô ta. Mỗi lần khi xong việc, cô ta sẽ được một khoản 'tiền thưởng' hậu hĩnh. Bây giờ bên cạnh hần đã chẳng còn Hoàn phi Yến sáu (*) nữa rồi, nhưng đối với cô ta lại vẫn lạnh nhạt như không.

(*) Hoàn phi Yến sáu (Ý chỉ Dương quý phi béo, Triệu Phi Yến gầy) để chỉ sự đối nghịch về hình thể của hai đại mỹ nhân. Dương Quý phi là người đẹp "khuôn trắng đầy đặn, nét ngài nở nang", nhan sắc của bà không chỉ nổi tiếng trong thiên hạ, mà còn đi vào thi ca, còn Triệu Phi Yến lại vốn nổi tiếng thiên hạ bởi sắc đẹp và vóc dáng mong manh, nhẹ nhàng tựa chim yến.

Bạch Triết Nhã suy nghĩ một lúc, đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

cô ta đi tới bên ngoài phòng bệnh của Dany, ấn vào chiếc chuông cửa đã được đặc chế.

Lam Nguyệt đang cầm chiếc muỗng trong tay liền dừng lại. Bà đặt chiếc muỗng xuống, nhìn Dany nói:

"Mẹ đi xem sao."

Dany mỉm cười, gật đầu.

Sau khi thấy người ngoài cửa là Bạch Triết Nhã, theo bản năng Lam Nguyệt không mở cửa ra. Chuyện của Bạch Triết Nhã bà cũng đã nghe thấy, bà tuyệt đối không muốn con mình có quan hệ với loại người như thế này. Bà thấy vô cùng may mắn vì lúc trước chính Bạch Triết Nhã đã cự tuyệt chuyện kết hôn với Tiểu Ný

Nhưng mà sao cô ta cũng mặc đồng phục bệnh nhân.

Bạch Triết Nhã đã nhấn chuông cửa một hồi lâu, vẫn không thấy có người ra mở cửa, sắc mặt cô ta không khỏi có chút khó coi.

"Mẹ, ai ở bên ngoài vậy?" Dany uống xong một hóp canh cá, hỏi.

Trong nhất Lam Nguyệt thoáng qua một tia không vui, cười nói:

"Người không liên quan."

Dany không tin, dùng giọng không cho cự tuyệt nói:

"Mẹ để cho người bên ngoài vào đi."

Lam Nguyệt không đứng dậy, lại múc một muỗng canh dứt cho người kia, đồng thời nói:

"Bên ngoài là Bạch Triết Nhã. Mẹ không muốn con và cô ta có quá nhiều giao thiệp."

Dany nghĩ đến chuyện mình đã đọc được trên mạng, cũng không nhìn được nhú nhú mảy, nhưng lại nghĩ đến đối phương là em gái của Bạch Triết Nhã, nên nói:

"Để cô ta vào đi, con sẽ có chừng mực."

Lam Nguyệt nhìn cô một cái, đặt chiếc muỗng vào trong ly, đứng dậy đi ra bên ngoài mở cửa.

"Chào bác gái." Bạch Triết Nhã bày ra nụ cười thật tươi, nói với Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt cười, đứng dịch sang một bên nói:

"Bạch tiểu thư à, mời vào." Đưa tay không đánh vào mặt trời...

Dường như Bạch Triết Nhã không hề có chút để ý nào đến việc đối phương để cho mình đứng chờ hồi lâu ngoài cửa, cười nói với Lam Nguyệt:

"Bác gái không cần phải khách sáo như vậy, gọi cháu là tiểu Nhã là được rồi."

cô ta dừng một chút, nhìn về phía phòng bệnh, quan tâm hỏi:

"Chị Dany bị bệnh sao? Cháu thấy ở ngoài cửa phòng có đề tên chị ấy, nên muốn vào thăm chị ấy một chút."

Nụ cười vẫn treo trên mặt Lam Nguyệt, bà vừa dẫn cô ta đi tới giường bệnh của Dany, vừa nói:

"Cám ơn Bạch tiểu thư quan tâm, Tiểu Ný đã đỡ rồi."

"Chị, chị sao vậy? Chị đã đỡ chưa?" Sau khi Bạch Triết Nhã nhìn thấy Dany, vẻ thân thiết quan tâm hỏi.

Dany cười cười, đáp:

"đã làm phẫu thuật tốt hơn nhiều rồi."

Bạch Triết Nhã nhìn về phía Lam Nguyệt, giọng nói mang theo vài phần cẩn trọng cùng thỉnh cầu:

"Bác gái, bác có thể đi ra ngoài để cháu nói chuyện riêng với chị một lúc được không."

Dany thấy mẹ mình đứng bất động liền nói:

"Mẹ, mẹ ra ngoài một lát đi."

Về mặt Lam Nguyệt không đồng ý, nhưng cũng không chống lại lời của đối phương, dù sao thì người bệnh cũng là nhất, nên bà bưng canh đi ra ngoài.

Bạch Triết Nhã thấy Lam Nguyệt đi ra ngoài, liền ngồi lên chiếc ghế ở mép giường, hỏi:

"Chị, chị với vợ chưa cưới của tổng giám đốc Lăng có quan hệ như thế nào vậy?"

Cô ta hỏi như vậy, bởi vì Lăng Diệp ngoại trừ người tên Úc Hàn Yên kia ra, anh ta sẽ không thêm nhìn tới người phụ nữ nào khác.

Trán Dany khẽ nhăn không để lại dấu vết. Cô không trả lời câu hỏi của đối phương mà lên tiếng hỏi:

"Sao đột nhiên cô lại hỏi thế?"

"Bởi vì em thấy tổng giám đốc Lăng và vợ chưa cưới của anh ta đi ra từ phòng bệnh của chị." Bạch Triết Nhã đáp, trong mắt đầy vẻ thân nhiên.

Dany nhú mày, lúc này mới để ý tới quần áo trên người đối phương, cô không khỏi quan tâm hỏi:

"Sao cô cũng mặc đồng phục bệnh nhân vậy?"

Trong lòng Bạch Triết Nhã rất mất hứng, cô ta cảm thấy Dany cố tình hỏi như thế để cho cô ta phải mất mặt. Cô ta dựa lưng vào ghế, nói xa xôi:

"Chị, chị không biết là em đã bị người ta bỏ thuốc kích dục?"

Là như vậy sao? Không phải là tự cô ta.

Bạch Triết Nhã thấy Dany không nói gì, lại nói:

"Chị có biết ai đã khiến em trở thành như vậy không?"

Dany lắc lắc đầu.

Bạch Triết Nhã nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt tràn đầy sự tàn nhẫn: "Úc Hàn Yên". Ba chữ này đã sắp sửa bật ra, nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó cô ta liền đem lời định nói nuốt xuống. d≡đ≡kq≡đ Cô ta cúi đầu nhìn về phía Dany, nói gọi lên lòng thương hại:

"Chúng ta đừng nói về chuyện này nữa."

Dany thấy cô ta đã chực khóc, liền ngưng đề tài này lại.

Bạch Triết Nhã cố giả bộ mỉm cười, hỏi lại:

"Chị còn chưa nói cho em biết, chị và vợ chưa cưới của tổng giám đốc Lăng có quan hệ như thế nào?"

Đối với sự cố chấp của cô ta về vấn đề này, Dany có chút kỳ quái, đôi môi không có được bao nhiêu huyết sắc của cô hơi hé mở, đáp:

"Bạn bè."

Bạch Triết Nhã nghe xong, vẻ mặt vui mừng nhìn cô, hưng phấn nói:

"Vậy thì tốt quá rồi!"

Chân mày Dany không tự chủ được nhú lại, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Bạch Triết Nhã nhìn cô, giải thích:

"Chị, lúc trước là em hiểu lầm cô ấy nên đã ầm ĩ không được hay lắm với cô ấy. Đến khi em nhận ra sự sai lầm của mình, thì cô ấy lại không chịu cho em gặp mặt."

Cô ta ngừng một lúc, nói thành khẩn:

"Em vẫn nợ cô ấy một lời xin lỗi."

Dany nghe xong, nghi ngờ hỏi:

"Cô hi vọng tôi giúp cô?"

Bạch Triết Nhã nghiêm túc gật đầu một cái, lên tiếng:

"Ừm."

Dany thu hồi ánh mắt của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, cự tuyệt không chút do dự:

"Tôi không giúp được cô rồi." Hàn Yên không muốn gặp cô, thân là bạn, tôi chẳng có lý do gì mà làm trái ý của cô ấy, đưa cô tới gặp cô ấy được.

Bạch Triết Nhã không ngờ Dany sẽ cự tuyệt thẳng thắn như vậy, cô ta hỏi mang theo chút khó tin:

"Tại sao hả?"

Dany quay đầu nhìn về phía cô ta, nói chậm rãi:

"Bởi vì cô ấy không muốn gặp cô."

Bạch Triết Nhã chưa từ bỏ ý định, nói:

"Em xin chị đấy, chị! Không ở trước mặt nói lời xin lỗi với cô ấy, cả đời em sẽ không thể yên lòng được."

Thấy đối phương vẫn không nói gì, cô ta lại nói:

"Chỉ cần chị có thể làm cho em gặp được mặt cô ấy, em sẽ thuyết phục anh em kết hôn với chị."

Dany lắc đầu, nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói:

"Tôi mệt rồi."

Trong mắt Bạch Triết Nhã đầy sự thâm độc, cô ta cười nói:

"Vậy chị nghỉ ngơi đi, em sẽ trở lại thăm chị sau."

Sau khi đối phương rời đi, Dany yếu ớt mở mắt ra, cười giấu cợt, nhưng mà cô cũng không biết chính mình đang giấu cợt gì nữa.

.....

"Ding dong ding dong."

Úc Hàn Yên đang ở trong bếp làm bữa tối, nghe thấy tiếng chuông cửa, cô ghé đầu ra ngoài cửa bếp hỏi:

"Có phải ông nội đến không?"

Lăng Diệp nhìn lên màn hình theo dõi, nói câu "Ừ", sau đó đi ra mở cửa.

Lão Tôn vừa đi vào Lăng Sanh đi vào bên trong, vừa cung kính chào Lăng Diệp:

"Chào tiểu thiếu gia."

Lăng Diệp gật đầu, đóng cửa lại.

Lăng Sanh vừa đi vào cửa, vừa không ngừng quan sát khắp bốn xung quanh bên trong ngôi biệt thự. Đây vẫn là lần đầu tiên ông đến đây nha! Tên tiểu tử đáng chết, chưa bao giờ cho mình đến nhà của nó. Lúc ông nghe anh nói ông đến nhà anh ăn cơm, ông cũng đã biết chắc chắn đây không phải là chủ ý của anh rồi.

Cũng là đứa cháu dâu tốt! Nếu không phải là con bé, không biết đến lúc chết ông có cơ hội đến đây không nữa.

Lăng Sanh ngồi trên ghế sofa, nhìn về phía người nào đó vẫn đang tiếp tục công việc với chiếc máy vi tính, hỏi:

"Tiểu Yên đâu?"

Lăng Diệp cũng không dời mắt đi, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính đáp:

"Trong bếp."

Lăng Sanh tròn tròn hai mắt không thể tin nổi, lâu bâu:

"Cháu lại để cho con bé nấu cơm?!"

Mười ngón tay Lăng Diệp vẫn thản nhiên gõ thản tốc trên bàn phím, lạnh nhạt đáp:

"Cô ấy thích."

Lăng Sanh thấy anh xa cách với mình, dưng râu tròn mắt nói:

"Cháu thậm chí còn không rót cho ông nội một ly trà!"

Lăng Diệp vẫn rất bình tĩnh tiếp tục công việc, đôi môi mỏng khẽ mở, phun ra ba chữ:

"Quản gia Tôn."

"Dạ, tiểu thiếu gia."

Lão Tôn đang đứng một bên, dùng mắt tìm kiếm bình trà cùng ly, ngay sau đó đi tới rót cho Lăng Sanh một ly trà.

Nhìn ly trà bốc khói nghi ngút trước mắt, Lăng Sanh tức giận không chịu được, ông nhìn Lão Tôn hỏi:

"Sao ông lại nghe lời nó như vậy!"

Lão Tôn không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp:

"Tiểu thiếu gia trời sinh ra đã có năng lực này rồi."

". . . ." Trời sinh đã quái đản!

"Diệp, lại đây bung đồ ăn!" Úc Hàn Yên thò đầu ra cửa phòng bếp, hô to.

Ngay tức khắc, Lăng Diệp đóng máy vi tính lại, đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Lăng Sanh nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa của Lăng Diệp khẽ nhếch miệng. Sao không thấy nó nghe lời mình như thế chứ? Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn!

Úc Hàn Yên gỡ chiếc tạp dề trên người xuống, sau khi rửa tay xong, nói với người đang ở trong phòng khách:

"Ông nội, lão Tôn, hai người tới dùng cơm thôi."

Lăng Sanh vui mừng đáp:

"Được được được!"

Lão Tôn dìu Lăng Sanh đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn, sau đó đứng qua một bên, không hề có động tác gì thêm nữa.

"Tiểu Yên còn có thể làm được món ăn Trung Quốc nha!" Lăng Sanh nhìn những món ăn vô cùng ngon được bày trên bàn, nói cảm thán.

Úc Hàn Yên cười đáp:

"Sở trường chính của cháu là món ăn Trung Quốc." Cô nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía lão Tôn nói:

"Ngồi nha, cùng nhau ăn."

Lão Tôn lắc đầu, đáp:

"Cảm ơn lòng tốt của Tiểu thiếu phu nhân, các người ăn đi, tôi đứng được rồi."

Lăng Diệp ngược mắt nhìn ông ta một cái, lạnh nhạt nói:

"Ngồi xuống cùng ăn đi."

Lão Tôn không cự tuyệt nữa, ngồi xuống.

Khỏe miệng Lãng Sanh giật giật. Sao lại không thấy người kia nghe lời của mình. Ông buồn bực gấp một miếng thịt nướng bỏ vào trong miệng, nhai nhai, ngay lập tức khuôn mặt đã bừng sáng. Ngon quá! Thảo nào tên tiểu tử nhà ông lại không cần người khác nấu, mà muốn Tiểu Yên làm.

Lãng Diệp nuốt vào một miếng thức ăn, đột nhiên nói:

"Ông nội, cháu và Tiểu Yên đã đăng ký kết hôn rồi."

Lãng Sanh nghe xong, trên mặt đầy vui mừng, nói:

"Tốt, chọn ngày thật tốt cử hành hôn lễ thôi."

Lãng Diệp gấp một miếng sườn bỏ vào trong chén của Úc Hàn Yên, nói:

"Ngày ông tự chọn đi."

Cũng là để cho ông nội có chút việc làm.

Lãng Sanh gật đầu liên tục, đáp:

"Được được được."

Ông nhìn về phía Úc Hàn Yên, hỏi:

"Tiểu Yên à, chừng nào thì cháu mới cho ông một đứa cháu trai đây?"

Khuôn mặt Úc Hàn Yên hơi đỏ lên, cô hắng giọng một cái, đáp:

"Cháu không biết."

Con người đen nhánh của Lãng Diệp phát sáng kinh người, anh nói nghiêm túc:

"Cháu sẽ cố gắng."

". . . ." Ngàn vạn lần đừng có cố gắng mà! Anh ấy nha, không cố gắng đã như vậy rồi, nếu còn cố gắng nữa thì chẳng có ngày nào cô xuống được giường nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngàn vạn lần đừng có

Mười ngày sau, tại bệnh viện Ái Dân, trong phòng bệnh xa hoa cao cấp.

"Cô lại đến thăm tôi sao!" Dany ngồi ở trên giường, trong đôi mắt đẹp tràn đầy niềm vui, cười hỏi.

Úc Hàn Yên ngồi ở trên ghế bên mép giường nhìn Dany lộ ra mấy chiếc răng trắng nõn chỉnh tề, nói:

"Dù sao tôi cũng chẳng có việc gì để làm mà."

Mắt Dany xoay vòng, hát cảm chỉ về phía Lãng Diệp đang đứng trước cửa sổ sát đất nói:

"Người kia nhà cô cũng không có rãnh rồi như thế nha."

Úc Hàn Yên liếc nhìn bóng lưng Lãng Diệp tức giận nói:

"Bây giờ, anh ta còn mong tôi tới thăm cô cơ."

Chỉ cần cô nói muốn đến bệnh viện thăm Dany là anh có thể ‘ăn thêm’ rồi.

Dany tròn mắt lên nhìn, không hiểu gì hỏi:

"Hả? Tại sao?"

Lăng Diệp nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt tản ra một nụ cười. Anh cũng rất muốn nghe xem cô sẽ trả lời như thế nào.

Úc Hàn Yên không tự chủ được gương mặt đỏ lên. Cô nói lãng sang chuyện khác:

"Vết thương của cô như thế nào rồi?"

"Ee." Dany không ngờ cô lại đột nhiên nói lãng sang chuyện khác nên có chút sững sốt. Thấy đối phương không muốn tiếp tục đề tài kia, cô cũng không truy hỏi đến cùng. Cô dựa lưng vào chiếc gối đáp:

"Tốt hơn nhiều rồi, mai tôi sẽ xuất viện."

Úc Hàn Yên cau mày không để lại dấu vết. Theo lý thuyết mà nói, người bình thường bị thương vì đạn sẽ không thể phục hồi nhanh như vậy. Cô không đồng tình nói:

"Cô nên ở bệnh viện thêm một thời gian nữa."

Dany nghe xong, vẻ mặt ghét bỏ nói:

"Còn ở thêm chỗ này nữa, tôi sẽ phát điên lên mất."

Úc Hàn Yên buồn cười nhìn cô, xem ra Dany và cô có điểm giống nhau, lúc trước cô cũng có cái bộ dạng này.

Nghĩ đến chuyện xuất viện, Dany lại nhớ đến cái người thường đến nhờ mình phát tin. Cô không nhịn được mở miệng hỏi:

"Hàn Yên, giữa cô và Bạch Triết Nhã đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trong đôi mắt to xinh đẹp của Úc Hàn Yên thoáng qua tia bất ngờ. Cô dựa lưng vào ghế, sâu kín hỏi:

"Cô ta đã nói gì với cô?"

Lăng Diệp cũng xoay người lại, đi tới đứng sau lưng Úc Hàn Yên, hình như anh có chút hứng thú với đề tài này.

Dany nhớ lại, chậm rãi kể:

"Cô ta nói lúc trước đã hiểu lầm cô nên đã khiến cho giữa cô và cô ta có chút chuyện không hay, bây giờ cô ta đã biết được mình sai nên muốn gặp cô để nói lời xin lỗi."

Khóe miệng Úc Hàn Yên nhếch lên giấu cợt, cô không cho là như vậy nói:

"Sao cô ta không đến gặp tôi để xin lỗi?"

Dany hơi sững sốt, chẳng lẽ Bạch Triết Nhã nói dối? Cô lẩm bầm:

"Cô ta nói cô không gặp cô ta."

Úc Hàn Yên nhún mày, hỏi:

"Sao cô ta lại nói những điều này với cô?"

Dany nói không giấu diếm:

"Cô ta muốn thông qua tôi để được gặp cô."

Úc Hàn Yên khẽ cười, thờ ơ đáp:

"Vậy cô nên đồng ý với cô ta nha. Tôi cũng đang muốn gặp cô ta đây."

Để xem cô ta muốn giờ trò gì. Thế mà đã nghĩ cách đến đây để đánh tiếng với Dany rồi.

Lúc này đầu óc Dany đã mù mịt. Cô cảm thấy giữa Bạch Triết Nhã và Hàn Yên có chút kỳ quái.

Úc Hàn Yên đứng lên, nhìn Dany nói:

"Hẹn cô ta ngày mai đi, nhân tiện ăn mừng chuyện cô xuất viện luôn."

Dany không phản đối, đáp:

"Được, tôi cũng muốn xem xem, rút cuộc cô ta muốn làm gì."

Trên đường trở về công ty, Lăng Diệp nói nhàn nhạt:

"Ngày mai có thể anh sẽ không rảnh."

Trong bang có một số việc, anh không đi được.

Trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng của Úc Hàn Yên bắn ra vô vàn tia sáng rực rỡ. Không rảnh, tốt! Rút cuộc cô cũng có thể một mình rồi. Cô vội vàng nói:

"Không sao, anh cứ làm việc của anh đi." Giọng nói không che giấu nỗi sự vui mừng.

Lông mày Lăng Diệp cau lại, hỏi xa xôi:

"Có vẻ như em rất vui mừng?"

Úc Hàn Yên điều chỉnh lại khuôn mặt của mình, nói nghiêm túc:

"Không có nha, tuyệt đối không có."

Lăng Diệp nhìn cô một cái, nói mang theo sự cảnh cáo:

"Tốt nhất là như vậy."

Úc Hàn Yên liếc mắt, người ta vui thì anh sẽ thế nào hả! Dĩ nhiên, lời như thế này cô cũng chỉ có thể nói trong lòng cho mình nghe mà thôi. Nếu để cho anh nghe được, chắc chắn cô sẽ không thể rời khỏi giường.

Một lát sau, Lăng Diệp lại nói:

"Ngày mai anh sẽ phái mấy người đi cùng với em."

Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Diệp, nhấn mạnh từng chữ chữ một:

"Anh đã quên mất em làm gì rồi sao?"

Nhưng mà, quên cũng chẳng có gì là kỳ quái, bây giờ cô thật xứng đáng với cái biệt danh con sâu gạo.

Lăng Diệp không chút nhượng nhịn, đáp:

"Nếu em không mang theo mấy người kia, thì cũng đừng nghĩ tới việc đến chỗ hẹn."

"." Ông vua bá đạo của Lăng Thị lại xuất hiện rồi.

Bọn họ đi được không lâu, Bạch Triết Nhã lại xuất hiện trong phòng bệnh của Dany. Cô ta đã xuất viện, nên hiện tại trên người là chiếc váy công chúa chứ không phải là bộ đồng phục của bệnh nhân.

Dany nhìn thấy đôi phương, trong mắt thoáng qua một tia chán ghét thật nhanh. Cô rất ghét bị lợi dụng.

"Chị, hôm nay chị đã đỡ hơn chưa?" Đầu tiên Bạch Triết Nhã hỏi quan tâm.

Dany nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ta, từ từ lên tiếng:

"Cô gọi tôi là Dany đi. Tôi cũng không lớn hơn cô là bao."

Bạch Triết Nhã nghe xong, vô cùng bi thương nói:

"Chị, chị làm sao vậy?"

Chẳng biết tại sao, càng tiếp xúc với cô ta, Dany càng cảm thấy cô ta dối trá. Dany nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

"Tôi đã hẹn gặp Hàn Yên 2h chiều mai tại quán cà phê Thiên Hải."

Trong đôi mắt xanh biếc của Bạch Triết Nhã lộ rõ vẻ háo hức, nhưng rất nhanh đã được cô ta đè xuống. Cô ta vui mừng nói:

"Cảm ơn chị! Em cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình."

Dany nhú nhú mày, quay đầu nhìn cô ta hỏi:

"Lời hứa gì?"

Bạch Triết Nhã ngậy người lại. Chẳng lẽ cô ta giúp mình gặp người phụ nữ kia không phải vì lời hứa hẹn của mình? Bạch Triết Nhã thu hồi sự kinh ngạc của mình lại, nhắc nhở:

"Thuyết phục anh trai đính hôn với chị đó."

Dany nhếch miệng giễu cợt, lạnh nhạt đáp:

"Chuyện của tôi và anh ta không cô cần bận tâm đâu."

Cô nhắm mắt lại, hạ lệnh đuổi khách:

"Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Bạch Triết Nhã nhìn về phía Dany, đột nhiên trong ánh mắt xen lẫn cả dao găm, ngày mai tôi sẽ cho cô biết như thế nào mới là địa ngục!

.....

Sáng ngày hôm sau, Lăng Diệp đã đi ra ngoài từ sớm, hơn nữa điều hiếm có là, anh không có ‘làm đi làm lại’ Úc Hàn Yên.

10h sáng Úc Hàn Yên mới từ từ tỉnh dậy. Sau khi cô ngồi dậy, theo bản năng dùng giọng mũi gọi:

"Diệp."

Im lặng, không có bất kỳ lời nào đáp lại cô.

Cô nhú nhú mày, đưa tay cầm chiếc điện thoại di động bên cạnh lên, đang định gọi cho Lăng Diệp lại nhìn thấy tin nhắn của Dany gửi đến - 2h chiều hôm nay tại quán cà phê Thiên Hải, không gặp không về.

Trong mắt cô thoáng qua một tia nghi ngờ. Dany đã xuất viện rồi sao? Hình như hôm qua mình mới vừa tới bệnh viện thăm cô ấy.

Úc Hàn Yên thoát ra khỏi mục tin nhắn, bấm số điện thoại của Lăng Diệp.

Trước hàng trăm con người, Lăng Diệp đang ngồi trên chiếc ghế gỗ to lớn, nghe thấy tiếng ‘grừ grừ’ của điện thoại, anh chuyển tầm mắt sang chiếc điện thoại di động, sau đó không chút chậm trễ ấn nút trả lời. Anh áp điện thoại vào tai, xem như dịu dàng hỏi:

"Đã tỉnh rồi sao?"

Tề Ngôn và Mạc Vũ đứng bên cạnh anh, thấy anh trong thời khắc này mà vẫn nhận điện thoại thì không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài. Đúng là Diệp đã sụp đổ hoàn toàn rồi!

Hàng trăm con người không tự chủ được cũng tròn mắt lên, há hốc mồm nhìn về phía Bang chủ của bọn họ - đang thời điểm máu chót thì nghe điện thoại.

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng nói của Lăng Diệp, trong lòng giống như bị con mèo cào ngứa, cô nâng khóe môi, nhẹ nhàng đáp:

"Ừm."

Lăng Diệp không để ý đến ánh mắt của mọi người, tiếp tục dùng giọng từ tính:

"Có bữa sáng ở trên bàn đó."

Hình như Úc Hàn Yên không được vui, cô buồn bực hỏi:

"Anh đang ở đâu? Sao không ở nhà?"

Chân mày Lăng Diệp hơi nhú lại, không phải tối hôm qua trước lúc đi ngủ mình đã nói với cô là cả ngày hôm nay mình sẽ ở trụ sở của bang Liệt Diễm sao? Anh không khỏi có chút lo lắng hỏi:

"Tiểu Yên, có phải em thấy khó chịu ở đâu không?"

Úc Hàn Yên hơi sững sờ, nói vào điện thoại:

"Không có a."

Tiếp đó, cô nói giống như làm nũng:

"Anh còn chưa nói cho em biết, giờ anh đang ở đâu nha!"

Lông mày Lăng Diệp nhíu lại càng sâu, anh đáp:

"Cả ngày hôm nay anh sẽ ở trụ sở của Liệt Diễm."

Úc Hàn Yên "Oh" một tiếng, dùng giọng hơi nháy nháy nói:

"Vậy buổi chiều một mình em đi gặp Dany."

Lăng Diệp vừa nghe xong liền nổi giận, hung hăng nói:

"Nếu em dám hắt sáu người vệ sĩ kia ra, anh sẽ làm cho em ba ngày ba đêm không ra khỏi giường được!"

Úc Hàn Yên giống như bị người ta dội cho một gáo nước lạnh, trong nháy mắt liền tỉnh táo. Cô tròn mắt lên hỏi:

"Vệ sĩ ở đâu?"

"Cửa biệt thự."

Úc Hàn Yên mím mím môi, để một mình cô đi thì sao nào! Cô bắt đầu đi lên tiếng:

"Em biết rồi!"

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Diệp nhìn điện thoại di động, chân mày vẫn nhăn tít như cũ, miệng cũng mím chặt lại.

Tề Ngôn thấy vậy, cúi đầu nhắc nhở:

"Diệp, tất cả mọi người đều đang chờ cậu nói."

.....

1h30 chiều, Úc Hàn Yên vừa đi ra khỏi cửa biệt thự liền nhìn thấy sáu người vệ sĩ như lời Lăng Diệp đã nói.

Bọn họ mặc vest đen, đứng ngay ngắn trước cửa, khắp người đều tản ra hơi thở người lạ chớ tới gần.

"Chào phu nhân." Nhìn thấy Úc Hàn Yên, bọn họ không hẹn mà cùng cúi người xuống trước 90 độ chào cô.

Khóe miệng Úc Hàn Yên giật giật, dẫn theo bọn họ đi ra ngoài, quay đầu nhìn lại nhất định là vô cùng phô trương. Nghĩ đến lời uy hiếp của Lăng Diệp, cô thờ dài một cái, nhàn nhạt nói:

"Quán cà phê Thiên Hải."

Sáu người nghe xong lập tức hành động. Bốn người trong đó ngồi vào trong chiếc xe BMW màu đen phía trước, hai người còn lại đi tới bên cạnh chiếc xe Lamborghini màu trắng phía sau, cúi người mở cửa xe sau ra, chờ Úc Hàn Yên ngồi vào bên trong xe mới đóng cửa lại, sau đó chia nhau ngồi lên hàng ghế đầu, chỗ tay lái và kế bên tay lái.

Xe dừng ở bên ngoài quán cà phê Thiên Hải, bốn người ngồi trong chiếc BMW cùng hai người ngồi trong chiếc xe Lamborghini liền mở cửa ra khỏi xe, đi tới đứng ngay ngắn bên cạnh chỗ băng ghế sau của xe Lamborghini, một người trong số đó cúi người mở cửa xe bên cạnh cho Úc Hàn Yên.

Khóe miệng Úc Hàn Yên lại kéo ra lần nữa, làm như cô là Tổng thống của đất nước đi ra ngoài vậy.....

Chống lại ánh mắt nhòm ngó của mọi người, cô chìa chân phải ra ngoài, đi xuống xe.

Ở phía xa xa, Dany nhìn thấy Úc Hàn Yên đang được sáu người vệ sĩ hộ tống đi về phía mình liền hết ý kiến. Lăng Diệp có cần không yên lòng về Hàn Yên đến như vậy không? Anh không ở bên cạnh cô thì liền đổi thành sáu người vệ sĩ. Cần phải khoa trương đến như vậy sao?

Úc Hàn Yên đi đến trước bàn của Dany, chỉ vào cái bàn cách đó tầm mười mét, nhàn nhạt nói:

"Các anh đến đó ngồi đi."

"Dạ, phu nhân."

Sau khi bọn họ rời đi, Úc Hàn Yên ngồi xuống chỗ đối diện với Dany, cô dựa lưng vào ghế than thở:

"Cũng may là trong quán cà phê không có ai, nếu không nhất định tôi sẽ bị nhìn chằm chằm mất?"

Dany cười vô lương đáp:

"Người đàn ông của cô đối với cô cũng đủ khản trương đi."

Ngày đó ở trên bãi biển, cô đã cảm nhận được sâu sắc sự lợi hại của Hàn Yên. Cô ấy lợi hại như vậy nhưng Lăng Diệp lại vẫn không an tâm.

Úc Hàn Yên nhếch nhếch miệng bất đắc dĩ. Cô nhìn quét một lượt quanh quán cà phê hỏi:

"Cô đã bao cả quán cà phê này sao?"

Dany lắc đầu lên tiếng:

"Tay tôi không đủ lớn đến như vậy, người bao nó không phải tôi mà là Bạch Triết Nhã."

Bạch Triết Nhã? Trong mắt Úc Hàn Yên thoáng qua tia bất ngờ, hỏi:

"Cô ta cũng tới đây?"

Dany nhú nhú mày, lẩm bẩm:

"Không phải là cô kêu tôi hẹn cô ta sao?"

Tôi? Úc Hàn Yên cố gắng suy nghĩ lại, nhưng không hề có chút ấn tượng nào. Cô cười cười đáp:

"Gần đây trí nhớ giảm quá."

Trong mắt Dany lộ ra vẻ lo lắng hỏi:

"Cô không sao chứ?"

"Vậy Bạch Triết Nhã đâu?" Úc Hàn Yên lắc lắc đầu, lên tiếng hỏi.

Dany vừa định mở miệng thì thấy Bạch Triết Nhã bung một chiếc khay đặt ba ly cà phê đi ra, trên môi cô ta là nụ cười không rõ ý vị:

"Tới rồi."

Không đợi Úc Hàn Yên quay đầu lại, Bạch Triết Nhã liền đặt chiếc khay lên trên bàn. Cô ta tươi cười lấy một ly cà phê đặt xuống trước mặt Dany, sau đó lại lấy một ly khác đặt xuống trước mặt Úc Hàn Yên, cuối cùng đưa tay phải lấy ly cà phê còn lại trên khay đặt xuống chỗ bên cạnh Dany, rồi tay trái cầm chiếc khay đặt lên trên chiếc bàn cạnh đó, còn mình ngồi xuống chỗ cạnh Dany.

"Đây là Cappuccino tự tay tôi pha chế, các cô nếm thử đi."

Bạch Triết Nhã thấy hai người vẫn không động đậy gì, liền nói với Dany:

"Chị Dany, ly Cappuccino này xem như là em mời chị để cảm ơn. Cảm ơn chị đã đưa em tới gặp Úc tiểu thư."

Cô ta nói xong, mang theo vẻ áy náy nhìn Úc Hàn Yên nói:

"Úc tiểu thư, trước đây tôi đã có chỗ hiểu lầm cô, hôm nay tôi tới đây để tạ lỗi, hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của cô."

Úc Hàn Yên nhú mày, khẽ cười hỏi:

"Cô hiểu lầm tôi chuyện gì?"

Bạch Triết Nhã cười ngượng ngùng:

"Tôi hiểu lầm cô không chung thủy với tổng giám đốc Lăng."

Trong mắt Dany thoáng qua tia kinh ngạc, cô im lặng tiếp tục lắng nghe.

Môi Úc Hàn Yên cong lên châm chọc, hỏi sâu xa:

"Làm sao cô biết là do cô hiểu lầm tôi? Không phải ngày đó cô nhìn thấy tôi và một người đàn ông khác rất thân mật sao?"

Đôi mắt đẹp của Dany tròn tròn lên, cô không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, đây là chuyện gì vậy hả? Thông tin này quá nóng đi.

Rõ ràng là Bạch Triết Nhã không ngờ Úc Hàn Yên sẽ nói thẳng toẹt ra như vậy, cô ta sững sờ một lúc, sau cười nói:

"Người kia chắc là người thân của cô thôi."

Dù sao thì sau khi nhìn tấm hình đó, Lăng Diệp cũng không tức giận chút nào.

Úc Hàn Yên lắc đầu, cười ha ha nói:

"Cô làm rồi, anh ta là người đàn ông của tôi."

Dany nghe hai người nói chuyện, đột nhiên thấy khát nước. Cô bung ly cà phê trước mặt lên uống một ngụm nhỏ, có vẻ như cảm thấy mùi vị cũng không tệ, cô lại uống thêm một ngụm nữa.

Bạch Triết Nhã hơi lúng túng, khoe miệng cô ta hơi giật giật. Cô ta nhấp một ngụm cà phê của mình nói:

"Cho dù là như vậy thì tôi cũng không nên xen vào chuyện của người khác."

Cô ta dừng một lúc, nhìn ly Cappuccino đang đặt trước mặt Úc Hàn Yên, nói mang theo về chờ đợi:

"Tôi hy vọng cô có thể ném thử ly Cappuccino tự tay tôi pha chế, đây cũng xem như là cô đã chịu tha thứ cho tôi."

Úc Hàn Yên vẫn không nhúc nhích như cũ. Cô nhìn Bạch Triết Nhã sâu xa, hỏi chậm rãi:

"Đây chính là toàn bộ những điều cô muốn nói với tôi?"

Bạch Triết Nhã gật đầu, nói có chút hèn kém:

"Tôi chỉ muốn cầu xin sự tha thứ của cô."

Úc Hàn Yên cười giễu cợt, hỏi nhàn nhạt:

"Có ý nghĩa sao?"

Không đợi đôi phương trả lời, cô đứng dậy nhìn Dany nói:

"Chúng ta đi thôi."

Sáu hộ vệ thấy Úc Hàn Yên đứng lên, không hẹn mà cùng đứng dậy, đi tới bên cạnh cô.

Trong mắt Bạch Triết Nhã thoáng qua tia không cam lòng. Kế hoạch của cô ta là, chờ đến khi thần chí của Úc Hàn Yên và Dany không trở nên mơ hồ, cô ta sẽ ném bọn họ vào trong một căn phòng, sau đó sẽ sắp xếp mấy tên đàn ông đói khát đi vào trong đó, không ngờ Úc Hàn Yên lại không hề uống cà phê.

Nếu thần chí đối phương không còn tỉnh táo, cô ta còn thể đánh lừa mấy tên vệ sĩ kia đi chỗ khác, nhưng cô lại vẫn cố tình! Nếu để đến khi Úc Hàn Yên phát hiện ra Dany có điểm gì đó không bình thường, chắc chắn cô sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Về phần ngay từ đầu cô ta đã không tính đến khả năng Lăng Diệp có mặt ở đây là vì, cô ta cảm thấy một đáng mày râu sẽ chẳng bao giờ tham dự vào những cuộc tụ tập của mấy chị em phụ nữ làm gì, huống hồ anh lại bận rộn đến như vậy.

Bạch Triết Nhã quyết định bình đã nứt thì không sợ bể. Cô ta đứng dậy, bung ly Cappuccino còn chưa nguội hắt thẳng vào mặt Úc Hàn Yên.

Ánh mắt Úc Hàn Yên lộ ra sự rét lạnh, cô né sang một bên tránh khỏi đòn tập kích của Bạch Triết Nhã. Không đợi Bạch Triết Nhã ra tay, một người vệ sĩ đứng gần Bạch Triết Nhã nhất đã tóm cô ta lại.

Hành động của Bạch Triết Nhã cũng khiến Dany bất ngờ. Cô đột ngột đứng dậy, lại cảm thấy huyết thái dương truyền đến một hồi căng đau.

"Bụp" một tiếng, Úc Hàn Yên nhìn sang thấy Dany đang cúi đầu, hai tay chống ở trên mặt bàn, mà ly cà phê của cô đã đổ hết lên trên bàn.

Úc Hàn Yên nhăn mày, vội vàng đi tới bên cạnh Dany, đỡ người cô hỏi:

"cô sao vậy?"

Dany ngẩng đầu, khuôn mặt ửng hồng nhìn Úc Hàn Yên mấy giây, sau đó xoay người ôm chặt lấy Úc Hàn Yên, còn dùng mặt mình cọ cọ vào cổ của Úc Hàn Yên.

Trong đầu Úc Hàn Yên hiện lên một phán đoán, sắc mặt cô trở nên vô cùng khó coi. cô ôm ngang Dany, đi qua đám người áo đen ra bên ngoài, đồng thời giao phó:

“Đánh cho cô ta bất tỉnh rồi đem cô ta đi.”

“Dạ, phu nhân.”

Úc Hàn Yên ôm Dany ngồi vào hàng ghế sau của xe Lamborghini, ra lệnh:

“Nhanh đi tới bệnh viện.”

“Dạ, phu nhân.” Lời người ngồi trên chỗ tay lái vừa dứt, chiếc xe Lamborghini đã lao đi như một con gió.

Thuốc trong người Dany phát tán rất nhanh. Đường như cô đã cảm nhận được cả người nóng đến không thể chịu được. cô liều mạng kéo quần áo trên người ra.

Úc Hàn Yên giữ chặt hai tay cô, không để cho nó cử động.

Dany đưa mặt áp vào cổ Úc Hàn Yên, hình như cảm thấy đã mát hơn một chút nên cô vội hôn lên cổ Úc Hàn Yên. Nhân lúc không có ai ngăn cản, ra sức mút mát.

“.....” Ngàn vạn lần đừng có để lại dấu hôn đó! Nếu không cái mạng của mình sẽ toi mất! Úc Hàn Yên chợt đẩy Dany ra xa mình, dùng hai chân giam giữ hai chân đang muốn rục rịch của cô, hai tay giữ chặt lấy hai cổ tay cô.

Úc Hàn Yên nhìn thấy bộ dáng này của đối phương liền thay đổi chủ ý:

“đi tới trụ sở của Liệt Diễm.”

không thể để người ngoài nhìn thấy bộ dáng này của Dany được, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt cho cô ấy. Cũng may là y thuật của Tề Ngôn không tồi, có thể hy vọng trông chờ vào anh ta.

“Dạ, phu nhân.” Người ngồi chỗ tay lái cung kính đáp, lập tức vòng xe lại.

Úc Hàn Yên nhìn người ngồi kế bên tay lái, phân phó:

“Bật loa ngoài gọi điện cho bang chủ của các anh.”

“Dạ, phu nhân.”

Người ngồi chỗ kế bên tay lái lấy ra một chiếc điện thoại di động màu đen, bấm số điện thoại bang chủ của bọn hắn.

Lăng Diệp vẫn ngồi ở vị trí lúc sáng, phía dưới vẫn là hàng trăm người như trước. Anh nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, thấy là số của vệ sĩ đi theo Úc Hàn Yên gọi đến liền giơ tay lên, ngăn chặn người nào đó ở bên dưới định lên tiếng. Anh cầm điện thoại áp vào tai mình lên tiếng:

“đã xảy ra chuyện gì?”

Úc Hàn Yên nghe giọng nói của anh, vội vàng nói:

“hiện giờ em đang đưa Dany đến trụ sở của Liệt Diễm. Hình như cô ấy đã uống phải thuốc kích dục.”

Chân mày Lăng Diệp hơi nhíu lại, anh im lặng hai giây sau đó nói:

“Anh biết rồi.”

Lăng Diệp cúp điện thoại di động xong đứng dậy nhìn về phía Mạc Vũ, dùng giọng không cho kháng cự nói:

“Phần còn lại giao cho cậu.”

Mạc Vũ nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của anh, cũng không dám có ý kiến gì, nghiêm chỉnh gật đầu.

Lăng Diệp đi đến trước mặt của Tề Ngôn nói nhỏ:

“Dany xảy ra chuyện rồi, nhanh lên mới kịp.”

Anh nói xong sai bước đi ra ngoài, trong lòng Tề Ngôn thoáng qua một tia sốt ruột cùng lo lắng, cũng mau chóng đi theo Lăng Diệp.

Lúc hai người đi đến đại sảnh lầu một cũng là lúc Úc Hàn Yên ôm Dany đi tới.

Ngay lập tức khuôn mặt của Lăng Diệp đã đen như đáy nồi, anh đi tới bên cạnh Úc Hàn Yên, tay phải hất vai Dany đẩy cô ra khỏi người Úc Hàn Yên, sau đó quay đầu nhìn Tề Ngôn lạnh lùng nói:

“Đưa người đi.”

Tề Ngôn không nói hai lời, liền ôm Dany đi lên phòng y tế trên lầu hai.

Hầm cần lấy máu của cô để phân tích xem cô đã trúng thuốc kích dục gì.

Dany cũng chẳng quan tâm người đang ôm mình là ai, cọ cọ vào người kia, hai tay còn không ngừng sờ soạng khắp nơi.

Tề Ngôn đặt cô lên trên giường bệnh, định đứng dậy ra ngoài, liền bị Dany kéo lại.

hắn thở dài một cái, dùng sức gạt tay cô ra khỏi người mình, sau đó lao ra khỏi phòng y tế như một con gió lốc.

Lúc trở vào, chỉ thấy trên tay hắn là mấy sợi dây thừng và một hòm thuốc.

“cô ta đã hôn em?!”

Đôi mắt đã luyện thành thần của Lăng Diệp ngay tức khắc đã phát hiện ra dấu hôn trên cổ Úc Hàn Yên. Tội qua anh đã cố tình không để lại dấu hôn trên cổ cô, bởi vì anh biết hôm nay cô phải ra ngoài. Nhưng bây giờ trên chỗ đó lại xuất hiện một dấu hôn!

Thế mà cũng để lại dấu hôn rồi sao?! Úc Hàn Yên chớp chớp đôi mắt to ngập nước, hai tay vòng lên trên cổ của Lăng Diệp, mang theo vẻ nũng nịu vì mình đã phạm lỗi:

“Em đâu có ngờ cô ấy sẽ hôn em.”

Thấy đối phương vẫn như cũ không nói lời nào, cô tiếp tục nói:

“Dany là phụ nữ a, không tức giận ha.”

Sắc mặt Lăng Diệp càng đen hơn, anh nói cực nhanh:

“Phụ nữ cũng không được!” nói xong, ôm Úc Hàn Yên đi tới phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đêm quá đẹp

Vào đến phòng tắm, "bốp" một tiếng, Lăng Diệp đưa chân đóng cửa lại. Anh nóng vội cởi hết quần áo trên người mình và Úc Hàn Yên ra, sau đó ôm cô đi tới dưới vòi hoa sen, mở vòi nước ấm lên. Trong nhất thời dòng nước ấm áp chảy ào ào xuống.

Nếu như chỉ có một mình anh, anh sẽ xối thẳng nước lạnh vào mà chẳng hề hấn gì cả, nhưng bây giờ Tiểu Yên cũng ở đây, dù anh biết rất rõ trước kia cô cũng đã từng trải qua huấn luyện, khổ cực gì cũng đã nếm đủ rồi, đối với cô nước lạnh chẳng qua cũng chỉ là một bữa ăn, nhưng anh vẫn không muốn để cô bị xối nước lạnh.

Dòng nước chảy liên tục không ngừng, men theo cái đầu đang ngửa lên của Úc Hàn Yên chảy xuống dưới cổ, cọ rửa dấu vết Dany để lại. Hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng cô khẽ phả ra, cô định nói điều gì đó với Lăng Diệp nhưng lại bị đôi môi đối phương chặn lại.

Tay trái Lăng Diệp vòng qua hông Úc Hàn Yên, tay phải không nặng không nhẹ vuốt ve tấm lưng trơn bóng của cô, cuồng nhiệt hôn đôi môi của cô, giằng xé cái lưỡi thom tho của cô.

Nhiệt độ từ đầu ngón tay Lăng Diệp truyền tới hình như còn nóng hơn cả nước ấm. Nó thiêu đốt thân thể Úc Hàn Yên. Cô nhắm mắt lại, hưởng thụ sự nồng nhiệt của anh, đưa hai tay vòng qua cổ anh, để mình có thể đón nhận những gì anh trao cho một cách tốt nhất.

.

Tề Ngôn đặt hòm thuốc lên trên bàn cạnh giường bệnh, cúi người xuống cầm lấy bàn tay của Dany, định buộc nó vào một góc giường.

Dany nhìn thấy Tề Ngôn liền nhào cả người tới, mặc kệ quần áo bây giờ đã rách rưới chẳng đủ che thân của mình, hai chân cô kẹp chặt vòng eo gầy gò của Tề Ngôn, cơ thể không ngừng cọ sát vào đối phương.

Tề Ngôn cảm nhận sâu sắc sự biến hóa của cơ thể mình. Trán hắn đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Hắn khó khăn chế trụ thân thể mình, đè Dany xuống dưới giường, giam cô ở dưới thân. Hai chân thon dài, chắc khỏe của hắn áp chế hai cái chân không an phận của Dany. Hắn đưa tay cầm sợi dây buộc

tay trái của Dany vào một góc giường, tiếp đó lại làm như cũ, buộc nốt cái tay kia của cô lại.

Buộc xong hai tay của Dany, Tề Ngôn đứng dậy không chút chần chừ. Hắn đi đến phía cuối giường, hai tay đưa ra cột chân trái của Dany vào góc trái của cuối giường, sau đó lại cầm sợi dây cột nốt cái chân bên phải của cô vào góc giường bên kia. Xong xuôi, hắn rút chiếc chăn ở dưới người Dany ra, đắp lên người cho cô, che đi cảnh vật ướt át kia.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Tề Ngôn thở sâu một hơi. Hắn mở hòm thuốc, tay phải lấy ra một cái ống tiêm sạch sẽ, cúi người xuống, tay trái nắm lấy phía trên khuỷu tay phải của Dany, đột đến khi gân xanh của cô nổi rõ lên mới cầm chiếc kim tiêm vô cùng chuẩn xác vào đó. Lấy được 2/3 ống máu từ cánh tay của Dany xong, hắn đứng dậy, phụt hết chỗ máu bên trong ống tiêm vào trong cái ống nghiệm đang đặt thẳng đứng.

Chuẩn bị xong, hắn lại đưa tay phải cầm lấy một cái ống tiêm sạch sẽ khác trong hộp thuốc, tay trái lôi ra một cái chai hình trụ màu nâu, cầm kim tiêm vào giữa nắp chai, hút chất lỏng bên trong ra. Hút xong, ngón cái tay phải của hắn hơi đẩy đẩy ống tiêm, phun một ít chất lỏng từ trong đó ra, tiếp theo hắn cúi người xuống, tiêm chất lỏng vào tay Dany, để nó đi vào trong cơ thể cô.

Xong đâu đó, Tề Ngôn cầm ống nghiệm máu đi tới phòng thí nghiệm. Mũi tiêm vừa rồi hắn tiêm cho Dany, chỉ có thể không chế thuốc, áp chế các tế bào xao động trong cơ thể cô trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

.....

Lần này Lăng Diệp hôn nhiều ở cổ Úc Hàn Yên. Giống như muốn dùng dấu vết của mình che đi dấu vết của người khác để lại.

Đối với hành động của anh, Úc Hàn Yên cảm nhận sâu sắc sự bất đắc dĩ. Đến lúc đó cô có thể gặp ai được nữa đây? Nhưng cô cũng không ngăn cản những nụ hôn không ngừng rơi trên cổ mình của Lăng Diệp, bởi vì cô biết tham muốn chiếm giữ của người này mãnh liệt đến mức nào.

.....

Mạc Vũ thật vất vả mới kết thúc cuộc họp hôm nay. Hắn vội vội vàng vàng chạy đến đại sảnh lầu một, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Lăng Diệp và Tề Ngôn đâu.

hắn nhăn mày đi lên lầu. Lúc đi qua phòng Lăng Diệp, hắn định gõ cửa, lại nghe thấy những âm thanh khiến người ta phải tai òn tìm đập từ bên trong truyền ra.

“.....” Khóe miệng Mạc Vũ không tự chủ được kéo ra. Đây chính là nguyên nhân cậu ta đã bỏ đi trước? Hắn không dám nghe thêm nữa, nếu không lửa dục sẽ thiêu đốt hắn mất.

đi qua phòng thí nghiệm, Mạc Vũ thấy bên trong có ánh sáng, hắn liền đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy Tề Ngôn đang đứng trước một ống nghiệm, hình như là đang chế thuốc, hắn không nhịn được lên tiếng hỏi:

“Ngôn, đã có người nào xảy ra chuyện gì sao?”

Tề Ngôn không ngẩng đầu, đáp:

“Dany uống phải nước ngọc nữ.” Đây là thuốc kích dục mới được nghiên cứu gần đây nhất, ngay cả nơi này của hắn cũng chưa có thuốc giải.....

Mạc Vũ nhíu mày, chậm rãi hỏi:

“Tại sao lại phải phiền phức như vậy?”

Tề Ngôn nhíu mày, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phản ứng của chất lỏng bên trong ống nghiệm, hỏi:

“Có ý gì?”

“Đây không phải là một cơ hội tuyệt vời sao? Trực tiếp a...!” Mạc Vũ tựa người vào tường, hai tay cầm hồ hững trong túi quần, nghiêng đầu nhìn về mặt nghiêm túc Tề Ngôn, lơ đãng nói.

“Queo trái, đi về phía trước 5 mét, đóng cửa, cảm ơn.” Tề Ngôn chán chường muốn nghe hắn nói nhảm, thấp giọng nói.

“.....” Mạc Vũ sờ sờ chóp mũi đầy vô tội, queo trái, đi về phía trước 5 mét, đóng cửa, rời khỏi phòng thí nghiệm.

Trở lại phòng ngủ của mình, rất nhanh hắn đã nhìn thấy người nào đó đang ngồi thao tác trước bàn máy tính. Vào đêm đầu tiên ở Đình Vô Danh, hắn đã thành công được ngủ trên cùng một chiếc giường lớn với Thiên Nhất. Điều này cũng là nhờ Diệp đã ân cần dạy bảo -- mạnh mẽ sẽ thành quen.

Nghĩ đến âm thanh nghe được lúc đi qua phòng Lăng Diệp, Mạc Vũ không nhịn được chộn rộn cả lên. Hắn đi tới sau lưng Thiên Nhất, cúi đầu nhìn vào màn hình máy tính, một loạt các mặt mã..... Mạc Vũ thấy vậy, da đầu bất giác ngứa ran lên, hắn đưa tay gạt máy tính lại.

Thiên Nhất quay đầu, vô cùng tức giận nhìn hắn hỏi:

“Anh làm gì vậy?!”

Mạc Vũ cười cười rất đáng bị ăn đòn, dùng giọng êm tai nói:

“Như em thấy đó, gấp máy tính vào.”

Thiên Nhất rất tức giận, chỉ còn chưa đến một hai câu nữa hẳn sẽ viết xong chỗ mặt mã đó, thế nhưng người này lại gấp luôn máy tính của hắn vào!

“Chẳng lẽ anh không biết, máy tính của tôi bị gấp vào thì những vấn đề trọng yếu cũng bị đóng vào theo sao?!”

Mạc Vũ nhún nhún vai, lơ đãng đáp:

“Đúng là anh không biết, em cũng đâu có nói với anh.”

Về mặt Thiên Nhất rất buồn bực. Lúc ở trung tâm nghiên cứu, vì đề phòng trường hợp mình có việc đi ra ngoài gấp, sợ người ngoài sẽ nhìn trộm mặt mã của mình, hắn đã thiết lập chế độ này. Lúc đi, có vội vàng thì hắn cũng sẽ nhớ gấp máy tính vào.

Mạc Vũ thấy sắc mặt của hắn không được tốt lắm, dỗ dành:

“không phải viết lại là được sao?”

Thiên Nhất trừng mắt lườm hắn một cái, quay đầu lại, giờ tay định kéo màn hình máy tính lên để bật máy, lại thấy bên trên máy tính có một bàn tay không phải là của mình phủ lên, cản trở hành động của hắn. Hắn quay đầu lại định chất vấn Mạc Vũ, lại vừa vịn bị hôn.

Lúc Thiên Nhất trừng mắt, trong lòng Mạc Vũ đã thấy ngứa ngáy rồi. Lừa dục đã sớm rục rịch, chộn rộn trong hắn càng thêm sôi trào. Một tay hắn chống đỡ ở bên cạnh bàn, một tay luôn qua mái tóc mềm mại của Thiên Nhất, giữ chặt cái ót của hắn, để làm cho nụ hôn của mình thêm sâu hơn.

Đêm, quá đẹp, quá mê người.

Sáng ngày hôm sau, Lăng Diệp với tinh thần sáng khoái từ phòng ngủ của mình đi ra. Anh nhìn thấy Mạc Vũ, dường như tâm trạng cũng không tệ đang đi về phía mình, liền đứng lại chờ hắn.

"Chào buổi sáng Diệp." Mạc Vũ đi tới bên cạnh Lăng Diệp, dùng giọng nhẹ nhàng nói.

Lăng Diệp nhíu mày, mở ra bước chân, vừa đi vừa hỏi:

"Cậu đã làm gì Thiên Nhất rồi hả?"

không thể trách anh hỏi như thế được. Sáng sớm đã hưng phấn như vậy, ngoài việc ban đêm có chuyện này ra, thì còn có thể là chuyện gì được nữa?

Mạc Vũ sững sờ một lúc, nhiệt độ trên mặt đã tăng cao, Diệp cũng noi thẳng quá đi! Hắn lắc đầu, thành thực nói:

"không có."

Lăng Diệp chậm rãi hỏi:

"Vậy sáng sớm cậu đã hưng phấn cái gì hả?"

"....." Dù sao tôi cũng đâu có thể nói, Thiên Nhất đã dùng tay làm cái kia cho tôi chứ. Ặc, cho dù hắn là do bị ép buộc.

Hai người đang đi, đúng lúc cũng nhìn thấy Tề Ngôn đi từ phòng bệnh ra. Đối lập tới tinh thần phấn chấn của bọn họ, có thể nói Tề Ngôn vô cùng tiêu tụy

Mạc Vũ vỗ vỗ bả vai Tề Ngôn, nhạo báng:

"Chắc chắn, đây là bao nhiêu buổi tối không ngủ mới có thể đầy dọa cậu ra thành cái dạng này đây?"

Tề Ngôn hung dữ lườm hắn một cái. Người này là nhân vật điển hình đáng cho ăn đòn mà.

Mạc Vũ là người không sợ chết, hắn lại cười nói:

"Tôi đã nói cậu nên trực tiếp nha....Cậu lại không chịu nghe."

Lần này Tề Ngôn cũng không thêm để ý đến lời đá đều của hắn, nhìn về phía Lăng Diệp, dùng giọng đã nguội lạnh hắn, hỏi:

"Diệp, ai là người bỏ thuốc?"

Cơ thể Dany vốn chưa khôi phục hẳn, sau khi bị hạ thuốc mạnh như vậy, hệ thống nội tiết của cô đã bị rối loạn.

Ngay cả hắn cũng không ý thức được, chính mình hình như hơi để ý tới Dany. Chỉ có điều, cho dù hắn có ý thức được thì hắn cũng sẽ cho rằng, đây chẳng qua chỉ là tâm lý bảo vệ đang tác quái trong lòng mà thôi.

Trong mắt Lăng Diệp phủ lên một tầng giá lạnh. Nếu không phải là con đàn bà không biết tốt xấu kia hạ thuốc Dany, thì sao Tiểu Yên sẽ bị hôn đây! Anh lạnh lùng lên tiếng:

"Ở nhà tra tấn."

Tề Ngôn nghe xong, xoay người đi đến nhà tra tấn.

Lăng Diệp đưa tay kéo hắn lại, nói:

"Cậu chưa ăn gì từ tối hôm qua đến giờ, thậm chí ngay cả nước mắt cũng không buồn uống đi."

Anh dùng giọng không cho cự tuyệt nói:

"Ăn sáng trước đã."

Tề Ngôn gật đầu, đi theo Lăng Diệp tới chỗ bàn ăn. Hắn nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Úc Hàn Yên đâu, không khỏi tò mò hỏi:

"Chị dâu đâu?"

Lăng Diệp còn chưa kịp lên tiếng, Mạc Vũ đã cười hắc hắc rất bí ối nói:

"Chị dâu bị cho ăn no quá, không có cách nào nhúc nhích được nữa rồi."

Lăng Diệp quay đầu liếc Mạc Vũ một cái, đối phương lập tức im lặng.

Tề Ngôn nhíu mày, chậm rãi hỏi:

"Chẳng lẽ chị dâu cũng uống phải nước ngọc nữ?" Nhưng chiều qua mình thấy chị dâu có điểm gì khác thường đâu.

Mạc Vũ không nhịn được lại lên tiếng.

"Ngôn, cả buổi tối cậu không ngủ nên đại não bị ngưng trệ đúng không? Chẳng lẽ cậu không biết, nhu cầu của người vừa mới được 'khai trai' trần trề đến thế nào sao?"

Lăng Diệp dừng bước, đi tới trước mặt Mạc Vũ, dùng con mắt sâu không thấy đáy nhìn hắn đầy áp bức, sâu xa hỏi:

"Những ngày gần đây cậu đã quá nhàn hạ rồi phải không?"

Mạc Vũ chột lắc đầu, thân thể co rút lại, ra sức làm cho sự tồn tại của mình bị lu mờ đi, nói nịnh bợ:

"không nhàn, không nhàn."

Dường như hắn đã hưng phấn hơi quá rồi. Ngay cả râu hùm cũng dám vuốt.....

Tề Ngôn quay đầu nhìn mạc Vũ bên cạnh, cười như không cười hỏi:

"Thiên Nhất cũng không có cách nào nhúc nhích đi?"

hắn dùng một chút, tiếp tục nói:

"Loại người đã lịch tân thiên phạm (trải qua nhiều lần) như cậu, sao nhu cầu lại cũng trần trề như thế đây?? Uống thuốc tráng dương đi!"

Mạc Vũ nghe xong liền xù lông. Cái này liên quan đến uy nghiêm đàn ông của hắn nha!

"Sao tôi cần phải uống thứ đó! Trời sinh tôi đã kim thương bất đao rồi nha!" (Kim thương bất đao, ý chỉ cái kiếm của anh ý như kim loại, không bao giờ bị đồ gục đó ^^)

Tề Ngôn nhíu mày, chặc chặc nói:

"Đây đúng là thiên phú dị bẩm đi!" (Trời phú khác thường)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kết cục của cô ta (1)

Ăn sáng xong, Mạc Vũ mang đồ ăn về phòng cho Thiên Nhất còn Lăng Diệp và Tề Ngôn đi tới phòng tra tấn.

Tới cửa chính của phòng tra tấn, đột nhiên điện thoại của Lăng Diệp vang lên. Anh dùng mắt ý bảo Tề Ngôn vào trước, còn mình móc điện thoại trong túi quần ra, nhìn thấy số hiện thị trên màn hình khóe miệng anh nhếch lên thành đường cong, đưa tay nhấn nút trả lời.

"Tổng giám đốc Lăng, xin hỏi anh có thấy Tiểu Nhã không?"

Lăng Diệp nghe giọng đối phương hơi lo lắng, thành thật đáp:

"Không thấy."

Đúng là anh không thấy thật. Tối hôm qua sau khi Bạch Triết Nhã bị mang về, liền bị tổng thẳng vào phòng tra tấn, mà hiện tại anh vẫn còn đang đứng ở trước cửa phòng tra tấn nhà.

"Có người nói đã nhìn thấy vệ sĩ của Hàn Yên dẫn con bé đi."

Sắc mặt Lăng Diệp hơi lạnh đi, đôi môi mỏng khẽ mở:

"Hình như người phụ nữ của tôi không quen biết gì anh, tổng giám đốc Bạch."

Anh dừng một chút, nói tiếp:

"Tôi có thể nói cho anh biết, em gái anh hiện giờ đang ở trong tay tôi. Nếu như anh không muốn cô ta xảy ra chuyện gì đó thì hãy chú ý cách dùng từ của mình."

Người đầu bên kia im lặng mấy giây, sau mới lên tiếng chậm rãi hỏi:

"Xin hỏi, Tiểu Nhã đã làm sai chuyện gì?"

Lăng Diệp "Hừ" nhẹ một tiếng, nói:

"Có lẽ anh nên hỏi cô ta sẽ tốt hơn."

Lăng Diệp nói xong đi vào phòng tra tấn, đưa tay ngăn cản hành động chào hỏi của những người khác, đi tới trước mặt Bạch Triết Nhã đang bị trói trên một cây thánh giá giống như chúa Jesus, bật loa ngoài nói:

"Bạch Triết Nhã, anh cô đang tò mò muốn biết cô đã làm chuyện gì đó."

"Tiểu Nhã, em đã làm gì Úc tiểu thư hả?"

Hình như Bạch Triết Nhã đã sợ hãi đến cực độ, cô ta vừa nghe thấy giọng nói của Bạch Triết Hiền nước mắt lập tức 'tuôn trào' rơi xuống đất:

"Anh, cứu em! Em không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này."

Khóe môi Lăng Diệp nâng lên đẹp mắt, cô ta đã nhìn thấy những tên tội phạm bị tra tấn nên sợ rồi.

"Tiểu Nhã, em đừng sợ, em nói cho anh biết, rút cuộc em đã làm gì Úc tiểu thư?"

Khuôn mặt Bạch Triết Nhã đột nhiên dữ tợn, rống lên:

"Úc tiểu thư, Úc tiểu thư! Anh có biết chính cái tên Úc tiểu thư anh vừa nói ra đã hại em bị người ta cưỡng dâm không! Hừ, đúng là em muốn làm ngược lại với cô ta, nhưng mà em cũng chưa làm được gì cả!"

"Tiểu Nhã, chuyện không có chứng cứ, em không được nói lung tung."

Tâm trạng của Bạch Triết Nhã đã sớm ở bên rìa của sự bùng nổ, bây giờ càng trở nên mất đi lí trí:

"Trước đó đúng là em đã tìm người ghép ảnh cô ta lên giường cùng với người đàn ông khác, em có làm gì nữa đâu! Tại sao em lại phải chịu cái loại dày dạn, ngược đãi đó!"

Giọng Tề Ngôn chen vào:

"Cho nên cô muốn bản thân cô ấy phải cảm nhận chuyện cô đã gặp phải?"

Lời nói của Bạch Triết Nhã chưa qua khỏi não bộ đã chạy ra ngoài:

"Đúng! Đúng là tôi muốn cho bọn họ nếm thử một chút tư vị của địa ngục! Bình ngọc nữ đó tôi đã phải bỏ ra một món tiền khổng lồ mới mua được, không ngờ con ả Úc Hàn Yên đề tiện đó lại không uống!"

Ánh mắt Lăng Diệp run lên, anh cúp điện thoại, và cho cô ta một cái không chút lưu tình, khiến miệng cô ta chảy đầy máu.

Tề Ngôn đứng ở trước mặt Bạch Triết Nhã, sâu kín hỏi:

"Vậy tại sao cô lại xuống tay với Dany?"

"Bởi vì cô ta là bạn của con đề tiện đó." Bạch Triết Nhã nhả một bãi máu xuống đất, cắn răng nghiêng lợi nói.

Lăng Diệp tát cho cô ta thêm một cái nữa, lần này anh tát thẳng vào giữa hai hàm răng của cô ta.

Đột nhiên giọng nói của Tề Ngôn trở nên rất nhẹ, ánh mắt cũng trở nên rất quý dị:

"Nhìn vào mắt tôi, nhìn vào mắt tôi."

Lăng Diệp nhú mày, không ngờ Tề Ngôn lại dùng phương thức này để trừng phạt Bạch Triết Nhã. Nhưng mà, anh cũng không thể không thừa nhận, đây chính là phương pháp hành hạ tốt. Anh đứng im lặng sau lưng Tề Ngôn, hai tay cầm nghiêng trong túi quần.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Bạch Triết Nhã liền ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tề Ngôn, tiếp đó con mắt của cô ta không di chuyển nữa, dần dần trở nên trống rỗng.

"Cô sợ chuyện gì nhất?" Tề Ngôn dùng giọng rất nhẹ hỏi.

"Bị hiếp dâm ở trước công chúng nhưng không có một người nào cứu tôi. Bọn họ chế nhạo tôi, nhìn tôi bị hiếp dâm như xem một loại kịch vui."

Tề Ngôn lại lên tiếng một lần nữa:

"Bây giờ cô đang ở giữa trung tâm của quảng trường Thất Nguyệt tấp nập, đột nhiên có mấy tên du côn cười dâm đang đi về phía cô. Bọn họ vây quanh cô, giở trò với cô. Người xung quanh thấy vậy đều đứng lại, nhao nhao nhìn bọn cô. Nhóm du côn không để ý đến sự giãy giụa của cô, trước mặt hơn một nghìn người lột hết quần áo trên người cô ra, để cô ở dưới. Cô khóc lóc, hét lên, cầu cứu, nhưng không có một ai chìa tay ra giúp cô. Đám đàn ông thì lộ ra vẻ mặt dâm đang, còn phụ nữ khinh thường cô, cười nhạo cô, ghê tởm cô."

"A a a."

Bạch Triết Nhã phát ra tiếng thét chói tai thống khổ, chìm đắm trong hoàn cảnh Tề Ngôn đặt ra cho mình mà không thể tự thoát ra được.

Tề Ngôn thu hồi tầm mắt của mình lại, sắc mặt đã hơi tái nhợt. Hắn đưa tay day day huyệt thái dương có chút căng đau của mình.

Lăng Diệp đặt tay lên vai hắn, chờ đối phương ngẩng đầu nhìn về phía mình mới sử dụng ánh mắt ý bảo hắn đi ra ngoài.

Tề Ngôn gật đầu một cái, bước nhẹ nhàng đi theo sau Lăng Diệp rời khỏi nơi này, để lại Bạch Triết Nhã đang lạc trong suy nghĩ của chính mình.

Ra khỏi phòng tra tấn, Lăng Diệp nhàn nhạt lên tiếng sắp xếp một cách hợp lý không cho Tề Ngôn cự tuyệt:

"Cậu đi nghỉ ngơi đi."

Tề Ngôn "Ừ" nhẹ một tiếng, đúng là hắn cần nghỉ ngơi thật. Tối qua hắn đã tập trung cao độ, sau khi chế thuốc gần ba tiếng đồng hồ người đã cạn kiệt sức, vừa rồi lại thôi miên càng khiến cho sinh lực của hắn tiêu hao.

Sau khi Lăng Diệp trở về phòng, Úc Hàn Yên mới từ từ tỉnh lại. Hình như so với các thời điểm khác trong ngày, sáng sớm là lúc người cô tỉnh nhất. Cô mở mắt ra đã nhìn thấy Lăng Diệp đang ngồi trước bàn máy tính cách đó không xa, liền dùng giọng mũi, nũng nịu gọi:

"Diệp ~"

Lăng Diệp nghe thấy giọng nói của cô, lòng cũng yếu mềm. Ánh mắt anh tối đi, miệng nhếch lên cười, đứng dậy đi tới bên giường, cúi người nâng người trên giường lên, ôm vào trong lòng.

Úc Hàn Yên đưa tay ôm lấy cổ Lăng Diệp, dùng hai chân thon dài, cân đối kẹp chặt vòng eo nhỏ nhắn của anh, khởi động hình thức của gấu túi Koala.

Ngay sau đó, cô đưa đôi môi đặt lên trên má của Lăng Diệp, thưởng cho anh một nụ hôn thật kêu.

Lăng Diệp cười cười, đưa ngón tay chỉ chỉ vào môi của mình, ý bảo cô hôn vào nơi đó.

Úc Hàn Yên lắc đầu giống như trống lắc, dùng giọng hơi khàn khàn nói:

"Em chưa đánh răng."

"Anh không ngại." Lăng Diệp rất phóng khoáng nói.

Úc Hàn Yên khua khua gương mặt nói:

"Em ngại."

Lăng Diệp nói cực nhanh câu "Cũng đâu phải là chưa từng hôn qua", liền chủ động hôn lên đôi môi đối phương.

Núi không đến dựa vào ta, thì ta tới dựa vào núi.

Hai phút trôi qua, Lăng Diệp kết thúc nụ hôn ướt át kiểu Pháp của mình, ôm cô đi tới phòng rửa mặt.

Úc Hàn Yên nặn kem đánh răng vào bàn chải của mình xong, đưa vào miệng chà được hai cái, nhìn qua gương thấy Lăng Diệp đang đứng sau lưng với ánh mắt như lang sói, liền không nói lên lời. Cô cắn chặt răng chà bàn chải, sau đó cầm bàn chải của Lăng Diệp lên nặn kem đánh răng vào, rồi xoay người đưa tới trước môi anh, nói giọng mơ hồ không rõ:

"Đánh răng."

Lăng Diệp nhúu mày, không đưa tay nhận bàn chải đánh răng, đôi môi mỏng khẽ mở đáp:

"Anh đánh rồi."

Úc Hàn Yên không đạt được mục đích quyết không bỏ qua:

"Anh vừa mới hôn em, vi khuẩn trong cổ họng em đã truyền hết vào trong miệng anh rồi."

Lăng Diệp vẫn không đưa tay ra nhận bàn chải đánh răng đối phương đưa tới. Anh nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, từ từ lên tiếng:

"Nếu như em nói cho anh biết suy nghĩ thật của em, anh sẽ suy xét nghe theo lời của em."

Mặt Úc Hàn Yên hơi đỏ lên. Cô nhét bàn chải đánh răng vào tay anh, xoay người lẩm bẩm:

"Kem đánh răng này có vị bạc hà đậm đặc."

Trong mắt Lăng Diệp thoáng qua tia nghi ngờ, dò hỏi:

"Cho nên?"

"Lạnh a!" Úc Hàn Yên vừa đánh răng, vừa lên tiếng.

Lăng Diệp nhúu mày, tiếp tục hỏi:

"Lạnh thì thế nào?"

"Làm giảm máu thú tính đang dâng trào trong người anh xuống!" Động tác trong tay Úc Hàn Yên không ngừng, cô ngẩng đầu, qua tấm gương đối mặt với ánh mắt đầy nghi ngờ của người nào đó, liếc mắt, tức giận nói.

Khóe miệng Lăng Diệp không tự chủ được kéo ra, buồn bực chà răng.

.....

Sau khi Dany tỉnh lại, nhìn thấy mình đang ở một nơi xa lạ không khỏi có chút kinh ngạc.

Cô ngồi dậy, cúi đầu lấy tay xoa xoa huyết thái dương, suy nghĩ lại chuyện ngày hôm qua. Cô nhớ lang máng, hình như mình rất nóng, sau đó hình như mình đã hôn Hàn Yên?!

Tiếp theo thì sao? Hình như cô mơ mơ màng màng đã thấy Tề Ngôn, không lẽ anh ta đã đè mình ở phía dưới rồi?! Tối qua hình ảnh sau cùng mình nhìn thấy trước khi mất đi ý thức, đúng là anh ta không sai.

Cô chợt vén chăn lên nhìn xuống thân thể mình, không phải trần truồng, vẫn mặc chiếc váy ngày hôm qua, chỉ có điều, hình như nó đã hơi nhăn nhúm?

"Cô đã tỉnh?" Úc Hàn Yên quấn một cái khăn tơ tằm thật to, che kín mít chiếc cổ lại. Cô đẩy cửa phòng bệnh, thấy Dany đang ngồi trên giường vẫn còn

mặc nguyên chiếc váy ngày hôm qua thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu tối qua Tề Ngôn ăn Dany thì cô sẽ không biết phải đối mặt với Dany như thế nào nữa.

Mặc dù cô rất vui nếu Dany và Tề Ngôn ở cùng một chỗ với nhau, nhưng hiện tại bây giờ Dany vẫn còn đang thích Bạch Triết Hiền.

"Ừ... chuyện đó... Hàn Yên... hôm qua." Dany nhìn về phía Úc Hàn Yên, nói ấp úng.

Úc Hàn Yên tròn tròn mắt, sao cô ấy lại ngược ngạo như vậy?

"Trong ly Cappuccino của Bạch Triết Nhã có thuốc kích dục, sau đó tôi đã đưa cô về đây để Tề Ngôn giải thuốc giúp cô."

Bạch Triết Nhã? Thuốc kích dục? Dany nghe xong ánh mắt lộ ra tia rét lạnh. Chẳng lẽ người kia cũng muốn cho những người khác đều phải nếm trải cái tư vị bị cưỡng dâm giống mình. Vấn đề là, cô đã chọc tới cô ta lúc nào hả?

Dany lại nhìn xuống thân thể mình, xác định mình chưa bị oxxx, không khỏi tò mò hỏi:

"Anh ta giải như thế nào?"

Úc Hàn Yên ngồi ở trên ghế cạnh mép giường, nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, đáp:

"Chế thuốc a, anh ta là kỳ tài trong y học đó."

Dany "Oh" một tiếng, nhìn vào ánh mắt có phần kỳ quái của Úc Hàn Yên, đỏ mặt một lúc mới đem lời đã kìm nén lâu nói ra khỏi miệng:

"Hôm qua tôi không làm gì cô đó chứ?"

Úc Hàn Yên lại tròn tròn mắt lên lần nữa, hỏi ngược lại:

"Cô có thể làm gì tôi đây?"

Mặt Dany đỏ hồng lên, đột nhiên cô tiến tới trước người Úc Hàn Yên, bất ngờ đưa tay cởi khăn quàng cổ của cô, thấy trên cổ cô đầy dấu hôn bầm tím thì không khỏi tròn to hai mắt, bộ mặt không thể tin nổi lắm lắm:

"Tôi hôn?!"

Nếu là cô hôn, tôi xuống được giường mới lạ đó. Úc Hàn Yên lấy lại sự tự nhiên, quàng lại khăn, lạnh nhạt đáp:

"Không phải cô."

Dany nghe thấy đáp án đó thở phào nhẹ nhõm. Cô đưa tay vỗ ngực nhẹ nhẹ, cảm thán:

"Cũng may không phải là của tôi, nếu không bình dâm chua trong người đàn ông của cô sẽ lật úp mặt."

"." Đã lật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Kết cục của cô ta (2)

"Đây là đâu?"

Dany đưa chân đặt xuống đất nhưng cơ thể cô còn yếu nên đứng không được vững. Úc Hàn Yên nhanh tay nhanh mắt đỡ cánh tay cô, tránh cho cô bị ngã xuống.

Úc Hàn Yên không khỏi quan tâm hỏi:

"Cô khó chịu ở đâu? Đầu vẫn còn choáng váng hả?"

Dany ngồi ở trên giường, mảy mai cau lại đáp:

"Cảm giác cơ thể rất trống rỗng, giống như đã bị người ta móc rỗng vậy."

Úc Hàn Yên nghe xong, lẩm bẩm:

"Chắc thuốc kích dục đó quá mạnh."

Dany đưa tay phải vịn lên trên bàn cạnh mép giường, từ từ đứng dậy, dùng giọng đã lạnh lẽo đi mấy phần hỏi:

"Bạch Triết Nhã đang ở đâu?"

Cô rất muốn xem, rút cuộc tại sao Bạch Triết Nhã lại đối với cô như vậy! Cô đã làm gì mà khiến cho Bạch Triết Nhã đối xử với mình như vậy chứ?!

Úc Hàn Yên đứng dậy, đặt tay lên vai Dany, đề cô ngồi xuống giường, dùng giọng không cho phép phản kháng nói:

"Cô bây giờ cần phải nghỉ ngơi."

Cô dùng một chút, chậm rãi hỏi:

"Cô muốn đi chất vấn cô ta, tại sao lại đối xử với cô như vậy?"

Dany không chống lại ý nguyện của Úc Hàn Yên, ngoan ngoãn nằm trở lại trên giường, tựa đầu vào thành giường, gật đầu với Úc Hàn Yên một cái.

Úc Hàn Yên nhìn thẳng vào mắt cô, không chút giấu giếm nói:

"Bởi vì cô là bạn của tôi."

Lăng Diệp đã nói với cô như thế, vậy cô cũng nói với Dany như vậy. Nếu như vì thế mà Dany không muốn có quá nhiều liên quan với cô nữa, thì cô cũng sẽ tôn trọng ý của cô ấy.

Dany sững sờ một lúc, không ngờ sẽ là cái dạng này. Cô ghé tòm nói:

"Trên đời này sao lại có thứ người như Bạch Triết Nhã thế!"

Cô đổi lại giọng điệu, tiếp tục nói với Úc Hàn Yên:

"Tôi là bạn của cô thì thế nào hả? Dính dáng cái rắm gì đến cô ta! Tôi lại cứ thích làm bạn với cô đó."

Đôi mắt Úc Hàn Yên rực sáng kinh người, đôi môi xinh đẹp khê cong lên, nhắc nhở:

"Vì vậy nên cô ta đối xử với cô như thế."

Về mặt Dany khinh thường:

"Muốn đối với tôi như vậy thì cứ làm đi, có gì đặc biệt hơn người đâu! Đáng đời cái danh dự không sạch của cô ta!"

Úc Hàn Yên nhú mày, nói chậm rãi:

"Cô nói như vậy sao còn có thể làm chị dâu của cô ta đây?"

Dany sững sờ một lúc, sau đó cười khở:

"Tôi sẽ không là chị dâu của cô ta."

"Nhưng không phải là cô thích Bạch Triết Nhã sao? Hơn nữa tôi nhớ cách đây không lâu, cô vẫn còn tự cho anh ta là vị hôn thê của mình cơ mà." Úc Hàn Yên đem chính nghi ngờ trong lòng của mình ra hỏi.

Đối với sự thẳng thừng của Úc Hàn Yên, Dany cũng không có cảm giác bất ngờ. Cô cười chua xót, nhún nhún vai, cố làm ra vẻ thoải mái nói:

"Tôi thích anh ta, đáng tiếc anh ta lại không thích tôi."

Cô cúi đầu, bình tĩnh đến không tưởng nổi nói:

"Tất cả đều là do tôi đơn phương."

Úc Hàn Yên nhún mày, cô không thích dáng vẻ này của Dany. Cô muốn hỏi tại sao Dany lại thích Bạch Triết Nhã, nhưng nghĩ lại, nếu có người hỏi tại sao cô thích Lăng Diệp thì cô cũng không thể trả lời được, nên cuối cùng vẫn không hỏi nữa.

Cô nói giống như lơ đãng:

"Tôi lại cảm thấy so với Bạch Triết Nhã, Tề Ngôn được hơn. Khi nào không còn thích Bạch Triết Nhã nữa, cô thử đổi sang thích Tề Ngôn xem."

Dany nghe xong, tâm trạng cũng không quá kích động. Cô nhàn nhạt nói:

"Tôi sẽ không chủ động nữa đâu. Nhiều năm theo đuổi sau lưng Bạch Triết Hiên, tôi đã mệt rồi. Muốn tôi thích Tề Ngôn, trừ phi anh ta thích tôi rồi chủ động theo đuổi tôi."

Úc Hàn Yên không tiếp tục đề tài này nữa. Tề Ngôn có đề ý đến Dany, nếu không hôm qua lúc nhìn thấy cô ôm Dany về, hẳn cũng sẽ không lo lắng đến như vậy. Nhưng mức độ thích đến đâu, cô cũng không rõ ràng lắm.

"Grừ grừ ~"

Đột nhiên trong túi xách Úc Hàn Yên truyền đến đợt chấn động. Cô kéo khóa ra, phát hiện bên trong có hai chiếc điện thoại di động mới nhớ, mình đã quên trả lại điện thoại cho Dany.

Cô lấy điện thoại di động đưa cho Dany, giải thích:

"Hôm qua điện thoại của cô bị rớt trong quán cà phê, vệ sĩ đã đưa nó cho tôi."

Dany cười cười tỏ ý không sao cả. Cô nhìn số hiển thị trên màn hình, thấy là số của Bạch Triết Hiên không khỏi có chút bất ngờ. Số lần hẳn gọi cho cô có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Cô ấn nút nghe, áp điện thoại vào bên tai, đề nén sự vui sướng trong lòng xuống, thả nhiên nói:

"Alo."

"Dany, giờ cô đang ở đâu?"

Trực giác Dany mách bảo hẳn có chuyện gì đó, liền hỏi:

"Rút cuộc là anh muốn biết điều gì?"

"Cô có biết Tiểu Nhã giờ đang ở đâu không? Tôi nghe nói hôm qua cô và Tiểu Nhã đã gặp nhau."

Dany "Hừ" nhẹ một tiếng, cô đang tự hỏi tại sao Bạch Triết Hiên lại đột ngột gọi điện thoại cho cô, thì ra là hẳn tìm em gái của mình. Cô lạnh nhạt nói:

"Tôi không rõ lắm."

"Tôi nghe nói hôm qua Hàn Yên đã ôm cô từ quán cà phê đi ra. Tôi qua cô cũng không về nhà, hẳn là bây giờ cô đang ở chỗ Hàn Yên đi."

Khóe miệng Dany kéo ra giễu cợt, hỏi:

"Tại sao anh không quan tâm tôi một chút? Sao không hỏi tại sao Hàn Yên lại phải ôm tôi ra khỏi đó?"

Người đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, hỏi:

"Cô bị sao vậy?"

Dany khẽ cười đáp:

"Nhờ em gái anh ban tặng, tôi đã trúng phải thuốc kích dục."

". Vậy bây giờ Tiểu Nhã đang ở đâu?"

Dany nghe xong, tâm trạng vô cùng kích động, cô nâng cao âm lượng nói:

"Tại sao anh không hỏi tôi, hiện giờ tôi thế nào rồi?!"

Aizz, một người thờ ơ với mình như vậy, tại sao mình lại thích lâu như thế đây?

Đến lúc nên buông tay rồi, một người như vậy thật không đáng.

"Cô hẳn là không có việc gì đi, dù sao cũng có Hàn Yên ở bên cạnh cô."

Dany cười ha ha:

"Vậy thôi nhé, tôi chẳng có gì để nói với anh cả."

"Chờ một chút...!"

Chân mày Dany cau lại không để lộ dấu vết, nhàn nhạt hỏi:

"Còn có chuyện gì sao? Tổng giám đốc Bạch."

"Tôi biết Tiểu Nhã đã phạm phải rất nhiều sai lầm, nhưng tôi mong mọi người có thể bỏ qua cho nó. Mẹ tôi."

"Dừng lại." Dany cắt đứt lời của hắn, nhàn nhạt nói:

"Mẹ anh thế nào chẳng có liên quan gì đến tôi."

Dany nói xong cúp luôn máy. cô nhìn thấy trên điện thoại báo rất nhiều cuộc gọi nhỡ của cha mẹ, liền nói với Úc Hàn Yên:

"Tôi gọi điện về nhà."

Úc Hàn Yên gật đầu, nói câu "cô cứ tự nhiên", rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

"Alo, mẹ à." Dany dịu dàng hỏi.

"Tiểu Ny, tối qua con ở đâu? Sao mẹ gọi con không nghe máy?"

Dany cười ảm áp, chậm rãi nói:

"Mẹ, không phải tối qua con đã nói với mẹ con đi gặp Hàn Yên sao? Tối qua con ở chỗ của cô ấy, bây giờ vẫn đang ở đây."

"À à, vừa nãy tổng giám đốc Bạch gọi điện thoại đến nhà, hỏi tối qua con có về nhà không."

Dany "Uhm" nhàn nhạt một tiếng.

Đầu điện thoại bên kia Lam Nguyệt im lặng một lúc, hơi chần chờ, hơi cẩn thận từng li từng tí:

"Tiểu Ny, con vẫn định nêu không phải là Bạch Triết Hiên thì sẽ không lấy chồng sao?"

Nếu không phải là anh ta thì sẽ không lấy chồng? Ha ha, hình như đúng là trước đây mình có nói với cha mẹ như thế. thật ra cha mẹ cô cũng không thích Bạch Triết Hiên, bởi vì tính sù của anh ta cũng thật đáng nể, số phụ nữ ngủ cùng với anh ta không thể đếm xuể. Nhưng cha mẹ vì cô mà đành bất đắc dĩ đón nhận anh ta, còn hết lần này đến lần khác nói sẽ thông gia với Bạch gia.

Dany hít sâu một hơi, giọng nhẹ nhàng nói: "Mẹ, con không thích Bạch Triết Hiên nữa rồi."

"Tiểu ny, có phải con đã xảy ra chuyện gì không?"

Những lời này làm cho chóp mũi của Dany cay cay, nước mắt cũng tràn mi. Người quan tâm mình sẽ nhận ra ngay được tâm trạng biến đổi của mình. cô cố gắng làm cho giọng nói của mình không có chút gì bất thường:

"Mẹ, yên tâm đi, con không có chuyện gì cả, chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt mà thôi."

Lam Nguyệt cảm thấy con gái mình không muốn nói, cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ nói:

"Đúng là mẹ và cha con đều không thích tính lẳng nhăng của cậu ta. Bây giờ em gái cậu ta còn xảy ra chuyện như vậy, cha mẹ cũng không muốn gả con vào Bạch gia nữa."

Dany đưa tay lau lau nước mắt, nói:

"Con biết rồi mẹ."

Lam Nguyệt cười cười, dịu dàng nói:

"Biết được suy nghĩ của con rồi, cha mẹ sẽ biết phải làm như thế nào. Cứ như vậy đi, con ở chỗ Hàn Yên chơi cho vui vẻ, lúc nào về thì về, mẹ chờ con ở nhà."

Dany chợt gật đầu, lên tiếng:

"Vâng vâng!"

cô dừng lại mấy giây, trong mắt là sự nghiêm túc trước nay chưa từng có:

"Mẹ, con yêu mẹ!"

Lam Nguyệt sững sờ một lúc, có chút ghen ngào nói:

"Đứa nhỏ ngốc."

Sau khi cúp máy, Dany nắm chặt điện thoại trong tay, cả người nằm xuống giường, để mặc cho nước mắt cứ chảy ra. Đây không phải là nước mắt đau lòng vì Bạch Triết Hiền, mà là nước mắt cảm động vì tình cảm của cha mẹ.

Úc Hàn Yên nhún nhảy đi đến thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy người nào đó đang cúi đầu vào làm việc, nhịp tim cô không khỏi đập nhanh hơn mấy phần. Thảo nào người ta vẫn nói, người đàn ông nghiêm túc làm việc là lúc hấp dẫn nhất!

Qua hai phút Lăng Diệp ngẩng đầu lên, trước ánh mắt không chút kiêng kỵ của Úc Hàn Yên, anh dùng giọng mê hoặc nói:

"Nhìn được không?"

Úc Hàn Yên nghe xong, gật gật đầu giống như gà con mổ thóc.

Con người đen nhánh của Lăng Diệp sâu không thấy đáy. Anh đặt bút máy xuống, xoay chiếc ghế dựa sang, giang hai cánh tay về phía Úc Hàn Yên, nhẹ nhàng nói:

"Đến đây."

Quý thần xui khiến thế nào Úc Hàn Yên liền chạy tới, cả người nhào vào lòng Lăng Diệp, hai tay ôm cổ anh, bắt được môi anh, ngậm cánh môi dưới của anh, say sưa mút ngon lành.

Tiếng cười bị bóp nghẹt từ lồng ngực Lăng Diệp truyền ra, khiến cho người trong lòng ngửa ngửa. Anh ôm Úc Hàn Yên, dễ dàng đưa đầu lưỡi của mình vào trong miệng cô.

"Ặc..... Tôi tuyệt đối không phải là có ý!"

Mạc Vũ đi qua thư phòng của Lăng Diệp, thấy cửa phòng không khóa, liền tò mò đi vào. Hắn nhìn thấy màn nóng bỏng này, lập tức tuyên thệ đồng thời cũng biến mất như một cơn gió.

Úc Hàn Yên đẩy Lăng Diệp ra, tựa đầu vào trong ngực anh, tức giận nói:

"Đều tại anh!"

Khóe miệng Lăng Diệp không tự chủ được kéo ra, hình như người khơi lửa không phải là mình nha.... Chỉ có điều lúc này, anh cũng không nên chọc vào cơn mè nheo đang ngượng ngùng này.

Về phần Mạc Vũ, tên đầu sỏ phá hỏng giây phút thân mật của anh và Tiểu Yên, anh sẽ không bỏ qua.

Qua một lúc lâu, nhiệt độ trên mặt Úc Hàn Yên mới giảm xuống, cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lăng Diệp hỏi:

"Tâm tình của Bạch Triết Nhã đã gần suy sụp rồi phải không?"

Lăng Diệp gật đầu, trầm giọng hỏi:

"Sao vậy?"

Úc Hàn Yên cười giống như con mèo ăn vụng:

"Cho cô ta vào bệnh viện tâm thần." Ở nơi đó lâu rồi, không phải là kẻ điên cũng sẽ trở thành điên.

Lăng Diệp nhún mày, khóe môi nâng lên đẹp mắt, hiếm khi khen ngợi:

"Ý kiến hay."

Cho cô ta vào bệnh viện tâm thần, sau đó nhờ viện trưởng "chăm sóc", cả đời cô ta cũng đừng mơ sẽ rời khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Bệnh tình của cô

"Tiểu Hiền, đã tìm thấy Tiểu Nhã chưa?" Họa Sa vừa mở mắt ra thấy con trai mình như muốn rời đi, liền vội vàng hỏi.

Bạch Triết Hiên nghe thấy giọng nói của mẹ, trong mắt hắn xẹt qua tia vui mừng. Hắn quay người lại, ngồi xuống mép bệnh, hỏi liên tục:

"Mẹ, mẹ dậy rồi sao? Mẹ đỡ hơn một chút nào không? Có thấy khó chịu ở chỗ nào không?"

Họa Sa đưa bàn tay phải đang trong chấn ra, nhẹ nhàng cầm tay Bạch Triết Hiên, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười, nói:

"Mẹ đỡ hơn nhiều rồi."

Bà dừng một lúc, lại nói:

"Tiểu Nhã."

Từ sâu trong lòng Bạch Triết Hiên nổi lên một cảm giác vô lực. Mẹ quan tâm quá mức đến Tiểu Nhã. Chỉ mới biết Tiểu Nhã cả đêm không về nhà, bà đã trở nên hồn mê luôn rồi. Hắn nhìn xuống những ngón tay mảnh khảnh của mẹ, vẻ mặt mù mịt, chậm rãi hỏi:

"Mẹ, tại sao mẹ lại quan tâm đến Tiểu Nhã nhiều như vậy?"

Họa Sa sững sờ một lúc, không ngờ hắn lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này. Bà cười cười đáp:

"Bởi vì Tiểu Nhã là con gái của mẹ."

"Vậy con không phải là con trai của mẹ sao?" Bạch Triết Hiên đưa tầm mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Họa Sa, thấp giọng hỏi.

"Con là con trai của mẹ! Con sao vậy, Tiểu Hiên?" Họa Sa hơi xiết chặt khớp xương rõ ràng trên tay Bạch Triết Hiên, nhìn hắn dịu dàng nói.

Trông mặt Bạch Triết Hiên lại chuyển xuống bàn tay đang đặt trên tay mình, nhỏ giọng nói:

"Mẹ chưa từng quan tâm đến con như vậy."

Không! Phải nói là, trong nhà trừ Tiểu Nhã ra, không có người nào có thể khiến cho mẹ để tâm lo lắng đến như vậy.

Họa Sa không nhìn Bạch Triết Hiên, mà chuyển tầm mắt nhìn lên trên trần nhà, nói xa xôi:

"Tiểu Nhã từ lúc sáu tuổi đã phải chuyển đến trường học dành cho những cô gái quý tộc ở Anh. Con bé phải tiếp nhận toàn bộ những phương thức giáo dục khép kín. Sáu tuổi nha! Mẹ đã cầu xin cha con, cầu xin ông nội con, nhưng không có người nào chịu thay đổi chủ kiến của mình. Lý do bọn họ đưa ra đều giống như nhau, thật không hổ là hai cha con."

Bạch Triết Hiên nhíu mày, trầm giọng hỏi:

"Lý do là gì?"

"Để mang đến lợi ích lớn nhất cho gia tộc, tiểu thư của Bạch gia phải đủ ưu tú, mà trường học dành cho các cô gái quý tộc ở Anh chính là cái nôi bồi dưỡng nên những cô gái đẹp nét na. Càng được tiếp nhận các nguyên tắc giáo dục đó sớm càng tốt. Bọn họ đã đưa Tiểu Nhã chưa được sáu tuổi ra nước ngoài." Họa Sa giống như hồi tưởng lại, dùng giọng rất nhẹ nói.

"Mẹ chỉ muốn bù đắp cho con bé."

Bạch Triết Hiên chần chờ một lúc, cuối cùng nói:

"Mẹ, mẹ coi như là Tiểu Nhã lại ra nước ngoài học lần nữa đi."

Hắn không muốn nói cho mẹ biết những chuyện Tiểu Nhã đã làm. Hắn càng không muốn nói cho bà biết chuyện Tiểu Nhã đã bị người ta trả thù.

Họa Sa nhíu mày, nhìn Bạch Triết Hiên hỏi:

"Tại sao lại nói như vậy? Con đã có tin tức của Tiểu Nhã?"

"Mẹ, trước hết mẹ phải nghỉ ngơi cho tốt đã. Chờ mẹ bình phục rồi con sẽ đưa mẹ đi thăm Tiểu Nhã." Bạch Triết Hiên nhét tay Họa Sa vào trong chấn, đắp kín chấn lên cho bà, nhàn nhạt nói.

Trong lòng Họa Sa đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu, bà vội vàng hỏi:

"Tiểu Nhã đang ở đâu? Tại sao không cho mẹ đi gặp con bé? Con bé bị thương sao?"

Bạch Triết Hiên thở dài một cái, chậm rãi nói:

"Tiểu Nhã đang ở trong bệnh viện tâm thần." Hơn nữa, ngay cả hắn cũng không thể dẫn Tiểu Nhã ra khỏi bệnh viện tâm thần.

"Con nói gì?!" Họa Sa khẽ nâng nửa người lên, mặt tràn đầy kinh hãi, sau đó không thể thờ nổi ngất đi.

Bạch Triết Hiền thấy vậy, trái tim cũng vọt lên đến tận cổ họng. Hắn vừa bấm cái nút trên đầu giường, vừa lớn tiếng hô:

"Bác sĩ, bác sĩ!"

Lúc thân thể Dany đã khá hơn một chút, cô liền nói với Úc Hàn Yên mình muốn về nhà. Úc Hàn Yên cũng không phản đối, cùng Lăng Diệp đưa cô trở về Đan gia. Dĩ nhiên, lúc Dany rời đi, cô cũng không biết được chỗ mình ở chính là trụ sở của Liệt Diễm.

Dany về nhà, Lăng Diệp dĩ nhiên vui sướng đến độ vỗ tay nhịp chân, bởi vì rút cuộc anh cũng có thể đưa Úc Hàn Yên trở về biệt thự, sống trong thế giới của hai người, hơn nữa, sẽ không còn ai giành lấy sự chú ý của người kia nữa. Chỉ ba ngày thôi, thế nhưng anh lại cảm thấy như đã quá lâu rồi.

"Diệp, bao giờ chúng ta mới mời ông nội đến dùng cơm?" Úc Hàn Yên nằm lý trên giường, hai chiếc chân trần đơng đưa, tinh thần sáng lạn nhìn Lăng Diệp đang ngồi trước bàn máy tính hỏi.

Bàn tay đang gõ trên bàn phím của Lăng Diệp dừng lại. diễn⇒đàn-lê-quý⇒đôn Anh khẽ cau mày, đứng dậy đi tới bên giường ngồi xuống, ôm cô dựa vào lòng mình, dịu dàng hỏi:

"Tiểu Yên, em có nhớ chuyện chúng ta đi lấy giấy đăng ký kết hôn không?"

Úc Hàn Yên tròn tròn mắt khó hiểu, nhìn Lăng Diệp có chút kỳ quái nói:

"Nhớ nha."

Lăng Diệp đưa ngón tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại đỏ mọng của cô, lại hỏi:

"Tại sao Tiểu Yên lại muốn ông nội tới đây dùng cơm?"

"Bởi vì đã lâu rồi chúng ta không gặp ông nội nha." Úc Hàn Yên nhìn anh tỏ ý anh thật ngốc, nói.

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp xẹt qua tia lo lắng thật nhanh. Anh cười hỏi:

"Đã bao lâu rồi?"

Úc Hàn Yên suy nghĩ một lúc, hơi chần chờ nói:

"Gần một tháng rồi."

"Từ lúc chúng ta đính hôn đến bây giờ." Cô lại bổ sung.

Ngón cái Lăng Diệp đang vuốt ve bờ môi của cô dừng lại. Anh có thể cảm giác được máu trong người mình đã đông lại. Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, ôm cô thật chặt, thật lâu không nói gì.

"Diệp, anh ôm chặt quá." Úc Hàn Yên dùng sức đẩy lồng ngực Lăng Diệp ra, có chút cố hết sức nói.

Lăng Diệp chợt buông người trong lòng ra, xin lỗi:

"Anh muốn về em vào trong người anh, không ngờ anh lại làm như vậy thật."

Úc Hàn Yên trừng mắt, thờ từng hồi hồi một.

"Ngày mai chúng ta đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe toàn diện." Lăng Diệp lấy mấy sợi tóc đang quện vào miệng cô ra, dùng giọng không cho kháng cự nói.

Đây không phải là lần đầu tiên mình phát hiện ra cô ấy không nhớ được.

Úc Hàn Yên nháu mày, tò mò hỏi:

"Tại sao?"

Lăng Diệp đặt bàn tay lên chiếc bụng phẳng lý của cô, khoe môi cong lên, dùng giọng từ tính nói:

"Xem xem trong bụng em đã có con của chúng ta chưa."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Hàn Yên đỏ lên, nói thẳm:

"Sao có thể có thai nhanh như vậy được."

"Ý của em là anh không đủ cố gắng?" Lăng Diệp nhíu mày, sâu xa hỏi.

"Không! Anh cực kỳ cố gắng rồi! Không cần phải cố gắng nữa!" Úc Hàn Yên khoát khoát tay, kiên định nói.

"Nếu đã cố gắng như vậy rồi, sao lại không thể có thai? Em đây là đang khinh thường con của anh?" Đôi mắt Lăng Diệp nhìn chăm chăm Úc Hàn Yên, hỏi với tính nguy hiểm tràn đầy.

Úc Hàn Yên chột lắc đầu, giải thích:

"Sao em dám khinh thường con của anh? Chẳng qua mang thai là một trường hợp có xác suất nhỏ, hơn nữa chúng ta mới cái kia chưa được một tháng."

"Cái gì?" Lăng Diệp nhíu mày, khóe môi cong lên thành đường cong đẹp mắt hỏi.

Mặt Úc Hàn Yên lại đỏ lên lần nữa, hai vành tai nhỏ cũng lộ ra màu phớt hồng mê người, cô lẩm bẩm:

"Là cái đó nha."

Lăng Diệp không ngại làm phiền người khác, tiếp tục hỏi:

"Cái gì?"

Mẹ nó..... Úc Hàn Yên mở miệng, quát lên:

"Makelove."

Nhìn Lăng Diệp cười trông đến giống con mèo ăn trộm thịt, còn người nào đó thì vẻ mặt rở buồn bực. cô tiếp tục đề tài lúc trước:

"Muốn biết có thai hay không kiểm tra máu là được rồi, đâu cần phải kiểm tra sức khỏe toàn diện làm gì."

Lăng Diệp nghe xong, nghiêm túc nói:

"Coi như là kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân."

"....." Đôi mắt Úc Hàn Yên hơi trừng lớn, lẩm bẩm:

"Sao em còn không biết chúng ta sẽ kết hôn?"

Đúng là cô đã không còn nhớ một chút nào chuyện ông nội đến ăn tối hôm đó.... Lăng Diệp cong môi, nhéo nhéo chóp mũi cô nói:

"Anh nhờ ông nội chọn ngày rồi."

"Oh oh..." Úc Hàn Yên đáp lại hai tiếng, làm cô dâu của anh sao?

thật làm cho người ta chờ mong nha....

Sáng sớm ngày hôm sau, đợi Úc Hàn Yên tự động tỉnh dậy Lăng Diệp liền dẫn cô đi tới bệnh viện nhà mình -- Bệnh viện Thiên Lăng.

Hình như trước đó anh đã nói chuyện với viện trưởng cho nên khi bọn anh xuất hiện ở bệnh viện, viện trưởng bình thường chỉ thấy đầu không thấy đuôi, liền tươi cười đi lên chào đón.

"Bác Chương, đây là vợ chưa cưới của cháu." không ngờ, Lăng Diệp lại có vẻ như ôn hòa, chủ động nói.

Chương Long - ngôi sao sáng trong giới y học, ông có thể ở lại bệnh viện Thiên Lăng là hoàn toàn nhờ vào mối thâm tình với ông nội.

Viện trưởng cười hòa ái với Lăng Diệp, sau đó quay sang nhìn Úc Hàn Yên, nói:

"Tên Lăng Sanh kia cũng không ít lần khoe khoang cháu dâu của mình với ta! Làm cho ta thật ngưỡng mộ và ghen tỵ!"

Úc Hàn Yên cười ngượng ngừng nói:

"Ông nội thương yêu nên đã nói quá."

Viện trưởng lắc đầu, cười nios:

"Ta lại cảm thấy ông ấy nói không sai. Nếu cho ta một người cháu dâu như vậy, ta cũng sẽ khoe khoang khắp nơi nha! Đáng tiếc, cháu của ta không được xuất sắc như Tiểu Diệp, cũng không lấy được người vợ ưu tú như cháu đây."

"Bác Chương, nếu cháu nhớ không lầm thì cháu trai của bác mới được mười tuổi." Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, nhắc nhở.

Viện trưởng cười xấu hổ, gãi gãi mái tóc bạc trắng.

Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được cong lên, chẳng trách ông nội và người này hợp nhau.

"Tiểu Yên, em đi theo y tá làm kiểm tra sức khỏe, anh có chút chuyện cần thương lượng với bác Chương."

Lăng Diệp quay đầu nhìn Úc Hàn Yên, chỉ về phía một người y tá đứng trước cô, căn dặn.

Chân mày Úc Hàn Yên cau lại không để lộ dấu vết, lẩm bẩm:

"Anh không kiểm tra sức khỏe?"

Lăng Diệp lắc đầu giải thích:

"Ba tháng trước anh đã làm kiểm tra rồi."

Úc Hàn Yên chất vấn:

"không phải tối qua anh nói 'chúng ta đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe toàn diện' sao?"

Lăng Diệp nhún mày.

"Đúng vậy, không phải anh đã tới bệnh viện rồi sao?"

"....." Úc Hàn Yên trừng mắt, lườm anh một cái, nhìn về phía người y tá nói:

"đi thôi."

Đội Úc Hàn Yên đi xa Lăng Diệp mới thu hồi tầm mắt lại. Anh vừa đi vào thang máy cùng viện trưởng vừa nói:

"Bác Chương, theo như tình trạng cháu nói thì bác cảm thấy có thể sẽ là bệnh gì?"

"U nào." Viện trưởng dựa vào kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm của mình, đưa ra kết luận.

Sau khi làm kiểm tra sức khỏe xong, Lăng Diệp dẫn Úc Hàn Yên đến một nhà hàng ăn trưa.

Hai người vừa vào tới cửa, liền thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Mặt Lăng Diệp tối sầm. Anh quay đầu định dắt Úc Hàn Yên rời khỏi đây. Minh chưa tới nhà hàng này ăn bao giờ, trông cảnh vật chung quanh có vẻ rất được nên mới chọn ăn ở đây, không ngờ....

Úc Hàn Yên kéo anh đi vào bên trong, nhà hàng dành cho tình nhân tốt như vậy, cô còn chưa được tới lần nào nha.

Lăng Diệp bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành dắt cô đi tới một góc nhỏ. Anh để cô ngồi phía trong, còn mình ngồi đối diện với cô, đưa lưng về phía mọi người, ngăn chặn tầm mắt người khác nhìn thẳng vào mặt Úc Hàn Yên.

Tiểu Yên là bảo bối của anh, không thể để cho người khác mơ tưởng được.

"Hai người kia là ai vậy? Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp!"

"Hai người bọn họ đều là những người sát trai, sát gái nha!"

"Người ta cứ nói, bây giờ đàn ông toàn là gay, còn phụ nữ đều là les! Mọi người nhìn đôi tình nhân kia xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Khôi u trong đầu

5h sáng ngày hôm sau, đột nhiên Lăng Diệp bị tỉnh giấc vì tiếng rên đau đớn của Úc Hàn Yên. Anh chợt mở hai mắt ra, đưa tay phải bật công tắc đèn ở đầu giường lên, sau đó tay trái chống xuống giường, xoay người quan sát tình trạng của Úc Hàn Yên.

Anh nhìn thấy chân mày đối phương nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, giống như đang bị cái gì đó hành hạ.

Đầu đầu sao? Hôm qua bác Chương có nói, nếu là u não rất có thể sẽ kèm theo triệu chứng nhức đầu vào sáng sớm, không ngờ. Trong mắt Lăng Diệp tràn đầy lo lắng và đau lòng. Anh sờ cô dưới thân, lúc cô khẽ nhếch miệng lên, liền đưa đầu lưỡi hơi lạnh của mình vào trong.

Nụ hôn lần này của anh dịu dàng hơn bất kỳ lúc nào khác, hết sức triền miên. Anh dùng đầu lưỡi vuốt ve qua lại đối phương, tay trái đặt dưới đầu cô để tiếp xúc với gối, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

"Ừm. . . ." Úc Hàn Yên không tự chủ được rên nên một tiếng, nhưng mà lần này trên mặt cô là niềm vui sướng. Cô không mở mắt ra mà chỉ động đậy con mắt, hay tay vòng qua chiếc eo gầy gò của Lăng Diệp, để thân thể mình áp vào gần anh.

Lăng Diệp biết cô đã tỉnh, liền đưa chiếc tay đang đặt trên má cô di chuyển xuống, đầu ngón tay không nặng không nhẹ chạm vào da thịt trơn bóng của cô. Đầu ngón tay anh xẹt qua da thịt giống như sản sinh ra một dòng điện khiến cho thân thể Úc Hàn Yên không nhịn được khẽ run lên.

Trong cả quá trình, cặp mắt Lăng Diệp luôn dán chặt vào khuôn mặt người phía dưới. Ánh mắt anh đầy phức tạp, có thương yêu, có dục vọng, có thương tiếc, có lo âu.

Tiểu Yên, hy vọng thú vui thể xác có thể hóa giải cơn đau trong đầu em.

Buổi tối hôm đó, lúc Úc Hàn Yên đang nấu cơm ở trong phòng bếp, Lăng Diệp ngồi trên ghế sofa xem văn kiện thì nhận được điện thoại của viện trưởng bệnh viện Thiên Lăng.

"Khối u lành tính mới xuất hiện trong đầu, đề nghị phải sớm làm giải phẫu mổ sọ để loại bỏ khối u đi."

U não? Không phải là anh nên cảm thấy may mắn vì nó không phải ác tính sao? Anh có nên cảm thấy may mắn vì đã phát hiện khi còn chưa muộn không? Lăng Diệp nhìn về phía phòng bếp, thấp giọng nói:

"Cháu muốn tỉ lệ thành công của giải phẫu là 100%."

Người đầu bên kia trầm mặc một hồi nói:

"Cuộc giải phẫu nào cũng có những rủi ro nhất định, huống chi đây lại là cuộc giải phẫu mổ sọ, không có ai dám đảm bảo tỉ lệ thành công sẽ là 100% cả. Chỉ có điều, khối u lành tính mới xuất hiện trong đầu thì tỉ lệ thành công của giải phẫu sẽ tương đối cao."

Bàn tay đang đặt trên ghế sofa của Lăng Diệp nắm chặt thành quyền, anh không cho phép Tiểu Yên có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào!

Một hồi lâu viện trưởng không nghe thấy Lăng Diệp nói gì, lại nói tiếp:

"Tiểu Diệp, cháu phải suy nghĩ thật kỹ, nhưng bác Chương hy vọng cháu đừng để quá lâu. Khối u trong đầu của con bé lan rộng có thể sẽ chèn lên dây thần kinh thị giác, khiến cho thị lực giảm, thậm chí sẽ bị mù."

Trong mắt Lăng Diệp tràn đầy kiên định:

"Chuẩn bị cho cháu một đội giải phẫu tốt nhất, mau sắp xếp thời gian giải phẫu."

Nếu Tiểu Yên có chuyện gì, toàn bộ các người sẽ phải chôn theo.

"Việc này cháu yên tâm, tất cả các nhân viên trong đội giải phẫu đều là những người đứng hàng đầu trên thế giới. Bác sẽ để cho bọn họ làm giải phẫu mẫu nhiều lần, để nâng cao độ an ý của bọn họ."

Cúp điện thoại xong, Lăng Diệp mở hai chân có chút cứng đờ ra, bước chân hơi nặng nề đi về phía phòng bếp.

Úc Hàn Yên đang tắm trên thớt, mắt liếc thấy bóng dáng của Lăng Diệp, không khỏi có chút tò mò quay đầu nhìn đối phương hỏi:

"Sao thế?"

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp nhếch lên, anh đi tới sau lưng Úc Hàn Yên, hai tay vòng chắc qua eo cô, đầu tựa sát vào tai cô, thì thầm:

"Nhớ em"

". . . ." Úc Hàn Yên trợn trừng mắt không nói gì, mới có mười mấy phút không thấy thôi.

Chỉ có điều, cô rất thích được anh ôm từ phía sau. Rất an toàn, thật ấm áp.

Hai tay Lăng Diệp vẫn vòng qua eo đối phương không buông ra, mặc kệ cô đi đâu, anh vẫn như hình với bóng.

"Anh thả em ra trước đã." Úc Hàn Yên đứng ở trước cửa toilet, quay đầu nhìn anh, có chút bất đắc dĩ nói.

Đột nhiên tính khí trẻ con thích đùa bỡn của Lăng Diệp nổi lên, ngoan cố nói:

"Không thả."

"."

Mắt to trừng mắt nhỏ một phút, Úc Hàn Yên đỏ mặt, quát:

"Em muốn đi toilet."

"Anh biết." Lăng Diệp lơ đãng đáp.

Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được kéo ra, buồn bực nói:

"Vậy sao anh còn không buông ra?"

Đột nhiên cô nghĩ ra điều gì đó, nhìn anh không thể tin nổi, lẩm bẩm:

"Chẳng lẽ anh muốn vào toilet cùng với em?"

Lăng Diệp gật đầu một cái, hỏi ngược lại:

"Có vấn đề gì không?"

"." Vấn đề lớn !

Úc Hàn Yên đưa hai tay nắm chặt hai cổ tay Lăng Diệp, bất ngờ dùng sức tách hai tay anh ra hai bên, đồng thời nâng chân phải giẫm một cái lên trên dép anh. Thừa lúc vòng ôm của anh có chút buông lỏng, liền nhảy vọt vào toilet giống như con lươn, "bùm!" một tiếng đóng cửa lại.

Lăng Diệp cúi đầu nhìn xuống vòng tay trống rỗng của mình, nỗi sợ hãi trong lòng với khí thế sét đánh không kịp bưng tai thâm nhập vào từng dây thần kinh của anh.

Úc Hàn Yên đi vệ sinh xong, mở cửa ra đã thấy Lăng Diệp đang đứng chắn ở trước cửa. Cô chớp mắt hai cái, kỳ quái nhìn anh hỏi:

"Anh đứng ở đây làm gì?"

"Chờ em." Lăng Diệp xoay người, đưa tay vòng chắc qua eo Úc Hàn Yên, cùng đi tới bàn ăn.

Úc Hàn Yên khẽ cau mày, nói có chút nghiêm túc:

"Em cảm thấy hành động của anh rất kỳ quái."

Lăng Diệp cười cười, đáp:

"Em nghĩ nhiều rồi. Hiện tại anh khá rảnh rỗi mà thôi."

Anh không có ý định nói cho cô biết nhanh như vậy, cho dù là để cho cô sống thêm một ngày không buồn không lo cũng được.

"Vậy sao?" Chân mày Úc Hàn Yên vẫn nhăn lại như cũ, không tin hỏi.

Đi tới bên cạnh bàn ăn, Lăng Diệp ngồi lên trên ghế, ôm Úc Hàn Yên ngồi lên trên đùi mình, nhàn nhạt lên tiếng:

"Ừ."

Anh thấy ánh mắt đối phương vẫn nghi ngờ nhìn mình, liền dùng bữa xiên một miếng dưa chuột nhỏ bỏ vào miệng cô nói:

"Ăn tối nhanh lên, nghĩ nhiều như thế để làm gì?"

Việc dùng đầu óc cứ để anh là được rồi, em chỉ cần sống vui vẻ thôi.

"Reng reng reng."

Hai người ăn tối xong, vừa nhàn nhã đi đến phòng khách liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

Lăng Diệp nhú nhú mày, không có mấy người biết số điện thoại nhà anh. Người biết cũng sẽ không gọi vào đó mà bình thường đều sẽ gọi vào di động của anh. Anh đi tới bên cạnh điện thoại cầm ống nghe lên, còn chưa kịp nói gì thì trong ống nghe đã truyền đến giọng nói gấp gáp, hốt hoảng:

"Tiểu thiếu gia, lão gia đã bị người ta bắt đi rồi."

"Anh nói gì?!" Lăng Diệp không thể tin nổi vào tai của mình, cả kinh nói.

Ở biệt thự của ông nội, mình đã an bài đội bảo vệ tuần tra 24h, bọn cướp giật căn bản sẽ không thể đến gần đó được. Người có năng lực xông vào. . . .

Úc Hàn Yên nhìn thấy điện thoại di động của Lăng Diệp trên ghế sofa nhấp nháy, liền đi tới cầm điện thoại lên nhìn, ba cuộc gọi nhỡ, đều là số điện thoại từ bên biệt thự của ông nội. Lúc này, cô nghe thấy giọng nói có chút hốt hoảng của Lăng Diệp, liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Đã xảy ra chuyện gì sao?

Chuyện có thể khiến cho Lăng Diệp biến sắc là chuyện gì được đây? Chẳng lẽ ông nội đã xảy ra chuyện?!

"Một đám người mặc tây trang màu đen cầm súng đã xông vào bắt lão gia đi rồi."

Sắc mặt Lăng Diệp vô cùng âm u, anh lạnh lùng nói:

"Tôi biết rồi."

Nếu như anh đoán không sai, đối tượng của bọn họ chính là anh.

Đột nhiên, điện thoại di động trên tay Úc Hàn Yên rung lên, cô nhìn số hiển thị trên màn hình, nói với Lăng Diệp:

"Không hiện số."

Lăng Diệp đi đến trước mặt Úc Hàn Yên, cúi người nhận lấy chiếc điện thoại di động trên tay cô, ấn nút nghe áp vào tai nói:

"Tôi là Lăng Diệp."

"Chắc anh đã nghe ra tôi là ai?"

Tròng mắt đen nhánh của Lăng Diệp gió êm sóng lặng nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng nặng nề. Điều này đại khái chính là dấu hiệu báo trước cơn giông bão sắp tới. Giọng anh rét lạnh:

"Nhan đương gia."

Úc Hàn Yên nghe xong bất giác nhẩn máy, là người đàn ông âm u như con rắn đó.

"Tôi đã cho người mời ông nội anh đến làm khách chỗ tôi, uhm, nghe nói hiện tại đang ở trên bầu trời Đại Tây Dương."

Con mắt sắc bén của Lăng Diệp thay đổi từng chút chút một, màu đỏ dần dần thay thế cho màu đen. Anh biết đối phương làm như thế là vì cái gì, nhưng anh không thể đáp ứng yêu cầu của đối phương được. Anh hỏi dù đã biết:

"Nói đi, anh muốn gì?"

"Tổng giám đốc Lăng quả nhiên thẳng thắn. Từ đầu đến cuối thứ tôi muốn đều chỉ là cô ấy."

Úc Hàn Yên thấy sắc mặt Lăng Diệp rất khó coi, liền đứng dậy đi đến trước mặt anh, vòng hai tay qua hông anh, dựa đầu vào lồng ngực anh.

Lăng Diệp đưa tay không cầm điện thoại đặt lên eo Úc Hàn Yên, khẽ cười đáp:

"Anh cảm thấy có khả năng sao?"

"Không có gì là không thể, một đổi một, giao dịch hết sức công bằng."

Lăng Diệp châm chọc:

"Tôi tự hỏi, tại sao từ lúc ở Đình Vô Danh về, Nhan đương gia lại chưa có hành động gì, thì ra là dùng phương pháp này sao?"

"Ừ, bắt ông nội của anh thế nhưng lại khiến tôi hao tổn sức lực thật lớn. Đội quân bảo vệ hùng hậu như vậy, thật khiến tôi tưởng rằng người trong đó chính là ông nội của Liệt Diễm đấy."

Lăng Diệp không tiếp lời hân, mà hỏi ngược lại:

"Nếu tôi không đồng ý yêu cầu của anh?"

"Vậy tôi không thể làm gì khác hơn là thay anh tận hiếu rồi. Anh yên tâm, tôi sẽ để cho ông ấy trước khi chết sẽ được nếm đầy đủ các cực hình của Nhan gia."

Bàn tay Lăng Diệp đang đặt bên eo Úc Hàn Yên xiết chặt lại, nói:

"Cho tôi thời gian ba ngày để suy nghĩ."

"Được! Khi ông nội anh đến Nhan gia, tôi sẽ nói chuyện hàn huyên trên trời dưới đất với ông ấy vậy. Nhưng mà, anh cũng đừng để cho tôi chờ lâu quá đây."

Nghe trong điện thoại di động truyền đến tiếng "tút tut", bàn tay Lăng Diệp đang cầm điện thoại từ từ buông thõng xuống bên bắp đùi.

"Hắn ta nói gì?" Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Lăng Diệp ném điện thoại lên trên ghế sofa, hai tay ôm thật chặt Úc Hàn Yên, nhàn nhạt nói:

"Không có gì, một chút chuyện vặt vãnh thôi."

Chân mày Úc Hàn Yên nhăn lại dữ tợn, chuyện vặt vãnh?! Coi cô là con cóc sao? Rõ ràng là chuyện có liên quan đến ông nội! Cô có vẻ tức giận, giọng đã lạnh đi mấy phần:

"Lăng Diệp! Em hỏi lại lần nữa, đã xảy ra chuyện gì?"

Lăng Diệp biết cô tức giận, cũng không dám lừa gạt cô nữa. Anh thở dài một cái, chậm rãi nói:

"Nhan Hạo đã bắt ông nội đi, hắn muốn anh dùng em để đổi."

Úc Hàn Yên im lặng một hồi, vẻ mặt mặt mù hỏi:

"Vậy anh định làm gì?"

"Anh tuyệt đối sẽ không nhường em cho bất kỳ một ai!" Lăng Diệp nói giống như tuyên thệ, giọng vô cùng kiên định.

Khỏe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được cong lên thành đường cong đẹp mắt, cuộc đời này có anh là đủ rồi.

"Chúng ta cùng đi Italy đi."

Lăng Diệp cúi đầu nhìn cô một hồi lâu. Lúc Úc Hàn Yên tưởng rằng anh sẽ cự tuyệt thì anh nói:

"Được."

Anh muốn cột cô vào bên cạnh mình từng thời từng khắc, để đề phòng cô sẽ quên anh.

Tối nay, Lăng Diệp 데 Úc Hàn Yên xuống giường từ rất sớm, như lời anh nói là muốn làm bù cho mấy ngày tiếp theo đây.

Thật ra anh làm thế là vì không muốn để cho cô phải nghĩ ngợi đến những chuyện khác, như là lo lắng cho sự an nguy của ông nội, nghĩ cách cứu ông nội... Anh lo là được rồi.

Úc Hàn Yên mệt đến mức ngủ mê man đi Lăng Diệp mới nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, xoay người ra khỏi giường, sau khi mặc áo ngủ xong liền đi tới thư phòng. Anh muốn thu xếp mọi chuyện ở đây cho ổn. Không phải lo nghĩ chuyện ở nhà mới có thể buông tay đi làm việc được.

Anh ngồi trước bàn đọc sách, nhìn Tề Ngôn qua màn hình máy vi tính, nhàn nhạt nói:

"Gọi Vũ lại đây."

Chỉ một lát sau, đã thấy bóng dáng Mạc Vũ cũng xuất hiện trên màn hình máy vi tính.

Lăng Diệp dựa lưng vào ghế, căn dặn:

"Tôi với Tiểu Yên phải đi Italy một chuyến, tập đoàn và chuyện trong bang giao lại cho hai người. Vũ, cậu phụ trách chuyện tập đoàn; Ngôn, cậu phụ trách chuyện trong bang."

Mạc Vũ và Tề Ngôn không hẹn mà cùng nhíu nhíu mày, lúc này đây, bộ dáng ba lẳng nhăng của Mạc Vũ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt trầm ổn nghiêm túc. Hắn nhìn về phía Lăng Diệp hỏi:

"Hai người đi Italy làm gì? Nơi đó là địa bàn của Nhan gia."

"Ông nội bị Nhan Hạo bắt đi." Lăng Diệp không chút giấu diếm nói với bọn họ.

Mạc Vũ nhớ lại chuyện lần trước Nhan Hạo đã chạy qua đây để bắt chị dâu, lại nhớ đến sự xuất hiện của hắn ở Đình Vô Danh rồi khẳng định.

"hắn ta là vì chị dâu."

Lăng Diệp gạt đầu một cái.

"Cậu định để hai người hành động?" Mạc Vũ lên tiếng hỏi lần nữa.

Lăng Diệp không bác bỏ suy đoán của hắn, nói:

"Ông nội đang ở trụ sở của Nhan gia, nhiều người sẽ dễ bị lộ."

"Tôi đi cùng hai người." Mạc Vũ nói với thái độ rất kiên quyết.

hắn dừng một chút, lại nói:

"Coi như một tuần cậu không đi làm thì tập đoàn Lăng thị cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì cả."

"Đây là lúc đang bình thường. Với thời điểm bây giờ, ai có thể đảm bảo được là Nhan Hạo sẽ không thừa lúc tôi không có ở đây mà ra tay với tập đoàn chứ." Lăng Diệp cự tuyệt hắn, nói.

Trước khi Mạc Vũ định lên tiếng lần nữa, Tề Ngôn đã lên tiếng trước. hắn nói với Lăng Diệp.

"Cậu cứ yên tâm đi đi. Tôi và Vũ sẽ xử lý tốt chuyện trong bang và tập đoàn."

"Ừ." Lăng Diệp đáp lại một tiếng, đóng video vào rồi tắt máy tính đi. Anh đứng dậy khép máy tính lại, đi về phía phòng ngủ.

Vào đến phòng ngủ, anh đi thẳng đến phòng tắm rửa tay, dùng chiếc khăn lông sạch sẽ lau khô tay xong mới đi đến giường ngủ cởi áo ngủ ra, nằm xuống bên cạnh Úc Hàn Yên.

Anh cẩn thận từng li từng tí đưa tay ôm cô vào trong lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, từ từ khép lại hai mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Úc Hàn Yên lại phát ra tiếng rên đau đớn.

Lăng Diệp lại lặp lại chiêu cũ, lại yêu thương cô một hồi vô cùng dịu dàng.

Chờ Úc Hàn Yên tỉnh lại lần nữa thì đã là 9 giờ sáng. Hai người ăn sáng xong, Lăng Diệp liền lái xe chở cô đi tới kho hàng số 10 của tập đoàn Lăng thị.

Kho hàng số 10 chuyên dùng để đặt máy bay tư nhân, bên trong đó có sân bay.

Lăng Diệp dẫn theo Úc Hàn Yên chọn một chiếc máy bay tư nhân có vẻ bề ngoài hết sức bình thường, sau khi đi vào buồng lái anh tự lái máy bay đi.

"Tại sao lại chọn chiếc này?" Úc Hàn Yên hơi ngạc nhiên hỏi.

Trong sân bay của trụ sở Liệt Diễm không phải cũng có mấy chiếc máy bay tư nhân của anh sao?

Hai tay Lăng Diệp vẫn đang điều khiển một đồng các nút, nhàn nhạt đáp:

"Chiếc máy bay này được sản xuất hàng loạt, sẽ có lợi cho chúng ta thoát khỏi tai mắt của Nhan gia."

Bệnh viện Ái Dân, trong phòng bệnh VIP cao cấp, tầng 36.

Sau khi Họa Sa mở mắt, bà người làm liền đi tới phòng khách, cung kính nói với Bạch Triết Hiên đang vui đùa vào công việc:

"Thiếu gia, phu nhân đã tỉnh."

Trong mắt Bạch Triết Hiên thoáng qua tia vui mừng, hắn dẹp công việc qua một bên, đứng dậy đi tới phòng của Họa Sa.

Ở trong nhà, người có thể khiến cho hắn cảm nhận được sự thân tình, cảm thấy ấm áp cũng chỉ có mẹ thôi, cho nên bà không thể có việc gì được. Những người khác hắn chẳng quan tâm.

"Mẹ, mẹ đã đỡ hơn chút nào chưa?" Bạch Triết Hiên cười dịu dàng, ngồi xuống mép giường nhìn về phía Họa Sa thấp giọng hỏi.

Họa Sa có chút bất ngờ khi nhìn thấy hắn. Lần trước bà tỉnh lại cũng thấy hắn ở đây, chẳng lẽ những ngày qua hắn đều chăm sóc bà? Bà dùng giọng có chút yếu ớt hỏi:

"Tiểu Hiên, con không đi làm sao?"

Bạch Triết Hiên lắc đầu, lơ đãng nói:

"Con không, ở đây làm việc cũng giống thế thôi."

Họa Sa nhìn Bạch Triết Hiền thương tiếc. Bà đưa tay vuốt ve khuôn mặt có chút tiều tụy của hắn. Qua một lúc lâu, giọng nói có chút cầu xin của bà mới vang lên:

"Tiểu Hiền, dẫn mẹ đi gặp Tiểu Nhã một chút thôi."

Về mặt Bạch Triết Hiền không đồng ý, nói:

"Mẹ, cơ thể của mẹ chưa thể ra viện được."

Họa Sa rất kiên quyết:

"Chỉ cần cho mẹ nhìn con bé một chút, trở về mẹ sẽ an tâm dưỡng bệnh."

Bạch Triết Hiền nhìn bà một lúc, gật đầu:

"Được."

Tới bệnh viện tâm thần, Bạch Triết Hiền dìu Họa Sa đi theo y tá về phía phòng cách ly đặc biệt.

"không thể để cho tôi vào trong phòng trò chuyện với con bé được sao?" Họa Sa nhìn qua tấm kính thủy tinh thấy bên trong phòng con gái đang ngồi ngẩn người trên giường thì nước mắt chảy là chảy xuống đất, lâm bầm.

Y tá lắc đầu một cái, đáp:

"Xin lỗi phu nhân, không thể để cho người ngoài gặp cô ấy được. cô ấy có chứng vọng tưởng bị hại cực kỳ mãnh liệt, trông thấy bất kì ai cũng sẽ khiến cho cảm xúc của cô ấy dâng trào."

Bạch Triết Hiền nhìn thấy bộ dạng Bạch Triết Nhã như thế cũng chẳng có cảm xúc gì quá lớn. Hắn thực sự không thể tin nổi, em gái của mình sẽ làm ra những loại chuyện như vậy, ghép hình phá hỏng tình cảm của người khác, rồi bỏ thuốc....Có lẽ, nơi này chính là kết cục tốt nhất của nó.

Hắn cầm khăn giấy lau nước mắt trên mặt cho Họa Sa, mạnh mẽ dìu bà rời đi, dùng giọng không cho phép kháng cự nói:

"Mẹ, mẹ phải về rồi."

Họa Sa nhìn Bạch Triết Nhã một cái thật sâu, lau nước mắt đang chảy không ngừng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Về lăng sanh (1)

Biểu hiện của Lăng Sanh vẫn vô cùng bình tĩnh. Từ lúc ông bị bắt đến bây giờ, mặc dù bị giam trong môi trường hoàn toàn xa lạ, nhưng từ đầu đến cuối ông vẫn không thốt lên câu nào, cũng không cố gắng vùng vẫy, giống như chẳng hề để tâm đến chuyện sống còn của mình vậy.

Nhan Hạo đi vào phòng Lăng Sanh, thấy ông đang ngồi nhàn nhã trên ghế sofa, tự pha trà cho mình thì hơi nhú mày, trong mắt hắn thoáng qua tia hứng thú. Hắn ngồi xuống một chiếc ghế sofa bằng da khác chỗ bàn trà.

"Lăng lão tiên sinh không hề có chút lo lắng nào cho tình cảnh của mình sao? Đó là do ông đã chắc chắn cháu trai ông sẽ đến cứu ông ra khỏi đây?"

Lăng Sanh nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ của Nhan Hạo, khẽ cười hỏi:

"Lo lắng cũng chẳng làm được gì không phải sao? Chẳng lẽ nếu biểu hiện của tôi rất hồi hộp, lo sợ, thì cậu sẽ thả tôi ra sao?"

Nhan Hạo nhíu mày, tán dương:

"Không hổ là người đã thấy đủ sóng to gió lớn, suy nghĩ quả nhiên thông suốt."

Lăng Sanh rót cho mình một ly trà, dựa lưng vào ghế sofa, chậm rãi nói:

"Đời tôi, chuyện duy nhất chưa từng trải qua đó chính là bị bắt cóc. Thật sự phải cảm ơn cậu vì đã cho tôi cái trải nghiệm này."

Ông uống một hớp nhỏ trà, cuối cùng hỏi:

"Cậu đã đưa ra điều kiện gì với Tiểu Diệp?"

Nhan Hạo nâng bình trà lên, cũng tự rót cho mình một ly, đưa lên mũi ngửi ngửi, đôi môi mỏng khẽ mở:

"Úc Hàn Yên."

Hắn dừng một lúc, bổ sung:

"Chỉ cần anh ta chịu đưa Úc Hàn Yên tới trước mặt tôi, tôi sẽ thả ông ra."

Trong lòng Lăng Sanh rất kinh ngạc. Ông tưởng điều kiện của đối phương sẽ là bao nhiêu phần trăm cổ phần hoặc là bao nhiêu tiền mặt... không thể ngờ điều hắn muốn lại là Tiểu Yên. Thế nhưng cô lại là người Tiểu Diệp yêu.

Ông đặt ly trà xuống bàn, cúi đầu nhìn làn khói lượn lờ trên mặt nước, nhàn nhạt nói:

"Tiểu Yên là vợ chưa cưới của Tiểu Diệp, nó sẽ không nhường Tiểu Yên cho cậu đâu, cho dù cậu dùng tôi để uy hiếp, nó cũng sẽ không đồng ý."

Nhan Hạo cười lơ đãng, nói không hề phô trương thanh thế:

"Từ lúc tôi nhìn trúng Úc Hàn Yên, cô ấy chỉ có thể thuộc về tôi. Đừng nói bọn họ bây giờ còn chưa cưới xin, cho dù có cưới rồi tôi cũng phải giành cô ấy về bằng được."

Hắn nhìn về phía Lăng Sanh, dùng giọng đầy từ tính nói:

"Tôi rất muốn nhìn xem, giữa ông và Úc Hàn Yên, phải chọn một trong hai, Lăng Diệp sẽ chọn ai."

Hắn nói tiếp:

"Một là ông nội đã ở bên mình hai mươi mấy năm qua, một là người phụ nữ chỉ mới ở bên mình được một vài tháng."

Lăng Sanh dựa lưng vào ghế sofa, bình tĩnh nói:

"Nếu như là tôi...tôi sẽ chọn người phụ nữ của mình, bởi cô ấy mới là người ở với tôi đến trọn đời. Tôi nghĩ lựa chọn của Tiểu Diệp cũng sẽ như thế thôi."

Khóe môi Nhan Hạo nhếch lên xem thường. Hắn lấy chiếc điện thoại di động ra, bấm một dãy số, lên tiếng hỏi:

"Tổng giám đốc Lăng, đã chọn xong chưa?"

Lúc điện thoại di động của Lăng Diệp đổ chuông, anh và Úc Hàn Yên vừa mới vào ở trong khách sạn. Lăng Diệp đưa điện thoại tới trước mặt Úc Hàn Yên, dùng ánh mắt ra hiệu bảo cô nghe điện thoại, còn mình mở hành lý lấy chiếc laptop màu đen ra, mở nắp lên khởi động máy tính.

Úc Hàn Yên cầm điện thoại di động đi vòng đến phòng ngủ mới ấn nút nghe, đề phòng việc đối phương sẽ nghe thấy tiếng gõ phát ra từ bàn phím. Cô ngồi xuống bên mép giường, lên tiếng:

"Tôi là vợ chưa cưới của Lăng Diệp, hiện giờ anh ấy đang tắm, xin hỏi ông có chuyện gì không?"

Nhan Hạo sững sờ một lúc. Hắn không ngờ người nhận máy là Úc Hàn Yên. Hắn cười ha ha:

"Cô gái, nhớ tôi không? Tôi nhớ em lắm lắm."

Lăng Sanh khẽ nhú mày, đối với việc Úc Hàn Yên nghe điện thoại cũng hơi bất ngờ.

Cứ như là đến lúc này Úc Hàn Yên mới biết đầu điện thoại bên kia là Nhan Hạo vậy. Cô không hề che giấu sự chán ghét của mình, lạnh lùng nói:

"Nhan Hạo, thủ đoạn của anh đúng là càng ngày càng bi ối. Ông nội đâu?!"

Nhan Hạo lơ đãng đáp:

"Bi ối hay không tôi không quan tâm, có tác dụng là được rồi."

Hắn dừng chưa được mấy giây, lại nói tiếp:

"Xem ra Lăng Diệp đã kể hết mọi chuyện cho em nghe rồi. Vậy em có suy nghĩ gì? Nếu em muốn tốt cho hắn thì hãy ngoan ngoãn tới chỗ của tôi."

Hắn nói với cô, giống như con sói xám lớn dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ:

"Chỉ cần em đến ở bên cạnh tôi, tôi sẽ thả Lăng Sanh rồi đi mà không có chút tổn hại nào, hơn nữa còn đảm bảo sẽ không bao giờ tìm Lăng Diệp gây phiền phức nữa. Còn em, sẽ được hưởng thụ cuộc sống vô cùng tôn quý với quyền lực ngập trời. Những thứ Lăng Diệp có thể cho em, tôi cũng sẽ cho em không thiếu; Thứ hán không thể cho em, tôi vẫn có thể cho em."

Lăng Sanh quan sát Nhan Hạo một lần nữa, rút cuộc người này là ai? Mặc dù trông hán có vẻ là người có thể lực, nhưng quyền lực lại ngập trời.
Đột nhiên ông có cảm giác, người này có điểm gì đó rất giống với Lăng Diệp, cụ thể là gì ông cũng không rõ lắm.

Úc Hàn Yên không để ý đến lời của hán, dùng giọng cứng rắn, mạnh mẽ nói:

"Đề ông nội nghe điện thoại."

Nhan Hạo không hề để ý đến thái độ ác liệt của cô, đặt điện thoại xuống bàn trà, bật loa ngoài lên.

Lăng Sanh nhìn về phía chiếc điện thoại di động, cười ôn hòa nói:

"Tiểu Yên à, ông nội đây."

"Ông nội, anh ta có làm gì ông không?" Úc Hàn Yên quan tâm hỏi.

Trên mặt Lăng Sanh lộ vẻ vui mừng, ông cười ha ha đáp:

"Bây giờ ông giống như là khách của cậu ta vậy."

Úc Hàn Yên thấy Lăng Diệp đi vào, biết anh đã tìm ra vị trí cụ thể của ông nội nên nói vào điện thoại di động "Đề Diệp nói chuyện với ông". Cô nói xong, đưa điện thoại di động cho Lăng Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Về lăng sanh (2)

Ngay đêm hôm đó, Lăng Diệp và Úc Hàn Yên đột nhập vào Nhan gia. Hai người căn cứ theo vị trí đã tra được, nhanh chóng đến gần chỗ Lăng Sanh ở.

Phòng thủ của Nhan gia không phải là không nghiêm, khắp nơi nơi đều có cả một đội quân thường xuyên đi qua đi lại.

Nhưng đối với Lăng Diệp và Úc Hàn Yên mà nói, cách phòng thủ này cũng chỉ có mà như không. Dưới sự yểm trợ của bóng đêm, hai người vượt qua tất cả mọi người mà không gây ra một tiếng động nào, thành công đi tới nơi Nhan Hạo đang giam lỏng Lăng Sanh.

Đây là một tòa nhà ba tầng giống như nhà trọ, mỗi tầng đều có rất nhiều cửa. Hai người thấy thế cũng hơi cau mày, bộ dáng họ như vậy, không thể nghi ngờ là việc tìm ra vị trí của Lăng Sanh đã tăng thêm khó khăn.

"Chúng ta đi vào từng phòng kiểm tra." Lăng Diệp nói nhỏ vào bên tai Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên không đồng tình lắm, tìm thế này thì bao giờ mới xong? Cô hạ thấp giọng, đề nghị:

"Chúng ta chia nhau ra hành động."

"Không được!" Lăng Diệp cự tuyệt không chút do dự, trong giọng nói không để chứa một chút nào có thể thương lượng.

Bất luận như thế nào, anh cũng không để cho em rời khỏi tầm mắt của anh.

Úc Hàn Yên cau mày nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo anh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, giống như hai con thằn lằn leo từ phía sau tòa nhà – nơi không có Camera giám sát lên tầng ba. Hai người nhảy vào ban công để như trờ bàn tay, sau đó đi qua chiếc cửa sổ đang mở vào bên trong.

Hai người vừa vào bên trong, gian phòng tối om trong nháy mắt liền sáng trưng. Bọn họ cả kinh, vội vàng nấp vào phía sau chiếc rèm cửa sát đất, không nhìn được suy đoán: "Chẳng lẽ Nhan Hạo đã đoán được bọn họ sẽ đến nên đã cố tình chờ bọn họ ở đây?"

Tiếng bước chân nghe không giống như là của người đã trải qua huấn luyện, giống như tiếng bước chân của người bình thường.

Lăng Diệp khẽ vén tấm rèm ra, qua khe hở nhìn về phía chủ nhân của tiếng bước chân, ngay lập tức trong mắt anh thoáng qua một tia vui mừng. Anh cảnh giác quan sát một lượt quanh căn phòng, sau khi phát hiện không có bóng dáng của những người khác, mới quay đầu nhìn Úc Hàn Yên một cái, sau

đó đi ra trước.

Úc Hàn Yên gật đầu, từ phía sau rèm nhanh chóng di chuyển ra ngoài, trên tay phải cầm khẩu súng lúc trước Lăng Diệp đã đưa cho cô.

Hai người khom người, lần lượt đi theo góc chết của camera, chui vào trong gầm giường nơi Lăng Sanh ngủ.

Lăng Sanh uống nước xong, chậm rãi đi đến nằm xuống giường. Ông không tắt điện ngay, mà thờ dài một cái, sâu kín nói:

"Tiểu Diệp, cháu ngàn vạn lần không được đổi Tiểu Yên để cứu ông nha. Không đáng đâu!"

Hốc mắt Lăng Diệp lại đỏ lên lần nữa. Úc Hàn Yên cũng cảm giác được chớp mũi mình cay cay, hốc mắt cô đã rung rung.

Lăng Sanh lại thờ dài một cái nữa mới đưa tay tắt toàn bộ điện trong phòng đi.

"Ông nội." Lăng Diệp nhỏ giọng kêu.

Anh không dám lên tiếng lúc đèn còn đang sáng, sợ phản ứng của ông nội quá mạnh, sẽ gây ra sự nghi ngờ cho nhóm người trong phòng giám sát.

Trong mắt Lăng Sanh thoáng qua tia kinh hãi, nhưng ngay sau đó ông cười cười lắc đầu. Nhất định là ảo giác, bệnh của ông càng ngày càng nghiêm trọng rồi, thế mà đã xuất hiện tình trạng nghe lầm.

"Ông nội, cháu là Tiểu Diệp." Lăng Diệp lại nói nhỏ lần nữa.

Hai mắt Lăng Sanh tròn trừng, lặp lại khó tin:

"Tiểu Diệp?"

"Vâng, cháu và Tiểu Yên tới đón ông về nhà." Lăng Diệp gõ một cái vào ván giường, nhỏ giọng nói.

Lần này Lăng Sanh đã chắc chắn mình không nghe nhầm rồi. Ông kinh ngạc không thôi, lẩm bẩm:

"Tại sao các cháu lại ở đây?"

Lúc ban ngày từ trên ban công nhìn xuống khung cảnh bên dưới, ông thấy có từng đoàn từng đoàn người đi tuần, hơn nữa những người đó trông cũng giống như những người bảo vệ bình thường.

"Ông nội, cháu sẽ giải thích với ông sau, bây giờ ông mặc quần áo của ông vào đã." Ban đêm hơi lạnh, để ông nội bị cảm sẽ không tốt.

Úc Hàn Yên nhỏ giọng nhắc nhở:

"Đừng bật điện."

Lăng Sanh không cử động, có chút lo lắng khuyen như:

"Các cháu mau đi đi, đừng để ý đến ông già này. Ông tính ra cũng chẳng sống được bao lâu nữa, nhưng các cháu sẽ vì ông mà dễ bị phát hiện đó."

Chân mày Lăng Diệp nhíu lại dữ tợn, khóe miệng anh mím chặt lại:

"Ông nội, ba người chúng ta sẽ bình an vô sự rời khỏi đây. Bây giờ ông mặc quần áo vào nhanh lên."

"Ông nội sẽ trở thành gánh nặng cho các cháu." Lăng Sanh vẫn không có động tác gì, nói cố chấp.

Ông là người sắp chết, không cần thiết phải vì ông mà làm gia tăng sự khó khăn cho bọn anh tẩu thoát.

Lăng Diệp tức giận thật. Anh chui ra khỏi gầm giường, tung chăn Lăng Sanh đang đắp ra, dùng ga trải giường cổ định ông ở sau lưng mình, lạnh lùng nói:

"Bất luận như thế nào cháu cũng phải đưa ông đi."

Động tác của anh cực nhanh, chờ đến khi Lăng Sanh phản ứng kịp thì đã bị Lăng Diệp công ở trên lưng rồi.

Úc Hàn Yên cũng chui ra khỏi gầm giường. Cô nhìn Lăng Diệp gật đầu một cái, nhanh chóng đến gần ban công, súng ở tay phải đã được đổi thành dao găm. Cô cắt thên tốc chiếc rèm cửa ra thành những mảnh vải dài, rồi buộc thắt nút chúng lại với nhau. Sau khi chuẩn bị xong, cô bò lồm ngồm đến ban công, buộc một đầu dây vải vào trên lan can thép. Chuẩn bị xong xuôi, cô quan sát phía dưới, sau khi phát hiện không có ai liền ném một đầu vải khác xuống, ngay sau đó một tay cô giữ chặt vào lan can, lật người, theo sợi dây vải tuột thân tốc xuống dưới.

Tiếp được đất, cô nép người vào vách tường chỗ tối để cao cảnh giác, sau khi xác định trong thời gian ngắn sẽ không có người tuần tra qua đây mới đi ra chỗ có thể nhìn thấy được Lăng Diệp, quơ quơ hai tay.

Lăng Diệp thấy vậy, lao qua hàng rào, theo sợi dây vải nhanh chóng trượt xuống đất.

Lúc này Lăng Sanh cũng không dám nói câu gì, im lặng ở trên lưng Lăng Diệp, hai tay ôm lấy cổ anh để anh dễ dàng hành động.

"Hai người chờ một chút." Úc Hàn Yên nói nhỏ, theo sợi dây vải leo trở lại ban công phòng của Lăng Sanh, động tác còn nhanh hơn cả khi. Cô còt sợi dây đang cột ở hàng rào ra, thu toàn bộ dây vải lại, sau đó ném qua cửa sổ vào trong phòng.

Lăng Sanh thấy vậy, không khỏi lo lắng hỏi:

"Tiểu Yên phải làm sao đây?"

"Cô ấy sẽ xuống đây ngay." Lăng Diệp núp người vào trong tối, nhỏ giọng đáp.

Lăng Sanh đang định hỏi Lăng Diệp cô sẽ xuống bằng cách nào, thì đã nhìn thấy cô nhảy từ tầng ba xuống, trái tim ông vọt lên đến tận cổ.

Sau khi tiếp đất, Úc Hàn Yên thu hồi sợi dây cường lực của mình lại, nhanh chóng đi tới bên cạnh Lăng Diệp.

Lăng Sanh thấy Úc Hàn Yên xuống đất bình yên vô sự, lòng cũng buông lỏng trở lại. Ông lắc đầu cười cười, bản lĩnh của hai người bọn họ đã vượt xa sự tưởng tượng của ông.

Bởi vì Lăng Diệp cố gắng Lăng Sanh cho nên Úc Hàn Yên phụ trách việc dẫn đường.

Theo con đường phía trước, nếu Úc Hàn Yên dẫn bọn họ tới vị trí tường rào của Nhan gia an toàn, thì chỉ cần ra khỏi bức tường rào cao năm mét kia, xác suất bị phát hiện của bọn họ sẽ giảm xuống còn 1%.

Vấn đề chính là bức tường này.

Lúc bọn họ tới đây, hai người phóng qua bức tường rào nhẹ như chim yến, nhưng mà bây giờ Lăng Diệp cố gắng Lăng Sanh, muốn phóng thẳng qua tường là điều không thể. Điều tất yếu là phải có người ở trên kéo anh lên, hoặc phải đưa Lăng Sanh vượt qua khỏi tường trước, đã khiến cho tỉ lệ bị bại lộ của bọn họ tăng cao gấp mấy lần.

Úc Hàn Yên và Lăng Diệp ở trong góc khuất tối tăm, im lặng chờ một tốp người đang tiến gần về phía mình.

Mặc dù Lăng Sanh không nghe thấy có động tĩnh gì ở xung quanh, nhưng cũng không dám thở mạnh.

Đến khi ông thấy có hơn chục người mặc tây trang màu đen đi qua bên người bọn họ, rút cuộc cũng biết hai người này đang chờ gì.

Đội bọn người áo đen đi xa, Úc Hàn Yên chạy nước kiệu về phía tường rào, mượn lực quán tính giẫm ở trên mặt tường, bật người lên không ngồi lên trên tường.

Cô cố định được tốt cho mình, liền đưa tay ấn vào chiếc vòng trên cổ tay phải của mình, trong nháy mắt đầu sợi dây cường lực có giác hút đã bắn về phía Lăng Diệp. Hai tay cô nắm thật chặt sợi dây cường lực, gật đầu một cái với Lăng Diệp.

Lăng Diệp đặt giác hút vào tay Lăng Sanh, vừa cấp tốc còt tấm ga trải giường trên người Lăng Sanh ra vừa nói:

"Ông nội, Tiểu Yên sẽ kéo ông lên."

Anh xoay người, hai tay thon dài mạnh mẽ giữ chặt eo Lăng Sang, nâng cả người ông lên.

Lăng Sanh cũng không chậm trễ, hai tay giữ chặt giác hút, hai chân giẫm trên mặt tường, dựa vào lực của Úc Hàn Yên, run rẩy trèo lên trên tường.

Không còn sự gò bó của Lăng Sanh, Lăng Diệp chạy mau hai bước, mượn lực quán tính và lực phản tác dụng bật lên không trung, sau đó một chân giẫm trên vách tường, bật người cao quá tường, tay phải vịn vào tường nhảy xuống vách tường bên kia, đứng vững vàng.

Anh giang hai cánh tay ra, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Sanh, ý bảo ông nhảy xuống.

Úc Hàn Yên cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh. Cô định đợi sau khi Lăng Sanh nhảy xuống thì mình sẽ nhảy xuống theo.

Lăng Sanh đang định nhảy xuống, đột nhiên nghe thấy tiếng súng cách đó không xa, ông không kịp suy nghĩ nhiều liền nhào về phía Úc Hàn Yên, dùng thân mình che chắn cho cô.

Nghe thấy tiếng kêu rêu, Úc Hàn Yên không dám tin nhìn Lăng Sanh. Tại sao ông lại nhào tới? Viên đạn này căn bản sẽ không thể đánh trúng cô!

Bởi vì động tác của Lăng Sanh mà hai người từ trên tường rơi xuống. Lăng Diệp đưa tay ra đón, nhưng vì hai người quá nặng nên ngã về phía sau trên đất.

Tiếng chuông báo động của Nhan gia vang lên, bên trong liền nháo nhác.

Úc Hàn Yên phản ứng kịp, không dám nghĩ nhiều nhanh chóng đứng dậy, dìu Lăng Lanh đi về chiếc xe phía trước.

Lăng Diệp đứng dậy, chạy thần tốc đến bên cạnh chiếc xe, mở cánh cửa chỗ tay lái ra đi vào ngồi xuống. Trong nháy mắt chiếc xe hơi màu đen đã chìm vào trong bóng đêm.

Tiếng súng kia anh nghe thấy. Anh cũng nhìn thấy động tác của ông nội, nhưng anh không dám hỏi ông bị thương có sao không, bởi anh sợ nghe thấy đáp án không tốt.

Úc Hàn Yên nhìn vị trí máu chảy ra phía sau lưng Lăng Sanh, chỗ này là vị trí của trái tim

Đột nhiên tay chân cô trở nên lạnh toát, cô thử dò xét gọi:

"Ông nội?"

Không có tiếng trả lời.

Cô đặt Lăng Sanh dựa vào ghế ngồi, nhìn thấy cặp mắt đang khép chặt của ông, giọng có chút run rẩy gọi:

"Ông nội?"

Vẫn không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Hai tay Lăng Diệp đang đặt trên tay lái nổi gân xanh, hai mắt anh phiếm đỏ, vành tai cũng đỏ giống như chiếc bông tai đang đong đưa phát ra ánh sáng diêm đúa lằng lơ.

Úc Hàn Yên buông Lăng Sanh ra, ngồi ngơ ngác trên ghế, im lặng đến đáng sợ.

Xe chạy tới bên cạnh máy bay, Lăng Diệp ôm Lăng Sanh đi về phía bậc thang.

Úc Hàn Yên không xuống xe mà nhảy vào chỗ tài xế, lái xe nghênh ngang rời đi.

Lăng Diệp nghe thấy tiếng động, lại nhìn xuống ông nội trong lòng đang có dấu hiệu dần mất đi sinh mạng, cuối cùng vẫn không đuổi theo ngay. Anh đặt ông nội lên chiếc ghế sofa trong buồng máy bay, lấy điện thoại ra bấm số của Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên nhìn thấy cuộc gọi đến hiện trên điện thoại, ngay lúc đó cô định để mặc kệ, nhưng do dự một chút cô vẫn ấn nút trả lời.

"Không phải em đã nói sẽ không rời khỏi anh sao?"

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng người kia bình tĩnh như vậy, trái tim cũng ngừng đập. Cô chột quay đầu lái xe quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tuyệt đối không cho phép

Xe dừng lại bên cạnh máy bay, Úc Hàn Yên vội vàng xuống xe, đi qua cầu thang chạy thẳng về phía cabin.

Lăng Diệp dựa người vào cửa bên trong cabin chờ Úc Hàn Yên. Cô vừa vào đến cửa cabin, Lăng Diệp liền đưa tay ôm cô vào lòng. Anh ôm chặt cô giống như muốn vùi cô vào trong cơ thể mình.

Úc Hàn Yên ôm lại anh, lên tiếng giải thích:

"Diệp, em... "

"Không cần phải nói, anh biết em định quay lại liều chết với người của Nhan gia để trả thù cho ông nội, cũng là để phát tiết tâm trạng mình." Lăng Diệp buông lỏng người trong ngực, cúi đầu nhìn cô, đưa ngón ngó tay phải đặt lên bờ môi mềm mại của cô, chặn lại lời cô ... giọng anh bình tĩnh nói.

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn anh, gật mạnh đầu một cái.

Lăng Diệp để cho ngón trỏ phải và ba ngón khác khẽ nắm hờ lại, ngón cái vuốt ve môi cô, dùng giọng khiến người khác phải đau lòng:

"Chỉ một lần này thôi, lần sau không được làm như thế này nữa, biết không? Bất luận như thế nào cũng không được rời khỏi anh."

Nước mắt Úc Hàn Yên tuôn rơi không ngừng như đê vỡ. Cô gật đầu mãi không thôi, nói:

"Uhm uhm uhm!"

Lăng Diệp dùng hai ngón cái lau nước mắt trên mặt cho cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, dịu dàng nói:

"Chúng ta trở về nước Mĩ trước được không?"

Úc Hàn Yên lại gật đầu lần nữa:

"Uhm."

Lăng Diệp dắt cô đi tới phòng điều khiển, để cô ngồi xuống vị trí kế bên tay lái, rồi cúi người thắt dây an toàn cho cô xong mới ngồi trở lại vị trí tay lái, đóng cửa cabin, khởi động máy bay.

Anh biết trong lòng cô khó chịu thậm chí không thua kém anh. Không có điều gì khiến người ta tự trách bằng việc người khác vì cứu mình mà chết, nó lại càng khiến người ta áy náy hơn. Huống hồ, người vì mình mà chết lại là người thân của người yêu – là người đáng ra mình phải cứu.

Cho nên anh cũng không trách cô trong nhất thời vì lòng thù hận chi phối mà có hành động rời khỏi anh. Nếu anh là cô, có thể anh còn sẽ không nghe điện thoại, mà coi như là có nhận điện thoại cũng không dễ dàng nghe lời trở lại như vậy. Nhất định cô đã phải phát tiết hết sự khó chịu trong lòng ra ngoài mới có thể lấy lại được lý trí.

Máy bay dừng ở sân bay kho hàng số mười, lập tức có một đoàn người mặc áo choàng trắng mang theo cáng vào khoang máy bay. Bọn họ nhẹ nhàng đỡ Lăng Sanh đã có dấu hiệu mất đi sinh mạng lên trên cáng, rồi khiêng cáng đặt xuống máy bay.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên đứng ở bên cạnh xe của bệnh viện, im lặng nhìn Lăng Sanh được khiêng vào trong xe.

Lăng Sanh sẽ được phẫu thuật, đây là ý của Lăng Diệp, anh nói muốn lấy viên đạn kia ra.

Lúc viện trưởng bệnh viện Thiên Lăng gọi điện thoại đến thì hai người đang đưa mắt nhìn xe bệnh viện rời đi.

Nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, Lăng Diệp không chút do dự ấn nút nghe. Anh áp máy vào bên tai, nhàn nhạt lên tiếng:

"Bác Chương."

"Tiểu Diệp, cuộc giải phẫu đã được sắp xếp xong xuôi, ba ngày sau sẽ tiến hành."

Lăng Diệp im lặng mấy giây, cự tuyệt:

"Không được."

"Tiểu Diệp, cháu nghe bác Chương nói một câu, bệnh tình của cô ấy không thể kéo dài, càng phẫu thuật sớm sẽ càng tốt."

"Ba ngày sau sẽ cử hành tang lễ cho ông nội." Lăng Diệp bình tĩnh đến kỳ cục nói.

"Cháu nói tang lễ của ai?" Người đầu điện thoại bên kia không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy, nâng cao âm lượng hỏi.

"Ông nội." Lăng Diệp nhàn nhạt nói.

"Tại sao lại như vậy? Rõ ràng ông ấy còn có thể sống được ba tháng cơ mà!"

Thì ra bác ấy cũng biết bệnh tình của ông nội? Đôi mắt Lăng Diệp sâu không thấy đáy, anh dùng giọng rất nhẹ hỏi:

"Là bác đã ra lệnh giết cháu?"

Đối phương im lặng mấy giây, kích động nói:

"Ông ấy đã cầu xin ta cháu biết không?! Ông ấy thế nhưng đã cầu xin ta!"

Hai ngày nay Lăng Diệp quá bận bịu với việc chuẩn bị tang lễ cho Lăng Sanh, nên cũng không có nhiều trao đổi với Úc Hàn Yên, cho dù là về thể xác hay tâm lý, vì vậy mà anh cho rằng bệnh tình của cô vẫn chỉ giống như lúc trước.

Mà Úc Hàn Yên bởi vì không muốn gây thêm phiền hà cho Lăng Diệp, nên cũng không nói cho anh biết cơ thể mình có chỗ không bình thường.

Cho đến

Buổi sáng ngày đầu tiên sau khi tang lễ đã cử hành xong, Úc Hàn Yên nhúc nhúc đến tỉnh giấc. Cô yếu ớt mở mắt ra, thấy trước mặt là một vùng tăm tối. Cô đưa tay sờ soạng sang vị trí của Lăng Diệp, giường lạnh ngắt. Cô nhú nhú mày, xoay người bật đèn đầu giường lên nhưng trước mắt vẫn như cũ, chỉ

một mảng tối đen như mực.

Đúng là cô đã nghe thấy tiếng bật đèn, chẳng lẽ đèn đã bị hư?

Cô lần theo trí nhớ, mò mẫm tới chiếc đèn ở đầu giường bên kia, bật công tắc lên, vẫn là một mảng đen kịt như trước.

Úc Hàn Yên ngồi thừ người ở trên giường, cười chua xót lắm lắm:

"Diệp, em lại để cho anh phải lo lắng rồi."

Tối hôm qua, Lăng Diệp đợi Úc Hàn Yên ngủ liền đi xuống lầu dưới uống rượu, ngồi ngẫm nghĩ lại những chuyện đã qua, thoáng cái mà đã đến sáng. Anh nhìn đồng hồ ngay lập tức liền đứng dậy. Thời điểm này là lúc đầu cô sẽ đau nhất.

Anh vừa mở cửa phòng ngủ đã thấy bên trong đèn bật sáng choang, mà Úc Hàn Yên đang ngồi ngây ngốc ở trên giường. Anh không khỏi có chút tự trách vì mình đã không trở về phòng sớm hơn.

Lăng Diệp nằm dài xuống giường, đưa tay ôm Úc Hàn Yên vào trong lòng, vỗ nhẹ nhẹ lưng cô nói:

"Ngủ thêm một chút nữa."

Úc Hàn Yên "Ừ" một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Lăng Diệp đưa tay tắt hai chiếc đèn ở hai bên đầu giường đi, đắp kín chăn cho cô, nhỏ giọng hỏi:

"Có phải đầu em rất đau không?"

"Diệp." Đột nhiên Úc Hàn Yên thật bình tĩnh kêu lên.

Lăng Diệp vẫn vỗ vỗ lưng cô không ngừng, dùng giọng đầy truyền cảm nói:

"Ừ, anh đây."

Úc Hàn Yên lên tiếng một lần nữa, dùng giọng bình tĩnh không thể tưởng nổi nói:

"Em không nhìn thấy gì."

Cả người Lăng Diệp cứng lại. Anh không thể tin nổi cúi xuống nhìn cô, không biết mất đến bao lâu mới lên tiếng:

"Em nói gì?"

"Em không nhìn thấy." Úc Hàn Yên lại lặp.

Lăng Diệp bất chợt ngồi dậy, tay trái cầm chiếc điện thoại trên tủ đầu giường ấn một số gọi. Bởi vì còn quá sớm, hình như đối phương chưa dậy nên mãi lâu vẫn chưa thấy nhận máy.

Hai mươi giây sau đối phương nhận điện thoại, lúc này chân mày Lăng Diệp đã nhăn lại thành chữ "Sông" (川). Anh quát:

"Chuẩn bị phẫu thuật ngay lập tức cho cháu!"

Trong nháy mắt cơn buồn ngủ của viện trưởng đã biến mất sạch. Ông trầm giọng hỏi:

"Sao hả?"

"Cô ấy mù rồi." Tay phải Lăng Diệp nắm chặt thành quyền, móng tay cũng đâm sâu vào trong thịt. Một hồi lâu sau, từ trong miệng anh mới phun ra bốn chữ này.

"Được, cháu đưa cô ấy đến bệnh viện, chúng ta chụp phim trước, xem tình trạng như thế nào đã."

Lăng Diệp đặt điện thoại di động xuống, ôm Úc Hàn Yên vào trong ngực, giọng tràn đầy tự trách:

"Tiểu Yên, thật xin lỗi, anh đã không phát hiện ra từ sớm, bệnh tình của em đã chuyển biến xấu."

"Anh biết cơ thể em có vấn đề?" Úc Hàn Yên nhú mày, chậm rãi hỏi.

Lăng Diệp "Ừ" một tiếng, vừa xuống giường lấy quần áo từ trong tủ ra cho cô, vừa nói:

"Trong đầu em có khối u."

"Làm sao anh biết?" Úc Hàn Yên có chút khó tin hỏi. Hình như cô cũng chưa từng đến bệnh viện kiểm tra cơ thể.

Lăng Diệp đi trở lại bên giường, vừa mặc quần áo cho cô vừa nói:

"Lúc trước đến bệnh viện Thiên Lăng kiểm tra sức khỏe toàn diện, anh đã nói cho bác Chương nghe tình trạng mất trí nhớ của em."

Mất trí nhớ? Có thể thế sao? Cô hoàn toàn không nhớ mình đã từng đi kiểm tra sức khỏe....Úc Hàn Yên để mặc anh mặc quần áo cho mình, im lặng một hồi lâu, sâu kín hỏi

"Tại sao không nói với em?"

Lăng Diệp nhìn khuôn mặt cô động tác mặc quần áo cho cô hơi dừng lại, chậm rãi nói:

"Anh định trước hôm phẫu thuật một ngày sẽ nói cho em biết, nhưng mấy ngày qua bận rộn với việc của ông nội, cho nên đã đẩy lùi ngày phẫu thuật của em ra sau."

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, tiếp tục nói: "Tiểu Yên, để mình anh lo lắng, để mình anh sợ là đủ rồi."

Một mình anh là đủ rồi, em không cần phải bận tâm

Ngay tức khắc, nước mắt của Úc Hàn Yên trào ra. Cô kích động nói:

"Sao anh có thể làm như vậy? Tại sao lại có thể ích kỷ như thế! Cái gì cũng để một mình anh gánh chịu! Em cũng sẽ đau lòng vì anh mà! Thấy anh tiêu tụy em cũng sẽ khó chịu. Thấy anh bận rộn em cũng muốn được chia sẻ! Thấy anh...."

"Tiểu Yên!" Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên đột nhiên bất tỉnh ngã ra phía sau thì hốt hoảng không thôi. Anh vội vàng đưa tay đỡ lấy cô, lớn tiếng kêu.

Anh ôm ngang người cô lên, vội vàng đi xuống lầu, chạy thẳng về phía xe của mình, tầm mắt chưa hề rời khỏi khuôn mặt cô, trái tim hoảng loạn không ngừng gọi:

"Tiểu Yên! Tiểu Yên!...."

Xin em! Xin em hãy tỉnh lại, đừng làm anh sợ! Ai cũng có thể rời bỏ anh, duy chỉ có em, duy chỉ có em là không thể!

Anh tuyệt đối không cho phép!

Đi tới nhà để xe, Lăng Diệp không hề do dự chọn chiếc xe nhanh nhất. Ông nội không còn nữa, anh cũng không cần thiết phải giấu giếm thân phận của mình.

Anh mở cửa bên chỗ ghế phụ cạnh tay lái của chiếc Bugatti Veyron ra, đặt Úc Hàn Yên vào trong ghế, sau đó mình ngồi vào ghế chỗ tay lái, đem đầu cô đặt lên trên đùi mình.

Chiếc xe thể thao màu đen gầm thép, gầm thép khàn giọng, đã sẵn sàng để đi. Một tay Lăng Diệp cầm tay lái, một tay đặt trên đầu Úc Hàn Yên, đề phòng cô bị trượt về phía trước sẽ bị tổn thương vùng đầu, sau đó lái xe như tên lửa lao vút ra ngoài.

Cùng lúc đó, ở cửa bệnh viện Thiên Lăng đã tụ tập một đông y tá cùng bác sĩ, chờ hai người tôn quý nhất trên thế giới đến.

"Két" một tiếng, chiếc Bugatti Veyron màu đen dừng chễm chệ trước cửa bệnh viện.

Lăng Diệp nhanh chóng mở cửa xe, chạy đến phía bên phải xe, mở cửa ôm Úc Hàn Yên đang bất tỉnh nhân sự vào trong lòng, lao đến bên cạnh chiếc cang giống như một con gió, đặt cô lên trên đó, cặp mắt đỏ au nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, quát mọi người:

"Cứu cô ấy nhanh lên! Nếu cô ấy có chuyện gì bất trắc, toàn bộ các người đều bị chôn theo!"

Mọi người ở đây cũng bị anh hù cho sợ, cái giọng nói tàn độc đến thấu xương đó khiến cho người ta hít thở cũng không thông.

Lúc phản ứng kịp, bọn họ dùng tốc độ trước đây chưa từng có đẩy người và trong phòng giải phẫu.

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, nên những người giỏi lúc trước viện trưởng đã liên lạc đều không có ở bệnh viện, chờ đến khi bọn họ đến thì Lăng Diệp đã không còn là Lăng Diệp nữa rồi, mà anh càng giống như ma quỷ. Ánh mắt anh đỏ au lạnh lùng nhìn chăm chăm hơn chục vị bác sĩ đang thờ hồn hèn, dùng giọng không có chút nhiệt độ nào nói:

"Không trả lại cô ấy nguyên vẹn cho tôi, các người cùng tất cả người nhà của các người, toàn bộ xuống hết địa ngục."

Không có ai nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của anh, bởi vì anh nhất định sẽ làm như vậy.

Các bác sĩ ulla vào phòng giải phẫu, cửa chính phòng giải phẫu lại được đóng lại.

Lăng Diệp nhìn chằm chằm không chớp mắt cánh cửa phòng giải phẫu, cũng không hề nhúc nhích giống như một tác phẩm điêu khắc thời Hy Lạp cổ đại.

Viện trưởng nhìn bóng lưng anh, trong mắt tràn đầy đau lòng, ông nội vừa mới hạ táng xong, vị hôn thê lại bị như vậy....Ông chậm rãi hỏi:

"Bác định qua phòng quan sát bây giờ, cháu có muốn đi cùng không?"

Lăng Diệp nói vô cùng kiên quyết:

"Không đi!" Anh sợ nhìn thấy tình huống trong phòng giải phẫu sẽ nổi điên lên.

Viện trưởng gật đầu một cái, xoay người nhanh chóng rời đi.

"Diệp! Chị dâu sao vậy?!" Không lâu sau đó, bởi vì có liên quan đến chiếc Bugatti Veyron mà Mạc Vũ và Tề Ngôn đều nhận được tin tức liền nhanh chóng chạy tới đây. Mạc Vũ vừa nhìn thấy bóng lưng Lăng Diệp, quan tâm hỏi.

Im lặng. Lăng Diệp cứ như vậy nhìn về phía cửa phòng giải phẫu, im lặng khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Mạc Vũ định nói điều gì đó liền bị Tề Ngôn hung hăng bịt miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: 100% trách nhiệm

Mạc Vũ chậm chạp phát hiện ra sự bất thường của Lăng Diệp. Anh không hỏi thêm gì nữa, lẳng lặng đứng dựa vào tường, cúi đầu, hai tay nắm chặt thành quyền.

Tề Ngôn thấy Mạc Vũ như vậy, cũng dựa vào một bức tường khác, hai tay cầm nghiêng trong túi quần, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Thời gian chậm chạp trôi qua, sự yên tĩnh ngoài phòng giải phẫu khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Một giờ qua đi lại giống như trải qua cả một thế kỷ.

"Mấy ngày trước lúc kiểm tra đã phát hiện ra có khối u lành tính trong đầu, nhưng tôi không hiểu tại sao đột nhiên Hàn Yên lại bị mù, sau đó lại đột ngột hôn mê!" Lăng Diệp chậm rãi lên tiếng, giọng nói chán chường mang theo chút run rẩy.

Lăng Diệp chột xoay người, đi tới trước mặt Tề Ngôn, hai tay chống trên bả vai anh, dùng con mắt hẹp dài đỏ rực dán chặt vào mắt anh, giọng nói xen lẫn chút yếu đuối không dễ phát hiện ra:

"Ngôn, cậu nói như vậy là sao? Không phải là lành tính sao? Không phải là giai đoạn đầu sao? Sao lại khuếch tán nhanh như vậy?!"

Tề Ngôn không dám nói bừa điều gì, sợ lời nói của mình sẽ càng khiến cho tâm trạng của Lăng Diệp thêm kích động.

Khối u lành tính trong đầu chuyển thành ác tính cũng không phải là không có. Nếu anh đoán không sai thì chị dâu thuộc trường hợp này.

Tề Ngôn đứng thẳng người, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Lăng Diệp, chậm rãi hỏi:

"Cậu thật sự muốn biết đáp án sao?" Cho dù sẽ làm cậu lo lắng, sợ hãi hơn cũng không có vấn đề gì?

Lăng Diệp lấy hai tay từ bả vai Tề Ngôn ra, xoay người đối mặt với cánh cửa phòng giải phẫu, lại khôi phục thành bộ dáng điêu khắc trước đó.

Một lúc sau, giọng nói có chút khàn khàn của anh truyền đến:

"Tôi muốn biết."

Mạc Vũ quay đầu nhìn anh một cái, trong con ngươi chứa đựng sự đau lòng.

Tề Ngôn thấp giọng lên tiếng:

"Được"

Anh xoay người rời đi. Đối với người làm phẫu thuật có thân phận đặc biệt thì nhất định trong phòng giám sát sẽ có người theo dõi toàn bộ quá trình giải phẫu.

Tề Ngôn đi tới phòng giám sát, chỉ thấy mấy vị mặc áo choàng trắng đang ngồi xếp thành hình số “một” cạnh chiếc bàn dài trước cửa sổ thủy tinh lớn, quan sát tình hình bên trong phòng giải phẫu. Trước mặt mỗi người đều đặt một chai nước suối và một chiếc Microphone.

Anh đi tới sau lưng một người ở chính giữa, vừa cúi đầu nhìn tình huống bên trong phòng giải phẫu, vừa lên tiếng hỏi:

"Bệnh tình của chị dâu là thế nào?"

Hình như đến lúc này mấy người trong phòng giám sát mới phát hiện ra người khách không mời mà đến, liền quay đầu lại nhìn anh.

Người ngồi ở chính giữa đứng lên, xoay người dùng mắt ra hiệu cho Tề Ngôn, ý bảo anh đi ra ngoài.

Tề Ngôn không nói gì, nhìn tình huống bên trong phòng giải phẫu một lần nữa mới xoay người theo đối phương ra khỏi phòng giám sát.

"Tiểu Diệp bảo cậu đến đây hỏi?" Viện trưởng đứng ở hành lang bệnh viện, ngẩng đầu nhìn về phía Tề Ngôn hỏi giống như không hỏi.

Tiểu Diệp? Tề Ngôn nhíu mày, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đối phương, hình như trong lễ tang của ông nội anh đã nhìn thấy người này. Anh gật đầu một cái, đáp:

"Đã qua một giờ rồi."

Viện trưởng nghĩ đến tình trạng không lạc quan của Úc Hàn Yên, bắt giác thờ dài một cái, chậm rãi nói:

"Khối u trong não đã trở thành ác tính."

Khối u não lành tính chuyển hóa thành khối u ác tính có xác suất rất nhỏ, nguyên nhân gì khiến chị dâu trở thành đặc biệt như vậy? Tề Ngôn im lặng mấy giây, hỏi:

"Nguyên nhân dẫn đến là gì?"

Viện trưởng lắc đầu một cái, từ từ nói:

"Không rõ lắm, tôi nghĩ có thể có liên quan đến tâm trạng của cô ấy."

Trừ điều đó ra, ông thật sự không nghĩ ra vì sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn, khối u lành tính liền trở thành ác tính, hơn nữa lại còn khuếch tán ra nhanh như vậy.....

Tâm trạng? Tề Ngôn nhíu mày, chẳng lẽ chuyện ông nội qua đời đã gây ảnh hưởng lớn đến chị dâu như vậy? Hay là ở Italy đã xảy ra chuyện gì khiến cho cô khó có thể tiếp nhận được?

Anh trầm giọng hỏi:

"Tính sơ sơ cuộc giải phẫu còn phải cần bao nhiêu thời gian nữa?"

"Thuận lợi thì bảy tiếng." Viện trưởng nhìn xuống đất, nghĩ sâu xa một lúc, nói chậm rãi.

Ông không bảo đảm sẽ không có chuyện phát sinh ngoài ý muốn, đương nhiên, ông tuyệt đối không hy vọng sẽ có vấn đề bất trắc xảy ra.

Bảy tiếng?! Mày Tề Ngôn nhíu lại có thể kẹp chết một con kiến. Anh hơi kinh ngạc hỏi:

"Tại sao lại lâu như vậy?"

Nếu là bảy tiếng theo như lời ông nói thì anh cũng không biết Diệp sẽ biến thành như thế nào nữa.....

"Khối u khuếch tán, thậm chí đã lan tràn tới một số nơi rất khó giải phẫu, ngoài việc chèn ép lên phía ngoài gây thần kinh thị giác, còn ảnh hưởng đến cả những vị trí khác." Viện trưởng nhớ lại tình huống mình đã nhìn thấy trong não bộ của Úc Hàn Yên qua màn hình, đáp.

Tề Ngôn nắm chặt hai tay lại, tại sao bị kịch lại xảy ra liên tiếp trên người Diệp? Anh cúi người trước viện trưởng, nói:

"Nhất định phải trả cô ấy lại nguyên vẹn cho Diệp."

Nếu không, cậu ấy sẽ biến thành tử thần.....

Viện trưởng vội vàng đưa tay nâng anh lên, cười khổ đáp:

"Chúng tôi cũng hy vọng trả lại một người nguyên vẹn cho Tiểu Diệp, chưa nói đến việc bỏ qua đạo đức nghề nghiệp, đây cũng chính là mối đe dọa cho tính mạng của chúng tôi và người nhà của chúng tôi."

Ông nói câu "Vậy tôi vào trước", sau đó xoay người trở lại phòng giám sát.

Tề Ngôn nhìn bóng lưng ông một cái, xoay người đi về phía phòng giải phẫu.

Ngoài phòng giải phẫu, Lăng Diệp vẫn duy trì tư thế đứng thẳng người như cũ, mà Mạc Vũ đang ngồi trên ghế, hai khuỷu tay chống trên đùi, cúi đầu nhìn xuống đất, vẻ mặt không thấy rõ.

Lăng Diệp nghe thấy tiếng bước chân của Tề Ngôn càng lúc càng tới gần, vẫn như cũ không hề có động tác gì, nhưng nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện ra thân thể của anh đã cứng ngắc.

Ngược lại với Lăng Diệp, Mạc Vũ vừa nghe thấy tiếng bước chân của Tề Ngôn liền đứng phắt dậy. Anh sai bước đi đến trước mặt Tề Ngôn, nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, hỏi hộp hỏi:

"Sao rồi? Tình hình như thế nào?"

Tề Ngôn nhìn bóng lưng đang kiên cường chống đỡ của Lăng Diệp, trong lòng thờ dài một cái. Anh dùng giọng đủ để những người ở đây có thể nghe thấy, chậm rãi nói:

"U não ác tính, mức độ khó khăn của giải phẫu có phần cao."

Chân mày Mạc Vũ nhíu chặt lại, hỏi:

"Vậy còn bao lâu nữa chị dâu mới có thể được đưa ra khỏi phòng giải phẫu?"

Tầm mắt Tề Ngôn vẫn đặt trên bóng lưng cao lớn khiến người ta đầy thương tiếc của Lăng Diệp. Anh trầm giọng nói:

"Thuận lợi thì bảy tiếng."

"Tại sao lại chuyển hóa thành u não ác tính? Đã chuẩn đoán sai?" Qua mấy phút, giọng nói không có chút nhiệt độ nào của Lăng Diệp vang lên.

Mạc Vũ và Tề Ngôn đều không chút nghi ngờ, chỉ cần Lăng Diệp nghe thấy đối phương nói ra bốn chữ "Đã chuẩn đoán sai" thì nơi này sẽ bị san bằng.

Tề Ngôn ngồi xuống chiếc ghế dựa, nhìn Diệp như thể lòng anh cũng đau không chịu nổi, giống như bằng kinh nghiệm mình đã trải qua, anh dựa lưng vào ghế, chậm rãi nói:

"Có lẽ không phải chuẩn đoán sai. Cũng có trường hợp u lành tính chuyển biến thành u ác tính. Hình như chị dâu đã bị kích động rất lớn nên mới dẫn đến bệnh tình chuyển biến xấu."

"Kích động? Diệp, có phải Nhan Hạo đã làm chuyện gì với chị dâu rồi không?" Trong mắt Mạc Vũ tỏa ra ngọn lửa. Anh tuyệt đối không thể tha thứ, nhất định không thể tha thứ cho Nhan Hạo! Chị dâu là người quan trọng nhất của Diệp!

Mạc Vũ xoay người, hùng hổ rời đi, đồng thời nói:

"Ngay bây giờ tôi sẽ đi tới hang ổ của hắn!"

Tề Ngôn vội vàng đứng dậy, chạy đến sau lưng Mạc Vũ, kéo cổ áo anh lại, thấp giọng trách mắng:

"Cũng không nhìn xem lúc này là lúc nào, cậu còn muốn gây thêm phiền phức cho Diệp sao?"

Mạc Vũ xoay người, đưa chân đá một cái vào vách tường trắng như tuyết, ngồi trở lại trên ghế, động tác vẫn giống hệt như trước.

Tề Ngôn nâng đôi chân thon dài lên, đi tới bên ngồi xuống bên cạnh Mạc Vũ, đầu tựa vào trên tường, ngẩng đầu nhìn lên chỗ giao nhau giữa vách tường và trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Kích động? Khóe miệng Lăng Diệp giật giật. Anh biết! Nhưng anh lại không quan tâm đến cô nhiều hơn! Không phát hiện ra điều bất thường ở cô từ sớm, cho dù là trên cơ thể hay là trong suy nghĩ của cô.

Cho nên Tiểu Yên của anh mới biến thành bộ dạng như vậy. Anh muốn gánh chịu 100% trách nhiệm! Ha ha, đều là nỗi của anh! Uống cho anh đã tự nhận là yêu cô hơn tất cả.

Tiểu Yên! Thật xin lỗi.

"Tách tách tách."

Sao ở đây lại có tiếng chất lỏng rơi? Tề Ngôn và Mạc Vũ đều tới tấp nhìn về phía nơi phát ra tiếng kêu, chỉ thấy từ trong bàn tay đang nắm chặt thành quyền buông thõng chỗ bắp đùi của Lăng Diệp, từng giọt máu đỏ tươi rớt xuống.

Hai người vội đi đến hai bên Lăng Diệp, cầm tay anh lên, cố gắng tách ngón tay anh ra, ngăn chặn hành động tự hành hạ mình của anh lại.

Mạc Vũ nhìn chăm chăm một bên má Lăng Diệp, kích động quát lên:

"Diệp, cậu làm gì vậy hả?!"

Lăng Diệp lùi cực nhanh về phía sau một bước, đồng thời rút mạnh hai tay thoát khỏi sự trói buộc của Tề Ngôn và Mạc Vũ.

Anh không thể tha thứ cho mình.

Tề Ngôn nhìn từng giọt máu tươi vẫn nhỏ xuống từ hai tay Lăng Diệp, trái tim bị nhéo đến hưng phấn. Rút cuộc là cậu ấy đã dùng đến bao nhiêu sức lực mới có thể khiến cho móng tay đâm vào lòng bàn tay đến gần một cm?

Mạc Vũ lại đi tới bên cạnh Lăng Diệp, muốn giữ tay anh lại bị anh né tránh lần nữa.

"Không phải là cậu cần chỗ để phát tiết sao? Tôi đánh với tôi một trận, sao phải ngược đãi chính mình?!" Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ cũng dần dần xâm chiếm bởi màu đỏ, anh nhìn về phía Lăng Diệp rống to.

"Mạc Vũ! Cậu im miệng lại cho tôi! Nói chuyện lớn tiếng như vậy, nếu ảnh hưởng đến các bác sĩ đang phẫu thuật cho chị dâu thì phải làm sao đây?!" Tề Ngôn đi tới bên cạnh Mạc Vũ gầm nhẹ.

Mạc Vũ nhìn Lăng Diệp thật sâu một cái, xoay người hung hăng đâm một phát lên tường, khiến cho mặt tường hơi lõm vào.

Tề Ngôn từ từ đi tới trước mặt Lăng Diệp, thấy anh bối vì cúi mặt mà tóc che mắt cả mắt. Anh hỏi bằng giọng rất nhỏ:

"Nếu sau này chị dâu hỏi sao lại có vết sẹo trên tay cậu, thì cậu sẽ giải thích như thế nào đây?"

Anh dừng một lúc, lại nói:

"Chị dâu sẽ đau lòng đó."

Cô sẽ đau lòng? Hình như trước lúc hôn mê cô đã nói như vậy. Lăng Diệp vẫn cúi gằm mặt nhìn xuống đất như cũ, giống như không vì câu nói của Tề Ngôn mà có bất kỳ thay đổi nào, nhưng nếu nhìn kỹ tay của anh, sẽ phát hiện ra ngay nắm đấm đã dần dần buông lỏng.

Tề Ngôn thấy vậy, bất giác thở phào nhẹ nhõm, lại quay trở về ngồi trên ghế. Anh không đi gọi y tá lấy nước sát trùng miệng vết thương với băng bó cho Lăng Diệp, bởi vì cho dù anh có lấy ra, đối phương cũng sẽ không dùng.

Bốn giờ qua đi, Lăng Diệp vẫn cứ đứng như vậy, không nhúc nhích giống như một cái xác không hồn.

Mạc Vũ nhiều lần định lên đánh anh, nhưng đều bị Tề Ngôn cản lại.

"Phu nhân sao rồi?" Thiên Nhất xách theo một túi đồ to đi tới, khuôn mặt hần hoi vì cánh tay dùng sức mà hơi ửng hồng.

Trong mắt Mạc Vũ thoáng qua tia bất ngờ. Anh không ngờ Thiên Nhất lại tới đây. Anh đi đến bên cạnh đỡ lấy túi đồ trên tay đối phương, hỏi:

"Sao em biết mà tới đây?"

Nhiệt độ trên mặt Thiên Nhất hơi tăng cao, nhỏ giọng đáp:

"Anh lâu không về, tôi hỏi người trong bang anh đi đâu. Biết các anh đều đã đến bệnh viện Thiên Lăng nên tôi liền xâm nhập vào hệ thống của bọn họ, phát hiện ra hôm nay phu nhân làm phẫu thuật."

Nếu là bình thường nhất định Mạc Vũ sẽ kích động mà đem Thiên Nhất đè vào tường để cưỡng hôn, nhưng hôm nay anh không có tâm trạng đó. Anh "Ừ" một tiếng, đặt túi lên trên ghế rồi lấy các thứ bên trong ra.

Không hơn không kém, đúng ba hộp com với ba chai nước.

Mạc Vũ đưa một hộp com đến trước mặt Lăng Diệp, nhỏ giọng nói:

"Ăn một chút đi."

Lăng Diệp không có bất kỳ động tác gì, chỉ dùng giọng lạnh lẽo thấu xương nói:

"Không ăn."

Mạc Vũ nhìn anh có chút tức giận, xoay người lấy ra một chai nước đưa tới trước mặt anh, gầm nhẹ:

"Không ăn vậy uống nước cũng được!"

"Không uống." Giọng nói lạnh lẽo của Lăng Diệp lại vang lên lần nữa, cự tuyệt dứt khoát không để thừa một chút nào cho sự thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cô ấy sẽ đau lòng

"Mẹ kiếp, cậu định đứng như bức tượng thế này đến bao giờ?!" Mạc Vũ tức giận, tay phải không cầm nước vung lên, đập một phát vào chiếc cằm hoàn mỹ không tỳ vết của Lăng Diệp.

Trong cơn mắt đỏ au, quyền rũ của Lăng Diệp gọn lên từng đợt sóng lẫn lẫn. Hai chân anh vẫn không di chuyển, tay nhanh chóng đưa lên, hóa giải đòn công kích của Mạc Vũ, đồng thời tay phải nắm thành quyền, vung về phía gò má của đối phương không chút lưu tình.

Mạc Vũ né không kịp, kết quả bị trúng một đấm. Anh vô cùng buồn bực, dùng đôi mắt đào hoa nhìn chằm chằm Lăng Diệp. Với cái tư thế điệu đàng này của Diệp, không phải là sẽ không ra tay đánh trả sao?

Chỉ có điều, trong lòng Mạc Vũ lại vui sướng càng thêm nhảy nhót, rút cuộc Diệp cũng chịu động thủ rồi!

Thiên Nhất thấy thế, trong mắt thoáng qua vẻ căng thẳng. Ngay cả hắn cũng không biết tại sao vừa rồi tim của mình lại nhảy vọt ra ngoài nữa. Hắn không tự chủ được đứng dậy, nhưng bị Tề Ngôn dùng tay ngăn lại.

Tề Ngôn vẫn nhìn Lăng Diệp và Mạc Vũ như cũ, giọng trầm xuống nói với Thiên Nhất:

"Không sao đâu."

Anh hi vọng Mạc Vũ có thể chọc cho Diệp giận, để Diệp ra tay động thủ. Phát tiết một chút cho cảm xúc trong lòng mau trào ra cũng tốt.

Lúc này Thiên Nhất mới phát hiện ra hành vi của mình. Mặt hắn không khỏi ảo não, ngồi trở lại trên ghế.

Hắn thấy hộp cơm và chai nước ở trên ghế, nhìn nửa bên mặt của Tề Ngôn, chậm rãi hỏi:

"Anh cũng không ăn không uống gì sao?"

Tầm mắt Tề Ngôn vẫn như cũ, khóa chặt trên hai người kia, nhàn nhạt đáp:

"Tôi không đói, cũng không khát."

Thiên Nhất khẽ thở dài một cái. Hắn có cảm giác giữa ba người này có một loại từ trường không thể nói lên thành lời mà bất cứ một ai cũng không thể phá hủy được. Bọn họ kết hợp với nhau giống như là những cặp song sinh, có thể hiểu được rõ ràng những thay đổi cảm xúc của nhau, cảm thụ được toàn bộ những cảm nhận của đối phương.

Mạc Vũ xoay người, tiếp tục ra đòn công kích về phía Lăng Diệp. Nhiều chiêu anh đưa ra rất tàn nhẫn, không chút lưu tình, giống như Lăng Diệp chính là kẻ địch của mình vậy.

Lăng Diệp đã bắt đầu di chuyển nhiều hơn để né tránh, dần dần cũng quyết tâm rồi. Anh đưa tay phải chụp cổ tay trái đang định đánh úp về phía lồng ngực mình của Mạc Vũ, kéo đối phương về phía mình, đồng thời nâng chiếc chân trái thon dài, có lực lên, quét về phía hai chân Mạc Vũ, ngay sau đó, anh dùng khuỷu tay trái ra đòn vào lưng Mạc Vũ.

Mạc Vũ rên lên một tiếng, ngã xuống đất. Anh đứng dậy, không công kích Lăng Diệp nữa mà đưa tay ra xoa xoa chỗ lưng vừa bị đánh, ảo não nhìn Lăng Diệp, buồn bực nói:

"Cậu không thể để cho tôi đánh cậu được một cái sao?"

"Không được." Lăng Diệp trả lời ngắn gọn nhưng đanh thép.

Mạc Vũ nhú mày, trước đây khi đánh nhau Diệp vẫn có thể để cho mình có chút điểm, ít nhất cậu ấy sẽ để cho mình đánh trúng hoặc đá trúng được một lần. Thế nhưng hôm nay cậu ấy lại không hề nhường nhịn.

"Tại sao hả? Điều này quá không công bằng nha?"

Khóe miệng Tề Ngôn không tự chủ được kéo ra. Hiện giờ mới công bằng đi, trước kia đều là Diệp nhường.

"Tiểu Yên sẽ đau lòng." Giọng nói lạnh lùng của Lăng Diệp vang lên, mang theo chút yếu đuối không dễ phát hiện ra.

Nếu có vết bầm tím, Tiểu Yên tỉnh lại nhìn thấy sẽ đau lòng, cho nên anh không thể để người khác lưu lại dấu vết trên người mình được.

". . . ." Đột nhiên Mạc Vũ không biết nên nói gì. Anh cũng đâu có đáng bị đánh. Anh đi đến bên cạnh Thiên Nhất, nằm bò lên trên ghế, hai chân thon dài chiếm phần lớn diện tích của ghế. Anh đặt lồng ngực lên trên đùi Thiên Nhất, làm nũng:

"Mau mau giúp anh xoa, đau chết mất."

Mạc Vũ không nói ngoa, anh đau thật. Da thịt anh nóng rất giống như có hàng vạn con kiến đang cắn.

Tề Ngôn liếc anh một cái coi thường, tiếp tục để ý đến tình huống của Lăng Diệp.

Mạc Vũ sờ sờ mũi vô tội, có bản lĩnh thì cậu tự đi mà đánh nhau với Diệp!

Thiên Nhất đưa tay lên, chần chờ một lúc rút cuộc cũng đặt tay lên vùng lưng Mạc Vũ.

Khóe môi Mạc Vũ nâng lên hài lòng, bỏ tay mình ra khỏi lưng.

.....

Italy, Nhan gia, thư phòng Nhan Hạo.

"Đương gia, theo báo cáo của thám tử ở Newyork, tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Thị - Lăng Diệp, chính là bang chủ Liệt của bang Liệt Diễm." Một người đàn ông mặc tây trang, khuôn mặt không biểu cảm, hơi khom lưng, hai tay chồng lên nhau thành trục hoành đặt trước người, cúi đầu cung kính nói với người đang ngồi trên chiếc ghế xoay bằng da thật trước bàn đọc sách.

Nhan Hạo nhíu mày, quả nhiên là cùng một người? Hắn đã nghi ngờ điều này từ lâu rồi, chỉ có điều chưa chắc chắn mà thôi. Từ lúc Liệt Diễm bắt chấp việc đụng mặt với hắn để cứu bằng được Úc Hàn Yên, đến sau đó là việc phát động công kích với Nhan gia, rồi lần trước ở Đình Vô Danh đột nhiên xuất hiện một số lượng lớn quân binh tinh nhuệ cùng Mạc Vũ, gần như đã giải thích rõ ràng Lăng Diệp và Liệt Diễm chính là một người.

Chỉ có điều, trước đây không có chứng cứ xác thực nên hắn cũng không dám nói bừa bãi. Dù sao cũng có thể là quan hệ của hai người bọn họ thật sự rất tốt, như tình anh em nên mới thế.

Nhưng mà, tại sao Lăng Diệp không giấu giếm thân của mình nữa?

Nhan Hạo dựa lưng vào ghế, chậm rãi hỏi:

"Chúng có đâu?"

Người áo đen kể lại ngọn ngành:

"Rạng sáng giờ Newyork, Lăng Diệp đã lái xe của Liệt Diễm đi đến bệnh viện Thiên Lăng. Không lâu sau đó hai đại đường chủ của bang Liệt Diễm cũng đồng thời xuất hiện, kéo theo đó là toàn bộ người của bang Liệt Diễm cũng vây quanh bệnh viện."

Nhan Hạo nhàn nhạt hỏi:

"Người nằm viện là ai?" Lái chiếc xe của Liệt Diễm quả thật đã đại diện cho thân phận của anh ta. Hơn nữa, cả hai người Tề Ngôn và Mạc Vũ đều xuất hiện, lúc đó lại không thấy bóng dáng của Liệt Diễm đâu, chứng tỏ Lăng Diệp chính là Liệt Diễm!

"Vợ chưa cưới của Lăng Diệp —— Úc Hàn Yên." Người áo đen khúm núm nói.

Đúng là cùng một người! Lăng Diệp không giấu giếm thân phận của mình là vì Úc Hàn Yên? Nhưng mà, cô gái kia sao lại nhập viện?

Nhan Hạo nhíu mày một cái, trầm giọng hỏi:

"Tại sao cô ấy phải nằm viện?"

"Không rõ lắm, nhưng nghe nói cô ấy đã được đưa vào phòng giải phẫu hơn sáu tiếng rồi." Người áo đen cúi đầu đáp.

"Đến giờ vẫn còn đang giải phẫu?" Chân mày Nhan Hạo vất thành một cục, hỏi có chút kinh hãi.

"Đúng vậy thưa đương gia."

Nhan Hạo phất phất tay với người mặc tây trang màu đen, nhàn nhạt nói:

"Cậu lui ra đi."

Tại sao Úc Hàn Yên nằm viện? Tại sao giải phẫu lại lâu như vậy? Cô ấy sẽ chết sao?

Nhan Hạo đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, hai tay cầm nghiêng trong túi quần, nhìn phong cảnh phía ngoài lẩm bẩm:

"Cô gái, em đừng chết! Em chết rồi tôi sẽ không được nhìn thấy đôi mắt có thể chiếu sáng cuộc sống tăm tối của tôi, tẩy rửa linh hồn dơ bẩn của tôi."

Thời gian chậm chậm trôi qua, nhiệt độ ngoài phòng giải phẫu càng lúc càng thấp, không khí càng lúc càng nặng nề.

Tề Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay có chút sốt ruột. Anh trở về từ phòng giám sát tính ra đã hơn bảy tiếng rồi. Người kia nói nếu thuận lợi thì chưa đầy bảy tiếng sẽ kết thúc cuộc giải phẫu, vậy bây giờ.....

Mạc Vũ đã tách ra khỏi người Thiên Nhất từ lâu, đang dựa vào tường. Coi như anh có thích thân mật với Thiên Nhất thì ở trong hoàn cảnh này cũng chẳng có tâm trạng.

Thiên Nhất dựa lưng vào ghế, đầu cúi xuống không biết đang nghĩ gì.

Sát khí trên người Lăng Diệp bị anh đè nén không được, tản ra từng chút chút một, bao trùm lên thân hình thon dài của anh, giống như muốn cải tạo anh.

Một giờ qua đi, hai người tương đối nhạy cảm với sát khí là Tề Ngôn và Mạc Vũ cảm thấy khí thế xung quanh người Lăng Diệp đã thay đổi. Dưới chân anh, dường như có một cái tu la tràng(*) xoay tròn với tốc độ cao, như muốn hủy diệt thế giới này.

(*)Tu La tràng: Trong truyền thuyết Phật giáo, Atula Vương thường đánh nhau với Đế Thích Thiên, vì Atula có mỹ nữ mà không có mỹ thực, ngược lại Đế Thích Thiên có mỹ thực mà không có mỹ nữ, đôi bên đố kỵ mà tranh giành lẫn nhau, mỗi lần xảy ra ác chiến đều long trời lở đất, cụm từ Tu La tràng là để diễn tả cảnh tượng trên.

Hai giờ trôi qua, người không có thân thủ là Thiên Nhất cũng nhận ra sự thay đổi của Lăng Diệp. Rõ ràng vẫn là anh, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác khác nhau hoàn toàn. Anh bây giờ không giống con người, mà giống như là ma quỷ nhập đã nhập vào trong thân xác vậy.

"Thiên Nhất, đưa" Giọng nói lạnh lẽo thấu xương không hề có điềm báo trước của Lăng Diệp vang lên, nhưng lại kết thúc đột ngột.

Ba người đang kỳ quái, chỉ thấy đèn trên cửa phòng giải phẫu đã tắt, tiếp đó cửa phòng bị người bên trong mở ra, hơn mười vị bác sĩ mở hô hấp máy, sắc mặt tái nhợt bước ra ngoài.

Bọn họ vừa nhìn thấy Lăng Diệp đứng ở trước cửa, liền vội vàng nói:

"Phẫu thuật thành công, bệnh nhân đã được chuyển đến phòng bệnh ICU (phòng chăm sóc đặc biệt)."

Trong mắt Lăng Diệp thoáng qua một tia vui mừng. Anh cũng chẳng thêm hỏi nguyên nhân thời gian phẫu thuật bị dài hơn, mà giống như một con gió, biến mất khỏi hành lang phòng giải phẫu.

Mạc Vũ và Tề Ngôn không hẹn mà đều thở phào nhẹ nhõm. Cũng may mà phẫu thuật thành công, nếu không thế giới này sẽ biến thành địa ngục mất.

Mạc Vũ cúi đầu thấy Thiên Nhất đang nhặt ba chai nước còn nguyên bỏ vào trong cái túi to. Anh nhìn về phía Tề Ngôn nói:

"Cậu đi tới chỗ Diệp trước đi."

Một khi tinh thần đã thả lỏng thì phải nghĩ tới chuyện khác thôi.

Tề Ngôn gật đầu, thâm sâu nhìn thoáng qua Thiên Nhất, sau đó đi về phía phòng bệnh ICU.

Mạc Vũ im lặng đi tới sau lưng Thiên Nhất không một tiếng động. Đôi mắt đào hoa của anh lấp lánh, thật dụ người.

Thiên Nhất xách chiếc túi to lên, quay người lại, liền bị ôm một cách triệt để.

"Anh muốn uống nước." Mạc Vũ cúi đầu, cắn nhẹ vành tai trắng nõn của Thiên Nhất, dùng giọng khêu gọi thì thầm.

Thiên Nhất cảm giác có một luồng điện xuyên qua màng nhĩ chạy thẳng đến trái tim. Thân thể hắn không tự chủ được run lên. Hắn giơ tay phải đang xách cái túi lên cao hơn một chút, đỏ mặt nói:

"Nước ở trong đây."

Dường như Mạc Vũ vô cùng chán ghét. Anh tự tay cầm lấy chiếc túi trên tay Thiên Nhất ném xuống ghế, nhìn khuôn mặt ửng hồng của Thiên Nhất, nghiêm túc nói:

"Anh không muốn uống thứ nước đó, không giải khát được."

Thiên Nhất trừng mắt nhìn anh, ngờ ngác hỏi:

"Vậy anh muốn uống nước gì?"

Mạc Vũ vừa kéo Thiên Nhất đi đến bên cạnh vách tường không có ghế, vừa dùng giọng mỉa mai hỏi:

"Anh muốn nước gì em sẽ đều cho anh sao?"

Thiên Nhất không gật đầu ngay, mà đang tự hỏi, thứ nước Mạc Vũ muốn uống có thể là nước gì đây?

Mạc Vũ thấy hần gần ra cũng không để hần phải rồi rảo tìm ra đáp án nữa, mà trực tiếp đề hần lên trên tường, nói cực nhanh câu: "Anh muốn uống nước miếng của em", hôn lên môi Thiên Nhất.

Thiên Nhất bởi vì câu này của Mạc Vũ mà mạng tai cũng đỏ hết cả lên.

Có vẻ như Lăng Diệp đã nói đúng, "Mạnh mẽ sẽ thành quen". Thiên Nhất đã không còn phản kháng trước sự động chạm hay nụ hôn của Mạc Vũ nữa. Có thể là bởi vì có phản kháng cũng vô dụng, và điều này đã mọc rễ ăn sâu vào trong đầu hần.

Lăng Diệp vào phòng bệnh của Úc Hàn Yên, ngồi xuống bên cạnh cô, thăm lam nhìn cô. Mới chỉ qua mười tiếng, nhưng anh lại cảm thấy như đã trải qua cả một thế kỷ.

Mặc dù trên đầu cô bị quấn đầy băng gạc, trên mặt cũng không còn giọt máu, còn mang cả máy thở ôxy nhưng anh lại vẫn thấy cô đẹp như trước, rung động lòng người.

Chỉ cần nhìn cô, trái tim nóng nảy của anh cũng sẽ an tĩnh lại.

Viện trưởng đi tới bên ngoài phòng bệnh của Úc Hàn Yên, nhìn tình huống bên trong qua tấm kính thủy tinh.

Tề Ngôn đang đi tới từ một hướng khác thấy vậy, không nhịn được lên tiếng hỏi:

"Thân thể chị dâu còn có vấn đề gì nữa không?"

Viện trưởng nghe thấy tiếng nói quay đầu nhìn lại, nhận ra đó chính là người đàn ông đã xông vào phòng giám sát lúc trước. Ông lắc lắc đầu, cười nói:

"Tôi định qua giải thích một chút với Tiểu Diệp về nguyên nhân cuộc phẫu thuật bị kéo dài hơn, nhưng nhìn thấy cảnh tượng bên trong tôi liền dừng bước, không đành lòng phá hỏng sự yên tĩnh này."

Tề Ngôn nhún mày, cũng đi tới đứng trước cửa sổ thủy tinh. Anh thấy tình huống bên trong phòng bệnh, khỏe môi không tự chủ được nâng lên, dường như cũng cảm nhận được sự vui sướng của Lăng Diệp.

"Không cần giải thích, chỉ cần chị dâu bình yên khỏe mạnh, Diệp sẽ không trách mọi người."

Tề Ngôn dừng một chút, lạnh lùng nói:

"Đương nhiên, nếu sau khi chị dâu tĩnh lại có bất kỳ vấn đề gì, thì các ông có muốn giải thích cũng vô dụng. Không ai có thể chịu được lửa giận của cậu ta đâu."

Viện trưởng tức cười. Hiện tại ông nhớ lại giọng nói không có chút nhiệt độ nào của Tiểu Diệp trước lúc giải phẫu, tim cũng không nhịn được đập nhanh.

Qua tấm kính thủy tinh, Tề Ngôn đưa mắt nhìn Lăng Diệp một cái, sau đó xoay người rời đi.

Anh nên đi chuẩn bị cho Diệp một chút thức ăn.....

Tề Ngôn lái xe tới cung điện Lăng Thị, vừa mới bước vào cửa không hẹn mà gặp lại Dany. Cô đang kéo tay một quý bà, mà đứng bên cạnh quý bà đó là một người đàn ông trung niên nho nhã, hình như là ba người vừa dùng cơm xong, đang chuẩn bị rời đi.

Dany hơi bất ngờ khi nhìn thấy Tề Ngôn. Cô cười nói:

"Hey, thật trùng hợp."

Tề Ngôn cười lễ độ, hỏi:

"Không biết hai vị này là?"

"Ah, quý ông nho nhã này là cha tôi, còn quý bà xinh đẹp này là mẹ tôi." Dany giới thiệu từng người một.

Tiếp đó cô chỉ về phía Tề Ngôn giới thiệu với cha mẹ mình:

"Đây là Tề Ngôn."

Tề Ngôn cười đúng mực, không đến nỗi quá lạnh nhạt mà cũng không trở nên quá nhiệt tình. Anh chào hỏi:

"Chào bác trai, bác gái."

Tề Ngôn? Hai mắt Lam Nguyệt hơi mờ to, hỏi:

"Cậu chính là người đã giúp chúng tôi chăm sóc Ny lúc ở Đình Vô Danh?"

Tề Ngôn lắc đầu, ngượng ngùng nói:

"Dany đã cứu cháu, cháu chăm sóc cô ấy là việc nên làm."

Chuyện này Dany đã giải thích tường tận với cha mẹ. Lam Nguyệt và Đan Liên nhìn nhau cười, ý trời như vậy có phải là muốn ám thị điều gì không?

Chàng trai này có vẻ ngoài anh tuấn đẹp trai, khiến cho người ta cảm nhận được cậu ta rất điềm tĩnh, có giáo dưỡng. Không tệ! Không tệ!

Dany thấy cha mẹ mình nhìn Tề Ngôn như đang quan sát con rết, da đầu không khỏi tê dại. Cô nhìn xung quanh Tề Ngôn, thấy anh không đi cùng bạn, không nhận được hỏi:

"Một mình anh tới đây ăn tối sao?"

Tề Ngôn cười cười, giải thích:

"Tôi tới lấy bữa tối mang về cho Diệp."

Dany tròn tròn mắt, tò mò hỏi:

"Hàn Yên đâu? Tại sao không phải là lấy cho hai người, hoặc hai người bọn họ tự ra ngoài ăn?"

Tề Ngôn nghĩ đến mối thâm giao giữa cô và chị dâu, cũng không giấu giếm nói:

"Chị dâu vừa làm phẫu thuật xong, vẫn còn chưa tỉnh."

"Sao hả?! Anh nói Hàn Yên làm phẫu thuật? Phẫu thuật cái gì?" Dany khiếp sợ không thôi, không kiềm chế được nâng cao âm lượng hỏi.

Lam Nguyệt cũng rất có thiện cảm với Úc Hàn Yên, nên giờ nghe nói cô làm phẫu thuật, cũng không khỏi quan tâm:

"Rút cuộc là Hàn Yên làm sao vậy? Tại sao phải phẫu thuật?"

"U ồ." Tề Ngôn không nói quá cận kề, chỉ nói đơn giản.

Nhất thời Dany liền cảm thấy cay cay chóp mũi. Tại sao có thể như thế được? Rõ ràng mới không gặp chẳng bao lâu. Cô quay đầu nói với cha mẹ mình:

"Cha, mẹ, con muốn đến bệnh viện thăm Hàn Yên."

Lam Nguyệt và Đan Liên không hện mà đều gật đầu. Lam Nguyệt nhìn về phía Tề Ngôn, nói:

"Vậy làm phiền Tề tiên sinh rồi."

Tề Ngôn cười cười, dùng giọng giàu từ tính nói:

"Bác gái không cần phải khách khí, gọi cháu Tiểu Tề là được rồi. Đến lúc đó cháu sẽ đưa Dany an toàn về nhà."

Đan Liên nhìn Dany nói:

"Vậy cha mẹ đi trước."

Sau đó lại nhìn về phía Tề Ngôn cười ôn hòa:

"Tiểu Tề, chúng tôi đi trước đây."

"Vâng, bác trai và bác gái đi thong thả." Tề Ngôn lách người, nhường đường nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Cô trở lại

Đồ ăn được đóng gói xong, Tề Ngôn lái xe chở Dany tới bệnh viện Thiên Lăng. Hai người vừa mới đi đến bên ngoài phòng bệnh của Úc Hàn Yên thì nhìn thấy Mạc Vũ đang dắt tay Thiên Nhất hình như định rời đi.

Tề Ngôn hơi sững sờ, hỏi:

"Diệp bảo hai người đi?"

Mạc Vũ dùng đôi mắt đào hoa mập mờ quét một vòng hai người đối diện, nghe thấy câu hỏi của Tề Ngôn, anh không khỏi cười khỏ một tiếng, chậm rãi nói:

"Cậu ta căn bản không có nói chuyện với chúng tôi."

"Vậy hai người?" Tề Ngôn khẽ cau mày, hỏi lại.

Mạc Vũ hất cằm về phía cửa phòng bệnh, bắt đầu nói:

"Cậu ta khóa trái cửa phòng bệnh không cho người khác vào."

Đôi mắt đẹp của Dany trừng lớn, không thể tin nổi hỏi:

"Ai cũng không được phép vào?"

"Ngoại trừ y tá và bác sĩ." Mạc Vũ đưa tay lên gỡ mái tóc ngắn, bắt lực nói.

". . . ." Khóe miệng Dany không tự chủ được kéo ra. Tham muốn chiếm giữ của người này đã đến mức biến thái rồi. Cô đi tới trước cửa sổ thủy tinh, nhìn vào bên trong phòng bệnh, chỉ thấy Úc Hàn Yên đầu bọc kín băng gạc đang nằm trên giường bệnh, trên người cô được kết nối với một đồng dụng cụ, còn Lăng Diệp ngồi ở trên ghế cạnh mép giường, hai tay nắm tay phải của Úc Hàn Yên, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô không chớp mắt.

"Cậu đến hoàng cung Lăng Thị?" Mạc Vũ chỉ vào túi đồ trong tay Tề Ngôn, hỏi.

Tề Ngôn cúi đầu nhìn túi đồ ăn mình đang xách, thờ dãi một cái đáp:

"Ừ, nhưng xem ra Diệp chắc chắn sẽ không ăn rồi."

"Vậy thì cho tôi đi." Mạc Vũ dắt Thiên Nhất lướt qua người Tề Ngôn, nhân tiện cầm luôn túi đồ ăn trên tay anh.

Tề Ngôn hơi cau mày, quay đầu nhìn theo bóng lưng cao lớn của Mạc Vũ, hỏi:

"Cậu không về nhà sao?"

"Tôi còn phải đến công ty Diệp làm thêm giờ." Mạc Vũ không quay đầu lại đáp.

Tề Ngôn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Dany vẫn đứng ở trước cửa sổ thủy tinh như cũ, nhàn nhạt nói:

"Vậy tôi đưa em về."

Anh dừng một lúc, lại bổ sung:

"Diệp sẽ không để em vào đâu, để mấy ngày nữa quay lại."

Dany gật đầu một cái, lưu luyến thu hồi tầm mắt của mình, xoay người nói một cách hợp tình hợp lý:

"Không cần phiền hà, tôi tự bắt xe về là được rồi."

"Không được, tôi đã nói sẽ đưa em về." Con mắt Tề Ngôn sâu như biển, cự tuyệt không chút do dự.

Dany nhìn ánh mắt kiên định của anh, cũng thỏa hiệp, thờ dãi một cái sau đó nhẹ nhàng nói:

"Vậy đi thôi."

Cô không muốn ở riêng với anh trong không gian hạn hẹp như vậy. Lúc ở trong xe, không biết có phải là do cảm giác của cô hay không mà cô cứ cảm thấy tầm mắt của Tề Ngôn như có như không rơi vào trên người mình, hại cô cả người đều không được tự nhiên.

Năm tiếng sau, Úc Hàn Yên vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, sự lo lắng trong lòng Lăng Diệp lan rộng không ngừng, lòng bàn tay cũng càng ngày càng lạnh lẽo. Lúc anh đang định gọi bác sĩ thì thấy ngón trỏ tay phải của Úc Hàn Yên đột nhiên động đậy, mặc dù chỉ là một chấn động rất nhỏ thôi, nhưng anh vẫn cảm nhận được.

Trong mắt Lăng Diệp thoáng qua tia vui mừng, đôi tay đang nắm bàn tay phải của Úc Hàn Yên hơi xiết chặt, nhỏ giọng gọi:

"Tiểu Yên."

Hình như Úc Hàn Yên cũng nghe thấy tiếng gọi của anh, ngón trỏ phải của cô động mạnh hơn một chút.

Lăng Diệp hớn hở ra mặt, tầm mắt khóa chặt khuôn mặt cô, không ngừng gọi vô cùng dịu dàng:

"Tiểu Yên, Tiểu Yên, Tiểu Yên."

Úc Hàn Yên bật ra tiếng rên rất nhỏ, chân mày hơi nhíu lại, hai mắt khẽ lay động.

"Tiểu Yên, em không mở mắt, anh sẽ muốn em ngay ở đây." Lăng Diệp giơ bàn tay phải của Úc Hàn Yên lên, cúi đầu hôn từng ngón tay cô một, nhỏ giọng uy hiếp.

Hai mắt Úc Hàn Yên đột nhiên mở ra, dường như không quá thích nghi với ánh sáng nên hơi khép lại, sau một lát lại mở ra lần nữa.

Lăng Diệp cũng không biết mình nên cười hay khóc nữa. Mặc dù lúc trước anh đã phát hiện ra, dùng cách này gọi cô dậy rất có hiệu quả, nhưng anh không ngờ nó lại có hiệu quả đến mức này, đã trở thành phản xạ có điều kiện. Rút cuộc là anh đã cảm thụ đến mức nào mà khiến cô phải sợ hãi đến như vậy.

Anh đứng dậy, đưa mặt tiến đến trước mặt Úc Hàn Yên để cho cô dễ nhìn thấy mình, hỏi cẩn thận từng li từng tí:

"Tiểu Yên, em có nhìn thấy anh không?"

"Diệp." Giọng Úc Hàn Yên hơi khàn khàn, hình như là do quá lâu không uống nước. Ánh mắt cô khóa chặt khuôn mặt Lăng Diệp, tham lam nhìn.

Lăng Diệp giống như đã nghe thấy được âm thanh của thiên nhiên, tinh thần trở nên sáng khoái. Anh hỏi lại lần nữa:

"Tiểu Yên, nhìn thấy anh không?" Giọng nói mang theo chút run rẩy cùng sợ hãi, khiến người nghe thấy cũng phải đau lòng.

Ngay lập tức, hốc mắt Úc Hàn Yên tràn ngập nước mắt. Những giọt lệ trong suốt, lấp lánh hơn cả những viên đá quý. Cô từ từ đưa tay đặt lên má Lăng Diệp, có chút nghẹn ngào nói:

"Em có thấy."

Rút cuộc Lăng Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, trong giờ phút này dây thần kinh đang bị xiết chặt cũng được buông lỏng. Anh đưa tay phải lau nhẹ những giọt nước mắt nóng hổi đang chảy xuống gương mặt Úc Hàn Yên, thương yêu nói:

"Đứa ngốc, khóc gì hả?"

Anh nói còn chưa dứt, Úc Hàn Yên càng khóc lợi hại hơn, mưa nhỏ đã biến thành mưa to.

Nhìn thấy tình cảnh này đã dọa cho Lăng Diệp sợ hãi. Người bình thường không bao giờ khóc đột nhiên nước mắt lại như mưa, sao có thể không khiến người ta lo lắng được đây. Anh căng thẳng hỏi không dứt:

"Tiểu Yên, có phải em khó chịu ở đâu không?"

"Không có." Đôi môi bị chẹp dưới máy thở ôxy của Úc Hàn Yên cong lên thành đường cong đẹp mắt, tiếp tục dùng giọng không rõ ràng nói.

Cô đưa ngón cái tay phải chạm vào bên môi Lăng Diệp, nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mỏng của anh, cảm thụ hơi thở ấm áp của anh, chậm rãi nói:

"Diệp, Tiểu Yên của anh đã trở lại, sẽ không để anh phải lo lắng nữa."

Con mắt Lăng Diệp gọn sóng yên ả. Anh nói lộ vẻ xúc động:

"Tiểu Yên, hoan nghênh em trở lại."

Úc Hàn Yên nhìn gương mặt có chút tiều tụy của anh, đột nhiên nói:

"Diệp, em muốn nhìn bộ dáng anh ăn cơm."

Cô mới vừa nhìn đến đồng hồ anh đeo trên tay, đã là mười giờ đêm rồi. Dựa vào tính cách của anh, hẳn là vẫn chưa ăn gì đi.

Nụ cười tràn đầy trong mắt Lăng Diệp, anh dùng giọng khêu gợi hỏi:

"Tại sao?"

Anh biết, Tiểu Yên của anh muốn để anh ăn thứ gì đó, nhưng anh vẫn muốn nghe xem cô sẽ trả lời mình như thế nào.

Úc Hàn Yên dùng đôi mắt trong sáng ngầy thơ nhìn chăm chăm Lăng Diệp, nghiêm túc nói:

"Nhìn anh ăn cơm là một loại tiệc của thị giác. Mỗi lần nhìn anh ưu nhã đưa món ăn vào trong miệng, em liền hận không thể biến mình thành món ăn để được anh ăn; lúc nhìn thấy dáng vẻ anh nuốt thức ăn, yết hầu chuyển động, em chỉ muốn biến mình thành lang sói."

". . . ." Đây là gì chứ hả? Trêu ngươi sao? Đôi mắt Lăng Diệp đã tối đi vài phần, anh khẽ há miệng, ngậm ngón tay cái Úc Hàn Yên đang để bên môi mình, ra sức liếm láp trên miên.

Nếu không phải bây giờ cô đang nằm trên giường bệnh, anh nhất định sẽ ăn sạch cô không để lại chút cặn bã nào.

Cuối cùng Lăng Diệp vẫn không làm cho cô quá kích động, anh buông ngón cái của cô ra, đặt tay cô vào trong chăn, dịu dàng hỏi:

"Vậy Tiểu Yên thích nhìn anh ăn đồ ăn Trung Quốc hay đồ ăn Tây?"

Úc Hàn Yên suy nghĩ nghiêm túc một lúc, nói:

"Đồ ăn Trung Quốc."

Đồ ăn Trung Quốc dễ tiêu hóa hơn, dù sao thì cả ngày anh cũng chưa ăn gì.

"Được, vậy anh ra ngoài gọi điện bảo bọn họ mang tới." Lăng Diệp dịu dàng nhìn cô, nói.

Khuôn mặt Úc Hàn Yên tươi cười, nhẹ nhàng đáp:

"Uhm".

Trong giấc mơ, cô thấy mình biến thành một linh hồn trong suốt. Cô thấy hàng đêm anh đều ôm tro cốt của cô ngủ. Cô thấy anh càng ngày càng gầy, thấy anh dần dần biến thành tử thần, biến thế giới này thành địa ngục.

Lăng Diệp đi ra ngoài, đứng đối diện với cửa sổ thủy tinh phòng bệnh, cặp mắt vẫn dán chặt vào người Úc Hàn Yên đang nằm trên giường. Anh bấm một dãy số, áp vào tai nói:

"Tôi muốn ăn đồ ăn Trung Quốc."

Người đầu điện thoại bên kia hơi sững người, sau khi phản ứng kịp, vô cùng vui mừng nói:

"Diệp, cậu muốn ăn phải không? Được, được, được! Đồ ăn Trung Quốc phải không? Đưa đến ngay lập tức."

Lăng Diệp cúp điện thoại, khoe miệng khẽ nâng lên, cứ như vậy, hai người bọn họ có thể yên tâm rồi.

Thiên Nhất đang ngồi trên chiếc ghế sofa dành riêng cho Úc Hàn Yên, nghe thấy giọng nói kích động của Mạc Vũ, không nhịn được ngẩng đầu lên hỏi:

"Phu nhân tỉnh chưa?"

Mạc Vũ đưa tay cầm chiếc áo vest đang vắt trên ghế lên, đi tới trước người Thiên Nhất, ôm ngang hán dẩy, vừa vội vàng đi ra phía ngoài phòng làm việc, vừa khẳng định:

"Đương nhiên, nếu không Diệp sẽ không ăn."

Thiên Nhất bị anh ôm như kiểu ôm con gái, toàn thân đều không được tự nhiên. Hắn đẩy lồng ngực Mạc Vũ ra, đỏ mặt nói:

"Tôi có thể tự đi được."

"Em đi quá chậm." Mạc Vũ không để ý đến động tác của hắn, nghiêm túc nói.

Thiên Nhất tròn trĩnh đôi mắt to nhìn Mạc Vũ, tức giận nói:

"Tôi cũng có thể đi được rất nhanh."

"Đing" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Mạc Vũ ôm Thiên Nhất giống như một con gió lao đến bên cạnh xe của mình. Anh mở cửa xe bên ghế phụ, nhét Thiên Nhất vào bên trong, sau đó mình nhanh chóng ngồi vào chỗ ghế lái.

Lúc này Thiên Nhất mới biết được, thì ra Mạc Vũ thật sự nói đúng, so với tốc độ của Mạc Vũ, quả thật tốc độ của hắn quá chậm.

Mạc Vũ một tay lái xe, một tay gắn tai nghe Bluetooth lên tai mình, nhập một dãy số vào di động, vui mừng nói:

"Ngôn, chị dâu tỉnh rồi."

"Có để lại di chứng gì không?"

Mạc Vũ nói khẳng định:

"Ít nhất là cho tới bây giờ tất cả đều bình thường."

"Sao cậu biết?"

"Diệp vừa mới gọi điện cho tôi. Cậu ấy nói muốn ăn đồ Trung Quốc, hơn nữa giọng nói còn lộ rõ vẻ vui sướng." Mạc Vũ phân tích.

Lúc này người có thể bảo được cậu ấy ăn, trừ chị dâu ra chẳng còn ai nữa; Lúc này người có thể làm cho cậu ấy vui vẻ, trừ chị dâu ra cũng chẳng còn có người nào khác.

"Ừ, vậy thì tốt rồi. Cậu biết cậu ấy thích ăn món Trung Quốc nào không?"

Cặp mắt Mạc Vũ nhìn chăm chăm về phía trước, ra vẻ nói:

"Dĩ nhiên biết."

Chiếc Ferrari màu đỏ dưới sự điều khiển như một tay đua chuyên nghiệp của Mạc Vũ, vượt qua từng chiếc xe một trên đường cái, cuối cùng dừng chằm chệch trước cửa Hoàng cung Lăng Thị.

Lăng Diệp quay trở lại ngồi bên giường, thấy Úc Hàn Yên có vẻ buồn ngủ, liền dịu dàng nói:

"Tiểu Yên, em có mệt không?"

"Không mệt." Úc Hàn Yên cười cười, cố chấp nói.

"Trước tiên em cứ nhắm mắt một lúc, chờ Vũ mang đồ ăn đến anh sẽ đánh thức em dậy." Lăng Diệp dùng giọng rất nhẹ, nhưng không để cho cự tuyệt nói.

Úc Hàn Yên "Ừm" một tiếng, từ từ khép hai mắt lại.

Lăng Diệp có chút đau lòng canh chừng mặt cô. Anh nói thầm:

"Anh sẽ không để em phải lo lắng nữa."

Cô ấy vậy mà lại sợ mình ngủ rồi anh sẽ không ăn, nên cố nén sự mệt mỏi lại.....

Rất nhanh đã thấy bóng dáng của Mạc Vũ và Thiên Nhất xuất hiện ở bên ngoài phòng bệnh của Úc Hàn Yên. Mạc Vũ gõ cửa, đứng im lặng chờ đợi.

Lăng Diệp nhìn Úc Hàn Yên một cái, nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới mở cửa ra.

Mạc Vũ và Thiên Nhất thấy Úc Hàn Yên vẫn nhắm chặt hai mắt như trước, không hẹn mà đều nhú nhú mày.

"Chị dâu vẫn chưa tỉnh lại sao?" Mạc Vũ đặt chiếc túi lớn đang xách trên tay xuống chiếc bàn dài cách giường không xa, vừa lấy đồ ăn ra vừa nhỏ giọng hỏi.

Lăng Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn dài, lại nhìn khuôn mặt Úc Hàn Yên, nhỏ giọng đáp:

"Đã tỉnh một lần rồi."

Trái tim Mạc Vũ đang treo lơ lửng cũng được rơi vào vị trí. Anh đã nói rồi, sao chị dâu có thể chưa tỉnh được chứ.

Nếu như chị dâu chưa tỉnh, bây giờ Diệp nói muốn ăn thì cũng quá khiến cho người ta lo lắng.

Mạc Vũ dọn thức ăn ra xong, có chút thấp thỏm hỏi:

"Cậu thế mà không bảo chúng tôi đi?"

Lăng Diệp đưa một muỗng canh vào miệng, nhàn nhạt đáp:

"Chờ tôi ăn xong, các cậu mang đồ bỏ đi luôn."

Mạc Vũ vô cùng ảo não nói:

"Ra cửa quẹo phải, đi về phía trước mười mét có một thùng rác."

Tầm mắt Lăng Diệp lại chuyển qua giường bệnh một lần nữa, thấp giọng nói:

"Tôi không thể để Tiểu Yên rời khỏi tầm mắt của tôi được."

". . . ." Mạc Vũ không nói gì nữa. Anh hiểu được tâm trạng này của đối phương. Nếu bây giờ người nằm trên giường là Thiên Nhất, anh cũng sẽ trông chừng hẳn một tác cũng không rời.

Đêm khuya, Úc Hàn Yên lại mở mắt ra lần nữa. Cô thấy trong bóng đêm có một tầm mắt vô cùng mãnh liệt khóa chặt trên mặt mình. Cô thở dài một cái, nhẹ giọng gọi:

"Diệp."

Anh sợ sau khi mình ngủ, cô sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao.

Lăng Diệp nghe thấy giọng nói của cô, lập tức bật đèn lên, hốt hoảng đứng dậy, cúi đầu nhìn cô hỏi:

"Tiểu Yên, có phải em không thoải mái ở đâu không?"

Mắt bị ánh sáng kích thích, Úc Hàn Yên không tự chủ được nheo nheo mắt lại.

Lăng Diệp thấy vậy vội vàng tắt đèn đi, hỏi lại lần nữa:

"Tiểu Yên, có phải đầu em lại đau không hả?"

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng nói hốt hoảng của anh, đau lòng không thôi. Cô từ từ đưa tay đặt lên lồng ngực anh, nói nhẹ nhàng:

"Không có chỗ nào không thoải mái cả, anh đừng lo."

"Vậy tại sao lại tỉnh?" Hình như Lăng Diệp không tin lời cô nói, hỏi vặn lại.

Úc Hàn Yên dùng bàn tay mềm mại không có sức lực kéo kéo ngực áo sơ mi anh, chậm rãi nói:

"Em muốn anh lên giường ngủ cùng với em."

Lăng Diệp sững sờ một lúc, nhận ra được ý đồ của cô, khóe môi nâng lên thành đường cong đẹp mắt, dùng giọng đầy truyền cảm nói:

"Được."

Giường bệnh rất lớn, hai người nằm ngửa cũng chẳng hết được chỗ, nhưng Lăng Diệp lại cố tình nằm nghiêng để nhìn thấy Úc Hàn Yên, không để cô rời khỏi tầm mắt của mình.

Úc Hàn Yên bất đắc dĩ thở dài một cái, chậm rãi nói:

"Diệp, mặt của em bị anh nhìn chăm chăm cũng nở thành hoa rồi."

"Hoa làm sao có thể đẹp bằng Tiểu Yên của anh?" Lăng Diệp nhú mày, nói.

". . . ." Úc Hàn Yên liếc mắt, đúng là, đàn ông cho dù là ai, lạnh lùng hay bá đạo, đều có thiên phú nói lời ngon tiếng ngọt.

"Anh không nhắm mắt, em cũng không nhắm mắt." Cô ném ra một đòn sát thủ.

Ngay lập tức Lăng Diệp nhắm hai mắt lại, dùng giọng êm tai nói:

"Anh nhắm mắt rồi."

Khóe môi Úc Hàn Yên bất giác cong lên. Người đàn ông này a ~ cô từ từ khép hai mắt mình lại, dịu dàng nói:

"Diệp, anh đừng căng thẳng như vậy, em... em không sao."

Lăng Diệp im lặng mấy giây, nhẹ nhàng đáp:

"Ừm."

Nói đến đây Úc Hàn Yên vẫn chưa dừng lại, cô lại tiếp tục nói:

"Nếu như anh không muốn em đau lòng thì phải tự chăm sóc tốt cho cơ thể mình."

Hai chữ "đau lòng" này đã trở thành một nút thắt trong lòng Lăng Diệp. Nếu không phải anh hại cô kích động như vậy, lúc ấy cô sẽ không bất tỉnh.

Anh nói cam kết:

"Ừ, em yên tâm."

"Nếu để em phát hiện ra tối anh không ngủ cứ nhìn chăm chăm em, em sẽ trừng phạt anh!" Úc Hàn Yên uy hiếp.

Tiếng cười trầm thấp bật từ lồng ngực Lăng Diệp ra. Anh rất hứng thú hỏi:

"Tiểu Yên muốn trừng phạt anh thế nào?"

Úc Hàn Yên suy nghĩ nghiêm túc một lúc, nghĩ ra thủ đoạn trừng phạt hữu hiệu nhất. Cô nhỏ giọng nói:

"Bị em bắt được một lần thì không được chạm vào em một tháng; hai lần thì hai tháng, cứ thế mà suy ra."

". . . ." Khóe miệng Lăng Diệp khẽ co quắp, trừng phạt kiểu này quá tàn khốc rồi?

Anh hắng giọng một cái, cò kè mặc cả:

"Một tháng quá lâu. Bị em bắt một lần, anh không được chạm vào một ngày."

"Sao có chuyện dễ dàng như vậy được?" Úc Hàn Yên không chịu nhả ra.

"Không chạm một ngày." Lăng Diệp ra vẻ đã rất nhượng bộ.

Úc Hàn Yên chán chảng muốn mặc cả mè nheo với anh, giọng cô kiên quyết:

"Một tháng!"

Lăng Diệp sợ cô bị kích động, không thể làm gì khác hơn đành thỏa hiệp:

"Được được được, em nói sao thì là thế."

Úc Hàn Yên nhếch nhếch khóe môi, nói thông dong:

"Diệp, chúng ta đi ngủ thôi."

"Ừ." Lăng Diệp lên tiếng vô cùng phối hợp.

"Nhớ nha, một lần thì một tháng!" Úc Hàn Yên nhấn mạnh.

Lăng Diệp cười một hồi trong bụng, dùng giọng khêu gợi nói:

"Ừ, anh nhớ rồi."

"Ngủ ngon, Diệp." Úc Hàn Yên nói với vẻ mặt hạnh phúc.

Lăng Diệp chống người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, dùng giọng trầm thấp nói:

"Ngủ ngon, Tiểu Yên của anh."

Khoảng 9h sáng ngày hôm sau, Tề Ngôn xách theo đồ ăn sáng cùng một bộ đồ mới cho Lăng Diệp bước từ trên xe xuống thì thấy Dany lái một chiếc Porsche màu trắng đi qua trước mặt mình, giống như đang tìm chỗ đậu xe.

Dany đậu xe xong, vừa ôm bó hoa tươi ra khỏi xe thì nhìn thấy Tề Ngôn đang đứng cách đó không xa nhìn về phía mình. Cô hơi sững người lại, giơ tay lên vẫy vẫy đôi phương, cười cười đi về phía anh.

"Hey, trùng hợp quá."

Tề Ngôn gật đầu một cái, chậm rãi nói:

"Đúng vậy."

Hai người không hề hẹn trước vậy mà xuất hiện cùng lúc tại cùng một địa điểm, hơn nữa, loại ngẫu nhiên này hôm qua cũng đã xảy ra một lần rồi.

Dany đến gần anh, cúi đầu nhìn túi đồ trong tay anh, hỏi:

"Anh mang bữa sáng cho Lăng Diệp hả?"

"Ừ, cả quần áo nữa." Tề Ngôn giơ tay phải lên để cô nhìn thấy túi quần áo lớn, rồi cùng Dany đi về phía khu nội trú.

Dany không nhận được cảm thán:

"Quan hệ của các anh thật tốt."

Tề Ngôn nhếch miệng lên thành đường cong đẹp mắt, không nói câu gì.

Dùng bất kỳ lời nào để hình dung về tình bạn của ba người bọn họ cũng đều chỉ là nhạt nhòa.

Hai người đi tới trước cửa phòng bệnh của Úc Hàn Yên thì ngừng lại, Dany đưa tay phải lên gõ cửa.

Lăng Diệp nghe thấy tiếng gõ cửa, quay đầu nhìn qua tấm kính thủy tinh bên phía trên cửa phòng bệnh, thấy Dany và Tề Ngôn đang đứng ở ngoài cửa, trong mắt anh không khỏi thoáng qua tia ngoài ý muốn.

Anh đứng dậy đi đến mở cửa để cho hai người đi vào.

Dany mỉm cười với anh, sau đó ôm hoa đi vào phòng bệnh. Cô thấy Úc Hàn Yên vẫn nhắm nghiền hai mắt, quay đầu nhìn về phía Lăng Diệp, quan tâm hỏi:

"Hàn Yên vẫn chưa tỉnh sao?"

Lăng Diệp ngồi trên chiếc ghế dựa chỗ bàn dài, chuẩn bị ăn cơm. Anh nhìn thoáng qua Úc Hàn Yên, nhỏ giọng đáp:

"Tôi hôm qua đã tỉnh lại rồi."

Dany không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô đem bó hoa cắm vào một chiếc bình bên cạnh giường.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Phong thái nữ vương

"Diệp, cậu đi tắm đi, tôi ở đây trông chừng chị dâu." Đợi Lăng Diệp ăn điểm tâm xong, Tề Ngôn vừa dọn dẹp đồ ăn còn thừa trên bàn vừa nói.

Lăng Diệp đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên giường nhìn Úc Hàn Yên vẫn nhắm chặt hai mắt, đáp:

"Không đi."

Hình như Dany đoán ra điều gì đó, cô nói:

"Tôi cũng sẽ ở lại đây trông chừng cô ấy."

Lăng Diệp ngẩng đầu nhìn cô một cái, đứng dậy cầm túi quần áo, nói câu "Tôi sẽ trở lại ngay", nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Về mặt Tề Ngôn khó hiểu, anh nhìn Dany đang loay hoay với bó hoa bên cạnh giường, có chút buồn bực hỏi:

"Tại sao cậu ấy nghe em nói cũng ở lại đây thì liền thay đổi ý định?"

Dany ngồi xuống bên mép giường, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Úc Hàn Yên, cười đáp:

"Bởi vì anh là đàn ông, anh ta sẽ không để Úc Hàn Yên ở riêng với đàn ông."

"." Anh nhớ trước đây Diệp cũng đâu có khoa trương như vậy, sao giờ lại biến thành như thế?

Tề Ngôn thu dọn đồ ăn còn sót lại trên bàn xong, cũng không đem đồ thừa ném đi mà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn dài, luôn luôn để ý đến

từng dấu hiện của Úc Hàn Yên.

Trước lúc Diệp trở lại, anh không thể rời khỏi đây một bước được.

Tám phút sau, Lăng Diệp đã xuất hiện bên ngoài phòng bệnh của Úc Hàn Yên. Anh thấy có một đồng người cầm quả cáp đứng vây quanh phòng bệnh, khuôn mặt lập tức đen như đáy nồi. Anh đang định lên tiếng thì thấy điện thoại trong túi quần chấn động.

Khuôn mặt anh thoáng qua tia không kiên nhẫn, lấy điện thoại đi động ra, nhìn số hiển thị trên màn hình, ấn nút nghe, lạnh lùng nói:

"Có chuyện gì nói mau."

Có người nghe thấy giọng nói truyền tới từ phía sau, bất giác quay đầu lại, thấy đối phương là Lăng Diệp, ngay tức khắc khuôn mặt liền hớn hờ, vây quanh anh.

"Cuộc phẫu thuật của cô ấy thuận lợi chứ? Hiện tại cô ấy thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?"

Khắp nơi trong mắt Lăng Diệp đều đã đóng băng lạnh lẽo. Anh dùng giọng không có chút nhiệt độ nào hỏi:

"Anh có được thông tin này từ đâu?"

"Trên báo và internet đều có."

Lăng Diệp lập tức cúp điện thoại, đưa điện thoại ra trước mắt đang định gọi thì đột nhiên động tác của anh ngừng lại. Anh ngược mắt lên, dùng ánh mắt lạnh lẽo như vùng Seberia quét qua mấy người đang nhìn chăm chăm mình, đôi môi mỏng khẽ mở:

"Nếu như không muốn lưu lạc tới tầng lớp dưới đáy của xã hội, ngay lập tức rút đi cho tôi."

"Tổng giám đốc Lăng, chúng tôi không có ý gì khác, chỉ muốn đến thăm vợ chưa cưới của ngài thôi." Một người đàn ông tai to béo tốt trong đó cười lấy lòng nói.

"Đừng để tôi phải lặp lại." Con người Lăng Diệp sâu không thấy đáy, như muốn hút người ta vào.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng tôi đi luôn bây giờ." Mấy người không hẹn mà đều cúi người chào, cầm quả cáp bỏ chạy nhanh hơn cả thỏ.

Mấy người đang vây quanh phòng bệnh nghe thấy động tĩnh phía sau cũng nhao nhao quay đầu lại, thấy Lăng Diệp nhìn bọn họ giống như người chết, bất giác sắc mặt bọn họ đều trắng bệch lên, mồ hôi trán chảy ra, vội vàng cầm quả của mình biến khỏi tầm mắt của anh.

Lăng Diệp đi tới đứng trước cửa phòng bệnh, qua tấm kính thủy tinh nhìn vào bên trong. Anh bấm một số điện thoại, không đợi đối phương lên tiếng, anh hỏi:

"Là ai đã tiết lộ thông tin ra ngoài?"

"Diệp, không ngờ cậu vẫn biết được. Sáng sớm hôm qua lúc cậu đưa chị dâu đến bệnh viện đã bị một ký giả nhìn thấy. Hắn ta đã cắm ở bệnh viện đến mười giờ, đợi bác sĩ phẫu thuật cho chị dâu xong đi ra, liền phỏng vấn ba người trong số đó."

"Ba người kia đều đã nói hết sự thật ra?" Lăng Diệp lạnh lùng hỏi.

"Không, chỉ có một người nói, còn hai người kia không nói gì."

Trong mắt Lăng Diệp thoáng qua tia rét lạnh, phản phó:

"Nhốt tên ký giả và bác sĩ kia vào nhà tra tấn, mỗi ngày đánh đập ba lần, về phần người nhà của bọn họ, để cho đi ăn xin hết. Còn nữa, tòa soạn của tên phóng viên kia, không cần phải tồn tại nữa đâu."

"Được."

Lăng Diệp lại hỏi:

"Hiện tại tin tức đã được phong tỏa chưa?"

"Đã phong tỏa."

Lăng Diệp đáp lại một tiếng xong cúp máy.

Anh nhét điện thoại vào trong túi quần, định đẩy cửa đi vào lại phát hiện ra cửa đã bị khóa trái.

Anh nhú nhú mày gõ cửa.

Tề Ngôn nhìn qua tấm kính thủy tinh trên cửa thấy Lăng Diệp, vội vàng đứng dậy đi đến mở cửa cho anh.

Lăng Diệp đi vào phòng bệnh với hai tay trống trơn, thấy người trên giường vẫn chưa mở mắt, liền ngồi xuống mép giường, sắp xếp một cách hợp tình hợp lý:

"Phải người bảo vệ các hướng đến phòng bệnh của Tiểu Yên, trừ bác sĩ, y tá và người nhà của mình ra, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần."

Dany đứng ở bên cửa sổ, thấy anh đi tay không vào không khỏi nhếch miệng lên cười, quả nhiên là anh đã vứt luôn quần áo mặc ngày hôm qua đi.

Tề Ngôn gật đầu một cái, giải thích:

"Chẳng hiểu tại sao đột nhiên bên ngoài phòng bệnh có một nhóm người, chúng tôi liền kéo rèm cửa sổ và khóa trái cửa lại."

"Có người tiết lộ thông tin Tiểu Yên nằm viện." Sắc mặt Lăng Diệp xanh mét, anh thấp giọng nói.

Sắc mặt Tề Ngôn cũng rất khó coi. Anh đi đến bên chiếc bàn dài, cầm đồ đồ đi, vừa đi về phía cửa phòng bệnh vừa nói:

"Tôi về chọn người."

Không thể để cho người khác quấy rầy đến chị dâu được.

Lăng Diệp liếc mắt nhìn Dany, sắp xếp hợp lý nói:

"Mang Dany cùng đi đi."

Dany buồn bực một hồi, lời này nghe sao lạ vậy? Cô cũng đâu phải là gì của Tề Ngôn, tại sao lại bảo Tề Ngôn mang cô đi.

Tề Ngôn nhìn về phía Dany với con mắt sâu như biển, nói:

"Đi thôi."

Dany hực hực trong lòng một hồi, nhưng vẫn đi theo Tề Ngôn ra khỏi phòng.

Thật ra nguyên nhân chủ yếu vẫn là Úc Hàn Yên chưa tỉnh, nếu Tề Ngôn rời đi thì cô cũng không biết ở cùng với Lăng Diệp như thế nào.

Sau khi hai người rời đi, hai tay Lăng Diệp cầm lấy tay phải của Úc Hàn Yên, đưa lên môi ti mi hôn lên từng đầu ngón tay mượt mà của cô, nhìn khuôn mặt cô với ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Dưới con mắt nhiệt tình như lửa của anh, Úc Hàn Yên từ từ mở mắt ra.

Lăng Diệp thấy vậy, khóe môi không tự chủ được nâng lên. Anh khẽ đứng dậy, đặt một nụ hôn lên trán Úc Hàn Yên, dịu dàng nói:

"Buổi sáng tốt lành, Tiểu Yên của anh."

Úc Hàn Yên mỉm cười hạnh phúc, đáp lại:

"Buổi sáng tốt lành, Diệp."

Cô dừng một lúc, chậm rãi hỏi:

"Anh ăn sáng chưa?"

Lăng Diệp gật đầu một cái, dịu dàng nói:

"Ăn rồi, yên tâm đi."

Hình như Úc Hàn Yên không tin tưởng lời anh lắm, hỏi vặn:

"Anh tự ra ngoài mua bữa sáng?"

"Không! Ngôn mang tới."

Lăng Diệp chỉ vào bình hoa tươi trên bàn, lại nói:

"Hoa này là Dany mang tới."

Theo ngón tay anh chỉ, Úc Hàn Yên nhìn thấy bình hoa cắm chương mềm mại, cô thu hồi tầm mắt nhìn về phía Lăng Diệp, hỏi hiểu kỳ:

"Bọn họ đến cùng nhau?"

Lăng Diệp thấy mắt cô sáng lên, không khỏi buồn cười trong bụng. Anh nhẹ nhàng lên tiếng:

"Uhm, cùng đi đến."

"Bọn họ ở cùng một chỗ với nhau?" Mắt Úc Hàn Yên sáng lên, tò mò hỏi.

Lăng Diệp thành thật lắc lắc đầu, nói:

"Không rõ lắm, nhưng anh cảm thấy không giống như vậy."

Con mắt Úc Hàn Yên âm thầm, vẻ mặt thất vọng.

"Tại sao Tiểu Yên lại muốn hai người bọn họ ở cùng một chỗ?" Lăng Diệp không muốn thấy cô thất vọng, chậm rãi hỏi.

Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Diệp, chậm rãi nói:

"Dany yêu quá mệt mỏi. Em hy vọng có một người đàn ông mạnh mẽ có thể xóa đi hình bóng Bạch Triết Hiền trong lòng cô ấy, mang đến hạnh phúc cho cô ấy. Người ấy cũng không phải nhất định là Tề Ngôn, nhưng mà em cảm thấy bọn họ cũng rất xứng đôi."

Lăng Diệp nhếch miệng tạo nên một đường cong đẹp mắt, nói:

"Em muốn bọn họ ở cùng một chỗ, vậy bọn họ sẽ ở cùng một chỗ."

Một câu nói đã quyết định luôn tương lai của Tề Ngôn và Dany.

Úc Hàn Yên trừng mắt, coi như không nghe thấy lời anh vừa nói.

Lăng Diệp cười cười, không nói gì nữa.

Chỉ cần em muốn, anh sẽ giúp em đạt được hết.

Kể từ đó, mỗi ngày ít nhất Dany sẽ nhận được ba cuộc điện thoại của Tề Ngôn, nội dung cuộc trò chuyện cũng không khác nhau lắm, hỏi cô có muốn đến bệnh viện thăm Úc Hàn Yên không. Nếu như cô muốn đi, anh sẽ đưa cô đi đến đó.

Thường xuyên qua lại, thời gian hai người ở cùng nhau nhiều hơn, quan hệ cũng đã dung hòa không ít.

Úc Hàn Yên đã chuyển sang phòng bệnh VIP từ sớm, ngày ngày cô thấy bọn họ sánh đôi đi vào, không khỏi nghĩ thầm, hy vọng.

Giữa trưa hôm nay, hai người lại đi cùng nhau mang bữa trưa đến cho Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên nhiên quét qua Lăng Diệp và Tề Ngôn một vòng, nói:

"Hai người các anh ra phòng khách trước đi, em muốn nói chuyện với Dany một lúc."

Lăng Diệp nhú nhú mày, không tán thành:

"Ăn trưa xong rồi nói, ăn sau sẽ nguội mất."

"Em muốn nói bây giờ." Giống như Úc Hàn Yên muốn khiêu chiến với Lăng Diệp, cô lườm anh một cái, bữu môi nói.

"." Tề Ngôn thấy chị dâu giận dữ như đứa trẻ, không khỏi buồn cười một hồi.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, bất đắc dĩ nói:

"Được được được, vậy nói bây giờ." Anh nhìn Tề Ngôn, xoay người đi ra phòng khách.

Tề Ngôn không khỏi cảm thán, Diệp càng ngày càng không có địa vị rồi. . . Anh cười lạnh lẽ, ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Dany đang cúi người bày biện bữa trưa ra cho Úc Hàn Yên và Lăng Diệp, cười trừ chọc:

"Hàn Yên càng ngày càng có phong thái nữ vương nha."

Úc Hàn Yên mỉm cười hạnh phúc, nói:

"Bất luận tôi có như thế nào, trước sau anh ấy cũng đều cung chiều tôi."

Dany bày biện bữa trưa xong, đứng dậy dựa người vào giường của Úc Hàn Yên, nhìn cô xầu xa hỏi:

"Cô chắc chứ?"

"Ách. Ánh mắt của cô là như thế nào?" Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn Dany, hỏi.

Dany cười cười, từ từ nói:

"Nếu cô không chống lại việc tôi động chạm cô. thì người đàn ông của cô sẽ như thế nào?"

Khuôn mặt Úc Hàn Yên hơi đỏ lên, yếu ớt nói:

"Được rồi, chỉ cần trong lòng tôi không có người khác, cũng không để cho người khác chạm vào mình thì anh ấy sẽ cung chiều tôi."

Dany cười càng sáng lạn hơn, đang lúc Úc Hàn Yên định xì lông lên, cô hắng giọng một cái hỏi:

"Cô định nói gì với tôi?"

Lúc này Úc Hàn Yên mới nhớ ra ý định ban đầu mình bảo Lăng Diệp và Tề Ngôn đi. Cô nhìn vào mắt Dany, nghiêm túc hỏi:

"Cô cảm thấy Tề Ngôn thế nào?"

Dany sững sờ, hình như không ngờ đây chính là chuyện cô muốn nói riêng với mình. Cô suy nghĩ một lúc, đáp:

"Rất tốt nha! Anh ta đẹp trai, dịu dàng, còn biết chăm sóc người khác."

"Tôi cũng cảm thấy anh ấy rất tốt." Úc Hàn Yên gật đầu ra sức tán đồng.

Dany liếc cô một cái, nhắc nhở:

"Nếu để người đàn ông của cô nghe thấy những lời này, cô sẽ xong đời đó."

"Đây là tôi bình luận khách quan." Úc Hàn Yên gân cổ lên cãi.

"Cô cho rằng anh ta sẽ nghe lọt tai sao?" Dany sâu kín hỏi.

Mấy ngày nay chung đụng, Dany đã có thể hiểu biết sâu sắc về Lăng Diệp. Anh là một người đàn ông yêu vợ như mạng, cung chiều vợ như mạng, nhưng lại cũng rất dễ ghen tuông.

Úc Hàn Yên nghĩ đến vẻ mặt âm trầm của Lăng Diệp, trong nội tâm dấy lên cảm giác vô lực sâu sắc. Cô quay lại chủ đề về Tề Ngôn:

"Tôi nói cho cô biết, nụ hôn đầu của Tề Ngôn đã bị Mạc Vũ cướp đi mấy tháng trước."

Ngay lập tức đôi mắt đẹp của Dany tròn trừng lên. Cô không thể tin, lẩm bẩm:

"Không phải Mạc Vũ cùng với Thiên Nhất sao?"

Bởi vì đến thăm Úc Hàn Yên quá thường xuyên, nên cô cũng hay nhìn thấy hai người kia, đến bây giờ với bọn họ cũng coi như là có quan hệ bạn bè.

Úc Hàn Yên tròn mắt, nói:

"Trọng điểm không phải là điều này. Trọng điểm chính là nụ hôn đầu của anh ấy mới bị người khác cướp đi vào mấy tháng trước, hơn nữa lại bị chính người anh em của mình cướp đi ngoài ý muốn."

Dany chớp chớp mắt, hỏi:

"Sau đó thì sao? Cô định nói gì?"

"Anh ấy rất trong sáng a." Úc Hàn Yên tròn mắt lên lần nữa, nói.

Dany nhún nhún vai, lơ đãng nói:

"Tôi không có nói anh ta không trong sáng."

"." Nhìn phản ứng này, hẳn là chưa thích rồi. Trong lòng Úc Hàn Yên thầm nghĩ Tề Ngôn một hồi, hành động chậm như vậy.

Cô cầm cái muỗng lên, đưa một ngụm canh vào trong miệng, nói:

"Bảo bọn họ vào đi."

Hình như Dany không thể tin vào điều mình vừa nghe thấy, cô hỏi không chắc chắn:

"Đây chính là ‘chuyện riêng’ cô muốn nói với tôi?"

Úc Hàn Yên lại cho một ngụm canh nữa vào trong miệng, gật đầu:

"Đúng vậy, đây chính là điều tôi muốn nói."

Lần này đến lượt Dany tròn trĩnh mắt lên, cô nói chậm rãi:

"Tôi biết cô muốn tôi và Tề Ngôn ở chung một chỗ, nhưng tôi đã nói rồi, tôi sẽ không chủ động nữa."

"Vậy nếu anh ấy theo đuổi cô thì thế nào hả?" Hai mắt Úc Hàn Yên sáng lên, hỏi.

Dany xoay người mở cửa ra, nói thản nhiên.

"Vậy thì cờ anh a theo đuổi tôi hãy nói."

Cô nhìn về phía hai người trong phòng khách:

"Được rồi."

Lăng Diệp đứng phắt dậy, sai bước đi vào phòng của Úc Hàn Yên, trong lúc đó còn liếc Dany một cái

Dany sờ sờ mũi vô tội, giống như cô đã bị người ta liệt kê vào hàng ngũ không muốn thấy mặt vậy.

Tề Ngôn rất thức thời không đi vào bên trong quầy rầy lăng Diệp và Úc Hàn Yên ăn. Anh dựa vào ghế sofa, nhìn về phía Dany đứng ở bên cửa, cười nói:

"Qua đây ngồi một lát đi."

Dany gật đầu một cái, đi tới một chiếc ghế sofa bên cạnh Tề Ngôn ngồi xuống. Đột nhiên cô nghĩ ra cái gì đó bật cười.

Tề Ngôn nhàu mày, tò mò hỏi:

"Cười cái gì?"

Dany đưa tầm mắt khóa chặt trên môi anh, cười hỏi:

"Nụ hôn đầu của anh thật sự đã bị Mạc Vũ cướp đi sao?"

Sắc mặt của Tề Ngôn lập tức đen lại. Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

"Chị dâu đã nói với em?"

Đây chính là chuyện riêng chị dâu nói?!

Dany nhìn thấy phản ứng của anh cũng biết là thật, nói có chút hà hê:

"Nụ hôn đầu mình đã giữ hai mươi mấy năm, lại bị chính người anh em của mình cướp đi ngoài ý muốn, sẽ có cảm giác gì a?"

Về mặt Tề Ngôn lạnh lùng, đáp:

"Cảm giác muốn giết người."

"Phức...." Dany biết mình thật sự không nên cười, nhưng vẫn không nhịn được.

Tề Ngôn đứng vụt dậy, trong nháy mắt đã đứng trước mặt Dany, cúi người xuống chống hai tay lên thành ghế sofa, hôn lên môi Dany.

Dany không dám tin tròn trĩnh hai mắt, quên cả phản ứng.

Tề Ngôn nhanh chóng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô, nói:

"Đây là trừng phạt dành cho em."

Dany phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên. Cô bắt ngờ đứng dậy, nhìn chằm chằm Tề Ngôn, quát:

"Đây chính là nụ hôn đầu của bà cô ta!"

Tề Ngôn nhiu mày, nhắc nhở:

"Nụ hôn đầu của em đã sớm không còn rồi."

"Của anh mới không còn!" Dany lại quát

Tề Ngôn gật đầu, thành thật nói: "Tôi quả thật không còn."

"Mẹ kiếp!" Dany khẽ nguyên rủa một tiếng.

Đáy mắt Tề Ngôn tràn đầy ý cười. Anh chậm rãi nhắc nhở:

Lúc chơi bóng chuyền bãi biển ở Đình Vô Danh, khi tôi không cẩn thận ngã xuống đã hôn em. Tiếp đó, sau khi tôi đứng dậy, em lại cưỡng hôn tôi."

"....." Hình như là có chuyện này. Dany bức bối "Hừ" một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không thềm để ý đến anh.

"Tiểu Yên! Tiểu Yên! Em sao vậy? Bác sĩ!"

Giọng nói cực kỳ hốt hoảng của Lăng Diệp vang lên, hai người trong phòng khách nghe được không hẹn mà đều đứng dậy đi vào trong.

"bác sĩ!"

Hai người đi tới cửa, chỉ thấy một tay Lăng Diệp đang đỡ trên vai Úc Hàn Yên, tay kia đặt trên lưng cô, quay về phía điện thoại quát, còn Úc Hàn Yên thì giống như đang nôn mửa.

Tề Ngôn vội vàng đi đến nắm vào chiếc bàn trên giường, trong lòng ảo não vì mình không mang theo ống nghe bệnh.

Rất nhanh, một đám bác sĩ y tá đi vào, một người bác sĩ trong đó nhìn về phía Lăng Diệp và mọi người nói:

"Người nhà ra ngoài trước đi."

Tề Ngôn kéo Lăng Diệp đang không chịu xô dịch đi ra phòng khách.

Lăng Diệp hoàn toàn không để ý đến việc cả người vừa bị nôn vào. Anh đứng sững người nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt, hai mắt đỏ au.

Tề Ngôn nhiu mày, chẳng lẽ là đi chứng sau cuộc phẫu thuật mổ sọ?

Dany cũng căng thẳng nhìn về phía cửa phòng. Những món ăn kia đều là những món ăn bình thường Hàn Yên vẫn ăn, tại sao lại có thể như vậy?

Năm phút sau, cửa phòng mở ra.

Lăng Diệp vội vàng đi đến, căng thẳng hỏi:

"Cô ấy sao rồi?"

Bác sĩ chậm rãi đáp

"Tổng giám đốc, xin đừng lo lắng, phu nhân không có gì đáng ngại."

Lông mày Lăng Diệp cau lại, không đợi đối phương nói tiếp câu sau, anh đã quát lên:

"Ói thành ra cái dạng kia, ông còn dám nói không có gì đáng ngại!"

Tề Ngôn đi tới bên cạnh anh, nói:

"Diệp, trước tiên cậu hãy để ông ta nói xem thế nào đã."

Bác sĩ đứng đầu nhìn Tề Ngôn cảm kích, trầm giọng nói:

"Hình như phu nhân nôn nghén."

Nôn nghén? Lăng Diệp nhớ lại, hình như hai tháng nay chưa thấy cô có kinh.

Tề Ngôn nhìn về phía bác sĩ, lạnh lùng nói: "Đừng nói với chúng tôi cái từ 'hình như', chúng tôi cần một chuẩn đoán chính xác!"

Bác sĩ gật đầu đáp:

"Đây là điều đương nhiên. Chúng tôi đã lấy máu của phu nhân, rất nhanh sẽ có được kết quả."

Ông ta nói mấy vấn đề cần chú ý, sau đó cùng đám người rời khỏi phòng bệnh của Úc Hàn Yên.

Lăng Diệp lao vội đến bên cạnh Úc Hàn Yên, cúi người đặt một nụ hôn lên trán cô nói:

"Tiểu Yên, em chịu khổ rồi."

Úc Hàn Yên cười cười, vuốt bụng của mình, dùng giọng không dám tin nói:

"Diệp, chỗ này của em có thể đã có cục cưng của chúng ta."

Lăng Diệp rất không muốn nhìn liếc bụng cô một cái, lạnh mặt nói:

"Tuyệt đối không tha thứ!"

Úc Hàn Yên sững sờ một lúc, ngẩng đầu nhìn anh hỏi:

"Không tha thứ gì?"

Giọng Lăng Diệp kiên quyết:

"Không tha thứ nó đã làm tội em!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tình yêu của anh

"Diệp, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu như chị dâu mang thai thật, đứa bé này cũng không thể giữ lại được đâu." Tề Ngôn ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen bằng da thật trong phòng khách, nhìn Lăng Diệp đang đứng đối mặt với cửa sổ sát đất, thấp giọng nói.

Chân mày Lăng Diệp nhíu chặt lại. Anh quay đầu nhìn Tề Ngôn, chậm rãi hỏi:

"Tại sao? Sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với thân thể của Tiểu Yên sao?"

Tề Ngôn từ hai khuỷu tay lên trên hai đầu gối, cúi đầu nhìn xuống đất, từ từ nói:

"Chị dâu nằm viện đã gần hai tháng rồi, nói cách khác đứa bé ở trong bụng kia ít nhất cũng đã ở trong đó với thời gian như vậy rồi. Sau khi thụ tinh được ba đến tám tuần, được coi là giai đoạn nhạy cảm dễ gây ra quái thai nhất. Thai nhi rất dễ bị ảnh hưởng bởi thuốc thang và các nhân tố khác bên ngoài mà gây dị dạng. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, chị dâu lại dùng thuốc không ngừng, thậm chí việc tiêm chích hay uống thuốc còn như chuyện cơm bữa."

Anh dừng một lúc, tiếp tục nói:

"Sau khi biết đứa bé này tồn tại, việc dùng thuốc của chị dâu sẽ phải điều chỉnh lại, thậm chí không thể uống thuốc, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phục hồi của cô ấy."

Lăng Diệp quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, im lặng một hồi, sau đó đôi môi mỏng khẽ mở, anh nói:

"Tôi không cho phép bất kỳ một ai trở thành mối uy hiếp đến sức khỏe của cô ấy, bao gồm cả đứa con của tôi."

Thật ra thì khi anh biết cô bị nôn dữ dội như vậy là vì mang thai, ngay lúc đó anh đã muốn xóa sạch đứa bé trong bụng của cô rồi.

"Hàn Yên tỉnh rồi." Dany mở cửa phòng, nói với hai người đàn ông.

Lăng Diệp xoay người không chút chậm trễ, đi vào phòng của Úc Hàn Yên.

Dany đi tới một chiếc ghế sofa khác bên cạnh Tề Ngôn ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn anh hỏi:

"Anh nói gì với anh ta vậy? Cảm giác sắc mặt của anh ta hơi nặng nề."

Tề Ngôn không hề giấu giếm, kể lại chuyện mình đã nói với Lăng Diệp cho cô nghe.

Dany thở dài một cái, nhẹ nhàng hỏi:

"Nếu Hàn Yên không muốn bỏ đứa bé kia đi?"

Tề Ngôn im lặng.

"Dậy rồi sao?" Lăng Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nhìn ánh mắt có chút mộng lung của cô, nhẹ giọng hỏi.

Úc Hàn Yên nhắm mắt lại, cọ sát khuôn mặt vào bàn tay Lăng Diệp, hình như vẫn còn chút mơ màng.

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp lóe lên tia cười. Anh cời giày ra, nằm xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, ôm cô vào lòng, đặt một nụ hôn lên trán cô, dùng giọng trầm thấp khiêu gợi nói:

"Ngủ thêm một chút nữa đi."

Úc Hàn Yên vẫn không mở mắt ra, lằm bằm:

"Em muốn anh ngủ cùng em."

Khóe môi Lăng Diệp cong lên thật đẹp. Anh hôn mỗ lên môi cô, từ từ nói:

"Không phải anh đang ngủ cùng em sao?"

Úc Hàn Yên lười biếng "Ừ" một tiếng, ở trong lòng anh lại ngủ lả lơi nữa.

Lăng Diệp nhìn cái đầu vẫn quấn đầy băng gạc như trước của cô bằng con mắt sâu như biển, trong lòng anh đã có quyết định kiên định.

Sau bữa tối, Úc Hàn Yên lại ỏi toàn bộ thức ăn trong bụng ra không chừa lại chút nào.

Lăng Diệp nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, tràn đầy đau lòng.

Tề Ngôn và Dany cũng nhủu mày liên tiếp, trong mắt đều thoáng qua vẻ lo lắng.

"Reng reng reng"

Đúng lúc này bác sĩ cầm kết quả xét nghiệm máu tới, Lăng Diệp cúi người nhìn Úc Hàn Yên, nhẹ giọng nói:

"Tiểu Yên, anh đi một lúc sẽ trở lại."

Úc Hàn Yên dựa đầu vào giường, nói với Lăng Diệp không cho cự tuyệt:

"Đề bác sĩ vào đi."

Mày Lăng Diệp nhửu lại thành chữ "Sông" (川). Anh độ mắt với Úc Hàn Yên mấy giây, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Dany vừa thu dọn bát đĩa, vừa ra vẻ như không hề để ý, hỏi:

"Hàn Yên thích trẻ con lắm sao?"

Tề Ngôn đang dựa vào cạnh cửa nghe thấy thế, liền dồn tầm mắt tập trung trên mặt Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên cười cười, trong mắt tràn đầy ao ước:

"Tôi muốn sinh con cho anh ấy."

Lăng Diệp đứng ở ngoài phòng bệnh, hỏi:

"Là mang thai sao?"

Bác sĩ đưa bản báo cáo tới trước mặt Lăng Diệp, lên tiếng:

"Dạ, bà tổng giám đốc đã có thai được hai tháng."

Lăng Diệp đưa tay nhận lấy bản báo cáo, há miệng đang định nói gì đó, liền bị Dany cắt đứt.

"Hàn Yên bảo để bác sĩ đi vào bây giờ."

Lông mày Lăng Diệp cau lại, vẫn để cho bác sĩ đi vào.

Úc Hàn Yên nhìn thấy bác sĩ, hỏi mang theo vẻ mong đợi:

"Có thật tôi có thai không?"

Bác sĩ gạt đầu, cung kính nói:

"Đúng vậy, phu nhân. Bà đã có thai được hai tháng."

Úc Hàn Yên nghe xong, hai mắt tỏa sáng lấp lánh. Lăng Diệp nhìn thấy phản ứng của cô, trong nháy mắt mặt đã tối đi.

Bác sĩ không dám giấu giếm, tiếp tục nói:

"Phu nhân, tốt hơn hết bà nên chuẩn bị tâm lý. Rất có khả năng cái thai này sẽ bị dị dạng."

"Tại sao? !" Úc Hàn Yên nhìn bác sĩ không dám tin, vẻ mặt kinh hãi.

Bác sĩ bị áp suất thấp từ phía Lăng Diệp tán ra làm cho sợ đến nỗi không dám thở mạnh một tiếng, trên trán đã toát ra những giọt mồ hôi lạnh nhỏ li ti:

"Là như thế này phu nhân, bởi vì lúc trước không biết bà có thai, cho nên khi lên đơn thuốc cho bà dùng, chúng tôi đã hoàn toàn không có kỳ điều này, thậm chí đã kê cho bà đơn thuốc cấm dùng cho phụ nữ có thai."

Hai mắt Úc Hàn Yên nhìn xuống bụng, thật lâu không nói gì.

Lăng Diệp lừ bác sĩ một cái, đi tới ngồi xuống bên giường, đưa mặt tới trước mặt cô, thì thầm:

"Tiểu Yên, không sao đâu, lần sau lại có thai là được rồi."

Úc Hàn Yên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ, hỏi giống như không hỏi:

"Ông nói rất có khả năng, vậy cũng có nghĩa là thai nhi vẫn có thể bình thường, đúng không?"

Mày Lăng Diệp nhướn lại có thể kẹp chết một con kiến. Anh thấp giọng trách mắng:

"Tiểu Yên!"

Vị bác sĩ gạt đầu một cái, thành thật nói:

"Bây giờ vẫn chưa biết được tình huống cụ thể của thai nhi, tất cả chỉ đều là phỏng đoán."

Trong mắt Úc Hàn Yên thoáng qua một tia sáng, hỏi:

"Bao giờ mới có thể kiểm tra được?"

Bác sĩ bị ánh mắt Lăng Diệp hù cho sợ, sắc mặt tái nhợt, không dám lên tiếng.

Giọng Úc Hàn Yên đã trở nên bén nhọn vài phần:

"Nói!"

Bác sĩ đưa tay lên lau những giọt mồ hôi trên mặt, chậm rãi nói:

"Siêu âm B có thể thực hiện từ tuần thứ 12 đến 20 của thai kỳ, để phát hiện ra tình huống phát triển của thai nhi, kịp thời loại bỏ thai nhi có dị tật."

Úc Hàn Yên gạt đầu một cái, đưa tay đặt lên trên vai Lăng Diệp, đợi anh quay đầu nhìn mình mới chậm rãi nói:

"Vậy thì chờ đến khi có kết quả kiểm tra rồi hãy nói."

Tề Ngôn nhìn về phía bác sĩ, thấp giọng hỏi:

"Nếu như tôi nhớ không lầm, thì thời gian làm phẫu thuật phá thai tốt nhất là từ 45 đến 70 ngày."

Bác sĩ quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói, gạt đầu lên tiếng:

"Đúng vậy."

"Bỏ lỡ thời gian tốt nhất, đến lúc đó nếu phát hiện thai nhi bị dị dạng mới tiến hành làm phẫu thuật phá thai, tất sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể chị dâu tôi." Tề Ngôn cau mày nói.

Bác sĩ nghiêm túc nói:

"Đúng là như vậy, hơn nữa trong thời điểm hiện nay, tình trạng của bà tổng giám đốc rất không thích hợp cho việc mang thai, cho nên chúng tôi cho rằng, mấy ngày này nên làm phẫu thuật phá thai cho bà tổng giám đốc."

"Không." Úc Hàn Yên cự tuyệt không chừa lại một chút nào cho sự thương lượng.

Lăng Diệp quay đầu lại nói với Tề Ngôn và những người khác:

"Mọi người ra ngoài đi."

Bác sĩ nghe thấy câu này như được đại xá, cúi người chào Lăng Diệp một cái, đi như bay ra ngoài cửa.

Dany nhắc túi đồ ăn bỏ đi ở trên bàn lên, cúi đầu nói với Úc Hàn Yên:

"Hàn Yên, cô đừng quá kích động, nếu không sẽ không tốt cho đứa bé."

Tề Ngôn nhìn Úc Hàn Yên thật sâu một cái, xoay người rời đi.

Sau khi ba người bọn họ rời đi, Lăng Diệp cời giày ra, ngồi lên trên giường, ôm Úc Hàn Yên vào trong lòng mình, hai tay vòng chặc cơ thể cô, thì thầm bên tai cô:

"Tiểu Yên, anh biết em muốn sinh con cho anh, nhưng không phải là lúc này, được không?"

Đôi mắt to xinh đẹp của Úc Hàn Yên phủ một tầng hơi nước. Cô quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ, không chút tỳ vết của Lăng Diệp, nói có chút nghẹn ngào:

"Tại sao ngay cả anh cũng như vậy? Nó là con của chúng ta....."

Lăng Diệp đưa tay đặt lên chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng như trước của cô, giọng nói có chút lạnh lẽo:

"Nó có thể ở lại hai tháng trong bụng em đã là phúc phận tu luyện được kiếp trước của nó rồi."

"Nó có thể bình thường." Nước mắt Úc Hàn Yên giàn giụa trên mặt, cô nói cố chấp.

Lăng Diệp nghiêng đầu hôn những giọt nước mắt trên mặt cô, dần lại lòng, dịu dàng nói:

"Tiểu Yên, nghe anh được không? Chờ sau khi cơ thể em khỏe mạnh lại, em muốn bao nhiêu đứa bé chúng ta sẽ sinh bấy nhiêu."

"Bỏ nó đi sẽ tạo thành tâm bệnh cho em, như vậy cũng không có vấn đề gì sao?" Úc Hàn Yên nhìn xuống bụng mình, dùng giọng hết sức bình tĩnh nói.

Trong nháy mắt thân thể Lăng Diệp đã cứng ngắc. Anh nhìn Úc Hàn Yên một hồi lâu, chậm rãi hỏi:

"Em muốn thế nào?"

"Ít nhất phải chờ có kết quả siêu âm B đã." Úc Hàn Yên im lặng một hồi, nói.

Cô dừng một lúc, bổ sung:

"Nếu xác định thai nhi dị dạng, em sẽ bỏ nó đi."

Con người Lăng Diệp sâu thẳm như biển cả. Anh im lặng mấy giây, lên tiếng:

"Được."

Ngay tức khắc, trong mắt Úc Hàn Yên bắn ra vô vàn tia sáng, cô kích động quay đầu lại, hôn một cái thật kêu lên má Lăng Diệp, mừng rỡ nói:

"Diệp, em yêu anh!"

Khóe môi Lăng Diệp nhếch lên khổ sở. Anh đưa tay捏o chóp mũi của cô, nói:

"Phải nhớ lời em nói đó."

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, lên tiếng:

"Em sẽ nhớ."

Biết rõ thai nhi dị dạng còn sinh ra, chính là hành vi vô trách nhiệm. Đứa con của cô và Diệp nên được tùy ý bay lượn trên bầu trời!

"Đói không? Có muốn ăn gì không?" Lăng Diệp nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi.

Hôm nay các thứ cô ăn đều bị nôn ra sạch, tiếp tục như thế sao được đây?

Úc Hàn Yên suy nghĩ một lúc, cười nói:

"Muốn ăn cháo anh nấu."

Lăng Diệp sững người một lúc, không ngờ cô sẽ nói như vậy. Anh nhú mày hỏi:

"Em chắc chắn chứ?"

Úc Hàn Yên nghiêm túc gật đầu một cái, nói thánh thót:

"Em muốn ăn cháo anh nấu."

Lăng Diệp bất đắc dĩ nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, dùng giọng trầm thấp nói:

"Thật không biết trong cái đầu nhỏ của em đang suy nghĩ gì nữa."

Úc Hàn Yên nhếch miệng tạo nên một đường cong đẹp mắt, gất lên:

"Ai bảo từ trước đến giờ anh chưa bao giờ vì em mà vào bếp."

Lăng Diệp đi dép xong, đứng dậy cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói:

"Anh ra phòng khách gọi điện thoại."

Úc Hàn Yên cười "Ừ" một tiếng.

Cô rất chờ đợi món ăn anh làm.

Lăng Diệp ra tới phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, mở Laptop trên bàn ra, đồng thời một bên cầm điện thoại di động, bấm một dãy số, bật loa ngoài lên.

Anh vừa lên mạng, vừa nói vào điện thoại.

"Diệp! Tôi không nghe lắm chứ?!"

Câu nói của đối phương khiến Lăng Diệp nhú nhú mày. Giọng anh trầm xuống:

"Không nghe lắm, nhanh mang đồ đến đây cho tôi."

"Được, lập tức đến ngay."

Lăng Diệp cúp điện thoại, lại xem nội dung trong websites một lần nữa, đứng dậy bước vào phòng.

Anh đi tới bên cửa, thấy Úc Hàn Yên đang cúi đầu nhìn xuống bụng mình, đồng thời bàn tay đang vuốt ve bụng.

Bản tính thiện lương của Lăng Diệp giống như bị thứ gì đó hung hăng chèn ép cho ngủ đông, hai tay anh bất giác nắm chặt lại.

Hình như Úc Hàn Yên cảm nhận được sự xuất hiện của anh. Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh cười nói:

"Nói điện thoại xong rồi sao?"

"Ừ." Lăng Diệp nhếch môi, anh mở hai chân thon dài, chậm rãi đi về phía Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên lại cúi đầu nhìn xuống bụng mình một lần nữa, hạnh phúc nói:

"Thật không thể tưởng tượng nổi, nơi này thế mà chứa đựng một sinh mạng nhỏ."

Lăng Diệp không hề có một chút vui vẻ nào của người làm cha, Úc Hàn Yên không hề nhìn thấy, trong mắt anh chỉ tràn đầy lo lắng cùng thương tiếc.

"Diệp, anh không thích nó sao?" Úc Hàn Yên không nghe thấy Lăng Diệp đáp lại, không nhận được ngẩng đầu lên hỏi.

Anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

"Đối với anh không có gì quan trọng hơn tâm trạng và sức khỏe của em."

Úc Hàn Yên biết anh lo lắng cho mình, lại nói lần nữa:

"Em đồng ý với anh, ngay khi phát hiện ra thai nhi dị dạng, em sẽ bỏ nó đi. Đến lúc đó, em tin đây là kết cục tốt nhất cho nó."

"Ừ." Lăng Diệp nhếch nhếch khóe môi, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, lên tiếng.

"Ngủ một chút trước đi, nấu xong cháo sẽ kêu em." Anh để giường bệnh nằm ngang xuống, đắp chăn lên cho cô, dùng giọng trầm thấp nói.

Úc Hàn Yên nhìn chằm chằm hai mắt anh, đưa tay nắm lấy ngực áo anh, kéo anh xuống người mình.

Lăng Diệp nhú mào, buông lỏng nửa người trên, để mặc cô trêu chọc mình.

Úc Hàn Yên kéo anh về phía trước, khẽ ngẩng đầu, dùng đầu lưỡi miêu tả đường viền môi hoàn mỹ của anh, sau đó lại đưa đầu lưỡi vào trong miệng đối phương, động chạm anh một cái, tiếp theo với tư thế sét đánh không chịu bụng tai, cô đem lưỡi lùi về trong miệng mình.

Cô cười giống như con mèo ăn vụng, nói:

"Lát nữa gọi em nha!"

Lăng Diệp cười hôn mồm lên môi cô, đáp:

"Anh biết rồi, em ngủ đi."

Đột nhiên anh nhớ ra, mình đã cấm dục hai tháng.

Tại sao anh có cảm giác, kiếp sống cấm dục của anh nhìn không thấy đầu ra đây?

Anh bắt đầu đi thử dài một cái, đắp chăn cẩn thận vào cho cô, ngồi ở một bên giường, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô đang ngủ.

Sau đó không lâu, tiếng chuông cửa đã được đặc chế vang lên, Lăng Diệp nhìn Úc Hàn Yên một cái, thấy cô không bị đánh thức mới đứng dậy đi ra mở cửa.

Mạc Vũ một tay xách túi đồ, một tay dắt Thiên Nhất đi vào, anh buồn bực nói:

"Cậu cần những thứ này để làm gì? Cũng may là Thiên Nhất có kinh nghiệm mua chúng."

Lăng Diệp nhú mào, hỏi ngược lại:

"Cậu nghĩ, tại sao tôi bảo cậu đưa tới?"

Mạc Vũ sừng sốt một chút, lẩm bẩm:

"Không phải là bởi vì tổng công ty của tập đoàn Lăng Thị gần đây sao?"

Lăng Diệp xách túi đồ đi về phía phòng bếp, nhàn nhạt nói:

"Chủ yếu nhất là Thiên Nhất có kinh nghiệm."

Thiên Nhất bắt ngờ hất tay Mạc Vũ ra, đi theo sau lưng Lăng Diệp. Hắn vừa xắn tay áo lên, vừa nói:

"Tổng giám đốc, để tôi."

"Không cần, Tiểu Yên muốn ăn đồ tôi làm." Lăng Diệp cự tuyệt ý tốt của hắn.

Mạc Vũ ôm Thiên Nhất từ phía sau, tựa cằm lên vai hắn, dùng đôi mắt đào hoa, lấp lánh nhìn bóng lưng Lăng Diệp, cười nói:

"Mị lực của chị dâu thật lớn, lại dễ dàng làm cho cậu vào bếp."

Anh nghiêng đầu, cắn vào vành tai trắng nõn, tinh xảo của Thiên Nhất, thì thầm:

"Chúng ta xem kịch vui đi."

Khuôn mặt Thiên Nhất đỏ bừng lên, hần hoi có chút không tự nhiên:

"Kịch vui gì vậy?"

Mạc Vũ đi tới bên người hắn, ôm hắn đi đến phòng bếp, dùng giọng đầy truyền cảm nói:

"Diệp là người chưa từng nấu ăn."

Có một loại người, học cái gì cũng rất dễ dàng, trời sinh đã khiến người khác phải ghen tỵ. Lãng Diệp chính là người như thế.

Mặc dù là lần đầu tiên xuống bếp, nhưng động tác của anh lại vô cùng thuần thục.

Khóe miệng Mạc Vũ giật giật, lẩm bẩm:

"Đúng là một vở kịch vui tai vui mắt."

Mỗi một động tác của đối phương đều vô cùng ưu nhã, kết hợp với bộ dáng ngạo mạn cùng gương mặt đẹp trai, rồi tình rồi mù của anh, quả thật muốn đoạt hồn đoạt phách người khác.

Thiên Nhất quay đầu nhìn về phía Mạc Vũ, hỏi nhỏ:

"Anh chắc chắn đây là lần đầu tiên tổng giám đốc xuống bếp?"

Mạc Vũ vốn đã hết sức khẳng định, nhưng hiện tại lại không chắc chắn nữa rồi. Anh nhìn Lãng Diệp, nói:

"Anh không biết."

Lãng Diệp vừa dùng muỗng canh khuấy đều cháo, vừa nói:

"Hai người nhìn đủ chưa?"

Mạc Vũ theo bản năng lắc đầu một cái, lên tiếng:

"Không có."

Lãng Diệp quay đầu lạnh lùng nhìn anh, chậm rãi hỏi:

"Chuyện công ty cậu xử lý xong chưa?"

"Lúc cậu gọi điện cho tôi, tôi đang chuẩn bị tan sở." Mạc Vũ nói có chút tỏ vẻ.

Khi vừa mới tiếp nhận tập đoàn Lãng Thị, quả thật anh không thích ứng được lắm, nhưng hai tháng qua đi, những chuyện đó đã được anh xử lý thuận buồm xuôi gió.

Động tác trên tay Lãng Diệp vẫn không ngừng, anh nhú mày hỏi:

"Hả? Móng vuốt của tập đoàn Bạch Thị đã vươn rất dài, nhưng cậu vẫn chưa có được bài học, đúng không?"

Mạc Vũ nhìn Lãng Diệp giống như nhìn thấy quỷ, không thể tin nổi hỏi:

"Không phải là cậu quanh quẩn bên chị dâu suốt 24 tiếng đồng hồ sao? Sao lại biết được những chuyện này?"

"Tôi tự có biện pháp." Lãng Diệp cúi đầu nhìn nồi cháo đang nấu, thản nhiên nói.

Anh dùng một chút, nhắc nhở:

"Cho nên có phải hai người nên đi rồi không?"

Mạc Vũ đặt trán lên vai Thiên Nhất, khóc lóc:

"Thiên Nhất, chúng ta thật đáng thương, bị người ta dùng xong liền ném đi."

"." Thiên Nhất nhìn anh một cái không nói gì, quay mặt đi.

"Vũ, có phải cậu lại ngứa da rồi không?" Lãng Diệp điềm nhiên hỏi.

Mạc Vũ lập tức đứng thẳng người, phủ nhận:

"Tuyệt đối không! Cậu nghỉ hơi nhiều rồi." Tiếp đó, anh quả quyết ôm Thiên Nhất rời đi.

Sau một khoảng thời gian ngắn, Lăng Diệp bung cháo mình đã nấu xong vào trong phòng Úc Hàn Yên.

Anh đặt cháo lên trên chiếc bàn nhỏ, sau đó đặt chiếc bàn nhỏ lên trên đùi Úc Hàn Yên.

"Tiểu Yên, dậy ăn cháo đi." Lăng Diệp vừa dùng cái muỗng gắp cháo để cho cháo nguội đi, vừa dùng giọng trầm thấp gọi Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên nhú mày một cái, từ từ mở hai mắt ra. Cô mắt mấy giây để tỉnh táo lại, nhìn làn khói trắng bay lượn lơ trên bát cháo, hưng phấn hỏi:

"Thật sự là anh làm sao?"

Lăng Diệp gật đầu một cái, lên tiếng:

"Ừ, mau ăn thôi."

Anh đưa nửa muỗng cháo đến bên môi thổi thổi, sau khi xác định sẽ không bị bỏng miệng mới đưa muỗng cháo đến bên miệng Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên hết sức phối hợp há miệng ra, nuốt cháo vào trong.

Lăng Diệp nghiêm túc quan sát sắc mặt của cô, hỏi:

"Dạ dày có làm phản hay không?"

Úc Hàn Yên nhìn anh bày ra nụ cười thật tươi, nói:

"Không buồn nôn chút nào, đồ ăn Diệp làm ngon nhất!"

Lăng Diệp thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

"Vậy ăn nhiều một chút."

Thật rất kỳ quái, Úc Hàn Yên ăn cháo Lăng Diệp nấu xong, vẫn không hề có dấu hiệu nôn mửa.

Trước khi đi ngủ, Lăng Diệp hỏi:

"Tiểu Yên, có phải chỉ cần ăn thứ anh nấu, em sẽ không muốn ói?"

Úc Hàn Yên "Ừ" một tiếng, cười nói:

"Vừa nghĩ đến tự tay anh làm cho em, khẩu vị của em liền thật tốt."

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, dùng giọng khêu gợi nói:

"Vậy sau này muốn ăn gì cứ nói, anh sẽ làm cho em ăn."

Về mặt Úc Hàn Yên hạnh phúc, lên tiếng:

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Kiểm tra siêu âm B

Sáng ngày hôm sau, Lăng Diệp tỉnh giấc, cũng không ngủ thêm cùng Úc Hàn Yên hay ngồi ở mép giường nhìn cô nữa. Anh rón rén đi vào phòng bếp, nấu cháo cho Úc Hàn Yên.

Lúc Úc Hàn Yên tỉnh lại thì Lăng Diệp đã nấu xong cháo.

Úc Hàn Yên nhìn bát cháo nghi ngút khói trước mặt, lông mày nhú nhú lại. Cô nghiêng đầu nhìn Lăng Diệp, hỏi:

"Sao anh không ngủ nhiều hơn một chút?"

Lăng Diệp đưa tay nheo nheo khuôn mặt có chút nghiêm túc của cô, cười đáp:

"Anh đã ngủ đủ bảy tiếng rồi."

Sắc mặt Úc Hàn Yên hơi đỏ lên, thì ra mình đã ngủ quá tham... Cô vừa ăn cháo Lăng Diệp dứt cho, vừa nói:

"Anh đã nhắc Tề Ngôn đừng mang cháo đến đây nữa chưa?"

"Không. Anh vẫn chưa ăn sáng." Lăng Diệp thổi nhẹ muỗng cháo, thản nhiên nói.

Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn anh, tò mò hỏi:

"Sao anh không ăn cháo? Ăn thật ngon a."

Lăng Diệp tiến đến gần cô, liếm liếm bờ môi ẩm ướt của cô, dùng giọng trầm thấp nói:

"Anh không nấu cho anh."

Úc Hàn Yên há miệng nuốt xong muỗng cháo, hỏi:

"Vậy sao anh không nấu cho anh?"

"Quên mất." Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ mở, lơ đãng đáp.

"." Úc Hàn Yên không biết nên nói gì nữa. Trong mắt người này chỉ có cô, ngay cả bản thân mình cũng bị xếp ở sau rồi.

Lăng Diệp nghe thấy tiếng chuông cửa, đặt muỗng vào trong tô cháo, dịu dàng nhìn vào mắt Úc Hàn Yên, nói:

"Anh đi mở cửa."

"Vâng." Úc Hàn Yên gạt đầu nhu thuận, sau khi Lăng Diệp xoay người đi, cô cầm muỗng cháo lên ăn.

Lăng Diệp mở cửa ra, nói với Tề Ngôn đang xách theo bữa sáng:

"Đề đồ ở trong phòng khách đi, cô ấy nhìn hoặc người thấy sẽ buồn nôn."

Dany khẽ cau mày, lo lắng nói:

"Tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ biến thành người giấy mất."

Tề Ngôn cũng cau mày, vừa xách bữa sáng đi về phía cái bàn trước ghế sofa, vừa nói:

"Cậu không thể thuyết phục được chị dâu?"

Lăng Diệp cười khỏ, nói chế giễu:

"Tôi lại bị cô ấy thuyết phục."

"Oh? Cháo ở đâu vậy?" Giọng nói kinh ngạc của Dany từ trong phòng truyền ra.

Tề Ngôn cúi người lấy bữa sáng từ trong túi ra, đi theo Lăng Diệp vào bên trong phòng.

Úc Hàn Yên mỉm cười hạnh phúc, nói:

"Diệp tự làm."

Lăng Diệp nghe thấy giọng nói tràn đầy hạnh phúc của cô, bất giác khóe miệng cong lên. Anh đi tới ngồi xuống bên giường, cầm lấy chiếc muỗng từ trên tay Úc Hàn Yên, tiếp tục dứt cháo cho cô.

Cặp mắt Dany trừng to như chiếc chuông đồng, miệng cũng bởi vì kinh ngạc mà hơi há ra.

Tề Ngôn nhui mày, nhìn Lăng Diệp khác xa hoàn toàn với Liệt Diễm mà người ta mới nghe thấy đã phải sợ mất mặt. Anh chậm rãi hỏi:

"Diệp, sao tôi không biết cậu còn nấu được cháo?"

Chính xác mà nói, anh chưa bao giờ nghe thấy hay nhìn thấy đối phương vào bếp.

Đôi mắt to của Úc Hàn Yên cũng hơi tròn trĩnh. Cô dùng giọng không thể tin nổi hỏi:

"Thế nên tối hôm qua là lần đầu tiên anh nấu cháo?"

Lần đầu tiên mà lại ngon như vậy?!

Lăng Diệp lơ đãng đáp:

"Tối hôm qua là lần đầu tiên anh xuống bếp."

"Em nghĩ rằng anh chỉ chưa nấu cho em ăn thôi, không ngờ." Úc Hàn Yên nuốt miếng cháo xuống, lẩm bẫm.

Đôi mắt hạnh đào của Dany nhìn Úc Hàn Yên trước mặt vô cùng ngưỡng mộ, nói:

"Hàn Yên, cô thật lợi hại, lại huấn luyện được người như tổng giám đốc Lăng thành một người chồng mẫu mực như vậy! Cô dạy tôi đi!"

Úc Hàn Yên liếc cô một cái, nói:

"Chờ cô tìm được một nửa kia hãy nói."

Dany lộ ra vẻ mặt ai oán, tội nghiệp nói:

"Hàn Yên, không được chọc vào nỗi đau của người ta nha."

"Vậy thì phải cảnh giác cao độ tìm nhanh lên đi." Úc Hàn Yên tức giận nói.

Dany thở dài một cái, nói xa xôi:

"Có thể là tôi đã thật sự già rồi, cũng không có người theo đuổi nữa. Trước kia trong mắt, trong lòng tôi chỉ có Bạch Triết Hiên, cũng chưa từng không có người theo đuổi. Còn bây giờ thì ngược lại, một người chính thức cũng không có, mà người theo đuổi cũng chẳng còn."

Úc Hàn Yên theo bản năng nhìn về phía Tề Ngôn, chỉ thấy vẻ mặt đối phương đầy bí hiểm. Khóe miệng đẹp của cô khẽ giật giật, hóa ra Tề Ngôn mới chính là nhân vật phúc hắc nhất (Phúc hắc ~ bụng dạ đen tối).

Cô mặc niệm trong lòng ba giây thay cho Dany, nhìn khuôn mặt buồn bực của Dany, nói thăm:

"Tự mình cầu phúc cho mình đi."

Dany muộn màng phát hiện ra một vấn đề, mở to hai mắt nhìn Úc Hàn Yên, hỏi:

"Cô không nôn?"

Úc Hàn Yên gạt đầu một cái, vuốt vuốt bụng mình, cười đáp:

"Có lẽ tên tiểu tử này biết đây là đồ cha nó nấu, còn đang hận không ăn được nhiều hơn đây."

Cô bất chợt ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp hỏi:

"Bữa sáng của anh đâu?"

Lăng Diệp đưa một muống cháo đến bên môi cô, thản nhiên nói:

"Trong phòng khách."

Úc Hàn Yên nghĩ nghĩ, cũng biết anh sợ mình nhìn thấy hoặc người thấy sẽ nôn, cho nên mới không mang vào. Cô đoạt lấy chiếc muống trong tay anh, nói:

"Anh ra ngoài ăn sáng đi."

Dany nghe xong, lập tức nói:

"Tôi sẽ chăm sóc Hàn Yên, hai đáng mày râu các anh đi ra ngoài đi."

Lăng Diệp đặt một nụ hôn lên trán Úc Hàn Yên, nhìn chăm chăm mặt cô, dịu dàng nói:

"Ăn chậm chậm nha."

"Ừm, anh đi đi." Úc Hàn Yên tự đưa một muống cháo vào miệng mình, thúc giục.

Lăng Diệp cười cười, xoay người đi ra ngoài cùng Tề Ngôn.

Lúc trong phòng chỉ còn hai người, Dany ngồi ở bên giường, nghiêng đầu nhìn Úc Hàn Yên hỏi:

"Hàn Yên, Lăng Diệp đồng ý giữ đứa bé này lại sao?"

Úc Hàn Yên gật đầu một cái:

"Tôi nói nếu bây giờ bỏ nó sẽ trở thành tâm bệnh của tôi, sau đó anh ấy đồng ý chờ đến khi xác định thai nhi dị dạng mới làm phẫu thuật."

Dany lắc đầu một cái, thở dài:

"Làm ra quyết định này, anh ta hẳn cũng rất đau khổ....."

Cô dừng một lúc, tiếp tục nói:

"Hôm qua lúc ở phòng khách, anh ta nói rất kiên quyết là sẽ không cho phép bất luận một ai trở thành mối uy hiếp đến sức khỏe của cô, bao gồm cả đứa con của anh ta. Không ngờ, cuối cùng anh ta vẫn thỏa hiệp."

Người Úc Hàn Yên cứng lại, chậm rãi nói:

"Tôi rất hiểu anh ấy, không có gì có thể quan trọng hơn tôi."

"Đứa bé kia ở càng lâu trong bụng chị dâu, tình cảm của chị dâu đối với nó sẽ càng sâu đậm." Tề Ngôn ngồi ở trên chiếc ghế sofa bên cạnh Lăng Diệp, nhìn anh ưu nhã ăn cơm, thấp giọng nói.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, lên tiếng:

"Tôi biết."

"Biết sao cậu còn?" Tề Ngôn đang định trách cứ sự mềm lòng của anh, lại nhìn thấy nụ cười khổ sở bất đắc dĩ của anh, liền im lặng.

Sau một lúc, giọng nói không có chút nhiệt độ nào của Lăng Diệp vang lên:

"Tôi sẽ không để bác sĩ thay đổi thuốc dùng. Đứa bé kia có bị sao hay không, cũng không nằm trong phạm vi lo nghĩ của tôi."

Tề Ngôn kinh hãi nhìn về mặt không có chút cảm xúc nào của Lăng Diệp, không biết nên nói gì.

Lăng Diệp ăn sáng xong, đi đến cửa phòng của Úc Hàn Yên nói:

"Tiểu Yên, anh ra ngoài một chút."

Úc Hàn Yên đáp "Ừm" một tiếng, cũng không hỏi anh ra ngoài làm gì.

Ngoài phòng bệnh, Lăng Diệp dùng ánh mắt vô cùng áp bức nhìn bác sĩ điều trị chính cho Úc Hàn Yên, giọng lạnh lùng:

"Chờ sau khi kiểm tra siêu âm B sẽ xử lý đứa bé."

Mồ hôi đã rịn đầy trên trán bác sĩ, ông ta cung kính lên tiếng:

"Vâng, tổng giám đốc. Tôi sẽ triệu tập tất cả mọi người, chế định ra một loại thuốc tốt nhất cho phụ nhân dùng, để giảm tới thiểu tác động của thuốc lên đứa bé."

"Không cần, cứ sử dụng thuốc như trước là được." Giọng Lăng Diệp vô cùng kiên quyết, không cho phép người khác làm trái.

Bác sĩ do dự mấy lần, cuối cùng vẫn dững cảm nói:

"Tổng giám đốc, nếu làm như vậy, có thể sẽ bị sảy thai hoặc thai nhi dị dạng."

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ mở, phun ra sáu chữ:

"Tôi chỉ quan tâm người lớn."

Anh dừng một lúc, sâu kín hỏi:

"Thuốc cô ấy đang dùng bây giờ có phải là thuốc tốt nhất?"

Bác sĩ vội vàng gạt đầu, lên tiếng:

"Đúng vậy."

"Đã trở lại?" Úc Hàn Yên thấy Lăng Diệp đi vào, trên mặt lộ ra nụ cười thật to, nghênh đón anh.

Khóe môi Lăng Diệp từ từ nâng lên. Anh đi tới ngồi xuống bên giường, hỏi:

"Tiểu Yên, buổi trưa muốn ăn gì nào? Anh bảo bọn họ mua nguyên liệu tới đây."

Dany trừng to đôi mắt nhìn Lăng Diệp, dùng giọng không thể tin nổi hỏi:

"Anh còn đích thân nấu bữa trưa?"

Lăng Diệp nhìn Dany, đuôi lông mày héch lên, hỏi ngược lại:

"Không được?"

"Được được được! Sao có thể không được! Tôi chỉ quá kinh ngạc mà thôi." Dany không kiềm được nâng cao âm lượng, nói.

Cô cười vô cùng gian xảo:

"Không biết tôi và Tề Ngôn có được vinh hạnh thưởng thức bữa trưa đại tổng giám đốc Lăng làm không."

Lăng Diệp cự tuyệt không chút do dự:

"Cô muốn ăn thì bảo Ngôn làm cho cô ăn."

Dany liếc mắt, nói:

"Tôi cũng chẳng phải là người nào đó của anh ta, sao anh ta phải đặc biệt làm cho tôi ăn."

Úc Hàn Yên cười cười, giọng nói trong trẻo:

"Cô biến thành người nào đó của anh ấy, không phải sẽ đương nhiên sai bảo được anh ấy sao?"

Dany lại liếc mắt lần nữa, sâu kín hỏi:

"Biến thành thế nào hả? Bá Vương ngành thượng cung(*)?"

(*): Bá Vương ngành thượng cung có nghĩa bóng là QJ – cưỡng gian.

‘Bá Vương’ là hiệu của Sở vương Hạng thời Tần – Hán, ám chỉ kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược.

‘Ngành thượng cung’ tạm hiểu là ‘xuất ra ra uy lực còn mạnh hơn cả cung nỏ’. Mà ‘cưỡng cung’ thì hiển nhiên sẽ biến ra ‘cưỡng tiền’. Từ ‘cưỡng tiền’ đọc là ‘qiang jian’ hài âm hoàn toàn với ‘cưỡng gian’. Thời xưa ‘cưỡng gian’ là một từ đại kỵ hủ, nên cổ nhân đã dùng năm từ ‘bá vương ngành thượng cung’ để thay thế cho hai từ ‘cưỡng gian’.

"Luôn luôn chào đón." Chẳng biết Tề Ngôn đã đi vào từ lúc nào, con ngói xanh biếc của anh sâu không thấy đáy, khóe môi nâng lên, anh nói với giọng trầm thấp.

Dany như bị sét đánh. Cô từ từ quay đầu lại nhìn về phía Tề Ngôn, lảo đảo:

"Anh vào đây từ bao giờ."

Tề Ngôn cười cười, đáp:

"Từ lúc em nói muốn cưỡng gian tôi."

"Mẹ kiếp! Bà cô đây nói muốn cưỡng gian anh lúc nào! Bớt dặt văng trên mặt mình đi! Anh có tắm rửa sạch sẽ, cời hết nằm trên giường tôi đây cũng không có hứng thú." Dany đỏ mặt, quát ầm ầm.

Sắc mặt của Tề Ngôn lập tức nhẵn nhúm lại. Anh lạnh lùng hỏi:

"Vậy em có hứng thú với ai? Bạch Triết Hiên?"

Anh "Hừ" nhẹ một tiếng, nhìn Dany từ trên xuống dưới, nói:

"Đáng tiếc người ta lại coi em chẳng ra gì. Em có tắm rửa sạch sẽ, cởi đồ nằm trên giường hần ta cũng không có hứng thú."

Úc Hàn Yên tưởng niệm trong lòng thay cho Tề Ngôn, đặt trán lên trên bả vai Lăng Diệp, dùng giọng chỉ để một người nghe thấy:

"Tiêu đời rồi."

Quả nhiên, Dany lập tức nổi giận. Cô cũng chẳng thèm nhìn Tề Ngôn lấy một cái, không nói câu gì vòng qua người anh rồi đi.

Cái lạnh mạnh mẽ phủ xuống.

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn Tề Ngôn đang đứng sững sờ tại chỗ, chỉ tiếc không rèn sắt thành thép nói:

"Còn không đuổi theo đi?"

Trông mắt Tề Ngôn vẫn nhìn xuống đất, chậm rãi nói:

"Đuổi kịp thì sẽ nói gì đây?"

Lông mày Lăng Diệp cau lại. Anh nhìn Tề Ngôn, nói:

"Cậu làm nhiều chuyện mờ ám ở sau lưng như vậy để làm gì? Thay vì cứ hao tổn tâm tư đuổi theo cô ấy, không bằng đánh dấu trực tiếp lên người cô ấy đi. Trực tiếp bày tỏ tâm ý, cô ấy không chấp nhận cậu sẽ dùng sức."

"." Úc Hàn Yên im lặng nhìn lên trần nhà, lý luận này lại xuất hiện rồi.

Câu nói kia vẫn mãi khắc sâu trong trí nhớ của cô —— mạnh mẽ sẽ thành quen.

"Cô ấy vẫn chưa quên được Bạch Triết Hiên." Tề Ngôn lên tiếng.

Không biết là Úc Hàn Yên đã bị ảnh hưởng bởi logic cường đạo của Lăng Diệp hay là như thế nào, mà cũng nói:

"Vậy thì anh liền dùng sức đi vào lòng cô ấy, dọn sạch Bạch Triết Hiên ra."

Tề Ngôn im lặng một hồi, nói câu "Tôi đi đây", liền xoay người rồi đi.

"Ba bữa cơm không cần phải mang tới nữa." Lăng Diệp nhìn theo bóng lưng Tề Ngôn, cắn dận.

Tề Ngôn gạt đầu một cái, biến mất khỏi tầm mắt của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

Không biết rút cuộc Tề Ngôn có đuổi theo kịp Dany hay nói gì với cô ấy không, mà trong vòng một tháng sau đó, hai người không hề xuất hiện cùng nhau.

Tề Ngôn thì lặng thinh không nói gì về Dany, còn Dany nghe thấy Úc Hàn Yên nhắc tới Tề Ngôn cũng chỉ cười trừ, trước sau vẫn cười trừ.

Ở trong tháng này, người trải qua cuộc sống vui nhất phải kể đến là Úc Hàn Yên. Cô ăn ngon, ngủ ngon, chỉ có điều, cô có phải thật sự sung sướng hay không cũng chẳng thể biết được.

Đêm trước ngày kiểm tra siêu âm B, hai tay Úc Hàn Yên cứ che chắn bụng mình, hai mắt cô mở to không chịu đi ngủ.

Lăng Diệp biết cô sợ ngày mai kiểm tra thai nhi sẽ ra thành dị dạng, anh đau lòng không thôi. Anh nằm nghiêng đối mặt với cô, ôm cô vào trong lòng, thì thầm bên tai cô:

"Tiểu Yên, bây giờ em lo lắng cũng không làm được gì. Chúng ta đi ngủ, được không?"

Trong bóng tối, giọng nói mang theo một chút yếu ớt của Úc Hàn Yên truyền tới:

"Diệp, em sợ."

Lăng Diệp hôn một cái lên má cô, dùng giọng trầm thấp hỏi:

"Tiểu Yên, em có nhớ em đã đồng ý gì với anh không?"

"Nếu phát hiện thai nhi không bình thường, em sẽ bỏ nó." Úc Hàn Yên im lặng một lúc, chậm rãi nói.

Cô nói có chút kích động:

"Nhưng em hy vọng nó bình thường. Đây là con của chúng ta!"

"Thế là được rồi, tiếp tục dùng thuốc cũ, như khi chưa có đứa bé." Lăng Diệp vô tình tàn nhẫn nói.

"Đã trở lại?" Úc Hàn Yên thấy Lăng Diệp đi vào, trên mặt lộ ra nụ cười thật to, nghênh đón anh.

Khóe môi Lăng Diệp từ từ nâng lên. Anh đi tới ngồi xuống bên giường, hỏi:

"Tiểu Yên, buổi trưa muốn ăn gì nào? Anh bảo bọn họ mua nguyên liệu tới đây."

Dany trừng to đôi mắt nhìn Lăng Diệp, dùng giọng không thể tin nổi hỏi:

"Anh còn đích thân nấu bữa trưa?"

Lăng Diệp nhìn Dany, đuôi lông mày héch lên, hỏi ngược lại:

"Không được?"

"Được được được! Sao có thể không được! Tôi chỉ quá kinh ngạc mà thôi." Dany không kiềm được nâng cao âm lượng, nói.

Cô cười vô cùng gian xảo:

"Không biết tôi và Tề Ngôn có được vinh hạnh thưởng thức bữa trưa đại tổng giám đốc Lăng làm không."

Lăng Diệp cự tuyệt không chút do dự:

"Cô muốn ăn thì bảo Ngôn làm cho cô ăn."

Dany liếc mắt, nói:

"Tôi cũng chẳng phải là người nào đó của anh ta, sao anh ta phải đặc biệt làm cho tôi ăn."

Úc Hàn Yên cười cười, giọng nói trong trẻo:

"Cô biến thành người nào đó của anh ấy, không phải sẽ đương nhiên sai bảo được anh ấy sao?"

Dany lại liếc mắt lần nữa, sâu kín hỏi:

"Biến thành thế nào hả? Bá Vương ngành thượng cung(*)?"

(*): Bá Vương ngành thượng cung có nghĩa bóng là QJ – cưỡng gian.

‘Bá Vương’ là hiệu của Sở vương Hạng thời Tần – Hán, ám chỉ kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược.

‘Ngành thượng cung’ tạm hiểu là ‘xuất ra ra uy lực còn mạnh hơn cả cung nỏ’. Mà ‘cường cung’ thì hiển nhiên sẽ biến ra ‘cường tiến’. Từ ‘cường tiến’ đọc là ‘qiáng jian’ hài âm hoàn toàn với ‘cưỡng gian’. Thời xưa ‘cưỡng gian’ là một từ đại kỵ, nên cổ nhân đã dùng năm từ ‘bá vương ngành thượng cung’ để thay thế cho hai từ ‘cưỡng gian’.

"Luôn luôn chào đón." Chẳng biết Tề Ngôn đã đi vào từ lúc nào, con ngói xanh biếc của anh sâu không thấy đáy, khóe môi nâng lên, anh nói với giọng trầm thấp.

Dany như bị sét đánh. Cô từ từ quay đầu lại nhìn về phía Tề Ngôn, lảo đảo:

"Anh vào đây từ bao giờ."

Tề Ngôn cười cười, đáp:

"Từ lúc em nói muốn cưỡng gian tôi."

"Mẹ kiếp! Bà cô đây nói muốn cưỡng gian anh lúc nào! Bớt dặt vàng trên mặt mình đi! Anh có tắm rửa sạch sẽ, cởi hết nằm trên giường tôi đây cũng không có hứng thú." Dany đỏ mặt, quát âm âm.

Sắc mặt của Tề Ngôn lập tức nhàn nhạt lại. Anh lạnh lùng hỏi:

"Vậy em có hứng thú với ai? Bạch Triết Hiền?"

Anh "Hừ" nhẹ một tiếng, nhìn Dany từ trên xuống dưới, nói:

"Đáng tiếc người ta lại coi em chẳng ra gì. Em có tắm rửa sạch sẽ, cởi đồ nằm trên giường hần ta cũng không có hứng thú."

Úc Hàn Yên tưởng niệm trong lòng thay cho Tề Ngôn, đặt trán lên trên bả vai Lăng Diệp, dùng giọng chỉ để một người nghe thấy:

"Tiêu đời rồi."

Quả nhiên, Dany lập tức nổi giận. Cô cũng chẳng thèm nhìn Tề Ngôn lấy một cái, không nói câu gì vòng qua người anh rồi đi.

Cái lạnh mạnh mẽ phủ xuống.

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn Tề Ngôn đang đứng sững sờ tại chỗ, chỉ tiếc không rèn sắt thành thép nói:

"Còn không đuổi theo đi?"

Trông mắt Tề Ngôn vẫn nhìn xuống đất, chậm rãi nói:

"Đuổi kịp thì sẽ nói gì đây?"

Lông mày Lăng Diệp cau lại. Anh nhìn Tề Ngôn, nói:

"Cậu làm nhiều chuyện mờ ám ở sau lưng như vậy để làm gì? Thay vì cứ hao tổn tâm tư đuổi theo cô ấy, không bằng đánh dấu trực tiếp lên người cô ấy đi. Trực tiếp bày tỏ tâm ý, cô ấy không chấp nhận cậu sẽ dùng sức."

"." Úc Hàn Yên im lặng nhìn lên trần nhà, lý luận này lại xuất hiện rồi.

Câu nói kia vẫn mãi khắc sâu trong trí nhớ của cô —— mạnh mẽ sẽ thành quen.

"Cô ấy vẫn chưa quên được Bạch Triết Hiền." Tề Ngôn lên tiếng.

Không biết là Úc Hàn Yên đã bị ảnh hưởng bởi logic cường đạo của Lăng Diệp hay là như thế nào, mà cũng nói:

"Vậy thì anh liền dùng sức đi vào lòng cô ấy, dọn sạch Bạch Triết Hiền ra."

Tề Ngôn im lặng một hồi, nói câu "Tôi đi đây", liền xoay người rồi đi.

"Ba bữa cơm không cần phải mang tới nữa." Lăng Diệp nhìn theo bóng lưng Tề Ngôn, cắn dận.

Tề Ngôn gật đầu một cái, biến mất khỏi tầm mắt của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

Không biết rút cuộc Tề Ngôn có đuổi theo kịp Dany hay nói gì với cô ấy không, mà trong vòng một tháng sau đó, hai người không hề xuất hiện cùng nhau.

Tề Ngôn thì lặng thinh không nói gì về Dany, còn Dany nghe thấy Úc Hàn Yên nhắc tới Tề Ngôn cũng chỉ cười trừ, trước sau vẫn cười trừ.

Ở trong tháng này, người trải qua cuộc sống vui nhất phải kể đến là Úc Hàn Yên. Cô ăn ngon, ngủ ngon, chỉ có điều, cô có phải thật sự sung sướng hay không cũng chẳng thể biết được.

Đêm trước ngày kiểm tra siêu âm B, hai tay Úc Hàn Yên cứ che chắn bụng mình, hai mắt cô mở to không chịu đi ngủ.

Lăng Diệp biết cô sợ ngày mai kiểm tra thai nhi sẽ ra thành dị dạng, anh đau lòng không thôi. Anh nằm nghiêng đối mặt với cô, ôm cô vào trong lòng, thì thầm bên tai cô:

"Tiểu Yên, bây giờ em lo lắng cũng không làm được gì. Chúng ta đi ngủ, được không?"

Trong bóng tối, giọng nói mang theo một chút yếu ớt của Úc Hàn Yên truyền tới:

"Diệp, em sợ."

Lăng Diệp hôn một cái lên má cô, dùng giọng trầm thấp hỏi:

"Tiểu Yên, em có nhớ em đã đồng ý gì với anh không?"

"Nếu phát hiện thai nhi không bình thường, em sẽ bỏ nó." Úc Hàn Yên im lặng một lúc, chậm rãi nói.

Cô nói có chút kích động:

"Nhưng em hy vọng nó bình thường. Đây là con của chúng ta!"

Lăng Diệp ôm chặt cô hơn, dịu dàng nói:

"Tiểu Yên, em đừng kích động, anh sẽ luôn ở bên em. Coi như nó có thật sự mất đi thì chỉ cần em muốn, chúng ta sẽ có thật nhiều con."

"Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta." Úc Hàn Yên nói xa xăm.

"Nhưng cũng không phải là đứa cuối cùng." Lăng Diệp Lập tức tiếp lời.

Anh thở dài một cái, dung giọng đầy truyền cảm nói:

"Tiểu Yên, tâm trạng của em rất dễ ảnh hưởng đến sức khỏe của đứa bé. Nếu như em cứ suy nghĩ lung tung, đứa bé vốn đang bình thường cũng có thể sẽ vì vậy mà trở thành không khỏe mạnh."

Hình như Úc Hàn Yên sợ, cô ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, nói:

"Em không muốn, giờ ngủ thôi."

Tầm mắt Lăng Diệp xé rách bóng đêm, đặt trên gò má uhy, anh lẩm bầm:

"Tiểu Yên, đừng để anh phải hối hận vì quyết định ban đầu của mình."

Đừng để anh phải hối hận vì đã thỏa hiệp với em. . .

Cả người Úc Hàn Yên cứng đờ, mãi lâu sau, cô nói quyết tuyệt

"Sẽ không để anh phải hối hận."

Sang ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của y tá, Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên đi tới phòng siêu âm B. Anh vừa nhìn thấy bác sỹ kiểm tra cho Úc Hàn Yên là nam, khuôn mặt lập tức đen lại.

Anh nhìn viện trưởng đang đứng ở bên ngoài, nói:

"Bác Chương, đổi lại bác sỹ nữ đến đây cho cháu."

Bác sỹ nam ở trong phòng siêu âm B dường như đã quen nghe thấy loại câu như thế này, nên mặt cũng không lộ ra bất kỳ biểu cảm gì.

Viện trưởng có phần không đồng ý, nói:

"Trong phương diện này, anh ta là người có uy tín nhất."

Lăng Diệp nghiêm mặt, lạnh lùng nói từng chữ từng chữ một:

"Cháu nói, đổi bác sỹ nữ."

Viện trưởng không chịu nổi cái nhìn vô cùng áp bức đó, nói với y tá bên cạnh câu gì đó.

Bác sỹ nam thấy mình không còn chuyện gì ở đây nữa, liền tự giác rời khỏi phòng siêu âm B.

Tâm trạng Úc Hàn Yên vốn đang thấp thòm, thấy Lăng Diệp như thế lòng cũng bình tĩnh lại. Cô buồn cười nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của Lăng Diệp, nói:

"Người ta là bác sỹ, chỉ đơn giản muốn kiểm tra cho em mà thôi."

"Bác sỹ thì sao!" Mặt Lăng Diệp khó chịu.

Úc Hàn Yên liếc mắt, bất đắc dĩ nói:

"Anh có thể đừng đem tính cảm thù của mình áp lên trên người người khác được không?"

"Anh hiểu rõ đàn ông hơn em." Sắc mặt Lăng Diệp vẫn khó coi như cũ, anh cố chấp nói.

"..."

Lăng Diệp cúi người hôn một cái lên bờ môi mềm mại của úc Hàn Yên, dùng giọng khêu gợi nói:

"Tiểu Yên, chúng ta đã thật lâu rồi chưa làm".

"Cốc cốc."

Một vị bác sỹ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi gõ gõ vào cửa rồi mở ra, hỏi:

“Tổng giám đốc, bây giờ tôi có thể vào được chưa?”

Lăng Diệp đứng dậy điềm nhiên như không, gật đầu một cái với bác sĩ.

Cửa phòng siêu âm B vừa đóng vào không lâu, Tề Ngôn đã xuất hiện bên ngoài cửa.

Viện trưởng nhìn thấy anh, không khỏi tươi cười chào hỏi:

“Cậu cũng tới rồi sao?”

Tề Ngôn gật đầu một cái thấp giọng nói:

“Tôi muốn biết tình hình của đứa bé.”

Viện trưởng thở dài một cái, cảm thán:

“Đứa bé kia thật sự quá ngoan cường, hy vọng nó có thể cười đi tới cuối cùng.”

Tề Ngôn gật đầu một cái, phụ họa:

“Nó ngoan cường đến đáng sợ.”

Thuốc chị dâu dung rất dễ làm cho phụ nữ sảy thai, nhưng đứa bé kia lại vẫn kiên trì bám trụ trong bụng chị dâu.

Chỉ một lát sau, Mạc Vũ toàn thân tây trang cùng với Thiên Nhất trên người là bộ đồ thoải mái đi tới, phía sau bọn họ còn có Dany với mái tóc vàng mắt xanh.

Tề Ngôn nhìn thấy Dany hơi sững người, nhưng sau đó lại như không có gì, di chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Mạc Vũ lắc đầu một cái, kéo Thiên Nhất ngồi xuống chiếc ghế bên ngoài phòng siêu âm.

Dany giống như không nhìn thấy Tề Ngôn, trực tiếp đi qua người anh, ngồi xuống bên cạnh Thiên Nhất.

Trong nhất thời, ngoài hành lang yên tĩnh đến nỗi ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động.

Hai mươi phút sau, cánh cửa phòng siêu âm B được người bên trong mở ra, Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên trên mặt vẫn treo nụ cười đi ra.

Mọi người vừa nhìn thấy phản ứng này của cô, liền biết được đứa bé không có việc gì.

Viện trưởng tiến lên, đối diện với bác sĩ nữ vừa kiểm tra cho Úc Hàn Yên hỏi:

“Không có bất kỳ vấn đề gì sao?”

Bác sĩ nữ đáp “Vâng” một tiếng, nghiêm túc nói:

“Từ kết quả kiểm tra siêu âm B, trước mắt thai nhi tất cả vẫn bình thường.”

Trong lòng Tề Ngôn chấn động đến tột đỉnh, thai nhi thế nhưng lại không có việc gì!

Quả nhiên là con của Diệp và chị dâu, dũng mãnh đến bất thường...

Viện trưởng gật đầu một cái, nhìn về Úc Hàn Yên nói:

“Kiểm tra siêu âm B chỉ là để loại trừ tình huống dị dạng của đứa trẻ thôi. Tiếp theo sẽ còn rất nhiều các loại kiểm tra, Tiểu Yên phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Úc Hàn Yên đặt tay lên trên bụng mình, nhìn xuống bụng với vẻ mặt đầy dịu dàng. Cô mỉm cười nói:

“Cháu tin nó sẽ không để cho cháu phải thất vọng.”

Mạc Vũ kéo Thiên Nhất đi tới trước mặt Lăng Diệp, nhìn Úc Hàn Yên đang ở trong lòng Lăng Diệp, cười nói:

“Chúc mừng phu nhân.”

Dany đứng dậy, đợi Úc Hàn Yên nhìn sang, cô cười cười với Úc Hàn Yên, nói bằng mắt với câu “Chúc mừng”, sau đó xoay người rời đi.

Chương 78: Tha thứ cho mẹ

"Tôi muốn có đơn thuốc chị dâu dùng mấy tháng nay." Tề Ngôn gõ cửa, đi vào phòng làm việc của bác sĩ điều trị chính cho Úc Hàn Yên, trực tiếp yêu cầu.

Bác sĩ ngẩng đầu lên, thấy người tới là anh em của tổng giám đốc liền lễ phép nói:

"Xin ngài đợi một chút."

Tề Ngôn gật đầu, đứng im lặng trước bàn làm việc của bác sĩ. Anh muốn nghiên cứu xem, có phải những vị thuốc kia kết hợp với nhau đã biến đổi thành vô hại, nên đưa bé trong bụng chị dâu mới không bị làm sao hay không.

Sau đó không lâu, bác sĩ in từ máy tính ra một xấp tài liệu đưa cho Tề Ngôn, nói:

"Đây là đơn thuốc phụ nhân tổng giám đốc đã dùng trong mấy tháng nay."

Tề Ngôn đưa tay nhận xấp tài liệu, nói "cảm ơn" với bác sĩ xong xoay người rời đi.

Đại khái bác sĩ cũng đã biết được Tề Ngôn lấy đơn thuốc để làm gì. Ông nghĩ tới kết quả kiểm tra siêu âm B buổi sáng, không khỏi cảm thán:

"Cái thai đó không bị sảy cũng không bị dị dạng, quả thật khiến cho người ta quá bất ngờ."

"Diệp, con của chúng ta khỏe mạnh!" Úc Hàn Yên uống một hớp canh, hưng phấn nói.

Đầu Lăng Diệp đầy vạch đen. Từ lúc ở phòng siêu âm B ra ngoài đến bây giờ, cô đã nói câu này không dưới mười lần rồi. Anh dịu dàng nhìn cô, khoe môi cong lên, dùng giọng trầm thấp khêu gợi nói:

"Ừ, con chúng ta khỏe mạnh."

Cặp mắt Úc Hàn Yên tỏa sáng như vì sao, cô nói mạnh mẽ:

"Em muốn xuất viện!"

Lăng Diệp đem một muống canh đến bên môi cô, đá quả bóng sang cho bác sĩ điều trị chính cho Úc Hàn Yên:

"Bác sĩ không hề nói em đã có thể xuất viện."

"Ông ấy cũng không nói em không thể xuất viện! Em mặc kệ, em muốn xuất viện." Úc Hàn Yên vừa nghiêng đầu né tránh vừa bĩu môi nói.

Khoe miệng Lăng Diệp giật giật. Hôm nào anh phải hỏi bác sĩ một chút, xem có phải người mang thai tính tình sẽ quay trở về tuổi thơ hay không. Anh lại đưa muống canh đến trước miệng Úc Hàn Yên lần nữa, dịu dàng nói:

"Trước tiên em phải uống xong canh đã."

Úc Hàn Yên không để ý tới anh, lại nghiêng nghiêng đầu né tránh lần nữa, đáp:

"Anh không cho em xuất viện, em sẽ không A!"

Lăng Diệp nhăn nhăn đôi mày xinh đẹp, thả cái muống vào lại trong chén, hai tay chống ở hai bên Úc Hàn Yên, nhìn cô đầy áp bức, nói xa xôi:

"Tiểu Yên, gan cũng lớn rồi à? Còn dám tuyệt thực để kháng nghị, hả?"

". . . ." Úc Hàn Yên rút cổ một cái, ánh mắt lảng tránh, trong nháy mắt khí thế của cô đã giảm xuống mấy phần. Từ lúc cô nằm viện đến giờ, Lăng Diệp đối với cô gần như là muốn gì được nấy, làm cho cô suýt nữa đã quên mất bản tính bạo chúa khát máu của anh.

Lăng Diệp đưa tay nâng cằm cô lên, nhẹ giọng hỏi:

"Muốn xuất viện rồi hả ?"

Úc Hàn Yên gật đầu hết sức khó khăn, lùi người về phía sau. Ánh mắt của anh quá mức xâm lược, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

"Vậy trước tiên phải để anh kiểm tra thật tốt cơ thể của em đã." Lúc Lăng Diệp nói hai chữ "thật tốt" đặc biệt nhấn mạnh, kết hợp với ánh mắt như lang như hổ của anh, kẻ ngốc cũng biết được anh định kiểm tra như thế nào.

Úc Hàn Yên cố gắng không để ý đến hormone nam phát ra từ trên người anh, cô cười khúc khích nói:

"Chuyện kiểm tra cơ thể thì giao cho bác sĩ đi, không cần anh phải phí tâm nha."

Hình như Lăng Diệp đã bị cô thuyết phục. Anh đứng dậy thu thập bàn ăn trên giường xong, cầm chiếc khăn ướt, ung dung thông thả lau tay, đột nhiên anh hỏi:

"Tiểu Yên, em có cảm thấy con của chúng ta rất kiên cường không?" (Hô hô, anh ý đang gài bẫy chị nè ^^ Cao thủ! Cao thủ!)

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, khen không tiếc lời:

"Rất kiên cường! Cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, nó cũng đều có thể bình yên vô sự ở trong bụng em"

Khỏe môi Lăng Diệp nâng lên thành một đường cong đẹp mắt. Rất nhanh anh đã đè Úc Hàn Yên ở phía dưới, hai bờ môi mỏng rà qua má cô chạy thẳng đến vành tai, dùng giọng khêu gợi thủ thi:

"Anh cũng cảm thấy như vậy, cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, nó cũng đều có thể bình yên vô sự ở trong bụng em"

Một hồi chuông cảnh báo vang dội trong lòng Úc Hàn Yên. Cô nhìn chằm chằm gương mặt dễ nghiêng của Lăng Diệp, dùng tay đẩy lồng ngực anh ra, nói:

"Tại sao anh lại dùng tư thế này để nói chuyện với em?"

Con người đen nhánh của Lăng Diệp sâu không thấy đáy. Anh ngoắc ngoắc khỏe môi, chia đầu lưỡi ướt át ẩm áp ra, liếm láp không ngừng vành tai Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên bất giác rên lên một tiếng, hai tay đang đẩy lồng ngực Lăng Diệp đã chuyển thành vòng chắc qua cổ anh, cơ thể không ngừng áp sát lại gần anh.

Lăng Diệp như phát hiện ra được một vùng đất mới, con người anh sáng đến kinh người. Anh dùng giọng khàn khàn mê người nói:

"Tiểu Yên, em đã trở nên thật hấp dẫn."

Gương mặt Úc Hàn Yên đỏ lừ như con tôm luộc. Cô ngượng ngùng quay mặt đi, không nhìn vào mắt Lăng Diệp.

Lăng Diệp lại bao phủ vành tai Úc Hàn Yên lần nữa, trong khi một tay cởi cúc áo cô ra.

Trên người Úc Hàn Yên chợt lạnh, giống như bị người ta dội nước lạnh, trong nháy mắt từ trong cõi đam mê bừng tỉnh lại. Cô đưa tay bắt được móng vuốt của Lăng Diệp, ngăn không cho anh tiếp tục làm chuyện xấu, trước ánh mắt khó hiểu của anh, cô cảnh cáo:

"Không được! Sẽ làm tổn thương đến đứa bé."

Lăng Diệp gia tăng sức lực, tiếp tục động tác trong tay mình. Anh nói bên môi Úc Hàn Yên:

"Con chúng ta rất kiên cường, cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, nó cũng đều có thể bình yên vô sự ở trong bụng em."

Anh nói xong, không đợi đối phương kịp phản ứng, liền lật người cô lại, để cô quỳ trên giường.

Úc Hàn Yên hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi mình. Cũng không được bao lâu, cô đã bị anh trêu chọc đến không chịu được, dưới bụng đã cảm giác như có một đốm lửa đang thiêu đốt, cô nói thầm trong lòng:

"Cục cưng, tha thứ cho mẹ một lần."

Lăng Diệp rất nhanh đã nhận được sự phối hợp cùng nhiệt tình của cô, kèm theo đó là một loạt tiếng kêu rên thỏa mãn. Xa cách ba tháng, anh lại được xâm nhập vào nơi ngày nhớ đêm mong của mình.

Một phòng kiểu diêm

"Tiểu Yên, biểu hiện vừa rồi của em khiến anh rất hài lòng." Lăng Diệp nằm nghiêng, ôm Úc Hàn Yên đang dựa lưng về phía mình, dùng giọng mê người nói.

"." Cô nhất định sẽ không thừa nhận tính dục của mình đã trở nên mạnh mẽ.

Môi Lăng Diệp cong lên đẹp mắt, tiếp tục nói:

"Giống như một tiểu yêu tinh nhiệt tình."

". . . ." Choáng nha! Không nói thì sẽ chết à!

Úc Hàn Yên nhớ tới mình vừa bị châm ngòi, đột nhiên cô xoay người lại đối mặt với Lăng Diệp, cười giống như con hồ ly:

"Anh rất hài lòng đúng không?"

Lăng Diệp nhìn ra sự tính toán trong mắt cô, dùng giọng trầm thấp hỏi:

"Ừ, em định để anh hài lòng hơn nữa sao?"

Úc Hàn Yên kiềm chế cơn kích động muốn đánh người của mình lại, dùng giọng trong trẻo, ngọt ngào nói:

"Vậy có phải em đã có thể xuất viện rồi không?"

"Điều này anh không chắc lắm, phải hỏi bác sĩ mới biết được." Lăng Diệp nghiêm túc nói.

Úc Hàn Yên không thể tin vào điều tai mình vừa nghe thấy, đôi mắt đẹp của cô tròn tròn lên. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Không phải anh đã kiểm tra cơ thể của em rồi sao? Hơn nữa, chính anh vừa mới nói, anh rất hài lòng!"

Lăng Diệp gật đầu một cái, cực kỳ vô tội nói:

"Anh vốn định nếu mình hài lòng sẽ để em xuất viện, nhưng em lại nói, chuyện kiểm tra cơ thể là của bác sĩ."

Anh dừng một lúc, tiếp tục nói:

"Cho nên, chuyện xuất viện phải hỏi bác sĩ mới được."

"!" Úc Hàn Yên giận đến không chịu được. Cô nhào đến ngực anh, đưa hàm răng trắng nõn ra, cắn một cái vào cổ, rồi tiếp đó vào bả vai anh.

Lăng Diệp cười đến yêu nghiệt, để mặc cho cô lưu lại dấu vết trên thân thể mình.

Con mèo nhỏ của anh đã rất lâu rồi chưa xù lông.

Úc Hàn Yên hung hăng để lại hai dấu răng trên người Lăng Diệp xong, hừ nhẹ một tiếng xoay người đưa lưng về phía anh.

Lăng Diệp hôn một cái lên vành tai đang để lộ ra giữa không khí của cô, dịu dàng nói:

"Anh sẽ trao đổi với bác sĩ."

Anh biết cô không muốn ở mãi nơi này, giống như trước kia lúc ở phòng y tế. Cô đã muốn xuất viện từ lâu rồi, chỉ vì không yên tâm về cái thai trong bụng nên mới không đề cập đến mà thôi. Hôm nay đã loại bỏ được trường hợp thai nhi bị dị dạng, cô an tâm hơn, đưa ra vấn đề "xuất viện" cũng là việc đã nằm trong dự liệu của anh.

Hai mắt Úc Hàn Yên sáng lên, cô xoay người nhìn khuôn mặt anh tuấn mê người của Lăng Diệp, hưng phấn hỏi:

"Thật?"

Lăng Diệp cười cười, nhẹ nhàng đáp:

"Ừ."

"Diệp, anh thật tốt! Trên thế giới này chỉ có anh là tốt nhất!" Úc Hàn Yên dùng sức hôn một cái lên môi Lăng Diệp, phấn khích nói.

Con người Lăng Diệp tồi đi, lại hóa thân thành loài lang sói kích động, nhưng anh nghĩ tới việc cô vừa mới khỏi bệnh liền ức chế dục vọng của mình lại.

Lăng Diệp đã ra tay tuyệt không thể trượt.

Sáng ngày hôm sau, Dany xách túi trái cây đứng trước cửa phòng bệnh của Úc Hàn Yên, cô còn chưa kịp ấn chuông cửa thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Úc Hàn Yên xuất hiện trước mắt cô, cười đến giống như một đóa hoa.

Cô thấy trên đầu đối phương đội mũ, mặc quần áo thoải mái thì cặp mắt hơi tròn lên, hỏi có chút khó tin:

"Hàn Yên, cô xuất viện?"

Úc Hàn Yên thấy Dany sùng sốt, áy náy nói:

"Quyết định đột ngột, không thể báo trước cho cô được."

Dany cười cười, nói:

"Không sao, không phải tôi cũng đã gặp cô sao?"

Lăng Diệp xách theo chiếc máy vi tính đi ra, anh đưa tay ôm chiếc eo chưa đủ một năm của Úc Hàn Yên, gật đầu với Dany một cái coi như chào hỏi.

Úc Hàn Yên đưa tay đỡ lấy chiếc túi Dany đang xách, mời:

"Buổi tối cùng ăn chúc mừng tôi xuất viện nha."

Lăng Diệp thấy vậy nhú nhú mày. Anh cầm lấy túi trái cây Úc Hàn Yên đang xách, chuyển qua tay đang cầm máy tính, tay phải vẫn đặt bên eo Úc Hàn Yên.

Dany suy nghĩ một lúc, lắc lắc đầu nói:

"Tôi không đi đâu."

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn Dany, lại hỏi một lần nữa:

"Rút cuộc cô và Tề Ngôn là thế nào hả?"

Dany cười cười, nhẹ nhàng đáp:

"Không có gì."

Chân mày Úc Hàn Yên nhíu chặt. Cô nói có chút tức giận:

"Cô cho tôi là kẻ ngốc sao?"

Cô thấy Dany không nói gì, lại hỏi tiếp:

"Hai người cũng chiến tranh lạnh một tháng rồi, có phải nên bắt tay giảng hòa rồi không?"

Dany quay mặt đi, thản nhiên nói:

"Tôi với anh ta là người xa lạ, chẳng có gì để giảng hòa cả."

Lăng Diệp đột nhiên lên tiếng:

"Tiểu Yên, không phải là em cần đi toilet trước sao? Buổi tối đã uống nhiều nước như vậy rồi."

Úc Hàn Yên vừa nghe Lăng Diệp nói thế, đúng là có chút buồn rồi. Cô nhìn nhà vệ sinh nữ phía trước không xa lắm, nói:

"Hai người chờ tôi ở đây nha."

"Đi đi, có chuyện gì gọi anh." Lăng Diệp nhìn cô, dịu dàng nói.

Dany cũng nhìn về phía Úc Hàn Yên mỉm cười gật đầu.

Sau khi Úc Hàn Yên rời đi, Lăng Diệp xoay người nhìn về phía Dany, đáy mắt một mảng lạnh lẽo. Anh lạnh lùng nói:

"Tôi mặc kệ cô và Ngôn đến tốt cùng là như thế nào, nhưng ở trước mặt Tiểu Yên, cô phải giả vờ cho tôi. Câu cô vừa nói lúc trước, đừng để Tiểu Yên nghe được lần thứ hai."

Anh nói không nề nang:

"Nếu bởi vì chuyện của hai người mà khiến cô ấy phải sầu muộn trong lòng thì cũng đừng trách tôi không khách khí."

Dany rung động trước tình yêu của đối phương. Anh muốn tạo cho Úc Hàn Yên một môi trường sống vô ưu vô lo.

Cô gật đầu một cái, lên tiếng:

"Tôi biết rồi."

Lăng Diệp thu hồi tầm mắt vô cùng áp bức của mình lại, đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Úc Hàn Yên vừa đi ra đã nhìn thấy Lăng Diệp đứng cách mình chưa tới hai mét. Cô cười cười kéo cái tay đang không cảm gì của anh, hỏi giống như không hỏi:

"Anh sợ em té xuống?"

Từ trong cổ họng Lăng Diệp phát ra một tiếng:

"Ừ".

Úc Hàn Yên liếc mắt, tức giận nói:

"Anh té xuống thì có!"

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khoe môi, miễn tranh luận cùng cô.

"Dany, cô thật không tới sao? Bữa tối Diệp tự mình xuống bếp đó." Úc Hàn Yên lại lên tiếng mời lần nữa.

Lăng Diệp nhủ mày, bữa ăn tối của cô đúng là anh tự xuống bếp không sai, nhưng cũng không có nghĩa là những người khác cũng được như thế nha.

"Tổng giám đốc Lăng trở tài nấu nướng, đương nhiên tôi cũng muốn ném thử rồi." Dany cười nói.

Cô dừng một lúc, nhủ mày hỏi:

"Địa điểm ở đâu?"

Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Diệp, trong mắt tràn đầy ý hỏi.

Dany thấy vậy vỗ trán vô lực. Tình cảm của cô, không biết sẽ đi về đâu đây.

Lăng Diệp nhìn về phía Dany, nhàn nhạt nói:

"Chỗ cô ở lần trước. Đến lúc đó sẽ có người đón cô."

Khóe miệng Dany giật giật, buồn bực nói:

"Không phải tôi sẽ lại bị bịt mắt đó chứ?"

Cô căn bản không biết chỗ kia ở đâu. Lúc đi vào thì ở trong tình trạng hôn mê, còn lúc đi ra lại bị che mắt.

Chỉ có điều dựa theo tình huống như vậy mà nói, nơi đó hẳn là một căn cứ điểm rất quan trọng của một tổ chức hắc bang đi.

Úc Hàn Yên trừng mắt lên nhìn, lặp lại:

"Bịt mắt?"

Lăng Diệp gật đầu, giải thích:

"Đây là quy định."

Anh nhìn về phía Dany, nhàn nhạt nói:

"Cô không muốn bịt mắt cũng được, vậy trở thành người phụ nữ của Ngôn đi."

Dany mím môi, nói:

"Vậy tôi thà bị che mắt còn hơn. Mắt bị một miếng vải đen che kín chỉ là chuyện một lúc, còn trở thành người phụ nữ của anh ta thì là chuyện cả một đời, tôi chưa có ngu như vậy."

Không biết có phải là do ảo giá hay không mà Úc Hàn Yên cảm giá thái độ của Dany đối với Tề Ngôn đã không còn giống như trước.

Ra tới bãi đậu xe, Úc Hàn Yên vẫy tay từ biệt Dany, sau đó bị Lăng Diệp dẫn tới trước một chiếc xe thể thao màu đen. Rõ ràng trong bãi đậu xe, xe cô chen lấn muốn chết, nhưng lại không có một chiếc xe nào dám đậu gần xe của Lăng Diệp.

Cô chỉ vào chiếc xe, nhìn Lăng Diệp không dám tin hỏi:

“Anh đã tiết lộ thân phận của mình ra ngoài?”

Lăng Diệp không để ý “Ừ” một tiếng. Anh mở cửa chỗ ghế phụ để Úc Hàn Yên ngồi vào trong, thắt dây an toàn lại cho cô.

“Tại sao?” Úc Hàn Yên quay đầu nhìn Lăng Diệp đã ngồi vào chỗ tay lái, chậm rãi hỏi.

Lăng Diệp khởi động xe, đáp:

“Ông nội không còn nữa, cũng chẳng cần thiết phải giấu diếm.”

Úc Hàn Yên nhú nhú mày, rõ ràng không tin lời anh nói lắm.

“Vậy cũng đâu cần thiết phải cố tình tiết lộ ra?”

Lăng Diệp cũng không dấu diếm, giải thích:

“Bởi vì nó là xe có tốc độ nhanh nhất trong ga-ra của anh.”

Úc Hàn Yên nhìn chằm chằm Lăng Diệp một hồi, đau lòng nói:

“Diệp, em sẽ không để anh phải lo lắng nữa.”

Lăng Diệp thò người sang đặt một nụ hôn lên trán Úc Hàn Yên nhỏ giọng nói:

“Được.”

Anh ngồi thẳng người lại, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, phóng x era ngoài. Lần này lái xe so với những lần trước hình như anh đã lái cẩn thận hơn hẳn.

Lúc Tề Ngôn kéo lê thân thể mệt mỏi từ phòng máy móc đi ra, vừa đúng lúc đối mặt với Lăng Diệp và Úc Hàn Yên. Anh sửng sốt một lúc, hơi kinh ngạc hỏi:

“Chị dâu xuất viện? Hình như đâu có nhanh như vậy đã khỏi rồi.”

Mặt Úc Hàn Yên không biến sắc, nói:

“Không khí nơi đó không tốt, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của cục cưng.”

“...” Khéo miệng Lăng Diệp giật giật. Rõ ràng là cô không muốn ở lại nơi đó, giờ lại vịn vào đứa bé.

Tề Ngôn gật đầu một cái chậm rãi nói:

“Trở về cũng tốt, dù sao có tôi trông nom cũng chẳng xảy ra chuyện gì được.”

Úc Hàn Yên nhìn bộ dáng cùng khuôn mặt tiêu tụy của Tề Ngôn, không khỏi quan tâm hỏi:

“Tôi hôm qua anh lại thức suốt đêm trong phòng máy móc?”

Tề Ngôn đưa tay lên day day huyệt thái dương, đáp:

“Ừm, không chú ý thời gian, không ngờ đã đến sáng.”

Lăng Diệp nhú mày, dung giọng trầm thấp hỏi:

“Điều gì đã khiến cậu phải chuyên chú như vậy?”

Tề Ngôn buồn tay xuống, thấp giọng nói:

“Thuốc của chị dâu dung mấy tháng nay.”

“Có vấn đề gì không?” Lăng Diệp vừa nghe xong, có chút căng thẳng hỏi.

Tề Ngôn lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói:

“Không có vấn đề gì. Tôi chỉ tò mò là, tại sao thai nhi ở trong bụng chị dâu chịu ảnh hưởng bởi một lượng thuốc vô cùng lớn như vậy, mà lại không bị sảy thai hay dị dạng.”

“Anh không cần nghiên cứu đâu.” Úc Hàn Yên nói xa xôi.

“Tại sao? Chẳng lẽ chị dâu biết nguyên nhân?” Tề Ngôn nhú nhú mày, hỏi.

Úc Hàn Yên cười có chút thần bí, đáp:

“Đương nhiên tôi biết nguyên nhân.”

Ngay tức khắc, ánh mắt Tề Ngôn đã lóe sáng. Anh nhìn Úc Hàn Yên bằng ánh mắt lấp lánh, rất muốn biết, hỏi:

“Nguyên nhân là gì?”

Lăng Diệp nhú mày, Tiểu Yên biết nguyên nhân? Các bác sĩ đều nói không rõ lắm, nhưng Tiểu Yên lại biết?

Úc Hàn Yên ra vẻ nói:

“Bởi vì nó là con của tôi và Diệp.”

“...” Tề Ngôn nhìn Úc Hàn Yên không biết nói gì, đột nhiên thấy bao tử hơi đau.

Khỏe môi Lăng Diệp không tự chủ được nâng lên, nguyên nhân này nói rất hay.

Anh nhìn về phía Tề Ngôn, nhàn nhạt nói:

“Cậu đi ngủ đi, chuyện trong bang tôi sẽ xử lý.”

Tề Ngôn gật đầu một cái, đi về phía phòng ngủ của mình.

Úc Hàn Yên nhìn theo bóng lưng của Tề Ngôn, nói:

“Buổi tối dậy ăn cơm Diệp tự tay làm nha. Bỏ qua lần này không có cơ hội nữa đâu.”

Tề Ngôn dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lăng Diệp, vẻ mặt không dám tin.

Trước vẻ mặt mong đợi của Úc Hàn Yên, Lăng Diệp từ từ gật đầu một cái.

Tề Ngôn nói câu “Nhất định sẽ dậy” rất kiên quyết xong, đi về phía phòng ngủ của mình.

Lăng Diệp vừa ôm Úc Hàn Yên đi về phía phòng ngủ, vừa dùng giọng vô cùng nguy hiểm nói:

“Tiểu Yên, em vì muốn tạo cơ hội giảng hòa cho Dany và Ngôn, đúng là không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào nha, ngay cả anh cũng dám lợi dụng, hà?”

Úc Hàn Yên nhớ tới kết quả ngày hôm qua của mình khi anh dùng loại giọng này, thái độ lập tức trở nên vô cùng tốt, nói:

“Em sai rồi.”

Lăng Diệp ôm cô đi đến bên giường, dùng đôi mắt màu xanh lục khóa lại giọng nói của cô, ung dung cởi cúc áo sơ mi của mình ra, nói:

“Đã muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tôi gả cho cậu

Trong phòng bếp đầy đủ tiện nghi, một người đàn ông anh tuấn đang làm bữa tối. Mỗi một động tác của anh trông đến vui tai vui mắt, thu hút tầm mắt của người khác. Nếu nói có gì đó không ăn khớp với phòng bếp sa hoa thì phải nói đến tiếng lật mở sách nấu ăn liên tục.

Người đàn ông làm bữa tối xong, tháo chiếc tạp dề xuống, mở đôi chân thon dài đi ra khỏi phòng bếp.

Anh vừa rời đi, ngay lập tức có một đám đàn ông mặc tây trang thân hình cao lớn ủa vào phòng bếp, bọn họ giống như thành kính bưng các đĩa đồ ăn trên mâm lên, mang ra khỏi phòng bếp.

"Ừm. . . ." Trong giấc mộng Úc Hàn Yên bất giác phát ra tiếng rên mê người, hai tay vô thức quăng lên trên cổ người nào đó.

Trong mắt Lăng Diệp thoáng qua một nụ cười, đối với hành động vô ý thức của cô, anh đặc biệt hài lòng.

Anh kéo khoảng cách giữa hai người ra, nhìn khuôn mặt gần kề của Úc Hàn Yên trước mặt, dùng giọng trầm thấp khêu gọi nói:

"Tiểu Yên, phải rời giường thôi."

Im lặng.

Lăng Diệp nhú mày, lại hôn lên môi Úc Hàn Yên lần nữa, khác hẳn với lần trước, mãnh liệt mà phóng đảng.

Úc Hàn Yên có cảm giác đường khí trong cơ thể đã bị hút cạn kiệt, gần như không thể hít thở nổi khiến hai mắt cô choàng mở ra.

Lăng Diệp thấy vậy, lại kéo khoảng cách giữa hai người ra lần nữa, dùng giọng mang theo chút lửa dục nói:

"Tiểu Yên, bữa tối ăn được rồi."

Úc Hàn Yên nhìn anh như kẻ địch, nói:

"Anh trước tiên xuống khỏi người em đã."

"." Khóe miệng Lăng Diệp hơi giật giật, hết sức phối hợp xuống khỏi người cô, đứng ở bên cạnh giường.

Không phải là anh không thể khống chế ngay được mình mà sẽ lại ăn sạch sành sanh cô nha, có cần sợ anh đến như vậy không?

"Anh quay người ra chỗ khác." Úc Hàn Yên ngồi dậy, chiếc chăn tơ tằm từ từ tuột xuống, để lộ ra những dấu hôn bầm tím chằng chịt trên cơ thể cô. Cô lập tức đưa tay kéo chăn lên, nói với Lăng Diệp.

Lăng Diệp vẫn không nhúc nhích, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt vô cùng xâm lược.

Úc Hàn Yên nhìn anh mấy giây, bất chợt tung chăn ra, đưa lưng về phía anh, vội vã mặc nội y vào.

Lăng Diệp dán chặt mắt vào lưng cô, không tự chủ được cúi người đặt xuống đó một nụ hôn.

Úc Hàn Yên vẫn cài quay áo lót, chẳng thèm để ý, cô nhảy vọt sang một bên, đôi mắt to trong veo như nước nhìn chăm chăm tên đầu sỏ gây chuyện, hơi nâng cao âm lượng nói:

"Anh còn động tay động chân với em nữa thì tối nay anh phải ngủ trong thư phòng!"

Lăng Diệp cười cực kỳ yêu nghiệt, dùng giọng trầm thấp khêu gọi nói:

"Tiểu Yên, em cũng không hề động chân động tay với em nha."

Anh dùng ngón trỏ thon dài chỉ vào môi của mình, nhấn mạnh:

"Anh động là cái này."

Úc Hàn Yên chán phải lý luận với anh, dù sao cô cũng chẳng nói lại được anh. Cô lại đưa lưng về phía Lăng Diệp lần nữa, tiếp tục mặc quần của mình.

Lăng Diệp hít sâu hai cái, áp chế lửa dục trong cơ thể xuống, từ từ đi đến trước người Úc Hàn Yên đã mặc quần áo từ tề xong, dùng giọng mang theo chút ản nhĩn nói:

"Anh bế em xuống."

Lúc Mạc Vũ biết tối nay Lăng Diệp xuống bếp, anh lập tức ném luôn tờ hóa đơn vài tỷ đô đi, trước ánh mắt chết lặng của đối tác, sai bước rời khỏi nơi đàm phán.

Tiền không có có thể kiếm, tài nấu nướng của Diệp cũng không phải dễ mà được ném, huống hồ số tiền tồn thất cũng không phải là của anh.

"Thiên Nhất, xuống đi, giờ chúng ta đi về." Anh vừa đi, vừa nói vào điện thoại.

Thật ra thì anh cũng chẳng muốn tách khỏi Thiên Nhất một chút nào, nhưng anh rất không thích những tầm mắt đổ dồn về phía Thiên Nhất.

Thiên Nhẫn vẫn còn đang viết chương trình phần mềm trong phòng giám đốc hơi sừng sốt, hần hơi chần chừ hỏi:

"Bây giờ? Không phải anh bảo hôm nay sẽ về muộn sao?"

"Ừ, tối nay Diệp xuống bếp." Mạc Vũ ngồi vào xe của mình, một tay thắt dây an toàn, một tay cầm điện thoại di động nói.

Thiên Nhất đã hiểu! Hắn có thể tưởng tượng ra nét mặt Mạc Vũ bây giờ, nhất định là hai mắt đang tỏa sáng, khóe miệng hắn bắt đầu cong lên.

Nhưng mà, tổng giám đốc xuống bếp.

Thiên Nhất nhớ lại dáng vẻ tổng giám đốc nấu cháo trong phòng bệnh VIP, trong lòng cũng không khỏi có chút mong đợi bữa ăn tối nay.

Mặc dù chất xám của Tề Ngôn đã bị tiêu hao rất nghiêm trọng, nhưng anh vẫn tỉnh dậy trước bữa tối. Anh mặc bộ đồ màu xám thoải mái, đi xuống dưới tầng.

Anh vừa xuống đến tầng một liền nghe thấy tiếng chuông cửa, cái tên Vũ kia lại không mang chìa khóa? Anh nhú nhú mày đi tới cửa, cũng chẳng thèm nhìn hình ảnh hiển thị trên màn hình theo dõi, liền mở cửa ra. Nhìn thấy người đứng ở bên ngoài, đột nhiên giật nảy mình – một cảm giác đã cách cả một thế hệ.

Dany thấy Tề Ngôn cũng hơi sững người, sau đó cười cười xã giao giống như đối với người mới gặp lần đầu tiên:

"Hàn Yên mời tôi tới ăn tối."

Tề Ngôn gật đầu một cái, muốn nói gì đó nhưng lại vẫn im lặng, chỉ hơi nghiêng nghiêng người nhường chỗ để cô đi vào.

Nhưng khi Dany lướt qua người anh như không có chuyện gì, anh liền nhanh chóng đóng cửa lại, để cô lên sau cửa, con mắt sâu như biển cả nhìn chằm chằm cô.

Trong mắt Dany thoáng qua vẻ bối rối, cô cố giả vờ trấn tĩnh lại nói:

"Tề Tiên Sinh, thứ lỗi cho tôi không thể giải thích được, tại sao ngài lại có hành động khiếm nhã như vậy."

Tề Ngôn thấy thái độ lạnh lùng của cô, trong lòng giống như bị ong độc châm đốt, trong nháy mắt nỗi đau đã lan tràn ra toàn thân.

Anh muốn xé rách cái mặt nạ lạnh lùng này của cô, và trên thực tế anh cũng đã làm như vậy.

Dany không dám tin nhìn gương mặt phóng đại của anh trước mặt, đây coi là gì hả? Vừa cười nhạo cô không hấp dẫn, lại một lần hai lượt hôn cô.

Tề Ngôn thừa dịp cô sững người, dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, mạnh mẽ xâm chiếm vào khu vực riêng tư của cô.

Dị vật có chút lạnh xông vào trong miệng, ngay lập tức Dany đã phản ứng kịp, cô tức giận một trận, lúc này thật muốn cắt đứt luôn đầu lưỡi đối phương.

Tề Ngôn giống như biết được cô sẽ cắn đầu lưỡi mình, liền thu hồi nó về trong miệng. Anh dùng con ngươi sâu thẳm như đại dương, nghiêm túc nhìn vào mắt Dany, nói ra câu nói đầu tiên từ lúc hai người chiến tranh lạnh:

"Thật xin lỗi."

Trong mắt Dany thoáng qua tia kinh ngạc, chỉ có điều rất nhanh cô đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh. Cô đưa tay phải đang không cầm đồ của mình lên chùi chùi môi, cười lạnh một tiếng giễu cợt:

"Thật xin lỗi về cái gì? Chuyện anh có lỗi với tôi nhiều lắm, anh muốn xin lỗi về chuyện nào?"

"Tất cả." Tề Ngôn dùng giọng trầm thấp nói.

Anh dùng một lúc, lại bổ sung:

"Từ chuyện em chưa cho phép tôi đã khiếm nhã hôn em."

Sắc mặt Dany rất khó coi, cô nhìn Tề Ngôn, trong mắt là một mảng lạnh lẽo:

"Tề Tiên Sinh, hormone nam tính trong anh đã tiết ra quá nhiều, không có chỗ phát tiết sao? Với điều kiện của anh, hẳn là sẽ có rất nhiều phụ nữ ồ ạt đến, vậy là anh sợ không có đủ tiền nuôi họ? Nếu là như thế, tôi có thể suy tính cho anh vay tiền."

"Tôi"

Tề Ngôn đang nói liền im bặt, anh buông Dany ra không chút lưu luyến, xoay người đi về phía sofa trong phòng khách.

Chân mày Dany nhíu chặt lại không thể giải thích nổi, nhưng mà rất nhanh sau đó cô đã biết được nguyên nhân vì sao anh lại như vậy.

Có người trở về....

Mạc Vũ mở cửa, nhìn thấy Dany đứng trước mặt, theo phản xạ tự nhiên tìm kiếm bóng dáng Tề Ngôn. Anh thấy đối phương đang ngồi thu lu trên ghế sofa liền thu hồi tầm mắt, nhìn Dany cười cười nói:

"Cô đến rồi sao?"

Lúc này Úc Hàn Yên đang được Lăng Diệp bế xuống như bế công chúa cũng đã phát hiện ra sự hiện diện của Dany. Cô liếc mắt nhìn về phía Tề Ngôn trên ghế sofa, lại nhìn về phía Dany, dùng giọng trong trẻo nói:

"Mau tới a, đứng ở đó làm gì."

Dany cười cười, xách túi đồ đi về phía sofa cách xa chỗ Tề Ngôn nhất.

Thiên Nhất nhìn về phía Lăng Diệp và Úc Hàn Yên, cung kính chào:

"Chào tổng giám đốc, chào phu nhân."

Mạc Vũ nghe thấy cách xưng hô của hắn, có một cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc. Mặc dù anh đã sửa cho hắn cả một trăm lần rồi, nhưng lần thứ một trăm lẻ một hắn vẫn cứ xưng hô như vậy.

Lăng Diệp nhàn nhạt gật đầu, Úc Hàn Yên nhìn về phía Thiên Nhất cười nở rộ.

Úc Hàn Yên đang được Lăng Diệp bế xuống lầu, liền nhỏ giọng nói:

"Thả em xuống đi."

Cô vẫn chưa quen có hành động quá thân mật với Lăng Diệp ở trước mặt mọi người.

Lăng Diệp nhún mày, hỏi sâu xa:

"Em chắc chắn chứ?"

Úc Hàn Yên nghiêm túc gật đầu một cái, từ giữa cổ họng phát ra tiếng "Ừ."

Lăng Diệp cũng không nói gì, từ từ buông cô ra khỏi ngực mình.

Úc Hàn Yên vừa thoát khỏi lồng ngực Lăng Diệp, thiếu chút nữa đã vấp ngã.

Lăng Diệp nhanh tay nhanh mắt ôm cô vào lòng.

"Hàn Yên, cô không sao chứ?" Đúng lúc Dany cũng nhìn thấy màn này, không khỏi quan tâm hỏi.

Mặt Úc hàn Yên đỏ bừng lên, cô ngẩng đầu hung hăng trừng mắt với tên đầu sỏ làm cho chân mình bị mềm nhũn, rồi nhìn về phía Dany nói:

"Không sao cả."

Mạc Vũ thân kinh bách chiến (từng trải, nếm đủ mọi chuyện) cũng hiểu rõ ràng tại sao cô lại như vậy. Anh dắt Thiên Nhất ngồi xuống ghế sofa, nói không sợ chết.

"Diệp, chị dâu là người có bầu, thế nhưng cậu vẫn xuống tay được."

Lời anh vừa dứt, tất cả mọi người đều hiểu được là chuyện gì đã xảy ra.

Úc Hàn Yên hận không tìm được một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên đi về phía phòng ăn, hỏi ngược lại:

"Tại sao không được xuống tay?"

"....." Nói ít đi một câu sẽ chết sao? Úc Hàn Yên bất chợt lừ mắt, nếu anh im lặng thì cái đề tài này có khả năng sẽ duy trì được không lâu.

Mặt Dany cũng không khỏi hơi nóng lên, người này.....

Mạc Vũ bị lời nói của Lăng Diệp làm cho ghen lại, trước đây sao mình không hề phát hiện ra bản chất cảm thù của Diệp?

Tầm mắt Tề Ngôn đang đặt toàn lực chú ý trên người Dany liền chuyển hướng ra ngoài. Anh đứng dậy vừa đi về phía phòng ăn vừa nghiêm túc nói:

"Diệp, tuy rằng bây giờ cuốn rốn đã vững vàng, nhưng cũng không nên buông thả chuyện tình dục."

"....." Anh còn có thể nói thẳng tuột hơn một chút không? Úc Hàn Yên lừ mắt lần nữa im lặng triệt để rồi.

Lăng Diệp nhíu mày, nghiêm túc nói:

"Nếu nó yếu ớt như vậy, cũng không xứng làm con của Lăng Diệp tôi."

Khóe miệng Tề Ngôn giật giật, không nói gì thêm nữa.

Mạc Vũ: "....."

Thiên Nhất: "....."

Dany: "....."

Úc Hàn Yên: "!"

"Diệp, đừng nói với tôi tất cả những thứ này đều là từ một tay cậu làm đó!" Giọng nói không thể tin được của Mạc Vũ đột ngột vang lên.

Mọi người nghe thấy thế đều nhìn về phía bàn ăn, chỉ thấy trên bàn ăn đang đặt đủ loại món ăn có thể so sánh với đồ ăn của khách sạn năm sao.

Lăng Diệp thần nhiên đáp "Ừ" một tiếng, ôm Úc Hàn Yên ngồi xuống bên đầu chiếc bàn dài.

Ngoại trừ Úc Hàn Yên ra, tất cả những người khác đều kinh hãi không thôi, nhao nhao ngồi xuống, vội vàng ném thũa.

Mạc Vũ vừa ăn được một miếng xong, hai mắt phát điện nhìn Lăng Diệp nói:

"Diệp, hay là tôi gả cho cậu nha!"

"Phốc!"

Canh trong miệng Úc Hàn Yên cùng rượu đỏ trong miệng Thiên Nhất cùng phun ra ngoài.

Thiên Nhất bối rối cầm khăn ăn lên lau miệng mình, nói với về áy náy:

"Xin lỗi."

Dany và Tề Ngôn giống như đã quen, sau khi hơi sững người, lại tiếp tục ăn.

Lăng Diệp rất bình tĩnh cầm khăn ăn lên lau nhẹ sạch miệng cho Úc Hàn Yên, thần nhiên nói:

"Tôi thấy cậu đã gai mắt."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Dưỡng thai như thế (1)

"Hàn Yên, tôi quyết định sau này sẽ không bao giờ ăn đồ ăn chồng cô làm nữa!" Dany dựa lưng vào ghế sofa, một tay vuốt cái bụng đang phình to của mình thề thốt.

Úc Hàn Yên ngồi trên đùi Lăng Diệp, lười biếng dựa vào lồng ngực to lớn của anh, tò mò hỏi:

"Tại sao? Không phải cô rất thích ăn sao?"

Lúc này, Tề Ngôn đặt một ly trà đang bốc khói nghi ngút xuống trước mặt Dany, sau đó trở về vị trí cũ ngồi xuống, từ đầu đến cuối vẫn không nói gì.

Trong mắt Úc Hàn Yên thoáng qua tia sáng, đây là đang lấy lòng?

Mạc Vũ dựa lưng vào ghế sofa, một tay ôm chiếc eo ếch của Thiên Nhất, anh tỏ ra bất mãn, nhíu mày nhìn Tề Ngôn đang dùng trà, nói:

"Sao không có ly của tôi?"

Tề Ngôn nhìn Mạc Vũ, nhẹ giọng hỏi:

"Cậu không có tay sao?"

"" Chẳng lẽ Dany không có tay? Mạc Vũ cọ cọ đầu vào cổ Thiên Nhất, đúng lúc thấy hân hỉ ly trà lên, liền đưa tay phủ lên trên bàn tay đang cầm ly trà của hắn, điều chỉnh lại phương hướng của ly trà, đưa vào bên môi mình uống một ngụm, lẩm bẩm:

"Vẫn là em tốt."

"" Thiên Nhất bắt giác trợn trừng mắt lên, mình đâu có định cho anh ta uống chứ hả.

Dany liếc nhìn ly trà trước mắt một cái, thu hồi tầm mắt lên tiếng:

"Thích nên kết quả là ăn quá no."

Cô nói vô cùng ảo não:

"Ăn một bữa như thế, tôi sẽ phải mất một tháng để giảm cân."

Úc Hàn Yên liếc cô, tức giận nói:

"Bữa nào tôi cũng ăn nhiều như thế, sao không thấy béo lên?"

"Béo." Lăng Diệp đang ôm Úc Hàn Yên, bất thành linh buông ra một câu.

Mọi người có mặt khóe miệng đều cong lên, nhìn Lăng Diệp và Úc Hàn Yên xem kịch vui.

Úc Hàn Yên ngẩng đầu, hai mắt tức giận nhìn người kia, giống như đang nói:

"Cho dù có béo thật anh cũng không thể phá vỡ kế hoạch của em nha!"

Lăng Diệp rất đương nhiên mà cho rằng đây chính là ánh mắt gạ hôn, vì vậy anh cúi đầu không chút do dự, làm thỏa mãn nguyện vọng của người kia.

"" Úc Hàn Yên tức giận nhìn chằm chằm Lăng Diệp, giống như một con mèo nhỏ xù lông.

"Khụ khụ, hai người các người có thể đề ý xung quanh một chút được không?" Khóe miệng Mạc Vũ không tự chủ được kéo ra, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Lăng Diệp kết thúc nụ hôn, ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Vũ, đôi môi mỏng khẽ mở, khạc ra hai chữ:

"Không thể."

"" Bốn người nhón nhác.

Hôm nay rút cuộc Úc Hàn Yên cũng biết cái gì gọi là "Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ" rồi. Cô vui đầu lên bả vai Lăng Diệp, cắn răng nghiền lợi thấp giọng nói:

"Anh để em gặp người khác như thế nào đây!"

Trong lúc lơ đãng Dany liếc thấy thời gian hiển thị trên chiếc tivi tinh thể lỏng 54 inch phía trước, cô nói:

"Tôi phải về rồi."

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn về phía Dany, hỏi:

"Sớm như vậy?"

Dany đứng dậy, vừa cầm chiếc túi của mình vừa nói:

"Về còn có chút việc."

Cô nhìn chiếc túi mình vừa cầm lên, lấy đồ vật ở bên trong ra đặt lên trên bàn – một quyển sách dày cộp cùng mấy chiếc đĩa cd, giới thiệu:

"Đây là quyển sách dưỡng thai quyền uy nhất trong nước, còn những chiếc cd này là âm nhạc bác sĩ chuyên ngành khuyên nghe để dưỡng thai."

"Ừ, cô không nhắc đến việc này tôi quên mất." Úc Hàn Yên đưa tay cầm lấy quyển sách, tùy ý lật.

Lăng Diệp nhìn về phía Tề Ngôn đang bòn chôn, rục rịch, nói:

"Ngôn, cậu đưa cô ấy về."

Lúc này Dany muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến những lời buổi sáng Lăng Diệp nói với mình, lại im lặng.

"Đi thôi." Tề Ngôn đứng dậy đến bên quây cầm chìa khóa lên, nhìn Dany nói.

Dany khẽ gật đầu một cái, cười phất tay với Úc Hàn Yên sau đó rời đi.

Mạc Vũ rất thức thời kéo Thiên Nhất lên lầu, để lại không gian riêng cho hai người không đứng đắn kia.

Úc Hàn Yên cầm bừa một chiếc đĩa cd ở trên bàn, xoay người nói với Lăng Diệp:

"Bật cho em nghe."

Lăng Diệp cau mày, con của anh không cần có quá nhiều tế bào nghệ thuật, chỉ có điều anh vẫn không nói gì. Anh đặt Úc Hàn Yên ngồi xuống ghế sofa, nhận lấy chiếc đĩa cd trong tay cô, đi về phía tủ tivi.

Rất nhanh, âm thanh trong ti vi đã biến mất, thay vào đó là tiếng nhạc du dương.

Úc Hàn Yên vui người vào lòng Lăng Diệp, chậm rãi lật sách.

Chưa đến ba mươi phút, động tác trong tay cô đã ngưng lại.

Lăng Diệp cúi đầu kiểm tra, chỉ thấy hai mắt cô đã khép chặt.

Anh thở dài một cái, hi vọng cô sẽ không nghe thứ âm nhạc này nữa.

Sáng ngày hôm sau, Úc Hàn Yên tỉnh dậy phát hiện ra mình đang nằm trên giường, cô không khỏi mắng thầm một trận trong bụng những bài hát ru con tối hôm qua.

"Đã tỉnh rồi hả?" Lăng Diệp đang dựa người vào đầu giường, trong tay rõ ràng là quyển sách dưỡng thai tối hôm qua Dany đã đưa.

Con người Úc Hàn Yên phát sáng, cô chui vào lòng Lăng Diệp, tựa đầu lên vai anh, cùng anh đọc sách, đồng thời nói có chút mừng rỡ:

"Em tưởng là anh không coi trọng nó."

Quả thật, dựa vào những biểu hiện cùng lời nói của Lăng Diệp, thật sự anh chưa bao giờ nói coi trọng đứa bé này.

Lăng Diệp thành thật gật đầu một cái, giọng nói trầm thấp từ trên đầu cô truyền xuống, lọt vào tai cô:

"Trong lòng anh, nó không bằng được 1% em. Anh sẽ để ý đến nó, đơn giản vì nó là con của em."

Úc Hàn Yên đưa tay đẩy quyển sách trong tay anh ra, nằm ở trên người anh, hai tay vòng qua cổ anh, nhấn mạnh:

"Diệp, nó là con của chúng ta."

Lăng Diệp đặt quyển sách lên chiếc tủ đầu giường, hai tay vòng qua eo cô, hôn một cái lên môi cô, nói thản nhiên:

"Anh biết."

"Anh ném mấy chiếc đĩa cd kia đi rồi." Anh đột nhiên nói.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, cho dù anh không ném đi thì cô cũng sẽ ném. Đường như cô cảm thấy nằm sắp rất mỏi người, cô dứt khoát giạng chân ra nằm trên người Lăng Diệp, nói với anh:

"Trải qua sự kiện âm nhạc tối hôm qua, em muốn dưỡng thai theo ý của mình."

Con mắt Lăng Diệp tối lại, hai tay đặt trên eo Úc Hàn Yên nhẹ nhàng vuốt ve, dùng giọng có chút chịu đựng nói:

"Được."

Úc Hàn Yên chớp chớp mắt, sùng sốt hỏi:

"Anh không hỏi ý của em là như thế nào sao?"

Lăng Diệp hỏi hết sức phối hợp:

"Ừ, em định như thế nào?"

Úc Hàn Yên cười cười, chậm rãi nói:

"Em sẽ coi nó như sát thủ để bồi dưỡng."

Đây là việc cô đã làm mấy chục năm, cũng là sở trường của cô.

Lăng Diệp đáp không chút chậm trễ:

"Ừ."

"Còn anh phải coi nó như thương nhân để bồi dưỡng, thỉnh thoảng phải nói chút chuyện kinh doanh với nó." Úc Hàn Yên lại bổ sung.

Lăng Diệp nhìn cô một hồi lâu, nói:

"Anh sẽ dẫn em đến những cuộc gặp gỡ kinh doanh nhiều hơn là được."

Thật ra Úc Hàn Yên cũng cảm thấy cô nói ra yêu cầu này chắc chắn người kia sẽ không đồng ý. Muốn anh giảng giải vấn đề với cái bụng của mình, đó là chuyện không có khả năng.

"Nhưng mà, có một việc anh có thể dạy nó." Lăng Diệp đưa đôi môi tiến tới bên tai Úc Hàn Yên, dùng giọng khàn khàn mê người nói.

Mặc dù trong lòng Úc Hàn Yên đã vang lên một hồi chuông báo động, nhưng cô vẫn không kìm nổi lòng hiếu kỳ, hỏi:

"Việc gì?"

Lăng Diệp khẽ cắn chặt vành tai tinh xảo, xinh xắn của cô, đôi môi quyến rũ nâng lên, chậm rãi nói:

"How to make love."

Nói xong, anh lật người đè cô xuống dưới, vội vàng không thể chờ được bắt đầu việc "dạy" của mình.

Một hồi mây mưa qua đi, Úc Hàn Yên nằm trên giường đến đây ngón tay cũng không muốn cử động. Cô tức giận nhìn người đàn ông với tinh thần sáng khoái đang đứng ở bên giường mặc áo sơ mi trắng, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Mặt người da thú."

Động tác cài nút áo trong tay Lăng Diệp hơi dừng lại, khoe môi anh khẽ cong lên, dùng giọng trầm thấp nói:

"Tiểu Yên, em lại dùng ánh mắt nóng bỏng đó nhìn anh, anh không chắc là mình sẽ không làm một lần nữa đâu."

Úc Hàn Yên vội vàng xoay người lại, đưa lưng về phía anh, lẩm bầm lần nữa:

"Mặt người dạ thú."

"....."

"Cốc cốc."

Lăng Diệp nhú nhú mày, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng ngủ.

"Có chuyện gì sao?"

Mạc Vũ nói mang theo chút nịnh hót:

"Diệp, hôm nay tôi có thể nghỉ được không?"

"Có chuyện gì sao?"

Khoe miệng Mạc Vũ giật giật, lần đầu tiên anh phát hiện ra, hai chữ "có chuyện" lại có công dụng đến như vậy.

Sắc mặt anh hơi đỏ lên, áp ứng: "Cái đó, hôm nay Thiên Nhất không khỏe."

"Cậu đã làm hấn?" Lăng Diệp ngược lại như không trông thấy gì, hỏi trắng ra.

"....."

Lăng Diệp nhìn nét mặt của anh cũng biết là mình đã đoán đúng, hơn nữa cuộc chiến tối hôm qua hẳn là rất kịch liệt đi. Anh thản nhiên nói:

"Bắt đầu từ hôm nay, không cần phải làm việc thay tôi nữa."

Trong nháy mắt Mạc Vũ đã quên mất sự xấu hổ lúc trước, hưng phấn nói:

"Thật?!"

Lăng Diệp "ừ" một tiếng, xoay người định mở cửa phòng ngủ, đột nhiên quay đầu lại hỏi:

"Lần đầu tiên?"

"....."

Sau khi phản ứng kịp câu hỏi của đối phương, ánh mắt Mạc Vũ mơ hồ, thấp giọng nói:

"Tối hôm qua cậu ấy có chút giận dữ, tôi nhất thời kích động nên đã làm cậu ấy."

Lăng Diệp nhàn nhạt nói một câu: "Tron, thuần khiết", rồi mở cửa đi vào phòng ngủ.

"....."

Trở lại phòng ngủ, Lăng Diệp đi tới bên giường, ánh mắt u ám nhìn người nào đó đang lộ cái đầu nhỏ ra ngoài, nói:

"Hôm nay anh muốn đến công ty."

"Đi nhanh lên một chút a." Giọng nói kích động khác thường của Úc Hàn Yên truyền đến.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, anh vốn định đưa cô đi cùng. Anh nhìn cái đầu nhỏ mấy giây, nói:

"Anh sẽ về làm bữa trưa cho em."

"Ừ, anh mau đi đi." Úc Hàn Yên lại thúc giục lần nữa, giọng nói tràn đầy hưng phấn, giống như đứa trẻ bị quản thúc lâu ngày biết mình sắp có được tự do vui vẻ vậy.

"....."

Sau khi Lăng Diệp đi, Úc Hàn Yên từ trên giường ngồi bật dậy. Cô đưa tay cảm lấy chiếc váy ngủ bị một tên cầm thú nào đó ném ở trên chần nặc vào người, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Cô cúi người đánh răng nhìn qua gương thấy mái tóc dài của mình chỉ có lưa thưa, lắc đầu một cái. Cô thật sự không hiểu, đối với bộ dạng mình như vậy, sao vẫn còn như lang như hổ được.

Đột nhiên, một ý nghĩ bắt đầu nảy sinh trong đầu cô.

"Chị dâu?" Tề Ngôn tới đây một lúc lâu, nhìn thấy một cô gái tóc ngắn đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem báo, không biết mất bao lâu anh mới kêu lên.

Úc Hàn Yên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tề Ngôn, cười nói:

"Anh đến đúng lúc lắm, dẫn tôi đến khu huấn luyện của anh."

Tề Ngôn nhú nhú mày, hôm qua vẫn còn nhìn thấy mái tóc dài của cô, sao hôm nay đã biến mất rồi? Anh hỏi:

"Cô cắt tóc khi nào vậy?"

Úc Hàn Yên nói có chút hả hê:

"Sáng sớm hôm nay, sau khi anh ấy đi đến công ty, tôi tự cắt tóc, đẹp trai chứ?"

Mặc dù khí chất tuấn tú nhưng có điểm lạ lắm, chỉ khoảng 5, 6cm... Tề Ngôn hỏi:

"Diệp không biết cô cắt tóc?"

Úc Hàn Yên lắc đầu một cái, lơ đãng đáp:

"Anh ấy không biết, lại dài lại ngắn, nhìn chướng mắt."

Tề Ngôn rất sáng suốt không tiếp tục đề tài này nữa, nghĩ đến vấn đề giao phó, hỏi:

"Chị dâu, không phải là cô đang nghĩ, thừa dịp lúc Diệp không có ở đây, đi đào tạo bản lĩnh của mình đó chứ?"

Úc Hàn Yên đặt tờ báo lên trên bàn, đứng dậy đi tới bên cạnh Tề Ngôn, nghiêm túc nói:

"Tôi đến đó để tiến hành dưỡng thai."

Đến khu huấn luyện tiến hành dưỡng thai? Anh không nghe lầm đi?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Dưỡng thai như thế (2)

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Con phải hiểu rõ tình huống của mình, khi đứng trước kẻ địch phải cố gắng giấu kín nhược điểm của mình, phát huy mặt mạnh của mình; đồng thời, con cũng phải hiểu rõ tình huống của địch, để tránh mũi nhọn, công kích điểm yếu, như thế con mới có thể lên mặt là người chiến thắng." Úc Hàn Yên vuốt bụng của mình, từ từ nói.

Cô nhìn hai người đang đánh nhau kịch liệt phía trước, thông thả nói:

"Cục cung, con nhìn thấy bọn họ rồi sao? Nhược điểm của người cao cao kia là ra đòn không dứt điểm, phương pháp đánh bại hắn dễ dàng nhất chính là công kích vào hai chân của hắn. Còn nhược điểm của người thấp thấp kia là phản ứng chưa đủ nhanh, phương pháp đánh bại hắn dễ dàng nhất là ra đòn nhanh, động tác thay đổi liên tục."

Tề Ngôn đứng ở sau lưng Úc Hàn Yên sau khi nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của cô khoe miệng anh không tự chủ được kéo ra, dưỡng thai như thế.

"Chị dâu, tôi về nghiên cứu tiếp thuốc cô đã dùng."

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, lên tiếng:

"Đi đi."

Cô lại đưa mặt về phía hai người đang đánh nhau khác, tiếp tục nói:

"Hai người kia nha, thể lực tổng thể không tồi. Dưới tình huống này, điều cốt lõi là phải chú ý lực cùng sức chịu đựng. Người nào chịu đựng tốt, tập trung được lực chú ý thì người đó sẽ thắng."

Khỏe môi Tề Ngôn cong lên, anh xoay người rời đi, anh rất mong chờ đứa bé này sinh ra.

.

Cả một buổi sáng, Úc Hàn Yên đều vuốt bụng, tiến hành "dưỡng thai" trong khu đánh lộn.

"Chào bang chủ!" Nhìn thấy Lăng Diệp mọi người vội vàng chào hỏi.

Lăng Diệp gật đầu một cái, mắt nhìn thẳng về phía nhân vật mục tiêu.

Úc Hàn Yên sau khi nghe thấy động tĩnh, đột nhiên cảm thấy có chút đói. Cô xoay người, nhào vào lòng Lăng Diệp, giọng mang theo chút làm nũng nói:

"Diệp, em đói."

Lăng Diệp dùng con ngươi đen nhìn chòng chọc khuôn mặt Úc Hàn Yên một hồi, anh không nói gì, ôm ngang cô rồi khỏi phòng đánh lộn.

"Diệp, anh làm bữa trưa xong rồi sao?" Úc Hàn Yên đưa hai tay ôm cổ Lăng Diệp, ngẩng đầu nhìn anh hỏi.

Lăng Diệp "Ừ" một tiếng, tiếp tục im lặng, trên người cơ hồ tản ra khí lạnh.

"Hình như tâm trạng anh không được tốt? Ở công ty có ai chọc giận anh?" Đột nhiên Úc Hàn Yên cảm nhận được hơi lạnh, cô muộn màng phát hiện ra sắc mặt có chút khó coi của người kia.

Ánh mắt Lăng Diệp không đặt trên người Úc Hàn Yên mà nhìn về đường phía trước, nhàn nhạt đáp:

"Quả thật là tâm trạng anh không tốt."

Úc Hàn Yên có chút nổi cáu rồi. Cô không nhịn được nói:

"Anh khó chịu ở đâu thì nói ra nha. Anh không nói thì làm sao em biết, chỉ biết bày ra cái bản mặt này."

Lăng Diệp khựng người lại. Anh nhớ có người đã nói, người mang thai tính khí không ổn định, quả nhiên là có đạo lý. Anh cúi đầu nhìn Úc Hàn Yên, trầm giọng hỏi:

"Tại sao tự nhiên lại cắt tóc?"

Úc Hàn Yên bừng tỉnh hiểu ra, cô đưa tay lên gỡ gỡ mái tóc ngắn của mình, cười đáp:

"Muốn cho anh ngạc nhiên."

Cô nhúm mày, hỏi ngược lại:

"Anh không cảm thấy, so với trước kia em bây giờ trông đẹp hơn sao?"

Sắc mặt Lăng Diệp vẫn như trước không cười, anh nói rất nghiêm túc:

"Em là của anh, mỗi bộ phận trên người em đều là của anh. Cho nên, em muốn cắt tóc trước tiên phải hỏi ý của anh."

Úc Hàn Yên tròn trĩnh mắt, có thể bá đạo hơn nữa không?

"Vậy sao mỗi ngày anh cạo râu đều không thấy hỏi ý kiến em trước!"

"." Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, nghĩ lại cảm thấy có vẻ như cũng có đạo lý.

Anh im lặng một lúc, thở dài một cái, nói:

"Anh không muốn em hình thành thói quen làm những việc gạt anh."

Úc Hàn Yên bĩu môi, dựa vào ngực Lăng Diệp, rầu rĩ nói:

"Em chỉ muốn cho anh một sự ngạc nhiên."

Lăng Diệp nghe thấy giọng nói uất ức của cô, lòng như bị cái gì đó cản một phát. Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói:

"Ừ, trông rất đẹp."

Úc Hàn Yên gục đầu vào ngực anh, lẩm bẩm:

"Không quan tâm đến anh."

Lăng Diệp ôm cô chặt hơn một chút, dịu dàng dỗ dành:

"Ngoan, đừng tức giận."

Nếu người của bang Liệt Diễm nhìn thấy Bang chủ như thần của bọn họ có bộ dáng như thế này, nhất định sẽ bị dọa đến thôi rồi.

"Không quan tâm anh nữa." Úc Hàn Yên lầu bầu.

Tận sâu trong đáy lòng Lăng Diệp hiện lên cảm giác vô lực. Anh vốn không phải là người biết dỗ dành. Anh im lặng mấy giây, nói:

"Đêm nay anh sẽ ngủ trong thư phòng."

Úc Hàn Yên bất chợt ngẩng đầu lên, trên mặt là nụ cười vô cùng chói mắt. Cô hưng phấn nói:

"Thật?"

Lăng Diệp chống lại hai tròng mắt của cô, hỏi với tính nguy hiểm tràn đầy:

"Cứ như vậy muốn anh ngủ trong thư phòng, hả?"

Úc Hàn Yên vội vàng che giấu nụ cười trên gương mặt, nói dối:

"Là anh tự nói."

Lăng Diệp đặt cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn, còn mình ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi ngược lại:

"Anh không nói như vậy, em sẽ để ý đến anh sao?"

"Gian thương." Úc Hàn Yên trừng mắt một cái, ném ra hai chữ.

Lăng Diệp cảm dao nĩa lên, giọng hết sức bình tĩnh:

"Vô thương bất gian, vô gian bất thương." (Nghĩa là: không có thương nhân nào không gian, không gian không phải là thương nhân)

". . . ." Anh có thể khẳng khái hơn chút nữa không?

Ăn trưa xong, Lăng Diệp đi vào thư phòng, còn Úc Hàn Yên trong bộ đồ ngủ dựa người vào đầu giường, tay phải vuốt vuốt bụng mình, giọng cô đều đều, dịu dàng nói:

"Một sát thủ ưu tú phải có được tố chất tâm lý tốt, bất luận là có chuyện gì xảy ra cũng không được sợ hãi, ở bất cứ đâu cũng có thể nhanh chóng hòa nhập vào hoàn cảnh đó."

Nửa giờ sau, Lăng Diệp đi vào phòng ngủ, liền nghe được Úc Hàn Yên nói:

"Lúc con đang xử lý con mồi, thì chính con cũng đang là con mồi của người khác!"

"Tiểu Yên, em chắc chắn là nó có thể nghe được? Có thể hiểu được?" Anh vừa cởi nút áo sơ mi, vừa nói.

Úc Hàn Yên lơ đãng đáp:

"Cứ nghe thì sẽ hiểu." Nhìn thấy động tác của đối phương, cô cảnh giác hỏi:

"Anh ở đây làm gì?"

"Ngủ cùng em." Lăng Diệp cởi áo và quần ra, nằm chết dí bên cạnh Úc Hàn Yên, ôm cô vào lòng mình, đáp.

Úc Hàn Yên không yên tâm hỏi lại:

"Vậy tại sao anh không mặc đồ ngủ?"

Lăng Diệp không giải thích, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, giọng trầm thấp, khẽ gọi nói:

"Ngủ đi, chiều dẫn em ra ngoài."

Anh thích cái cảm giác da thịt mình chạm vào da thịt cô.

Một lát sau, Úc Hàn Yên thấy anh vẫn không có động tác gì khác, mới buông lỏng lòng xuống. Cô tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, nhắm mắt lại ngủ.

Kể từ sau buổi tang lễ của Lăng Sanh, đây là lần đầu tiên hai người đến thăm ông.

Có lẽ, thời gian thật sự là liều thuốc chữa khỏi vết thương tốt nhất, ít nhất bây giờ Lăng Diệp đã không còn đau lòng như trước nữa, mà Úc Hàn Yên cũng không còn tự trách mình như trước đây.

Lăng Diệp đặt bó ly trắng xuống trước mộ Lăng Sanh, nhìn bức ảnh trên bia mộ nói:

"Ông nội, chúng cháu tới thăm ông đây."

Úc Hàn Yên cũng nhìn Lăng Sanh đang cười híp mắt trong ảnh, cô không để ý đến nỗi đau trong lòng, cố gắng lộ ra nụ cười nói:

"Ông nội, báo cho ông một tin tốt, cháu đang mang thai đứa con của Diệp."

Khoe môi Lăng Diệp khẽ cong lên, anh nắm chặt tay Úc Hàn Yên.

Ông nội nghe thấy tin này hẳn sẽ rất vui, đây là điều ông vẫn hằng mong đợi.

Úc Hàn Yên tiếp tục nói:

"Cục cưng rất kiên cường nha, vài tháng nữa nó sẽ xuất hiện trên thế giới này rồi."

"Chào tiểu thiếu gia, tiểu thiếu phu nhân." Lão Tôn nhìn thấy người đến, trong mắt thoáng qua tia sáng, cung kính chào hỏi.

Lão Tôn gầy đi không ít, xem ra đã già đi rất nhiều, có lẽ là do Lăng Sanh qua đời. Lăng Diệp hiểu bình cảm sâu đậm của Lão Tôn đối với ông nội, cho

nên đã bảo Lão Tôn tiếp tục cai quản ngôi biệt thự này.

Quay trở vào biệt thự, Úc Hàn Yên không khỏi có cảm giác như đã cách cả một thế kỷ, quả nhiên người và vật đã không còn.

"Lão Tôn, tối nay chúng tôi ở lại đây." Lăng Diệp nhìn về phía lão Tôn, chậm rãi nói.

Trong mắt Lão Tôn ngân ngấn chút lệ, ông không thể kiềm chế được xúc động trong lòng, gật đầu nói:

"Dạ, tiểu thiếu gia."

Nếu lão gia biết được tiểu thiếu gia ở lại đây, nhất định sẽ cười không khép được miệng.....

Sau khi Lão Tôn lui xuống, Lăng Diệp đi tới trước mặt Úc Hàn Yên, hai tay đặt lên trên vai cô, cúi đầu nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, nói:

"Tiểu Yên, cái chết của ông nội không phải là lỗi của em, anh không muốn em cứ mang mãi nỗi áy náy rồi tự trách mình."

Úc Hàn Yên bước lên phía trước một bước, hai tay vòng chắc qua vòng eo gầy gò, rắn chắc của Lăng Diệp, tựa đầu vào lồng ngực to lớn, rắn chắc của anh, giọng đều đều tuyên bố:

"Em muốn giết Nhan Hạo."

Lăng Diệp nhẹ nhàng ôm cô, lúc nghe thấy hai chữ "Nhan Hạo", trong mắt anh thoáng qua một tia lạnh lẽo kinh người, chỉ nghe thấy giọng anh dịu dàng:

"Tiểu Yên, chuyện này hãy giao cho anh. Nghe anh, được không?"

Úc Hàn Yên ngẩng đầu nhìn thấy chiếc cằm hoàn mỹ không tỳ vết của anh, vẻ mặt cô không đồng ý, giọng kiên quyết nói:

"Không. Tất cả nguyên nhân đều xuất phát từ em, em muốn tự tay kết liễu hắn."

"Tiểu Yên, em đang mang thai." Lăng Diệp nghe thấy giọng nói của cô, trực giác mách bảo có chuyện không ổn, liền dùng luôn sự quan tâm của cô đối với đứa bé để thay đổi quyết định của cô.

Úc Hàn Yên đưa tay phải đặt lên chiếc bụng vẫn phẳng lì như trước của mình, giọng nói có chút tàn nhẫn:

"Nếu nó dễ dàng buông tha như vậy, thì nó cũng không xứng đáng làm con của chúng ta."

Lăng Diệp dùng hai con mắt giống như đá Hắc Diệu Thạch nhìn cô một hồi lâu, chậm rãi nói:

"Trước đó, anh đã nhờ ông nội chọn ngày kết hôn cho chúng ta."

Úc Hàn Yên hơi sững người, cô nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lăng Diệp, hỏi:

"Ông nội đã chọn ngày nào?"

"Không biết, nhưng anh nghĩ, có thể sẽ tìm thấy trong thư phòng của ông." Lăng Diệp ôm eo Úc Hàn Yên, vừa đi về phía thư phòng của Lăng Sanh, vừa đáp.

Thư phòng của Lăng Sanh rất lớn, sách vở lưu giữ vô cùng phong phú, từng dãy sách ngăn nắp khiến cho người ta dễ lầm tưởng nơi đây chính là thư viện vậy. Vừa vào đến cửa đã nhìn thấy ngay một chiếc bàn làm việc cùng một chiếc ghế dựa xoay bằng da thật. Phía trước bên phải bàn làm việc đặt một chiếc đèn bàn tinh xảo cổ xưa, cạnh đó là vài cuốn sách và một quyển lịch để bàn, ở giữa là một quyển sổ chỉ chít chữ viết, chiếc bút máy màu đen vẫn còn đặt trên đó.

"Anh bảo Lão Tôn chỉ lau chùi bụi bặm đi thôi." Lăng Diệp giải thích.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, đi tới trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn nội dung ghi trong quyển sổ.

"Mình đã chọn được ngày rồi, trước khi mình chết, có thể nhìn thấy Tiểu Diệp kết hôn, không còn gì tiếc nuối nữa rồi...."

Lăng Diệp cầm quyển lịch lên, lật sang trang khác, lật đến trang thứ ba thì dừng lại. Tâm mắt anh tập trung tại số ngày đã được khoanh tròn đỏ chót. Anh im lặng một lúc, giọng nói mang theo sự đau đớn:

"Đã qua rồi."

Úc Hàn Yên nhìn theo tầm mắt của anh, nửa tháng trước....

Lăng Diệp đặt quyển lịch về vị trí cũ, anh kê trán lên trán Úc Hàn Yên, mắt nhìn thẳng vào mắt cô nói:

"Tiểu Yên, nửa tháng nữa vào ngày này chúng ta sẽ kết hôn."

Úc Hàn Yên nâng cằm lên, hôn một cái lên đôi môi mọng của Lăng Diệp, đáp: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Dây giày áo cưới

"Alex, hôn lễ của tôi và Tiểu Yên đã định là nửa tháng sau." Đợi Úc Hàn Yên ngủ rồi, Lăng Diệp mới đi vào phòng ngủ của Lăng Sanh, vừa quét mắt nhìn khung cảnh xung quanh, vừa nói vào điện thoại di động.

"Hắc hắc, cũng may là tôi đã có chuẩn bị từ sớm! Áo cưới tôi đã làm xong rồi."

Lăng Diệp im lặng hai giây, nói:

"Sáng ngày mai, cậu đưa áo cưới đến hiệu ảnh áo cưới Hoàng gia, sau đó cậu thiết kế một bộ áo cưới nữa, ngày kết hôn sẽ dùng bộ đó."

"Tại sao phải thiết kế bộ nữa! Bộ áo cưới này tôi đã mất mấy tháng! Anh nhìn thấy nhất định sẽ thích."

Lăng Diệp ngồi xuống chiếc giường của Lăng Sanh, chậm rãi nói:

"Tiểu Yên đang mang thai, nửa tháng sau vòng eo sẽ lớn hơn bây giờ."

"Sao hả! Diệp, anh là trâu bò hả! Đã bao lâu rồi?"

Lăng Diệp rút tay không cầm điện thoại vào trong túi quần, hai chân vắt chéo lên nhau, đáp:

"Ba tháng rồi."

"Được, tôi sẽ thiết kế một bộ nữa. Aizz, xem ra tôi lại phải không ngủ không nghỉ rồi."

Khóe môi Lăng Diệp khẽ nâng lên, dien+dan+le+quy+don+com hỏi:

"Cậu muốn gì?"

"Sắp tới đây, tôi có một cuộc trình diễn thời trang, tôi hy vọng anh và Hàn Yên có thể làm người mẫu cho tôi."

Lăng Diệp im lặng mấy giây, lên tiếng:

"Được, tôi sẽ tặng thêm cho cậu ba nam và một nữ."

Lúc này Tề Ngôn, Mạc Vũ, Thiên Nhất và Dany đều không biết mình đã bị bán.

"Thật? ! Oh my –dear! Diệp, tôi yêu anh chết mất, cho dù có mười ngày mười đêm không ngủ tôi cũng phải thiết kế cho anh một bộ áo cưới hợp ý nhất! Nhất định Hàn Yên sẽ là một cô dâu xinh đẹp, quyến rũ nhất trên đời này!"

Miệng Lăng Diệp nhếch lên thành đường cong đẹp mắt, anh cúp máy đi.

Anh ở lại trong phòng một lúc, sau đó đứng dậy đi về phía phòng ngủ của mình.

Lăng Diệp rón rén nằm xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, cẩn thận từng li từng tí ôm cô vào trong lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô.

Úc Hàn Yên rúc vào lòng anh, chọn một vị trí thoải mái nhất, hài lòng ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Diệp xuất hiện trong phòng bếp, điều này làm cho Lão Tôn sợ hết hồn.

"Tiểu thiếu gia, cậu có chuyện gì không?"

Lăng Diệp vén tay áo lên, vừa lấy gạo vừa lơ đãng đáp:

"Nấu cháo."

Lão Tôn vội vàng đi tới bên cạnh anh, nói:

"Tiểu thiếu gia, cậu để đó đi, tôi cho người nấu là được rồi."

Lăng Diệp lắc đầu một cái, tiếp tục động tác trên tay của mình, bữa tối hôm qua không phải là mình làm, cô chỉ ăn có một chút.

Lão Tôn thấy vậy cũng đành bỏ cuộc. Ông nhìn động tác thành thực trong tay Lăng Diệp, trong bụng kinh ngạc một hồi.

"Tiểu Yên có thai, còn nữa, nửa tháng sau ngày 26 chúng tôi sẽ kết hôn." Lăng Diệp đổ đầy nước, nhàn nhạt nói.

Đối với anh mà nói, Lão Tôn đã đi theo ông nội mấy chục năm rồi, cũng gần bằng một nửa ông nội của anh.

Lão Tôn bối vì kinh ngạc mà hai mắt tròn tròn lên. *đi❖en❖danlequyđ*Ồn:☀c☀m Sau khi phản ứng kịp, trong mắt ông tràn đầy vui sướng, trên khuôn mặt ngẩn ngơ không đổi xuất hiện nụ cười hiếm có.

Lão gia, nếu ông còn, nhất định sẽ vui sướng đến hươ tay múa chân đi.

"26" - con số này ông đã thuộc lòng từ lâu rồi. Đây chính là ngày lão gia đã chọn làm ngày kết hôn cho tiểu thiếu gia.

Sau khi ăn sáng xong, Lăng Diệp lái xe đưa Úc Hàn Yên rời đi, còn Lão Tôn xin Lăng Diệp cho tài xế đưa mình tới nghĩa trang, làm việc mỗi ngày ông vẫn làm.

Ông đi tới trước mộ Lăng Sanh, nhìn thấy bó hoa ly trắng đang nằm yên vị trước mộ, trong lòng vui mừng một hồi.

"Lão gia, thật ra tiểu thiếu gia rất quý người, rất quan tâm đến người."

Sau khi xe Lăng Diệp dừng ở trước hiệu ảnh áo cưới Hoàng Gia, lập tức có hai nhân viên đi đến, chia nhau mở hai cánh cửa xe bên trái và phải phía trước ra.

Úc Hàn Yên nghiêng người, nhấc chân đi xuống xe. Cô vừa mới đứng ngay ngắn, đã nhìn thấy một sinh vật không rõ loại gì đang nhào tới. Cô không nói gì liếc mắt nhìn, định dùng chân để chặn đối phương, nhưng lại nhìn thấy rõ ràng một bàn tay đã đưa ra ngăn cản bước tiến của sinh vật kia.

Trước ánh mắt sắc nhọn lạnh giá của Lăng Diệp, sinh vật không rõ loại gì kia đứng thẳng người lên, nghiêm túc sửa sang lại trang phục, rồi nhìn về phía Lăng Diệp, lên tiếng nhiệt tình thăm hỏi:

"Hi, Diệp, đã lâu không gặp!"

Hắn thấy Lăng Diệp không để ý đến mình, liền đem tầm mắt tập trung trên người Úc Hàn Yên, trong nhất thời phát ra tiếng thét như tiếng kêu của heo bị giết:

"Tóc của cô đâu?!"

Úc Hàn Yên vừa kéo khuỷu tay Lăng Diệp đi vào bên trong, vừa lơ đãng đáp:

"Tóc của tôi dĩ nhiên ở trên đầu tôi."

Alex thấy vậy cũng xoay người, đi lảo đảo sau lưng bọn họ, mắt tròn trừng lên hỏi:

"Tôi hỏi là hỏi mái tóc dài mê người của cô đâu."

"Như anh thấy đó, cắt rồi." *đ≡iễn_đần_]=ê_quý_đ≡ôn* Úc Hàn Yên nhàn nhạt đáp.

Alex tỏ vẻ vô cùng đau đớn, hắn hỏi có chút khản trương:

"Chỗ cắt đâu rồi?"

"Thùng rác." Úc Hàn Yên bình tĩnh đáp.

"Chào tổng giám đốc, chào phu nhân!" Nhân viên đứng chờ ở đại sảnh thấy người tới, không hện mà đều cúi đầu chào.

Lăng Diệp gật đầu một cái, cúi đầu nhìn về phía Úc Hàn Yên, dịu dàng nói:

"Tiểu Yên, anh chờ em"

Khóe môi Úc Hàn Yên cong lên. Cô nhón chân hôn một cái lên môi Lăng Diệp, từ trong cổ họng phát ra một tiếng vô cùng thân thiết:

"Ừm"

"Hàn Yên, sao cô có thể ném chúng vào thùng rác? Cái này không phải là phí của trời sao?!" Sau khi Alex đã khiếp sợ đủ, liền đi tới bên cạnh Úc Hàn

Yên trách cứ.

Trong đôi mắt thuần túy của Lăng Diệp phủ lên một tầng giá lạnh. Anh nhìn về phía Alex, giọng nói giống như từ trong hầm băng truyền tới:

"Alex."

Cả người Alex cứng đờ, nói có phần lầy lờn:

"Hàn Yên, tôi dẫn cô đi xem váy cưới."

Úc Hàn Yên quay đầu lại nhovn miệng cười với Lăng Diệp, ở giữa đám nhân viên đang túm tụm làm việc và Alex, cô dần dần biến mất khỏi tầm mắt của Lăng Diệp.

"Đây là công sức tôi đã bỏ ra ba tháng để may chiếc váy cưới này cho cô đó." Đến phòng thử quần áo, Alex đi tới trước một cái đài hình cung cao 15 cm. Hắn kéo chiếc rèm màu vàng nhạt ra, nói giọng đầy mong đợi.

Chỉ thấy giữa đài, một bộ váy cưới bằng ren màu trắng đứng ngạo nghễ bên trong. Từ phần eo váy cưới trở lên có những bông hoa xinh xắn tinh tế, giữa mỗi bông hoa là một viên kim cương trắng; từ phần eo trở xuống, váy cưới được chia làm hai lớp, lớp bên trong bằng tơ lụa màu trắng đục chảy xuống trông vô cùng hoàn mỹ, trên lớp tơ lụa lộ ra từng mảng hoa văn phượng hoàng rực rỡ, lớp bên ngoài là một dải lụa màu trắng trải dài mãi không dứt.

Hai mắt Úc Hàn Yên sáng lên, cô khen không tiếc lời:

"Được lắm."

Alex cười mập mờ một tiếng, thần bí nói:

"Nhất định Diệp sẽ vô cùng thích."

Hai chữ "vô cùng" được Alex nhấn mạnh, làm cho người ta có cảm giác có ẩn ý gì đó ở đây.

Úc Hàn Yên nhủ nhủ mày, nghiêm túc nhìn chằm chằm bộ váy cưới một lúc, cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường. Cô đi đến phía sau váy cưới, trong nháy mắt khuôn mặt đã đỏ ửng lên.

"Chết tiệt, anh giải thích cho tôi một chút, có chuyện gì đã xảy ra với cái dây giống như dây giày này hả?! Còn nữa, tại sao nơi thắt nút lại ở chỗ đuôi xương cụt?!" Cặp mắt cô phóng hỏa nhìn Alex trước mặt đang hả hê quát.

Alex cười hắc hắc, nói giọng muốn ăn đòn:

"Cái này gọi là vô cùng khéo gọi. Sau khi Diệp nhìn thấy, nhất định sẽ có kích thích mãnh liệt muốn phá hủy đi ‘tặng phẩm’. Hắn nói xong, vội vàng biến mất khỏi tầm mắt của Úc Hàn Yên.

Nói chơi chứ, giờ mà ở lại nơi này, chắc chắn sẽ bị đánh cho sưng mặt sưng mũi.

Úc Hàn Yên hít sâu hai cái, đè xuống cơn tức giận trong lòng, nhìn về phía một nhân viên trong số đó, nói:

"Đôi bộ khác cho tôi."

Cô không hề có một chút ý định nào muốn hấp dẫn tên cầm thú kia! Cô dám đảm bảo, ăn mặc như thế này xuất hiện trước mặt anh, sẽ ba ngày không xuống được giường.

"Dạ, phu nhân. Bà qua bên kia ngồi chờ một lát ạ." Đối phương chỉ vào một chiếc ghế bằng da thật màu đen phía đối diện, cung kính nói.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, chậm rãi đi đến ngồi xuống chiếc ghế sofa, chán chường lật quyển ảnh cưới đang đặt trên mặt bàn thủy tinh.

Một nhân viên đeo mắt kính gọng đen đi tới trước mặt Úc Hàn Yên, khẽ cúi người, nhìn cô cung kính nói:

"Xin hỏi phu nhân muốn uống chút gì không?"

"Một ly nước nóng." Úc Hàn Yên không đưa mắt lên, nhàn nhạt nói.

"Dạ, xin phu nhân chờ một lát."

Lăng Diệp đang đọc báo trong đại sảnh, đột nhiên ánh mắt liếc thấy một người đang chạy vội về phía mình. Anh khẽ cau mày, ngược mắt nhìn thấy Alex đang chạy chết trời.

"Cậu làm cái gì đây?" Anh hỏi theo bản năng.

Alex ngồi xụi lơ xuống chiếc ghế sofa đối diện Lăng Diệp giống như trút giận, thờ không ra hơi kể đầu đuôi gốc ngọn cho Lăng Diệp nghe.

Lăng Diệp dần lòng nghe xong, con mắt như đá Hắc Diệu Thạch phát sáng. Anh đặt tờ báo xuống, đứng bật dậy không chút do dự, mở đôi chân thon dài ra đi đến chỗ Úc Hàn Yên.

Alex thấy vậy, mắt tròn tròn không nói gì. Đây là quá sốt ruột đi, hẳn rất nghi ngờ, hôm nay có chụp được ảnh cưới không nữa.

Lăng Diệp đi tới phòng áo cưới, thấy một nhân viên đang chọn váy liền hỏi:

"Phu nhân bảo cô đến chọn hả?"

Nhân viên nghe thấy giọng nói, vội vàng xoay người lại, cúi người chào Lăng Diệp, cung kính đáp:

"Dạ, tổng giám đốc."

Lăng Diệp nhàn nhạt nói một câu "Không cần chọn", rồi xuyên qua phòng áo cưới, đi đến phòng thử đồ.

Mặc dù Úc Hàn Yên đang xem ảnh cưới, nhưng Lăng Diệp vừa xuất hiện, cô vẫn là người đầu tiên phát hiện ra. Trong mắt cô thoáng qua tia nghi ngờ. Cô gấp quyển ảnh cưới lại, quay đầu nhìn về phía anh hỏi:

"Sao anh lại vào đây?"

Lăng Diệp không trả lời ngay vấn đề của cô, mà dùng con mắt bén nhọn quét một lượt qua ba nhân viên đang làm việc, sau khi họ thức thối rồi đi mới ngồi xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, áp sát vào tai cô, dùng giọng trầm thấp, kêu gọi thủ thi:

"Anh muốn tự tay mặc váy cưới cho em "

Úc Hàn Yên hơi nghi ngờ. Cô đoán người này đã biết được sự tồn tại của bộ váy kia. Trong lòng cô thầm mắng Alex cả trăm lần, về ngoài lại tỏ ra có chút vui sướng nói:

"Được nha, chúng ta đi ra ngoài chọn váy cưới đi."

Lăng Diệp cắn cắn vành tai cô trừng phạt, nhìn bộ váy cưới phía trước nói không cho cự tuyệt:

"Anh cảm thấy nó được."

"Được ở chỗ nào? Em thấy nó quá bình thường." Mắt Úc Hàn Yên lóe sáng, che giấu nỗi lòng nói.

Con mắt Lăng Diệp sâu như biển. Anh mạnh mẽ ôm eo Úc Hàn Yên, dẫn cô đi đến phía sau váy cưới, sau khi nhìn thấy thiết kế đằng sau, khoe môi anh cong lên, sau đó dùng cái tay còn lại từ từ cời phía trên của "dây giày" ra.

Sau khi Úc Hàn Yên nhìn thấy động tác của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ lên. Cô nhăn nhó muốn thoát khỏi lồng ngực anh, nhưng bắt đầu bị bàn tay như thép của đối phương giữ lại.

Động tác trên tay Lăng Diệp vẫn không ngừng, thấy gương mặt người kia đỏ hồng đến mức có thể chảy ra nước, trong lòng anh khẽ động. Anh liền tiếp cận hôn cô một cái, còn xấu xa đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, chạm rãi hỏi:

"Tiểu Yên, có phải em đang nghĩ đến hình ảnh cầm trẻ em không?"

Úc Hàn Yên thẹn quá hóa giận, giống như con mèo xù lông, cô nhăn mặt:

"Em không có!"

Nụ cười trên mặt Lăng Diệp càng lớn, anh nhẹ giọng hỏi:

"Vậy sao mặt em lại đỏ như vậy?"

"Nóng!" Úc Hàn Yên rống lại không chút nghi ngại.

"Há? Vậy anh giúp em hạ hỏa là được rồi." Lăng Diệp nhún mày, nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chụp ảnh cưới

Úc Hàn Yên làm bộ như nghe không hiểu người kia nói gì, sáng suốt lựa chọn cách không nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực cùng những động tác trêu đùa của anh, cho đến tận khi Lăng Diệp ôm cô đi vào phòng thay đồ, kéo rèm cửa vào.....

"Em tự mình mặc được, anh đi ra ngoài đi!" Úc Hàn Yên không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, cô cướp lấy chiếc váy cưới trên khuỷu tay Lăng Diệp, đỏ mặt quát.

Lăng Diệp nhú mày, khóe môi nhếch nhếch lên quý dị. Anh vô cùng phối hợp vén rèm cửa lên đi ra khỏi phòng thay đồ.

Úc Hàn Yên tròn tròn mắt nhìn, có chút kỳ quái khi thấy anh thuận theo, chỉ là rất nhanh sau đó cô đã biết được nguyên nhân.....

"Diệp, vào giúp em thắt dây sau lưng."

Trong con mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua nụ cười. Anh vén chiếc rèm cửa màu vàng nhạt ra, chỉ thấy đối diện với mình là tấm lưng cô, hai tay cô đang giữ chặt chiếc váy cưới, đề phòng nó trượt xuống.

Anh đi tới phía sau lưng cô, đưa đôi tay thon dài ra, bắt đầu giúp cô thắt lại "dây giày", đồng thời người anh cúi xuống áp sát vào chiếc cổ đã đỏ ửng lên vì xấu hổ của cô, ra sức liếm láp triền miên.

Hai tay Úc Hàn Yên ôm ngực, quay đầu đối diện với con mắt ám muội của anh, tức giận nói:

"Anh đừng có được voi đòi tiên! "

"Hả? Em nói thử xem thế nào là được voi đòi tiên?"

Lăng Diệp nói xong, đưa đôi môi tiến tới bên tai Úc Hàn Yên, để mặc cho hơi thở ấm áp của mình chui vào trong lỗ tai cô, đồng thời đưa đầu lưỡi ra liếm liếm vành tai cô, cảm nhận thấy cô không tự chủ được run rẩy, tâm trạng anh rất tốt, khóe môi cong lên.

"Con thô nỏ nóng có thể cắn người đó!" Úc Hàn Yên nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn anh nữa, hừ nhẹ nói.

Lăng Diệp đứng thẳng người, vừa nghiêm túc thắt dây cho cô vừa dùng giọng trầm thấp chậm rãi nói:

"Tiểu Yên, anh chẳng để ý chút nào việc em cắn anh, ngược lại, còn vô cùng hoan nghênh."

"Ai muốn cắn anh!" Lúc này Úc Hàn Yên liền phản pháo.

Lăng Diệp cười cười, không nói thêm gì nữa. Anh hiểu đạo lý đã có chuyển biến tốt thì nên dừng lại, hăng quá sẽ hóa dở.

Nhất thời trong phòng thay đồ yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Úc Hàn Yên cảm nhận được tay anh càng lúc càng đi xuống dưới, động tác càng lúc càng chậm lại, cô cau mày hỏi:

"Thật rất khó sao?"

Lăng Diệp hít sâu một hơi, đề xuống con lửa dục trong lòng, đáp:

"Có chút."

Úc Hàn Yên cúi người, để lưng mình nằm ngang, hỏi:

"Như vậy nha? Có thể sẽ dễ thất hơn một chút?"

"."

Úc Hàn Yên không nghe thấy anh nói gì, liền quay đầu nhìn anh gọi:

"Diệp?"

Lăng Diệp không ngẩng mặt lên nhìn vào mắt cô. Anh sợ lửa dục trong mắt mình sẽ dọa cho cô sợ. Anh dùng giọng có chút nhẫn nhịn nói:

"Như vậy rất tốt."

Úc Hàn Yên không nghi ngờ gì, liền quay đầu đi, nhìn xuống dưới đất.

Lăng Diệp cười khỏ một cái, thật ra cái này dùng để hành hạ mình thì đúng hơn.

Úc Hàn Yên cảm thấy tay của anh đã chuyển đến đuôi xương cụt của mình, cả người cô không được tự nhiên. Hai tay cô nắm chặt làn váy cưới, không ngừng cầu nguyện: "Nhanh nhanh xong đi, nhanh nhanh xong đi..."

Một lúc sau, cô nhận thấy hai tay đối phương đã rời khỏi cơ thể mình, không khỏi thấy may mắn vì rút cuộc cục hình cũng kết thúc.
dien+dan+le+quy+don+com Cô đứng thẳng người dậy, lại cảm thấy chỗ eo ếch của mình bị một đôi tay nóng rực giữ lấy.

"Buông tay."

Lăng Diệp phối hợp buông tay mình ra, nhưng lại tháo luôn dây đã được thắt, đồng thời tay phải buông lỏng dây ra với tốc độ cực nhanh.

Vì vậy, Úc Hàn Yên đứng lên, kết quả là váy cưới tuột xuống đất.

Không đợi cô phản ứng kịp, hai tay Lăng Diệp lại đặt lên eo ếch của cô lần nữa. Từ phía sau anh bế cô lên, ba bước thành hai đi tới chỗ bức tường cách đó một mét, để cô đứng đối diện với bức tường, còn mình cúi người hôn chằm chằm lên tấm lưng láng mịn, trắng nõn của cô.

Bởi vì bị anh đánh úp bất ngờ nên Úc Hàn Yên không tự chủ được đưa người về phía trước, hai tay chống ở trên tường, quay đầu nhìn chăm chăm người kia. Cô vừa định mở miệng mắng người thì bị người nào đó chặn luôn môi lại.

Lăng Diệp thừa lúc đôi môi cô khẽ nhếch lên, mạnh mẽ đưa lưỡi vào bên trong, vội vàng, phóng đáng khuấy động môi lưỡi của cô.

Nhiệt độ trong phòng thử đồ lên cao kịch liệt.....

Cuối cùng, Úc Hàn Yên bị ăn sạch sẽ.

Thời gian lại giống như quay trở về lúc trước, Lăng Diệp đứng ở sau lưng Úc Hàn Yên, thắt dây phía sau giúp cô, điểm khác biệt là, về mặt anh lúc này thật thỏa mãn.

Lần này, rất nhanh “dây giày” đã được anh thắt lại.

Úc Hàn Yên cảm nhận được hai tay anh đã rời khỏi đuôi xương cụt của mình, cô lập tức giống như một con thỏ nhảy sang một bên, nhìn anh với vẻ mặt tràn đầy cảnh giác.

"." Lăng Diệp thấy vậy, đầu đầy vạch đen.

Anh kéo tấm rèm ra, nói câu "Anh bảo mấy cô kia vào trang điểm cho em ", rồi mở đôi chân thon dài rời đi.

Úc Hàn Yên xoa hông có chút đau của mình, vừa mắng Lăng Diệp vừa đi tới bàn trang điểm.

Chỉ một lát sau, Alex cùng ba nhân viên đã xuất hiện trong gương.

Cặp mắt Alex tràn đầy vẻ ranh mãnh, hần cười nói:

"Xem ra Diệp đã vô cùng hài lòng với bộ váy cưới này."

Úc Hàn Yên nhắm hai mắt lại. Cô sợ mình nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia một phút thôi, sẽ không nhịn được mà ra tay đánh người.

Alex thấy vậy cũng chẳng thèm để ý. Hần nhìn mái tóc ngắn cũn của Úc Hàn Yên trong gương, lại nói:

"Lúc thiết kế bộ váy cưới này trong đầu tôi đã lấy hình mẫu là mái tóc dài của cô. Aizz, kế hoạch biến hóa khó lường."

"Chỉ có điều, cũng may là tôi có năng lực biến mục nát thành thần kì."

"." Úc Hàn Yên hít sâu một hơi, tự thôi miên: "Minh không nghe thấy gì, không nghe thấy gì, không nghe thấy gì....."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mèo xù lông

Lần này, Lăng Diệp không đưa Úc Hàn Yên về trụ sở chính của Liệt Diễm, cũng không đưa cô trở về biệt thự của Lăng Sanh mà đưa về biệt thự của chính mình.

Xe đậu ở gara, anh vội vàng ra khỏi xe, đi đến bên chỗ ghế phụ mở cửa xe, cúi người ôm người nào đó đang mặc áo cưới ra khỏi xe, sau đó mở đôi

chân thon dài đi về hướng cửa chính của biệt thự.

Úc Hàn Yên sợ mình tự đi sẽ làm bẩn áo cưới cùng tấm lụa mỏng đang đội trên đầu, nên cứ để mặc anh bế đi.

Nhưng khi cô thấy anh ôm mình đi thẳng về phía phòng ngủ thì chuẩn bị nổi nóng lên rồi.

“Anh thả em xuống.”

Lăng Diệp “Ừ” một tiếng nhưng không làm theo lời cô, cho đến khi vào tới phòng ngủ, đóng cửa phòng lại mới đặt cô xuống.

Sau khi Úc Hàn Yên có được sự tự do liền lùi về phía sau, đối mặt với con người đen nhánh của anh, cô cố tình giả bộ nói:

“Em đói rồi.”

Lăng Diệp gạt đầu một cái tán đồng, vừa cởi quần áo đang gay cản trở vừa dùng giọng trầm hấp khêu gọi nói:

“Anh cũng đói.”

Chỉ một lần sao đủ được đây? Sẽ chỉ càng khiến anh muốn thêm mà thôi.

Úc Hàn Yên tiếp tục lùi về phía sau, tròn tròn hai mắt nói:

“Vậy anh nhanh đi làm bữa trưa đi.”

Lăng Diệp ném âu phục lên trên ghế, từng bước từng bước tới gần Úc Hàn Yên, giống như một con báo áp sát con mồi.

Úc Hàn Yên đang tập trung lực chú ý trên người Lăng Diệp, nên sơ sẩy một cái ngã xuống giường. Cô vội vàng đứng dậy, đau khổ phát hiện ra mình đã bị giam hãm rồi.

Lăng Diệp chống hai tay hai bên người Úc Hàn Yên, không hề che giấu ánh mắt đầy dục vọng của mình. Anh dùng giọng có chút khàn khàn nói:

“Em giúp anh đi thay quần áo, anh sẽ đi làm bữa trưa ngay.”

Úc Hàn Yên nhìn anh một hồi lâu, bán tín bán nghi đưa tay cởi cúc áo sơ mi cho anh. Đổi lại với việc bị ăn một lần nữa mà nói, cô tình nguyện giúp anh thay quần áo. Mặc dù thay quần áo cho anh cũng là một việc làm khiến cho người ta khó chịu vô cùng, ví dụ như lúc này.

Hai tay cô dừng lại bên hông đối phương, kẻ cả không có thêm động tác gì nữa.

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong lên, giống như không nhìn thấy sự ngượng ngùng của cô, anh nói:

“Kéo khoá quần.”

Úc Hàn Yên tròn mắt nhìn anh một cái. Cô nhắm mắt lại, khẽ cắn răng, đôi tay mềm mại không xưng nhanh chóng đột kích trên khoá quần của anh.

Trong phòng ngủ yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe thấy âm thanh phát ra, hô hấp của người nào đó đã tăng thêm mấy phần.

Úc Hàn Yên nghe thấy tiếng hít thở này, nhất thời lông tóc dựng đứng lên, không có ai hiểu rõ hơn cô cái này đại biểu cho điều gì.

Đối mặt với Lăng Diệp đang quỳ trên giường, chiếc quần âu của anh đã được kéo xuống đến mắt cá chân, cô nói:

“Nhấc chân lên.”

Lăng Diệp hết sức phối hợp nâng một chân lên, đồng thời tay phải anh tập kích trên chỗ đuôi xương cụt của người kia.

Cả người Úc Hàn Yên cứng đờ. Cô khẽ đứng dậy, nghiêng đầu nhìn anh, tức giận nói:

“Sao anh để tay ở đó?”

Mặt Lăng Diệp không đỏ, hơi thở vẫn không gấp, đáp:

“Anh đứng không vững, vịn chút.”

Đứng không vững, đứng không vững.... Úc Hàn Yên cảm giác đang có cả hàng vạn con ngựa đang phi nước đại trong lòng mình. Cô lười phải lý luận với anh, kéo một ống quần khác xuống giọng nói đã nặng hơn mấy phần.

“Nhấc chân.”

Lăng Diệp phối hợp đưa chân khác lên bàn tay phải kéo léo tháo bỏ nút thắt phía sau lưng cô, ngón trỏ đè vào khoảng giữa của “dây giày” lần lên phía trên.

Úc Hàn Yên thuận lợi cởi chiếc quần âu của anh ra, sau đó ném nó xuống đất, cũng chẳng thèm nhìn vào đôi chân thon dài hay phía bên hông người anh. Cô đứng dậy từ trên giường đi về phía tủ treo quần áo.

Không thể không nói, đúng là vận khí của cô chẳng ra gì mà. Dây thắt ở phía sau được buông ra nên chiếc váy cưới bị tụt xuống dưới.

Bởi vì cô giẫm lên lần váy nên nó bị tuột thẳng xuống giường.

Con người hẹp dãi của Lăng Diệp lộ lên nụ cười. Anh đề cô xuống dưới thân thể mình, mãnh liệt phóng dâng hôn lên môi cô.

Một nụ hôn môi lưỡi Pháp thật dài, Lăng Diệp không ngừng tiến tới, hôn lên vành tai cô, lên cổ, lên xương quai xanh rồi một đường đi xuống.

Úc Hàn Yên đặt hai tay lên bờ vai rộng lớn của anh, muốn đẩy anh ra nhưng không thể làm được gì. Cho dù cô có dùng hết sức lực của mình, đối phương cũng không hề nhúc nhích. Cô tức giận hỏi: “Không phải anh đã nói, em giúp anh thay quần áo thì anh sẽ đi làm bữa trưa ngay sao?!”

Lăng Diệp ngẩng đầu lên, dùng giọng đã nhuộm màu tình dục, nghiêm túc nói: “Em chỉ cởi quần áo anh ra, cũng đâu có mặc quần áo vào cho anh.” Anh dừng một chút, lại nói: “Tiếp đó em lại còn cởi váy cưới của mình ra. Thân là người đàn ông của em, nếu như anh nhìn còn không hiểu đây là ám hiệu gì thì sống quá uổng phí rồi.”

Nói xong, anh tiếp tục hôn lên làn da trơn mềm khiến anh phải say mê không muốn buông tay kia.

Ám hiệu? Ám hiệu! Cô đã ám hiệu gì chứ?! Nếu không phải là anh cởi ‘dây giày’ phía sau lưng cô, váy cưới dễ dàng tuột xuống thế sao? Còn nữa, cái gì mà không mặc quần áo cho anh?! Nếu không phải là anh nhào đến, cô đã sớm lấy được quần áo ở nhà để mặc vào cho anh rồi. Úc Hàn Yên tức giận ở lồng ngực, cô giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giữ lấy cánh tay anh cần.

Lăng Diệp để mặc cô cần, đôi môi mỏng vẫn đặt ở bên vùng hông nhạy cảm của cô, lưu luyến quên cả đường về.

“Ưm~” “Úc Hàn Yên không tự chủ được, cả người run rẩy, tiếng rên rỉ dụ người phạm tội từ đôi môi cô bật ra ngoài.

Lăng Diệp giống như được kích lệ, càng ra sức khơi gợi dục vọng trong cô.

Úc Hàn Yên nhắm mắt lại, hai tay đang chống đỡ anh đã đổi thành luồn qua mái tóc ngắn mềm mại của anh.

.....

Xong chuyện, Lăng Diệp ôm Úc Hàn Yên không còn sức lực vuốt ve an ủi một lúc, sau đó đứng dậy đi đến trước tủ treo quần áo, lấy một bộ quần áo ở nhà mặc vào, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, Úc Hàn Yên mở choàng hai mắt ra. Cô vén chăn nhìn xuống thân thể mình, ngay tức khắc, đập vào mắt cô là những dấu hôn bầm tím chằng chịt. Cô không kiềm nén nổi cơn tức giận khôn cùng, thầm mắng Lăng Diệp mấy lần. Lúc này cô đã hoàn toàn quên mất, mới vừa rồi mình còn rất hướng thụ.

Cô nâng chiếc eo ê ẩm của mình lên, từ từ đứng dậy, nhìn thấy chiếc váy đang nằm yên tĩnh trên chăn, trong nháy mắt liền bốc lửa. Nếu không phải vì nó thì cô sẽ bị dày vò thành cái dạng này sao?!

Cô đi tới trước tủ treo quần áo, lấy một chiếc váy ngủ mặc vào người, sau đó cầm chiếc váy cưới đi tới phòng chứa đồ. Cô nhặt một cái kéo lên, không chút do dự bắt đầu xuống tay với chiếc váy cưới. Rất nhanh, chiếc váy cưới có giá trị hơn một tỷ đã trở thành mớ vãi vụn.

Cô đưa cây kéo trả về chỗ cũ, nhìn mớ vãi vụn dưới đất ‘hừ’ nhẹ một tiếng, nghênh ngang đi ra khỏi phòng chứa đồ.

Cô đi vào thư phòng, ngồi xuống chiếc ghế dựa xoay Lăng Diệp thường ngày vẫn ngồi, bật máy tính lên, tìm kiếm thông tin mình cần.

Một lúc sau, Lăng Diệp lên tầng hai, đang định đi vào phòng ngủ thì nhìn thấy cửa thư phòng đang mở. Anh khẽ nhăn mày đi vào thư phòng, thấy Úc Hàn Yên đang đứng bên cạnh máy in, sắp xếp một đống giấy tờ.

Anh đi tới phía sau cô, hỏi: “Đây là cái gì?”

Toàn thân Úc Hàn Yên cứng đờ, tức giận nói: “Đi cũng không phát ra tiếng, làm em giật mình.”

Lăng Diệp nhàu mày, bình tĩnh nói: “Là em quá chuyên tâm nha. Anh rất nghi ngờ, sao em lại đạt được danh hiệu sát thủ lá bài chủ chốt.”

Anh tự tay cầm lấy xấp tài liệu trong tay cô, đọc nhanh như gió.

Úc Hàn Yên cũng chẳng quan tâm, dù sao cô cũng định cho anh xem. Xem trước hay tối xem cũng chẳng khác gì nhau.

Cô phân tích: “Em đã tra ra, đại đa số các chuyên gia đều nói, một tuần làm ba đến bốn lần là hợp lý nhất. Ở đây đều tính thời gian kéo dài mỗi lần

khoảng hai mươi phút. Còn anh, ngày nào cũng làm đi làm lại đến ba bốn lần, mà lần nào cũng kéo dài đến gần một tiếng.”

Cô dừng lại một lúc, giọng nói đã tăng thêm vẻ cường điệu: “Đây là hành động vô cùng bệnh hoạn! Huống chi em còn đang mang thai!”

Lăng Diệp đặt xấp tài liệu trong tay lên bàn sách, nhìn vào cặp mắt sao sáng của Úc Hàn Yên, dùng giọng trầm thấp hỏi: “Chuyên gia hiểu thân thể anh sao? Em đã nhìn thấy tinh thần anh uể oải bao giờ chưa? Đứa bé có bất kỳ dấu hiệu sinh non nào không?”

“...” Không hiểu! Không có! Không có!

Lăng Diệp từng bước từng bước ép sát cô, tiếp tục nói: “Lúc em nằm viện, ba tháng chúng ta không làm, thế nhưng tất cả vẫn bình thường, thậm chí cũng không có chuyện một tuần ba bốn lần.”

“...” Hình như là vậy.

Lăng Diệp có chút bi thương, giọng nói đã trầm xuống: “Anh chỉ là không khống chế nổi mà thôi...”

Úc Hàn Yên chưa từng thấy qua bộ dạng Lăng Diệp như vậy, trong nháy mắt cô đau lòng không thôi. Khuôn mặt cô ảo não, tiến lên ôm Lăng Diệp, dịu dàng an ủi: “Em biết, em không trách anh.”

Úc Hàn Yên không hề nhìn thấy, trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua tia cười. Anh nhếch nhếch khóe môi, tiếp tục nói: “Anh cũng biết em có phần không chịu nổi, nhưng mà anh không thể kiềm chế được mình.”

Anh thở dài một cái, nói: “Đối với em, ở phương diện này, sự tự chủ của anh gần như bằng không.”

Những lời này là thật, chỉ có điều giọng nói không giống lắm. Hiệu quả của lời nói ra cũng không như vậy.

Úc Hàn Yên ôm chặt lấy anh, giọng có chút hốt hoảng nói: “Em cũng vậy, rất thích làm cùng anh. Anh đừng đau lòng.”

Con ngươi đen nhánh của Lăng Diệp phát sáng. Anh hỏi cẩn thận từng li từng tí: “Thật?”

Úc Hàn Yên nghe thấy giọng điệu này càng đau lòng hơn. Cô vội vàng gật đầu: “Ừm, rất thích, làm bao nhiêu lần em cũng đều thích.”

“Ừm, anh biết rồi.” Lăng Diệp thấp giọng đáp.

Úc Hàn Yên nhú nhú mày, giọng điệu này... Sao cứ cảm thấy giống như là mình đang yêu cầu anh làm gì đấy, sau đó anh đồng ý vậy.

Lăng Diệp vỗ nhẹ nhẹ lưng Úc Hàn Yên, tâm trạng rất tốt nói: “Chúng ta xuống lầu ăn trưa thôi.”

Úc Hàn Yên buông anh ra, vịn khuỷu tay anh, cùng anh đi ra ngoài.

“Em cũng vậy, rất thích làm cùng anh... Làm bao nhiêu lần em cũng đều thích.” Đột nhiên từ trong túi quần Lăng Diệp truyền ra một đoạn đối thoại.

Ngay tức khắc Úc Hàn Yên đã biết mình bị lừa. Cô ngẩng đầu tức giận nhìn Lăng Diệp, rít lên: “Lăng Diệp! Anh còn có thể vô sỉ hơn được nữa không!”

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi thành đường đẹp mắt, nói khẽ: “Tiểu Yên, bộ dáng này của em rất giống con mèo xù lông.”

Úc Hàn Yên lập tức quát: “Anh mới giống mèo!”

Lăng Diệp đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, tính tình dễ chịu hơn, nói: “Không phải chỉ là một đoạn ghi âm thôi sao? Đừng tức giận mà.”

Úc Hàn Yên không chịu thua, quát: “Vậy anh xóa nó đi!”

Lăng Diệp hết sức phối hợp lấy điện thoại di động ra, bấm mấy cái, sau đó đưa đến trước mặt Úc Hàn Yên, ý bảo cô nhìn.

Úc Hàn Yên nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, thấy anh thật sự xóa đoạn ghi âm đi cô mới thờ phào một cái.

Lăng Diệp nhét điện thoại vào trong túi quần, đôi môi mỏng khẽ cong lên.

Trực giác Úc Hàn Yên mách bảo có điều mờ ám. Cô cau mày hỏi: “Tại sao anh lại vui mừng như vậy?”

Lăng Diệp cười cười, dùng giọng trầm thấp mê người nói: “Em không rít anh nữa, đương nhiên anh vui mừng rồi.”

Úc Hàn Yên liếc anh một cái, lầu bàu: “Em lại tin anh nữa thì em không phải là Úc Hàn Yên!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Phản ứng khắp nơi

"Tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị và vị hôn thê của mình sẽ kết hôn vào nửa tháng nữa!" Đột nhiên Nhan Hạo nhìn thấy mẩu tin này xuất hiện trên màn hình máy vi tính của mình, sắc mặt hắn trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Ồ, xem ra cô ấy đã khỏi. Đã như vậy thì mình cũng nên hành động thôi.

"Tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị và vị hôn thê của mình sẽ kết hôn vào nửa tháng nữa!" Đột nhiên Bạch Triết Hiên nhìn thấy mẩu tin này xuất hiện trên màn hình máy vi tính của mình. Hắn sững sờ một lúc. Cô ấy sẽ kết hôn.

Mặc dù hắn biết tình cảm của hai người bọn họ, kết hôn chỉ là vấn đề thời gian thôi. Nhưng khi nhìn thấy mẩu tin này, hắn vẫn như trước không cách nào bình tĩnh được. Dường như trong miệng hắn, mùi vị đau khổ đã lan tỏa ra khắp nơi.

Đây là trời cao báo ứng hắn? Bởi vì trước đây hắn đã quan hệ với quá nhiều người phụ nữ, cho nên ông trời mới trừng phạt hắn không có cách nào ở chung được với người phụ nữ thực sự trong lòng hắn.

Bạch Triết Hiên vẫn nhìn chằm chằm vào chỗ khoanh tròn đang sáng lên, khóe miệng hắn giật giật. Lăng Diệp vì muốn cho cả thế giới này đều biết chuyện, thế nên đã dùng tới hacker. . .

“Grừ grừ grừ”

Đột nhiên một hồi chấn động truyền vào tai hắn. Hắn cảm điện thoại đang để một bên lên, nhìn vào màn hình - là số riêng.

Hắn khẽ cau mày, do dự một hồi, cuối cùng vẫn ấn nút trả lời.

“Alo, Bạch Triết Hiên đây.”

“Nghe nói gần đây tập đoàn Bạch thị và tập đoàn Lăng thị đang có mâu thuẫn.”

Mi tâm Bạch Triết Hiên nhảy lên, trực giác hắn mách bảo, đối phương không phải là dạng dễ chọc vào. Hắn lên tiếng hỏi:

“Xin hỏi anh là?”

“Tôi là người có thể giúp anh đối phó với tập đoàn Lăng thị.”

Khóe miệng Bạch Triết Hiên nhếch lên giễu cợt. Khẩu khí thật lớn! Coi như mình có lợi dụng lúc Lăng Diệp đang phân thân cho việc khác mà chống lại tập đoàn Lăng thị, thì cũng không thể chiếm được chút ích lợi nào.

“Anh cảm thấy người đến ngay cả một cái tên cũng không chịu nói, thì độ tin cậy có được bao nhiêu đây?”

Người ở đầu điện thoại bên kia khẽ cười một tiếng, đáp:

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là trừ tôi ra, không có một ai có đủ năng lực để giúp anh.”

Đầu lông mày Bạch Triết Hiên khẽ nhướng lên, giọng hơi kéo dài ra:

“Oh?”

“Anh hẳn không cho là bối cảnh thật sự của Lăng Diệp chỉ đơn thuần như vậy thôi chứ?”

Bạch Triết Hiên nghĩ đến tin đồn bên ngoài, liền nói:

“Nghe nói quan hệ của hắn với bang Liệt Diễm cũng không phải là dạng vừa.”

Người ở đầu kia điện thoại cười ha ha nói:

“Đúng là quan hệ không phải bình thường. Hắn chính là bang chủ bang Liệt Diễm.”

Hai mắt Bạch Triết Hiên hơi trừng lớn lên, sau đó lại trở nên bình thường. Hắn là bang chủ bang Liệt Diễm cũng chẳng có gì là kỳ lạ. Nhưng mà nếu như vậy, chính mình chỉ là một người có bối cảnh trong giới bạch đạo thì khả năng thắng được hắn thật sự là rất thấp.

Để vương bạch đạo, bá chủ hắc đạo...Ồ, mình cũng không thể bội phục hắn ta.

Bạch Triết Hiền chậm rãi hỏi:

“Anh là người trong giới hắc đạo?”

“Đúng.” Lần này người bên kia trả lời rất thẳng thắn.

Hắc đạo... Minh có nên hợp tác cùng với người trong giới hắc đạo? Lòng mày Bạch Triết Hiền nhú lại thành hình chữ “sông”. Hắn cân nhắc cái thiệt hơn nếu hợp tác.

“Mẹ của Tổng giám đốc Bạch vẫn khỏe chứ?”

Đáy mắt Bạch Triết Hiền hiện lên một mảnh rét lạnh, hỏi:

“Anh có ý gì?”

“Tổng giám đốc Bạch, xin chớ sốt ruột. Tôi chỉ hỏi thăm tình hình của mẹ anh mà thôi. Nghe nói thân thể của bà ấy càng ngày càng sa sút, tôi đang suy nghĩ có nên giúp bà ấy chữa khỏi tâm bệnh hay không.”

Bạch Triết Hiền lạnh mặt hỏi:

“Anh muốn như thế nào?”

“Để tỏ lòng thành ý của tôi, tôi sẽ đưa em gái của anh ra ngoài.”

Tròng mắt Bạch Triết Hiền hạ xuống, im lặng.

“Theo như tôi biết, bệnh tâm thần của em gái anh, khả năng chữa khỏi là rất lớn.”

Bạch Triết Hiền nghĩ đến dáng vẻ ngày càng gầy gò của mẹ mình, cuối cùng đành lên tiếng:

“Được, tôi đồng ý hợp tác với anh.”

Có lẽ, sau khi Lăng Diệp thất thế, mình có thể sẽ có được cô ấy.

Ánh mắt Bạch Triết Hiền hơi kiên định, hắn trầm giọng nói:

“Lúc tôi nhìn thấy em gái của mình là lúc tôi và anh có thể nói chi tiết về vấn đề hợp tác.”

“Không thành vấn đề.”

Đan gia, trong phòng khách.

“Cha, có chuyện gì không?” Dany vừa xem tivi vừa ăn trái cây, hỏi vào điện thoại di động.

“Nửa tháng nữa Hàn Yên và tổng giám đốc Lăng sẽ kết hôn sao?”

“Khụ khụ...” Dany bị chen lại ở họng, đôi mắt đẹp tròn to lên. Cô hơi có chút kinh ngạc.

“Cha nghe thông tin này từ đâu vậy?”

Lam Nguyệt ngồi bên cạnh Dany, thấy cô bị nghẹn khẽ cau mày, vội vàng đưa tay vuốt lưng cho cô.

“Máy tính công ty bị Hacker xâm nhập, phát ra tin tức này.”

Dany nhú mày, xem ra là thật rồi. Nếu không muốn dâng hiến tính mạng cho Lăng Diệp, chẳng có ai dám tung ra cái tin này cả.

Dany cúp điện thoại xong, lập tức tìm kiếm số điện thoại của Úc Hàn Yên.

Lam Nguyệt quan tâm hỏi:

“Sao vậy?”

Dany nhấn số điện thoại, nhìn Lam Nguyệt nói:

“Hình như Hàn Yên sẽ kết hôn.”

“Dany?”

Dany nghe thấy tiếng nói đối phương mang theo chút giọng mũi, lòng bất giác run rẩy. Cô hít sâu một hơi, yêu tình nha yêu tình! Chỉ mới nói một từ thôi mà đã khiến cho phụ nữ như cô không được muốn hóa thân thành lang sói rồi.

Cô nhìn đồng hồ, dùng giọng không thể tin nổi hỏi:

“Cô vẫn đang ngủ?”

“Ừ.”

Dany cảm thấy trong lòng mình như có lông vũ đang phe phẩy, có chút nhột... Cô hắng giọng một cái, hỏi:

“Cô sẽ kết hôn?”

“Ừ, quyết định tối hôm qua. Sao cô biết?”

Khóe miệng Dany giật giật. Cả thế giới đều biết được rồi...

“Chồng cô cho Hacker đột nhập vào hệ thống mạng lưới công ty nhà tôi, tung ra thông tin này. Uhm, tôi nghĩ, những công ty khác cũng trong tình trạng giống như thế này cả thôi.”

Đột nhiên đầu điện thoại bên kia truyền đến một hồi tiếng nói cực kỳ tức giận:

"Lãng Diệp! Anh rửa cô sạch sẽ chờ đây cho em!"

Dany nhếch miệng, tình cảm của hai người bọn họ thật tốt.

"Dany, đến lúc đó làm phù dâu cho tôi nha."

Dany mừng rỡ như điên, xem ra cô ấy thật sự xem mình là bạn tốt.

"Được, nhưng ai là phù rể?"

"Ừm, còn chưa quyết định, Tề Ngôn thì thế nào?"

Dany nghĩ đến đêm hôm đó Tề Ngôn tỏ tình cùng cường hôn mình, khuôn mặt cô hơi đỏ lên. Cô đáp:

"Tùy hai người quyết định thôi."

"Ừ, đến lúc đó sẽ thông báo cho cô."

Lam Nguyệt thấy Dany cầm điện thoại ngẩn ngơ, sắc mặt lại ửng hồng, trong mắt bà lóe lên tia sáng, hỏi:

"Hàn Yên sẽ kết hôn hả?"

Dany phản ứng kịp, ném điện thoại

Xuống ghế sofa, dùng tăm xiên một miếng táo nhỏ, cười đáp:

“Đúng vậy nha, con là phù dâu của cô ấy.”

Lam Nguyệt nói với thâm ý sâu xa.

“Vậy không phải con cũng nên suy nghĩ một chút đến chuyện hôn sự của mình rồi sao?”

Dany liếc mắt, sao lại quàng vào người mình rồi chứ. Cô vừa nhai táo vừa nói:

Đầu lông mày Lam Nguyệt héch lên. Bà nhìn chăm chăm vào mắt Dany hỏi:

“Thật không có?”

Khóe mắt Dany giật một cái, có chút nói không lên lời:

“Mẹ, ánh mắt của mẹ là như thế nào vậy? Thật sự không có.”

Lam Nguyệt tỏ vẻ không tin, chậm rãi hỏi:

“Vậy Tề Ngôn thì sao?”

Khuôn mặt Dany hơi đỏ lên, ánh mắt có chút lóe sáng, hỏi lại:

“Anh ta làm sao?”

Lam Nguyệt nhìn thấy bộ dáng này của con gái cũng biết có điều mờ ám. Bà nói nghiêm túc:

“Mẹ và cha con đều rất hài lòng về cậu ấy.”

Dany làm bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục ăn trái cây như không có việc gì.

Lam Nguyệt thở dài một cái, nói với thân phận của một người từng trải:

“Có một số người, bỏ lỡ chính là cả đời. Cho nên, lúc cần quyết định, tuyệt đối đừng do dự.”

“Nhưng con thật sự không biết ở chung với anh ta như thế nào. Trước đây cũng đã âm ỉ như thế rồi.” Đang lúc Lam Nguyệt cho là Dany sẽ im lặng, rồi cuộc cô cũng lên tiếng.

Lam Nguyệt nhếch khóe môi, chậm rãi hỏi:

“Cậu ấy có thích con không?”

Thật vất vả Dany mới khôi phục được vẻ mặt bình thường của mình, thì lại đỏ lên nữa rồi. Cô nhỏ giọng đáp:

“Hai ngày trước anh ta đã thổ lộ với con.”

Lam Nguyệt lại hỏi:

“Con cũng có cảm giác với cậu ấy không phải sao?”

“...” Dany gật đầu một cái.

“Nghe theo trái tim, đừng để chuyện quá khứ trói chặt bước tiến của con.” Lam Nguyệt nói, ý vị sâu xa.

“Grừ grừ grừ”. Một hồi chuông không hài hòa lấm vang lên.

Dany nhìn số hiển thị trên màn hình, cảm điện thoại di động lên, nhấn nút trả lời. Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

“Sao vậy?”

“Mai em có thời gian rảnh không? Diệt bảo chúng ta đi đặt lễ phục.”

Hiệu suất quá cao rồi. Vừa mới nói còn chưa quyết định ai là phù rể...

“Có rảnh.”

“Ừ, vậy mai gặp.”

“Khoan đã.” Dany đột nhiên lên tiếng.

“Sao vậy?”

Dany nhìn ánh mắt chờ mong của mẹ một lúc, lấy dũng khí hỏi:

“Chuyện anh nói thích tôi là thật sao?”

“Đương nhiên! Tôi đâu có nói đùa chuyện như thế. Em là người phụ nữ duy nhất khiến tôi có kích động muốn bảo vệ cả đời.”

Dany hít sâu một hơi, nói:

“Vậy chúng ta thử cùng nhau đi.”

Giọng nói kích động xen lẫn vui sướng của đôi phương truyền đến:

“Anh rất vui, anh sẽ chứng minh cho em thấy, sự lựa chọn của em không sai.”

Trụ sở bang Liệt Diễm, trong phòng ngủ của Mạc Vũ.

“Diệt sẽ kết hôn.” Mạc Vũ nhận điện thoại xong, lại nằm xuống bên cạnh Thiên Nhất. Anh vừa xoa eo cho hân vừa ghé vào tai hân thủ thi.

Thiên Nhất bị dày vò thăm hỏi, lập tức giận dữ nói:

“Tổng giám đốc kết hôn anh vui mừng cái gì?”

Mạc Vũ cũng chẳng quan tâm đến thái độ nói chuyện của hắn, động tác trong tay vẫn không ngừng. Anh dịu dàng nhìn gò má Thiên Nhất, nghiêm túc nói:

“Chúng ta cũng kết hôn đi.”

Thiên Nhất nhìn Mạc Vũ giống như nhìn quái vật, nói:

“Muốn kết hôn anh tự đi mà kết.”

“Tại sao?” Khuôn mặt Mạc Vũ bất chợt âm trầm xuống, bàn tay không tự chủ được tăng lực, lạnh lùng hỏi.

“A...” Thiên Nhất nhú nhú mày, không kèm chế được phát ra tiếng rên đau.

Mạc Vũ nghe thấy tiếng rên như thế của hắn, dục vọng lại ủa tới. Anh lật người đè lên trên người Thiên Nhất, bắt được đôi môi đỏ mọng của đối phương, vội vàng hôn lên.

Thiên Nhất đẩy người Mạc Vũ ra, cắn chặt hàm răng không để cho anh xâm nhập vào.

Mạc Vũ thấy hắn phản kháng gay gắt, mày nhú nhú lại, đưa tay đến chỗ cái miệng khó có thể mở ra được kia, nhìn vào mắt Thiên Nhất đang mang theo chút hơi nước, hỏi:

“Rất đau hả?”

Thiên Nhất xấu hổ trừng mắt nhìn anh một cái, dùng sức đẩy tay anh ra.

Mạc Vũ thấy hắn trừng mắt như vậy, dục vọng càng hưng phấn hơn. Anh dùng giọng đã có phần trầm hẳn nói:

“Em đồng ý kết hôn với anh, anh sẽ tha cho em.”

Thiên Nhất nhìn thấy ánh mắt như lang hổ của anh, tóc gáy dựng đứng cả lên. Hắn cân nhắc một lúc, miễn cưỡng nói:

“Tôi đồng ý với anh.”

Thật ra cho dù có kết hôn hay không thì cả đời này mình cũng không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của anh ta... Kết hôn chẳng qua cũng chỉ là hình thức, mình không hiểu tại sao người kia lại cứ dai dẳng như vậy.

Mạc Vũ nhìn đôi mắt đào hoa có chút đỏ nhìn Thiên Nhất, nói có phần thận trọng.

“Em nhắc lại lần nữa.”

Thiên Nhất không biết làm thế nào, đành nhắc lại một lần nữa.

“Tôi đồng ý kết hôn với anh.”

Trên mặt Mạc Vũ lộ ra nụ cười ngây ngốc, anh nhìn Thiên Nhất không chớp mắt. Đang lúc Thiên Nhất tưởng rằng anh sẽ nuốt lời thì anh vội vàng đứng dậy đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Cái gọi là vô sỉ

"Bang chủ, Bạch Triết Nhã đã được cứu ra rồi." Trong thư phòng yên tĩnh, một giọng nam cung kính được phát ra từ điện thoại di động.

Đáy mắt Lăng Diệp sắc bén, anh khẽ cau mày lại, nói:

"Thông báo người trong bang, điều tra tung tích của cô ta."

"Dạ, Bang chủ."

Cúp máy xong, Lăng Diệp đặt điện thoại di động lên trên bàn sách, ngón trỏ tay phải gõ có tiết tấu lên mặt bàn. Ai là người cứu cô ta?

Nếu Bạch Triết Hiền có đủ năng lực để cứu cô ta, thì cũng không phải đợi đến bây giờ mới ra tay. Chuyện này xảy ra sau khi mình công bố tin tức kết hôn, giữa hai người có quan hệ gì sao?

Nếu là có thì có thể kết luận đây chính là kiệt tác của Nhan Hạo. Nhưng mà, hắn và Bạch Triết Hiền đã cấu kết với nhau từ lúc nào hả?

"Diệp ~" Úc Hàn Yên đứng mơ mơ màng màng trước cửa thư phòng, với mái tóc ngắn rối bời trên đầu, cùng đôi mắt hơi híp lại, giọng cô kéo dài vang lên.

Lăng Diệp đứng dậy, đi đến trước mặt cô, quan tâm hỏi:

"Sao đã tỉnh rồi?"

"Không có anh." Úc Hàn Yên ôm vòng eo gầy gò có lực của anh, dùng cái đầu nhỏ cọ sát vào cổ anh, nhắm mắt lại, nói với giọng lười biếng.

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua tia tự trách. Anh ôm ngang người cô lên, mở hai chân thon dài vừa đi về phía phòng ngủ vừa nhỏ giọng nói:

"Anh ngủ cùng em."

Từ trong cổ họng Úc Hàn Yên phát ra tiếng thỏa mãn:

"Ừm".

Lăng Diệp nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, rồi cởi quần áo của mình ra, nằm xuống bên cạnh cô, kéo kéo chăn, đưa tay ôm lấy cô, dịu dàng nói:

"Em ngủ đi."

Úc Hàn Yên quần lấy Lăng Diệp giống như con bạch tuộc. Đầu cô tựa vào bờ vai rộng lớn của anh, ngửi mùi thơm sữa tắm như có như không trên người anh, chậm rãi nói:

"Anh lại thừa lúc em ngủ đi xử lý công việc."

Trong nhất thời Lăng Diệp không biết nên đáp lại lời cô như thế nào, bởi vì lời cô nói là sự thật.

"Anh lúc nào cũng như vậy, chuyện gì cũng tự mình ôm đồm, không để cho em chia sẻ. Rõ ràng là bận đến sứt đầu mẻ trán, nhưng lúc nào cũng ra về rảnh rỗi đi nấu cơm cho em, làm này làm nọ." Cô nhắm mắt lại, tiếp tục nói.

"Tiểu Yên, anh."

Úc Hàn Yên càng nghĩ trong lòng càng thấy tức giận. Cô đột nhiên mở hai mắt ra, ngồi bật dậy, nhìn khuôn mặt trong bóng tối của Lăng Diệp, tức giận quát lên:

"Em đã nói là em sẽ đau lòng nha! Em thà rằng ban ngày anh dành thật nhiều thời gian cho công việc, có một chút thời gian cho em, chứ không muốn buổi tối anh thừa lúc em ngủ lại thức đêm để làm việc!"

Lăng Diệp thấy cô kích động như vậy, vội vàng ngồi dậy ôm cô, vừa vuốt ve lưng cô, vừa nhẹ giọng nói:

"Tiểu Yên, em đừng kích động, không tốt cho cơ thể."

"Ai bảo anh như vậy." Úc Hàn Yên để mặc anh ôm, buồn bực nói.

Người Lăng Diệp cứng lại. Anh thở dài một cái, nói chậm rãi:

"Anh không như vậy nữa."

Anh chỉ muốn lúc em tỉnh dậy, sẽ có thật nhiều thời gian ở cùng em, chỉ hy vọng em có một cuộc sống ung dung tự tại. Nhưng em không thích anh như vậy, anh thay đổi là được rồi.

Lăng Diệp thấy cô đã bình tĩnh trở lại, liền nhẹ nhàng ôm cô nằm xuống, dùng giọng trầm thấp nói:

"Em ngủ đi."

"Bắt đầu từ ngày mai em sẽ tự mình xuống bếp." Úc Hàn Yên nói không cho cự tuyệt.

Lăng Diệp im lặng mấy giây, lên tiếng:

"Được! Nhưng nếu như đến lúc đó em nôn ra hoặc không ăn được nhiều, thì sẽ đến lượt anh xuống bếp."

"Sẽ không." Úc Hàn Yên nói vô cùng khẳng định.

"Ừ, ngủ đi." Chỉ trong vòng nửa tiếng, Lăng Diệp đã nói câu này lần thứ ba.

Úc Hàn Yên "Ừ" một tiếng, nhắm hai mắt, lại quấn chặt thân thể Lăng Diệp lần nữa.

10 phút sau, giọng nói vô cùng buồn bực của Úc Hàn Yên vang lên:

"Đều tại anh! Hai em không ngủ được nữa."

Lăng Diệp lật người đè cô dưới thân mình, dùng giọng khêu gợi nói:

"Vậy thì làm việc khác đi."

Lời vừa dứt, anh liền bắt được đôi môi Úc Hàn Yên, hôn hết sức triền miên.

Úc Hàn Yên dùng hết sức đẩy anh ra, tức giận hỏi:

"Anh lại thế?"

"Tiểu Yên, có phải em không nhớ mình đã nói gì không?" Trong bóng tối, hai mắt Lăng Diệp sáng đặc biệt.

Úc Hàn Yên nhú mày, lầu bàu:

"Em nói gì?"

Lăng Diệp khẽ thờ dài một cái, nói câu: "Em chờ một chút", rồi đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Đầu Úc Hàn Yên đầy u mê. Anh đi lấy cái gì? Chẳng lẽ là đoạn ghi âm kia?! Không thể nào, mình đã tận mắt nhìn thấy anh xóa đi.

Chỉ một lúc sau Lăng Diệp đã trở lại, trên tay anh là chiếc điện thoại di động. Anh ấn một cái, rồi đặt chiếc điện thoại lên trên chiếc tủ đầu giường, sau đó dùng cùi chỏ chống xuống giường, nằm nghiêng người bên cạnh Úc Hàn Yên, đôi môi mọng khẽ cong lên, quan sát phản ứng của cô.

"Đối với em, ở phương diện này, sự tự chủ của anh gần như bằng không."

"Em cũng vậy, rất thích làm cùng anh. Anh đừng đau lòng."

"Thật?"

"Ừm, rất thích, làm bao nhiêu lần em cũng đều thích."

Dường như Lăng Diệp còn thấy chưa đủ, đoạn ghi âm phát xong, anh liền tiến tới bên tai cô, dùng giọng trầm thấp, dụ hoặc thủ thi:

"Em rất thích làm cùng anh, làm bao nhiêu lần em cũng đều thích."

"!?"

Úc Hàn Yên then quá hóa giận, cặp mắt cô bốc lửa nhìn chằm chằm người kia, rít lên:

"Anh lại dám lừa em!"

Lăng Diệp nhẹ nhàng đáp:

"Anh không lừa em, quả thật anh đã xóa, không phải em cũng đã nhìn thấy rồi sao?"

"Cái này là cái gì?!" Anh vừa nói xong, Úc Hàn Yên liền rít lên.

Khóe môi Lăng Diệp cong lên, hết sức vô tội nói:

"Không biết tại sao nha, trong máy tính thế nhưng lại có đoạn ghi âm này."

"Anh vô sỉ!" Úc Hàn Yên nặng nề hừ một tiếng, mắng.

Lăng Diệp lơ đãng, hỏi tựa như không hỏi:

"Như vậy liền gọi là vô sĩ?"

Anh lại lật người đè Úc Hàn Yên ở dưới, nói xa xôi:

"Cho em biết một chút về cái gọi là ‘vô sĩ’."

"Khoan đã." Úc Hàn Yên đưa tay chặn miệng anh lại, nhanh nhẩu nói.

Lăng Diệp nhú mảy, gỡ bàn tay mềm mại không xương của cô ra, lên tiếng hỏi:

"Sao hả?"

"Em cảm thấy hai ngày hôm nay bụng đã thay đổi rất lớn." Úc Hàn Yên nói nghiêm túc.

"Cho nên em nghĩ nên dùng tư thế khác? Ví dụ như phương thức vào từ phía sau?" Lăng Diệp chống người cách cô một chút, dùng giọng vô cùng mê người hỏi.

"."

Tầm mắt Lăng Diệp vô cùng nóng bỏng, cứ như muốn đem người ta hòa tan:

"Vào từ bên nào?"

"."

Lăng Diệp dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng của Úc Hàn Yên, tiếp tục hỏi:

"Hay là em..."

Trước khi những lời nói mắc cỡ của anh được thốt

ra, Úc Hàn Yên đã chặn lại bằng cách dùng lực mạnh, đổi vị trí với anh, ngồi lên trên người anh.

Trong mắt Lăng Diệp tràn đầy hứng thú. Anh hơi ngồi dậy, cời chiếc váy ngủ đang vướng bận trên người cô, đặt hai tay lên eo cô, nói:

“Tiểu Yên, em thật khiến cho anh vui mừng.”

Úc Hàn Yên phát lên bờ ngực rắn chắc, rộng lớn của anh một cái không nặng cũng không nhẹ, tức giận nói:

“Anh cầm miệng cho em!”

Lăng Diệp rất thức thời ngậm miệng lại. Nói đùa chứ, rất khó mới có được một sự chủ động của cô, sao anh có thể không nắm bắt cơ hội này được đây.

Úc Hàn Yên nằm trên người anh, bắt được đôi môi anh, đưa đầu lưỡi ra miêu tả hình môi hoàn mỹ của anh. Lúc cô định đưa chiếc lưỡi mềm mại của mình vào thăm dò trong khoang miệng của đối phương, người kia liền hết sức phối hợp há miệng ra, khiến cho đầu cô đầy vạch đen.

Rốt cuộc là có bao nhiêu gấp gáp đây?

Hôn qua đôi môi anh, Úc Hàn Yên một đường đi xuống, hôn qua cằm anh, qua yết hầu, qua xương quai xanh đến lồng ngực.

Lăng Diệp là người có thể nhịn được như vậy, nhưng cũng không thể chịu nổi cái loại hành hạ này. Anh nâng người cô lên một chút, nhắm thẳng vị trí, dùng sức đè lại.

Sáng ngày hôm sau, lúc Úc Hàn Yên bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại thì bóng dáng Lăng Diệp đã không còn ở trong phòng ngủ từ lâu rồi. Cô nhú mảy, rất không cam tâm tình nguyện mà mở hai mắt ra, bò đến bên giường, đưa tay với lấy chiếc điện thoại di động, nhìn số hiển thị trên màn hình sau đó mới ấn nút tiếp nghe. Cô dùng giọng mũi nói:

“Dany.”

“Cô lại đang ngủ?! Mặt trời đã phơi cái mông ra rồi đó, đại tiểu thư!”

Úc Hàn Yên nhắm mắt lại, vừa ngủ bù vừa nói:

“Tôi qua muộn mới ngủ được.”

“Nhanh lên đi, cùng tôi đi đặt lễ phục.”

Úc Hàn Yên khẽ cau mày, hỏi:

“Tề Ngôn đâu?”

“Anh ta cũng đi nha.”

Giọng nói có chút lười biếng của Úc Hàn Yên vang lên:

“Vậy sao còn phải cả tôi đi? Tôi nghĩ hai người đi là được rồi.”

“Hôm qua tôi đã đồng ý làm bạn gái anh ta rồi.”

Úc Hàn Yên chột mồm hai mắt ra, vẻ mặt vui mừng hỏi:

“Thật sao?”

Cô dừng một chút, buồn bực nói:

“Vậy sao còn phải cả tôi đi? Tôi không có hứng thú làm kỳ đà cản mũi.”

“Hôm qua tôi đồng ý qua điện thoại với anh ta, bây giờ không biết đối mặt với anh ta ra sao cả.”

Úc Hàn Yên liếc mắt, tức giận nói:

“Cứ như vậy đối mặt nha. Tôi có thể giúp cô một lần, nhưng cũng không thể giúp cô cả đời được.”

“Coi như tôi xin cô, giúp tôi một lần này thôi, được không?”

Úc Hàn Yên im lặng mấy giây, nói:

“Chúng tôi sẽ đến nhà cô.”

“Oh dear, you’re ‘my ‘luck-y s-tar!’”

Nghe thấy giọng nói hưng phấn đầy cảm kích của đối phương, Úc Hàn Yên thở dài một cái, cô có thể tưởng tượng ra, sắc mặt Tề Ngôn khi nhìn thấy mình cũng ở đó thì sẽ đen như thế nào.

Hai mươi phút sau, Úc Hàn Yên ăn mặc chỉnh tề xuất hiện tại thư phòng Lăng Diệp. Cô nói:

“Diệp, em với bọn họ đi đặt lễ phục, Dany nói không biết phải đối mặt với Tề Ngôn như thế nào cả.”

Lăng Diệp im lặng một lúc, sau đó lên tiếng:

“Ừ, ăn điểm tâm xong rồi hãy đi. Anh làm xong rồi.”

Anh nói xong định đứng dậy. Úc Hàn Yên thấy thế ngăn lại:

“Tự em đi lấy.”

Lăng Diệp đứng lên, vừa đi về phía Úc Hàn Yên, vừa nói:

“Anh còn có một số việc phải dặn dò em.”

“Sao?” Úc Hàn Yên nhún mày hỏi.

Lăng Diệp ôm eo cô, dẫn cô đi xuống tầng, thấp giọng nói:

“Em đi ra ngoài anh không ngăn cản, nhưng em phải cho phép anh phái người đi, nếu không anh sẽ không yên tâm.”

Úc Hàn Yên có chút nói không lên lời:

“Chẳng ai có thể làm gì em được, huống hồ Tề Ngôn cũng có ở đó.”

Lăng Diệp nhìn chăm chăm mặt cô, nghiêm túc nói:

“Tề Ngôn phải bảo vệ một Dany không có chút bản lĩnh nào rồi. Nếu như em không đồng ý để anh phái người theo em, thì anh sẽ tự mình đi cùng em.”

Úc Hàn Yên thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, chậm rãi hỏi:

“Người của Nhan Hạo đã tới?”

Đáy mắt Lăng Diệp xuất hiện một mảng đỏ, đáp:

“Vẫn chưa chắc chắn, nhưng thời điểm này không phải là rất thái bình.”

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, lên tiếng:

“Nếu làm như vậy mới có thể khiến anh yên tâm, vậy thì anh cứ phái người đi theo em đi.”

Đi tới bên cạnh bàn ăn, Lăng Diệp buông tay ra, đi vào phòng bếp, lấy bữa sáng đặt xuống trước mặt Úc Hàn Yên, lại nói:

“Bất luận Bạch Triết Hiên có nói gì, em cũng không được để ý đến hắn.”

Úc Hàn Yên nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Diệp, hỏi:

“Sao đột nhiên anh lại nói như vậy?”

“Bạch Triết Nhã đã được người ta cứu đưa về Bạch gia.” Lăng Diệp mặt lạnh nói.

Nhất định là có thể lực hắc đạo tham gia, hơn nữa cỗ thể lực này còn không phải là dạng vừa, nếu không đã không thể cứu nổi Bạch Triết Nhã ra khỏi chỗ đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bi thảm nhân viên phục vụ

"Hai người đi chung một xe đi." Thấy bộ dáng Tề Ngôn muốn phát cáu nhưng lại không dám, Úc Hàn Yên tốt bụng nói.

Dany nghe xong, lập tức lộ ra ánh mắt cầu xin, nói giọng có chút khẩn trương: "Cô không đi cùng chúng tôi sao?"

Sắc mặt Tề Ngôn càng khó coi hơn, dù Úc Hàn Yên đứng cách xa anh hai mét vẫn cảm thấy áp suất thấp phát ra từ phía anh. Cô cười cười nói với Dany: "Chẳng dễ gì hôm nay tôi mới được tự mình lái xe, sao có thể không tận hưởng được?"

Tiếp đó, cô nói bằng mắt câu "good luck to you" xong, phất phất tay, mở cửa xe Lamborghini ra ngồi vào trong, khởi động máy nghênh ngang rời đi.

Dany trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc xe thể thao màu đen dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình, cô ấy cứ như vậy mà đi? Không phải đã nói sẽ giúp mình sao? Cô ấy như thế này thì coi gì là giúp chứ!

Khỏe môi Tề Ngôn khẽ cong lên. Anh mở cửa chỗ ghế phụ xe ra, nhét Dany ngồi vào bên trong, sau đó mình ngồi vào chỗ tay lái, thấy cô đã thắt dây an toàn liền thắt dây an toàn cho mình, khởi động máy rời khỏi Đan gia.

Dany cảm thấy bầu không khí trong xe có chút quỷ dị, không khí có phần áp lực thì quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cố gắng không thấy tầm mắt như có như không trên người mình.

"Rất sợ anh?" Tề Ngôn dừng xe ở bên vệ đường, xoay người nhìn Dany, chậm rãi hỏi.

Dany thấy xe dừng lại không khỏi có chút kỳ quái. Cô quay đầu hỏi: "Sao anh

lại dừng xe?"

“Anh cảm thấy biết rõ được tâm tư lúc này của em mới là việc cấp bách.” Cúi chỏ tay Tề Ngôn đặt lên trên tay lái, bàn tay phải chống lên ghế ngồi làm cho hai chiếc cúc áo sơ mi không cài càng mở rộng hơn, để lộ ra làn da màu mật cùng xương quai xanh hoàn mỹ.

Dany không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng. Cô thu hồi tầm mắt, ánh mắt mơ hồ nhìn ra phía ngoài cửa xe, nói: “Em không có tâm tư gì.”

Tề Ngôn nhào sang trước người cô, tay phải chỉnh đầu cô để cho cô nhìn mình, hỏi lại một lần nữa: “Em sợ anh?”

Ánh mắt Dany hơi lay động, cô lập tức chối: “Không có.”

“Vậy em gọi chị dâu đến làm gì?” Tề Ngôn đưa môi mình tới gần hơn, con mắt sâu như biển nhìn chằm chằm Dany, hỏi.

“Em muốn cô ấy góp ý về lễ phục cho mình.” Đôi mắt to của Dany xoay tròn.

Tề Ngôn nhíu mày, lại đưa môi mình tới gần hơn chút nữa, chỉ một chút xíu nữa thôi là sẽ hôn vào môi của cô. Anh nhẹ giọng hỏi: “VẬY HẢ?”

Dany muốn cách xa đôi môi của anh, lại bị giam cầm sít sao, cô đành mặc kệ vội vàng lên tiếng: “Ừ.”

“VẬY ANH LÀ GÌ CỦA EM?” Tề Ngôn hỏi sâu kín

Sắc mặt Dany hơi đỏ lên, trông mắt nhìn xuống đùi mình, im lặng một hồi mới nhỏ giọng đáp: “Bạn trai.”

“VẬY EM HÔN ANH MỘT CÁI, DỪNG VIỆC NÀY ĐỂ CHỨNG MINH ANH LÀ BẠN TRAI CỦA EM.” Tề Ngôn tâm không hồng hời thờ không gấp yêu cầu.

“.....” Dany trừng mắt liếc anh một cái, hôn mỗ thần tốc lên môi anh, nhưng lúc cô định lui về lại phát hiện mình không thể lui về được.

Tề Ngôn cắn khê lên môi cô, lúc cô kêu đau liền đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng ẩm ướt của cô thăm dò.

Úc Hàn Yên mãi không thấy Tề Ngôn đến, không thể không giảm tốc độ lại. Nhưng ngay cả như vậy rồi mà sau khi cô đến phòng thiết kế lễ phục DM vẫn như cũ không thấy bóng dáng Tề Ngôn đâu.

Cô lắc đầu một cái, xem ra Dany đã bị “chính” rồi. Nghĩ vậy, cô tính đi vào phòng thiết kế lễ phục DM dạo trước.

Phòng thiết kế lễ phục DM là phòng thiết kế lễ phục nổi tiếng trên thế giới, đối tượng phục vụ là những thành viên trong giới thượng lưu. Những người đặt làm lễ phục ở đây gồm có tỷ phú Úc Vạn, người trong hoàng thất, ngôi sao Đại Bài, các cán bộ cao cấp trong chính phủ. Vừa bước qua cửa chính, đập vào mắt cô là đủ loại lễ phục lộng lẫy.

Chính vì vậy, khi Úc Hàn Yên với trang phục từ đầu đến chân xem ra cực kỳ bình thường xuất hiện tại phòng thiết kế lễ phục DM thì sắc mặt của nhân viên phục vụ không được tốt lắm, chưa kể đến việc phải cười chào đón khách, ngay cả thái độ bình tĩnh bình thường bọn họ cũng không làm được.

Úc Hàn Yên đương nhiên cũng nhìn ra mấy cô nhân viên phục vụ này đang tỏ vẻ mắt chó nhìn người thấp, nhưng cô cũng chẳng để ý. Cô coi như không nhìn thấy bọn họ, xem qua từng bộ lễ phục một.

Lúc cô cầm vào chiếc tay áo của một bộ lễ phục, một cô nhân viên trong số đó dùng giọng tài trí hơn người nói: “Bộ lễ phục này có giá trị bằng 5 người sáng lập ra phòng thiết kế lễ phục này, Đường Đường.”

Tề Ngôn nhíu mày, cuối cùng vẫn phải buông tay Dany ra, bắt tay với Đường Đường nói: “Chào Đường tiên sinh.”

Dany nắm bắt cơ hội, ngay tức khắc chạy đến bên cạnh Úc Hàn Yên.

Sắc mặt Tề Ngôn đen lại, anh nói với Đường Đường: “Tôi và Dany tới đây đặt lễ phục cho phù dâu và phù rể.”

Đường Đường chỉ vào cánh cửa dẫn đến một căn phòng khác, cười nói: “Vâng, mời theo tôi qua bên này.”

“Tiểu Yên.” Đột nhiên một giọng nói quen thuộc đến tận xương tủy truyền vào tai Úc Hàn Yên.

Đôi mắt cô tràn đầy nghi ngờ, quay đầu nhìn về phía cửa chính, chỉ thấy Lăng Diệp như thần đá đang sai bước về phía mình.

Chút khó chịu còn sót lại trong lòng Úc Hàn Yên không cánh mà bay. Cô xoay người nhào vào ngực anh, cười hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lăng Diệp ôm lấy cô, cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Ai không khách khí với em, cứ việc trả lại gấp ba lần, chọc thùng trời đã có anh chống đỡ.”

Úc Hàn Yên thật không biết nên nói gì, chỉ vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà anh liền bỏ công ty để đến đây. “Em chỉ cảm thấy không cần thiết phải so đo với cô ta mà thôi.”

Lăng Diệp nhìn về phía Đường Đường, lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi đó, ai dám thuê mấy nhân viên phục vụ này chính là đối nghịch với tôi.”

Đường Đường kinh ngạc một hồi, không ngờ sự việc lại thành ra đến mức này, cứ như vậy thì khả năng tìm kiếm việc của họ coi như bằng không. Hắn nhìn bọn họ có chút thương hại nói: “Từ bây giờ, tất cả các cô đã bị sa thải.”

Lời Đường Đường vừa dứt, Lăng Diệp giơ tay lên, lập tức có bốn người mặc tây trang đen đi vào, bắt mấy nhân viên phục vụ đang bị dọa đến kinh hoàng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Nhan Hạo động thủ

"Chuyện gì?" Lăng Diệp nói bằng mắt với Úc Hàn Yên câu "Anh nhận điện thoại" xong, áp điện thoại vào tai, nhàn nhạt hỏi.

"Tổng giám đốc, kho hàng số 11 đã bị nổ tung rồi."

Lông mi Lăng Diệp rung động, khí lạnh trên người tản ra ừ ừ.

Úc Hàn Yên nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Lăng Diệp cúp điện thoại, cúi đầu đối mắt với Úc Hàn Yên, nói giọng có chút áy náy: "Anh không thể ở đây cùng em được, kho hàng số 11 đã bị nổ tung, anh phải chạy qua đó."

Kho hàng số 11? Kho vũ khí. Ngay lập tức Úc Hàn Yên quyết định: "Em đi với anh."

Tề Ngôn nhìn Lăng Diệp, thấp giọng nói: "Tôi cũng đi." Anh tuyệt không nghi ngờ, kho hàng số 11 nổ tung là có người cố tình làm.

Lăng Diệp nhìn Tề Ngôn một lúc, cự tuyệt không chút do dự: "Chuyện này có tôi là được rồi."

Nói xong, anh dắt tay Úc Hàn Yên nhanh chóng rời đi.

Dany thấy Tề Ngôn vẫn nhìn chăm chăm theo bóng lưng của hai người, không nhịn được kéo kéo tay áo anh, nói: "Chúng ta xử lý chuyện lễ phục nhanh lên một chút, rồi xem có thể giúp được gì hay không."

Tề Ngôn thu hồi tầm mắt, nhìn Dany bằng ánh mắt nhu hòa, từ trong cổ họng anh phát ra tiếng nói trầm thấp "Ừm".

"Em cảm thấy chuyện này là do Nhan Hạo làm ra." Úc Hàn Yên vừa thắt dây an toàn, vừa nói với người mới ngồi vào ghế tay lái.

Lăng Diệp thắt dây an toàn bằng một tay, khởi động máy, trong nháy mắt chiếc xe Maybach giống như sao băng, lao vút ra ngoài.

Về mặt anh u ám, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, nói: "Trừ hấn ra, không còn ai dám đụng vào thứ gì đồ của anh."

Úc Hàn Yên vừa mới định nói gì đó, thì trong túi xách đột nhiên rung rung. Cô nhăn mày, cúi đầu kéo khóa túi xách lấy chiếc điện thoại di động ra, là số riêng.

Cô nhìn Lăng Diệp, thấy người kia gật đầu một cái mới ấn nút trả lời rồi đưa điện thoại áp vào bên tai.

"Cô gái, đã lâu không gặp."

Úc Hàn Yên khề cong khóe môi giễu cợt, nói: "Đúng là đã lâu không gặp, anh có muốn qua đây gặp mặt tôi không?"

"Ha ha, cô gái, xem ra em nhớ tôi nha. Hôm nay là ngày tốt, em thế nhưng lại chủ động hẹn tôi."

Đôi môi đỏ mọng của Úc Hàn Yên khề mở, nói: "Tôi đã muốn cái mạng của anh từ lâu rồi, nếu như anh có thể tự sát thì chúng ta cũng không cần gặp mặt."

"Nếu như em muốn cái mạng của tôi, tôi cũng không ngại bật đèn xanh cho em. Loại đãi ngộ này, người khác không có đâu nha."

Khóe miệng Úc Hàn Yên giật giật, sâu kín hỏi: "Anh sẽ bật đèn như thế nào? Anh định đứng ngoan ngoãn ở trên mái của tòa nhà 100 tầng, để mặc tôi đẩy xuống à?"

"Ồ bên cạnh tôi 24h chờ, sẽ có rất nhiều cơ hội giết tôi."

Úc Hàn Yên khề cười một tiếng, nói: "Loại bật đèn xanh này tôi không có hứng thú muốn."

"Cô gái, rút cuộc em thích Lăng Diệp ở điểm nào? Tiền, quyền lực hay là vẻ bề ngoài?"

"Tất cả, chi cần là của anh ấy tôi đều thích." Úc Hàn Yên nói hết sức kiên định.

Sắc mặt Lăng Diệp đã dễ nhìn hơn một chút, khóe môi hơi cong lên.

"Thứ hấn có tôi đều có, hơn nữa so với hấn tôi tự thấy mình còn thú vị hơn."

Úc Hàn Yên lập tức đáp: "Anh thế nào chẳng có chút quan hệ gì với tôi. Nếu như anh gọi điện để nói những điều này, tôi nghĩ không cần phải nghe tiếp."

"Nếu yêu hấn thì rời khỏi hấn đi. Hãy tin tôi, chi cần em tiếp tục ở lại bên cạnh hấn, không bao lâu nữa, hấn sẽ trở thành hai bàn tay trắng."

Úc Hàn Yên nhủ mảy, giọng nói có chút lạnh, hỏi ngược lại: "Chi bằng anh?"

"Đương nhiên không phải, nhưng ý của tôi là, làm sao Lăng Diệp có thể cùng lúc chống cự lại được thế lực lớn mạnh của cả bạch đạo lẫn hắc đạo đây."

"Bạch Triết Hiên?" Úc Hàn Yên nhớ tới chuyện Bạch Triết Nhã được cứu ra, ngay sau đó liền hỏi.

"Cô gái, tôi không thể không nói là trực giác của em rất chính xác."

Khỏe môi Úc Hàn cong lên giễu cợt, lạnh lạnh đáp: "Cám ơn anh đã cho tôi biết, ‘câu kết với nhau làm việc xấu’ được viết như thế nào."

Cô nói xong cúp điện thoại rồi nhìn Lăng Diệp nói: "Nhan Hạo và Bạch Triết Hiên móc nối với nhau, mục tiêu chính là phá đổ anh."

Hai mắt Lăng Diệp vẫn nhìn thẳng phía trước, khỏe miệng khẽ nâng lên, lơ đãng nói: "Người sắp chết thì thích vùng lên."

Trên mặt Úc Hàn Yên hiện lên một nụ cười thật to, cô dùng giọng trong trẻo dễ nghe nói: "Những lời này nói thật hay."

Một lúc sau, xe dừng trước đám người đang xem náo nhiệt ở bên ngoài.

Lăng Diệp mở cửa xe, đi đến bên cạnh Úc Hàn Yên, cùng với cô tay trong tay, đứng lại mấy giây đối mặt với đám đông.

Tám người mặc tây trang màu đen nhanh chóng đi lên mở đường cho bọn họ: "Tránh ra, tránh ra."

Mọi người chưa từng thấy qua loại ý thế như thế này, trong nhất thời đều chuyển tầm mắt đặt lên trên người Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

Đám cảnh sát đứng ở bên ngoài hàng rào đang hào khí bùng bùng, ngăn chặn mọi người lại.

"Tránh ra." Hai hộ vệ đứng ở phía trước, chia nhau ra chụp vào bả vai tên cảnh sát đang cản đường đi của bọn họ, lạnh lùng nói.

Tên cảnh sát đang định phát tác thì thấy cấp trên của mình cười chào đón họ.

"Tổng giám đốc Lăng, bà Lăng, các người đã tới rồi hà."

Lăng Diệp nhìn hẩn một cái, dắt Úc Hàn Yên đi về phía trước.

Hai người hộ vệ đứng ở trước lập tức giỡn hàng rào xuống đất để cho bọn họ đi qua.

Đi tới đồng hồ cát vừa mới tạo thành, hai người quan sát tỉ mỉ tình huống xung quanh.

"Thiên Nhất." Lăng Diệp lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

"Diệp, chuyện gì vậy?"

Lăng Diệp cau mày, anh không hề nghi ngờ Thiên Nhất đang nằm sắp một mõi, nhưng điều này cũng chẳng liên quan gì đến anh: "Nói Thiên Nhất lập tức tới trung tâm nghiên cứu, tuyệt đối không cho phép bất kỳ tài liệu cơ mật nào bị lấy trộm."

Nói xong, anh cúp điện thoại, cũng chặt đứt luôn lời cầu xin Mạc Vũ định nói.

Mạc Vũ nhìn chăm chú điện thoại di động một hồi lâu, thờ dài một cái, cam chịu số phận lay lay Thiên Nhất đang ngủ say dậy.

"Sao vậy?" Thiên Nhất từ từ mở hai mắt đang lim dim ra, dùng giọng có chút khàn khàn hỏi.

"Diệp nói em lập tức đến trung tâm nghiên cứu, đề phòng kẻ khác đánh cắp tài liệu cơ mật." Mạc Vũ nói có chút buồn bực.

Thiên Nhất nghe xong, đưa hai tay chống xuống giường để dậy. Hẩn ngồi lên mép giường sau đó đứng dậy, đi đến tủ treo quần áo với tư thế không bình thường.

Mỗi một bước đi, sắc mặt của hắn càng thêm phần tái nhợt.

Mạc Vũ đau lòng không nguôi, vừa buồn nản tự trách, vừa vội vàng tiến lên đỡ hắn. "Nếu không để anh gọi điện xin nghỉ giúp em một hôm."

"Không cần đâu, không phải thời điểm đặc biệt, tổng giám đốc đã không ra lệnh kiểu như vậy." Thiên Nhất cự tuyệt không chút do dự.

Mạc Vũ cũng biết điều Thiên Nhất nói là sự thật, nhưng anh thật không đành lòng khi thấy mỗi bước người kia đi, đều như một lần bị kim đâm.

Thiên Nhất thay quần áo xong, Mạc Vũ liền ôm ngang hắn lên, đi về phía đậu xe.

Hai tay Thiên Nhất đẩy lồng ngực Mạc Vũ ra, dùng đôi mắt to oán hận nhìn chăm chăm anh, mặt lạnh nói: "Tôi là đàn ông!"

Mạc Vũ cúi đầu nhìn hấn, nghiêm túc nói: "Anh biết như thế này sẽ làm tổn thương đến tính tự tôn đàn ông của em, nhưng thờ ơ với sự đau đớn của em thì anh không làm được."

Thiên Nhất nghe xong, cũng không vùng vẫy nữa, để mặc anh ôm đi, dù sao như thế cũng tương đối dễ chịu.

Mạc Vũ thấy vậy, khóe môi cong lên. Mặc dù Thiên Nhất vẫn không chịu nói thích anh, nhưng anh có thể cảm nhận được tâm ý của hấn, sự thay đổi của hấn.

Đặt Thiên Nhất vào ghế kế bên tay lái, anh lùi ra, đóng cửa xe lại, đang định vòng qua đầu xe đến bên tay lái, lại cảm nhận được điện thoại di động đang rung rung.

Anh lấy điện thoại ra, nhìn số hiển thị, áp điện thoại vào bên tai nói: "Có chuyện gì?"

"Mạc Đường Chu, Chi nhánh Washington đã bị người ta lấy đi rồi."

Lông mày Mạc Vũ nhíu lại thành chữ "Sông" (川), đáy mắt là một mảnh khát máu.

Thiên Nhất hạ cửa sổ xe xuống, thò đầu ra nhìn anh, hỏi: "Sao vậy?"

Mạc Vũ nhét điện thoại vào trong túi quần, chống lại ánh mắt thăm hỏi của hấn, nói giọng có chút ngĩngoi: "Anh không thể đưa em đến trung tâm nghiên cứu được rồi."

Thiên Nhất nhàn nhạt đáp: "Không sao, tôi tự đi được, anh bận việc của mình đi."

Nói xong, hấn rút đầu vào trong xe, đóng cửa kính lại, chịu đựng cơn đau nhức gối vào chỗ tay lái, thắt dây an toàn, khởi động máy, phóng xe nhanh ra ngoài.

Mạc Vũ đưa mắt nhìn Thiên Nhất rời đi, khi xe đã biến mất khỏi tầm mắt của mình anh mới mở hai chân thon dài, sải bước đi.

Hôm nay, sáu vị thư ký trong phòng thư ký tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị cực kỳ bận rộn, đều hận không thể có được ba đầu sáu tay.

Giáp: "Lam tiên sinh, điều này ngài không phải lo lắng. Số hàng ngài cần nhất định chúng tôi sẽ giao đến tay ngài đúng giờ."

Át: "Hoàng tiên sinh, không phải chúng ta đã bàn luận xong chuyện đơn đặt hàng rồi sao? Tại sao ngài có thể đột ngột thay đổi được?"

Bính: "Lê tiên sinh, nếu như chúng tôi giao hàng không kịp, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường gấp đôi như điều khoản đã được thỏa thuận trong hợp đồng."

Đinh: "Thụy Nhi tiên sinh, toàn thế giới này, chỉ có Tập đoàn Lăng Thị chúng tôi mới có thể làm ra được thứ ngài đã yêu cầu!"

.....

Úc Hàn Yên nhìn tình cảnh trong phòng thư ký, mày nhăn lại, cảm giác rất không tốt. Cô đi vào phòng làm việc, nhìn Lăng Diệp hỏi: "Ai là ông trùm trong giới vũ khí đen được?"

Lăng Diệp ngồi trên chiếc ghế dựa xoay, nhìn về phía Úc Hàn Yên, trả lời không hề khiêm tốn: "Lăng thị."

Úc Hàn Yên lập tức hỏi: "Thứ nhì là Nhan gia?"

Thấy đối phương gật đầu một cái, khuôn mặt cô âm trầm, nói: "Em cho rằng có nhiều người gọi điện thoại như vậy, hoặc là yêu cầu bồi thường, hoặc là rút lại đơn hàng, vân vân... Tất cả đều là do hấn đã giờ trò quỷ."

Môi Lăng Diệp khẽ cong lên, tán dương: "Tiểu Yên thật thông minh."

Úc Hàn Yên nhăn mày, dò hỏi: "Tại sao anh không có chút sốt ruột nào vậy?"

Con người đen nhánh của Lăng Diệp sâu không thấy đáy, chỉ nghe thấy anh nói: "Thực ra phần lớn số hàng tồn trong kho số 11 đã được anh cho chuyển đi rồi."

Hai mắt Úc Hàn Yên trừng lớn, hỏi: "Vậy sao anh không đem việc này công bố ra ngoài? Lại để mặc cho những người đó yêu cầu rút lại đơn hàng, đòi bồi thường gì đó."

Lăng Diệp tựa lưng vào ghế, hai chân vắt chéo lên nhau, nói xa xôi: "Vừa đúng lúc để cho anh thấy được rõ ràng, những thế lực nào có thể kết thâm giao, thế lực nào thì không đáng. Các thế lực trên thế giới này cần phải tẩy trừ lại lần nữa rồi."

Nhìn dáng vẻ Lăng Diệp như vậy, Úc Hàn Yên không tự chủ được rung mình một cái.

Qua mấy giây sau, dường như cô cảm thấy có điều không hợp lý, lại hỏi: "Vậy tại sao lúc anh biết kho hàng số 11 bị nổ, lại tức giận đến như vậy?"

Con người Lăng Diệp mù mịt, ám muội. Mắt anh dán chặt vào dung nhan làm cho nghiêng thành của Úc Hàn Yên, giống như lang sói đang tiếp cận con mồi của mình.

Cơ thể Úc Hàn Yên cảm giác thấy mối nguy của cái bộ phận chính giữa đang dần dần hướng lên trên, sẽ phải bạo phát ra ngoài. Cô giương cổ lên, cảnh cáo: "Anh dám?!"

Lăng Diệp nhũ mảy, vừa dùng tay âu yếm vuốt vuốt tóc mái của cô, vừa hỏi lại bằng giọng khàn khàn, mờ ám: "Tại sao không dám?"

Úc Hàn Yên bị anh hỏi câu này, hơi thờ kìm nén lại, nặng nề "Hừ" một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến anh.

Lăng Diệp ngoác ngoác khóe môi, dỗ dành: "Được rồi, anh không động vào em nữa."

Nói xong, anh tự tay cầm tài liệu trên bàn lên, đọc nhanh như gió.

Úc Hàn Yên biết mình đã an toàn, liền ngồi vững vàng trên đùi anh, lười biếng dựa vào ngực anh, hai mắt liếc nhìn nội dung trong tài liệu.

"Diệp, nếu anh không có tiền, làm sao nuôi em cùng con hả?" Cô hỏi xa xôi.

Lăng Diệp hôn một cái lên mặt cô, nghiêm túc nói: "Yên tâm, tiền của anh dùng không hết."

"." Tự tin tới từ đâu đây?

Úc Hàn Yên mím mím môi, nói: "Anh đi cướp ngân hàng Thụy Sĩ?"

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong, dùng giọng khêu gợi nói: "Tóm lại, cho dù có như thế nào thì tiền của anh dùng cũng không hết. Em có thể mặc sức tiêu xài, anh nuôi được."

"."

Úc Hàn Yên chuyển tầm mắt lên khuôn mặt để nghiêng của anh, đột nhiên nói: "Sắp kết hôn rồi, chúng ta có nên đi công chứng tài sản riêng không?"

Cô dừng một lúc, lại nói: "Em đây là vợ, ngay cả rút cuộc anh có bao nhiêu tiền cũng không biết, quá không xứng đáng với chức đó rồi."

Lăng Diệp khẽ nhẹ đầu lông mày, nghiêng đầu chống lại ánh mắt của cô, hỏi: "Em thật sự muốn biết?"

Úc Hàn Yên gật gật đầu nghiêm túc.

Lăng Diệp "Ừ" một tiếng, tay phải cầm chiếc điện thoại di động đang ở một bên lên, bấm một dãy số, lại bị người kia bịt miệng.

Anh nhìn về phía chủ nhân của cái tay có chút nghi ngờ.

"Lăng tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không ạ?"

Úc Hàn Yên tròn trĩnh mắt, nói: "Anh ngốc à, em giỡn với anh thôi."

"Lăng tiên sinh?"

Lăng Diệp lấy tay Úc Hàn Yên ra, nói vào trong điện thoại di động: "Không có gì."

Nói xong, anh cúp điện thoại, đặt nó lên trên bàn, lên tiếng: "Tiểu Yên, thật ra "

"Cốc cốc."

Sắc mặt Lăng Diệp hơi đen lại, giọng nói có chút lạnh: "Vào đi."

Một người đàn ông đen kính có diện mạo vô cùng tinh anh, xách theo một chiếc cặp da màu đen đi vào. Hắn đi đến phía bên kia bàn làm việc, cúi người trước Lăng Diệp và Úc Hàn Yên, chào hỏi: "Chào tổng giám đốc, chào Úc tiểu thư."

Lăng Diệp gật đầu một cái, còn Úc Hàn Yên tò mò nhìn hắn.

Người đàn ông đeo kính lấy một tập tài liệu từ trong cặp da của mình ra, đưa đến trước mặt Úc Hàn Yên bằng hai tay, cung kính nói: "Úc tiểu thư, đây là danh sách tài sản Tổng giám đốc Lăng đã sang tên cho cô, mời cô xem qua."

Hai mắt Úc Hàn Yên hơi trừng lớn, tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Lăng Diệp.

Lăng Diệp đưa tay cầm lấy tập tài liệu đặt xuống trước mặt cô, dịu dàng nói: "Đây là sinh lễ của anh dành cho em"

Úc Hàn Yên cúi đầu nhìn xuống tài liệu trên bàn, càng xem lòng cô càng khiếp sợ. Sau khi xem xong, cô đã không biết nên nói gì nữa rồi.

75.9% cổ phần tập đoàn Lãng thị, ba hòn đảo có diện tích không nhỏ, phía sau còn có tài sản lưu động với rất nhiều số không.

"Úc tiểu thư, nếu như không có ý kiến gì nữa, mời ký tên ở phía sau ạ." Người đàn ông đeo kính cung kính nói.

Lãng Diệp trực tiếp nhét một chiếc bút máy vào tay Úc Hàn Yên, nói: "Ký tên thôi."

Úc Hàn Yên cầm bút không cử động, nhìn Lãng Diệp nói: "Sao anh có thể đem toàn bộ tài sản của mình cho em?"

Lãng Diệp nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô, buồn cười nói: "Ai nói đây là toàn bộ tài sản của anh?"

Úc Hàn Yên tròn to hai mắt nhìn anh một lúc, thấy bộ dáng anh không giống như nói láo, cô ký tên mình lên trên giấy, đẩy tập tài liệu sang trước mặt người đàn ông đeo kính.

Người đàn ông đeo kính cất tài liệu đi xong, cúi người chào Lãng Diệp và Úc Hàn Yên: "Vậy tôi đi trước ạ."

Lãng Diệp "ừ" một tiếng.

Sau khi cửa phòng làm việc đã đóng lại, Úc Hàn Yên nhìn Lãng Diệp với bộ dạng anh hãy khai báo thành thật đi, chất vấn: "Những thứ kia thật sự không phải là toàn bộ tài sản của anh?"

Lãng Diệp nghiêm túc nhìn cô, dùng giọng nói không để cho cô nghi ngờ: "Thật sự không phải là toàn bộ tài sản của anh. Nếu như để cân đo thì có lẽ là một nửa."

"..." Khóe miệng Úc Hàn Yên không tự chủ được kéo ra. Được rồi! Tiền của khiến người ta phải lú lười không nói nên lời. So với chút tiền của top mười các tỷ phú giàu nhất thế giới kia, không biết là gấp hơn mấy lần nữa đây.

"Đúng rồi, vậy cái Hải Thị Thận Lâu kia là như thế nào? Tại sao anh lại ngừng việc đầu thầu lại?" Cô đột nhiên hỏi.

Nhóm thư ký của anh, rất hiếm khi có người dị nghị với quyết định của anh, thế nhưng lần này tên thư ký kia lại muốn anh thay đổi quyết định.

Lãng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, dùng giọng trầm thấp, chậm rãi nói: "Đây sẽ là bước phản kích Bạch Triết Hiền đầu tiên của anh."

"Anh ngưng đầu thầu, sao lại là phản kích hấn? Anh chắc chắn, sẽ không phải là anh đã đưa miếng thịt dê béo nhả ra cho người ta đó chứ?" Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn anh, tò mò hỏi.

Lãng Diệp cười cười thần bí, nói: "Anh vừa mới lấy được một thông tin, tên lãnh đạo chịu trách nhiệm về mảnh đất này bị tình nghi có dính líu đến việc nhận hối lộ, rất nhanh sẽ bị bên trên điều tra thôi. Đến lúc đó, tất cả các công ty có tham gia cạnh tranh hạng mục này sẽ đều bị điều tra vì tình nghi có hối lộ. Mà kết quả điều tra, kẻ đáng tình nghi hối lộ nhất tất nhiên sẽ là người của tập đoàn Bạch Thị rồi."

"Cùng lúc đó cổ phiếu của tập đoàn Bạch Thị sẽ tụt xuống, dẫn tới nhiều người sẽ báo tháo cổ phiếu ra ngoài, anh đã chuẩn bị thừa cơ giá xuống thấp thì tóm gọn."

Úc Hàn Yên sững người một lúc lâu, ngập ngừng hỏi: "Anh muốn kiểm soát tập đoàn Bạch Thị?"

"Hiện tại anh đã nắm giữ 27% số cổ phần tập đoàn Bạch Thị." Lãng Diệp đáp.

Trong mắt anh thoáng qua tia đỏ: "Móng vuốt Bạch Triết Hiền dài như vậy, giữ lại quá chướng mắt."

Úc Hàn Yên nghe xong, không khỏi cảm thán: "Được rồi, em có chút đồng cảm với người đã chọc tới anh."

Cô cúi đầu nhìn xuống bụng mình, vừa sờ bụng vừa nói: "Cục cưng, ra ngoài nhanh lên còn bảo vệ mẹ, cha con thật xấu..."

"..." Khóe miệng Lãng Diệp giật giật, là người ta đã chọc anh trước được không hả.

Anh hỏi với tính nguy hiểm mười phần: "Em không vui?"

Úc Hàn Yên vội vàng ngẩng đầu lên nhìn anh, cười nịnh bợ: "Sao có thể không vui được. Nếu người ta động vào em, em sẽ hoàn trả lại hấn gấp trăm lần. Anh làm rất tốt!"

"Sẽ không chán ghét anh làm việc không từ thủ đoạn nào?" Lãng Diệp nhú mày hỏi.

Úc Hàn Yên lắc đầu mạnh bác bỏ: "Không!"

Đôi môi mỏng của Lãng Diệp cong lên.

Úc Hàn Yên muện màng phát hiện ra, hỏi: "Vậy bây giờ em là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Lãng thị?"

Lăng Diệp buồn cười đáp: "Bây giờ em mới phát hiện ra?"

"Vậy bây giờ không phải anh đã biến thành nhân viên của em rồi sao?" Úc Hàn Yên hỏi lần nữa.

Thì ra là rối rắm ở vấn đề này? Lăng Diệp gật đầu một cái, dùng giọng trầm thấp nói: "Bây giờ anh là nhân viên cao cấp nhất của em, dĩ nhiên, em cũng có thể chọn cách sa thải anh."

"Em mới không cần. Người gian như anh, làm tổng giám đốc là thích hợp nhất rồi." Úc Hàn Yên lắc đầu một cái, nghiêm túc nói.

"..."

Lăng Diệp nói có chút cắn răng nghiêng lợi: "Cái này không gọi là gian, gọi là có đầu óc, có sách lược, có thủ đoạn."

Úc Hàn Yên từ từ đứng dậy, duỗi lưng một cái.

Lăng Diệp nhìn thấy phần eo ếch của cô lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, mềm mại, trong người anh dường như có thứ gì đó đang quay cuồng, gào thét.

Úc Hàn Yên hoàn toàn không phát hiện ra sự thay đổi của anh, từ từ đi về phía tủ lạnh.

Lăng Diệp hít sâu một hơi, cố gắng đè xuống cơn kích động trong lòng mình, nhưng tầm mắt vẫn dừng lại trên người cô.

Úc Hàn Yên mở tủ lạnh, lấy mấy túi đồ ăn vặt từ bên trong ra, ôm đến để lên trên bàn.

Cô ngồi xuống ghế sofa, thấy người đối diện dùng ánh mắt như lang hồ nhìn chăm chăm mình, khoe miệng cô khẽ giật giật, nói: "Nhân viên của ta, mau làm việc chăm chỉ đi, tạo ra lợi nhuận tối đa cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Lăng Diệp phản kích

Sau khi tan việc, trên đường về nhà, Úc Hàn Yên đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên phát hiện ra xe đã dừng lại. Cô cho là đã về đến nhà, không thể không mở hai mắt ra, tháo dây an toàn, mở cửa xoay người xuống xe.

Nhưng đến khi đứng bên ngoài, cô liền ngây ngẩn cả người.

Lăng Diệp ôm eo cô không nhanh không chậm đi vào bên trong, đồng thời giải thích: "Tiện đường đến xem ảnh cưới của chúng ta luôn."

"Tại sao không báo người ta mang thẳng đến nhà?" Úc Hàn Yên nhăn mày hỏi.

Nơi này đối với cô thật sự đã là một ám ảnh. Cái tên Alex chết tiệt kia! Bộ váy cưới ghê tởm đó!

"Xem trước một chút xem kết quả như thế nào, có chỗ nào không hài lòng thì báo hấn sửa luôn." Lăng Diệp lên tiếng.

"Chào tổng giám đốc, chào phu nhân." Các nhân viên nhìn thấy hai người liền vội cúi người xuống 30 độ, cung kính chào.

Nhiếp ảnh gia hơi hơi khom người, chỉ về một phía nói: "Mời tổng giám đốc và phu nhân qua bên này."

Lăng Diệp gật đầu một cái, cùng Úc Hàn Yên đi theo phía sau hắn.

"Bên trong đây là ảnh cưới của hai vị." Di chuyển qua một góc, nhiếp ảnh gia mở một cánh cửa, cung kính nói.

Úc Hàn Yên đi vào trong phòng, thấy tất cả các khung lớn khung nhỏ đều là ảnh cưới, khoe mắt cô giật giật.

Cô dùng giọng không thể tin nổi, lẩm bẩm: "Sao lại nhiều như vậy?"

"Nhà thì rộng, lại không có thứ gì treo." Lăng Diệp vừa thương thức ảnh cưới, vừa nói thản nhiên.

Không có thứ gì treo.

~*~Các bạn đang đọc truyện tại *****.COM~*~

"Đạ, Đương gia."

Cúp điện thoại, tay phải Nhan Hạo làm tư thế “súng” chĩa về phía người đàn ông trong ảnh.

"Ông ông ông", một hồi chuông truyền đến.

Nhan Hạo cầm điện thoại di động lên, nhìn số hiển thị trên màn hình, ấn nút nhận nghe, hỏi: "Chuyện gì?"

"Đương gia, trung tâm Nhất Hào đã bị nổ tung."

Trung tâm Nhất Hào là nơi sản xuất công trình quân sự quan trọng nhất của Nhan gia, cũng là nơi tập trung các loại máy móc tinh vi. Nó nằm giữa hẻm của một ngọn núi, rất ít người có thể phát hiện ra được sự tồn tại của nó.

Sắc mặt Nhan Hạo âm trầm hẳn xuống, tay cầm di động dùng lực mạnh. Khá lắm Lăng Diệp, đầu tiên là trung tâm số ba, giờ là trung tâm Nhất Hào! Hắn nghĩ tới đơn đặt hàng vũ khí đạn dược đã tăng đột ngột trong hai ngày nay, mày nháu lại thành chữ "sông".

Hắn cúp điện thoại, ngay lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Xâm nhập giao lưu

"Diệp, cục cưng của chúng ta quá tuyệt vời." Trở lại biệt thự, Úc Hàn Yên dựa người vào phòng bếp, hưng phấn nói với Lăng Diệp đang bận bịu.

Lăng Diệp có chút nói không lên lời, những lời này cô đã nói không dưới 5 lần rồi.

"Sao anh lại động tay vào? Em làm là được rồi nha." Hình như lúc này Úc Hàn Yên mới phát hiện ra Lăng Diệp đang làm bữa trưa, cô vừa đi về phía anh vừa nói.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, bây giờ cô ấy mới phát hiện ra mình đang nấu cơm? Như vậy là vừa rồi cô ấy vẫn luôn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

"Em đi ra ngoài chờ một chút, sẽ xong ngay đây thôi." Anh nghiêng đầu, nói với người đang đi về phía mình.

Úc Hàn Yên nhăn mặt, đi tới phía sau anh, cõng tay đặt trên người anh ra, nói giọng rất kiên định: "Em làm, anh nghỉ đi một lát, không thì xử lý chuyện công ty cũng được."

Lăng Diệp không biết làm thế nào, đành phải nhượng bộ: "Chúng ta cùng nấu cơm vậy."

Đầu lông mày Úc Hàn Yên khẽ nhú lại, cô vui vẻ nói: "Được, được."

Khóe môi Lăng Diệp hơi cong lên. Anh cởi bao tay nylon ra, đặt lên trên thớt gỗ, xoay người cầm chiếc tạp dề của mình vừa bị tháo ra, nhìn Úc Hàn Yên nói bằng giọng trầm thấp khêu gợi: "Trước tiên anh giúp em đeo tạp dề đi."

~*~Các bạn đang đọc truyện tại *****.COM~*~

Thấy người kia gật đầu, anh đeo tạp dề vào cho cô, dùng ngón tay với khớp xương rõ ràng nhanh chóng buộc dây phía sau lưng cô vào.

Úc Hàn Yên vén tay áo, đeo bao tay nylon vào, cầm dao lên, nhanh chóng thái cà rốt trên thớt.

Từ phía sau, Lăng Diệp nhẹ nhàng vòng chắc qua eo cô, để cằm tựa trên vai cô, tầm mắt đặt trên đôi tay cô.

"Đừng nói với em, đây chính là cái anh chỉ ‘cùng nhau nấu cơm’ đó." Úc Hàn Yên tức giận nói.

Lăng Diệp nhẹ nhàng đáp: "Ừ."

"." Trên trán Úc Hàn Yên hiện lên mấy vạch đen.

Sau khi thái xong nguyên liệu nấu ăn, cô xoay người đi về phía chiếc nồi, Lăng Diệp cũng đi theo sau.

Úc Hàn Yên thật sự cảm thấy như vậy rất kỳ quái, nói: "Anh đi ra ngoài."

Lăng Diệp liền hóa thân thành kẻ vô lại, đôi môi mỏng khẽ cong, nói: "Không phải em nói để cho anh nghỉ ngơi sao? Anh cảm thấy như thế này chính là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất đó."

"." Úc Hàn Yên trừng mắt.

Cái người ở bên ngoài lãnh khốc đâu? Khát máu đâu? Cao quý đâu?

Tâm trạng Lăng Diệp rất tốt, nghiêng đầu hôn một cái lên mặt cô, đôi tay khẽ xiết chặt, để cho cơ thể của hai người càng thêm sát vào nhau.

Phía dưới Úc Hàn Yên truyền tới cảm giác như đứng trên đồng lửa, sắc mặt cô đen ngòm, bắt đầu kêu lên: "Diệp."

"Hả?" Tay Lăng Diệp giữ chặt cái hông đang muốn thoát ra của cô, từ trong cổ họng khẽ phát ra một tiếng, âm cuối ngân cao lên, chọc vào lòng người.

Đột nhiên, anh chuyển đổi môi đến bên tai Úc Hàn Yên, thủ thỉ: "Tiểu Yên, chúng ta chưa từng làm ở trong bếp."

"Phòng bếp không phải là nơi để làm chuyện như thế được không!" Úc Hàn Yên liếc xéo anh một cái, quát.

"Chẳng có ai quy định là không thể làm ở trong bếp cả." Lăng Diệp già mồm cãi.

Hình như cảm thấy người trong lòng vẫn còn chưa đủ quần bách, anh lại tiếp tục thủ thỉ: "Tiểu Yên, tư thế này chúng ta cũng chưa thử qua."

"Vô si." Úc Hàn Yên đỏ mặt, từ trong miệng khạc ra hai chữ.

"Ừ, anh sẽ giữ vững từ này." Lăng Diệp thổi nhẹ vào tai Úc Hàn Yên một cái, đáp.

Nói xong, anh liền hôn vào một trong những điểm mẫn cảm của cô - vành tai.

"Ừm." Úc Hàn Yên bắt đầu rên lên một tiếng, cơ thể run rẩy, nổi lên một mảng phấn hồng mê người.

Cô dùng tay trái đang không cầm muối, bắt được bàn tay trái không an phận của người kia, ngăn chặn hành động đốt lửa khắp nơi của nó, giọng nói mang theo lửa dục: "Đừng mà."

Tay phải Lăng Diệp bắt được tay trái của cô, tay trái lấy được tự do tiếp tục đi xuống, anh khẽ cắn vành tai tinh xảo mê người của cô, dụ dỗ: "Tiểu Yên, buông lỏng một chút, giao cơ thể cho anh."

"Em đang nấu cơm." Úc Hàn Yên nói vô cùng tức giận.

Con người Lăng Diệp sâu không thấy đáy, tiếp tục động tác trong tay mình, dùng giọng có chút khàn khàn nói: "Không sao, em cứ nấu cơm đi, cái khác để anh."

Tiếng nói vừa dứt, anh liền vén váy cô lên, lộ ra đôi chân thon dài hoàn mỹ.

"Diệp." Úc Hàn Yên nóng nảy, đôi mắt to đen trắng rõ ràng đã bị phủ một tầng hơi nước. Cô đáng thương nhìn thẳng vào mắt anh, xin tha.

Lăng Diệp thấy vậy, dục vọng muốn hưng hăng yêu cô càng mãnh liệt hơn. Anh dùng tay trái cởi quần mình ra, tay phải đang vòng trên eo cô càng dùng sức ép sát cô vào mình hơn, đồng thời nói: "Anh muốn xâm nhập theo sát cực cùng để giao lưu, khen ngợi nó vì đã phát triển mạnh khỏe như vậy."

Úc Hàn Yên vận vẹo người, muốn thoát khỏi cảm giác khó chịu này.

Lăng Diệp thờ hồn hển, những giọt mồ hôi li ti đã giăng đầy trên cái trán sáng bóng của anh, cảm thán: "Em đúng là một tiểu yêu tinh làm cho người ta muốn ngưng nhưng không được."

Từ trên cái cổ cao tuyệt đẹp của cô, anh trút xuống từng đợt mưa hôn như vũ bão.

Cũng may tay anh đã đỡ lấy cơ thể cô, không đến nỗi để cho cô bị xui lợ trên mặt đất. Úc Hàn Yên cố gắng đem lực chú ý tập trung trên chiếc nôi đang đun, nhưng phản ứng của cơ thể thì không thể lừa gạt được người.

.

Không biết đã qua bao lâu, sau khi Úc Hàn Yên nấu xong cơm, Lăng Diệp ôm cô đi tới chỗ ghế sofa trong phòng khách, để cô quỳ sấp ở trên ghế, còn mình giống như con ngựa hoang bị mất dây cương, phi nhanh không chút kiêng dè.

Toàn bộ những lời Úc Hàn Yên muốn mắng chửi đều tan biến thành tiếng rên rỉ.

Cuối cùng, sau khi Lăng Diệp đã cảm thấy thỏa mãn mới rút ra khỏi cơ thể cô, thì Úc Hàn Yên đã sức cùng lực kiệt.

Lăng Diệp rút mấy tờ giấy ăn từ trong hộp giấy, cẩn thận lau chùi bên đùi cho cô, đồng thời nói: "Ăn trưa xong, anh tắm cho em."

"Em thà rằng anh làm như thường lệ, vào lúc ngủ trưa." Úc Hàn Yên dùng giọng có chút khàn khàn nói.

Lăng Diệp vừa dùng khăn giấy lau chùi chỗ kia của mình, vừa nói: "Tiểu Yên, không phải em thích vào bếp sao?"

"Hả? Chuyện này với chuyện anh làm với em ở trong bếp có liên quan gì không?" Úc Hàn Yên chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, ném giấy ăn vào thùng rác, nói: "Như vậy mỗi lần em vào bếp đều có thể nhớ đến anh."

"Anh có thể ít nhảm chán hơn một chút được không?" Úc Hàn Yên trừng mắt, tức giận nói.

Lăng Diệp tiếp tục: "Hơn nữa, như vậy sẽ rất tiết kiệm thời gian, em không cảm thấy thế sao?"

"Không làm còn tiết kiệm thời gian hơn." Úc Hàn Yên nói nhỏ.

"Cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa tìm ra được cách nào để biểu đạt tình cảm của anh đối với em tốt hơn." Lăng Diệp ôm thẳng mặt Úc Hàn Yên, để cho hai chân cô giắt trên eo mình.

Úc Hàn Yên sợ bị ngã, vội vàng dùng hai tay vòng chắc cổ anh, tức giận nói: "Anh làm gì mà không mặc quần?"

"Không phải em cũng đang không mặc quần lót sao?" Lăng Diệp nhú mày, vừa đi về phía phòng bếp, vừa hỏi ngược lại.

"Là anh không để cho em mặc." Úc Hàn Yên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, quát lên.

Lăng Diệp giải thích: "Quần của chúng ta còi ra để trên đất đã bị bẩn, cho nên anh không cho em mặc, cũng không mặc cho mình."

"Vậy tại sao anh phải ôm em như vậy?!" Đôi mắt to của Úc Hàn Yên tròn lên, hỏi.

"Anh không mặc quần, không thể làm gì khác hơn là để cho váy của em che giúp anh chỗ quan trọng một chút." Lăng Diệp nghiêm túc nói.

"Ôm lấy anh...anh bùng thức ăn." Đến trước mâm đồ ăn anh dừng lại, nói.

Úc Hàn Yên hết sức phối hợp kẹp chặt hông của anh, ôm lấy cổ anh, giống như gấu Koala giắt trên người anh.

Lăng Diệp bung một mâm đồ ăn bằng một tay, đi tới phía bàn.

Sắc mặt của Úc Hàn Yên càng ngày càng hồng, cô nhích nhích lên phía trên người Lăng Diệp, sợ đụng phải cái kia.

Dường như Lăng Diệp nhận ra sự quẫn bách của cô, khóe môi cong lên.

Đi được ba bước lại bị tụt xuống, Úc Hàn Yên có cảm giác giống như mình đã đánh nhau với người khác tận ba ngày rồi, vô cùng mệt mỏi.

Lăng Diệp kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, loại này tư thế. Úc Hàn Yên lập tức vùng dậy.

Cô vội vàng xoay lại người, định ngồi sang chiếc ghế khác.

Lúc cô đối mặt với bàn ăn, Lăng Diệp liền dùng tay phải giữ người cô lại, không cho phép cô rời đi, nói: "Ngồi ở đây, không anh sẽ không quen."

Úc Hàn Yên quay đầu trừng mắt lườm anh một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: "Em lại càng không quen."

Lăng Diệp nhú mày, lơ đãng đáp: "Làm như thế này vài lần sẽ quen thôi."

Úc Hàn Yên phản pháo: "Đúng vậy, anh thử thêm vài lần không mặc quần cứ ngồi luôn lên trên ghế thì sẽ thành thói quen, vậy tại sao anh còn phải để em ngồi trên đùi anh, giúp em che chắn cậu bé của anh?"

"Không phải đã có em rồi? Tại sao anh phải quen?" Lăng Diệp hỏi ngược lại.

Úc Hàn Yên nhìn anh một hồi, nặng nề "Hừ" một tiếng, quay đầu, không để ý tới anh.

Lăng Diệp nhìn chằm cái ót của cô, miệng nhếch lên.

Cô dám chắc chắn là, cho đến tận bây giờ, đây chính là bữa cơm tệ nhất mà cô đã từng ăn, cái gọi là "như ngồi trên chông" chẳng qua cũng chỉ là như thế thôi.

Lau miệng sạch sẽ, Úc Hàn Yên định đứng dậy rời đi.

Lăng Diệp xoay người cô lại đối diện với mình, một tay đỡ hông cô, một tay đặt trên lưng cô, đứng dậy đi lên tầng.

Úc Hàn Yên bị anh ôm như vậy, không được thoải mái, vội vàng đưa hai chân kẹp vòng eo rắn chắc của anh, hai tay khoác trên bả vai hắn.

"Đứng rồi, đi vào bếp." Cô nghĩ đến điều gì đó, vội vàng quơ quơ chân, nói.

Lăng Diệp dừng bước, hỏi dò: "Tại sao?"

"Quần của chúng ta vẫn đang còn ở dưới đất trong bếp." Úc Hàn Yên nhắc nhở.

"Thế nên?" Lăng Diệp nhú mày, không hiểu gì.

Úc Hàn Yên nhìn anh một cái xem thường, nói: "Lát nữa lúc đi làm vệ sinh đến sẽ nhìn thấy nha."

"Nhìn thấy cũng đâu có gì, quần áo của chúng ta vốn là do bà ta giặt." Lăng Diệp mở hai chân thon dài, tiếp tục đi lên tầng, dùng giọng trầm thấp nói.

"Nhưng bây giờ quần đang ở trên mặt đất, trong phòng bếp nha! Di ấy vừa nhìn thấy sẽ đoán được luôn chúng ta đã làm chuyện gì ở đó." Úc Hàn Yên gắng sức muốn thoát khỏi lồng ngực anh, tức giận nói.

"Biết thì thế nào? Hai chúng ta làm không phải rất bình thường sao?" Lăng Diệp không đếm xỉa đến việc cô giãy giụa, hỏi ngược lại.

"Bình thường cái rắm! Anh không nhìn xem chuyện đó xảy ra ở đâu?!" Úc Hàn Yên vô cùng tức giận, mắng.

Lăng Diệp hơi nhăn mày, hỏi "Không phải là ở trong phòng bếp sao? Người này sao kích động như vậy làm gì?"

Úc Hàn Yên cắn hận trừng mắt nhìn anh, quát: "Em và anh không cùng tiếng nói! Anh thả em xuống, tự em đi vào bếp."

"Em còn cử động nữa, anh sẽ làm em luôn ở trên bậc thang." Lăng Diệp dừng bước, quay đầu nhìn cô, nói xa xôi.

Úc Hàn Yên lập tức im bặt, không dám động đậy.

Lăng Diệp thấy cô ngoan như vậy, liền hôn một cái lên khuôn mặt cô, khoe môi khẽ cong, tiếp tục đi lên cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Bạch thị đổi chủ

"Số cổ phần khống chế được đã lên tới bao nhiêu rồi?" Trong phòng kín, giọng nói lạnh lùng của Lăng Diệp vang lên.

"Tổng giám đốc, hiện tại số cổ phần khống chế ở tập đoàn Bạch Thị của ngài đã đạt mức 39.54% rồi ạ." Từ chiếc bàn hình cung phía bên kia, một giọng nói nam cung kính vang lên.

Lăng Diệp gật đầu một cái, chậm rãi hỏi: "Hiện tại, số cổ phần khống chế của Bạch Triết Hiền là bao nhiêu?"

"Tổng giám đốc, xin ngài chờ một chút." Giọng nói vừa rồi lại vang lên lần nữa.

Mấy giây sau, hắn đáp: "Tổng giám đốc, hiện tại, số cổ phần khống chế của Bạch Triết Hiền là 44.73%."

Ba ngày tiếp sau, các hoạt động của Tập đoàn Bạch Thị liên tục xảy ra vấn đề, hoặc là bị giám định ra đồ trang sức giả, hoặc là xuất hiện ngộ độc thức ăn trong nhà hàng, hoặc là Khách sạn Tinh Cấp bị kiểm tra ra vệ sinh không đạt chuẩn.

Trong lúc này, truyền thông thi nhau nhắm vào tập đoàn Bạch Thị, ngay cả những hãng truyền thông từ trước đến giờ luôn giữ mối quan hệ tốt với Bạch Thị cũng tới tấp trở mặt, dùng ngòi bút làm vũ khí, khiến cho hình tượng Bạch Thị xuống dốc không phanh, giá cổ phiếu liên tục tụt giảm, rớt xuống dưới cả mệnh giá.

Có người giàu đồ bìm leo, còn bôi móc cả vụ xì căng đan của đại sứ hình ảnh tập đoàn Bạch Thị —— Bạch Triết Nhã ra.

Bạch Triết Hiền vội vã triệu tập cuộc họp cấp cao, thương thảo đối sách.

Trong phòng kín, Lăng Diệp nhìn chằm chằm vào chuyển động chứng khoán của tập đoàn Bạch Thị, khoe môi từ từ cong lên: "Số cổ phần khống chế hôm nay đạt tới bao nhiêu?"

"Tổng giám đốc, hiện tại số cổ phần khống chế của ngài ở tập đoàn Bạch Thị đã đạt tới mức 45.78% ạ." Từ chiếc bàn hình cung bên kia, một giọng nam cung kính vang lên.

"Số cổ phần khống chế của Bạch Triết Hiền ra sao?" Lăng Diệp tiếp tục hỏi.

Qua mấy giây, người đang ông vừa nói lại lên tiếng lần nữa: "Tổng giám đốc, bây giờ số cổ phần khống chế của Bạch Triết Hiên đã giảm xuống còn 40%."

Lăng Diệp nói câu "Rất tốt", dùng điện thoại di động bấm một dãy số, phân phó: "Yêu cầu tập đoàn Bạch thị lập tức triệu tập đại hội cổ đông."

"Dạ, tổng giám đốc."

Lăng Diệp cúp điện thoại, đứng dậy nhìn về phía hơn hai mươi người trong phòng kín, nói: "Thưởng cho mỗi người ba triệu Dollar, đồng thời, cho nghỉ phép một tháng hưởng nguyên lương."

"Cám ơn tổng giám đốc!" Những người trong phòng kín phấn khởi đồng thanh.

Lăng Diệp quay trở lại phòng làm việc của mình, thấy Úc Hàn Yên đang ngủ trên ghế sofa, lòng đã mềm nhũn. Anh đi tới bên ghế sofa thì dừng lại, do dự một lúc mới ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng gọi: "Tiểu Yên."

Im lặng.

Lăng Diệp đưa ngón tay cái vừa vuốt ve đôi môi đỏ tươi mềm mại của Úc Hàn Yên, vừa đồng thời gọi lần nữa: "Tiểu Yên."

Úc Hàn Yên nhũn nhũn mảy, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ngoàm một cái, cắn ngón tay đang làm loạn trên môi mình.

Con người Lăng Diệp giống như đá Hắc Diệu Thạch, vô cùng quyền rũ, ngón cái bị cắn lay lay một cái, nói: "Tiểu Yên, anh phải ra khỏi công ty một lúc."

Úc Hàn Yên nhả ngón cái của anh ra, từ từ mở hai tròng mắt lờ mờ ra, hỏi bằng giọng mũi: "Anh đi đâu?"

"Tập đoàn Bạch thị." Lăng Diệp nói giọng trầm thấp.

Con buồn ngủ của Úc Hàn Yên voi đi một chút, hỏi: "Số cổ phần khống chế của anh đã vượt qua Bạch Triết Hiên rồi hả?"

"Ừ." Từ trong cổ họng Lăng Diệp khẽ bật ra một chữ.

"Em cũng đi." Úc Hàn Yên ngồi thẳng người, nói.

Lăng Diệp "Ừ" một tiếng, chờ cô đứng lên sửa sang lại một chút quần áo cho cô, sau đó cùng với cô tay trong tay, đi ra khỏi phòng làm việc.

Bạch Triết Hiên ngồi ở vị trí chủ tịch, nhìn các thành viên trong ban hội đồng quản trị đang thì thầm to nhỏ với nhau, thì nhăn mày lại, đây là chuyện gì hả?

Đột nhiên có ba người xuất hiện trong tầm mắt hắn, trong đó có hai người hắn đã quá quen.

Những người trong phòng họp nhìn thấy thế, hai tròng mắt khẽ trợn to lên, trên mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ cùng khiếp sợ.

"Tổng giám đốc Lăng, không biết ngài qua đây tham dự là muốn gì hả?" Bạch Triết Hiên thu hồi cảm xúc trong lòng, khóe môi nâng lên, nhìn Lăng Diệp hỏi.

Lăng Diệp không trả lời hắn, chỉ liếc mắt nhìn nam thư ký đi theo sau mình.

Nam thư ký gật đầu thật mạnh một cái, đi tới bên kia bàn hội nghị, ở vị trí đối diện với Bạch Triết Hiên, mở cặp tài liệu ra.

Hai tay Lăng Diệp cầm nghiêng trong túi quần, cười như không cười nhìn Bạch Triết Hiên. Úc Hàn Yên khoác tay Lăng Diệp, dựa dựa vào người anh, theo dõi biểu cảm trên mặt của những người trong phòng họp giống như đang xem diễn kịch.

"Căn cứ theo quy định của hội đồng quản trị tập đoàn Bạch Thị, trong tất cả các cổ đông của tập đoàn, người nào nắm giữ cổ phần nhiều nhất, người đó sẽ trở thành chủ tịch Tập đoàn Bạch Thị." Giọng nói mạch lạc, rõ ràng của nam thư ký vang lên.

Mọi người trong phòng họp, trừ Lăng Diệp và Úc Hàn Yên ra, tất cả đều nhìn về phía nam thư ký, không hiểu câu này của hắn là có ý gì.

Nam thư ký đẩy đẩy mắt kính, tiếp tục nói: "Theo số liệu đã thống kê, hiện tại số cổ phần khống chế của tổng giám đốc Bạch chỉ có 40%."

Bạch Triết Hiên cau mày, đã giảm xuống 40% rồi sao?

"Còn tổng giám đốc của chúng tôi, có số cổ phần khống chế ở tập đoàn Bạch Thị là 45.78%." Thư ký của Lăng Diệp ném ra một quả bom.

Trong nháy mắt phòng họp đã nổ tung, mọi người nhao nhao sợ hãi, đặc biệt là Bạch Triết Hiên, chỉ nghe thấy hắn nói: "Không thể nào, hắn căn bản không nắm giữ cổ phiếu."

"Không biết tổng giám Bạch có ấn tượng gì với hai chữ 'Ái Yên' này không??" Nam thư ký hỏi không nhanh, không vội.

Một viên đá làm gọn lên ngàn lớp sóng. Sắc mặt Bạch Triết Hiên hơi tái đi. Cổ thể lực "Ái Yên" này, từ sau khi vụ xì căng đan của Bạch Triết Nhã bị

tung ra, liền điên cuồng thu mua cổ phiếu của tập đoàn Bạch Thị, hơn nữa càng ngày mua càng ác liệt. Mấy ngày hôm nay, lại càng theo xu thế gió lớn quét lá rụng, đã thu mua tất cả cổ phiếu bán tháo ra.

Úc Hàn Yên không nói gì liếc mắt nhìn Lăng Diệp, "Ái Yên" – cái tên này cũng đưa ra bên ngoài dùng được.....

Lăng Diệp dĩ nhiên lại cho rằng cô đang liếc mắt đưa tình, vì thế cả thể xác lẫn tinh thần đều vui vẻ đón nhận.

Giọng nói không cao không thấp của nam thư ký lại truyền đến: "Nếu như các vị không có ý kiến gì nữa, tổng giám đốc chúng tôi sẽ giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị mới của tập đoàn Bạch Thị."

Bạch Triết Hiên xui lơ trên ghế giống như quả bóng cao su xì hơi, tập đoàn đã bị đổi chủ dưới tay hắn.

Các thành viên trong hội đồng quản trị đều là những người tinh anh, giờ đây bọn họ đã biết rõ, trong giới thương nghiệp có thể đắc tội với bất kỳ người nào, chỉ có Lăng Diệp là không thể, bọn họ nhao nhao cười nói: "Tôi không có bất kỳ ý kiến gì."

Nam thư ký đẩy đẩy mắt kính của mình, đóng tài liệu vào, nhìn về phía Lăng Diệp gật đầu một cái, lùi về phía sau hai bước.

Úc Hàn Yên buông cánh tay Lăng Diệp ra, hai tay ôm ngực đứng nguyên tại chỗ.

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp nhếch lên, từ từ đi đến vị trí nam thư ký đứng lúc trước, từ trên cao nhìn quét mắt xuống mọi người.

Qua mấy giây, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Từ bây giờ, tập đoàn Bạch Thị sẽ đổi tên thành tập đoàn AY."

Bạch Triết Hiên lập tức nói: "Không được."

Lăng Diệp nhăn mày, nhìn về phía Bạch Triết Hiên, trong mắt một mảnh lạnh lẽo, chậm rãi hỏi: "Tại sao không được?"

Dưới tầm mắt vô cùng áp bức của anh, Bạch Triết Hiên hít sâu một hơi, nói: "Mấy chữ tập đoàn Bạch thị này đã ăn sâu vào lòng dân, sức hút đã vượt xa hơn cả một tập đoàn tập có thể sánh nổi. Nếu đổi tên là tập đoàn AY, thì lại phải tiêu tốn rất nhiều nhân lực, nguồn lực, tài chính để đi tuyên truyền, điều này không có lợi cho sự phát triển của công ty."

Khóe môi Lăng Diệp nâng lên giễu cợt, anh lạnh lùng nói: "Quả thật bốn chữ tập đoàn Bạch thị này đã ăn sâu vào lòng dân, ngay cả đứa bé 5, 6 tuổi cũng biết đến vết loang lỗ, ô ố của tập đoàn Bạch Thị."

Anh dừng một chút, lại nói: "Bây giờ, tập đoàn Bạch thị chỉ giống như con chuột chạy qua phố, người người hô đánh."

Sắc mặt Bạch Triết Hiên tái xanh, khề gầm: "Sự thực như thế nào, trong lòng tôi và anh đều biết rõ. Nếu không phải anh làm nhiều chuyện mờ ám như vậy, tập đoàn Bạch Thị sẽ suy bại đến mức này sao?!"

Thư ký Lăng Diệp nghe thấy thế, liền nhìn về phía Bạch Triết Hiên, nói: "Tổng giám đốc Bạch, xin ngài chú ý cách dùng từ. Ngài có chứng cứ chứng minh điều ngài nói không? Nếu như không có, chúng tôi hoàn toàn có thể kiện ngài tội phỉ báng. Còn nữa, đây không phải là thái độ một người cấp dưới nên có!"

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Úc Hàn Yên phát sáng, tên thư ký này được lắm.

Sắc mặt Bạch Triết Hiên đen như đáy nồi, nhưng lại không phản bác được gì, bây giờ Lăng Diệp hoàn toàn có đủ năng lực để đuổi hắn.

Lăng Diệp nhìn mọi người xung quanh, thấp giọng nói: "Đổi tên tập đoàn Bạch Thị thành tập đoàn AY là cách lấy lại hình tượng công ty nhanh nhất, có thể để cho người khác nhìn ra sự quyết tâm sửa sai của chúng ta. Ai đồng ý với quyết sách này thì giờ tay."

Ngoại trừ Bạch Triết Hiên ra, mọi người trong phòng họp đều ríu rít giờ tay tỏ vẻ đồng ý.

Lăng Diệp gật đầu một cái, chậm rãi nói: "Tôi rất vui mừng với sự thức thời của mọi người."

Anh nhìn Bạch Triết Hiên đối diện với mình, lạnh lùng nói: "Bây giờ tôi lấy danh nghĩa là chủ tịch, sa thải anh."

Khóe miệng Bạch Triết Hiên gật gật, nhắc nhở: "Tùy ý đuổi việc nhân viên là hành động phạm pháp. Hơn nữa, anh vừa mới lên chức chủ tịch, lại xuống tay ngay với nguyên chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn, chẳng lẽ không sợ mọi người không phục sao?"

Lăng Diệp nói không nhanh không chậm: "Thứ nhất, anh nhìn người không chính xác, không hiểu rõ con người, chuyện Bạch Triết Nhã tạm thời tôi không nhắc đến, chỉ nói đến chuyện Vương Thạch, hành vi hối lộ quan chức Chính phủ của hắn đã làm cho hình tượng của tập đoàn xuống dốc không phanh; Thứ hai, anh không đủ năng lực, mấy ngày hôm nay, những phương tiện truyền thông đều đồng loạt đưa tin vận động, đòi phạt tập đoàn, tin tức tích cực hầu như không có. Nhờ hồng phúc của anh, lợi nhuận năm nay của tập đoàn sẽ được lập nên một mức thấp nhất trong lịch sử."

"Anh đã không phục quyết định của tôi, vậy thì giờ tay biểu quyết đi." Anh lơ đãng nói.

Nam thư ký lập tức lên tiếng: "Ai đồng ý đuổi việc tổng giám đốc Bạch Triết Hiên mời giờ tay."

Lời của hắn vừa dứt, ngay lập tức có hơn nửa số người giơ tay tỏ vẻ đồng ý.

Bây giờ Bạch Triết Hiên mới biết, những người này đều có năng lực điều chỉnh tay lái theo phong trào, hắn nhếch miệng giễu cợt, nói với Lăng Diệp: "Đúng là thủ đoạn."

Lăng Diệp lên tiếng không chút khách khí: "Cám ơn."

Bạch Triết Hiên dựa vào trên ghế sofa, hỏi: "Tôi đây thân là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn, hẳn là có quyền lợi được biết tổng giám đốc mới là ai chứ?"

"Chủ tịch, năng lực lãnh đạo của ngài mạnh như vậy, đã dẫn dắt tập đoàn Lăng Thị lên một vị trí cao xưa nay chưa từng có. Chúng tôi đều tin rằng, để ngài kiêm nhiệm luôn vị trí tổng giám đốc là vô cùng thích hợp. Tập đoàn AY nhất định sẽ trở thành tập đoàn Lăng thị thứ hai." Một thành viên trong ban quản trị nói.

Nhiều người nghe xong, cũng nhao nhao gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Giọng Bạch Triết Hiên âm u: "Cho dù năng lực của anh ta có mạnh hơn nữa, cũng không thể đồng thời kiêm nhiệm làm tổng giám đốc của hai tập đoàn to lớn được! Các ông cho rằng anh ta có ba đầu sáu tay sao?"

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong, chậm rãi nói: "Cám ơn các vị đồng sự đã tin tưởng vào năng lực làm việc của tôi, nhưng mà đồng sự Bạch nói không sai, cùng lúc đảm nhận chức vụ tổng giám đốc của hai tập đoàn lớn đúng là không phù hợp lắm. Nhưng mà, xin các vị cứ yên tâm, người đảm nhận chức vụ tổng giám đốc mới, có năng lực lãnh đạo cũng không hề thua kém tôi. Cậu ấy đã từng thay tôi, đại diện cho tập đoàn Lăng Thị trong ba tháng, chưa từng phạm phải bất kỳ sai lầm nào."

Anh vừa nói dứt lời, cửa chính của phòng họp đã bị mở ra, một người đàn ông có vẻ ngoài anh tuấn, vóc dáng cao lớn đi vào.

"Chào các vị đồng sự, tôi là Mạc Vũ, người chuẩn bị đảm nhận chức vụ tổng giám đốc tập đoàn AY." Người đàn ông đi tới bên cạnh Lăng Diệp, dùng đôi mắt đào hoa, lướt át quét xuống mọi người một vòng, khoe môi nâng lên, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Âm mưu của người kia

"Ông nhường công ty lại cho cháu, cháu báo đáp ông như vậy sao?!" Trong thư phòng, một ông lão với vẻ mặt giận giữ, đang ngồi trên chiếc ghế dựa xoay trước bàn làm việc, nhìn Bạch Triết Hiên quỳ gối ở phía bên kia bàn làm việc, vô cùng tức giận nói.

"Cháu xin lỗi, là cháu năng lực chưa đủ, đã khiến ông phải hổ thẹn." Bạch Triết Hiên nói có chút hổ thẹn.

Mặt ông lão đã sung huyết thành màu gan heo, ông ta tiện tay cầm một quyển sách, dùng sức đánh về phía Bạch Triết Hiên, quát: "Lúc trước là ai mỗi ngày đều hứa hẹn, là sẽ xưng bá giới thương nghiệp? Cháu 'xin lỗi' thì có ích gì? Có thể đem Bạch Thị quay trở lại sao?!"

Bạch Triết Hiên không né tránh, để mặc cho quyển sách nện trên người mình.

"Một người, hai người các cháu đều muốn làm cho ông tức chết đúng không! Bạch Triết Nhã không biết nhục nhã, còn cháu lại trực tiếp đem công ty của gia tộc chúng ta chuyển giao cho bên ngoài!" Lửa giận trong ánh mắt của ông lão bốc cháy hừng hực, hận không thể thiêu Bạch Triết Hiên chết cháy, để đỡ phải nhìn churong mắt.

"Ông nội, cháu sẽ làm cho Bạch Thị chiến thắng quay trở lại." Bạch Triết Hiên nói tuyên thệ.

"Ha ha, Bạch Thị? Bạch Thị đâu còn nữa? Ngược lại, AY lại có đó!" Ông lão nói giễu cợt.

Bạch Triết Hiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Trong lòng cháu, nó chính là Tập đoàn Bạch Thị, nhất định cháu sẽ giành lại được nó!"

"Oh? Có chí khí, cháu đã nghĩ ra cách rồi sao?" Dường như con giận của ông lão đã tiêu tán đi một chút, hỏi.

Bạch Triết Hiên im lặng một hồi, đáp: "Tạm thời thì chưa."

Đám người trong tập đoàn đó đều là gió chiều nào theo chiều đó, trông chờ vào việc bọn họ đứng về phía mình là rất khó. Hơn nữa, với thủ đoạn của Lăng Diệp, nhất định sẽ làm ra cuộc cải tổ lớn cho Bạch Thị, sẽ xóa sạch những người có thể trở thành tay sai của mình.

Ông lão nặng nề hừ một tiếng, nắc: "Ông biết ngay mà, cháu trừ kêu ca ra, còn có thể làm được gì?!"

Ông ta hít sâu một hơi, đề con lửa giận trong lòng xuống, từ từ nói: "Nếu có sự trợ giúp của Đan Thị, khả năng cháu quay lại Bạch Thị sẽ lớn hơn rất nhiều."

Ngay lập tức Bạch Triết Hiên đã đoán ra ý của người kia, bây giờ muốn cự tuyệt nhưng lại sợ chọc giận người kia lần nữa, hắn không thể làm gì hơn đành sử dụng chiến thuật vòng vèo: "Hiện giờ cháu chỉ là một người không có quyền lực, Bác Đan sẽ gả Dany cho cháu sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Ông lão nói không chút do dự.

Trong mắt Bạch Triết Hiên thoáng qua tia nghi ngờ, chậm rãi hỏi: "Vậy ý của ông nội là?"

"Cháu ở rể Đan gia." Ông lão nói giọng kiên định.

"! Ông nội, cháu không nghe lầm đó chứ?!" Trong mắt Bạch Triết Hiên đầy khiếp sợ, không dám tin hỏi.

"Không nghe lầm. Ông biết rõ cháu không thích Dany, mà ông cũng không định để cho cháu cả đời ở Đan gia." Cặp mắt ông lão sáng đến kinh người, giọng nói ông ta có chút nham hiểm.

Chân mày Bạch Triết Hiên cau lại không lộ dấu vết, bán tín bán nghi hỏi: "Ông nội, ông định cho cháu ở rể Đan gia, sau đó sẽ cướp tập đoàn Đan Thị?"

Ông lão ngoắc ngoắc khóe môi, nói: "Xem ra cháu còn chưa ngu đến mức không có thuốc chữa."

Ông ta dừng một lúc, tiếp tục nói: "Sau khi có được Đan thị, cháu có thể ly hôn với Dany, rồi cưới cô gái mình thích, dĩ nhiên, cháu cũng có thể chọn việc tiếp tục ở cùng với Dany."

Bạch Triết Hiên tỏ vẻ không tán đồng: "Ông nội, nếu như cháu ở rể Đan gia, lại biến Đan Thị thành của mình, thậm chí sau khi có được Đan Thị lại ly hôn Dany, người ngoài sẽ nhìn cháu như thế nào? Truyền thông sẽ viết cho cháu chết!"

Ông lão hừ nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại: "Tại sao cháu lại muốn cho người khác biết nội tình? Trong đầu cháu có não để làm gì?"

Mày Bạch Triết Hiên nhú lại thành chữ "Sông", chậm rãi nói: "Thứ lỗi cho cháu không thể làm như vậy. Cháu sẽ dùng năng lực của chính mình, quanh mình chính đại lấy lại Bạch Thị, mà không phải dựa vào thủ đoạn xấu xa, hèn hạ như vậy."

"Vậy cháu nói cho ông biết, cháu muốn làm thế nào để lấy lại Bạch Thị? Nói về tiền, cháu không đủ nhiều bằng Lăng Diệp; nói về quyền thế, cháu không đủ to bằng Lăng Diệp; nói về bản lĩnh, cháu không đủ tài trí bằng Lăng Diệp. Cháu nói thật xem, cháu làm gì để lấy lại Bạch Thị đây? Cháu muốn mở công ty mới, hắn sẽ chen ép cho cháu không còn chỗ sinh tồn; cháu muốn vào Bạch Thị làm từ vị trí thấp mà lên, hắn sẽ vĩnh viễn để cho cháu chỉ làm ở vị trí thấp." Ông lão nói châm biếm.

Ông ta thấy vẻ mặt Bạch Triết Hiên có chút giãn ra, liền tiếp tục nói: "Hiện tại Lăng Diệp ở nước Mỹ, thậm chí là trên thế giới đều có thể một tay che trời, cháu lấy gì để so với hắn? Nếu như cháu có Đan Thị, vậy thì không giống rồi, dù nói thế nào Đan Thị cũng là top mười các tập đoàn trên thế giới. Khi đó, có lẽ cháu còn có tư cách cùng hắn ta giao chiến."

Bạch Triết Hiên im lặng không nói gì.

Ông lão lại nói: "Dany đã từng một lòng một dạ yêu cháu, chỉ cần cháu đối với nó tốt hơn một chút, chắc chắn nó sẽ lại yêu cháu thôi. Hơn nữa, bản thân Dany cũng hội tụ đủ các điều kiện, khuôn mặt thanh tú, đáng người đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, so với người khác không biết gấp bao nhiêu lần."

Ánh mắt Bạch Triết Hiên phức tạp, chậm rãi nói: "Ông nội, xin cho cháu suy nghĩ một ngày."

Ông lão phát phát tay, nói: "Được, lui ra đi."

Bạch Triết Hiên đứng dậy, bước chậm chậm ra khỏi thư phòng.

Bạch Lê cầm điện thoại di động để bên cạnh lên, tìm một số, ấn gọi.

"Ông bạn già, đã lâu không gặp."

Bạch Lê cười cười, đáp: "Đúng vậy nha, kể từ sau khi tôi nhường vị trí lại cho Triết Hiên, chúng ta chưa gặp nhau."

"Chuyện Bạch Thị đổi chủ, tôi cũng đã nghe con tôi nói qua. Aizz."

Bạch Lê lập tức nói: "Tôi nhớ trong tay ông còn nắm giữ 9% cổ phần Bạch Thị. Không biết ông có thể nể mặt bán lại nó cho tôi được không? Giá gấp đôi."

"Aizz, mấy năm qua, số cổ phần trong tay tôi đã giảm xuống còn 6% thôi. Nếu ông gọi cho tôi sớm hơn hai tiếng, tôi nhất định sẽ bán nó lại cho ông. Đừng nói là gấp đôi giá tiền, cho dù là giá thị trường tôi cũng bán cho ông, hai chúng ta là ai chứ."

Bạch Lê chau mày, hỏi "Ý ông là gì?"

"Hai giờ trước, tổng giám đốc Lăng đã ra giá gấp ba giá thời điểm hiện tại mua hết 6% số cổ phần trong tay tôi rồi. Ông bạn già, xin lỗi nha."

Đáy mắt Bạch Lê một mảng lạnh lẽo, Lăng Diệp được lắm!

Ông ta thản nhiên nói: "Ha ha, không sao cả, vậy sau này sẽ liên lạc."

"Được, hi vọng chúng ta còn có thể gặp lại."

Sau khi cúp máy, Bạch Lê lại gọi tới một số khác.

"Bác Bạch, đã lâu rồi không gặp, gần đây bác có khỏe không?"

Bạch Lê cười nói: "Bác khỏe lắm, chỉ là có chút chuyện bận lòng."

"Sao vậy ạ? Là vì chuyện Bạch Thị đổi chuyển ư?"

Bạch Lê thở dài một cái, chậm rãi nói: "Đúng vậy, Bạch Thị chính là tâm huyết cả đời của bác."

Ông ta ngừng một chút, hỏi: "Tiểu Kỳ à, bác nhớ trong tay cháu có 8% cổ phần Bạch Thị, không biết cháu có thể bán nó cho bác được không, giá tiền không thành vấn đề."

"Bác Bạch, năm đó nếu không phải là bác cất nhắc, chỉ bảo cháu, bây giờ cháu cũng không thể được như thế này. Bác đối với cháu có ân trọng như núi, cháu vốn không nên để cho bác thất vọng. Nhưng cách đây không lâu, tổng giám đốc Lăng đã ra giá gấp ba, mua hết số cổ phần cháu đang nắm giữ rồi. Bác Bạch, cháu xin lỗi."

Bạch Lê cắn nát răng ngà, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Lăng Diệp đúng là phô trương nha. Không có việc gì nữa, vậy sau này liên lạc."

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Lê lại lần lượt gọi cho những người có mối giao tình với mình không ít, nhưng đều lấy được câu trả lời, số cổ phần đã bị mua rồi.

Bạch Lê dựa lưng vào ghế, nhếch miệng chua xót, ông và Lăng Sanh đấu đá nhau cả đời không phân thắng bại, Lăng Diệp vừa ra tay đã cướp được luôn Bạch Thị, hơn nữa còn vững vàng không chế trong tay. Hiện tại Lăng Diệp đã nắm giữ hơn 55% số cổ phần, cơ hội hạ bệ hắn gần như bằng không.

"Tổng giám đốc Bạch, không đúng nha, phải là Bạch tiên sinh, không ngờ anh chỉ có chút năng lực như vậy thôi, chỉ trong vòng vài ngày đã đem tập đoàn của mình giao cho người khác."

Bạch Triết Hiền mệt mỏi nằm ở trên giường, giẫm cọt: "Anh lại giàu đồ bìm leo?"

"Không, tôi tới là để giúp anh."

Chân mày Bạch Triết Hiền khẽ động, hỏi: "Oh? Lúc đầu anh không giúp tôi, bây giờ tôi chỉ có tiền anh lại quay lại muốn giúp tôi."

"Bạch tiên sinh đừng nói khó nghe như vậy chứ, mấy ngày vừa qua tôi cũng bận tới tấp tới tấp, người Lăng Diệp đối phó cũng không chỉ một mình anh."

Bạch Triết Hiền nói tiếp: "Anh định giúp tôi như thế nào?"

"Không lâu sau đây, anh sẽ nhận được một chai đồ, anh chỉ cần đổ thứ không màu không mùi đó vào trong ly rượu của Lăng Diệp, để cho hắn uống xong, hắn sẽ chết. Đến lúc đó, muốn lấy lại Bạch Thị không phải là chuyện dễ dàng sao?"

"Anh muốn tôi giết người?" Bạch Triết Hiền khiếp sợ hỏi.

"Đừng nói khó nghe như vậy, chỉ là cho thêm ít gia vị vào trong rượu của hắn mà thôi. Sẽ không có ai nghi ngờ anh đâu, mọi người sẽ cho là hắn bị chết do nhồi máu cơ tim."

Bạch Triết Hiền cau mày, cự tuyệt: "Loại chuyện như vậy, anh tự mình đi mà làm, tôi không tham gia."

"Tôi cũng muốn tự mình đi làm, nhưng cho dù là tôi hay người của tôi cũng đều không thể tới gần hắn được. Nhưng anh thì không giống vậy, hắn nhất định sẽ không nghi ngờ anh sẽ ra tay với hắn."

Bạch Triết Hiền nghiêm nghị cự tuyệt: "Không cần nói nữa, tôi sẽ không làm loại chuyện như vậy."

"Loại thuốc này là thứ nước người của tôi mới nghiên cứu gần đây nhất, coi như người ta có cảm thứ hắn uống còn thừa lại đi kiểm tra cũng không thể kiểm tra ra điều gì, cho nên anh tuyệt đối an toàn."

Mày Bạch Triết Hiền nhú lại có thể kẹp chết một con kiến, lại cự tuyệt một lần nữa: "Thứ cho không thể nghe theo."

"Bạch tiên sinh, anh không phải vội vàng bày tỏ thái độ, anh có tám ngày suy nghĩ. Ngày Lăng Diệp kết hôn sẽ là ngày anh có cơ hội ra tay nhất, mất đi

cơ hội này sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu."

Bạch Triết Hiên sững sờ một lúc, đúng vậy, thiếu chút nữa hắn đã quên mất, không lâu sau bọn họ sẽ kết hôn.

"Chờ tin tốt của anh."

"Tút tut tut" âm thanh từ trong điện thoại truyền đến, Bạch Triết Hiên buông điện thoại xuống, nằm ở trên giường, thất thần nhìn lên trần nhà.

"Cốc cốc", một hồi tiếng gõ của truyền đến, kéo lý trí Bạch Triết Hiên quay trở lại, hắn hỏi: "Chuyện gì?"

"Thiếu gia, ngoài cửa có một người chỉ đích danh muốn ngài tự mình ra nhận đồ." Một giọng nữ cung kính vang lên.

Bạch Triết Hiên do dự nhiều lần, vẫn rời giường, từ từ đi ra ngoài cửa.

Đi qua vườn hoa, tới ngoài cửa lớn, hắn nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục với diện mạo xấu xí.

Người đàn ông mặc âu phục nhìn thấy người tới, đưa thứ ở trên tay phải tới trước mặt hắn, dùng giọng lạnh lẽo nói: "Bạch tiên sinh, đây là đương gia đưa cho ngài."

Bạch Triết Hiên giờ tay đón nhận chiếc hộp được đóng gói rực rỡ, đẹp đẽ, hỏi: "Đương gia các anh là ai?"

"Cái này ngài không cần biết." Người đàn ông mặc âu phục hoàn thành nhiệm vụ, xoay người ngồi an vị vào chỗ tay lái, điều khiển xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tặng phụ nữ

"Bang chủ, tôi đã thu hút thành công sự chú ý của Nhan Hạo."

Lăng Diệp mặc bộ quần áo ở nhà màu xám ngồi bên giường, một tay cầm điện thoại di động, một tay vuốt vuốt mái tóc ngắn mềm mại của Úc Hàn Yên đang đặt trên đùi mình, nói vào điện thoại: "Tốt lắm, nhớ đấy, muốn suôn sẻ thì phải lợi dụng ánh mắt của cô."

"Dạ, Bang chủ."

Trong con mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua một tia máu, hỏi: "Đối với cô, Nhan Hạo là người như thế nào?"

"Kẻ thù không đội trời chung!"

"Nếu như cô không cẩn thận thích hắn thì sao?" Trong giọng nói của Lăng Diệp mang theo tính nguy hiểm khiến người nghe rợn cả tóc gáy.

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, giống như đã hạ quyết tâm nói: "Nếu tôi không cẩn thận thích hắn, tôi sẽ giết hắn, sau đó chính mình cũng đi sang thế giới bên kia cùng hắn."

"Rất tốt, cô làm rõ mục đích mình đến bên cạnh hắn để làm gì là được." Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, nói.

"Thuộc hạ hiểu!"

Úc Hàn Yên thấy anh đặt điện thoại di động xuống, liền hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong, dùng giọng từ tính nói: "Tặng cho Nhan Hạo một món quà lớn."

"Là phụ nữ? Ánh mắt của cô ta có gì đặc biệt sao?" Úc Hàn Yên nhún mày, tò mò hỏi.

Lăng Diệp dùng tay phải gãi gãi tóc mái của cô, nói từng vắn đề một: "Phụ nữ Nhan Hạo thích đều có chung một đặc điểm, đó chính là đôi mắt to sáng như vì sao, ngây thơ, ấm áp. Đôi mắt của em rất phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, hơn nữa còn là cực phẩm trong cực phẩm, cho nên hắn mới mãi khăng khăng là em như vậy."

"Bây năm trước, có một cô gái phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của Nhan Hạo xuất hiện trong bang, anh liền cho người điều tra bối cảnh của cô ta, kết quả phát hiện, cả nhà cô ta là do Nhan Hạo diệt, mà thời gian đó cô ta đang ở trong một bộ lạc nguyên thủy ở Châu Phi để khảo sát nên đã tránh được kiếp nạn. Cô ta nói, cô ta sống là để giết Nhan Hạo, bắt đầu từ lúc đó, anh liền cử người huấn luyện đặc biệt cho cô ta."

Đến đây, Úc Hàn Yên không thể không ban tặng cho Nhan Hạo ba chữ —— nghiện yêu mất, nhớ lại lúc Nhan Hạo dùng ánh mắt như rắn độc khóa

chặt hai mắt mình, một hồi ớn lạnh ủa đến khiến cô buồn nôn.

Cô chậm rãi hỏi: "Anh cảm thấy xác suất thành công của cô ta là bao nhiêu?"

Lăng Diệp im lặng một hồi, trầm giọng nói: "Điều này rất khó nói, nếu trong ngày hôn lễ của chúng mình, cô ta có thể bám trụ được Nhan Hạo, thì anh sẽ rất thỏa mãn."

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa vừa dứt, một giọng đàn ông trung tuổi vang lên: "Room Service."

Đôi mắt cô gái cong lên một cái, sau khi đi đến cửa, giống như không hề phòng bị mà mở luôn cửa ra.

Người bên ngoài đẩy hết chiếc cửa đang mở một nửa ra, tiếp đó dịch người sang bên cạnh hai bước, dọn ra một lối đi.

Giữa vòng vây của bốn người, Nhan Hạo từ từ đi tới trước mặt cô gái, hẩn cúi đầu nhìn chòng chọc đối phương một lúc, miệng nhếch lên, kéo cô ta đi vào phòng, nhân tiện dùng chân đóng cửa lại.

Cô gái tỏ ra là người phụ nữ bình thường nên đầy hoang mang cùng lo sợ, ra sức muốn thoát khỏi bàn tay to lớn đang giữ chặt cánh tay mình, đồng thời sợ hãi hỏi: "Anh là ai? Muốn làm gì?"

Nhan Hạo tiến lên một bước, giam cầm cô ta ở phía sau cửa, dùng tay phải nắm cằm của cô ta, khiến cho cô ta ngẩng đầu lên nhìn mình, nói với giọng tà mị: "Tần Yến?"

Hai mắt cô gái mở to, trong đó chứa đựng đầy sự kinh ngạc: "Làm sao anh biết tên tôi?"

"25 tuổi, tiến sĩ sinh vật học Đại học A?" Nhan Hạo tiếp tục hỏi tựa như không phải là hỏi.

"Anh là ai? Tại sao lại biết được thông tin của tôi?" Tần Yến quên mất cả giấy giũa, khiếp sợ hỏi.

Khóe miệng Nhan Hạo cong lên hơi lớn, dùng giọng khêu gợi cảm thán: "Bé cưng, đôi mắt của em thật đẹp."

Tần Yến nhăn mày, lạnh lùng nói: "Tôi chẳng quen biết gì anh, mời đi ra ngoài!"

"Không sao, bây giờ biết là được rồi. Nhớ đấy, tên tôi là Nhan Hạo, là người đàn ông duy nhất của em." Tay trái Nhan Hạo không an phận, vuốt ve sau lưng đối phương.

Tần Yến tức giận một trận, giờ chân lên định đạp hẩn, lại phát hiện ra hai chân mình đã bị giữ chặt. Mắt cô ta sáng ngời như có ngọn lửa đang bốc lên: "Anh rất đẹp trai không sai, nhưng tôi không phải là kẻ háo sắc. Lần đầu tiên gặp mặt anh đã đối với tôi như vậy, tôi thật sự thích không nổi."

Nhan Hạo say đắm nhìn vào mắt cô ta, lại cảm thán một lần nữa: "Thật đẹp!"

Hẩn nhếch miệng đều canggung, thấp giọng nỉ non: "Tốt nhất là em đừng thích tôi, như vậy hứng thú của tôi đối với em có thể sẽ lâu hơn một chút."

Nhan Hạo đột nhiên xoay người, lôi cô ta đi về phía phòng tắm.

Tần Yến dốc hết sức nhưng cũng không có cách nào chống lại được sức lực của hẩn, cô ta quát lên: "Anh làm gì hã! Muốn tắm thì tự anh đi mà tắm, tôi tắm rồi!"

Nhan Hạo lôi cô ta đến phía dưới vòi hoa sen, mở nước, trong nhất thời dòng nước ấm áp chảy không ngừng xuống dưới.

Hẩn dùng lực cời chiếc váy ngủ trên người Tần Yến ra, đồng thời nói: "Tôi không nhìn thấy."

"A!" Tần Yến vội vàng xoay người lại, đưa lưng về phía Nhan Hạo, hai tay ôm ngực, hai chân kẹp sít sao.

Dường như Nhan Hạo rất hưởng thụ tiếng thét chói tai cùng sợ hãi của đối phương, hẩn thông thả cời quần áo của mình ra, cặp mắt tà mị không chút kiêng kỵ nhìn lên nhìn xuống trên cơ thể đối phương.

Một lúc sau, Tần Yến bất ngờ xoay người, chạy về phía cửa phòng tắm.

Nhan Hạo đưa một tay ra, trực tiếp kéo người kia đến trước mặt mình, dùng đôi mắt đã nhuộm màu tình dục, liếc nhìn cơ thể đối phương, nói: "Ông trời biết tôi sắp sửa ăn bữa tiệc lớn, cho nên trước đó liền tặng cho tôi một bản món ăn khai vị sao?"

"Mặc dù, bất luận là ở phương diện nào em cũng đều đứng sau cô ấy một bậc, nhưng nếu làm món ăn khai vị mà nói, cũng không tệ lắm."

Cô ấy? Nhan Hạo rất coi trọng phụ nữ sao? Tần Yến giãy giụa càng kịch liệt, nói: "Anh buông tôi ra! Tôi chẳng có chút hứng thú nào làm vật thể thân của người khác! Anh thích cô ấy thì đi tìm cô ấy, ở chỗ này chỉ phí thời gian của tôi!"

Nhan Hạo không nhịn được đè cô ta vào vách tường, lạnh lùng nói: "Có thể làm thể thân của cô ấy, em nên cảm thấy mình rất vinh hạnh!"

Nói xong, hắn trực tiếp đưa súng ra trận.

Cảm thấy đối phương vẫn còn là trinh nữ, khoe miệng Nhan Hạo bắt giắc cong lên, con giận trong lòng cũng tiêu tan một chút.

"Á!" Chân mày Tần Yên nhăn tít lại, cô ta không chịu nổi hét to lên.

.....

Trong suốt cả quá trình, tầm mắt u ám của Nhan Hạo thủy chung không rời khỏi đôi mắt của Tần Yên - đau đớn, tức giận, mê man, hưởng thụ.

Yêu đến lúc quá kích tình, hắn không khỏi ní non: "Cô gái."

Tần Yên rất rõ ràng, người Nhan Hạo gọi không phải là mình, mà là “cô ấy” đó.

Mặc dù có đôi lúc đối phương đã mất hồn, nhưng cô ta vẫn không động thủ. Bởi vì cô ta biết, đây không phải là cơ hội tốt nhất, hai người vừa mới gặp mặt, Nhan Hạo cũng chưa gỡ hết sự phòng bị với cô ta xuống. Thế nên nếu lúc này cô ta động thủ, cũng chỉ có đường chết. Bản lĩnh Nhan Hạo to lớn đến mức nào, cách đây không lâu cô ta đã thấy được rồi, chỉ cần hắn ra lực khác thường, thì sức lực đã vượt xa những người khác.

Sau khi xong chuyện, Nhan Hạo bắt gờ tay lên đánh cho Tần Yên bất tỉnh.

Hắn dùng nước xối vào cơ thể cô ta, sau đó dùng một tay ôm cô ta đến trên giường, dùng chân bọc lại, bên hông mình được quấn bởi chiếc khăn tắm, đi đến cửa, mở ra.

"Đương gia." Người canh giữ ở ngoài cửa, lập tức dùng hai tay dâng lên một bộ quần áo sạch sẽ.

Nhan Hạo đưa tay cầm bộ quần áo, đóng cửa lại, đi tới bên giường kéo khăn tắm ra, thay vào bằng chiếc áo sơ mi trắng cùng quần âu vừa vặn. Không thể nghi ngờ, vốn liếng của hắn có thể làm khuyển đảo hàng vạn cô gái, bất luận là về xuất thân hay là bề ngoài.

Tay phải hắn vòng qua eo Tần Yên khom lại, sai bước đi ra ngoài.

"Tiểu Ny, có người gọi điện cho con." Lam Nguyệt thấy điện thoại Dany đang đặt trên bàn trà rung lên, liền hướng lên trên tầng gọi cô.

"Mẹ, mẹ nhìn hộ con xem ai gọi đến, con xuống ngay."

Lam Nguyệt đứng dậy đi tới bên cạnh bàn trà, cầm điện thoại đi động nhìn xuống màn hình, mày nhíu nhíu lại, số chưa lưu.

"Cộp cộp cộp cộp", Dany thở hồng hộc chạy xuống, hỏi: "Ai vậy mẹ?"

"Số chưa lưu." Lam Nguyệt đưa điện thoại đi động cho cô, nói.

Dany vừa nhìn thấy dãy số này liền ngây ngẩn cả người, số điện thoại của Bạch Triết Hiền. Kể từ lúc quyết định qua lại với Tề Ngôn, cô liền xóa luôn số điện thoại của Bạch Triết Hiền ra khỏi danh bạ.

Cô đang do dự có nên nhận hay không, thì điện thoại bị ngắt.

Lam Nguyệt tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Dany hơi nhíu mày, ngay sau đó liền hỏi: "Sao mẹ biết con biết người này?"

Lam Nguyệt ngồi trở lại ghế sofa, chậm rãi nói: "Lúc con nhìn thấy số này vẻ mặt rất phức tạp."

"."

"Ông ông ông", điện thoại trên bàn trà lại chấn động lần nữa.

Dany cầm đi động lên, nhìn màn hình một lúc, nhấn nút trả lời, nhịp tim có chút không bình thường.

"Dany, lâu rồi không liên lạc, thời gian qua em có khỏe không?"

Dany nghe thấy giọng nói đó, nhiệt độ trên mặt tăng cao hơn một chút. Cô vừa đi về phía ban công, vừa đáp: "Ừ, cũng tạm, anh thì sao?"

"Ngoài việc rảnh rỗi đến phát khùng lên, thì cũng tạm."

"Tôi cũng đã nghe nói về chuyện của Bạch Thị, hi vọng anh có thể nghỉ ngơi suốt một chút." Dany dịu dàng khuyên.

"Em cũng không đến an ủi thực tế một chút sao?"

Dany chớp chớp mắt, không khỏi hỏi: "Thực tế gì cơ?"

"Ngày mai cùng nhau ăn trưa được không? Coi như là giúp tôi giết thời gian rảnh dỗi đến phát khùng lên này."

Trong mắt Dany thoáng qua tia vui mừng, nói: "Được."

"Ừm, vậy mai tôi sẽ qua nhà đón em."

"Ừm, mai gặp." Trong giọng nói của Dany, khó giấu nổi sự vui sướng.

"Mai gặp."

Lam Nguyệt thấy Dany nghe điện thoại xong sắc mặt đã ửng hồng, giống như mới biết yêu vậy? Bà nhú nhú mày, hỏi: "Là Tiểu Tề hả?"

Dany giống như bị người ta dội cho một chậu nước lạnh, trong nháy mắt liền tỉnh táo. Cô bây giờ đang qua lại với Tề Ngôn, sao có thể còn lưu luyến Bạch Triết Hiền?

"Tiểu Ny?" Trục giác Lam Nguyệt mách bảo có điều gì đó không đúng, gọi lần nữa.

Suy nghĩ của Dany bị kéo trở về, cô ném điện thoại đi động lên trên bàn, ngồi xuống cạnh Lam Nguyệt, dựa vào thành sofa, nói: "Không phải anh ấy, là Bạch Triết Hiền."

"Bạch Triết Hiền? Hắn tìm con làm gì?" Lòng mày Lam Nguyệt cau lại, hỏi.

Chuyện của Bạch gia bà cũng đã nghe nói, Bạch Triết Hiền sớm không gọi, muộn không gọi, lại cố tình gọi vào lúc này.....

"Anh ta hẹn con mai đi ăn trưa." Dany chậm rãi nói.

Lam Nguyệt hơi tròn to mắt lên, hỏi: "Con đồng ý?"

Thấy đối phương gật đầu, bà hận không thể cạy được cái đầu của đối phương ra: "Trước đó con đã nói với mẹ, trưa mai sẽ ra ngoài cùng Tề Ngôn mà."

"! Sao con lại quên mất chuyện này được nhỉ?" Dany cả kinh nói.

Lam Nguyệt thở dài một cái, nói: "Tự con nghĩ kĩ đi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Lựa chọn của Ny

Sáng ngày hôm sau, Đan gia.

"Trời ạ, Tiểu Ny, cả đêm con không ngủ sao?" Lam Nguyệt đang ăn sáng nhìn thấy đôi mắt gấu mèo của Dany, khiếp sợ không thôi, đau lòng hỏi.

Tầm mắt Đan Liên cũng chuyển đến gương mặt tiều tụy của Dany.

Dany ngồi xuống vị trí của mình, chống lại ánh mắt quan tâm của Lam Nguyệt, khẽ nâng khóe môi nói: "Mẹ, con không sao, mẹ không phải lo lắng."

Lam Nguyệt nhìn cô một lúc, nhẹ nhàng thở dài một cái, tiếp tục dùng bữa sáng.

Đan Liên vừa chậm rãi ăn sáng, vừa nói: "Người của Bạch gia có ý muốn để Bạch Triết Hiền ở rể nhà chúng ta."

Lam Nguyệt ngược mắt quan sát biểu hiện của Dany.

Động tác của Dany hơi dừng lại, lơ đãng đáp: "Vậy sao?"

Lam Nguyệt nghiêm túc hỏi: "Tiểu Ny, trưa hôm nay con đi với ai?"

"Dĩ nhiên là đi cùng bạn trai con rồi." Dany đáp giọng nhẹ nhàng.

"Cùng Tiểu Tề hả?" Không biết mất bao lâu Lam Nguyệt mới hỏi.

Dany tròn trĩnh mắt, nhìn về phía Lam Nguyệt, hỏi ngược lại: "Ngoài anh ấy ra, con còn có ai là bạn trai sao?"

Lam Nguyệt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng chính bà đã nói, sẽ để tùy ý cô đưa ra quyết định, nhưng bà thật lòng không muốn nhìn thấy sự lựa chọn của cô là Bạch Triết Hiền: "Vậy còn Bạch Triết Hiền?"

"Tí nữa con sẽ gọi điện giải thích rõ ràng với anh ta." Dany thần nhiên đáp.

"Vậy cha từ chối Bạch gia luôn nha." Đan Liên đánh tiếng.

Dany gật đầu một cái.

Lam Nguyệt an tâm cười cười, nói: "Tiểu Ny, Tiểu Tê là một người đàn ông tốt hiếm có, con phải giữ chặt lấy. Đừng ý vào việc người khác thích mình, thì muốn làm gì cũng được, làm gì cũng phải có chừng mực....."

"Ngừng ngừng ngừng, dừng lại, dừng lại." Khóe miệng Dany giật giật, ngắt lời mẹ.

Cô có chút nói không lên lời: "Mẹ, có phải mẹ đã bị anh ấy mua chuộc rồi không?"

Lam Nguyệt lườm cô một cái, nói: "Mẹ sợ con bỏ qua người đàn ông tốt như vậy mà thôi!"

Đan Liên gật đầu liên tục, nói phụ họa: "Cậu ta đúng là người không tệ."

"." Cảm giác hai người bọn họ đều đã bị mua chuộc hết rồi.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Dany cầm chiếc điện thoại di động trên chiếc bàn thủy tinh trong phòng khách lên, nhấn một dãy số mình đã từng học thuộc lòng.

"Chào buổi sáng, em ăn sáng chưa?"

Dany cúi đầu vừa đi về phía ban công, vừa lạnh nhạt nói: "Ăn rồi. Tôi gọi điện cho anh là muốn nói với anh chuyện này."

"À? Chuyện gì vậy?"

Dany im lặng một lúc, ngẩng đầu, ánh mắt hết sức kiên định, nói: "Trưa nay tôi không đến chỗ hẹn được đâu."

"Há? Sao vậy?"

Dany hít sâu một hơi, nói: "Hôm nay tôi muốn hẹn cùng bạn trai."

Giọng nói có chút kinh ngạc của đối phương truyền đến: "Em đã có bạn trai? Chuyện từ khi nào?"

"Cách đây không lâu." Dany đặt tay phải lên trên lan can, cặp mắt nhìn ra vườn hoa ngoài ban công, nói.

Đối phương im lặng một lúc, hỏi: "Em thích hắn?"

Dany "Ừ" một tiếng, cô phải thích anh thôi.....

"Tiểu Ny, em không được đem tương lai của mình ra đùa giỡn. Anh biết người em thích là anh, anh cũng biết trước đây mình rất quá đáng, nhưng mà bây giờ anh đã hối cải rồi, em có thể cho anh một cơ hội, đồng thời, cũng là cho mình một cơ hội được không?"

Khóe miệng Dany giật giật giấu cợt, nói: "Tôi rất nghiêm túc."

"Tiểu Ny, em đừng nao loạn được không? Trước đây anh không nên chà đạp vào tâm chân tình của em, chỉ cần em đồng ý ở cùng anh, anh nhất định sẽ cố hết sức để bù đắp lại cho em."

Dany đặt cảm lên trên cánh tay, chậm rãi nói: "Bạch Triết Hiền, có một số việc nói quá rõ sẽ không tốt đâu."

"Anh hi vọng em nói rõ ràng, anh không muốn mình bị chết mà vẫn không hiểu gì."

Dany đứng thẳng người, giọng nói mang theo chút nguội lạnh: "Tôi đã thích anh bao lâu, tôi đã đi theo sau lưng anh lâu như vậy, nhưng anh chưa từng coi trọng tôi. Từ lúc tôi quyết định sẽ không thích anh nữa cũng đã được ba tháng, nhưng số lần anh chủ động liên lạc chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí cũng đều là vì em gái mình. Đến nay, tập đoàn Bạch Thị mới đổi chủ được hai ngày, anh liền chủ động hẹn gặp tôi, anh bảo tôi phải làm thế nào để tin tưởng là anh thật lòng, chứ không phải là vì tập đoàn Đan Thị đây?"

"Tiểu Ny."

Dany ngắt lời hắn, tiếp tục nói: "Có lẽ tôi nên cảm kích anh. Nếu không phải vì anh, sao tôi có thể gặp được anh ấy? Rốt cuộc tôi đã biết, không phải ông trời đã quên lãng tôi, mà là người ấy của tôi còn chưa xuất hiện."

"Vi anh em mới gặp hần ta? Hần ta là ai? Anh biết không?"

Khóe miệng Dany giật giật, nói: "Nếu không phải vì muốn điều dưỡng vết thương lòng đã bị anh đả thương, tôi đã không tới Đình Vô Danh, cũng sẽ không gặp được anh ấy."

"Không đúng, vẫn sẽ gặp được, chỉ là hơi muộn một chút, mỗi ràng buộc với anh ấy cũng sẽ nông hơn một chút." Cô nghĩ đến mối quan hệ giữa Tề Ngôn và Lăng Diệp, nghĩ đến chuyện anh tưởng lầm mình đồ ọan giúp anh, lại nói.

"Tiểu Ny, xin lỗi em, thứ lỗi cho anh được không?"

Dany hơi nhăn mày, nói: "Được rồi, Bạch Triết Hiên, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi."

"Hần ta là ai?"

Dany cảm giác có chút kích động, nói: "Anh ấy là ai anh không cần biết, anh chỉ cần biết tôi đã có bạn trai là được. Đừng đem chủ ý đánh trên người tôi nữa, cảm ơn."

"Thật ra em căn bản chưa có bạn trai, có đúng không? Em chỉ muốn xem anh đối với em có bao nhiêu kiên trì, cũng muốn anh phải nếm trải cảm giác đau lòng. Tiểu Ny, anh biết anh sai rồi, em trở lại bên cạnh anh được không? Bây giờ anh rảnh rồi, nghĩ kỹ lại, mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười của em đều ở trong đầu anh."

Dany chợt trừng mắt, nói: "Ha ha, thì ra anh vẫn tự cho mình là đúng. Tôi trịnh trọng nói cho anh biết, tôi đã có bạn trai, anh ấy không phải là người thay thế của anh, cũng không phải là đồ chơi tôi tìm để giết thời gian."

Cô hít một hơi, nói: "Tôi thích anh ấy, muốn ở cùng anh ấy trọn đời."

Đột nhiên cô có cảm giác từ phía sau có người ôm lấy mình, đồng thời đoạt lấy chiếc điện thoại di động của mình.

Dany chợt quay đầu lại, chỉ thấy Tề Ngôn cười như không cười nhìn mình. Nghĩ đến lời mình vừa nói, gương mặt cô đỏ bừng lên.

"Vậy em nói cho anh biết hần ta là ai."

Trong mắt Tề Ngôn thoáng qua tia tàn khốc, thản nhiên nói: "Nói cho anh biết thì sẽ thế nào? Bạch tiên sinh."

Thừa lúc đối phương đang sững sờ, anh tiếp tục nói: "Anh quấy rối bạn gái của tôi, khiến cho tôi cảm thấy rất phiền toái."

"Ha ha, anh là?"

Tề Ngôn chậm rãi nói: "Bản thân họ Tề tên Ngôn, là bạn trai của Tiểu Ny."

"Tề Ngôn? Hình như trong tầng lớp thượng lưu không có cái tên này. Anh bám theo cô ấy, chỉ vì tiền thôi. Muốn bao nhiêu tiền anh mới bằng lòng rời khỏi cô ấy?"

Khóe miệng Tề Ngôn lạnh lùng nâng lên, nói giễu cợt: "Từ trước đến giờ, tôi đều không hy vọng xa vời miệng chó có thể khạc ra răng ngà. Bạch tiên sinh, anh rất nhiều tiền sao?"

"Không ít, có thể no chết anh. Nói đi, ra một giá, bao nhiêu."

"Đây là anh đang mua thịt lợn?" Đầu lông mày Tề Ngôn khẽ động, hỏi.

"Loại người như anh, bám theo cô ấy thực chất chỉ là vì tiền. Ra giá đi."

Khóe miệng Tề Ngôn giật giật, giễu cợt: "Anh đúng là hiểu rõ tôi."

Anh dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Làm phiền anh đi hỏi thăm một chút, Đường chủ bang Liệt Diễm có giá bao nhiêu."

Sau khi nói xong, anh cúp điện thoại, đưa điện thoại di động đến trước mặt Dany.

Dany nhận lấy điện thoại di động, xoay người đối mặt với anh, đang định lên tiếng nói chuyện, lại bị anh dùng ngón trỏ chặn miệng lại.

Tề Ngôn dùng tay trái rút chiếc điện thoại di động từ trong túi quần ra, bấm một dãy số, nói: "Cướp sạch Bạch gia."

"Dạ, Ngôn Đường chủ."

Cúp điện thoại, Tề Ngôn nhét điện thoại vào trong túi quần, chống lại ánh mắt khiếp sợ của Dany, hỏi: "Em có dị nghị đối với quyết định của anh?"

Dany lâm bẫm "Thật sự phải làm như vậy sao?"

"Em đau lòng vì hấn?" Đôi mắt phủ đầy lạnh giá, hỏi.

"Không có." Dany chột lác đầu, phủ định.

Khéo môi Tề Ngôn gọn lên tia nguội lạnh, thấp giọng nói: "Con mắt của em đã bán đứng em."

"Ngôn, em."

Tề Ngôn ngắt lời cô, chậm rãi nói: "Anh biết em vẫn chưa quên được hấn. Ở trong lòng em, có lẽ anh và hấn chiếm cứ khoảng không gian bằng nhau, hoặc là anh chiếm cứ không gian nhỏ hơn một chút."

"Xin lỗi." Không biết vì sao, nghe đôi phương nói ra những lời này, Dany có cảm giác chóp mũi đau xót, trong nháy mắt, hai mắt đã phủ một tầng hơi nước.

Tề Ngôn cười dịu dàng, nói: "Không cần nói lời xin lỗi với anh, anh biết em đã rất cố gắng đẩy hấn ra ngoài rồi."

"Ừm, hiệu quả không cao, có lẽ là do em làm chưa đủ tốt." Anh kéo dài, giọng nghiêm trang nói.

Dany nghĩ đến tối hôm qua mình không để anh ở trong đầu, hết sức phản khởi đồng ý lời hẹn của Bạch Triết Hiên, liền xấu hổ một trận, không ngừng lẩm bẩm: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Tề Ngôn giờ tay lau nước mắt trên khóe mắt cô, dịu dàng nói: "Nghe thấy em nói thích anh, anh rất vui."

"Tối qua em đã quên mất cuộc hẹn của chúng ta, đồng ý lời hẹn của Bạch Triết Hiên." Dany ngán ngán nước mắt, nghiêm túc nhìn anh, nói.

Ngón cái hai tay Tề Ngôn chia nhau ra, lướt qua hai bên mắt thâm quầng của Dany, đau lòng nói: "Đứa ngốc, đêm hôm qua không ngủ sao."

Dany dùng sức đẩy anh ra, tâm trạng kích động nói: "Anh có biết em nói gì không hả! Tối hôm qua em nhận được điện thoại của Bạch Triết Hiên, sau đó liền ném anh lên chín tầng mây!"

Tề Ngôn lại ôm cô lần nữa, chậm rãi nói: "Anh biết."

Dany khóc bù lu bù loa: "Em thà rằng anh mắng em."

Tề Ngôn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, hỏi: "Hiện tại thì thế nào?"

Dany dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh: "Em muốn ở cùng với anh."

Tề Ngôn nhếch miệng, dịu dàng nói: "Vậy tại sao anh còn phải mắng em?"

Anh dùng giọng thoải mái nói: "Rất không dễ, lòng em mới có được khuynh hướng nghiêng về phía anh, anh không muốn để nó lại có khuynh hướng nghiêng sang chỗ khác."

Hai tay Dany vòng chắc bờ eo gầy gò của anh, nói tuyên thệ: "Sẽ không đâu, em sẽ quên hấn bằng tốc độ nhanh nhất."

Tề Ngôn đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, nhàn nhạt nói: "Thuận theo tự nhiên là được rồi, không cần miễn cưỡng bản thân."

Qua một lúc lâu, giọng nói rầu rĩ của Dany truyền đến: "Em làm bẩn áo sơ mi của anh rồi."

Môi Tề Ngôn khẽ cong lên một cái, nói lơ đãng: "Không sao."

"Đúng rồi, sao anh đến sớm như vậy?" Dany dùng đôi mắt có chút đỏ nhìn anh, hỏi.

"Nhớ em." Tề Ngôn cúi đầu hôn một cái lên trán cô, dịu dàng nói.

Dany cười, nói thánh thót: "Mẹ nói quả nhiên không sai."

"Sao?" Giọng Tề Ngôn ngân cao.

"Anh là người đàn ông tốt hiếm có." Mắt Dany sáng kinh người, lộ ra mấy chiếc răng trắng, nói.

Tề Ngôn nhiu mày, hỏi: "Vậy em định làm thế nào?"

"Em định sẽ thu phục con người yêu nghiệt này." Dany nghiêm túc nói.

"Ah, chí hướng vĩ đại, rất đáng khen ngợi." Tề Ngôn cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Biệt thự nhìn ra biển

Sáng sớm nay, sau khi Úc Hàn Yên mở mắt, nhìn phòng ngủ đã sắp đến tận hôn mà vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, bất giác mày hơi nhíu lại. Biệt thự này hẳn nên trang trí lại một chút, tối thiểu cũng phải có chút không khí của tận hôn chứ.

Hạ quyết tâm xong, chân mày cô cũng giãn dần ra, khoe miệng khẽ nâng lên, nghĩ đến “ngôi nhà” cùng người kia sẽ được tự tay mình trang trí lại, cô liền cảm thấy vô cùng kích động. Việc này không nên chậm trễ, cô vội vàng tung chăn, ra khỏi giường đi rửa mặt. Sự chuyên chú đặt ở nơi khác, cô liền hoàn toàn quên mất việc tối qua mình đã bị dày vò cho bao nhiêu thâm, vì thế, đường đường là kim bài sát thủ, thiếu chút nữa đã bị ngã xuống đất vì chân tay đã mềm nhũn. Cô khẽ nguyên rửa một tiếng, những nơi khó có thể mở miệng này, nhắc nhở cô tối hôm qua chính mình đã điên cuồng, cô dùng tay phải chống xuống giường, từ từ đứng thẳng người dậy, chậm rãi đi tới phòng rửa mặt.

Nhìn trong gương, khuôn mặt đỏ rực, giữa lông mày nhộn nhạo ngược ngừng, khoe miệng Úc Hàn Yên giật giật, nói thầm: "Bộ dáng mày có thể dừng cứ như đang ngứa về lạc thú có được hay không hả?" Cô mở vòi hoa sen, hạ thấp hạ thân xuống, dùng hai tay vốc đầy nước, vẩy lên trên mặt mình. Nước lạnh làm nhiệt độ trên mặt cô giảm xuống, cũng xua tan đi những hình ảnh cấm trẻ em trong đầu cô.

Rửa mặt xong, cô đi đến trước cửa thư phòng, vừa đứng lúc nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc day day huyết thái dương, cô không khỏi một hồi đau lòng. Cho tới nay, rất hiếm khi người kia xuất hiện trạng thái mệt mỏi, thế cho nên, chính mình cũng đã quên mất anh dù có mạnh mẽ đến cỡ nào, lợi hại đến cỡ nào, thì cũng vẫn chỉ là một con người.

"Đã tỉnh rồi hả ? Đói không?" Lăng Diệp phát hiện ra sự tồn tại của cô, buông tay xuống không để lại dấu vết, quét sạch sự mệt mỏi, tinh thần sáng láng hỏi.

Úc Hàn Yên đáp nhẹ nhàng câu “Không đói”, đi tới phía sau anh, hai tay day day huyết thái dương cho anh.

Sự dịu dàng bất ngờ khiến Lăng Diệp không kim được nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ, khoe miệng anh nâng lên thành một đường cong đẹp mắt, nhìn ra được, tâm trạng anh rất tốt.

"Diệp, mấy ngày nữa, chúng ta sẽ kết hôn rồi." Úc Hàn Yên không chế lực trên tay mình để nó không nặng cũng không nhẹ, nhìn mái tóc ngắn mềm mại, có trật tự của anh, chậm rãi nói.

Lăng Diệp giang hai tay, đưa ra ôm cô vào lòng, nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Em muốn trang trí lại ‘nhà’ của chúng ta, làm cho nó cũng cảm thụ được sâu sắc hôn lễ hạnh phúc của chúng ta." Úc Hàn Yên đưa hai tay khoác lên bờ vai rộng lớn của Lăng Diệp, nói mong đợi.

Lăng Diệp nhíu mày, nhìn cô một lúc, không biết mất bao lâu mới hỏi: "Em muốn tự tay trang trí?"

Úc Hàn Yên gật đầu không chút do dự.

Lăng Diệp thấy vậy, chân mày cau lại.

Úc Hàn Yên chớp chớp mắt nhìn anh, cho là anh đang tự hỏi xem thời gian rảnh rỗi của mình có được bao nhiêu, vội vàng nói: "Anh không cần phải bớt thời gian để đi ra ngoài đâu, một mình em có thể làm được rồi."

Lăng Diệp nhìn cô có chút kỳ quái, dùng giọng trầm thấp nói: "Không phải anh đang suy nghĩ xem mình có rảnh hay không, mà có lẽ anh phải để cho em thất vọng rồi."

Anh thờ dài một cái, tiếp tục nói: "Vốn muốn cho em một bất ngờ, không ngờ ý tốt lại thành hồng việc."

Đầu Úc Hàn Yên đầy mù mịt, hỏi: "Bất ngờ gì cơ?"

"Anh đã chuẩn bị sẵn một phòng cưới cho chúng ta rồi." Lăng Diệp vô tội nói.

"Phòng cưới? Vậy còn ngôi biệt thự này?" Úc Hàn Yên nhìn đôi mắt phượng của anh, dùng giọng có chút khó tin hỏi.

Lăng Diệp vừa quan sát nét mặt của cô, vừa nói: "Đề không. Dĩ nhiên, em muốn quay lại đây bất cứ lúc nào cũng được, anh sẽ cho người mỗi ngày đều tới đây làm vệ sinh."

Anh lại nói: "Nếu như em thích nơi đây, vậy chúng ta cứ tiếp tục ở lại đây đi. Không sao cả, vẫn còn thời gian, một ngày là có thể trang trí xong rồi."

Úc Hàn Yên lắc đầu một cái, chậm rãi nói: "Cá nhân em cũng chẳng có cảm giác gì quá lớn, đối với em mà nói, nơi nào có anh, nơi đó chính là nhà của

em. Em chỉ ngạc nhiên vì anh lại vứt bỏ biệt thự này, chọn một nơi khác để sống cuộc sống mới cùng em thôi, dù sao thì thời gian anh đã ở đây cũng không ngắn, kiểu gì chẳng có tình cảm với nơi này."

Lăng Diệp nghe xong, ở trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhìn đôi mắt giống như chưa đựng cả thế giới của cô, nói: "Khi anh ở một mình, sống ở đâu cũng chẳng có gì khác biệt, chẳng qua cũng chỉ là nơi để nghỉ ngơi, thoải mái là được rồi. Ấn tượng đối với ngôi biệt thự này càng lúc càng khắc sâu, là bởi vì có sự tồn tại của em."

Anh dừng một lúc, nói thâm tình: "Tiểu Yên, em là linh hồn của ‘nhà’, em ở đâu thì nhà của anh ở đó."

Khóe miệng Úc Hàn Yên nhếch lên, ở trên môi đối phương đặt một nụ hôn thật kêu, nói giọng vui sướng: "Em không thể chờ đợi được, thật muốn biết tất cả những thứ có liên quan đến phòng tân hôn của chúng ta."

Lăng Diệp giờ tay vén tóc mái cho cô, dịu dàng nói: "Lát nữa anh sẽ dẫn em đi."

Chiếc Maybach màu đen đậu trong khu vực rộng lớn, trước một ngôi biệt thự màu trắng khiêm nhường, sang trọng, Úc Hàn Yên ngồi ở vị trí kế bên tay lái, nhìn khung cảnh xung quanh, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, hóa ra là biệt thự nhìn ra biển.

Lăng Diệp nhìn cô buồn cười, vừa đưa người sang cởi dây an toàn cho cô, vừa dùng giọng gợi cảm nói: "Xuống xem một chút đi."

Úc Hàn Yên sững người gạt đầu một cái, mở cửa, nghiêng người ra khỏi xe, nhìn tòa nhà ba tầng khổng lồ trước mắt, lại nuốt một ngụm nước bọt lần nữa. Hình như biệt thự này hơi lớn, cho dù là phía bên trái hay phía bên phải, muốn nhìn đến được phần cuối của bờ tường đều có chút khó khăn.

Lăng Diệp đi tới bên người cô, đưa tay ôm cô đi vào bên trong.

Vừa vào đến cửa, một đại lộ lớn lót đá cẩm thạch rộng ba mét đập vào tầm mắt Úc Hàn Yên, hai bên con đường rộng thênh thang là hai cái hồ hình chữ nhật đối xứng nhau, bên trong hồ đủ các loại cá nhỏ đang tùm nập ba thích thú dạo chơi. Cuối con đường rộng lớn có hai cầu thang được làm cùng chất liệu, phía trên một cầu thang là một hành lang cắt ngang, trần nhà hành lang rất cao, phải hơn bốn mét, so với tầng hai cách mặt đất năm mét thì hơi thấp rồi.

Tiếp tục đi về phía trước là một cái cửa khổng lồ bằng gỗ thật màu trắng, lộ ra hơi thờ thần bí, quý dị. Hai bên cửa là hai khối rộng lớn trong suốt sát đất, có thể nhìn thấy hết sự bày biện bên trong.

Đẩy cửa vào, phía trước khoảng tám mét là chiếc cầu thang đi lên tầng hai, có chiều rộng ba mét, được lát đá cẩm thạch bên trên phủ thảm đỏ, điều đặc biệt đáng nói là ở tay vịn cầu thang, bởi vì chúng đều được bao phủ tỉ mỉ bằng đá hắc diệu thạch và vàng.

Hai bên trái và phải của cửa được bày biện ghế sofa cao cấp màu trắng đối xứng nhau, chúng tạo thành hình bầu dục, vây quanh chiếc bàn thủy tinh hình bầu dục. Hai bên tường phải và trái đều treo thứ gì đó khiến cho Úc Hàn Yên không thể nhìn thẳng, là ảnh cưới, hơn nữa không phải mỗi bên tường một bức, mà lúc này cô nhìn thấy, trên một mặt bức tường đã là sáu bức rồi, những nơi cô chưa nhìn thấy hẳn là vẫn treo.

"Xem phòng ngủ trước hay là..." Lăng Diệp nói chưa dứt lời, đã bị người kia cắt ngang.

"Đương nhiên là phòng ngủ, đó là nơi quan trọng nhất." Úc Hàn Yên nói.

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, cúi đầu cắn vào lỗ tai cô, thủ thi: "Anh cũng cảm thấy đó là nơi quan trọng nhất, bởi vì địa điểm chúng ta làm chuyện yêu, 99% đều là ở phòng ngủ."

"." Úc Hàn Yên tức giận lườm anh một cái.

Nhìn sắc mặt người kia đã nhanh chóng ửng hồng, tâm trạng Lăng Diệp càng ngày càng tốt. Anh ôm chiếc eo chưa đủ một nắm của cô, chậm rãi đi lên tầng hai.

Sau khi lên lầu, đi về phía cuối hành lang bên phải, Lăng Diệp đẩy cửa ra, dẫn cô vào trong phòng.

Nhìn chung, phòng ngủ này không khác phòng ngủ trước nhiều lắm. Điểm khác nhau chính là, cái gì cũng được phóng đại lên, cho dù là cửa sổ sát đất hay chiếc giường, còn có cả phòng tắm bằng thủy tinh, hay là những thứ khác nữa. Ngoài những thứ đó ra, bên trong phòng ngủ cũng không còn là màu đen trắng nữa, mà lấy màu trắng làm màu sắc chủ đạo, điều này khiến cho sự ấm áp trong căn phòng tăng thêm không ít.

Còn một điểm khác biệt lớn nhất nữa là, trên vách tường ở đầu giường, là một bức ảnh cưới khổng lồ có chiều ngang rộng bằng giường, bên trong bức ảnh là nam nữ chính đang ôm nhau, ánh mặt trời chiếu rọi vào, khiến cho bọn họ trông cực kỳ xinh đẹp, linh thiêng.

Khóe miệng Úc Hàn Yên rút ra, lẩm bầm: "Bức ảnh cưới này có phần lớn quá đi."

"Không đẹp?" Lăng Diệp nhú mày, hỏi có chút thấp thòm.

"Mặc dù trông rất đẹp, nhưng thật sự là quá lớn, khiến cho người ta muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được." Úc Hàn Yên nói thành thật.

Lăng Diệp thờ phào nhẹ nhõm, ôm chặt cô từ phía sau, nhìn ảnh cưới trước mặt, khóe môi nâng lên: "Hiệu quả anh muốn chính là ở chỗ đó."

"."

Mềm mại thơm ngát trong ngực, Lăng Diệp không kìm được lại giờ trò.

Úc Hàn Yên rất im lặng vuốt ve móng vuốt sói của anh, đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn về phía biển cả xanh biếc cùng bờ cát vàng óng ánh cách đó không xa.

"Sao anh chọn biệt thự nhìn ra biển?" Cô hỏi.

Lăng Diệp thản nhiên đáp: "Bởi vì em thích."

Úc Hàn Yên ngoắc ngoắc khoe môi, đúng, cô thích, thích vô cùng. Mỗi lần nhìn thấy biển rộng, đều làm cho tinh thần cô sáng khoái, tâm trạng vô cùng tốt. Nhưng mà, cô nhớ mình chưa từng nói qua chuyện này với người kia.

"Sao anh biết?" Cô lại hỏi.

Lăng Diệp đi tới bên cạnh cô, ôm eo cô, nhìn về phía biển rộng, nói: "Nhìn ra được."

Anh tiếp tục nói: "Lúc ở Đình Vô Danh, anh có thể cảm nhận được tâm trạng em vô cùng tốt. Lúc đầu anh còn thấy kỳ quái, nhưng khi nhìn thấy anh mắt em nhìn ra bờ biển, anh liền hiểu."

Úc Hàn Yên nhón chân, hôn thật nhanh một cái lên đôi môi mỏng của Lăng Diệp, hạnh phúc nói: "Thương cho anh."

"Anh dẫn em đi xem nơi khác." Con người Lăng Diệp giống như đá Hắc Diệu Thạch, vô cùng quyến rũ, chỉ nghe thấy anh nói.

Úc Hàn Yên nhũ mây, đôi mắt to tròn, quyến rũ tràn ngập sự tò mò.

"Trời ơi, đẹp quá!" Tiếp cận với không gian là bốn cửa sổ khổng lồ sát đất cùng với nóc nhà hình nón trên đỉnh đầu, Úc Hàn Yên không khỏi cảm thán.

Bất kể là người nào, nhìn từ góc độ nào, khi thấy cảnh sắc này cũng đều phải vừa người vừa lòng, phía trước là bờ cát cùng đại dương, phía bên phải là đại dương cùng hòn đảo, phía bên trái là đại dương cùng hải đăng, phía sau là những tòa nhà cao tầng của Newyork.

Cô có thể tưởng tượng ra, lúc màn đêm phủ xuống, ngồi ở vị trí này có thể thấy được những vì sao treo lơ lửng ở trên trời.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cô đã yêu luôn nơi này.

Trên sàn nhà màu nâu nhạt bằng gỗ thật, được bày biện được biệt một bộ ghế sofa bằng da thật và một chiếc bàn hình vuông cũng đều màu nâu nhạt, tất cả mọi thứ đều được cân nhắc rất kỹ lưỡng. Người tới chỉ cần mang theo một chai rượu đỏ là có thể thoải mái hưởng thụ sự tĩnh lặng này.

"Thích không?" Lăng Diệp biết rồi còn hỏi, chính là hi vọng từ trong miệng cô nói ra chữ "Thích".

Úc Hàn Yên "phịch" một cái, dất lên trên người Lăng Diệp giống như gấu Koala, cười đến vô cùng rạng rỡ, hưng phấn nói: "Thích!"

Lăng Diệp cong môi lên, dùng giọng trầm thấp nói: "Em thích là được rồi."

Úc Hàn Yên mở to hai mắt, hỏi: "Diệp, anh không thích hả?"

Lăng Diệp cười lắc lắc đầu, nói: "Thích."

Tiếp theo, câu nói của anh đã khiến nụ cười rạng rỡ của Úc Hàn Yên ngay lập tức liền trở nên cứng ngắc: "Là một nơi tốt để làm chuyện yêu."

"." Đúng là, cô không nên hỏi anh

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Biệt thự nhìn ra biển (2)

Đứng trong không gian đẹp đẽ của tầng ba, sau khi ngắm xong phong cảnh phía xa xa, Úc Hàn Yên mới đem tầm mắt chuyển sang vị trí gần, phía trước là đại lộ có chiều rộng ba mét, hai cái hồ được đặt đối xứng nhau, đi lên trước một chút là vách tường màu trắng cao ba mét, tiếp tục lên trên nữa là cây cối um tùm tươi tốt, phong cảnh phía bên trái và bên phải nhìn không khác nhau lắm, đều là những công trình biệt thự điều luyện sắc sảo, mà phía sau cùng là một bể bơi có hình dạng không theo một quy tắc nào với cây cối bốn mùa luôn tươi xanh.

Nhìn đến đây, Úc Hàn Yên không thể không cảm thán thêm một lần nữa về căn biệt thự với vị trí tuyệt vời này, từ trên cao nhìn xuống, thấy ngay được toàn bộ phong cảnh xung quanh.

"Diệp, em muốn đi bơi." Cô nghiêng đầu nói với Lăng Diệp.

Đúng, cô muốn đi bơi, cô đã rất lâu rồi chưa bơi. Lẽ ra, lúc ở Đình Vô Danh cô đã được bơi rồi, đáng tiếc, bởi vì tham muốn chiếm giữ biến thái của người nào đó, làm cho cả người cô chẳng chịt những dấu hôn bầm tím, nên không có cách nào mặc đồ bơi ra ngoài gặp người được.

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, dùng giọng gợi cảm từ tính nói: "Được." Nói xong, anh ôm cô nhàn nhã, thoải mái đi xuống tầng.

"Đột nhiên em nghĩ ra một vấn đề rất nghiêm trọng." Mặt Úc Hàn Yên nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói.

Lăng Diệp nhíu mày, một bộ rủa tai lắng nghe.

Úc Hàn Yên nghiêm túc nhìn vào đôi mắt phượng mê người của anh, nói: "Chúng ta không có đồ bơi, cũng không có quần áo để thay."

Tròng mắt đen sâu không thấy đáy của Lăng Diệp thoáng qua tia hài hước, chỉ nghe thấy giọng anh thản nhiên nói: "Ồ nơi đây cả ngày trời trong nắng ấm, bơi khóa thân cũng là một lựa chọn không tồi."

"." Một cổ cảm giác vô lực sâu sắc nổi lên từ trong lòng Úc Hàn Yên.

Cô nghiêm túc nói: "Em thừa nhận em rất bảo thủ, chịu thua việc bơi khóa thân. Cho dù chỉ có một mình em cũng không được, huống hồ anh cũng ở đây."

Lăng Diệp tà mị nói: "Mỗi một góc trên người em anh đều rõ như lòng bàn tay, cho nên cho dù em có mặc hay không mặc, với anh cũng chẳng khác nhau quá nhiều."

"."

"Cho dù em có mặc quần áo thật dày, nếu anh muốn, vẫn có thể nhìn thấy em vẫn như đang uyển chuyển trần trụi." Lăng Diệp tiếp tục nói.

Tóc gáy Úc Hàn Yên dựng đứng, lườm anh một cái, cắn răng nghiêng lợi cảnh cáo: "Không được nhìn em!"

Lăng Diệp khề nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi nâng lên, dùng giọng trầm thấp mê người nói: "Cho dù anh có không nhìn, thì cũng không thể ức chế được hình ảnh kiều diễm bay phấp phới trong đầu."

"Dừng lại, em nhận thua." Úc Hàn Yên làm một tư thế "Dừng lại", có chút nói không lên lời.

Đường cong trên miệng Lăng Diệp càng sâu hơn, tâm trạng anh rất tốt bỏ qua cho đối phương, nói: "Ở đây cái gì cũng có."

Như để chứng minh lời mình nói, anh dừng lại cách hồ bơi không xa, trước một cái tủ quần áo dài năm mét bằng gỗ thật, đưa tay kéo một bên tủ ra.

Nhìn đồ ngủ và đồ tắm muôn hình muôn vẻ treo ở bên trong, cùng với phía dưới là khăn tắm và khăn mặt gấp chỉnh tề, mắt Úc Hàn Yên tròn to, ngẩng đầu nhìn Lăng Diệp, nói: "Anh thật là."

Đầu lông mày Lăng Diệp khẽ động, chờ câu phía sau của cô.

Một nụ cười rạng rỡ, chói mắt nở rộ trên mặt Úc Hàn Yên, cô vòng chắc hai tay qua cổ Lăng Diệp, nhón chân lên, dùng sức hôn một cái lên môi anh, nói: "Diệp, anh làm sao có thể chu đáo đến như vậy chứ, sao có thể làm cho em yêu say đắm anh!"

Lăng Diệp giữ bờ eo thon gọn của cô, hạ thấp người cúi đầu, bắt được đôi môi cô, cuồng nhiệt hôn.

Úc Hàn Yên nhắm mắt lại, nhiệt tình đáp trả anh, hàng lông mi dày rậm rạp cong thành một biểu tượng mỉm cười.

Rất lâu sau, lúc Úc Hàn Yên sắp hít thở không thông, Lăng Diệp mới buông môi lưỡi cô ra, khề đứng thẳng người, dùng giọng có chút ừ ừ, khàn khàn nói với cô: "Đi bơi thôi."

Đôi mắt Úc Hàn Yên chớp chớp, sóng nước lay động, chỉ nghe thấy giọng nói có chút khó tin của cô: "Anh làm cho em quá bất ngờ đó, em tưởng rằng anh sẽ muốn em ngay lúc này."

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, gờ tay lên vuốt vuốt mái tóc cô, bất đắc dĩ nói: "Anh cũng muốn nha, nhưng em là bông hoa mỏng manh cần có thời gian để khôi phục."

"Anh lại có thể không chế được dục vọng của mình." Hai mắt Úc Hàn Yên tròn trừng, nói.

Trừ lúc mình ốm nằm trong bệnh viện, có lần nào dục vọng của anh trở dậy mà anh không ăn sạch sành sanh mình đâu.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật.

Úc Hàn Yên tiếp tục mở to hai mắt nhìn anh, không biết qua bao lâu mới hỏi: "Có phải anh đã liệt dương rồi không hả?"

Đầu Lăng Diệp đầy vạch đen, kéo cô đến gần mình, nói với tính nguy hiểm mười phần: "Không phải là em muốn thử một chút?"

Hồi báo động kéo vang trong lòng Úc Hàn Yên, cô đẩy Lăng Diệp ra, xoay người đối mặt với chiếc tủ quần áo, nói: "Boi lội thôi."

Lăng Diệp lắc lắc đầu bất đắc dĩ, đưa tay kéo phía bên kia tủ quần áo ra. Thật vất vả anh mới thuyết phục được bản thân phải tiết chế, cần phải thương tiếc cô, cô lại dám nói anh liệt dương.

Úc Hàn Yên tiện tay cầm một bộ bikini màu tím nhạt, tìm kiếm bóng dáng phòng tắm. Lúc này nhìn, cô lại thấy được phong cảnh vượt trội.

Chỉ thấy đi qua hồ bơi đến trước cửa sổ sát đất, một cái giường vĩ đại hình tròn đặt đối diện với hồ bơi, bên cạnh giường là chiếc bàn lục giác bằng gỗ thật, có sáu chiếc ghế đệm vây nó ở giữa. Lười biếng nằm hoặc ngồi ở đó, bên cạnh vừa uống hoặc ăn gì đó, rồi vừa nhìn ra phong cảnh mê người bên ngoài, phải rất thanh thản dễ chịu đi.

Cô không khỏi cảm thán: "Là một nơi thích hợp để hưởng thụ."

"Em thích là được rồi." Lăng Diệp lấy ra một chiếc quần bơi tối màu dài đến đầu gối cùng một chiếc khăn mặt, kéo tủ quần áo lên, đôi môi mỏng khẽ mở, nói.

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn anh, gật gật đầu giống như gà con mổ thóc, trong giọng nói chứa chan niềm vui: "Em thích."

"Phòng tắm ở chỗ này." Lăng Diệp đứng trước hai cánh cửa, nói.

Nói xong, anh đẩy một cánh cửa trong đó ra, đi vào.

Sau khi Úc Hàn Yên thay quần áo xong đi ra ngoài, thì không nhìn thấy bóng dáng Lăng Diệp đâu nữa. Cô nhìn về phía hồ bơi, quả nhiên, người nào đó đang bơi lội hết sức vui sướng.

Đi đến trước hồ bơi, ngay lập tức ánh mắt cô đã bị phong cảnh phía bên trái hấp dẫn. Dọc biệt thự, đi theo con đường rộng ba mét, hai bên trái và phải là những chiếc cột hình trụ màu trắng cách đều nhau, lên trên ba mét chỗ trần nhà màu trắng, có mấy chiếc ghế đệm rộng lớn với hình dạng kỳ lạ treo lơ lửng giữa không trung, có cái giống như cái đuồng, có cái giống như quả đào, có cái lại giống như quả táo.

Bốn chữ "Trọng tâm độc vận" (độc đáo), ngay lập tức hiện lên trong đầu Úc Hàn Yên. Đột nhiên, chỗ mắt cá chân cô bị một bàn tay mát lạnh tóm lấy, cô cúi đầu nhìn, đầu người nào đó vọt lên khỏi mặt nước.

"Nghĩ gì thế?" Lăng Diệp ngẩng đầu nhìn cô, hỏi.

Úc Hàn Yên cười xinh đẹp, lắc lắc đầu, thoát khỏi bàn tay to lớn của anh, tung người lên, nhảy xuống nước.

Lăng Diệp nhú mày, xoay người muốn đi tóm cô, phát hiện mình đã bị người kia quán lấy.

Úc Hàn Yên giữ chặt vòng eo rắn chắc của anh, vọt lên khỏi mặt nước, cùng anh mắt đối mắt, mũi đối mũi, cười nói: "Chúng ta so tài đi?"

Lăng Diệp đưa tay vuốt vuốt chỗ nước đang chảy không ngừng trên tóc mái của cô, đáp: "Được, em bơi trước, anh đuổi theo em."

Úc Hàn Yên buông tay ra, xoay người, giống như một chú cá nhỏ năng động chạy thoát.

Lăng Diệp nhìn thế bơi duyên dáng của cô, không hề nhúc nhích hay cử động gì, mãi cho đến khi cô đã bơi cách xa mình khoảng 50 mét, mới ngụp vào trong nước.

Nếu như nói thế bơi của Úc Hàn Yên giống như nàng tiên cá, thì thế bơi của Lăng Diệp lại như loài cá mập, quá nhanh, quá mạnh mẽ, quá sức sống. . . .

Úc Hàn Yên không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được anh đang tới gần. Lập tức, dùng hết sức, vùng lên bơi.

Lăng Diệp nhìn cái chân phía trước cách đây không xa, đôi môi mỏng khẽ cong, không chút do dự chia cánh tay thon dài của mình ra. Điều khiến anh không ngờ là, anh đã bắt hụt, nhìn kỹ lại lần nữa, đối phương đã bơi sang bên cạnh.

Anh lập tức quẹo qua, theo sát phía trước.

Cảm thấy mình lại gần cân treo sợi tóc, Úc Hàn Yên lập lại chiêu cũ. Nhưng mà, cô đã đoán sai thực lực của đối phương.

Lăng Diệp chọt chui sâu trong nước, đoán trước được phương hướng cô sẽ quẹo qua, bơi ngửa, từ phía dưới ôm eo của cô, hai chân đạp xuống đáy hồ, vọt lên khỏi mặt nước.

Úc Hàn Yên giờ tay vuốt tóc mái đã ướt nhẹp dọc lên trên đỉnh đầu, để lộ ra cái trán trơn bóng, đầy đặn, nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của Lăng Diệp,

tức giận nói: "Anh cũng không nhường em!"

Thật không còn mặt mũi mà, nhanh như vậy đã bị tóm

Lăng Diệp im lặng, cho cô bơi trước 50m còn không phải là đã nhường sao?

Anh chậm rãi nói: "Ừ, là lỗi của anh."

Úc Hàn Yên "Hừ" nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Không phải chỉ là tay dài chân dài thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ."

"." Khóe miệng Lăng Diệp giật giật, có gì tài ba đâu.

Úc Hàn Yên thoát khỏi cái ôm của anh, đôi mắt to nhìn chăm chăm, nói: "Không cho phép anh đuổi theo em, em muốn bơi chậm chậm."

Lăng Diệp hết sức phối hợp gật đầu một cái, thấy cô đã biến mất khỏi mặt nước, cũng chui vào trong nước, bơi lội.

Tốc độ của anh vẫn như trước rất nhanh, đến mức, phá vỡ cả sự yên tĩnh của mặt hồ.

Sau một tiếng, Úc Hàn Yên nhảy lên bờ hồ, đi tới phòng tắm.

Người nào đó vẫn không biết mệt mỏi, tốc độ vẫn không giảm tiếp tục bơi lội trong hồ.

Tắm xong, Úc Hàn Yên mới đột nhiên nhớ ra, trong tủ quần áo thiếu một thứ - quần lót. Nhất định là anh cố tình!

Mặt cô đen lại, đưa tay cầm lấy chiếc váy ngủ, tức tối mặc lên người.

Úc Hàn Yên vừa dùng khăn tắm lau khô tóc, vừa đi đến bên hồ, nhìn về phía Lăng Diệp đang bơi lội, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tại sao không có quần lót?"

Lăng Diệp chui lên khỏi mặt nước, tiếp tới cạnh chân cô, nhìn lên trên, nói giọng tức chết người không cần đền mạng: "Đúng là không có quần lót."

"." Úc Hàn Yên lập tức nhắc chân đạp anh.

Lăng Diệp bắt được cái chân đang định đánh úp vào đỉnh đầu mình, ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt đen như đáy nồi của cô, cười nói: "Đây cũng không phải là động tác một người không mặc quần lót nên làm."

"." Úc Hàn Yên dùng sức rút chân của mình ra, ném khăn tắm trong tay lên trên đầu anh, xoay người thờ hỏn hển đi vào bên trong.

Lăng Diệp đưa tay hất khăn tắm trên đỉnh đầu ra, một cái tay khác chống xuống đất, cả người vọt lên trên bờ hồ.

Anh đi qua trước mặt Úc Hàn Yên đang ngồi sấy tóc bên giường, thấy cô vẫn không nhìn thẳng mình, không khỏi buồn cười một trận.

Anh đi vào phòng tắm, xối qua nước một chút, khó khăn lắm chiếc khăn tắm mới quấn quanh được hông Lăng Diệp, đi ra.

Anh nhìn về phía người nào đó đã sấy khô tóc, đang nằm trên giường ngắm phong cảnh, hỏi: "Em muốn uống gì?"

Ngay lập tức Úc Hàn Yên đã quên luôn "thù hận", cô bám vào đầu giường, nhìn anh, nói: "Nước lọc, cảm ơn."

Lăng Diệp gật đầu một cái, nhắc nhở: "Máy tính bảng ở trên ghế đệm, em chán thì lấy ra chơi."

Úc Hàn Yên "Ừm" một tiếng, lẩn về phía giường cạnh chiếc ghế đệm, quả nhiên trông thấy một chiếc máy tính bảng màu trắng đặt trên chiếc ghế gần nhất.

Cô đưa tay cầm lấy máy tính bảng, dựa vào đầu giường, cúi đầu vào mạng.

"Nguyên chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Bạch thị - Bạch Triết Hiên, cả nhà đã bị một thể lực không rõ cướp hết sạch."

"Trong một đêm Bạch gia quyền thế đã trở thành hai bàn tay trắng."

"Trong nháy mắt các thành viên thuộc tầng lớp thượng lưu đã trở thành ăn xin."

.

Úc Hàn Yên nhú mày, đây là chuyện gì hả? Cô tiện tay kích vào một trang web, đọc nhanh như gió xem nội dung tin tức.

Lăng Diệp đặt đồ uống xuống chiếc bàn lục giác bằng gỗ thật, ngồi xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, đưa ly nước tới bên miệng cô.

Úc Hàn Yên liếc mắt nhìn, đưa môi mình tới miệng ly thủy tinh.

Lăng Diệp từ từ nâng ly lên, để cho nước chảy chậm chậm vào trong miệng cô.

"Đây là kiệt tác của anh?" Úc Hàn Yên khẽ lắc đầu một cái, đối đối phương đưa ly thủy tinh ra xong, nhìn xuống màn hình máy tính bằng, hỏi.

Lăng Diệp đặt cái ly lên trên bàn, ngồi xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, ôm eo cô, dựa người vào đầu giường, nhìn lướt qua nội dung trong đó, thản nhiên nói: "Không phải của anh, là của Ngôn."

"Anh không ngăn cản anh ta?" Úc Hàn Yên nhú mày, hỏi.

Lăng Diệp nhìn cô trước mặt như nhìn kẻ ngốc, hỏi ngược lại: "Tại sao anh phải ngăn cản?"

"Anh vốn định qua một thời gian ngắn nữa sẽ trừng trị Bạch Triết Hiên, không ngờ hắn lại trực tiếp đụng vào họng súng của Ngôn." Anh lại nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Úc Hàn Yên không khỏi hiếu kỳ hỏi. Tính tình Tề Ngôn rất điềm tĩnh, có thể chọc được cho hắn bức bối thì càng hiếm.

Khóe miệng Lăng Diệp giật giật giễu cợt, nói: "Bạch Triết Hiên hỏi Ngôn, bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi Dany."

"." Hay rồi, đã đụng vào họng súng tiểu liên.

Trong mắt Úc Hàn Yên thoáng qua tia nghi ngờ, hỏi: "Bạch Triết Hiên đã nghĩ đến Dany từ khi nào vậy?"

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp hiện lên tia giễu cợt, anh dùng giọng trầm thấp nói: "Không phải hắn nghĩ đến Dany, mà là nghĩ đến tập đoàn Đan Thị."

Úc Hàn Yên sững sờ một lúc, lẩm bẩm: "Không ngờ hắn là loại người như vậy."

Lăng Diệp thản nhiên nói: "Thông qua Dany, cướp tập đoàn Đan Thị, chủ ý này có lẽ là của ông nội hắn. Nếu không có ai ở bên cạnh xui khiến, chỉ bảo, hắn sẽ không làm chuyện như vậy đâu."

"Anh nghĩ, hiện tại hắn đã suy bại đến mức này, Nhan Hạo có giúp hắn không?" Úc Hàn Yên hỏi.

Lăng Diệp lắc đầu một cái, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nói giọng kiên định: "Không đâu. Loại làm ăn thua lỗ, hắn sẽ không làm."

"Vậy người của Bạch gia thế nào?" Úc Hàn Yên tiếp tục hỏi.

Lăng Diệp chậm rãi nói: "Một người tình trước đây của Bạch Triết Hiên đã cung cấp chỗ ở cho bọn hắn."

"Không ngờ còn có người thật lòng thương hắn, mà không phải vì tiền của hắn." Úc Hàn Yên thờ dãi nói.

Lăng Diệp buồn cười vuốt vuốt sống mũi cao của cô, nói: "Cái người ta nhìn trúng chính là vẻ ngoài xuất chúng cùng đầu óc khôn khéo của hắn."

"Có người tình làm hải lòng, đồng thời cũng là người tư vấn giúp mình lập kế hoạch, không phải một mũi tên bắn chết hai con chim sao?" Anh dùng một chút, nói.

"Anh cũng đâu phải là con giun trong bụng người đàn bà kia, làm sao biết được người ta nghĩ như thế nào?" Úc Hàn Yên liếc anh một cái, hỏi.

"Anh đã cho điều tra cô ta." Lăng Diệp lơ đãng đáp.

"Thở nóng này còn cần người đẩy, anh nghĩ Bạch Triết Hiên có thể làm ra chuyện gì có hại cho anh hay Tề Ngôn không?" Úc Hàn Yên không khỏi lo lắng hỏi.

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, điềm nhiên nói: "Đáp án dĩ nhiên là chắc chắn."

"Vậy anh còn bình tĩnh như thế?" Úc Hàn Yên nói có chút không lên lời.

"Bình đến tương chặn, nước đến đất cản. Lúc hắn còn là chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Bạch Thị cũng không làm hại được anh, hiện tại thì càng không cần suy nghĩ." Lăng Diệp thấp giọng nói.

Úc Hàn Yên còn muốn nói gì đó, Lăng Diệp liền đưa tay chặn môi cô lại, một tay khác cầm chiếc máy tính bằng đang đặt trên đùi cô lên, ném qua một bên, nói: "Anh thật sự cảm thấy chúng ta không cần phải lãng phí nhiều thời gian như vậy, để thảo luận về một người chẳng đáng giá gì."

Úc Hàn Yên lấy ngón tay anh ra, nói: "Hắn và Nhan Hạo có liên quan đến nhau, chúng ta không thể không đề cao cảnh giác."

"Em không tin anh?" Lăng Diệp dùng tầm mắt của mình khóa chặt người kia, nghiêm túc hỏi.

"Có." Úc Hàn Yên gật đầu một cái.

Lăng Diệp giờ tay lên vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, nói: "Vậy thì không cần bận tâm nữa."

"Đến lúc chúng ta làm chuyện khác rồi." Anh lật người đem Úc Hàn Yên giam cầm dưới thân thể mình, nói ngụ ý.

"Chắc chắn, anh có nhớ trước khi bơi anh đã nói gì không hả?" Hai tay Úc Hàn Yên ôm cổ anh, nói chế giễu.

Lăng Diệp nhớ lại một chút, da mặt dày nói: "Anh không nhớ rõ anh đã nói những gì, nhưng anh lại nhớ rất rõ em đã nói anh liệt dương."

"Ừng ục ừng ục ", một hồi âm thanh từ trong bụng Úc Hàn Yên phát ra phá hỏng bầu không khí.

Sắc mặt Lăng Diệp đen như đáy nồi, anh nhìn chăm chăm vào cái bụng hơi lộ ra của Úc Hàn Yên, hận không thể đánh bẹp nó.

Bây giờ vẫn còn chưa đi ra, đã biết lợi dụng sự việc xung quanh để đối nghịch với cha mày, ra rồi thì sao hả? (Hehe, anh ý đang tức giận, nên ta bắt buộc phải dùng từ “cha mày” nha. Hơi thô 1 tí ^^)

Úc Hàn Yên cười rút tay mình ra, nhìn về phía khuôn mặt không được tốt của Lăng Diệp, nói: "Con trai của anh đói bụng."

Trong không khí truyền đến những tiếng nghiến răng của người nào đó.

Úc Hàn Yên cười đến vui vẻ. Hiện giờ vẫn đang còn ở trong bụng đã khơi lên tranh luận rồi, cuộc sống sau này hẳn là chơi đùa rất thú vị đây.

Mặt Lăng Diệp đen lại đứng dậy, đi tới phòng bếp.

Úc Hàn Yên quay đầu nhìn theo bóng lưng đang bốc lửa của Lăng Diệp, cúi đầu nhìn xuống bụng mình, dùng giọng đã nhuộm đầy sự vui vẻ nói: "Cực cưng, con quá tuyệt, về sau làm nhiều chuyện như vậy lúc thế này nha."

"Em đã chiều cổ anh như thế, anh phải cảm ơn em thế nào đây?" Bên trong một căn biệt thự ở vùng ngoại ô Newyork, một người phụ nữ diêm dúa lờ lợc, hai chân bắt chéo lên nhau, lưng dựa vào ghế, nhìn người đàn ông phía đối diện mặc dù có chút tiều tụy nhưng vẫn anh tuấn như cũ, phả ra làn khói thuốc, cười như không cười hỏi.

Người đàn ông ngoắc ngoắc khóe môi, đứng dậy đi tới sau lưng người phụ nữ, cúi người áp sát vào tai cô ta, thủ thỉ: "Cả người anh đều ở đây, em muốn gì có thể tùy ý lấy."

Người phụ nữ dụi điếu thuốc đã hút được vài hơi vào trong gạt tàn, đưa tay vuốt ve bàn tay có khớp xương rõ ràng của người đàn ông, hỏi: "Hiền, còn nhớ anh thích nói gì nhất với người tình của anh không?"

Bạch Triết Hiền khẽ cắn vành tai đối phương, dùng giọng trầm thấp khêu gợi nói: "Hầu hạ ta."

Người phụ nữ khẽ cười một tiếng, đôi môi đỏ mọng nóng bỏng khẽ mở, nói: "Hầu hạ ta."

Bạch Triết Hiền nói câu: "Vâng, nữ vương của tôi", sau đó bế người phụ nữ lên, đi về phía phòng ngủ.

Hắn đặt nhẹ người phụ nữ lên trên chiếc giường Simmons lớn, cời lần lượt từng nút áo sơ mi của mình ra vô cùng hấp dẫn, để lộ vòm ngực rộng, cơ bắp bụng đẹp đẽ, vòng eo rắn chắc.

"Cho dù có nhìn bao nhiêu lần, em cũng đều cảm thấy anh chính là con cưng của trời." Người phụ nữ đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi trên của mình, nói.

"Vậy sao?" Bạch Triết Hiền tự giễu, thủ thỉ.

Hắn cời quần của mình để nó rơi xuống đất, mặc đối phương quan sát thân thể mình, cúi người từ từ kéo váy đối phương lên trên cời ra.

Người phụ nữ dùng hai chân thon dài quấn quanh hông của hắn, cọ xát, không chờ được tự cời váy ra, hai tay vòng qua cổ hắn, đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn hắn, hỏi: "Anh sẽ làm em hài lòng chứ?"

"Đương nhiên rồi." Khóe môi Bạch Triết Hiền động đậy, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Nhan Hạo hôn mê

"Cốc cốc."

Tần Yến nhăn mày, ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, sao giờ này rồi vẫn còn có người đến?

Cô ta háng giọng một cái, nói: "Vào đi."

Cửa được mở ra từ bên ngoài, hai nữ giúp việc mặc đồng phục đi vào, trên tay một người trong số đó cầm một bộ quần áo.

Tần Yến nhú mày, kể từ lúc bị nhốt ở đây, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy trang phục nữ. Chẳng lẽ lương tâm Nhan Hạo trỗi dậy, đưa quần áo cho cô ta mặc?

Nữ giúp việc đang không cảm gì đóng cửa lại, khom người xuống 45 độ về phía Tần Yến, lễ phép nói: "Tần tiểu thư, đương gia bảo chúng tôi mặc quần áo cho cô."

Trong đôi mắt to của Tần Yến thoáng qua tia nghi ngờ khiến cho người ta phải chú ý, Nhan Hạo muốn gì đây?

Cô nhếch nhếch môi, đưa tay cời khăn tắm trên người ra, để mặc cho bọn họ phục vụ.

Mười lăm phút sau, một Tần Yến được trang điểm nhẹ nhàng, trên người là bộ jumpsuit màu xanh dương nhạt xuất hiện.

Một nữ giúp việc trong đó mở cửa, chỉ ra bên ngoài: "Mời đi theo tôi."

Tần Yến hết sức phối hợp đi theo phía sau, hai mắt quan sát khung cảnh xung quanh không để lại dấu vết. Sau khi cô ta bị Nhan Hạo đưa đến chỗ này, đây là lần đầu tiên được ra khỏi phòng.

Phía sau cô ta, một nữ giúp việc khác đang quan sát từng động tác thật nhỏ của cô ta.

Sau nhiều lần vòng vèo, nữ giúp việc dẫn đường dừng lại trước chiếc xe Rolls-Royce phiên bản dài màu đen. Cô ta cung kính kéo cửa sau ra, khom người xuống 90 độ với người ở bên trong, chào: "Đương gia, đã đưa người tới."

Nữ giúp việc vẫn đứng phía sau Tần Yến đi tới bên cạnh cô ta, chỉ vào chỗ cửa xe vừa được mở, nói: "Mời Tần tiểu thư vào."

Trong mắt Tần Yến thoáng qua tia kinh ngạc thật nhanh, đây là Nhan Hạo muốn đưa mình ra ngoài? Cô ta lên xe, ngồi cạnh Nhan Hạo, hưng phấn nói: "Cám ơn anh đã giờ cao đánh khề."

Nhan Hạo lười biếng dựa lưng vào ghế, sau khi nghe thấy câu này, mày nhú lại, dùng giọng tà mị hỏi: "Nói gì?"

"Chẳng lẽ không phải anh muốn thả tôi đi?" Tần Yến dùng đôi mắt to xinh đẹp nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, hỏi ngược lại.

Khóe miệng Nhan Hạo giật giật, một tay lên chống đầu, cảm thấy hứng thú hỏi: "Em nhìn từ đâu ra mà cho là tôi định thả em đi?"

"Nếu không phải, vậy anh định đưa tôi đi đâu?" Tần Yến nhú mày, hỏi.

Có vẻ như tâm trạng của Nhan Hạo không tệ, cứ hỏi là đáp: "Dẫn em đi xem phòng cưới của tôi."

Trông Tần Yến thật sự kinh ngạc, giọng nói bất giác nâng cao: "Anh sẽ kết hôn?"

"Sao hả? Không nữa?" Khóe môi Nhan Hạo tà tà nâng lên, hỏi bằng giọng khêu gợi.

Tần Yến hừ nhẹ một tiếng, lạnh lạnh nói: "Chỉ là rất bất ngờ thôi, một người đàn ông sắp kết hôn lại vẫn ngày ngày làm chuyện đó với tôi."

Cô ta dừng một lúc, giễu cợt: "Tôi nghĩ sau khi vợ anh biết được, sắc mặt nhất định sẽ rất đặc sắc."

"Cô ấy sẽ không biết được. Một ngày trước khi cô ấy đến, em sẽ biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này." Nhan Hạo nói xa xôi.

Sao cứ cảm thấy Nhan Hạo muốn cướp người về kết hôn vậy? Tần Yến nhớ đến chỉ thị của bang chủ —— "Bất luận như thế nào, trong ngày cưới của tôi, cũng phải giữ được chân Nhan Hạo", không lẽ Nhan Hạo mơ tưởng đến phu nhân của Bang chủ? Về phu nhân, cô ta biết cũng không nhiều, chỉ nghe thấy người trong bang đã từng nói, phu nhân rất đẹp, bản lĩnh rất cao.

"Vậy làm phiền anh nói cho tôi biết, ngày chết của tôi là ngày nào, để tôi còn chuẩn bị tâm lý." Cô ta lạnh lùng nói.

Đôi môi mỏng của Nhan Hạo khẽ mở, tuyệt tình phun ra hai chữ: "Hôm nay."

Tần Yến cup mắt xuống, đại não vận hành nhanh chóng. Hôm nay? Vậy ngày mai chính là ngày Nhan Hạo định ra tay cướp người? Ngày mai, vừa khớp cũng chính là ngày cưới của Bang chủ. Minh làm thế nào để thông báo thông tin này cho Bang chủ biết đây?

Xem ra hôm nay mình phải ra tay rồi, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội nữa. Tính qua tính lại, lại không tính đến tầm quan trọng của phu nhân ở trong lòng Nhan Hạo, vốn định lấy được sự tin tưởng của Nhan Hạo mới xuống tay, bây giờ chỉ có thể mạnh tay một lần thôi.

Nhan Hạo thấy cô ta im lặng, cho rằng cô ta sợ, liền đưa tay nắm cầm cô ta, để cô ta nhìn mình, nói: "Nể tình em đã cho tôi mấy trận hoan ái vui vẻ, tôi

sẽ để em được chết không đau đớn. Cho nên em không cần phải sợ, sẽ không đau."

"Việc em cần làm bây giờ, chính là quý trọng thời gian còn lại của mình." Hấn điềm nhiên nói.

Nhan Hạo nhìn đồng hồ đeo tay, tốt bụng nhắc nhở: "Em còn sống được 14 tiếng nữa."

Tần Yên nhìn hấn căm hận, thấp giọng mắng: "Biến thái."

Nhan Hạo nhìn thấy rõ lớp trang điểm trên mặt cô ta, mày nhíu lại thành chữ "Sông", lập tức buông cầm cô ta, rút một chiếc khăn tay trắng tinh từ trong túi áo ra, lau chùi cẩn thận tay mình, nói khinh bỉ: "Thật bẩn."

Tần Yên nhíu mày không để lại dấu vết, xem ra hấn thực sự thích sạch đến mức không còn thuốc chữa nữa rồi. Mỗi lần trước khi hoan ái, hấn nhất định phải ném cô ta đến dưới vôi hoa sen tắm lại một lần không nói làm gì, đến ngay cả việc chạm vào mặt cô ta một chút cũng không chịu nổi.

Cô ta nói chua cay: "Thật khó cho anh rồi, làm cùng người bẩn như tôi đây."

Nhan Hạo không để ý đến cô ta, cầm chiếc điện thoại di động màu đen lên, bấm một dãy số, áp vào bên tai.

"Đương gia, có gì dạy bảo ạ?"

Nhan Hạo kéo kính xe xuống, ném khăn tay ra ngoài, rồi đóng cửa sổ xe lại, bảo: "Ném hai nữ giúp việc vừa trang điểm cho Tần Yên vào trong động rấn."

Tần Yên một hồi lạnh đến buồn nôn, hấn ta nuôi cả rấn?

Nhan Hạo cúp điện thoại, nhìn về phía Tần Yên, nói xa xôi: "Ném một người đang sống vào trong động rấn, không tới một canh giờ, cũng chỉ còn lại có xương thôi. Nhưng mà, nếu như vận số của em không được tốt lắm, cùng lúc bị hai con mắng xà nuốt trọn, vậy thì ngay cả xương cũng không còn rồi."

Tóc gáy Tần Yên dựng đứng, thảo nào cô ta cứ có cảm giác mất hấn ớn lạnh như rấn vậy.

Nhan Hạo nhếch miệng đều cẳng, chậm rãi nói: "Có phải em muốn thử một chút không? Hấn là rất kích thích đó, bởi vì những người bị ném xuống, đều hưng phấn đến nổi hét chói tai."

"Biến thái." Ngoài từ này ra, Tần Yên không tìm được từ nào khác để hình dung về hấn. Gì mà hưng phấn hét chói tai? Làm sao có thể hưng phấn được? Hoảng sợ cùng đau đớn còn chưa đủ nhiều sao.

Nhan Hạo lơ đãng nói: "Tôi tưởng rằng, em đã biết rõ sự thật 'tôi là kẻ biến thái' từ lâu rồi."

Hấn ngừng hai giây, lại nói: "Không có bất ngờ gì xảy ra, tôi sẽ để cho em chết không đau. Dĩ nhiên, nếu như em chủ động đề xuất đến động rấn, thì tôi cũng không ngăn cản."

"Bất ngờ là ám chỉ điều gì?" Tần Yên tò mò hỏi. Chẳng lẽ hấn đã biết được bối cảnh của mình?!

Nhan Hạo chậm rãi nói: "Ví dụ như em ra tay với tôi, hoặc như em lại truyền tin ra ngoài, vân vân."

Tần Yên cố gắng không chế biểu cảm trên khuôn mặt mình, không để cho đối phương nhìn ra chút sơ hở nào. Cô ta khẽ cười một tiếng, nói: "Anh cũng đánh giá tôi quá cao đấy chứ? Nếu tôi có cái năng lực này, lại vẫn còn có thể an phận ngồi ở đây sao? Lại còn để cho chính mình bị nhốt suốt mấy ngày? Còn để cho anh cường bạo?"

Nhan Hạo đút hai tay vào trong túi quần, nhắm mắt lại, dùng giọng đầy truyền cảm nói: "Ai biết được. Lúc nào cũng có một số người như vậy, không biết trời cao đất rộng."

Tần Yên cúi đầu nhìn mười ngón tay có móng không dài không ngắn của mình, không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, xe dừng lại, cửa xe được người bên ngoài mở ra.

Tần Yên đi xuống xe, nhìn một vòng khung cảnh xung quanh, ngay lập tức bừng tỉnh, giống như mình đã lạc vào một thế giới cổ tích, chỉ thấy một lâu đài tinh xảo được vây kín trong một biển hoa.

Nhan Hạo nhìn thấy phản ứng của cô ta, liền biết mình đã chọn đúng địa điểm cưới.

Hấn vừa đi về phía cửa chính của lâu đài, vừa bảo: "Qua đây."

Tần Yên không dám chần chờ, nhanh chóng đuổi theo, đồng thời hỏi: "Tôi có thể biết, lí do anh đưa tôi tới đây được không?"

Nhan Hạo nói chuyện rất dễ, đúng là cứ hỏi thì đáp: "Tôi muốn biết phản ứng của em khi nhìn thấy phòng cưới này."

"Tại sao?" Tần Yên nhíu mày, hỏi.

"Rất đơn giản, bởi vì trong mắt của tôi, đôi mắt em tiếp cận được gần nhất với cô ấy." Nhan Hạo lên tiếng.

"Anh muốn thông qua phản ứng của tôi, để xác định cô ấy thích hay ghét nơi này?" Tần Yến hỏi có chút không lên lời.

"Đương gia." Hơn mười người đứng ở hai bên cửa chính nhìn thấy Nhan Hạo, cùng cúi người chào.

Nhan Hạo gạt đầu một cái, đi vào phía giữa bọn họ.

Tần Yến theo sát phía sau, mà đi theo sau cô ta là hơn chục người.

"Hãy biểu hiện chân thật thích ghét của mình, nếu cô ấy thích nơi này, tôi sẽ mang thi thể em trả về cho đất nước em." Nhan Hạo đứng ở giữa phòng khách, lạnh lùng nói.

Hắn luôn tin rằng, mắt của hai người giống nhau, thì những thứ thích cũng không khác lắm.

Tần Yến cười lơ đãng, hỏi: "Có thể đổi lại phần thưởng được không?"

Nhan Hạo nhíu mày, quay đầu nhìn cô ta, khạc ra một chữ: "Nói."

Tần Yến nhìn một nhóm người đứng phía sau, nói: "Trước tiên, có thể để cho bọn họ đi ra ngoài được không?"

Chân mày Nhan Hạo hơi cau lại, phát phát tay với đám người của hắn.

Ngay sau đó, bên trong phòng khách chỉ còn lại hai người Nhan Hạo và Tần Yến.

Nhan Hạo nhìn Tần Yến đầy áp bức, chờ đợi câu nói phía sau của cô ta.

Tần Yến cười có chút ngượng ngùng, nói: "Mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận, nhưng làm chuyện đó cùng anh, đúng là một chuyện vô cùng tuyệt vời."

Nhan Hạo không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta.

"Cho nên, có thể trước khi tôi chết, lại cho tôi hưởng thụ một lần được không?" Tần Yến nói ra những lời này xong, khuôn mặt đã đỏ bừng giống như con tôm luộc.

Nhan Hạo nhìn cô ta một lát, khóe môi nâng lên tà mị, nói: "Người đẹp mời gọi, sao có lý do cự tuyệt đây?"

"Cám ơn, tôi muốn đến lúc đó, tôi có thể mỉm cười rời khỏi thế gian." Trên mặt Tần Yến đầy tư vị hạnh phúc.

Nhan Hạo không nói một từ nào.

Sau đó, Tần Yến thật sự không hề giấu giếm bất kỳ biểu đạt thích ghét nào của mình đối với mỗi một đồ vật, cùng với vị trí bày biện của chúng.

Nhan Hạo biết phản ứng của cô ta là chân thật, không giả dối, lập tức liền tin luôn cô ta thật sự muốn làm chuyện đó với mình.

Đàn ông mà, ai chẳng thích được người phụ nữ của mình khen mình về năng lực trong chuyện ấy.

Vì vậy, sau khi Tần Yến đã đi thăm hết từng góc ngách của lâu đài, hắn liền nói với cô ta: "Xuống phòng tắm tầng một."

Tần Yến mở to hai mắt, tò mò hỏi: "Tại sao phải xuống tầng một?"

Sắc mặt Nhan Hạo chìm xuống, lạnh lùng hỏi: "Không lẽ em muốn để lại dấu vết trong phòng của tôi và vợ tôi?"

"Oh, thật xin lỗi, tôi đã không ý thức được vấn đề này." Tần Yến lập tức xin lỗi.

Nhất định không thể để cho Nhan Hạo trở mặt nuốt lời được, chỉ có lúc làm chuyện đó, mình mới có thể chạm vào được hắn. Lúc hắn đang cao trào, trong chốc lát sẽ bị mất hồn, đó là thời điểm mình ra tay tốt nhất.

Nhan Hạo khoát khoát tay, ý bảo cô ta đi đi.

Sau khi Tần Yến rời đi, hắn ra hiệu cho tùy tùng lui khỏi, một mình mình đi vào phòng ngủ hắn đã chuẩn bị cho hắn và Úc Hàn Yên.

Hắn đi tới đứng trước chiếc giường khổng lồ, nhìn giường, tưởng tượng cô nằm cạnh mình, dùng đôi mắt hạnh phúc hơn sao nhìn chăm chăm mình.

Chỉ mới nghĩ một chút thôi, đã khiến cho nhiệt huyết của hắn sôi trào.

Hắn nhận ra sự biến hóa trong cơ thể, cười cười bất đắc dĩ, đúng là đối với cô, hắn không có nửa điểm chống đỡ.

Nhan Hạo xoay người, ra khỏi phòng ngủ, đi xuống tầng một mở cửa phòng dành cho khách, đóng lại.

Tần Yến nằm trên bồn tắm, đối mặt với cửa phòng tắm, cơ thể duyên dáng bị một lớp bọt dày bao phủ.

Nhan Hạo đi vào phòng tắm, nhìn thấy cảnh này, ngoắc ngoắc khoe môi, cởi quần áo của mình ra, cũng ngồi vào trong bồn tắm.

Hắn dựa vào phía bên kia bồn tắm, nhìn người đối diện, dùng giọng có chút khàn khàn, lờ mờ nói: "Tự đến đi."

Tần Yến cười thản nhiên, từ từ đến gần hắn.

.

Tần Yến cố nén khó chịu trong lòng lại, cười khéo léo xinh đẹp.

Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt Nhan Hạo, không bỏ qua cả một cái chớp mắt.

Nhan Hạo chậm rãi nói: "Em nhìn tôi như vậy, tôi sẽ cho là em yêu tôi đó."

Tần Yến cười cười, miễn cho ý kiến, nhưng vẫn nhìn hắn chăm chăm.

Đối với đôi mắt ấm áp, sáng ngời của cô ta, Nhan Hạo vốn đã không có sức chống cự, hắn khẽ nguyên rửa một tiếng, xoay người đè cô ta dưới thân.

Hai tay Tần Yến vắt sau cổ Nhan Hạo, móng tay như có như không chà sát vào da hắn.

Có lẽ, đối với nguy hiểm, khứu giác Nhan Hạo quá nhạy cảm, hắn nhú nhú mảy, một tay cầm hai tay Tần Yến cố định trên đỉnh đầu cô ta.

Chỗ cổ tay truyền tới một lực khiến cho Tần Yến một lần nữa thấy được sức mạnh kinh khủng của đối phương, đây tuyệt đối là một sức lực áp đảo.

Cô ta không dám liều lĩnh cử động cổ tay mình, để mặc hắn giữ chặt, chờ đợi cơ hội tốt nhất.

Rất lâu sau, Tần Yến cảm thấy đối phương gia tăng tốc độ, liền bắt đầu tập trung sức lực, sẵn sàng phát động.

Đột nhiên, cô ta nhìn thấy đôi mắt Nhan Hạo khép hờ, ánh mắt mê man trong chốc lát, biết rõ thời cơ đã đến!

Tần Yến thừa lúc sức lực của đối phương đã yếu đi một chút, hai tay khôn lanh lách ra khỏi sự khống chế của hắn, tiếp theo bấu víu vào cổ hắn, ngoại trừ ngón cái ra, các ngón tay khác chia nhau đứng xếp hàng ở hai bên động mạch cổ trái và phải của hắn, móng tay ra sức khảm sâu vào.

Toàn bộ quá trình này đều diễn ra trong tích tắc.

Trên cổ đau nhói khiến Nhan Hạo ngay lập tức bừng tỉnh. Trong mắt hắn tràn đầy hung ác, hai tay chia nhau tóm lấy cánh tay phải và trái của đối phương xoay tròn ra phía ngoài, kết cục hai tay của cô ta đã bị bẻ gãy.

Tiếng kêu đau đớn cuối cùng cũng tan biến mất trong cổ họng của Tần Yến. Bởi vì sau khi Nhan Hạo bẻ gãy hai tay cô ta xong, lại dùng tay phải bóp chặt cổ cô ta, với sức lực vô cùng mạnh, cướp đi tính mạng của cô ta.

Nhan Hạo hung hãn nhìn cô ta, nhanh chóng bước ra khỏi bồn tắm, đứng dưới vòi hoa sen, mở nước, cọ rửa cơ thể mình.

Hắn biết rõ, đối phương đã trải qua đợt huấn luyện sát thủ chuyên nghiệp. Lúc cô ta thoát khỏi sự khống chế của hắn, điều này đã lộ rõ, chuyện này nhất định không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Sau khi xé rách mặt nạ giả dối, ánh mắt cô ta nhìn hắn chỉ còn là sự hung ác, thù hận, hận không thể ăn được thịt hắn, uống máu của hắn.

Có thâm thù với hắn lớn như vậy.

Cô ta là ai? Hắn cũng không nhận ra khuôn mặt này, chẳng lẽ cô ta mang mặt nạ da người?

Nghĩ vậy, chân mày Nhan Hạo nhăn tít lại, hắn đi tới bên bồn tắm, cúi người muốn kiểm tra khuôn mặt của Tần Yến. Nhưng, đầu hắn lại truyền đến cơn choáng váng, suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Đôi mắt hắn đỏ rực, nhất định phải xem rõ ngọn ngành, một tay hắn vịn vào bên thành bồn tắm, một tay kéo da mặt của cô ta ra.

Một phút sau, mặt cô ta vẫn ở đó, nhưng Nhan Hạo lại cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm.

Hắn cố sức quơ quơ đầu, làm cho chính mình tỉnh táo một chút, vịn tường từ từ đi ra ngoài.

Sau khi kéo được cánh cửa phòng dành cho khách ra, rốt cuộc hắn không chịu nổi nữa, ngã lảo đảo xuống đất.

Hai người canh giữ cách đó không xa thấy thế, sắc mặt biến đổi vô cùng kinh sợ, vội vã chạy đến bên cạnh Nhan Hạo, một người trong số đó nâng hắn

đây, rút bộ đàm ra truyền đạt mệnh lệnh, người kia rút súng ra, đi vào tìm kiếm bóng dáng của Tần Yên.

Sau khi nhìn thấy thi thể cô ta trong phòng tắm, người nọ mới nhét súng trở về vị trí cũ, lấy một cái khăn lông sạch sẽ, đi đến bên cạnh Nhan Hạo.

Hai người hợp sức đỡ Nhan Hạo lên trên giường, cầm khăn lông lau tóc cho hắn, một người khác đắp chăn lên cho hắn, tiếp đó gọi điện cho bác sĩ, miêu tả tình trạng của hắn, sau đó dựa theo lời dặn dò của đối phương, thực hiện những biện pháp sơ cứu.

Trong một căn biệt thự ở vùng ngoại ô Newyork, tại phòng ngủ.

"Thật muốn cứ mãi như thế này." Người phụ nữ diêm dúa lờ lợc hướng về Bạch Triết Hiên đang nằm bên cạnh, một cái chân gác lên hai chân hắn, một tay vẽ vòng vòng trên bờ ngực rắn chắc của hắn, nói cảm thán.

Bạch Triết Hiên ngoắc ngoắc khoe môi, nắm bàn tay cô ta đang làm loạn trên ngực mình, đưa lên môi, hôn từng cái một lên từng ngón tay của cô ta, sau đó dùng giọng đầy truyền cảm nói: "Như thế không được nha."

"Hử?" Người phụ nữ nhíu mày, âm cuối giương cao lên.

"Em cứ ở mãi trên giường, thì lấy gì nuôi anh hả?" Bạch Triết Hiên nghiêng ngẫm hỏi.

Người phụ nữ sững người một lúc, cười ha ha nói: "Có lý, có lý."

"Ngày mai em sẽ đi tham dự lễ cưới của Lăng Diệp chứ?" Bạch Triết Hiên hỏi sâu kín.

Người phụ nữ lên tiếng ngay sau đó: "Dĩ nhiên, đây chính là cơ hội tuyệt vời để kết giao với anh ta. Hơn nữa, hôn lễ của anh ta sẽ hội tụ đủ những người đứng đầu giới thượng lưu, không thể nghi ngờ đây chính là một cơ hội tốt để mở rộng quan hệ cá nhân. Lùi một bước mà nói, cho dù em không kết giao được với người khác, cũng không thể không nể mặt anh ta, anh ta gửi thiệp mời cho em, sao em có thể không đi được?"

"Vậy em đã chọn xong bạn trai chưa?" Bạch Triết Hiên hỏi.

"Anh ta gửi thiệp mời là chuyện của mấy ngày trước đó, lúc ấy anh cũng chưa gặp phải tai họa bất ngờ này, vậy cũng phải nhận được mới đúng nha." Người phụ nữ nghĩ sơ sơ, cũng biết được ngụ ý của hắn, cau mày hỏi.

Bạch Triết Hiên thờ dãi một cái, nói: "Quả thật là có nhận được. Nhưng em cũng biết, từ lúc anh ra khỏi nhà có bao nhiêu thảm hại, sao có thể nhớ ra thiệp mời."

Trong mắt người phụ nữ thoáng qua tia sáng, chỉ nghe thấy cô ta hỏi: "Này, anh định đi gậy rồi?"

"Ha ha, sao có thể được, anh còn chưa muốn chết nha. Anh chỉ muốn lấy thân phận là bạn trai em đứng bên cạnh em mà thôi." Bạch Triết Hiên nghiêng đầu nhìn cô ta, thâm tình nói.

"Ừ, câu này nghe rất dễ chịu. Vậy mai sẽ cho anh đi." Người phụ nữ khẽ cười một tiếng, nói về bố thí.

Khoe môi Bạch Triết Hiên cong lên, ngay lập tức quay đầu nhìn lên trần nhà, trong mắt hắn phủ đầy sự tàn độc. Lúc này hắn thấy vô cùng may mắn, vì trước đó đã không ném thẳng cái chai kia vào thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Hôn lễ thế kỷ

Buổi tối trước lễ cưới một ngày, Lăng Diệp, Úc Hàn Yên, Dany và Tề Ngôn tụ tập ở biệt thự của Lăng Sanh, chỉ vì một câu nói của Lăng Diệp: "Điểm xuất phát của hôn lễ là từ chỗ ở của ông nội."

Đối với việc này, lão Tôn tất nhiên rất vui mừng.

"Tiểu Yên, mau rời giường thôi." Trời hừng sáng, Lăng Diệp đã mở bừng mắt. Anh hôn một cái vào mặt người đang nằm nghiêng quay về phía mình, nhẹ giọng gọi.

Úc Hàn Yên không có bất kì động tĩnh gì.

Lăng Diệp bắt đầu đi, vỗ vỗ lưng người kia, nâng cao âm lượng lên một chút: "Tiểu Yên, hôm nay chúng ta kết hôn. Em còn ngủ nữa, sẽ bị lỡ giờ đó."

Chân mày Úc Hàn Yên khẽ nhăn, mắt bắt đầu động đậy.

Lăng Diệp biết cô tỉnh, dùng con ngươi như đá Hắc Diệu Thạch nhìn chăm chăm khuôn mặt cô.

Chỉ một lát sau, Úc Hàn Yên từ từ mở đôi mắt to trắng đen rõ ràng, vẫn còn mông lung buồn ngủ ra. Cô cau mày, miệng cong lên, dáng vẻ cực kỳ bất mãn, dùng sức rúc rúc vào lòng Lăng Diệp, nói nhỏ: "Đúng là bị giày vò, đời này em sẽ không kết hôn nữa."

Lăng Diệp nhủ mày, hỏi đầy nguy hiểm: "Không lẽ lúc trước em còn có ý định sẽ kết hôn lần nữa?"

Một hồi chuông báo động kéo vang trong cơ thể Úc Hàn Yên, cô tỉnh táo hơn một chút, cười lấy lòng: "Chưa từng nghĩ, tuyệt đối chưa từng nghĩ đến."

Lăng Diệp nhìn cô một lúc, không so đo nữa, nói: "Mau xuống giường rửa mặt thôi."

"Tiểu Yên vâng mệnh." Úc Hàn Yên lễ mễ ngồi dậy, mặt nghiêm túc nói.

Lăng Diệp không nhịn được bật cười, sau đó ra khỏi giường.

Bên kia, Tề Ngôn xuống giường rửa mặt xong, đang định xuống phòng ăn dùng điểm tâm, lại nhìn thấy cửa phòng bên cạnh vẫn đóng chặt, không khỏi nhíu nhíu mày. Anh đứng ở trước cửa, dùng ngón trỏ trái cùng ngón giữa gõ lên cửa, đồng thời gọi: "Tiểu Ny."

Không có động tĩnh.

Tay Tề Ngôn tăng thêm chút lực, gọi to hơn: "Tiểu Ny."

Lúc anh đang định gọi lần thứ ba thì cửa phòng được mở ra, người bên trong áo quần xốc xếch, đầu tóc rối bời xuất hiện trước mặt anh.

Dany sững người nhìn Tề Ngôn một lúc, tiếp đó "bập" một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Khóe miệng Tề Ngôn bắt giắc giắc, đây gọi là chuyện gì hả?

Anh giơ tay định gõ cửa lần nữa, tay chưa kịp chạm vào, cửa lại được mở ra, người bên trong quần áo, đầu tóc đã chỉnh tề, xuất hiện trước mặt anh.

Dany ngượng ngùng hắng giọng một cái, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Tề Ngôn nhìn quét qua cô từ trên xuống dưới một lượt, tầm mắt dừng lại ở cảnh xuân trước mặt của cô, đáp: "Không còn thời gian nữa, nhanh rửa mặt còn ăn sáng."

Dany cầm tay trái của anh nhìn đồng hồ, vội vàng nói "Em biết rồi", tiếp đó "bập" một tiếng, cửa phòng lại bị đóng lần nữa.

"." Tề Ngôn xốc xếch.

Lúc bốn người đang dùng bữa sáng, tất cả thợ trang điểm, nhà tạo hình, thiết kế đều ào ào kéo đến, bao gồm cả hai nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới Alex và Đường Đường.

6h đúng, bốn người dùng bữa sáng xong, chia nhau mỗi người đi vào một phòng hóa trang khác nhau.

Nhân vật Alex đương nhiên sẽ xuất hiện tại phòng của Úc Hàn Yên.

Phụ nữ là loài động vật thù dai nhất, câu này không sai chút nào.

Mặc dù đã qua nửa tháng, nhưng khi Úc Hàn Yên nhìn thấy Alex, vẫn còn hung hãn lườm hấn một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: "Chuyện lần trước còn chưa có tính sổ với anh đâu!"

Alex trợn mắt lên nhìn, tò mò hỏi: "Chuyện gì nha?" Dáng vẻ đó có biết bao là vô tội.

Úc Hàn Yên hừ nhẹ một tiếng, nhắc nhở: "Lúc tôi mặc váy cưới chụp ảnh."

"Oh, cái đó sao vậy?" Alex định chết cũng không nhận.

Úc Hàn Yên nói rất nghiêm túc: "Nếu lần này vẫn là loại kiểu đó, tôi sẽ bẻ gãy cổ anh."

Alex bất giác đưa tay sờ sờ cổ mình, xác định nó vẫn còn nguyên vẹn trên cơ thể, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Úc Hàn Yên thấy vậy, không khỏi hỏi: "Phản ứng này của anh là thế nào hả? Đừng nói với tôi, nó thật sự như vậy đó!"

Alex lập tức chối: "Sao có thể chứ, cô nhất định phải tin tôi."

Úc Hàn Yên trừng mắt liếc hấn một cái, giống như muốn nói "Tốt nhất là không phải", sau đó đi vào phòng thay đồ tạm thời.

Cô liếc mắt nhìn cô gái đang bê bộ váy cưới màu trắng bằng hai tay, nhắm mắt lại, để mặc cho người ta cười đồ, mặc váy cưới cho mình.

"Phu nhân, váy cưới đã mặc xong." Một giọng nói nữ truyền vào lỗ tai Úc Hàn Yên.

Cô mở mắt ra, cúi đầu nhìn phần trước váy cưới, lại quay đầu nhìn phần sau váy cưới, sau khi xác định váy cưới không giống kiểu lần trước, sự thấp thòm trong lòng mới được buông xuống.

Chỉ có điều, phần sau váy cưới cũng quá dài đi, nhìn thế nào cũng thấy nó dài ít nhất phải hai mét.....

Ngồi ở trên chiếc ghế ko có thành, trước bàn trang điểm, Úc Hàn Yên rất có kinh nghiệm nhắm hai mắt lại, để tùy ý người ta giầy vò.

Sau hai tiếng, Alex nói giọng có chút hưng phấn: "Có thể mở mắt ra rồi."

Úc Hàn Yên từ từ mở hai mắt, nhìn mình trong gương đã được hóa trang xong. Vừa nhìn thấy, cô không thể không cảm thán, thảo nào người ta vẫn nói, phụ nữ đẹp nhất chính là trong ngày kết hôn. Trang điểm nhẵn nhụi, tinh xảo, so với lúc đính hôn trước đó chỉ có hơn chứ không kém.

Phần tóc ngắn giữa đỉnh đầu của cô, được nối dài ra sau, tạo thành búi lông lẻo sau đầu, chiếc vương miện kim cương sang trọng đội trên đỉnh đầu, một dải lụa mỏng manh trong suốt được đính cố định trên đầu. Đôi bông tai kim cương dáng dài từ vành tai rũ xuống ngang cổ, khó khăn rơi xuống bờ vai đối phương.

Cùng với chiếc vương miện, góp phần tăng thêm sức mạnh là chiếc vòng kim cương ngang cổ, mê hoặc lòng người.

Cô đứng ngang đối diện với chiếc gương, lớp đăng ten màu ngà bao bọc bên ngoài có vẻ như đặc biệt thiết kế vì cái bụng có chút to của cô. Từ bờ vai, phía dưới giữa ngực là một viên đá quý màu xanh hình bầu dục, sự tồn tại của nó làm cho váy cưới không bó sát vào bụng, tự nhiên rũ xuống, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu đang mang thai nào. Điều tuyệt hơn cả, ở nơi vượt trội không có chút nào bị rò rỉ, đầy đặn cao vút, đường cong eo ếch hoàn mỹ bên hông. Phía trước váy cưới ở ngay chính giữa, cũng là chỗ ngắn nhất, tà váy vừa vạt rơi xuống đúng hai bàn chân trắng nõn, để lộ ra đôi giày thùy tình cao gót đính kim cương.

Phía sau áo cưới sử dụng thiết kế phân đoạn, cặp mông trở nên tiếp sát với váy, làm cái mông cao vút, uyển chuyển, toát lên đường cong gợi cảm có sự cảm dỗ chết người. Bên dưới mông thiết kế vạt váy rũ xuống tự nhiên, buông thõng xuống đất kéo dài ra hơn hai mét, mỗi hoa văn trên dải đăng ten cách nhau khoảng 2—3 millimet.

Trên tay là đôi găng màu trắng chạm rồng, phần cuối găng tay ở trước khuỷu tay khoảng 5cm.

"Có hài lòng không?" Alex lên tiếng hỏi.

Khỏe môi Úc Hàn Yên cong lên, đáp: "Rất hài lòng, tôi quyết định không so đo hiềm khích lúc trước nữa."

"Cô thật tốt." Alex đi tới trước người cô, vừa đưa tay lấy tấm lụa mỏng trên đỉnh đầu che kín mặt cho cô, vừa nói cảm kích.

Trên đôi đẹp nhất, nhìn trắng trong đáy nước, ngấm hoa trong sương mù.

Ngay cả bản thân Úc Hàn Yên, cũng không nhận được cảm thán: "Thật đẹp."

Những người trong phòng đều nhìn cô chằm chằm, trong mắt đầy sự kinh ngạc.

Cửa được mở ra từ bên ngoài, Lăng Diệp một thân âu phục đen xuất hiện trước mắt mọi người. Về anh tuấn của anh, từ trước đến nay đều không phải nghi ngờ. Khí chất của anh, luôn luôn làm cho người ta phải mê đắm. Sự thần bí của anh, luôn luôn khiến người ta phải điên đảo.

Ánh mắt của mọi người, theo sự xuất hiện của anh, di chuyển đến trên người anh.

Alex gào khóc hét to: "Anh khiến cho người đàn ông là tôi đây, phải làm như thế nào?"

Lăng Diệp liếc hắt một cái, lạnh lạnh nói: "Cậu có thể đi chuyển đổi giới tính."

Nói xong, anh lại bổ sung: "Chỉ có điều, sau khi chuyển đổi giới tính, cũng vẫn như vậy thôi."

"Chẳng có ai hại người như anh! Tốt hay xấu thì trên đường tôi quay đầu lại nhìn cũng được 80%." Alex nói.

Lăng Diệp không để ý tới hắt nữa, mắt nhìn thẳng, bước từng bước về phía Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên ngờ ngẩn nhìn người đàn ông như thần đá đang đi về phía mình, tim gần như bị rơi rớt.

Lăng Diệp đứng ở bên cạnh cô, cúi đầu nhìn dung nhan tuyệt thế của cô, dùng giọng trầm thấp khêu gợi cảm thán: "Tiểu Yên, em đẹp quá."

Úc Hàn Yên "Phốc" một tiếng, bật cười.

Trong đôi mắt hẹp dài của Lăng Diệp thoáng qua tia nghi ngờ, anh tò mò hỏi: "Có gì đáng cười?"

Úc Hàn Yên cười cười giải thích: "Lúc chúng ta đính hôn, sau khi em hóa trang xong, anh nhìn thấy cũng nói như vậy."

Lăng Diệp hiểu ra, nói nghiêm túc: "Anh nói là sự thật, thật sự rất đẹp. Ngoài dùng từ ‘đẹp’ để hình dung ra, anh không tìm được từ nào khác để hình dung nữa."

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, đáp lại một câu cũng giống như lúc trước: "Anh cũng rất đẹp trai."

"Hai người các người có chừng mực thôi nha, bảo cái người cô đơn là tôi đây làm sao mà chịu nổi?" Alex kêu rên.

Úc Hàn Yên liền đáp lại: "Anh đi tìm một người chứ gì nữa."

"Cô cho là su hào bấp cái hả, nói tìm là có thể tìm được." Giọng Alex rất không cân bằng.

Lăng Diệp nhũn mày, nói: "Muốn tìm còn không dễ sao, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho cậu, mỗi ngày xem mắt hai đối tượng."

"Đừng, tôi đầu hàng." Alex lập tức từ chối lời đề nghị của đối phương.

Đặt tay ở bên eo Úc Hàn Yên, Lăng Diệp dẫn cô từ từ đi ra ngoài.

Mấy nhân viên thấy thế, lập tức tiến lên, cẩn thận dè dặt đỡ váy cho Úc Hàn Yên.

Tề Ngôn và Dany đang nắm tay đứng ở cửa chính nghe thấy sau lưng có động tĩnh, cùng xoay người lại.

Úc Hàn Yên nhìn thấy bọn họ, liền chắc chắn tán dương: "Trai tài gái sắc, trời đất tác thành."

Chỉ thấy mái tóc xoắn dài của Dany được vấn sang vai trái, bên trái đầu cài hoa màu trắng, bông tai kim cương dài hình bướm bướm màu đỏ khó khăn rũ xuống bờ vai trần. Đai lưng màu trắng đục vắt ngang bên hông bộ lễ phục ngắn màu trắng để lộ lưng, phía sau đính một cái nơ hình bướm bướm tinh xảo. Trên cổ mang chiếc dây chuyền kim cương mảnh, hai bên tay trái và tay phải đều đeo lắc tay có kiểu dáng tương tự như dây chuyền, còn dưới chân là đôi giày cao gót màu sâm banh khảm thủy tinh.

Mà Tề Ngôn, một thân âu phục màu trắng được cắt may vừa khít với dáng người cao lớn, hoàn mỹ, giúp tôn lên khí chất nho nhã, trầm ổn một cách triệt để.

Dany cười cười, liền lên tiếng: "Cô đang tự khen hai người mình sao?"

Úc Hàn Yên hơi sững người, lộ ra mấy cái răng, đáp: "Cũng đúng."

Cô đi tới bên người Dany, nghiêm túc hỏi: "Hai người có muốn cùng nhau không?"

Dany chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, tò mò hỏi: "Cùng nhau làm gì?"

"Đương nhiên là kết hôn." Úc Hàn Yên cười đáp.

"Anh cũng nghĩ vậy." Tề Ngôn nói phụ họa.

Dany liếc anh một cái, nói: "Anh lại muốn giảm bớt thủ tục, nào có chuyện dễ dàng như vậy!"

Úc Hàn Yên cong môi, cùng Lăng Diệp ngồi vào một chiếc xe hoa sang trọng siêu dài.

Tề Ngôn thấy vậy, cũng nắm tay Dany đi vào, ngồi đối diện với bọn họ, trên cùng một băng ghế sofa.

Chiếc xe hoa dài khởi động, chậm rãi chạy ra ngoài.

"Lão Tôn đâu rồi? Hình như ăn sáng xong liền không thấy ông ấy nữa." Úc Hàn Yên tò mò hỏi.

"Anh bảo người đón ông ấy đi rồi." Lăng Diệp nhàn nhạt lên tiếng.

Đi được không lâu, xe hoa dừng lại, có người bên ngoài kéo cửa xe phía sau ra cho họ.

Lăng Diệp dẫn đầu xuống xe, Úc Hàn Yên theo sát phía sau. Dany xuống thứ ba, nâng váy cho Úc Hàn Yên, Tề Ngôn xuống cuối cùng.

Bên cạnh xe hoa, một chiếc máy bay trực thăng đã đậu sẵn ở trên thảm cỏ trống. Một chiếc thảm đỏ thật dài trải trên đất, từ bên dưới cửa xe lên trên bậc thang, đến trước cửa cabin của máy bay trực thăng.

Xung quanh máy bay trực thăng, hơn một trăm người áo đen thiết huyết (ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh) đứng quay mặt ra ngoài, cảnh giác tình huống xung quanh.

Ngồi trên chiếc ghế mềm mại ở cabin trực thăng, Dany nhìn Úc Hàn Yên phía đối diện vẫn vô cùng bình tĩnh, không khỏi hỏi: "Cô không hề căng thẳng chút nào sao?"

Úc Hàn Yên nhú mày, tò mò hỏi: "Tại sao phải căng thẳng?"

". Tôi cũng còn căng thẳng." Dany nói có chút buồn bực.

Cô nói tiếp: "Tôi nghe Ngôn nói, lát nữa máy bay trực thăng của chúng ta, sẽ phải đối mặt với mấy ngàn ánh mắt, cùng với chi chít các Camera."

"Anh phát ra nhiều thiệp mời như vậy sao?" Úc Hàn Yên quay đầu nhìn sang người bên cạnh, hỏi có chút khó tin.

"Khách quý cũng gần hai ngàn." Lăng Diệp rất bình tĩnh lên tiếng.

"."

Úc Hàn Yên khề cần rặng, lại hỏi: "Anh cho phép giới truyền thông có mặt?"

"Ừ, hôn lễ của chúng ta sẽ được truyền hình trực tiếp. Dự đoán sơ bộ, người của truyền thông khoảng 6.000." Lăng Diệp tiếp tục bình tĩnh nói.

"." Úc Hàn Yên nhìn anh chăm chăm, hận nghiêng rặng nghiêng lợi.

"Thì ra cô không biết nha!" Dany bừng tỉnh hiểu ra, cứ bảo sao trước đó cô ấy không hề có chút căng thẳng nào.

"Tôi là người trông coi việc ăn, chơi, ngủ." Úc Hàn Yên nhìn về phía Dany, đáp.

Dany có chút nói không lên lời, hỏi: "Vậy cô có biết hiện tại chúng ta đang đi đâu không?"

Úc Hàn Yên đáp rất thành thật: "Không biết."

". Tôi nên nói cô như thế nào đây?" Dany đã bắt lực chăm chọc.

"Chúng ta đi đâu?" Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Diệp, hỏi.

Lăng Diệp dịu dàng đáp: "Đến một hòn đảo tư nhân của anh." Một hòn đảo tư nhân nhỏ tồn tại chỉ vì em.

Dany nhìn Lăng Diệp, hỏi: "Anh cũng không hề bàn bạc với cô ấy?"

Úc Hàn Yên có chút ngượng ngùng lên tiếng: "Khụ khụ. Là tôi để cho anh ấy toàn quyền sắp đặt."

Khóe miệng Dany không tự chủ được kéo ra, chỉ nghe thấy cô nói: "Cô đúng là yên tâm. Anh ta bán cô, cô cũng không biết nha."

"Anh sẽ không." Giọng Lăng Diệp rất lạnh nhạt, lại mang theo sức mạnh khiến người ta phải tin tưởng.

"Nói đi nói lại, tại sao anh phải mời nhiều người như vậy?" Úc Hàn Yên nhìn anh, hỏi.

"Dĩ nhiên là muốn người trên toàn thế giới biết em là vợ của anh, anh là chồng của em." Lăng Diệp hùng hồn đáp.

Úc Hàn Yên tròn trừng mắt, nói: "Nếu như em nhớ không lầm, lúc trước anh tuyên bố tin cưới, cũng đã làm cho người trên toàn thế giới nhận biết rõ sự thật này rồi."

Lại lợi dụng kỹ thuật hacker để tuyên bố tin cưới, đúng là... Người đầu tiên trong lịch sử.

"Muốn cho sự thật này xâm nhập vào lòng người." Lăng Diệp hết sức nghiêm túc đáp.

"."

"Hắc đạo bạch đạo đều mời?" Úc Hàn Yên lại hỏi.

Cô thấy đối phương gật đầu, không khỏi lo lắng hỏi: "Có thể xảy ra sự cố gì không?"

Lăng Diệp cười cười, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, không ai dám phe phẩy trước mặt anh đâu."

"Nhan Hạo đâu?" Úc Hàn Yên không nhịn được hỏi. Nhan Hạo giống như quả bom hẹn giờ bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

"Ừm, cô gái lần trước anh an bài đã làm được việc rồi." Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong, dùng giọng trầm thấp đáp.

Úc Hàn Yên không khỏi tròn lớn hai mắt, khó tin hỏi: "Đã chết?"

Nhan Hạo là một tai họa kinh hoàng như vậy, nếu hấn cứ thế mà chết, đúng là làm cho người ta không thể tin được.

"Điều này phải hỏi Ngôn mới biết được." Lăng Diệp nhìn Tề Ngôn, ý bảo anh giải thích.

Tề Ngôn gật đầu một cái, lên tiếng: "Trong móng tay cô gái kia có độc tố là thành quả nghiên cứu vừa ý nhất của tôi tính đến thời điểm này. Độc tố đó chỉ hòa tan trong máu, nói cách khác nếu không gặp máu, thì nó sẽ mãi sinh tồn trên móng tay của người kia. Lợi dụng chính điểm này, mà cô gái kia đã thành công đánh lên Nhan Hạo, độc tố từ trong ngón tay của cô gái, đã thâm nhập vào trong cơ thể hấn."

"Nếu số độc tố thâm nhập vào đủ lượng, thì Nhan Hạo sẽ tử vong tại chỗ. Nhưng theo người của Nhan gia nói, trước mắt Nhan Hạo vẫn đang trong tình trạng hôn mê sâu."

Úc Hàn Yên nhú mày, hỏi "Có thuốc giải không?"

"Bên ngoài không có thuốc giải." Tề Ngôn trầm giọng nói.

Anh nói xong, phát hiện sắc mặt Dany có chút tái nhợt, không khỏi ảo não một trận. Anh muốn tự tay ôm Dany vào trong lòng, vỗ về một chút, lại phát hiện cơ thể đối phương rõ ràng đã co rúm lại.

Trong lòng Tề Ngôn bị đả kích một trận, khoe miệng anh giật giật chưa sót, rút tay lại.

Úc Hàn Yên thấy vậy, không khỏi gọi: "Dany?"

Dany phản ứng kịp, cười hỏi: "Sao vậy?"

"Cô nên biết, chúng tôi đều không phải dạng tốt đẹp gì." Úc Hàn Yên nói có chút tàn nhẫn.

"Cô thì sao?" Đôi mắt to của Dany mở lớn, lần đầu tiên hỏi bối cảnh của Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên cười lơ đãng, đáp: "Tôi nói 'chúng ta', tự nhiên đã bao gồm cả tôi trong đó. Tôi đã từng giết người, rất nhiều."

Dany im lặng một hồi, hỏi: "Mười người?"

"Vượt xa số này nhiều." Úc Hàn Yên nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, để cho cô không có chỗ lẫn tránh.

Tề Ngôn không nhịn được, đứng dậy ngăn cản tầm mắt sắc bén của Úc Hàn Yên, trầm giọng nói: "Chị dâu, đừng ép cô ấy."

Úc Hàn Yên nhìn Tề Ngôn một cái, thu hồi tầm mắt của mình.

Tề Ngôn thấy vậy, gửi cho cô một ánh mắt cảm kích, sau đó đi về phía buồng lái.

Dany lập tức đứng dậy, bước nhanh đi theo, giữ tay anh lại, không cho anh rời đi.

Trong mắt Tề Ngôn thoáng qua tia vui mừng, xoay người nhìn cô.

Dany hít sâu một hơi, hai mắt bình tĩnh nhìn anh, nói: "Em không sợ."

Cô dừng một chút, tiếp tục nói: "Vừa mới bắt đầu em cũng đã biết thân phận của anh không đơn giản, ít nhất không thể thoát khỏi có liên quan đến hắc đạo. Nhưng dù sao em cũng chỉ là người bình thường, không có cách nào thể thờ ơ khi nghe thấy mấy chuyện này, em hy vọng anh cho em một quá trình thích ứng."

Tề Ngôn nâng khoe môi, tiến lên ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô, nói: "Anh rất vui mừng, vì em tích cực, sẵn sàng tiếp nhận tất cả mọi thứ của anh."

Úc Hàn Yên cười thản nhiên.

Lúc này, trên vùng trời của một hòn đảo nào đó ở Thái Bình Dương, đang nghênh đón một chiếc máy bay trực thăng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Hôn lễ thế kỷ (2)

Ngày kết hôn được định từ nửa tháng trước, nhưng hôn lễ này cũng không phải là nửa tháng trước mới bắt tay vào làm. Ngay từ lần thứ hai nhìn thấy Úc Hàn Yên, Lăng Diệp đã cho người xây dựng phòng ốc ở trên hòn đảo tư nhân nhỏ của mình, trồng trọt hoa cỏ cây cối, bày biện hiện trường hôn

lễ.....

Mặc dù khi đó người kia không có hảo cảm với anh, nhưng đã là người anh nhìn trúng, chỉ có một kết cục, đó chính là thuộc về anh.

Mọi người tới hòn đảo nhỏ này, phản ứng đầu tiên là - đẹp; phản ứng thứ hai là – quá đẹp; phản ứng thứ ba là – đẹp khiến người ta hít thở không thông. Khắp nơi đều nhìn thấy hoa hồng quỳnh rũ, hoa bách hợp thuần khiết, hoa cẩm chướng ăm ắp, hoa tulip cao sang. Không thể đếm xuể những loài hoa cùng đua nhau nở rộ, tô điểm cho hòn đảo nhỏ rực rỡ sắc màu, khiến cho người ta giống như đang đưa mình vào biển hoa.

Không một ai không bị thuyết phục bởi nguồn lực tài chính của Lăng Diệp.

Mặc dù người được mời đến đều là khách quý đứng trên đỉnh kim tự tháp trong lĩnh vực của mình, nhưng mà ở tại đây, không dám đùa bỡn đại bài, không ai dám bối mồm, không dám để lộ ra chút biểu cảm không hài lòng nào. Trong giới hắc đạo, bang Liệt Diễm đại biểu cho thế lực tuyệt đối; còn trong bạch đạo, Lăng Thị lại đại biểu cho tiền quyền (quyền lực + tài chính).

Tiếng gào thét tập âm trên bầu trời được thay thế bằng tiếng nhạc du dương do những ban nhạc hàng đầu thế giới trình diễn, mọi người ríu rít chuyển tầm mắt về phía chiếc máy bay trực thăng đang càng ngày càng tới gần, vô số các camera không hẹn mà cùng nhắm về hướng chiếc máy bay trực thăng.

Thời khắc lịch sử sắp sửa diễn ra.

Máy bay trực thăng đáp xuống một bãi cỏ trống bằng phẳng, cửa cabin được mở ra, dây cầu thang ngắn được thả xuống, hai người mặc âu phục màu đen đi ngang nhau nhanh chóng trải thảm đỏ lên trên cầu thang.

Trong nháy mắt, thảm đỏ đã được trải lên trên cỏ, bóng dáng Lăng Diệp với phong thái cường ngạnh rơi vào tầm mắt mọi người.

Anh tuấn bức người, yêu nghiệt không ai bằng.

Anh chậm rãi đi xuống cầu thang, xoay người ngẩng đầu nhìn lên cửa cabin, chờ người đẹp đi ra.

Tất cả mọi người đều nhìn không chớp mắt vào cửa cabin, chỉ sợ bỏ lỡ mất một hình ảnh.

Khoảng khắc tiếp theo, một cô gái mặc váy cưới xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Vẻ đẹp của cô, áp đảo tâm trí người, mê hoặc lòng người.

Đặc biệt là đôi mắt hạnh đen trắng rõ ràng, sáng rực như ngôi sao, giống như mang theo một ma lực, mặc dù cách một tấm khăn che mặt, vẫn mạnh mẽ thu hút sự chú ý của các nhân sĩ (trai chưa vợ) ở đây như cũ, "hít", những tiếng hít khí trầm thấp được lan ra từ trong đám người.

Bạch Triết Hiền nhìn cô ngơ ngẩn, bị rơi rớt mấy nhịp tim.

Lăng Diệp tạo ra một đường cong bên cánh tay phải, thâm tình nhìn cô.

Khóe môi Úc Hàn Yên khẽ gợn lên, bước từng bước tới gần anh, lúc đến bên cạnh anh, cô đưa tay trái của mình khoác lên khuỷu tay anh.

Hai người cùng nhau đi về phía trước hai mét, sau đó dừng lại, mỉm cười nhìn mọi người xung quanh, để mặc cho người khác chiêm ngưỡng cùng chụp ảnh.

Tiếp đó, mười hoa đồng mỗi người xách theo một giỏ đầy cánh hoa hồng đi tới bên cạnh họ, chia thành hai nhóm nam riêng, nữ riêng. Nhóm hoa đồng nam trong những bộ âu phục đen nhỏ xíu đứng ở bên trái Lăng Diệp, nhóm hoa đồng nữ trong những bộ váy trắng công chúa đứng ở bên phải Úc Hàn Yên.

Tiếp đó, Tề Ngôn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người với dáng vẻ hiên ngang, anh tuấn tuấn vĩ (cao to đẹp trai, tài trí hơn người).

Những người trong giới bạch đạo cũng không khỏi tự hỏi, người đó là ai? Nhưng mà, chỉ với việc anh là phù rể, cũng đã đủ biết nhất định anh không hề đơn giản. Vì vậy, các cô gái chưa chồng lại cùng nhau đem lực chú ý tập trung trên người anh.

Anh dừng lại sau lưng cách Lăng Diệp khoảng hai mét, Dany ăn mặc đẹp đẽ thong thả đi xuống cầu thang. Lam Nguyệt và Đan Liên bên nhìn nhau cười, có một loại cảm khái kiểu "Nhà có con gái mới lớn".

Về bề ngoài hay khí chất của Dany đều rất xuất chúng, đã níu chặt tầm mắt của cánh đàn ông, bọn họ không hẹn mà đều đem chú ý đánh trên người cô.

Bạch Triết Hiền vừa thấy phù dâu là cô, gần như đã xác định được ngay người đàn ông sau lưng Lăng Diệp chính là bạn trai cô, cũng chính là tên đầu sỏ đã khiến cho hấn mất tất cả, trở thành hai bàn tay trắng – Tề Ngôn.

Hắn nhét tay vào túi quần, nắm chặt cái lọ nhỏ.

Dany đến cạnh Tề Ngôn thì dừng lại, ngồi xổm xuống nâng làn váy sau của Úc Hàn Yên lên, đứng dậy.

Khúc quân hành thiêng liêng của lễ cưới vang lên, mở màn cho buổi hôn lễ bắt đầu.

Trên đài cao, vị linh mục rất có uy danh trên thế giới – Linh mục Khải Minh bắt đầu lên tiếng.

Mọi người lưu luyến đem tầm mắt dời khỏi bốn người kia, đứng đối mặt với linh mục.

Năm hoa đồng đứng phía trước và năm hoa đồng đứng phía sau Lăng Diệp và Úc Hàn Yên, hòa theo tiết tấu của âm nhạc, rắc xuống những cánh hoa hồng nhạt, những cánh hoa màu hồng nhạt điểm xuyết trên thảm đỏ, tạo thành những bông hoa tuyết phát phờ.

Bốn người giống như đã trải qua vô số những lần tập luyện, bước chân đều nhịp.

Hai bên chiếc thảm đỏ rộng ba mét, cứ cách mười mét là có hai hộ vệ mặc âu phục đen đứng hai bên, sự hiện hữu của bọn họ, khiến cho mọi người không dám bước lên phía trước một bước.

Nhóm hoa đồng đi đến bậc thang lối lên trên đài thì dừng lại, bọn chúng đứng hướng mặt vào giữa đường, động tác rắc hoa trên tay vẫn không ngừng.

Dany đỡ vạt váy sau của Úc Hàn Yên đi lên đài, sau khi Úc Hàn Yên đã đứng ngay ngắn, mới từ từ buông vạt váy xuống đất.

Sau khi linh mục đọc một đoạn xong, nhìn về phía Lăng Diệp hỏi: "Chú rể, con có bằng lòng lấy cô dâu làm vợ không?"

Lăng Diệp nhìn chằm chằm Úc Hàn Yên bằng ánh mắt thâm tình, khẩn thiết, cất giọng kiên định: "Con bằng lòng."

Linh mục lại hỏi: "Bất luận là cô ấy giàu có hay nghèo khổ, hoặc bất luận là sau này cô ấy có khỏe mạnh hay ốm đau, con có bằng lòng sống cùng cô ấy suốt đời không?"

Lăng Diệp nghiêm túc trả lời: "Con bằng lòng."

Linh mục nhìn về phía Úc Hàn Yên, hỏi: "Cô dâu, con có bằng lòng gả cho chú rể làm vợ không?"

Úc Hàn Yên nhìn xuyên thấu qua tấm khăn che mặt, về phía Lăng Diệp, khóe môi khẽ cong, giọng thánh thót: "Con bằng lòng."

Linh mục lại hỏi: "Bất luận là trong tương lai cậu ấy giàu có hay nghèo khổ, hay bất luận là sau này cậu ấy có khỏe mạnh hay ốm đau, con có bằng lòng sống cùng cậu ấy suốt đời không?"

Úc Hàn Yên trả lời rất chắc chắn: "Con bằng lòng."

Cha xứ mỉm cười, tuyên bố: "Mời chú rể và cô dâu trao nhẫn cưới."

Tề Ngôn đi tới bên cạnh Lăng Diệp, lấy từ trong túi quần ra một hộp nhẫn, mở ra.

Úc Hàn Yên đưa tay trái của mình lên, chờ đợi.

Lăng Diệp ngoác ngoác khóe môi, lấy chiếc nhẫn ra, nâng tay trái của Úc Hàn Yên lên, đưa chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của cô, từ từ đẩy vào.

Mọi người nhìn thấy viên kim cương khổng lồ được khảm trên chiếc nhẫn, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Người tình mắt sẽ nhận ra, viên kim cương khảm trên chiếc nhẫn, là do mấy tháng trước Lăng Diệp đã bỏ ra ba tỷ Dollar để mua, viên kim cương màu hồng nặng đến 20 Carat. Nó được cho là viên kim cương hoàn mỹ nhất mà loài người đã phát hiện ra tính đến thời điểm này, không gì sánh được.

Cho dù không nhìn đến người thiết kế chiếc nhẫn, không nhìn đến công nghệ tạo ra chiếc nhẫn, không nhìn đến tư liệu chế tác ra chiếc nhẫn, thì chiếc nhẫn này, cũng không thể nghi ngờ chính là chiếc nhẫn đắt tiền nhất trong lịch sử.

Dany chậm chậm đi đến bên cạnh Úc Hàn Yên, tay trái nâng hộp nhẫn, tay phải mở hộp ra.

Úc Hàn Yên đưa tay phải lên, lấy chiếc nhẫn ra, đưa chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của Lăng Diệp, từ từ đẩy vào.

Lão Tôn đứng hàng đầu tiên bên dưới, không khỏi vui mừng rơi lệ, ông ngược đầu nhìn lên trên trời, nói thầm: "Lão gia, ông có thể yên nghỉ rồi."

Linh mục thấy vậy, nói lớn: "Ta nhân danh Chúa Thánh Thần, Chúa Cha, Chúa Con tuyên bố: cô dâu chú rể kết làm vợ chồng. Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu được rồi."

Mặc dù mình với Lăng Diệp đã làm không ít chuyện thân mật, nhưng nghĩ đến hôn trước mặt nhiều người như vậy, mặt Úc Hàn Yên vô tình vẫn đỏ lên.

Lăng Diệp đi tới trước người cô, hai tay nhẹ nhàng lật khăn che mặt lên qua đầu cô, tay trái ôm eo cô, tay phải giữ sau ót cô, làm một chuyện anh rất thích – hôn môi cô.

"Hôn lưỡi hai phút!" Có lẽ là do bầu không khí vui vẻ thoải mái của hôn lễ mà khiến mọi người sôi nổi trở dậy, có người nói đùa.

Lời này vừa được thốt ra, không ít người cũng phụ họa theo: "Hôn lưỡi hai phút! Hôn lưỡi hai phút! Hôn lưỡi hai phút!"

Luật phát không trách tội, huống hồ bọn họ cũng không phạm lỗi gì, ngược lại còn khiến cho hiện trường hôn lễ trở nên náo nhiệt hơn.

Loại chuyện hôn lười như vậy, Lăng Diệp dĩ nhiên bằng lòng một trăm lần, chỉ có điều, anh không quên da mặt của người nào đó hơi mỏng.

Anh nhìn vào mắt Úc Hàn Yên đã phủ một tầng hơi nước, sử dụng ánh mắt hỏi: "Có thể không?"

Úc Hàn Yên then thùng liếc anh một cái, sau đó nhắm mắt lại, đưa hai tay lên cổ anh.

Con người Lăng Diệp giống như đá Hắc Diệu Thạch, sáng đến kinh người, anh không chút chậm trễ, đưa đầu lười linh hoạt vào, khẽ cắn hàm răng cô ra.

Một nụ hôn dữ dội cuồng dã, đẩy không khí của hiện trường hôn lễ lên đến đỉnh điểm.

Các quý ông mặc kệ là đã kết hôn hay chưa, đều đem tầm mắt chuyển đến khuôn mặt cô dâu xinh đẹp, tưởng tượng chính mình đang hôn cô; còn các cô gái, tất cả đều giống nhau, đều đem tầm mắt chuyển đến khuôn mặt anh tuấn của chú rể, tưởng tượng người anh đang hôn chính là mình.

Dany đứng cách xa bọn họ không xa, nét mặt đỏ hồng giống như con tôm luộc chín, ánh mắt vụt sáng nhấp nháy, quá kích thích.

Đột nhiên cô cảm thấy có luồng ánh mắt nóng rực rơi trên đôi môi của mình, không khỏi muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống, không cần nhìn cô cũng biết tầm mắt đó là của ai.

Mạc Vũ đứng ở trong đám người, nhận thấy rất rõ dục vọng trong cơ thể mình đang thức tỉnh, anh khẽ nguyền rủa một tiếng, ép buộc chính mình đi dời tầm mắt khỏi hai người kia.

Trong lúc lơ đãng, anh nhìn thấy Thiên Nhất đứng bên cạnh, khuôn mặt đã đỏ hồng có thể chảy ra nước, "Bùm" một tiếng, dục vọng nổ tung.

Mạc Vũ vươn tay sang cặp mộng của Thiên Nhất, cuối cùng vẫn không dám đáp xuống, bởi vì anh hiểu rất rõ, nếu đáp xuống, nhất định Thiên Nhất sẽ trở mặt.

Anh hít sâu một hơi, đè thấp dục vọng của chính mình xuống, nhìn bốn phía xung quanh một vòng, tất cả mọi người đều không tốt hơn anh chút nào.

Vốn là muốn xem cảnh tượng bọn họ náo nhiệt, không ngờ chính mình lại chịu hành hạ, còn có chuyện gì cầu huyết hơn chuyện này không?

Lúc mọi người đã chọn rộn, miệng đắng lưỡi khô, rút cuộc hai phút dài đằng đặc cũng trôi qua.

Mọi người như nhận được đại xá, tiếp theo, một tràng vỗ tay nhiệt liệt bùng nổ.

"Kính mời các vị khách quý dời bước đến đại sảnh bữa tiệc." Người chủ trì nói vào Micro.

Chỉ là khách quý, không bao gồm nhân viên truyền thông.

Tiếng nói vừa dứt, trên bầu trời, phía trên mọi người xuất hiện hai chiếc máy bay trực thăng, từng mảnh những cánh hoa hồng từ cabin nhẹ nhàng rơi xuống.

Cùng lúc đó, trên hòn đảo nhỏ, từ trong các bụi hoa bắn ra các cột nước cao ngất trời với kích thước bằng ngón chân cái.

Người phụ nữ khoác khuỷu tay Bạch Triết Hiên nói cảm thán: "Có chồng như thế, chết cũng không tiếc."

Bạch Triết Hiên cười không nói gì, cô ấy đáng được hưởng tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế giới này. Nếu như cô ấy là người phụ nữ của mình, mình lại có khả năng tài chính như Lăng Diệp, sẽ phải làm long trọng, lớn hơn mới được.

Sau khi mọi người đi vào đại sảnh bữa tiệc, cũng không nhận được tặc lưỡi hít hà, đây chính là phòng tiệc lớn nhất trên thế giới.

Bên trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, bốn phía trên vách tường đều treo ảnh cưới của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên. Dưới đất lót đá cẩm thạch, mấy trăm chiếc bàn đều dạng hình tròn lớn nhỏ giống nhau được bày biện theo quy luật, mỗi chiếc bàn đều được bao quanh bởi mười chiếc ghế dựa.

Đài cao phía trong đại sảnh được thiết kế với diện tích không nhỏ. Trên vách tường nối liền với đài cao có một màn hình khổng lồ. Trên đài cao, chỗ tiếp sát với bờ tường bên kia bị các loại nhạc cụ chiếm cứ, ban nhạc diễn tấu âm nhạc qua loa vang vọng khắp không gian.

Thừa lúc mọi người đi vào, Mạc Vũ kéo Thiên Nhất rời bước đi về một hướng khác của biệt thự.

Thiên Nhất nhìn bóng lưng vội vã của anh, không hiểu gì, lại chống cự nhưng sức anh khỏe, hơn nữa ở trước mặt người khác cũng không tiện làm mất mặt anh, không thể làm gì khác hơn đành để mặc anh lôi kéo.

"Mạc Đường chủ." Mấy người áo đen canh giữ ở cửa biệt thự nhìn thấy Mạc Vũ, cúi đầu chào.

Mạc Vũ nhàn nhạt đáp "Ừ" một tiếng, không để ý tới bọn họ nữa.

Đi vào một phòng nghỉ dành cho khách ở tầng một, anh “thịch” một tiếng đóng cửa lại, tiếp đó đề Thiên Nhất vào sau cánh cửa, cúi đầu bắt được đôi mắt đỏ mọng của hắn, vội vàng hôn.

Thiên Nhất cực kì buồn bực, thừa lúc Mạc Vũ chưa chuẩn bị, dùng sức đẩy anh ra, mở to mắt nhìn vào đôi mắt đào hoa của anh, hỏi: "Anh kéo tôi đến đây, chỉ là để hôn tôi?"

"Không, không chỉ là muốn hôn em" Mạc Vũ nghiêng đầu khẽ cắn vành tai hắn, dùng giọng hơi khàn nói.

Ám hiệu rõ ràng như vậy, nếu Thiên Nhất còn không biết anh muốn làm gì, thì sống uống phí rồi. Thiên Nhất liếc mắt, nói: "Anh đừng có bất cứ lúc nào, ở đâu cũng động dục như thế."

"Anh nào có, đều là Diệp và chị dâu hại." Mạc Vũ ngụy biện.

Anh tựa đầu vào vai Thiên Nhất, làm nũng nói: "Cho anh có được không? Anh kìm nén thật khổ sở....."

Thiên Nhất vốn đã đem hình ảnh kia để ở sau đầu, lúc này Mạc Vũ nhắc, hắn lại nghĩ tới, hơn nữa hình ảnh còn rất rõ ràng. Mặt của hắn lại đỏ ửng lên lần nữa, hắn có chút luống cuống nói: "Không lâu nữa khách khứa sẽ vào bàn rồi."

Mạc Vũ vừa nghe xong, đôi mắt đào hoa thoáng qua một tia sáng, có hy vọng!!

"Không sao, rất nhanh thôi." Anh ôm người đến trên giường, đề lên, giờ trò.

"Ông ông ông", một hồi âm thanh không hài hòa truyền đến.

Mạc Vũ học máu lấy điện thoại từ trong túi quần ra, nhìn số hiển thị, ngồi thẳng người dậy, ấn nút nghe, cười hi hi nói: "Diệp, sao vậy?"

"Tôi cũng không được nghỉ ngơi, sao cậu có thể ung dung tự tại?"

Là cậu kết hôn, cũng không phải là tôi nha. Nhưng mà, những lời này Mạc Vũ không dám nói ra, anh hỏi: "Sao cậu biết?"

Anh muốn đem cái kẻ báo tin chặt ra làm trăm mảnh.

"Tôi nhìn thấy."

"." Mạc Vũ cực kỳ tức giận.

"Qua đây nhanh lên." Đối phương sau khi nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Nghe được âm thanh “tút tut” truyền đến bên tai, Mạc Vũ bắt đầu đi xuống giường.

Thiên Nhất nhìn thấy bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng của anh, khoe môi bắt giác cong lên. Hắn ngồi ở bên mép giường, định ra khỏi giường, lại bị Mạc Vũ ngăn lại.

Trong mắt Thiên Nhất đầy ý hỏi, Mạc Vũ quỳ một chân trên đất, từ trong túi quần khác lấy ra một hộp nhẫn, mở ra, nghiêm túc nói: "Anh sẽ mãi yêu em, chiều chuộng em, cho nên, làm bạn đồng hành cả đời của anh, được không?"

Thiên Nhất bị chấn động thật sâu, hắn sững sờ nhìn Mạc Vũ quỳ gối trước mặt mình, đột nhiên ông nói gà bả nói vịt: "Cho nên, anh vội vã kéo tôi vào đây, là muốn đưa nhẫn cho tôi?"

Đầu Mạc Vũ đầy vạch đen, thật vất vả mới tạo được bầu không khí, cứ như vậy bị phá hỏng rồi. Chỉ có điều, anh vẫn đáp: "Không phải. Kế hoạch ban đầu của anh đầu tiên là lên giường với em, rồi mới đưa nhẫn cho em."

Thiên Nhất nhìn anh một hồi, nói rất nhỏ: "Được."

"Sao hả?" Mạc Vũ không nghe rõ, hỏi lại.

Thiên Nhất trừng mắt liếc anh một cái, cảm thấy Mạc Vũ là cố tình. Hắn không nói thêm gì nữa, trực tiếp vươn tay trái của mình ra.

Mạc Vũ hết sức vui mừng, đôi mắt đào hoa sáng đến kinh người, không dám tin hỏi: "Em đồng ý?"

Thiên Nhất nhìn thấy phản ứng này của anh, trong lòng rất vui, lại nói nhỏ: "Lần trước không phải đã đồng ý kết hôn với anh rồi sao?"

"Lần trước em là bị anh ép, anh càng hy vọng em cam tâm tình nguyện." Mạc Vũ lấy chiếc nhẫn nhỏ đeo vào ngón tay áp út của hắn, nói.

Thiên Nhất không nói gì, cầm một chiếc nhẫn khác lên, nhét vào ngón áp út tay trái của Mạc Vũ.

Mạc Vũ phấn khích, ôm chặt Thiên Nhất quay mấy vòng.

Rốt cuộc, sau khi được thả xuống, Thiên Nhất mặt nghiêm túc nhìn anh, nhấn mạnh: "Tôi là đàn ông, đừng làm những chuyện rõ ràng là làm với phụ nữ với tôi."

"Anh thề, tuyệt đối sẽ không coi em là phụ nữ." Mạc Vũ giơ ba ngón tay lên, thề thốt.

Anh thấy sắc mặt đối phương đã buông lỏng nhu hòa, liền cầm tay hắn, bước nhanh đi ra ngoài, đồng thời nói: "Anh còn không xuất hiện, Diệp sẽ róc da của anh mất."

Hai người đi đến cửa đại sảnh bữa tiệc, vừa khéo đi qua một đám người đang vào bàn. Chỗ ngồi của bọn họ ở phía đầu tiên, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi về phía trước.

Thiên Nhất giựt giựt cái tay bị kéo, không có cách nhích ra được chút nào, đành phải thôi.

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm vào tay của bọn họ, cũng không dám nói gì.

Mạc Vũ đi tới bên cạnh chỗ ngồi của mình, bị ánh mắt lạnh lạnh của Lăng Diệp đảo qua, toàn thân lạnh buốt, anh cười hi hi đáp lại.

Sau khi mọi người ngồi xuống xong, người chủ trì lên tiếng, Lăng Diệp và Úc Hàn Yên xuất hiện ở trên đài cao, trên màn hình bóng dáng của bọn họ được phóng đại lên gấp bội lần, khiến cho mỗi người ở đây đều có thể nhìn được rõ ràng.

Tiếp đó, bồi bàn đẩy tới trước người bọn họ một cái bánh ngọt trái cây truyền thống chín tầng, được làm từ 20 cái bánh ngọt, trang trí 900 bông hoa đường.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên cùng cầm chung dao, cắt bánh ngọt từ trên cao xuống.

Xong xuôi, mỗi người bọn họ cầm một ly rượu đỏ người bồi bàn đang bưng ở trên, nhìn thẳng vào mắt nhau cười một cái, cánh tay giao nhau uống.

Sau khi hai người thả ly rượu lại trên khay, người chủ trì tuyên bố - bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hôn lễ thế kỷ (3)

Nhóm khách quý được sắp xếp vị trí ngồi khách nhau tùy theo các lĩnh vực, vai vế và địa vị, không bao gồm trường hợp ở bàn chính.

Lăng Diệp sắp xếp cho lão Tôn ngồi ở bàn chính, để chăm sóc cho đối phương, anh để Mạc Vũ và Thiên Nhất cũng ngồi ở bàn chính, hơn nữa còn sắp cho hai người ngồi cách nhau, bên phải và trái của Lão Tôn.

"Lão Tôn, cháu kính ông." Lăng Diệp đứng bên cạnh lão Tôn, giơ một ly rượu đỏ lên, nói với ông.

Úc Hàn Yên đưa ly rượu của mình đến bên cạnh ly rượu của Lăng Diệp, khẽ môi nâng lên, nhìn Lão Tôn nói: "Lão Tôn, cảm ơn ông những năm qua đã luôn chăm sóc Diệp."

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này trên màn hình lớn, đều nghĩ thầm: "Người kia là ai? Lại có thể có được vinh hạnh đặc biệt này."

Lão Tôn bưng ly rượu đứng dậy, nước mắt lưng tròng nhìn bọn họ, đầu tiên là nói với Lăng Diệp: "Tiểu thiếu gia, tôi chỉ là một quản gia, cậu không cần phải đối với tôi như vậy. Kiếp này nhìn thấy cậu kết hôn đã là may mắn của tôi rồi, không phải hối tiếc nữa."

Ông nhìn Úc Hàn Yên nói: "Tiểu Thiếu phu nhân, chăm sóc tiểu thiếu gia là bổn phận của tôi. Sau này, tiểu thiếu phu nhân có cần gì tôi, xin cứ việc dặn dò."

"Lão Tôn ở đây, chúc tiểu thiếu gia và Tiểu Thiếu phu nhân đầu bạc răng long, mãi mãi đồng lòng." Ông nhìn về phía Lăng Diệp và Úc Hàn Yên nói.

Nói xong, ông khẽ cụng ly với hai người họ, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên cũng uống một chút, sau đó không hẹn mà cùng đem tầm mắt khóa chặt trên mặt Mạc Vũ.

Mạc Vũ "cạch" một cái đứng dậy, nhìn bọn họ cười đến vô cùng rạng rỡ.

Lúc này vừa vặn có một bồi bàn bưng một chai rượu Deluxe Chambord Liqueur (rượu mùi) đi qua, Lăng Diệp liếc mắt nhìn Tề Ngôn, Tề Ngôn ngoắc ngoắc khoe môi, đưa tay chặn người bồi bàn lại, đem cả chai rượu đặt trước mặt Mạc Vũ.

Rượu Deluxe Chambord Liqueur không chỉ được đóng gói tinh xảo, mà nó còn là một loại rượu mạnh thực thụ.

Mạc Vũ nhắm mắt nhận lấy chai rượu, có chút nói không nên lời: "Không phải là các cậu muốn tôi một hơi uống cạn đây chứ."

Thiên Nhất có chút lo lắng nhìn anh.

Úc Hàn Yên và Lăng Diệp nhìn nhau cười một cái, cùng đưa ly rượu chạm với chai rượu trong tay Mạc Vũ, nói: "Cạn."

Chỉ vì anh trộm nửa ngày rảnh rang, mà trừng phạt anh như vậy, đúng là “vợ chồng vô lương”..... nhưng có điều, chai rượu này cũng không hạ nổi anh.

Mạc Vũ khí phách ngửa mặt lên uống.

Úc Hàn Yên uống xong, tỉnh mắt nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của Mạc Vũ. Cô lập tức chuyển tầm mắt sang phía tay trái của Thiên Nhất, sau đó cười.

Cô nhón chân lên, rỉ tai với Lăng Diệp: "Mạc Vũ và Thiên Nhất đã tu thành chính quả."

Lăng Diệp theo bản năng nhìn về phía tay trái của Mạc Vũ, tiếp đó hơi nghiêng người, ý bảo Tề Ngôn rót rượu.

Dany cũng cung một phần tư ly rượu đỏ với Úc Hàn Yên.

Giọt rượu cuối cùng cũng được rót vào trong bụng Mạc Vũ, anh dương dương tự đắc nhìn Lăng Diệp, nói: "Thế nào hả?"

Lăng Diệp thần bí nâng khóe môi lên, không nói từ nào, cùng Úc Hàn Yên đi về phía Thiên Nhất.

Thiên Nhất nhìn thấy bọn họ đi tới, có chút mất tự nhiên đứng dậy.

Lần này Tề Ngôn không cần Lăng Diệp ra hiệu, liền cầm một chai Hennessy bởi bàn đang bung, đưa tới trước mặt Thiên Nhất.

Thiên Nhất thấy vậy, đau cả đầu, theo bản năng nhìn về phía Mạc Vũ.

Mạc Vũ không ngờ sẽ xuất hiện tình huống này, tửu lượng của Thiên Nhất thật sự kém đến đáng thương. Lúc này, anh vừa nhận được tín hiệu cầu cứu của người kia, lập tức đi tới ngăn lại, nhìn về phía Lăng Diệp, nói: "Tửu lượng của cậu ấy kém, tôi uống thay cậu ấy."

Lăng Diệp nhủ thầm, hỏi: "Cậu lấy thân phận gì để uống thay hắn?"

Mạc Vũ biết bọn họ đã nhìn thấy chiếc nhẫn của mình, liền nói thần nhiên: "Lấy thân phận là chồng cậu ấy."

Mặt Thiên Nhất đỏ bừng, tay hắn hung hăng bấm một cái vào thớ thịt bên hông Mạc Vũ.

Tề Ngôn nhìn chằm chằm Dany, dường như muốn nói: "Em xem đi, cũng chỉ còn lại mỗi anh chưa được kết hôn thôi."

Dany dùng đôi mắt to liếc anh một cái, không để ý đến anh nữa.

Úc Hàn Yên nâng ly rượu chạm một cái với chai rượu trong tay Mạc Vũ, cười như không cười nói: "Vậy thì, cạn."

"." Mạc Vũ khề cán răng, nhắm mắt uống.

"Tửu lượng khá." Úc Hàn Yên cong khóe môi, dùng giọng dễ nghe nói.

Tiếp theo, Lăng Diệp dẫn Úc Hàn Yên đến kính rượu ba bàn nữa, một bàn là giới kinh doanh khổng lồ, một bàn là giới quan chức chính trị, một bàn là giới bang chủ của hắc đạo.

Sau đó, anh nhận Microphone Tề Ngôn đưa tới, nhìn về phía mọi người nói: "Cám ơn mọi người trong lúc bận rộn vẫn bốt chút thời gian tới tham dự hôn lễ của tôi và Tiểu Yên! Nếu như tiếp đãi không được chu toàn, xin các vị thứ lỗi. Nhân đây cũng chúc mọi người mạnh khỏe, tất cả mong muốn sẽ trở thành hiện thực."

Tề Ngôn đưa tay trái nhận lại Microphone, tay phải đưa ly rượu cho anh.

Dany cũng đưa ly rượu đang cầm trong tay tới bên cạnh cho Úc Hàn Yên.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên nhận rượu xong, cùng nhau giơ lên giữa không trung.

Nhất thời, mọi người ở đại sảnh bữa tiệc đại đều cầm rượu đứng lên, hướng về phía bọn họ.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên cùng uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, khách khứa thấy thế, rồi rít ngẩng đầu uống.

Lăng Diệp lại nhận Microphone lần nữa, nói: "Xin mọi người cứ tự nhiên."

Sau khi nói xong, anh dắt Úc Hàn Yên ngồi xuống bàn chính.

Tề Ngôn ngồi xuống bên trái Lăng Diệp, Dany ngồi xuống bên phải Úc Hàn Yên.

Nhóm khách không được mời rượu đều không cam tâm, muốn ở trước mặt Lăng Diệp thể hiện một chút.

Vì vậy liền xuất hiện tình huống như thế này: các vị khách vừa mới ngồi xuống, sau khi được bồi bàn rót rượu cho, không hên mà đều bụng lý rượu đứng dậy, muốn đến kính rượu Lăng Diệp.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có người ngồi xuống, nghĩ sau đó sẽ đi; có người lại thay đổi mục tiêu, bụng lý rượu đi kết giao với những người khác, đặc biệt là đem rượu qua kính ba bàn đã được Lăng Diệp mời riêng; có người đứng cảm tiến lên, bụng lý rượu đi về phía bàn chính.

Thấy người phụ nữ bên cạnh đã ngồi trở lại, Bạch Triết Hiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bàn tay cầm trong túi quần có chút cứng ngắc. Hắn còn chưa nghĩ ra rút cuộc nên đem thứ trong chai đổ cho những ai uống.... ..

Hắn cũng ngồi xuống theo, cười hỏi: "Không đi tới chào hỏi những người khác sao?"

Người phụ nữ nhìn vào ly rượu rượu đỏ, đôi môi đỏ mọng nóng bỏng khẽ mở: "Người đáng để em chủ động đi chào hỏi, hiện tại đang thật sự bận rộn rồi, chờ lát nữa đi."

Lăng Diệp không để ý đến tình huống của những vị khách, anh chỉ quan tâm đến người phụ nữ của mình.

Anh ra hiệu bảo bồi bàn đặt canh giải rượu xuống trước mặt mình, sau đó dứt từng miếng, từng miếng cho Úc Hàn Yên uống.

Những vị khách vốn muốn mời anh uống rượu thấy thế, rất tức thời không tiến lên quấy rầy, trực tiếp chuyển mục tiêu sang những người khác trên bàn chính.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên dĩ nhiên rất thích tính huống này.

Rất nhanh, đám năm người Tề Ngôn bị chia nhau vây quanh, trong đó người bị vây chúc rượu nhiều nhất là Mạc Vũ, ai bảo trong mắt bạch đạo, anh là chủ tịch tập đoàn AY, trong mắt hắc đạo lại là Mạc Đường chủ của bang Liệt Diễm chứ.

Mặc dù mọi người đều không biết rõ thân phận thật sự của lão Tôn là gì, nhưng thấy Lăng Diệp kính trọng ông như vậy, cũng đều muốn tranh thủ tình cảm của ông.

Lão Tôn dù gì cũng đã gặp qua mọi trường hợp lớn nhỏ, trước đó sau một chút kinh ngạc, rất nhanh liền định thần tiếp nhận.

Dany xinh đẹp, không thể nghi ngờ đã khiến cho rất nhiều nam giới động lòng; mà sau lưng cô là tập đoàn Đan Thị, càng khiến cho những người đó chọn rộn. Bọn họ vây quanh cô, ra sức lấy lòng.

Từ nhỏ đến lớn, Dany đều sống trong môi trường này, cô trong bữa tiệc, như cá gặp nước, tiến lùi có chừng mực.

Trong lòng Tề Ngôn rất khó chịu, giống như báu vật của mình bị người khác nhóm ngó. Chỉ có điều, anh không dám phát tác, bởi vì đây là hôn lễ của Diệp. Cho dù tâm trạng của anh có tệ hơn nữa, cũng chỉ có thể cười.

Tuy Dany đang đối phó với người khác, nhưng lúc nào cũng để ý đến tình huống xung quanh Tề Ngôn, không thể trách cô đã lo lắng, bởi vì thật sự có quá nhiều cô gái trang điểm lộng lẫy vây quanh anh.

Người không thích ứng khi bị chúc rượu nhất là Thiên Nhất. Hắn làm sao đã trải qua tình huống cật thế như thế này, vốn đã không giỏi về việc giao thiệp với người lạ, giờ phút này tay chân càng thêm luống cuống. Người ta nói chuyện với hắn, hắn liền cười ngây ngốc; người ta mời hắn uống rượu, hắn liền từ chối, thật sự không thể từ chối nữa, hắn liền nhắm mắt uống. Cũng may, hắn còn biết giữ vững trận địa, uống rượu vang có nồng độ thấp.

Mặc dù như vậy, nhưng đầu óc hắn vẫn bắt đầu choáng váng như cũ.

Thiên Nhất thử sử dụng ánh mắt cầu cứu Mạc Vũ, nhưng đối phương căn bản không bắt được tín hiệu của hắn.

Một lúc sau, Úc Hàn Yên rút cuộc không xem nổi nữa. Cô huých vào tay Lăng Diệp, sau đó nhìn về phía Thiên Nhất.

Lăng Diệp biết ý cô, ngay sau đó lên tiếng: "Thiên Nhất, tôi thấy Vũ có chút say rồi, cậu dìu cậu ấy vào nghỉ ngơi đi."

Thiên Nhất như nhận được đại xá, vội vàng gập đầu một cái, lách khỏi đám người đang vây quanh mình, đi về phía Mạc Vũ.

Mạc Vũ là điển hình của "ngàn chén không say", chút rượu này thật sự chẳng có ảnh hưởng gì lớn với anh, chỉ là nhiệt độ cơ thể lên cao một chút thôi.

Nhưng mà, có cơ hội ở riêng với Thiên Nhất, anh cũng không ngại giả say.

Thiên Nhất đi tới bên cạnh anh, còn chưa kịp làm ra hành động gì, đã cảm thấy sức nặng một bên người, chỉ thấy mặt anh ửng đỏ dựa vào mình.

Thật ra thì cho dù Mạc Vũ có say hay không, Lăng Diệp đã lên tiếng, cũng không có ai dám mời rượu anh nữa.

"Anh đi toilet." Bạch Triết Hiên nhìn về phía người ngồi bên cạnh mình, trầm giọng nói.

Người phụ nữ lơ đãng gật đầu một cái.

Một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi tới sau lưng Lăng Diệp, cúi xuống tai anh, nhỏ giọng nói: "Bang chủ, hẳn đã rời khỏi đại sảnh bữa tiệc."

Con mắt hẹp dài của Lăng Diệp sâu không thấy đáy, chỉ nghe thấy giọng nói thản nhiên của anh: "Đi theo."

Người kia đáp "vâng", rồi lui xuống.

Đôi mắt to của Úc Hàn Yên tò mò nhìn Lăng Diệp.

Lăng Diệp cười cười, dịu dàng nói: "Không phải bận tâm, cứ giao cho anh."

Có lẽ thấy Lăng Diệp và Úc Hàn Yên đang không ăn gì, có người bụng lỵ rượu xông tới.

Úc Hàn Yên theo bản năng định bụng lỵ rượu lên, lại bị Lăng Diệp trừng mắt nhìn, không thể làm gì khác hơn đành ngưng ngừng thu hồi tay lại, cười nói với những người đó: "Mọi người cũng nhìn thấy, anh ấy không cho tôi uống."

"Không sao, không sao, có thể hiểu được."

"Tổng giám đốc Lăng đối với bà đúng là rất yêu thương nha."

"Phu nhân thật có phúc lớn, được Lăng tổng giám đốc trông nom cùng thương tiếc."

.....

Vì vậy, nhiều người thay đổi thành đem mục tiêu chuyển đến trên người Lăng Diệp. Chỉ có điều, Lăng Diệp ngược lại không có áp lực quá lớn, cái chính là anh có không uống, người khác cũng chẳng dám nói gì.

Một lát sau, người áo đen lúc trước lại xuất hiện bên cạnh Lăng Diệp, thì thầm với Lăng Diệp một hồi, cung kính chờ chỉ thị của đối phương.

Lăng Diệp đang định nói gì đó, liền liếc thấy bóng dáng Bạch Triết Hiên nơi xa. Nếu hẳn đã xuất hiện ở đại sảnh bữa tiệc, vậy thì không phải trực tiếp đối với hẳn sẽ tốt hơn sao. Vì vậy, anh nói nhỏ: "Lui ra đi."

"Chúng ta đi mời rượu thôi." Bạch Triết Hiên bụng khay có bảy ly rượu xuất hiện tại chỗ ngồi lúc trước của hẳn, cười nói với nữ kim chủ của mình.

Người phụ nữ hơi sững sốt, ngay sau đó nói đùa: "Em thế nào lại không biết anh còn có sở thích làm bồi bàn đây?"

Bạch Triết Hiên ngoắc ngoắc khoe môi, nói: "Như thế này mới có thể tỏ rõ thành ý của chúng ta."

Người phụ nữ nhũn mảy, miễn cho ý kiến, đứng dậy, khoác bên tay còn lại của hẳn, đi về phía bàn chính, đồng thời hỏi: "Vậy tại sao là bảy ly?"

"Bàn chính có năm người, cộng thêm chúng ta, không phải là bảy sao." Bạch Triết Hiên giải thích.

Người phụ nữ nói có chút tán thưởng: "Anh nghĩ thật chu đáo, ý định lúc trước của em chỉ là mời rượu vợ chồng Lăng Diệp thôi."

Bạch Triết Hiên không nói tiếp nữa, hẳn chỉ muốn gia tăng xác suất thành công cho mình mà thôi.

"Không biết mọi người có thể nhường đường một chút không?" Đứng ở phía ngoài đoàn người, Bạch Triết Hiên lên tiếng.

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy là Bạch Triết Hiên, phần lớn đều có tâm trạng chờ xem kịch vui, cách xa chỗ bàn chính.

Còn có một số người, sau khi Lăng Diệp câu "Nhường đường", mới rời khỏi bàn chính.

Bạch Triết Hiên đi đến bên cạnh Lăng Diệp, đặt khay xuống bên cạnh anh, nói: "Trước kia đã đắc tội nhiều, mong tổng giám đốc Lăng bao dung."

Lăng Diệp cong môi lên, đưa tay nhận ly rượu hẳn cố ý chuyển đến trước mặt mình.

Bạch Triết Hiên đi tới bên cạnh Úc Hàn Yên, còn chưa nói gì, đã nghe thấy Úc Hàn Yên nói: "Anh ấy không cho phép tôi uống."

Hắn cười cười, nói: "Không uống cũng không sao, tôi chỉ muốn chúc cô hôn nhân hạnh phúc."

"Dany, cảm ơn em đã từng yêu thích tôi, hy vọng em có thể hạnh phúc." Bạch Triết Hiên đi tới bên cạnh Dany, nói.

Dany đưa tay cầm ly rượu gần mình nhất, liếc mắt nhìn Tề Ngôn, cười nói: "Tôi sẽ hạnh phúc."

Đi tới bên cạnh lão Tôn, Bạch Triết Hiên nói: "Không biết tôi có được vinh hạnh, có thể mời ngài một ly không?"

Lão Tôn cười đôn hậu, cầm lấy ly rượu gần mình nhất, đáp: "Dĩ nhiên."

"Tề tiên sinh đúng không, lời nói lúc trước của tôi không có chừng mực, mong anh không để bụng." Đứng ở bên cạnh Tề Ngôn, Bạch Triết Hiên nói.

Tề Ngôn không nói gì, đưa tay cầm ly rượu gần mình nhất, chuyện cũ đã qua, Bạch gia cũng đã bị mình cướp sạch.

Suốt cả quá trình, người phụ nữ khoác khuy tay Bạch Triết Hiên đều không nói gì, chỉ cười có chừng mực.

Lúc này, cô ta đưa tay cầm một ly rượu lên. Tiếp đó, Bạch Triết Hiên cũng cầm lấy một ly, rồi đưa khay bên trên còn một ly rượu cho người bồi bàn mang đi.

Ánh mắt người phụ nữ quét qua từng người trên bàn chính, giờ ly rượu trong tay mình lên cao, nói thánh thót: "Chúc mọi người ước gì được nấy, vạn sự như ý."

Trước lúc mọi người đưa rượu vào trong miệng, Lăng Diệp nhìn về phía Bạch Triết Hiên nói: "Tôi với anh đôi ly thế nào hả?"

Sắc mặt Bạch Triết Hiên không còn giọt máu nào, hấn cố gắng làm cho biểu hiện của mình thật tự nhiên, cười hỏi: "Tổng giám đốc Lăng đây là có ý gì? Chẳng lẽ lo lắng tôi đã bỏ gì đó vào trong rượu sao?"

Ngoài dự đoán của mọi người, Lăng Diệp gạt đầu nhiệt tình tán thành, đáp: "Quả thật có lo lắng."

Úc Hàn Yên và Tề Ngôn khá nhạy cảm nghe ra có vấn đề, đều lạnh lùng nhìn về phía Bạch Triết Hiên.

Lão Tôn và Dany đầu đầy mờ mịt, đây là đang diễn tuồng gì hả?

Bạch Triết Hiên cười cười chế giễu, nói: "Không ngờ trong mắt tổng giám đốc Lăng tôi lại là loại người như vậy....."

Người phụ nữ dẫn hấn đi đến đây, nhìn thấy cục diện này, không khỏi nhíu nhíu mày, nhìn về phía Bạch Triết Hiên nói: "Muốn chứng minh sự trong sạch của mình, không phải dễ sao, trực tiếp đổi rượu là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hậu hôn lễ

Lăng Diệp nhìn Bạch Triết Hiên cười như không cười, lại nói: "Nếu không anh đổi với Ngôn đi."

Bạch Triết Hiên kinh hãi một hồi, sao cái gì hấn cũng biết vậy?

Mắt Tề Ngôn thoáng qua tia kinh ngạc, hấn muốn ra tay với mình? Suy nghĩ kĩ một chút, lại cảm thấy có lý, có thể hấn nghĩ mình đã cho người cướp sạch Bạch gia.

"Sẽ không phải là trong đó thật sự có gì đấy chứ?" Người phụ nữ nhìn thấy phản ứng này của Bạch Triết Hiên, không nhịn được rút tay mình ra khỏi khủy tay của hấn, ngượng giọng hỏi.

Là mình đã dẫn hấn vào, nếu hấn thật sự xuống tay với đám người Lăng Diệp, không phải sẽ liên lụy đến mình sao?

Lăng Diệp khẽ mở đôi môi mỏng, gọi: "Ngôn."

Tề Ngôn hiểu rõ, bưng ly rượu trước người mình lên, bất ngờ đi tới trước mặt Bạch Triết Hiên, nhấc chân đá một cái vào chân hấn, sau khi hấn đã quỵ xuống, bóp miệng hấn, dốc toàn bộ chỗ rượu vào.

Hình ảnh biểu hiện trên màn hình lớn, khiến mọi người đều nín thở, sợ ngọn lửa chiến tranh sẽ lan đến người mình.

Tề Ngôn lúc này làm Dany có chút sợ, nhưng cô vẫn không ngừng tự nhắc nhở mình tỉnh táo: "Không cần phải sợ, anh ấy chỉ đang đối phó với kẻ đã chọc đến mình mà thôi."

Đan Liên và Lam Nguyệt nhìn thấy Tề Ngôn lúc này, cũng không khỏi kinh hãi, hình như bọn họ đã quên chưa hỏi thăm thân phận của anh.
Nhưng mà, nhìn bộ dáng của anh, dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được anh sẽ có bản lĩnh này, không ngờ anh sẽ lộ ra nét mặt máu lạnh như vậy

Ở dưới tay anh, Bạch Triết Hiên không có bất kỳ năng lực chống cự nào.....

Người phụ nữ đứng bên cạnh Bạch Triết Hiên nhìn thấy cảnh này, nhịp tim cũng ngừng đập.

Tề Ngôn buông Bạch Triết Hiên ra, lạnh lùng theo dõi phản ứng của hắn.

Bạch Triết Hiên lấy được tự do, lập tức dùng tay phải móc họng, muốn phun thứ vừa uống vào trong bụng ra ngoài.

Nhìn thấy phản ứng này của hắn, tất cả mọi người đều đoán được hắn đã cho thứ gì đó vào trong rượu.

Người phụ nữ dẫn Bạch Triết Hiên đi mặt đã biến sắc, ném ly rượu trong tay xuống đất, chột nhìn về phía Lăng Diệp, ra sức phui sạch quan hệ của mình: "Tổng giám đốc Lăng, việc này không liên quan đến tôi, tôi hoàn toàn không biết hắn ta lại to gan lớn mật dám xuống tay với các anh. Tôi vô tội, anh phải tin tôi."

Lăng Diệp nhú mày, nhìn cô ta, hỏi: "Cô làm thế nào để chứng minh sự trong sạch của mình?"

Sau thời gian nỗ lực, Bạch Triết Hiên đã mất đi ý thức, "bịch" một tiếng, ngã xuống đất.

Toàn hội trường náo động.

Lòng Dany bị néo nghiêm trọng, nếu lúc này Ngôn uống, thì người ngã xuống chính là anh.....

Người phụ nữ quỳ hai chân xuống đất, nói với Lăng Diệp: "Tôi bị hắn lợi dụng. Tôi với các anh không thù không oán, sao phải xuống tay với các anh?"

"Vẫn còn hô hấp." Tề Ngôn ngẩng đầu nói với Lăng Diệp.

Lăng Diệp giơ tay gọi mấy người mặc âu phục đen tuyền, thân nhiên nói: "Đ dẫn đi."

"Tổng giám đốc Lăng, tôi thật sự vô tội." Người phụ nữ hét to.

Lăng Diệp cau mày không để lại dấu vết, nhìn về phía mấy người mặc áo đen, nói: "Bịt miệng cô ta lại."

Sau khi hai người bị đưa đi, Tề Ngôn bùng ly rượu trước mặt Lăng Diệp lên, nhìn anh một cái.

"Đi đi." Lăng Diệp gạt đầu, nói.

Trước khi đi, Tề Ngôn đưa mắt nhìn Dany, thấy sắc mặt cô có chút tái nhợt, đáy mắt hơi sợ hãi, liền thu hồi tầm mắt, mở hai chân thon dài, sai bước rồi đi.

Dany đấu tranh một hồi, nhìn về phía Úc Hàn Yên, tựa như muốn rời đi.

Úc Hàn Yên nâng khóe môi lên, gạt đầu một cái.

Sau khi có được sự cho phép, Dany mang giày cao gót "cộp cộp cộp" chạy theo hướng Tề Ngôn.

Lam Nguyệt không nhận được đứng dậy, lo lắng gọi: "Tiểu Ny!"

Đan Liên đứng dậy đỡ Lam Nguyệt, nhìn Dany đang bỏ chạy, trầm giọng nói: "Đây là lựa chọn của con bé."

Lam Nguyệt quay đầu nhìn ông, cau mày nói: "Nếu cậu ấy thật sự là....."

Đan Liên lên tiếng cắt ngang lời bà, ở chỗ này có không ít người của hắc đạo, để họ nghe được cũng không hay: "Đối với Tiểu Ny, đứa nhỏ này thật sự đã móc hết tim phổi ra rồi."

Tề Ngôn nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, không khỏi dừng lại, quay đầu nhìn, thấy người đến là Dany, anh không nhận được trọn trùng mắt lên, vẻ mặt không dám tin.

Dany đuổi kịp anh, khoác bên tay không cầm ly rượu của anh, thở phào một cái, nói: "Rốt cuộc cũng đuổi kịp."

Tề Ngôn ngây ngốc hỏi: "Em đuổi theo anh làm gì?"

Dany liếc anh một cái, đáp: "Đương nhiên là anh đi đâu, em phải đi đó."

"Em không sợ?" Tề Ngôn đè nén niềm vui tràn đầy xuống, hỏi.

Dany nghiêm túc nói: "Sợ, nhưng em càng sợ khoảng cách giữa chúng mình càng ngày càng xa."

Tề Ngôn không kìm được, cúi đầu hôn một cái lên môi cô, vui vẻ nói: "Chúng ta cùng đi đi."

Dany vốn vừa vận động hai gò má đã hơi ửng hồng, lúc này càng thêm nóng hơn, cô có chút thẹn thùng đáp: "Ừm."

"Tôi thiết nghĩ, một việc nho nhỏ ngoài ý muốn này sẽ không ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của mọi người đi?" Lăng Diệp nhìn về phía mọi người, nói vào Microphone.

"Không có." Mọi người rồi rít lác đầu, cười đáp.

Người trong ban nhạc theo sự chỉ thị, chuyển sang một khúc nhạc êm ái, tuyệt vời, nhất thời, không khí trong đại sảnh bữa tiệc đã khôi phục lại sự lãng mạn, vui vẻ, phấn khởi.

Chỉ có điều, không còn ai dám lên mời rượu Lăng Diệp nữa.

"Lão Tôn, ông ổn chứ?" Úc Hàn Yên nhìn về phía lão Tôn, hỏi.

Lão Tôn thu hồi tâm tư của mình, cười nói với Úc Hàn Yên: "Cám ơn Tiểu Thiếu phu nhân quan tâm, tôi rất tốt."

Úc Hàn Yên gạt đầu một cái thu hồi tầm mắt của mình, nói nhỏ với Lăng Diệp bên cạnh bằng giọng khẳng định: "Anh biết hẳn có mang theo thứ đó lên đảo."

Mỗi một người muốn lên được đảo đều phải qua kiểm tra, Bạch Triết Hiên có thể mang đồ vào, nhất định là do Lăng Diệp đã bảo người ta mở đường.

Lăng Diệp cũng không giấu giếm, từ trong cổ họng phát ra một chữ: "Ừ."

"Tại sao?" Úc Hàn Yên hỏi không đầu không đuôi.

Lăng Diệp lại hiểu rõ ý tứ của đối phương, ý cô hỏi là tại sao biết rõ hẳn có ý đồ xấu mà vẫn cho hẳn lên đảo; tại sao rõ ràng có thể ngăn được việc hẳn ra tay, mà vẫn không ngăn lại.

Anh chỉ thân nhiên nói ra bốn chữ: "Giết gà dọa khỉ."

"Người phụ nữ kia đâu rồi?" Úc Hàn Yên lại hỏi.

Lăng Diệp nhú nhú mày, nói: "Tình huống của cô ta hơi phức tạp."

Anh còn muốn giải thích thêm, nhưng đã bị Úc Hàn Yên cắt lời, cô hỏi tựa như không hỏi: "Cô ta cũng không biết Bạch Triết Hiên sẽ làm ra chuyện như vậy."

Lăng Diệp gạt đầu một cái, trầm giọng nói: "Nhìn phản ứng của cô ta, đúng là không biết."

"Em biết rồi." Úc Hàn Yên nhú mày, lên tiếng.

Lăng Diệp phản ứng kịp, nhìn Úc Hàn Yên, có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Yên, em không giận đó chứ?"

Úc Hàn Yên buồn cười hỏi lại: "Sao em phải giận?"

"Em không để ý việc trong ngày hôn lễ anh lại làm ra chuyện như vậy sao?" Lăng Diệp hỏi.

"Tại sao phải để ý?" Úc Hàn Yên cười hỏi ngược lại.

Đôi môi mông của Lăng Diệp khẽ cong, áp vào tai Úc Hàn Yên thủ thủ: "Tiểu Yên, anh yêu em."

"Ừ, em biết." Úc Hàn Yên dịu dàng đáp.

Cô thấy đối phương vẫn nhìn chăm chăm mình, đầu không khỏi đầy vạch đen, bất đắc dĩ nói: "Em cũng yêu anh."

Lăng Diệp thỏa mãn.

Đây là một hôn lễ thế kỷ khiến người ta phải kinh thán (kinh ngạc + thán phục), cho dù là thân phận, số lượng khách quý đến tham dự, hay là duy mô, cách bài trí của nơi tổ chức, hoặc là những phương diện khác.....

Khi những người bên ngoài vẫn còn đang thảo luận về khí thế ngất trời hôn lễ của bọn họ, thì một trong những nhân vật chính đã đi vào giấc mộng ngon lành.

Có lẽ là do quá mệt mỏi, Lăng Diệp tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài, chỉ thấy người trên giường đã ngủ mất.

Anh ngồi xuống mép giường, trần đầy thâm tình nhìn dung nhan hoàn mỹ của cô khi ngủ, miệng nhếch lên thành đường cong đẹp mắt, từ nay về sau,

chúng ta đã chính thức là vợ chồng. không gì có thể tách chúng ta ra được!

Cùng là đêm động phòng hoa chúc, bên này thì yên tĩnh ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được tiếng động, còn bên kia sự kích tình đã bắt ra bốn phía, đủ loại tiếng rên rỉ, đủ những tiếng thở hổn hển, đủ những tiếng nước chảy

Qua rất lâu, rốt cuộc phòng ngủ cũng yên tĩnh trở lại, Thiên Nhất không còn hơi sức nằm ở trên giường nhắm mắt lại, còn người kia tinh thần vẫn sáng lạn như cũ.

Mạc Vũ cầm bàn tay trái của Thiên Nhất, ngấm ngấm không ngừng.

"Anh làm gì thế?" Thiên Nhất nhú nhú mày, dùng giọng có chút khàn khàn hỏi.

Mạc Vũ hôn một cái lên ngón tay đang đeo nhẫn của Thiên Nhất, dùng giọng đã nhuộm đầy tình dục nói: "Thật là đẹp."

~*~Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho~*~

Thiên Nhất có chút nói không lên lời: "Anh thật nhảm chán."

Đột nhiên, hắn cảm thấy có cái gì đó ảm áp, ướt át hôn vào lòng bàn tay mình, giống như tránh né một loại rắn rết, đột ngột rút tay lại, bất đắc dĩ nói: "Anh không được làm loạn."

Mạc Vũ bỗng lật người, lại đem Thiên Nhất đè ở dưới lằn nữa, đôi mắt đào hoa mờ ám nhìn người trước mặt.

Thiên Nhất dùng đôi mắt to nhìn chăm chăm anh, "Anh có thôi đi hay không hả?!"

"Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta." Mạc Vũ khẽ cắn vành tai của hắn, nói.

"Vậy thì sao? Từ sau bữa tiệc trở về, anh cũng chưa từng ngừng nghỉ!" Thiên Nhất tiếp tục quát.

Mạc Vũ ghé sát vào tai hắn, thủ thủ: "Anh vẫn còn tỉnh lực."

"Tôi không còn tỉnh lực!" Thiên Nhất lập tức đáp.

Mạc Vũ ngoắc ngoắc khoe môi, nói: "Không sao, em không cần phải làm gì cả, anh làm là tốt rồi."

Đêm dài dằng dặc, đêm dài dằng dặc.....

Sáng ngày hôm sau, Lăng Diệp bung bữa sáng ra khỏi phòng ăn, vừa vận dụng trúng Mạc Vũ đang đi vào.

Mạc Vũ nhìn lướt qua đồ Lăng Diệp đang bung, tò mò hỏi: "Chị dâu cũng không xuống được giường hả?"

"Sao?" Lăng Diệp nhú mày, hỏi.

"Khụ khụ. Cậu hiểu, cậu hiểu mà." Mạc Vũ nói có chút ngượng ngùng.

Tầm mắt Lăng Diệp dừng lại trên mặt Mạc Vũ một hồi, chỉ nghe thấy giọng anh nghiêm túc nói: "Tung dục quá độ." (Buông thả tình dục)

". Chúng ta tám lạng nửa cân." Mạc Vũ tức giận nói.

"So sánh cơ thể của tôi với cậu thì được, còn cái đó của tôi thuộc loại phát tiết bình thường." Lăng Diệp nói giống như trần thuật một sự thật.

Anh nói xong, không để ý đến nét mặt vô cùng đặc sắc của Mạc Vũ, vòng qua Mạc Vũ, rời đi.

~*~Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gio nho~*~

Mạc Vũ nhìn theo bóng lưng anh, hận nghiêng răng nghiêng lợi, đây chính là vấn đề trọng đại liên quan đến tôn nghiêm đàn ông của anh nha!

Khi Mạc Vũ không nhìn thấy được mình nữa, Lăng Diệp mới ngoắc ngoắc khoe môi, cậu ta ngăn vạn lần đừng có khoe khoang trước mặt mình chứ, chẳng lẽ không nhìn thấy mấy chữ "Chưa thỏa mãn dục vọng" trên mặt mình sao?

Kì thật, Mạc Vũ không hề có một chút ý khoe khoang gì cả, anh nhìn thấy Lăng Diệp bung bữa sáng, theo bản năng liền cho rằng cô dâu mới cũng bị làm cho không xuống được giường, liền thuận miệng hỏi thăm một chút mà thôi.

Úc Hàn Yên tựa vào đầu giường nhìn thấy Lăng Diệp bung bữa sáng vào, cười nói: "Đã về rồi à."

"Ừ, đụng phải Vũ, tinh thần cậu ta rất sáng khoái, một bộ tiểu nhân đắc ý." Lăng Diệp ngồi ở bên giường, đặt cái khay lên trên tủ đầu giường, đồng thời nói.

". . . ." Đền ông chưa thỏa mãn dự vọng là đáng sợ nhất rồi, nhìn cái gì cũng thấy không vừa mắt.

Lăng Diệp đưa tay vén vén tóc mái của cô, dịu dàng hỏi: "Đầu còn choáng váng không?"

"Khá tốt rồi." Cô dâu mới nhếch miệng lên, nói.

Lăng Diệp bung khay có đặt cháo qua, dùng cái muỗng khuấy khuấy cho đỡ nóng, nói: "Ừ, ăn sáng trước đã. Sau đó Ngôn qua, để cậu ấy xem cho một chút."

Đã từng có vết xe đổ, Úc Hàn Yên cũng không dám lơ là cơ thể của mình. Cô ngoan ngoãn gật đầu: "Được."

Lăng Diệp đưa một muỗng cháo lên trên miệng thổi thổi, đút vào miệng Úc Hàn Yên.

"Bạch Triết Hiên sao rồi?" Úc Hàn Yên nuốt cháo xong, tò mò hỏi.

Lăng Diệp tiếp tục đút cháo cho cô, lơ đãng đáp: "Vẫn còn đang hôn mê."

"Đã biết hẩn cho thuốc gì vào trong rượu chưa?" Úc Hàn Yên lại hỏi.

Lăng Diệp trầm giọng đáp: "Kết quả phân tích đã có, cụ thể phải chờ Ngôn đến mới biết được."

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, còn muốn nói gì đó, liền bị Lăng Diệp ngắt lời: "Em chính là lo nghĩ quá nhiều, làm cho não bộ quá độ, nên mới bị choáng váng đầu."

~*~Các bạn đang đọc truyện tại *****.com – Edit bởi Ngon gió nho~*~

Cô đã lo nghĩ cái gì? Úc Hàn Yên nói thầm: "Em chính là không có gì để suy nghĩ, mới làm cho não bộ han rỉ, đầu mới bị choáng váng."

Lăng Diệp nghiêm túc nhìn cô.

Úc Hàn Yên mím mím môi, thỏa hiệp: "Đúng đúng đúng, em không lo nghĩ nữa."

Lăng Diệp ngoắc ngoắc khoe môi, nói hết sức thân mật: "Ừ, ngoan."

Ngoan cái rắm, tôi đây là khuất phục trước cách lạm dụng uy quyền của anh. Úc Hàn Yên nói thầm trong bụng.

"Em nghỉ ngơi một lúc đi." Cho ăn bữa sáng xong, Lăng Diệp dịu dàng nói với Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên không dám nhìn thẳng mặt Lăng Diệp, nói nhỏ: "Bụng em hơi no."

Quả nhiên, Lăng Diệp nghe xong, mặt liền biến sắc. Anh đặt tay lên cái bụng lùm lùm của cô, xoa chăm chăm nhẹ nhàng, trách cứ: "Lúc ăn đã no no sao không nói với anh?"

"Không ý thức được." Úc Hàn Yên như đứa bé làm chuyện sai.

Lăng Diệp nhú nhú mày, nhìn chăm chăm mặt cô, trầm giọng hỏi: "Vừa rồi em đang nghĩ đến điều gì?"

"Nhìn anh." Úc Hàn Yên rất thành thật đáp.

Tức giận tích lũy trong lòng Lăng Diệp trong nháy mắt đã tiêu tan, anh buồn cười hỏi: "Thế nên vừa rồi em chuyên chú như thế là do đang nhìn anh?"

"Ừ." Úc Hàn Yên gật đầu như gà con mổ thóc, đáp.

"Anh với trước đây có gì khác hay sao?" Lăng Diệp nhú mày, hơi tò mò hỏi.

Úc Hàn Yên lắc đầu một cái.

"Vậy bây giờ em nhìn đủ chưa? Có muốn anh cởi hết đồ ra cho em nhìn không?" Lăng Diệp nói đùa.

Úc Hàn Yên liếc mắt, có chút nói không lên lời: "Đồ điện."

Lăng Diệp cười cười, không trêu cô nữa, bung cái khay lên, đứng dậy, nói với cô: "Có lẽ Ngôn đến rồi, anh đi xuống trước đây. Em ở đây nghỉ ngơi một chút, lát nữa anh sẽ dẫn cậu ấy lên."

Úc Hàn Yên gật đầu nói: "Đi đi, đi đi."

Đi xuống tầng, Lăng Diệp ngồi xuống bên cạnh Tề Ngôn, đặt cái khay lên trên mặt bàn, hỏi: "Sao rồi?"

"Thuốc đó là đồ của Nhan gia, nếu dùng với liều lượng đủ lớn, có thể sẽ làm cho người ta chết luôn. Dựa theo tình huống hiện tại của Bạch Triết Hiên thì xem ra, hần đã đổ một phần số thuốc đó vào trong hai ly rượu." Tề Ngôn thấp giọng nói.

"Oh, đúng là số mệnh của hần vẫn chưa đến đường cùng." Lăng Diệp nói giễu cợt.

"Có muốn làm cho hần tỉnh lại để hỏi xem hần làm thế nào mà có được chỗ thuốc này không?" Tề Ngôn hỏi.

Lăng Diệp thản nhiên nói: "Không cần, 89% là Nhan Hạo đưa, hần muốn mượn tay Bạch Triết Hiên để đối phó tôi. Nếu không phải người của chúng ta đã làm được việc, thì hôm nay hần nhất định sẽ đến cướp đầu."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Quỷ dữ giáng lâm

"Chỉ đầu không sao cả, chỉ hơi tụt huyết áp thôi, ăn uống hợp lý là được." Tề Ngôn nói với Lăng Diệp.

Lăng Diệp nhú nhú mày, xem ra phải bố trí một chuyên gia dinh dưỡng mới được.

Úc Hàn Yên tuân thủ theo nguyên tắc, nhân lúc người ta yếu, phải lấy luôn mạng, lên tiếng: "Diệp, em nghĩ chúng ta nên làm chút gì đó với Nhan gia được rồi."

Đôi môi mỏng của Lăng Diệp khẽ cong, trầm giọng đáp: "Ừ, anh cũng có ý đó."

Anh dừng một chút, lại nói: "Những chuyện này cứ giao cho anh xử lý là được rồi, em cứ an tâm dưỡng thai đi."

"Em không bị ghen nữa rồi." Úc Hàn Yên nói một câu chả liên quan gì.

Lăng Diệp nhú mày, hỏi: "Cho nên?"

"Cho nên anh không phải bớt thời gian để xuống bếp nữa." Úc Hàn Yên nghiêm túc nói.

Lăng Diệp im lặng một hồi, nói: "Được, nhưng em cũng không thể xuống bếp được."

Úc Hàn Yên trừng mắt nhìn, nghi ngờ hỏi: "Tại sao? Em thích xuống bếp."

Lăng Diệp liếc nhìn Tề Ngôn, ý bảo Tề Ngôn trả lời, dù sao cậu ta cũng là bác sĩ, nói Tiểu Yên nghe sẽ lọt tai hơn.

Khóe miệng Tề Ngôn bất giác rút rút, anh nhìn về phía Úc Hàn Yên, trầm giọng nói: "Phụ nữ có thai tốt nhất là không nên xuống phòng bếp."

Úc Hàn Yên bất chợt vuốt ve cái bụng dưới chân của mình, chậm rãi lên tiếng: "Được rồi."

Những ngày tiếp theo, lịch trình mỗi ngày của Úc Hàn Yên ước chừng như sau: "Buổi sáng 8h ra khỏi giường rửa mặt; 8h30 dùng bữa sáng do đầu bếp chuyên nghiệp nấu theo sự dặn dò của chuyên gia dinh dưỡng; khoảng 9h30 đọc sách trong thư phòng; 12h: ngủ; Buổi chiều 3h bơi trong hồ bơi; 4h chiều nằm trên giường hoặc trên ghế dài cạnh hồ bơi tắm nắng, ngắm phong cảnh; 5h chiều ăn nhẹ; 7h tối ăn tối cùng Lăng Diệp; 10h30 tối đi ngủ."

Cứ như thế, chưa đầy một tháng, cơ thể Úc Hàn Yên đã bắt đầu mượt mà. Đương nhiên, so với những nơi khác mà nói, thì bụng của cô vẫn là to nhanh nhất. Trước đây chỉ hơi nhô ra thôi, mặc đồ hơi rộng một tí sẽ không nhìn ra gì, còn bây giờ cho dù cô có mặc đồ rộng cũng có thể nhìn ra được dấu vết.

Đối với sự thay đổi từ trên xuống dưới của cơ thể cô, ngoại trừ cái bụng ra thì Lăng Diệp tương đối hài lòng. Về phần bụng, khuỷu, anh nhìn thấy cái bụng đó, lại phải cố gắng áp chế dục vọng sôi sục trong cơ thể xuống, bởi vì anh sợ mình không cẩn thận sẽ chèn ép vào nó, lúc thật sự không nhận được nữa, thì anh sẽ sử dụng đi vào từ phía sau.

Gần như ngày nào Lăng Diệp cũng ở trong trạng thái chưa thỏa mãn dục vọng. Mọi người nhìn thấy anh đều tránh xa như rắn rết, sợ mình tới gần rồi, sẽ gặp phải tai bay vạ gió.

Ngay cả Mạc Vũ cũng không dám có ánh mắt gì, không dám làm càn, đối phương nói gì, anh gật đầu cái đó, tuyệt không phản đối, tuyệt không cò kè mặc cả.

Cùng với cái “vấn đề” không phát ra được kia, Lăng Diệp đặt toàn bộ tinh lực vào Nhan gia, như vậy hiệu quả đã hết sức rõ ràng. Nhan gia tồn tại được là do Nhan Hạo, mới có thể ngang hàng được với bang Liệt Diễm; hiện tại Nhan Hạo bị hôn mê sâu, Nhan gia hiển nhiên không phải là đối thủ của bang Liệt Diễm.

Thế lực của Nhan gia suy giảm

Thời điểm mang thai đến tháng thứ tám, bụng của Úc Hàn Yên đã đặc biệt lớn.

Lăng Diệp đem toàn bộ chuyện trong bang cùng việc của tập đoàn quảng cho hai người Mạc Vũ và Tề Ngôn, cả ngày canh giữ bên cạnh Úc Hàn Yên, không rời đi một bước, cũng bắt các bác sĩ trong bệnh viện phải chọn phương pháp phẫu thuật tốt nhất cho cô.

Các hành động chèn ép Nhan gia vẫn đang tiếp tục, mặc dù thế lực của Nhan gia đã sớm không còn như trước nữa, cho dù bây giờ Nhan Hạo có tỉnh lại cũng bất lực, không thể lật lại được.

Điều đáng nói tới chính là, Tề Ngôn vốn định kết hôn lúc này, lại bị Lăng Diệp lấy cớ vợ không nên đi ra ngoài mà bác bỏ. Dưới sự đòi hỏi của Lăng Diệp, anh phải đẩy lùi hôn lễ của mình sang ba tháng sau.

Dany cũng không bận tâm lắm, tình cảm của hai người đã đi đến bước này, chờ mấy tháng nữa kết hôn cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát lắm. Hàng ngày cô cứ rảnh rỗi hầu như đều chạy đến biệt thự của Lăng Diệp, nói ra cho oai là: cùng giao lưu tình cảm với cục cưng, lại phải rước lấy đủ loại biểu hiệu không muốn gặp của Lăng Diệp.

Sau khi đã nấu chín, Dany đã không còn sợ Lăng Diệp nữa, cho dù mặt anh có đen lại, cô cũng không bị lay động, thậm chí cảm thấy rất tức cười.

Lăng Diệp không muốn gặp cô nguyên nhân rất đơn giản, mỗi lần cô tới thì sẽ ở lại mấy tiếng, mà mấy tiếng đó, gần như đều dính lấy Úc Hàn Yên. Mỗi lần nhìn thấy móng vuốt của cô đặt lên trên bụng của Úc Hàn Yên, anh liền muốn đánh người.

Lúc vừa mới bắt đầu, anh thường bảo Tề Ngôn nhắc cô, nhưng cũng không hiểu tại sao, Dany lại cứ sống chết không chịu đi, làm cho Tề Ngôn cũng hết cách đành bó tay. Dần dần, anh cũng lười bảo Tề Ngôn nhắc cô, bởi vì có bảo cũng vô dụng.

Đối với việc hầu như ngày nào Dany cũng ở lại biệt thự của Lăng Diệp mấy tiếng đồng hồ, ngược lại bản thân Tề Ngôn cũng chẳng có ý kiến gì, bởi vì đúng lúc anh có thể lợi dụng mấy tiếng này để xử lý chuyện trong bang.

Mạc Vũ biết dự định độc chiếm biến thái của Lăng Diệp, nên rất thức thời mà không thường xuyên đến "thăm hỏi", thi thoảng mới tới một lần, cũng đều là đưa Thiên Nhất đi cùng.

Tình tình của Thiên Nhất đã hòa đồng hơn một chút, tối thiểu là lúc ở chung với mọi người, không đến mức mãi luôn im lặng nữa.

Bởi vì vào đúng ngày hán và Mạc Vũ thành đôi, mọi người bên ngoài đều hiểu được quan hệ của bọn họ, đám phụ nữ đều than thở: "Đột nhiên lại bị mất đi hai người đàn ông."

"Đang xem gì vậy?" Mạc Vũ tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra, thấy người kia mỗi ngày đều dán mắt vào máy vi tính, không khỏi vừa đi về phía hán, vừa hỏi.

"Xem thứ có liên quan đến trẻ con." Thiên Nhất không quay đầu lại đáp, dường như đối với thứ đang xem đặc biệt có hứng thú.

Mạc Vũ ôm hán đứng dậy, rồi mình ngồi xuống chiếc ghế dựa xoay, để Thiên Nhất ngồi lên trên đùi mình, nhìn lướt qua màn hình, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Rất đẹp sao?"

Thiên Nhất chỉ vào một tấm ảnh trong trang web, giọng nói đã nhuộm chút hưng phấn: "Ừ, anh nhìn bộ quần áo này lại nhỏ như vậy, thật tuyệt."

Mạc Vũ thuận miệng đáp: "Đúng là rất nhỏ."

Anh nhìn vào hai mắt của Thiên Nhất, hỏi: "Nhưng mà, tại sao em lại đột nhiên xem những thứ này?"

Thiên Nhất thành thực đáp: "Em không biết đến lúc đó phải mua gì cho cục cưng, cho nên mới xem."

"Em rất thích trẻ con?" Mạc Vũ nhún mày, hỏi.

Thiên Nhất theo bản năng gật đầu một cái, tiếp đó lại lắc đầu ngay lập tức, nói: "Không phải là rất thích."

Mạc Vũ cười cười, nói: "Em không cần nói dối. Và lại, thích trẻ con cũng không có gì là không tốt cả."

"Muốn đưa bé của anh và em không?" Anh dùng giọng trầm thấp khêu gợi hỏi.

Giọng nói Thiên Nhất mang theo chút tiếc nuối: "Muốn, nhưng bất luận là em, hay anh cũng đều không sinh được."

Mạc Vũ đưa tay cọ cọ vào sống mũi cao của hán, cười nói: "Chỉ cần em muốn, anh sẽ làm cho nó xuất hiện ngay trước mặt em."

"Không phải là của anh và người phụ nữ khác đi?" Thiên Nhất nhăn mày hỏi.

Khoe miệng Mạc Vũ giật giật, giải thích: "Từ sau khi anh xác định mình thích em, liền không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào."

"Để cho trứng thụ tinh với hai tinh trùng của chúng ta là đã giải quyết được vấn đề rồi. Đến lúc đó, tìm người đẻ thuê là được."

Thiên Nhất chớp chớp đôi mắt to, hỏi: "Sao anh biết?"

"Anh nhìn ánh mắt em khi nhìn bụng chị dâu, liền đoán được em thích trẻ con, cho nên đã cho người thu thập thông tin về vấn đề này." Mạc Vũ nói.

Con người Thiên Nhất sáng long lanh, hân hoan hôn một cái lên má Mạc Vũ, tỏ ý cảm ơn.

Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ tối sầm lại, anh ôm người kia đi về phía chiếc giường lớn, hỏi đầy nguy hiểm: "Thế này làm sao đã đủ?"

Dự tính là chưa đến mười ngày nữa Úc Hàn Yên sẽ sinh, Lăng Diệp liền cho cô nhập viện luôn, anh không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

"Diệp, em cảm thấy hạ thân dính dính, có phải đã vỡ ối rồi không?" Đêm khuya, Úc Hàn Yên đột nhiên mở mắt, lay lay Lăng Diệp bên cạnh, giọng có chút căng thẳng.

Lăng Diệp gần như tỉnh ngay trong nháy mắt, anh đưa tay tự sờ sờ vào trong đùi cô, sau đó lập tức đứng dậy, bật đèn, gọi bác sĩ đến.

Bác sĩ vội vàng chạy tới, nhìn thấy phía dưới Úc Hàn Yên chảy nước, liền cho người đẩy cô vào phòng sinh.

Lăng Diệp vẫn luôn canh chừng ở bên cạnh Úc Hàn Yên.

"Cứ để cho nước ối chảy ra như vậy?" Nửa tiếng sau, anh mặt lạnh hỏi bác sĩ sản khoa.

"Cửa tử cung của phu nhân vẫn chưa mở." Bác sĩ điềm tĩnh đáp.

Lại qua một tiếng nữa, Lăng Diệp cảm thấy bàn tay nhỏ bé đang dùng lực mạnh, không khỏi lo lắng nhìn về phía chủ nhân của bàn tay nhỏ bé, hỏi: "Tiểu Yên, có phải rất đau không?"

Úc Hàn Yên cười cười, đáp: "Hơi hơi."

Lăng Diệp đau lòng vuốt ve mặt cô, dịu dàng nói: "Đau thì nói với anh."

Bác sĩ kiểm tra tình huống cửa tử cung mở ra của Úc Hàn Yên xong, vẫn không có động thái gì.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt của Úc Hàn Yên càng ngày càng tái nhợt, trên mặt đã lấm tấm mồ hôi.

Lăng Diệp hận mình không thể đau thay cô được, nói: "Tiểu Yên, sinh mổ đi."

Các bác sĩ nghe thấy anh nói thế, hận không thể đuổi anh ra khỏi phòng sinh, nhưng ngại thân phận của anh, nên không dám nói gì.

"Không." Úc Hàn Yên lên tiếng hết sức kiên quyết.

Mày Lăng Diệp nhíu lại thành một đường, anh kêu: "Tiểu Yên!"

Úc Hàn Yên trừng mắt liếc anh một cái, vẻ mặt kiên định.

Lúc này, Lăng Diệp rất ghét đứa bé trong bụng Úc Hàn Yên, hi vọng nó nhanh ra ngoài một chút, như vậy đúng là làm khô cô còn gì?!

Lại qua một khoảng thời gian nữa, bác sĩ, y tá đều đã bận rộn lên rồi.

Tóc Úc Hàn Yên cũng đã ướt, đôi môi cô mím chặt, không để cho mình phát ra tiếng.

Thấy bộ dạng này của Úc Hàn Yên, Lăng Diệp cảm giác giống như lòng mình đã bị ai xoắn chặt, hung hăng vặn mấy cái. Anh đưa cái tay đang không cầm tay Úc Hàn Yên đến trước môi cô, nói: "Tiểu Yên, em cắn anh đi."

Vừa mới bắt đầu Úc Hàn Yên còn không chấp nhận, sau đó, hai tay cầm lấy bàn tay anh đưa lên, cắn không thương tiếc.

Dường như Lăng Diệp không nhận biết được sự đau đớn, anh dịu dàng nhìn Úc Hàn Yên, tựa như muốn nói: cắn đi, cắn đi, dùng sức mà cắn, để cho anh được chịu đau cùng em.

"Phu nhân, cô lên, dùng thêm chút sức nữa! Đã thấy đầu đứa bé rồi!" Một câu khích lệ lọt vào trong tai Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên hít sâu một hơi, sử dụng toàn bộ sức lực.

Chỗ bị cô cắn của Lăng Diệp đã chảy ra máu, nhưng lại chỉ nghe thấy anh nói: "Tiểu Yên, đã có anh bên cạnh em."

"Rất tốt! Phu nhân, một lần nữa!" Giọng nói kia lại vang lên lần nữa.

Úc Hàn Yên hít sâu mấy cái, từ từ lấy lại sức, lại hít sâu một hơi, dốc toàn bộ sức lực, muốn đẩy đứa bé ra ngoài.

"Đã ra rồi! Đã ra rồi!" Giọng nói kia lại vang lên.

Ngay sau đó, trong không khí truyền đến tiếng khóc non nớt, lạnh lạnh.

Úc Hàn Yên buông miệng mình ra, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng xong.

"Chúc mừng tổng giám đốc, chúc mừng phu nhân! Là một tiểu thiếu gia!" Tiếng chúc mừng truyền đến.

Lăng Diệp nhìn cũng không nhìn đứa bé kia một cái, trực tiếp phát tay nói: "Mang ra ngoài."

Thái độ không muốn nhìn của anh khiến cho mọi người xung quanh kinh ngạc một trận, sau khi thấy anh thâm tình khẩn thiết nhìn người trên giường, dường như đã hiểu ra gì đó.

Lăng Diệp cúi người xuống, thủ thủ bên tai Úc Hàn Yên: "Tiểu Yên, anh yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Kết cục không phải là kết cục

Bởi vì quá mệt mỏi, rất nhanh Úc Hàn Yên đã ngủ mất.

Lăng Diệp để bác sĩ khử độc băng bó vết thương cho mình, nhưng tầm mắt vẫn đặt trên khuôn mặt đang ngủ của cô.

Cục cung được ôm ra khỏi phòng sinh chưa đầy nửa tiếng, đã được một cô y tá ôm trở lại.

Lăng Diệp nhìn thoáng qua cục cung, chân mày nhíu lại không để lộ dấu vết, thấp giọng hỏi dò: "Có chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, phu nhân hiện tại đã thông sữa chưa ạ?" Y tá dừng lại bên cạnh Lăng Diệp, hỏi.

Lăng Diệp nhìn lướt qua diện mạo của cục cung, vẻ mặt ghét bỏ, ngoài đôi mắt đẹp không thể tưởng tượng nổi ra, chẳng có gì đáng xem cả.

Đột nhiên, anh chợt giật mình.

Anh cho là ảo giác của mình, liền đem tầm mắt khóa chặt trên cặp mắt đen nhánh xinh đẹp của cục cung, đôi mắt to đang cuộn tròn.

Nó đang trừng mình.

Điều này làm cho Lăng Diệp nổi con tam bành, vì vậy, anh làm ra một hành động hết sức ngây thơ —— trừng lại.

Y tá cho là Lăng Diệp đang cân nhắc cái lợi hại của việc thông sữa lúc này, liền giải thích: "Tổng giám đốc, Quý Nhi đồng Liên Hiệp Quốc ngay từ năm 1989 đã nói, sau khi sinh nửa tiếng là thời gian hoàng kim nhất để cho cục cung ăn."

Không biết Úc Hàn Yên đã tỉnh dậy từ bao giờ, lúc này cô mở đôi mắt mệt mỏi ra, dùng giọng vẫn vô lực như trước nói: "Thông bây giờ đi."

Y tá mỉm cười với Úc Hàn Yên, ôm cục cung đến trước người cô.

Úc Hàn Yên rón ra rón rén đón cục cung từ trong tay y tá ôm vào lòng mình, sau khi nhìn thấy rõ diện mạo của cục cung, cô không khỏi ngẩn ra, sao bộ dáng nó trông lại như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn dẹt đó, tóc mỏng manh lưa thưa.

Chỉ có điều cũng may là, đôi mắt này rất đẹp, khiến cho cục cung rạng rỡ không ít.

Cục cung dường như nhận thấy mẹ không hài lòng với diện mạo của mình, nhất thời lộ ra vẻ mặt uất ức, có dấu hiệu muốn khóc.

Úc Hàn Yên hơi sững người, khóe miệng cong lên, dịu dàng nói: "Cục cung đẹp nhất."

Tiếp đó, cô đưa cái miệng nhỏ nhắn, mềm mại của cục cung đến gần nụ hoa cũng mềm mại như vậy của mình. Tiểu tử ngửi được mùi trên người mẹ, cảm giác được từ miệng truyền tới xúc giác, khép ánh mắt đang quay tròn lại, mở cái miệng nhỏ nhắn ra, ngậm nụ hoa của Úc Hàn Yên, theo bản năng bú.

Úc Hàn Yên nhìn cảnh này, tình thương của người mẹ tự nhiên thăng hoa, ánh mắt nhìn đứa bé còn hơn cả dịu dàng.

Mặt Lăng Diệp đã tái đi, trong ánh mắt tỏa ra đều là lửa, hàm răng đánh ken kết, hai tay nắm chặt thành quyền, giống như chỉ có như vậy, anh mới có thể khống chế được mình không ném luôn cục cung đang xâm phạm vào lĩnh vực giành riêng cho mình ra.

Áp suất quanh người anh rất thấp, khiến cô y tá đứng một bên cúi đầu xuống, cố gắng thu nhỏ mình, lại vẫn cảm giác được sự tồn tại của chính mình.

Rốt cuộc cục cung cũng được ôm đi, Lăng Diệp không nói hai lời, cởi cúc áo Úc Hàn Yên, đem chính môi mình bao phủ những nơi cục cung đã chạm qua.

Úc Hàn Yên nói không lên lời: "Anh vẫn còn bé sao?"

Ư a hồi lâu, Lăng Diệp lưu luyến cài lại áo cho cô, dùng giọng nói u uất, hùng hồn nói: "Anh chỉ quét sạch dấu vết người khác đã để lại trên người em thôi."

Người khác.

Úc Hàn Yên tức giận: "Nó không phải là người khác, nó là con của chúng ta!"

"Ngoài anh và em ra, chính là người khác." Lăng Diệp nghiêm túc nói.

Úc Hàn Yên trừng mắt liếc anh một cái, lười phải lý luận với anh.

Dường như ngay tức khắc Lăng Diệp đã nhớ ra bộ dạng tiểu tử kia trừng mình lúc trước đó, thì ra là di truyền từ cô.

"Cục cung của chúng ta tên là gì nha?" Úc Hàn Yên ý thức được một vấn đề, mà cái vấn đề đó lập tức chiếm cứ tất cả suy nghĩ của cô.

Lăng Diệp dịu dàng nhìn cô, hỏi: "Lăng Húc thì thế nào?"

"Lăng Húc?" Úc Hàn Yên lặp lại, dư vị hai chữ này vẫn còn đọng trên môi.

Trên khuôn mặt cô có một vẻ mặt với tên gọi là "Sáng tỏ thông suốt: "Được! Vậy lấy tên này đi, Lăng Húc!"

Sự hưng phấn qua đi, cô chớp chớp mắt nhìn Lăng Diệp, tò mò hỏi: "Anh đã đặt tên cho cục cung từ lâu rồi?"

Lăng Diệp đáp thản nhiên: "Rảnh rồi không có việc gì làm, đã nghĩ ra."

Rảnh rồi không có việc gì làm. Rõ ràng là chính mình cố tình đặt tên cho cục cung, lại còn lấy cái lý do sứt sẹo như vậy. Úc Hàn Yên ranh mãnh nhìn Lăng Diệp, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Trước đây cô còn lo sợ người kia sẽ không thích cục cung, dù sao cho tới bây giờ, anh biểu hiện ra thật sự chưa nói là thích, lại không ngờ thật ra anh rất để ý tới cục cung.

"Đúng rồi, anh đã báo cho Dany chưa? Trước đó lúc nào cô ấy cũng làm ầm lên là, lúc sinh Tiểu Húc, nhất định phải nói cho cô ấy biết."

Lăng Diệp thành thật đáp: "Chưa."

Đến đây Úc Hàn Yên mới nhận ra rằng, hình như anh luôn canh giữ bên cạnh cô không rời nửa bước, khi đó cô còn cần anh! Cô nhìn cánh tay phải của anh, băng trắng quấn quanh như kim châm vào trong mắt cô.

Cô lẩm bẩm: "Đã chảy không ít máu đi."

Lăng Diệp thấy ánh mắt cô dừng lại trên cánh tay phải của mình, thì biết rõ cô đang ám chỉ điều gì, liền nói dừng dừng: "Chảy đâu có nhiều bằng em."

"." Úc Hàn Yên không nói gì liếc mắt, có kiểu so sánh này nữa sao?

Chỉ có điều, bị anh làm cho một câu như vậy, trong lòng cô cũng không còn khó chịu nhiều nữa.

"Anh đi báo tin vui này cho bọn họ biết đi. Ừm, Tề Ngôn, Dany, Mạc Vũ, Thiên Nhất, lão Tôn." Úc Hàn Yên nhẹ nhàng nói.

Cô dừng một lúc, lại bổ sung: "Tiện thể báo cho cả Alex nữa."

Lăng Diệp hết sức phối hợp: "Ừ, em nói sao thì là vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Kết cục không phải là kết cục 2

Anh đi ra ngoài cửa, dùng điện thoại di động soạn hai chữ —— sinh rồi, chọn các số điện thoại trừ số của lão Tôn ra, ấn phím gửi.

Tiếp đó, anh bấm số điện thoại của lão Tôn.

"Tiểu thiếu gia." Giọng nói Lão Tôn truyền đến.

Ngay cả Lăng Diệp cũng không ý thức được, miệng mình đang nhếch lên, vẻ mặt thoáng qua tia hạnh phúc: "Tiểu Yên sinh rồi, là một bé trai."

"Thật tốt quá! Chúc mừng tiểu thiếu gia! Tôi có thể qua đó thăm tiểu thiếu phu nhân và... ách" Lão Tôn không biết mình nên xưng hô đứa bé như thế nào với người kia, chẳng lẽ lại gọi là tiểu tiểu thiếu gia?

Lăng Diệp cười cười, nói: "Lão Tôn, gọi nó là Tiểu Húc được rồi, muốn tới đây thì cứ tới thôi."

Anh nghe thấy những cuộc gọi không ngừng gọi tới, đành nói: "Trước tiên cứ như vậy đi."

Anh ngắt cuộc gọi với Lão Tôn, tiếp nhận điện thoại của Mạc Vũ.

"Diệp, chị dâu thật sự đã sinh rồi? Sao mà im hơi lặng tiếng thế đã sinh rồi?"

Lăng Diệp thở dài một cái, đau lòng nói: "Mất sức của chín trâu hai hổ mới sinh ra được đấy."

"Mẹ kiếp, tiểu tử kia lại có năng lực dày vò người ta như vậy? Không hổ là giống của cậu! Vậy bây giờ chị dâu đã khá chưa?"

Đầu Lăng Diệp đầy vạch đen, nó có năng lực dày vò người khác thì liên quan gì đến mình? Anh đáp: "Cũng tạm, cứ như vậy đi", cúp điện thoại của Mạc Vũ, tiếp nhận điện thoại của Dany.

"Thật đúng thể sao? Tiểu Yên sinh rồi?!" Giọng High-decibel xen lẫn sự hưng phấn truyền ra.

Lăng Diệp đưa điện thoại di động ra xa lỗ tai của mình một chút, đáp: "Đúng, sinh rồi."

"Tôi muốn tới thăm cục cưng!" Giọng high-decibel của cô khiến Tề Ngôn ngồi bên cạnh cũng không nhận được liếc xéo.

Lăng Diệp nói thân nhiên: "Không ai ngăn cản cô."

Lúc này điện thoại của Alex lại chen vào.

Lăng Diệp ấn nút tiếp nhận, nghe giọng nói đối phương rất mệt mỏi: "Hàn Yên sinh rồi? Chúc mừng nha!"

Lăng Diệp biết, thời gian gần đây hẳn đang phải chuẩn bị trang phục cho cuộc trình diễn thời trang của mình, liền quan tâm hỏi: "Ừ, trang phục của cậu đã chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Chắc chắn chắc, làm cha rồi có khác, thế nhưng lại quan tâm tôi. Chuẩn bị được bảy, tám mươi phần trăm rồi, đến lúc đó anh nhớ đến vụ người mẫu cho tôi là được."

Những chuyện Lăng Diệp đã đồng ý rồi, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Cúp điện thoại, anh đi trở về bên giường, thấy người trên giường lại đã ngủ, liền ngồi ở một bên nhìn.

Sau đó không lâu, Mạc Vũ và Thiên Nhất đến. Lăng Diệp sợ bọn họ đánh thức Úc Hàn Yên, liền dẫn bọn họ đi ra ngoài.

"Cô ấy mất sức quá." Lăng Diệp giải thích.

Mạc Vũ và Thiên Nhất đều nhao nhao gật đầu.

Mạc Vũ thấy đáng về Thiên Nhất cứ như muốn nói lại thôi, liền lên tiếng giúp hân: "Cục cưng đâu rồi?"

"Cộp cộp cộp", ngoài hành lang yên tĩnh, tiếng giày cao gót nện trên mặt đất phát ra càng lạnh lạnh, chói tai.

"Cục cưng đâu, cục cưng đâu rồi?" Dany về mặt tràn đầy hưng phấn, hỏi.

Tề Ngôn thấy bộ dạng này của cô, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

"Lăng Húc." Lăng Diệp nói ra tên của cục cưng.

"Lăng Húc? Tên rất hay!" Mạc Vũ khen ngợi.

Lăng Diệp vẫy tay gọi một y tá đến, để cô ta dẫn đám Mạc Vũ đi thăm Lăng Úc.

Còn anh lại quay về bên giường của Úc Hàn Yên, chẳng có gì quan trọng hơn việc trông coi người phụ nữ của anh.

Mà bốn người kia sau khi nhìn thấy Lăng Húc, mắt đều tròn trắng lên, không hẹn mà đều than thở: "Làm sao mà nhỏ như vậy đã."

"Có ý kiến gì không?" Mạc Vũ cúi đầu nhìn Thiên Nhất, cười hỏi.

"Thật đáng yêu, anh xem hai cái tay nhỏ bé đặt hai bên đầu kia, giống như đầu hàng vậy." Thiên Nhất trêu mếu nói.

"Nếu Diệp nghe nói, con trai cậu ấy ngủ trong hình dạng đầu hàng, thì về mặt nhất định sẽ vô cùng đặc sắc." Đôi mắt đào hoa của Mạc Vũ sóng nước mênh mông, dùng giọng trầm thấp nói.

Dany nhìn hồi lâu, nói nhỏ: "Àch, hình như tướng mạo này có chút chênh lệch với cha mẹ."

Tề Ngôn đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc dài của cô, nói: "Đứa trẻ nào vừa sinh ra cũng như vậy, sẽ lột xác rất nhanh thôi. Tướng mạo của Diệp và chị dâu xuất chúng như vậy, tướng mạo của Tiểu Húc đương nhiên sẽ không thua kém đâu."

Đúng như lời Tề Ngôn nói, chưa tới một tháng, Lăng Húc đã lột xác trở thành một cục cưng ngọt ngào, trắng trẻo hồng hào, đường nét tinh xảo không tả được, đặc biệt là cặp mắt kia, giống như có phép thuật, để mỗi tâm mắt khi nhìn vào, linh hồn đều bị cuốn hút vào trong.

Tiểu tử đặc biệt dính Úc Hàn Yên, mỗi lần không thấy cô sẽ khóc; còn đối với Lăng Diệp, tiểu tử vẫn trước sau như một – đều trừng mắt lên nhìn.

Lăng Diệp tuân theo nguyên tắc "Ăn miếng trả miếng", cũng trừng mắt nhìn lại.

"Anh làm gì thế?" Úc Hàn Yên nhìn thấy cái tay giữ áo mình lại, hỏi.

Lăng Diệp không trừng mắt nhìn Lăng Húc nữa, hỏi cô: "Vậy em làm gì?"

"Tiểu Húc đói bụng." Úc Hàn Yên liếc mắt, nhìn cục cưng mềm mại mình đang ôm ở bên tay kia, đáp.

"Oh." Lăng Diệp buông Úc Hàn Yên ra, xoay người đi đến một chỗ cách đó không xa, lấy từ trong túi ra một vật gì đó đưa tới trước mặt cô.

"Đó là cái gì?" Úc Hàn Yên nhìn thứ gì đó trong tay anh, chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

"Máy hút sữa." Lăng Diệp giải thích với vẻ mặt thản nhiên.

"Không cần thứ này, phiền phức như vậy làm gì, để Tiểu Húc bú trực tiếp là được rồi." Úc Hàn Yên nhú nhú mày, nói.

"Không có cửa đâu." Lăng Diệp lườm Lăng Húc một cái, nói giọng kiên quyết.

"Tại sao?!" Úc Hàn Yên nhìn anh, đầu đầy mờ mịt.

"Nó là con trai!" Lăng Diệp đem vấn đề về giới tính mà anh hết sức đề ý nói ra.

"Nó cũng là con trai anh!" Úc Hàn Yên chợt liếc mắt, nhấn mạnh.

"Nếu anh không xem nó là con trai anh, em cho rằng anh có thể chịu để cho nó xâm phạm lĩnh vực dành riêng cho mình trong suốt một tháng qua không?" Lăng Diệp nhú mày, hỏi ngược lại.

Úc Hàn Yên không khỏi đau đầu một trận: "Không phải là lần nào anh cũng tự mình quét sạch dấu vết của nó sao?"

"Như vậy cũng không làm thay đổi được sự thật nó đã xâm phạm vào lĩnh vực dành riêng cho anh!" Mặt Lăng Diệp đen lại, nói.

Cuối cùng, trước đòi hỏi mãnh liệt của anh, Úc Hàn Yên sử dụng máy hút sữa.

Giống như Lăng Húc đã biết được chuyện gì đó, càng thêm không muốn gặp Lăng Diệp.

Lăng Diệp cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao bị chính con trai của mình trừng đã không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Đối lập với lễ cưới long trọng, tiệc đầy tháng của cục cưng có thể nói là đơn giản đến thảm hại, bất kể là số lượng khách mời hay là quy mô của nơi tổ chức.

Danh sách khách mời: Tề Ngôn, Mạc Vũ, Dany, Thiên Nhất, lão Tôn.

Địa điểm bữa tiệc: Chỗ ở hiện tại của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên – biệt thự nhìn ra biển.

Sau khi Lăng Húc đầy tháng, một nhà ba người lần đầu tiên đi ra ngoài, tham dự hôn lễ của Tề Ngôn - Dany.

Tuy nói về tất cả các mặt, hôn lễ của Tề Ngôn – Dany đều thua kém hôn lễ của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên một bậc, nhưng cũng là một hôn lễ long trọng, xa xỉ hiếm thấy, có tiếng vang không nhỏ ở Mĩ.

Sau hôn Tề Ngôn Dany đi hưởng tuần trăng mật trở về, liền bị Lăng Diệp túm đi làm người mẫu cho Alex.

Dany cũng chẳng có ý kiến gì, dù sao cô cũng đã quen với việc đứng trước đám đông.

Tề Ngôn càng không phản đối, bởi vì anh đã có thói quen nghe theo lời của Lăng Diệp.

Mạc Vũ vốn có chút áy náy với Alex, hôm nay vừa nghe nói là làm người mẫu cho hắn, đương nhiên là anh bằng lòng vô điều kiện rồi, ai bảo lần đầu tiên gặp mặt người ta, chưa có bất kỳ lời giải thích nào đã đánh người ta.

Thiên Nhất ngược lại có chút do dự, mặc dù hắn với Alex là bạn, nhưng với tính cách có chút hướng nội lại trưng ra ở đó thì, chỉ có điều, cho dù hắn có một trăm lần không muốn, vẫn phải đồng ý, ai bảo hắn sợ Lăng Diệp chứ.

Lăng Húc cũng được đưa tới hiện trường, cậu bé ngồi vững vàng trên đùi Lão Tôn, con người đảo liên tục, tò mò quan sát tất cả các thứ xung quanh.

Lúc sáu người cùng xuất hiện trước mắt Alex, tỏa sáng tưởng chừng như làm mù mắt hắn. Hắn hít sâu một hơi, làm cho tâm tình của mình bình tĩnh lại một chút, cảm thán: "Đây nhất định sẽ là một bữa tiệc của thị giác....."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ngoại truyện 1: Gặp nhau

Lúc Lăng Húc được hơn một tuổi, Tề Chuẩn và Mạc Thiên lần lượt ra đời. Tề Chuẩn - con trai của Tề Ngôn, Dany; Mạc Thiên - kết hợp thể giữa Mạc Vũ và Thiên Nhất.

Lúc Lăng Húc hơn ba tuổi, Tề Ngôn và Dany có đứa con thứ hai, cũng chính là đứa con gái đầu tiên, Tề Mẫn ra đời.

Lúc Lăng Húc hơn năm tuổi, tính tình lãnh khốc giống y như Lăng Diệp, không thích một cái là sẽ khiến cho xung quanh đóng băng dày ba mét.

Lúc Lăng Húc hơn tám tuổi, nghiêm nhiên là thủ lĩnh của mấy đứa trẻ, Tề Chuẩn, Mạc Thiên cùng Tề Mẫn chỉ nghe theo lời cậu, đối với bọn chúng, lời nói của Lăng Húc chính là thánh chỉ, quan trọng hơn bất kỳ mệnh lệnh của ai.

Đáng nhắc tới chính là, lúc này cậu đã là Taekwondo đai đen lục đẳng, mức độ yêu nghiệt đã vượt xa cả Lăng Diệp hoặc là có thể bằng Úc Hàn Yên.

Điều khiến Úc Hàn Yên hàng ngày phải lo lắng, đề phòng nhất là lúc hai cha con bọn họ ở chung. Cô rất nghi ngờ, không biết kiếp trước Lăng Diệp và Lăng Húc có phải là kẻ thù không đội trời chung không nữa. Lúc hai người ở cùng nhau, liếc mắt nhìn nhau không thể tránh khỏi thần đạo, dùng lời nói công kích là thường tình, hành động bức tức đối phương cũng rất bình thường.

Thật ra, cái gọi là dùng hành động bức tức đối phương, không có gì ngoài việc, ngay trước mặt người kia, người này làm các hành động thân mật với Úc Hàn Yên, ví dụ như là hôn, cầm tay, ôm.....

Đã có vô số lần Lăng Diệp muốn ra tay đánh Lăng Húc, nhưng vô số lần đó lại cảm thấy so đo với đứa bé cao chưa tới ngực mình sẽ làm mất nhân phẩm của anh.

Lúc Lăng Húc mười tuổi, Lăng Diệp cảm thấy cậu trưởng thành quá thuận lợi, có chút cao ngạo, liền bảo Mạc Vũ giao đấu với cậu, hơn nữa còn căn dặn không cho phép nương tay với cậu.

Không nghi ngờ chút nào, lần giao đấu này Lăng Húc nhận lấy thất bại thảm hại.

Từ đó, cậu dường như lột xác hoàn toàn, điềm tĩnh hơn rất nhiều, khiêm nhường hơn rất nhiều, lúc luyện tập càng siêng năng, khác khổ hơn.

Về sau, mỗi một tháng cậu đều tranh tài cùng Mạc Vũ.

Cuộc sống như thế cứ kéo dài đến khi Lăng Húc mười bốn tuổi mới kết thúc, nguyên nhân kết thúc rất đơn giản - Mạc Vũ đã không phải là đối thủ của cậu nữa.

Sự từng trải gia tăng, trước mặt mọi người trừ Úc Hàn Yên ra, cậu đã không còn cái dáng vẻ lạnh lẽo nữa. Cậu học cách che giấu cảm xúc của mình, cười nhiều hơn. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là cậu rất dễ nói chuyện, nếu có người dám chống lại cậu, ngay lập tức cậu sẽ khiến cho người đó phải hối hận vì đã xuất hiện trên đời này.

Lăng Húc vẫn rất muốn đánh bại Lăng Diệp, đáng tiếc đối phương căn bản không động thủ với cậu, điều này làm cho cậu rất buồn bực.

Cho đến một ngày, lúc Lăng Diệp phát hiện ra cậu và mẹ ôm nhau, hai tay của người kia nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay trắng bệch. Lúc này, cậu đã cao 1m75, bởi vì quanh năm suốt tháng rèn luyện với cường độ cao, nên thân hình của cậu rất khỏe mạnh, nhìn từ phía sau, nghiêm nhiên đã trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Cậu bất thành lời cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của mẹ, sau đó không hề bất ngờ khi bản thân bị người kia nhấc lên.

Lăng Diệp không để ý tới sự can ngăn của Úc Hàn Yên, lôi thẳng Lăng Húc đến phòng huấn luyện, sau đó không nói hai lời, đánh.

Toàn bộ con giận của Lăng Diệp được phóng thích, vừa đối mặt đã giải quyết xong Lăng Húc.

Rốt cuộc Lăng Húc cũng nhận thức được cái gì gọi là khoảng cách.

Khi bạn đang mừng thầm vì mình lấy được danh hiệu đứng thứ thì, lại phát hiện danh hiệu thứ nhất trong nháy mắt đã xử xong mình. Từ đó, cuộc sống của cậu lại hoàn thành lột xác một lần nữa, trở nên làm cho người ta không nhìn thấu được.

Một ngày nào đó của tháng thứ hai, Lăng Húc lặp lại chiêu cũ, lại lần nữa hôn môi mẹ ngay trước mặt cha.

Lăng Diệp lại tiếp tục kéo người kia đến phòng huấn luyện, đánh. Lần này, vẫn như trước, trong nháy mắt đã xử xong.

Lúc đi, anh nhìn về phía người nằm trên đất không thể nhúc nhích, lạnh lùng nói: "Sau này cứ ngày 15 hàng tháng, ta với con sẽ giao đấu. Đừng để cho ta lại nhìn thấy con hôn mẹ, nếu không ta sẽ đánh chết con."

Lăng Húc hiển nhiên thu được chuyển biến tốt. Cậu giống như một dạng bọt biển, hấp thu đủ loại kiến thức, nâng cao chất lượng bản thân, mục tiêu chỉ có một - thắng người cha đại gian đại ác, sau đó độc chiếm bà mẹ xinh đẹp.

Hai cha con mỗi tháng đều giao đấu, kéo dài đến lần sinh nhật thứ mười tám của Lăng Húc vẫn chưa kết thúc.

Lúc đầu, Úc Hàn Yên còn lo lắng cuồng cuồng, nhưng sau lại đem việc bọn họ đánh nhau như một xem một dạng kịch, rồi đến sau nữa thì hoàn toàn vô cảm.

Lăng Húc mười tám tuổi, chiều cao đã đạt tới 1m89, hình thể tam giác ngược hoàn mỹ đứng chuẩn, lúc giơ tay nhắc chân đều là tao nhã, mỹ hoặc. Sự tuần tú của cậu không thể nghi ngờ, cho dù nhìn từ góc độ nào, thì dáng người của cậu cũng không chê được điểm nào. Cậu lúc này, đã tiếp nhận tổ chức hắc bang đứng đầu thế giới —— bang Liệt Diễm, trở thành bá chủ mới nhất thế giới trong giới hắc đạo.

Tề Chuẩn và Mạc Thiên gần mười bảy tuổi, cũng đã thành công chia nhau thay thế vị trí của cha mình trong bang Liệt Diễm, trở thành Tề Đường chủ và Mạc Đường chủ mới nhất.

Tề Chuẩn, thân cao 1m87, tính tình điềm tĩnh, ít nói, từ nhỏ đã theo Tề Ngôn học y thuật của anh, đến nay đã thành hậu sinh khả ụy.

Mạc Thiên, thân cao 1m88, tính tình coi mờ, hay nói, từ nhỏ để thể hiện khả năng thiên phú vô cùng về phương diện máy vi tính, dưới sự tận lực bồi dưỡng của Thiên Nhất, càng làm cho người ta khó có thể nhìn theo bóng lưng.

Dĩ nhiên, dưới sức ảnh hưởng vô tình của Lăng Húc, bản lĩnh của Tề Chuẩn và Mạc Thiên cũng là hạng nhất hạng nhì.

Về phần công chúa nhỏ Tề Mẫn của Tề gia, không ai có thể nghi ngờ về mức độ được cưng chiều của cô, nói cô được lớn lên trong sự cưng chiều cũng chẳng có gì là quá đáng. Cô cũng không hề giấu giếm sự ái mộ của mình đối với Lăng Húc, mấy người Dany và Úc Hàn Yên cũng vui khi thấy kết quả này. Cô cũng là một trong hai người phụ nữ duy nhất có thể chạm vào Lăng Húc kể từ sau khi cậu mười bốn tuổi, còn một người nữa đương nhiên là Úc Hàn Yên rồi.

"Tiểu Húc thân yêu, chúc con sinh nhật vui vẻ! Cũng chúc mừng con đã đạt được thành tích xuất sắc, đồng thời lấy được hai học vị tiến sĩ về lĩnh vực kinh tế và quản lý của trường đại học Harvard! Ách, khi con nhìn thấy lá thư này, thì mẹ đã đang ở nước ngoài rồi. Thật ra, mẹ rất muốn ở bên cạnh con, dù gì hôm nay cũng là sinh nhật mười tám tuổi của con, nhưng cha con liên tục quấy nhiễu mẹ, đã lừa bịp mẹ, sau đó mẹ cũng không biết tại sai lại đồng ý với cha đi nghỉ mát nữa..... Tha thứ cho mẹ, mẹ yêu con! Trong hộp là đôi khuyên tai mẹ đã mất năm năm đặc biệt chế tạo cho con. Con không cần phải tơ tưởng đến khuyên tai của cha con nữa. Nó ngoài việc có thể cảm giác được tất cả các loại bom ra, còn có hệ thống định vị và truyền tin. Khuyên tai có hai cái, tùy còn xử lý. Cuối cùng, chúc con hôm nay chơi vui vẻ! Mẹ yêu con."

Đứng trước bàn trang điểm, xem xong thư Lăng Húc tức giận đùng đùng, đối với hành động của cha, cậu căm hận đến tận xương tủy, cứ bảo sao mới sáng sớm cậu đã có dự cảm xấu! Cậu cảm hộp quà màu đen đè trên lá thư lên, tay lộ rõ các khớp xương, mở hộp, hai chiếc khuyên tai khảm đá bảo thạch màu lam ngay lập tức đập vào tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Ngoại truyện 1: Gặp nhau 2

Một nụ cười yếu ớt khẽ nở trên môi cậu, nhìn vào trước gương, cậu dùng bàn tay thon dài gỡ chiếc khuyên tai nạm kim cương trên tai phải mình xuống, đeo chiếc khuyên tai màu lam vào.

Chỉ thấy người đàn ông trong gương như thần đá, trong khoảng khắc đã nhiễm lên hơi thở tà mị, càng khiến cho người ta không thể dời mắt. Người đàn ông tà tà nhếch miệng, hai con ngươi giống như đá hắc diệu thạch còn sáng hơn cả bảo thạch. Quả thật là cậu đã tơ tưởng đến chiếc hoa tai của cha từ lâu rồi, vốn đang định dùng vũ lực để cướp đi, chỉ có điều, hiện tại có vẻ như không cần nữa rồi.

Lăng Húc đưa tròng mắt xuống nhìn chiếc khuyên tai nạm bảo thạch màu lam còn lại, lẩm bẫm: "Người phụ nữ....."

"Đứng, hủy bữa tiệc sinh nhật tối nay." Trong chiếc xe thể thao mui trần màu đen, người đàn ông đeo kính đen một tay lười biếng đặt trên cửa xe, một tay đặt trên tay lái, dùng giọng khêu gợi, tuyệt đẹp căn dặn.

"Cậu đi đâu vậy?" Đầu điện thoại bên kia, Tề Chuẩn nhú mày, giọng nói trầm thấp vang lên.

"Đi dạo quanh một chút, đừng tìm tôi." Giọng nói của người đàn ông rất nhẹ, lại khiến cho người ta không thể phản kháng.

"Biết rồi." Tề Chuẩn trầm giọng nói.

Anh dùng một lúc, nói tiếp: "Húc, sinh nhật vui vẻ."

Khỏe môi Lăng Húc khẽ cong, cúp điện thoại, giữa anh em còn nói cảm ơn thì cũng quá quái đản đi.

"Anh Húc nói gì vậy?" Trong phòng công chúa, trên chiếc giường lớn đủ các loại lễ phục được bày ra. Bên giường, một cô gái có mái tóc xoăn màu nâu sẫm, khuôn mặt tinh xảo giống như búp bê ngẩng đầu nhìn Tề Chuẩn, tò mò hỏi.

Tề Chuẩn nhét điện thoại di động trở về trong túi quần, cúi đầu nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, dịu dàng nói: "Tiểu Mẫn, tiệc sinh nhật tối nay của Húc đã bị hủy rồi, không cần chọn lễ phục nữa đâu, cắt hết đi thôi."

Đôi mày đẹp của Tề Mẫn khẽ nhăn lại, hỏi có chút kích động: "Tại sao? Vậy anh Húc đi đâu?!"

Tề Chuẩn đưa tay vuốt vuốt mái tóc của cô, kiên nhẫn nói: "Anh cũng không biết cậu ấy đi đâu, em biết đấy, cậu ấy không thích người ta tra hỏi."

"Được rồi, anh đang bận, vui vẻ lên đi." Anh thu hồi tay mình lại, xoay người rời đi.

Tề Mẫn nhìn lễ phục đầy giường, mày nhíu lại thành chữ "Sông", những thứ này cô đều chuẩn bị vì tối nay, thế nhưng tất cả đã không cần nữa rồi! Cô càng nghĩ càng buồn bực, trong lúc lơ đãng liếc thấy chiếc điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường, trong đầu hiện ra một dáng người cao lớn, chân mày cô hơi giãn ra, ba chân bốn cẳng đi đến, cúi người cầm điện thoại di động lên, bấm gọi một số trong điện thoại di động: "Tiểu Mẫn, sao vậy?"

"Anh Thiên, anh có biết anh Húc ở đâu không?" Trong giọng nói êm dịu của Tề Mẫn tràn ngập sự ỷ vào, làm nũng.

"Húc? Anh không rõ lắm. Em tìm cậu ấy có chuyện gì không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Mẫn ngay lập tức xị xuống, chỉ nghe thấy giọng nói rầu rĩ của cô: "Em muốn tổ chức sinh nhật cho anh Húc....."

"Chuyện này. Nếu không chờ cậu ấy trở về, em giúp cậu ấy tổ chức sinh nhật bù được không?"

"Em không muốn, em muốn ngay hôm nay phải nhìn thấy anh Húc!" Tề Mẫn dậm chân, khẳng khái nói.

"Húc sẽ tức giận đó."

Chóp mũi Tề Mẫn cay cay, nước mắt rung rung, mang theo tiếng khóc nức nở, cầu xin: "Anh Thiên, anh có thể lái xe chở em đến chỗ anh Húc được không?"

Cô sợ đối phương không đồng ý, vội vàng nói: "Nếu như nói là vô tình gặp, anh Húc sẽ không tức giận."

". Được rồi."

Tề Mẫn cười còn rức rờ hơn cả hoa, giọng nói véo von, dễ nghe: "Cảm ơn anh Thiên! Tiểu Mẫn biết anh tốt nhất!"

"Anh tốt nhất sao.....Bây giờ anh qua đón em, lúc đó gặp."

Lúc này, trên một bãi biển tư nhân, nghênh đón một chiếc xe thể thao mui trần bóng mượt, tuyệt đẹp màu đen. Theo tiếng động cơ tắt, người đàn ông ngồi chỗ tay lái mở cửa xe bên trái, đưa chân trái thon dài, thẳng tắp ra ngoài, tiếp theo là chân phải, sau đó, anh đứng dậy. Trong nháy mắt, ngoài xe đã xuất hiện một cái bóng cao 1m89.

Anh tháo kính mắt ra, cài tùy ý trước ngực, con mắt hẹp dài mãi mê nhìn phong cảnh trên mặt biển, từng bước từng bước đi tới gần bờ biển, mãi đến khi cách mực nước biển vền vện ba mét mới dừng lại.

Người đàn ông giữ vững một tư thế hồi lâu, đột nhiên chân mày anh khẽ nhíu lại. Theo ánh mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy nơi tiếp giáp biển trời, một đợt gió mạnh màu xám nhanh chóng thổi về phía này.

Điều này thực sự rất quái lạ, bầu trời vạm vỡ không có bóng mây, mặt biển cũng yên tĩnh, sao có thể vô duyên vô cớ sinh ra một cơn gió?

Đối mặt với hiểm nguy người đàn ông không hề sợ hãi, trước cơn gió mạnh tiến không ngừng về phía mình vẫn không lùi nửa bước, tầm mắt khóa chặt vào hình người cao lớn nhanh như gió.

Gần, càng gần, tốc độ gió càng giảm, loáng thoáng hiện ra bóng dáng một người con gái có mái tóc vàng.

Mấy người đàn ông nhíu lại có thể kẹp chết một con muỗi, mắt thấy gió dần dần tiêu tán, một người mặc quần áo màu trắng hoàn toàn lộ ra, anh còn chưa kịp nhìn kỹ, người kia đã rơi vào trong nước biển.

Anh vội vàng cởi áo sơ mi và quần của mình, dùng tốc độ không thể tin nổi chạy đến chỗ nước cạn, biến mất trong nước. Vừa rồi chứng kiến, đã vượt xa sự nhận thức của anh, anh nhất định phải biết rõ, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Con người làm sao có thể điều khiển được sức gió?

Trong nước biển, người đàn ông bơi với tốc độ cực nhanh, có thể so sánh với loài cá mập. Chỉ một lúc sau, dựa vào tầm mắt như tia X quang anh đã tìm được nhân vật mục tiêu - một cô gái tóc vàng. Cô hình như đã mất đi ý thức, không ngừng chìm xuống.

Anh bơi về phía cô không chút do dự, muốn cứu cô ra khỏi nước biển, ai ngờ vừa mới tới gần, cô gái đó bất chợt mở hai mắt ra, con ngươi màu xanh xám trong nháy mắt đã khắc sâu vào trái tim anh.

Điều lạ lùng là, cô gái chỉ nhìn anh một cái, rồi lại nhắm hai mắt vào, yên tĩnh giống như nàng công chúa ngủ trong rừng.

Anh bơi đến phía dưới cô, kéo cô lên trên bờ, chẳng bận tâm đến việc mặc quần áo vào, vội vàng triển khai các biện pháp cấp cứu cho cô, ngay cả chính anh cũng không biết, rốt cuộc là vì sao mình lại khẩn trương đến như vậy. Đè vài cái xong, anh thấy người nằm trên đất vẫn không chút phản ứng, liền tiến đưa nụ hôn đầu đời của mình ra bên ngoài.

Sau khi hôn hít mấy cái, lại đè xuống lần nữa, rốt cuộc cô gái cũng phun nước biển trong bụng ra. Cô mở đôi mắt như cát nước, nhìn thẳng chằm chằm vào đôi mắt người đàn ông, nói giọng cương quyết: "Không được cho bất kỳ người nào biết sự tồn tại của tôi."

Người đàn ông ma xui quỷ khiến gạt đầu một cái.

Cô gái thấy vậy, khoe môi cong lên không nhìn thấy rõ, hai mắt lại nhắm lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 2: Phong Khuynh Lam

"Đúng vậy, trường hợp nào có thể dẫn tới toàn thân của một người bị chi chít những lỗ kim châm? Có khả năng nào là chữa bệnh không?" Người đàn ông đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn cô gái tóc vàng, nước da tái nhợt đang nằm trên giường, nhỏ giọng hỏi.

Người đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, thấp giọng nói: "Đối tượng nghiên cứu."

"Nghiên cứu cơ thể người?" Người đàn ông khẽ nhăn mày, hỏi có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, nghe nói có một số người trời sinh đã khác với người thường, có những khả năng đặc biệt. Bọn họ thường bị bí mật đưa đến sở nghiên cứu, để các nhân viên có liên quan nghiên cứu."

Người đàn ông nhớ lại hình ảnh mình nhìn thấy lúc trước ở trên bờ biển, vẻ mặt mơ hồ, lẩm bẩm: "Thì ra là như vậy."

"Húc, có cần giúp gì không?"

Lăng Húc nhét một tay không cầm điện thoại vào trong túi quần, đôi mắt sâu không thấy đáy lóe lên tia sáng lạnh lùng, lạnh giọng căn dặn: "Bảo người trong bang để ý, mấy ngày nay có những thế lực nào đang tìm người."

"Được."

Cúp điện thoại, Lăng Húc thu hồi tầm mắt, xoay người đi về phía phòng tắm. Tắm qua loa một chút, anh mặc một chiếc quần đùi đi ra, trong lúc lơ đãng liếc qua hộp quà màu đen được đặt trên đầu giường, khóe miệng anh bất giác cong lên.

Anh dùng ngón tay thon dài vân vê chiếc hoa tai khảm đá bảo thạch màu lam trong đó, lẩm bẩm: "Hình như tao đã tìm được chủ nhân cho mày."

Một phút sau, anh nhìn chiếc hoa tai trên tai cô gái buông xuống hết sức hài lòng, đồ mẹ tặng đúng là không giống bình thường.

"Ong ong", một hồi âm thanh đột ngột vang lên bên tai Lăng Diệp, anh nhú nhú mày, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy màn hình điện thoại di động của vợ yêu mình phát sáng. Anh liếc mắt về phía phòng tắm vẫn không có động tĩnh gì, không chút do dự đưa tay cầm điện thoại lên, nhìn thấy trên màn hình hiện thị là con trai bảo bối, chân mày anh lập tức nhăn lại thành chữ "Sông".

"Mẹ, con đã tìm được chủ nhân cho chiếc hoa tai còn lại rồi, một cô gái tóc vàng. Đôi mắt cô ấy rất đẹp, màu xanh xám, còn sáng hơn cả bảo thạch, trong hơn cả nước suối."

Sau khi Lăng Diệp xem xong tin nhắn, tâm trạng giống như đang ngồi trên máy bay trực thăng, bay vù vù lên trên, chân mày cũng giãn ra, nhanh chóng đáp lại một tin: "Vậy thì thật sự tốt quá."

"Sao vui về vậy?" Úc Hàn Yên mặc áo choàng tắm, vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa đi về phía giường, có chút ngạc nhiên hỏi.

Lăng Diệp đi tới cạnh Úc Hàn Yên, đưa điện thoại di động cho cô, cầm chiếc khăn lông trên tay cô, dịu dàng lau tóc cho cô, đồng thời nhẹ nhàng nói: "Nó trưởng thành rồi, cũng đã có phụ nữ, em không cần phải đem lực chú ý đặt trên người nó nữa."

"Và sau đó?" Úc Hàn Yên xem tin nhắn xong, có chút buồn cười hỏi.

"Sau đó em chỉ cần để ý đến một mình anh là được rồi." Lăng Diệp nói như chuyện đương nhiên.

Úc Hàn Yên tỏ vẻ biết ngay mà, nói: "Đã nhiều năm như vậy, ngày nào cũng nhìn thấy anh, em phát ngáy rồi."

Động tác trên tay Lăng Diệp dừng lại, anh nhìn cô chăm chăm đầy nguy hiểm, giọng trầm xuống hỏi: "Vậy sao?"

"Không có, tuyệt đối không có." Đối với một cái nhìn hay một nụ cười của anh, Úc Hàn Yên đều rõ như lòng bàn tay, trong nháy mắt liền nhận ra, bản thân đã bị vây hãm bên bờ vực sâu, liền phủ định.

Lăng Diệp nhú mày, tiếp tục lau tóc cho cô, nói lơ đãng: "Tí nữa anh với em sẽ thâm nhập thảo luận một chút về vấn đề này."

"." Cái gọi là "Tai kiếp khó tránh " chính là ý này sao.

Lăng Húc nhận được tin nhắn đáp lại, liền nhận định luôn người gửi tin không phải là mẹ, mà là cha mình, nếu không nội dung tin đáp lại nhất định sẽ là cô ấy là ai. Anh gần như đã tưởng tượng ra được bộ dáng của người kia sau khi xem xong nội dung tin nhắn - cái miệng sẽ nhếch lên.

Chỉ có điều, anh rất muốn nói: "Cha, cha đã vui mừng quá sớm, trong lòng con mẹ mãi chiếm một vị trí không ai có thể thay thế được. Con vẫn yêu mẹ trước sau như một, tin là mẹ cũng vẫn yêu con như trước đây."

Nhưng nghĩ đến hiện tại mẹ đang ở trong tay người kia, vẫn không nên đổ thêm dầu vào lửa thì tốt hơn.

Lăng Húc đặt điện thoại di động lên trên tủ đầu giường, ngồi bên cạnh cô gái, vắt chéo hai chân lên nhau, lưng dựa vào đầu giường, cầm chiếc máy tính bảng màu đen trên tủ đầu giường, xem tin tức cùng email.

Ngồi an vị cũng đến hơn 8h tối.

"Đã tỉnh rồi sao?" Bên tai truyền đến tiếng hít thở có chút hỗn loạn, Lăng Húc liền đặt máy tính bảng lên trên tủ đầu giường, cúi đầu nhìn xuống cặp mắt sắp mở của cô, hỏi.

Cô gái nghe thấy giọng nói, mở choàng hai mắt ra, ngáy giấc nhìn người trước mặt.

"Sao hả? Không nhận ra ân nhân đã cứu mạng em nữa sao?" Lăng Húc nhú mày, dùng giọng gọi cảm, tuyệt đẹp hỏi.

Cô gái lắc đầu một cái, thần niên nói: "Chỉ hơi bắt ngờ thôi, tôi thế nhưng lại không phát hiện ra sự tồn tại của anh."

Trước đó cô đã phán đoán không sai, bản lĩnh của người đàn ông này vượt xa mình. Nhưng nếu tình lực của cô dồi dào, sức khỏe không bị cạn kiệt, có lẽ đã có thể dựa vào khả năng đặc biệt của cô để đánh một trận.

"Em cũng không lo lắng tôi có làm gì em hay không?" Lăng Húc hỏi có chút kinh ngạc. Trong tình huống bình thường, người con gái sau khi tỉnh lại phát

hiện bên giường có một người đàn ông xa lạ, thậm chí người đàn ông đó còn để trần phía trên, phản ứng đầu tiên không phải giữ chặt chăn, hét toáng lên sao?

"Oh, lo lắng thì sẽ thế nào? Chuyện cần xảy ra, thì cũng đã xảy ra rồi." Cô gái chẳng hề bận tâm nói.

"Huống hồ, bị anh nằm trên, hình như tôi cũng chẳng bị thua thiệt gì." Cô quét mắt nhìn Lăng Húc từ trên xuống dưới, miệng khẽ nhếch, nói.

Lăng Húc ra vẻ nghiêm túc lắm lắm: "Không ngờ cơ thể của tôi lại có giá trị đến như vậy."

"Em tên gì?" Anh hỏi.

Cô gái cười tự giễu, thành thật nói: "Tôi không có tên, chỉ có danh hiệu."

Đôi mày đẹp của Lăng Húc nhíu chặt lại, hỏi: "Danh hiệu bao nhiêu?"

"001", cô gái trả lời không hề giấu giếm. Cô biết trước mặt người đàn ông này mình mà nói dối, sẽ không có chỗ ẩn thân, nên quyết định khai báo thành thật, dù sao cái danh hiệu này cũng chẳng nói rõ được điều gì.

"Nhân viên đặc công nước M?" Lăng Húc nhíu mày, nói gần như khẳng định.

Cô gái khẽ nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Anh đã điều tra về tôi?"

Lăng Húc nói thân nhiên: "Không, ba phần tư đặc công của nước M đã nhận mệnh lệnh của chính phủ truy tìm tung tích của một cô gái."

"Anh là ai?" Cô gái nhíu chặt chân mày, hỏi.

"Lăng Húc." Lăng Húc lên tiếng.

Cô gái suy nghĩ một hồi, con ngươi xanh xám nhìn chằm chằm anh, hỏi: "Con trai của Lăng Diệp?"

Sắc mặt Lăng Húc tối sầm lại, anh ghét nhất bị người khác nói như vậy! Nhưng hết lần này đến lần khác, bản thân không thể phản bác!

Tuy anh không trả lời, nhưng nhìn phản ứng của anh, cô gái đã xác nhận được suy đoán của mình.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, 001 là biệt danh của một nhân vật thần thông trong tổ chức đặc công của nước M." Lăng Húc nói có chút châm chọc. Người như vậy mà thông tin lại chẳng nhạy bén chút nào! Hiện tại có người nào nghe thấy tên anh, mà không nói là bang chủ của bang Liệt Diễm, bá chủ trong giới hắc đạo.

Cô gái nghe thấy thế, dường như cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, cô nhìn lên trần nhà, tự giễu: "Tôi đã không còn là đặc công từ lâu rồi."

"Anh đã nhìn thấy khả năng điều khiển gió của tôi rồi." Cô nói khẳng định.

Lăng Húc gật đầu một cái, nghiêm túc nói: "Tôi còn thấy được ** của em."

Khóe miệng cô gái giật giật, câu này tiếp nhận được.....Cô lơ dềnh nói: "Rất khó coi."

"Em bị người ta nghiên cứu bao lâu rồi?" Lăng Húc không tiếp lời của cô, mà hỏi lại.

"Khoảng ba năm gì đó." Cô gái thân nhiên đáp.

Lăng Húc nhảy cảm hỏi: "Em bị người ta bán đứng?"

Cô gái hiểu được ý tứ của anh, nói: "Ừ, một lần trong lúc hành động, không cẩn thận đã sử dụng khả năng đặc biệt ngay trước mặt đồng đội." Lúc cô nói chuyện, trong mắt thậm chí không hề có một tia oán hận nào, vẫn là một mảng sorriso trong như trước.

Lăng Húc nghiêm túc nhìn cô, nói: "Làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ bảo vệ em."

Cô gái ngẩn ra, sau đó hỏi châm chọc: "Anh muốn nghiên cứu tôi? Hay là muốn tôi sinh cho anh một đứa con có khả năng đặc biệt?"

"Lại không thể là thật tâm thích em sao?" Lăng Húc không hề tức giận, nhíu mày hỏi.

"Thích? Ha ha, anh không cảm thấy rất gượng ép sao? Chúng ta mới gặp nhau được bao lâu? Đừng có nói với tôi là anh vừa thấy đã yêu đó, tôi không tin vào loại chuyện như thế này." Cô gái lạnh nhạt nói.

Lăng Húc gật đầu: "Đúng là rất gượng ép, nhưng chuyện lại cứ như thế mà xảy ra."

"Tôi không có hứng thú chơi trò tình yêu với anh, anh muốn gì cứ việc nói thẳng ra." Cô gái thấp giọng nói.

Lăng Húc thở dài một cái, trái tim của người này còn rần hơn cả vàng, xem ra con đường theo đuổi vợ của anh vẫn còn xa lắm. Anh không tiếp tục đề tài này nữa, hỏi: "Tôi đã cứu em... có phải em nên báo đáp tôi không?"

Cô gái nhìn anh, không nói gì.

"Bất cứ lúc nào cũng không được tháo chiếc hoa tai này xuống." Lăng Húc giơ tay, vờ vờ chiếc hoa tai rũ xuống trên tai phải cô, nói. Trong giọng nói của anh, không khỏi mang theo mấy phần ra lệnh.

Anh thấy đối phương vẫn không nói gì, liền lạnh lùng nói: "Lúc em tháo hoa tai ra, cũng chính là lúc em bị bang Liệt Diễm truy lùng!"

Cô gái đưa tay lên, sờ sờ vào chiếc hoa tai rũ xuống trên tai phải mình, trong mắt thoáng qua tia nghi ngờ, hỏi: "Vì sao tôi nhất định phải đeo nó?"

"Tôi thích!" Lăng Húc hùng hồn đáp.

Cô gái có chút nói không lên lời, cũng chỉ là một chiếc hoa tai mà thôi, đeo là được rồi.

"Nó có thể cảm giác được tất cả các loại bom. Khi nó không ngừng chấn động, thì em phải nhanh chân rời đi, nó càng đến gần bom, càng chấn động mạnh. Ngoài điều đó ra, lúc nó rung một cái rồi ngừng, lại rung một cái nữa, em hãy bấm vào viên bảo thạch, sẽ chuyển sang kênh truyền tin. Lúc gặp phải khó khăn hoặc nghĩ đến tôi, em vừa đồng thời đề vào viên bảo thạch, vừa ấn ba cái vào phía sau khuyên tai chỗ vành tai, tôi sẽ xuất hiện trước mặt em ngay lập tức." Lăng Húc từ từ giải thích.

Anh không nói ra chuyện trong đó có hệ thống định vị, bởi vì anh biết, nếu nói ra cô sẽ không đeo.

Đôi mắt cô gái hơi tròn lên, trong mắt đầy sự kinh ngạc, lẩm bẩm: "Trên thế giới lại có loại hoa tai như thế này sao....."

"Toàn thế giới chỉ có đúng một đôi, tôi mang một chiếc, em mang một chiếc." Lăng Húc nói mang theo sự tự hào.

Chỉ có mẹ anh mới có thể làm ra được thứ đồ nghịch thiên như thế này!

"Tại sao lại tốt với tôi như vậy?" Cô gái lẩm bẩm.

Lăng Húc nghiêm túc nói: "Tôi thích."

"Tôi giúp em đặt một cái tên." Anh lại nói.

Cô gái chẳng hề đề ý: "Tùy anh."

Ánh mắt Lăng Húc khóa chặt đôi mắt xanh xám của cô, nói: "Khuyên Lam, Phong Khuyên Lam."

"Thật dễ nghe." Cô gái cười cười, nói. Lần này, nụ cười của cô không phải là giả vờ, cũng không phải là châm chọc, hay tự chế giễu, mà là nụ cười vui vẻ, ấm áp.

Lăng Húc kiểm chế cơn kích động muốn hôn đôi phương, kiên quyết di dời tầm mắt, nói: "Em muốn ăn gì? Tôi làm cho em."

"Anh làm?" Phong Khuyên Lam hỏi với giọng không thể tin nổi.

Khóe môi Lăng Húc khẽ nhếch lên, đáp: "Ừ, tôi thường làm cho mẹ ăn."

Anh không nói "mẹ tôi" mà chỉ nói "mẹ", như vậy sẽ làm cho anh có cảm giác đối phương là vợ của mình.

"Không ngờ anh lại hiếu thuận như vậy." Phong Khuyên Lam cảm thán.

"Tôi ăn gì cũng được, không kiêng gì cả." Cô dừng một chút, lại nói tiếp.

Lăng Húc nói câu "Chờ tôi", xuống giường ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng của anh biến mất, trong đôi mắt xinh đẹp của Phong Khuyên Lam tràn đầy nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 3: Vẫn còn muốn nữa

"Tiểu Mẫn, chúng ta về thôi." Ngồi chỗ tay lái chiếc Ferrari màu đỏ, Mạc Thiên thò người sang thắt dây an toàn cho Tề Mẫn đang hồn bay phách lạc, đồng thời dịu dàng khuyên.

"Em không về!" Tề Mẫn cự tuyệt đầy kiên quyết.

Mạc Thiên nhú nhú mày, đưa tay lên vuốt vuốt tóc cô, nói: "Tiểu Mẫn, muộn lắm rồi, đừng tùy hứng nữa được không?"

"Hu hu. Em muốn tìm anh Húc. Anh Húc. " Miệng Tề Mẫn mím lại, ôm anh khóc.

Mạc Thiên cứng người, Tề Mẫn không hề nhìn thấy, trong mắt anh thoáng qua tia đau thương, anh đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, dùng giọng trầm thấp nói: "Húc chỉ đi ra ngoài dạo một chút thôi, cũng đâu phải là không gặp nữa."

"Em mặc kệ, đêm nay em phải nhìn thấy anh Húc! Anh Thiên, anh giúp em được không. " Tề Mẫn nước mắt lã chã nhìn Mạc Thiên, cầu xin.

Mạc Thiên nhếch môi chưa sót, dịu dàng nhìn cô, hai tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hai ngón cái chia nhau lau những giọt nước mắt đang chảy xuống hai bên má phải và trái của cô, nói: "Ừ, đừng khóc, anh giúp em."

Tề Mẫn liền nín khóc ngay lập tức, cười rộ lên, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh Thiên! Em biết anh là tốt nhất!"

Hai câu này từ nhỏ đến lớn Mạc Thiên đã nghe hàng ngàn hàng vạn lần rồi, càng nghe, lòng anh càng khổ sở. Để che giấu nét mặt của mình, anh chột quay mặt đi, ngồi trở lại vị trí của mình, lấy điện thoại di động, vừa gọi điện thoại vừa nói: "Anh gọi xem cậu ấy có mở máy hay không."

Tề Mẫn nghe xong, nhất thời hai mắt nhìn anh đầy mong chờ.

"Ông ơng ơng." Một hồi chuông đột ngột vang lên bên tai Phong Khuynh Lam, cô nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên tủ đầu giường bên phải, một chiếc điện thoại di động màu đen đang chấn động, đồng thời màn hình chiếc điện thoại cũng đang phát sáng.

Cô quay đầu lại, không nhìn cuộc gọi đến.

Hai phút sau, điện thoại di động vẫn kiên trì đổ chuông như cũ, cô xê dịch cơ thể yếu ớt, đưa tay với lấy chiếc di động, định mang đến cho Lăng Húc. Nhưng sau khi cô ngồi thẳng người dậy, liền hoàn toàn ngây dại, thân thể mình dưới chân lại không hề mặc gì.

Lúc ở sở nghiên cứu, đúng là cô thường xuyên bị người ta cởi hết quần áo, nhưng điều này cũng không có nghĩa đối với lần này chẳng sao cả.

Phong Khuynh Lam khê nguyên rủa một tiếng, liếc mắt nhìn chiếc điện thoại không ngừng chấn động trong tay, miễn cưỡng ra khỏi giường, đi đến trước tủ treo quần áo, giữa một rừng áo sơ mi trắng bên trong, cô tiện tay cầm đại lấy một cái khoác lên trên người, vịn vào tường đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, cô mới phát hiện ra, chỗ mình đang ở là một ngôi biệt thự ba tầng vô cùng tráng lệ, mà lúc này cô đang đứng ở hành lang tầng hai. Cô tìm tòi vị trí có thể là phòng bếp, vịn vào lan can từ từ xuống tầng.

"Em xuống làm gì?! Cơ thể suy yếu như vậy, còn nhích tới nhích lui!" Đi xuống tầng dưới, cô cúi đầu vịn vào lưng ghế sofa trong phòng khách muốn nghỉ một chút, liền nghe thấy một hồi rống giận được truyền đến cách đó không xa, ngay sau đó thân thể cô cũng bị người ta bồng lên.

Phong Khuynh Lam bị rống choáng váng, sững người nhìn khuôn mặt lạnh lùng, tuấn mỹ của người đàn ông.

Lăng Húc liếc nhìn chiếc điện thoại di động không ngừng chấn động trong tay cô một cái, vừa bồng cô đi về phía phòng ăn, vừa nói: "Em là vì muốn cho tôi nhận điện thoại?"

Phong Khuynh Lam chớp chớp mắt, bầy hồn tám vía quay về, gật đầu nói: "Ừ, điện thoại di động của anh cứ kêu."

Có lẽ cô thật sự mệt mỏi, cũng không nảy sinh ý phản kháng, để mặc cho đối phương bồng mình.

Lăng Húc nghe xong, cau mày, trách cứ: "Em không tự nhận đi? Hoặc nếu không muốn nhận tất luôn đi là được rồi."

Anh nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt của cô rất không bằng lòng, nhỏ giọng nói: "Lăn qua lăn lại như vậy, lại mất đi nửa cái mạng."

Nếu không phải lo lắng cho thân thể của cô, anh sao có thể phải làm Liễu Hạ Huệ? Lúc ở trên giường, ngay cả một động tác nhỏ cũng không dám làm. Lần này thì hay rồi, tự cô đi giày vò mình!

Phong Khuynh Lam không hiểu tại sao người kia lại tức giận, giải thích: "Nếu tôi nghe điện thoại sẽ tạo ra hiểu lầm gì đó không tốt lắm. Về việc tắt máy thì càng không thể được, dù sai đây cũng là đồ của anh. Hơn nữa, người gọi điện cho anh hẳn là có việc tìm anh gấp, nếu không đã không gọi mãi."

Lăng Húc nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc ghế dựa cạnh bàn ăn, cầm lấy chiếc điện thoại vẫn như cũ không ngừng kêu trên tay cô, nghiêm túc nói: "Em là người phụ nữ thứ ba được tôi chạm vào từ sau khi tôi mười bốn tuổi, hai người trước đó theo thứ tự là mẹ và em gái."

Anh nghe điện luôn trước mặt cô, giọng nói lạnh lẽo: "Tốt nhất là cậu có chuyện gì gấp."

Đầu điện thoại bên kia, Mạc Thiên kêu rên một hồi trong lòng, có vẻ như anh đã đụng trúng họng súng rồi. Đụng cũng đụng vào rồi, rơi vào đường cùng,

anh đành phải cứng đầu nói: "Húc, cậu đang ở đâu? Tiểu Mẫn rất muốn gặp cậu."

"Đưa điện thoại cho Tiểu Mẫn." Lăng Húc vừa lấy đồ ăn cho Phong Khuynh Lam, vừa dặn dò.

"Anh Húc, anh đang ở đâu? Tiểu Mẫn rất nhớ anh!"

Giọng nói làm nũng lọt vào trong tai Phong Khuynh Lam không sót một chữ nào, khóe miệng cô giật giật châm chọc, người đàn ông này, vừa tình thâm ý thiết với người ta, vừa dầy dụa không rõ với người khác. Đầu điện thoại bên kia, cô gái không chút che giấu tình yêu của mình, khiến cho người ta muốn bỏ rơi cũng không bỏ rơi được.

"Tiểu Mẫn, bây giờ em lập tức về nhà ngay." Lăng Húc mặt lạnh ra lệnh.

"Anh Húc..... Em muốn gặp anh....."

"Tiểu Mẫn, đừng để anh phải tức giận." Đối với sự nức nở của đối phương, Lăng Húc không chút mềm lòng, giọng vẫn khó chịu như cũ.

"..... Em biết rồi. Anh Húc, chừng nào thì anh về?"

Lăng Húc liếc mắt nhìn Phong Khuynh Lam, đáp: "Qua vài ngày nữa, vẫn chưa xác định. Đưa điện thoại cho Thiên."

"Anh Húc, sinh nhật vui vẻ!"

"Húc." Một giọng nam truyền đến.

"Không được dung túng cô ấy, bây giờ đưa cô ấy về nhà ngay." Lăng Húc trầm giọng phân phó.

"Uh"

Cúp điện thoại xong, Lăng Húc tùy ý đặt điện thoại di động lên chỗ trống trên bàn ăn, bản thân ngồi xuống bên cạnh Phong Khuynh Lam, vừa tiếp tục lấy thức ăn cho cô, vừa nói: "Em hẳn là có ấn tượng với tam hùng của bang Liệt Diễm lúc trước đi?"

Mặc dù hiện tại, tam hùng của bang Liệt Diễm đã đổi thành mình, Chuẩn và Thiên.

Phong Khuynh Lam gật đầu, nhìn anh có chút ngờ vực.

"Tiểu Mẫn là con gái bảo bối của chú Tề. Mặc dù tôi và cô ấy không có quan hệ máu mủ, nhưng trong mắt tôi, cô ấy chính là em gái." Lăng Húc chậm rãi nói.

"Cô ấy thích anh." Phong Khuynh Lam nhìn vào đôi mắt hẹp dài của anh, nói khẳng định.

Lăng Húc lơ đãng đáp: "Đây là chuyện của cô ấy, tôi không yêu cô ấy."

Phong Khuynh Lam thấy anh không giống như nói dối, liền không nói thêm gì nữa, tập trung ăn đồ.

Ngay cả chính cô cũng không hiểu, tại sao tâm trạng của mình đột nhiên tốt hơn một chút.

"Không được ăn." Sau nửa giờ, Lăng Húc đưa tay phát vào cái tay đang cầm nĩa của Phong Khuynh Lam.

Phong Khuynh Lam vô cùng buồn bực nhìn anh, hỏi: "Còn có ai tới ăn nữa sao?"

"Không, nhưng không cho phép em ăn." Lăng Húc dùng khăn ăn tào nhả lau lau miệng mình, giọng nói kiên quyết.

"Tại sao?" Phong Khuynh Lam nhăn mày, hỏi có chút bất mãn.

Đã rất lâu rồi cô chưa được ăn cái gì ngon như vậy.....

Lăng Húc bất giác đưa tay sờ sờ vào bụng cô, không hề bắt ngờ khi nhận ra nó đã căng phồng, trước lúc cô nổi giận, liền thu tay của mình lại, nói: "Ăn quá nhiều cùng một lúc sẽ không tốt cho cơ thể. Buổi tối không được ăn no quá, em bây giờ đã quá no rồi."

Phong Khuynh Lam lưu luyến buông nĩa xuống.

Lăng Húc đưa tay bông cô lên, đi về phía phòng khách, khi phát hiện ra cô không hề phản kháng anh có chút bất ngờ, lúc này hơi hưng phấn hỏi: "Tôi chưa được sự cho phép của em đã bông em lên, em không tức giận sao?"

Phong Khuynh Lam thờ ơ đáp: "Cũng không phải là chưa bông qua, dù sao tôi cũng lười đi." Điều quan trọng nhất là, hiện tại cô vẫn còn quá yếu.

Đúng là trước lạ sau quen, trong mắt Lăng Húc lóe lên tia tính toán.

Anh đặt người trong ngực xuống chiếc ghế sofa màu đen bằng da thật, xoay người đi pha trà.

Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong mắt Phong Khuynh Lam tràn đầy hiếu kỳ, rốt cuộc anh ta đã lớn lên trong gia đình như thế nào?

Biết nấu ăn, biết pha trà, biết chăm sóc người khác.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 3: Vẫn còn muốn nữa 2

"Em cứ an tâm ở lại đây dưỡng bệnh, không ai có thể tìm được em đâu." Lăng Húc rót cho cô một ly trà, đưa đến trước mặt cô, nói.

Phong Khuynh Lam ngoắc ngoắc khóe môi, nói có chút cảm kích: "Cám ơn."

Lăng Húc ngồi xuống cạnh cô, lười biếng dựa vào lưng ghế sofa, nghiêng đầu nhìn cô, lẩm bẩm: "Ồ trong biển, lúc tôi đến gần em, em dựa vào đâu mà liếc mắt một cái liền kết luận tôi sẽ không làm gì em? Ở trên bờ cát, tại sao em lại tin tưởng tôi sẽ không nói cho ai biết sự tồn tại của em? Ở trên bàn ăn, tại sao em lại tin tưởng tôi sẽ không bỏ thứ gì đó vào trong thức ăn?"

"Nếu như tôi đoán không lầm, lúc ở sở nghiên cứu, những thứ em ăn đều được đặc biệt cho thêm thứ gì vào đó đi." Anh dừng một chút, lại nói.

Phong Khuynh Lam cười cười, đáp: "Cảm giác."

"Em đã từng tin tưởng sai người, mà bị đưa vào sở nghiên cứu." Lăng Húc nói không chút nề tình.

Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật tự giễu: "Nếu như chống lại anh tôi có phần thắng, tôi sẽ không lựa chọn cách tin tưởng vào cảm giác của mình."

Lăng Húc giờ tay vuốt vuốt mái tóc vàng mềm mại của cô, dịu dàng nói: "Cảm giác của em đúng, cứ như vậy mãi mãi tin tôi. Tôi sẽ không làm tổn thương em, chỉ biết bảo vệ em thôi."

"Tôi rất vui vì em đã từng bị người ta bán đứng, nhưng vẫn lựa chọn cách tin tưởng tôi." Khóe môi anh cong lên, nói.

"Tôi không phải là con nít, không được vuốt tóc tôi." Phong Khuynh Lam thật sự không quen với loại động chạm thân mật này, cau mày nói.

Lăng Húc ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: "Em bao nhiêu tuổi rồi?"

Phong Khuynh Lam suy nghĩ một chút, nói: "22 rồi."

Cô dừng một chút, lại nói: "Trong ký ức của tôi, con trai của Lăng Diệp nhỏ hơn tôi mấy tuổi, anh vẫn chưa trưởng thành đúng không?"

Lăng Húc nghe thấy năm chữ "con trai của Lăng Diệp" sắc mặt lại đen đi vài phần, lạnh lạnh nói: "Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của tôi."

Anh vung tay lên, nhấn mạnh: "Tuổi tác không phải là vấn đề!"

Phong Khuynh Lam khẽ trợn trừng mắt lên, hỏi có chút kinh ngạc: "Hôm nay sinh nhật anh?"

Lăng Húc gật đầu một cái, miệng nhếch lên tà mị, sáp lại gần cô, nói như khiêu khích: "Thế nào, em định đem mình làm quà tặng cho tôi sao?"

Phong Khuynh Lam liếc mắt, lui về phía sau không để lại dấu vết, nói: "Anh nghĩ hơi nhiều rồi."

"Em chính là người phụ nữ đầu tiên của tôi, cũng là người cuối cùng." Lăng Húc lại nhích tới gần hơn, nói như tuyên thệ.

Phong Khuynh Lam không thích ứng lui về phía sau, nhấn mạnh: "Tôi lớn hơn anh bốn tuổi."

Lăng Húc lại nhích gần lên một chút, ánh mắt như có ma thuật nhìn chăm chăm, không chớp mắt vào đôi mắt xanh xám của đối phương, nói: "Tuổi tác không phải là vấn đề."

"Anh quá nhỏ." Phong Khuynh Lam lại lui về phía sau, cau mày nói.

Nét mặt Lăng Húc tối sầm lại, ngay lập tức đột kích, đem Phong Khuynh Lam đang không có phòng bị đè xuống dưới, giọng nói tràn đầy nguy hiểm: "Tôi cảm thấy, tôi cần phải chứng minh mình rất 'lớn'."

Phong Khuynh Lam quay mặt đi, tuân theo nguyên tắc dịch tiến ta lùi, nói: "Không cần phải chứng minh, anh rất lớn, trừ số tuổi ra, chỗ nào cũng rất lớn."

Lăng Húc cúi đầu liếm liếm cái tai phải đang bày ra trước mặt mình, khi nhìn đến lỗ tai của cô thì sững sờ, gương mặt và cổ chuyển sang đỏ với khí thế sét đánh không kịp bưng tai.

"Anh ép làm tôi rất cực khổ." Phong Khuynh Lam cố gắng không để ý đến cảm giác lòng như bị lông vũ phát qua, đưa tay đẩy lồng ngực của anh, nói.

Rốt cuộc vẫn là lo lắng cho cơ thể của cô, Lăng Húc dè xuống vật nam tính đang chộn rộn, rịch rịch trong cơ thể, đứng dậy tiện thể kéo cô lên, nói: "Em tùy tiện lấy cái gì mà dùng, tôi đi tắm."

Nói xong, anh sai bước rời khỏi phòng khách.

Nhìn bóng lưng của anh, một lần nữa Phong Khuynh Lam lại chìm trong nỗi ngờ vực.

Cho dù anh ta có dùng sức mạnh với mình, thì mình cũng chẳng thể làm gì được, thế nhưng anh ta lại chọn cách đi tắm nước lạnh, đây là thế nào? Chẳng lẽ anh ta thật sự thích mình?

Sau một hồi, cô lắc đầu một cái, quẳng hàng ngàn ý tưởng trong lòng đi, nằm trên ghế sofa, dần dần ngủ mất.

Một lúc sau, Lăng Húc thật vất vả mới bình tĩnh lại được, từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy hai cái chân thon dài trắng bóng ở trên ghế sofa màu đen, lại bị thống phát hiện ra vật nam tính của mình đã ngóc đầu dậy. Anh bắt đắc dĩ thờ dài một cái, tiến đến nhẹ nhàng ôm ngang người cô lên, đi về phía phòng ngủ chính trên tầng.

Đặt người kia xuống giường, đắp kín chăn cho cô, anh lại đi vào phòng tắm lần nữa.

Sáng ngày hôm sau, lúc Phong Khuynh Lam tỉnh dậy, trong phòng ngủ đã không thấy bóng dáng Lăng Húc đâu, cô tung chăn ra, có chút bất ngờ khi phát hiện trên người mình mặc một chiếc váy ngủ bằng tơ tằm màu đỏ. Cô nhếch nhếch khóe môi, tập trung tinh thần cao độ, hai tay từ từ nắm chặt thành quyền, bầu không khí di động tăng lên, tạo thành một cổ gió mạnh, xoay tròn vây quanh cô với tốc độ cao.

Một phút sau, cô buông lỏng hai tay, gió dần dần tiêu tán. Cô đi xuống giường, kéo chiếc rèm cửa màu vàng nhạt chầm chậm ra, nhất thời ánh mặt trời dịu dàng chiếu vào. Nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, cô nhanh chóng phán đoán ra vị trí hiện tại của mình.

Phong Khuynh Lam mãi mê với phong cảnh bên ngoài, hai tay dính vào trên cửa sổ sát đất, chỉ cần nghỉ ngơi một ngày một đêm nữa, cô có thể rời khỏi đây rồi.

"Đã tỉnh rồi sao? Đánh răng chưa?" Lăng Húc bê bữa sáng đi vào, thấy cô đứng ở trước cửa sổ, liền hỏi.

Phong Khuynh Lam nghe tiếng nói quay đầu lại, thấy anh đang bưng đồ ăn, hỏi: "Cho tôi?"

"Ừ, tôi ăn rồi." Lăng Húc đặt cái khay lên trên chiếc bàn nhỏ bằng gỗ thật cách đó không xa, đáp.

Phong Khuynh Lam nhìn anh hồi lâu, nói: "Tôi đi đánh răng."

Không biết tại sao, bóng lưng rời đi của cô nhìn có chút hoảng hốt.

"Cơ thể đã khỏe mạnh hơn chút nào chưa?" Lăng Húc lặng lẽ, không có tiếng động đi tới sau lưng cô, hai tay vòng chắc qua chiếc eo thon chưa đầy một nắm của cô, nhìn người đang cúi đầu đánh răng trong gương, hỏi.

Cơ thể Phong Khuynh Lam cứng đờ, có chút không được tự nhiên xê dịch cơ thể ra.

"Cô gái, đây là em đang châm lửa." Lăng Húc giữ chặt người cô, cảnh cáo.

Sắc mặt Phong Khuynh Lam hơi đỏ lên, bởi vì cô cảm thấy cơ thể đối phương đã biến hóa. Cô nhỏ bọt màu trắng trong miệng ra, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trong gương, nói: "Anh đừng ôm. Tôi không quen."

Lăng Húc vẫn không nhúc nhích, lơ đãng đáp: "Anh ôm mấy lần, em sẽ thành thói quen."

Phong Khuynh Lam không nói gì nữa, cụp mắt xuống tiếp tục đánh răng. Anh ta đã không muốn buông tay, mình giãy giụa cũng chỉ là tự chuốc khổ vào thân.

Mấy năm này, cô đã học được cách, làm thế nào mới có thể để cho mình sống được tốt hơn.

Lúc không nắm được phần thắng, chọn cách thuận theo để thu được lợi ích lớn nhất cho mình, đồng thời có thể làm đối phương lơ là, tạo được cho chính mình cơ hội thoát ra khỏi sự khống chế của người khác.

Lăng Húc thấy cô không nói gì, khóe môi khẽ nâng thành đường cong đẹp mắt, đôi tay được voi đòi tiên vuốt ve trên eo cô.

Phong Khuynh Lam không nhịn được uốn éo người, muốn thoát khỏi sự đụng chạm của anh.

Cô cố tình di chuyển về phía nào thì hai tay người sau lưng lại di chuyển về phía đó.

Đánh răng xong, cô dùng hai tay chia nhau giữ hai cổ tay trợ thủ đắc lực của anh, vừa kéo chúng ra ngoài, vừa nói: "Rất nhột, đừng chạm vào."

Đôi môi đỏ mọng của Lăng Húc khẽ mở, phun ra một chữ: "Không."

Phong Khuynh Lam phát hiện, sức lực của mình đã bị hao tổn hết sạch mà vẫn không thể di dịch được tay anh ra chút nào, sáng suốt lựa chọn cách buông tha, lại nói: "Anh lùi về phía sau một chút."

Đôi môi đỏ mọng của Lăng Húc khẽ mở, lại phun ra một chữ: "Không."

"." Phong Khuynh Lam không biết làm thế nào, đành mở vòi hoa sen, mặc kệ người kia dán sát vào người mình, cúi xuống dùng hai tay vốc nước, hắt lên trên mặt.

Lăng Húc thờ hồn hển, trong giọng nói trầm thấp pha lẫn lửa dục: "Thật cứ muốn như vậy mà ăn em."

Phong Khuynh Lam không để ý đến câu nói của anh, đứng thẳng người, cầm lấy khăn lông khô, lau lau mặt, nói: "Tôi muốn đi ra ngoài ăn sáng."

Lăng Húc buông một tay ra, đi đến ngang người cô, ôm cô đi ra ngoài.

Ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh chiếc bàn tròn, Lăng Húc nhanh tay cầm cái muỗng lên, múc một thìa cháo vẫn còn bốc hơi nóng đưa lên môi thổi thổi, dứt cho cô.

Phong Khuynh Lam đưa tay muốn đón lấy cái muỗng trong tay anh, nói: "Tôi tự ăn được."

Lăng Húc dùng cái tay còn lại, giữ hai tay của cô, nói: "Há miệng."

Phong Khuynh Lam nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mở đôi môi đỏ mọng, đầy đặn ra.

Động tác cho ăn của Lăng Húc rất thuần thực, khiến cho cô lại tò mò về gia đình của anh lần nữa.

"Anh buông tay tôi ra, tôi không tranh muỗng nữa." Phong Khuynh Lam thỏa hiệp.

Khóe môi Lăng Húc nâng lên, buông hai tay cô ra, dùng giọng trầm thấp, tuyệt đẹp nói: "Em nên thức thời như thế từ sớm."

Rất nhanh đã nhìn thấy đáy của bát cháo, anh đem thìa cháo cuối cùng dứt vào trong miệng mình, sau đó bất thành linh đưa tay kéo cô đến trước người mình, chụp được đôi môi mọng nước của cô, không chút do dự hôn lên.

Thừa lúc cô vì kinh ngạc mà khẽ nhếch môi, hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng tản ra, anh đưa cháo vào trong miệng cô, nhân tiện dùng cái lưỡi linh hoạt càn quét một vòng khắp lãnh địa của cô.

Trước khi đối phương có hành động khác, Lăng Húc thu chiếc lưỡi của mình lại, vẫn chưa thỏa mãn đưa ra lời bình: "Vị rất ngon."

"." Phong Khuynh Lam bức mình nhìn anh, khuôn mặt ửng hồng.

Lăng Húc nhú mày, nghiêm túc hỏi: "Vẫn còn muốn nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 4: Trốn chạy và phóng thích

"Tiểu Mẫn, mở cửa cho mẹ vào nào." Ở một góc trong ngôi biệt thự tráng lệ, Dany đứng trước một cánh cửa, dáng người vẫn xinh đẹp như trước, giờ tay lên gỗ, gọi.

Đáp lại cô ngoài sự im lặng vẫn chỉ là im lặng.

Dany nhăn mày, dùng sức gõ cửa, lạnh lùng nói: "Tê Mẫn! Con mở cửa cho mẹ! Nếu không mẹ sẽ bảo cha con đập cửa đấy!"

Cô vừa dứt lời, cửa liền được mở từ bên trong ra, mà người mở cửa đang hồn bay phách lạc đi về phía chiếc giường.

Dany nhìn bóng lưng mong manh của cô, trong đôi mắt đẹp tràn đầy thương tiếc, tại sao cả hai mẹ con cô đều gặp phải tình yêu đơn phương không có

kết quả?

Cô đóng cửa lại, ngồi xuống bên mép giường, nhìn người nằm trên giường quay lưng về phía mình, không khỏi khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Trước khi mẹ biết cha con, cũng đã từng thích một người đàn ông rất nhiều năm."

Tề Mẫn quay đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Cũng giống như tình huống của con thôi, hoa rơi có ý nước chảy vô tình. Mẹ vẫn đi theo bên cạnh hần, hi vọng có một ngày hần sẽ nhìn đến mẹ, nhưng sự thật chứng minh, là của mình cuối cùng vẫn là của mình, không phải của mình cưỡng cũng không được." Lời Dany thấm thía.

"Con cảm thấy tình của của mẹ và cha con có tốt không?" Cô dừng một chút, hỏi.

Tề Mẫn gật đầu kiên định.

Dany cười hạnh phúc: "Mẹ rất yêu cha con, cha con cũng rất yêu mẹ."

Cô đưa tay lên vuốt vuốt tóc Tề Mẫn, tiếp tục nói: "Nếu lúc đầu mẹ không từ bỏ người đàn ông kia, mẹ sẽ không có được cuộc sống tốt đẹp bây giờ."

"Người đàn ông kia là ai?" Tề Mẫn tò mò hỏi.

Dany bình thản nói: "Con không biết hần, hần đã chết rồi."

Mắt Tề Mẫn hơi trừng lên.

"Tuy chúng ta đều rất vui nếu thấy con và Tiểu Húc đến được với nhau, nhưng trái tim của Tiểu Húc không ở chỗ con, con cần gì phải tự chuốc lấy đau khổ? Tiểu Húc là một người rất có chủ kiến, nếu cậu ta đã đưa ra quyết định gì, thì hầu như không thay đổi lại." Dany lại khuyên.

"Mẹ, tại sao lúc đầu mẹ không buông tha người đàn ông kia?" Tề Mẫn nhìn chăm chăm vào mắt Dany, hỏi.

Dany hơi ngần ngại, tại sao lại buông tha? Cô hỏi ngược lại, nói: "Hình như là bởi vì hần đã có người phụ nữ mình thật sự thích."

"Anh Húc không có." Giọng Tề Mẫn khẳng định.

"Thậm chí người phụ nữ khác không thể chạm vào được anh ấy, nhưng con lại có thể." Cô lại nói.

Dany bất đắc dĩ thở dài một cái, nói: "Con có thể là vì cậu ấy xem con như em gái, hơn nữa sự đụng chạm của con với cậu ấy chỉ giới hạn trong cái ôm, còn sự đụng chạm của cậu ấy với con chỉ giới hạn trong cái vuốt tóc. Lúc con ôm cậu ấy, cậu ấy thậm chí không hề ôm lại con."

Tề Mẫn quay đầu, trực tiếp đưa cái ót về phía mẹ mình, nói cố chấp: "Con sẽ không buông tay." Cho dù anh ấy có người trong lòng!

Dany chau mày, nhìn cô một hồi lâu, nói: "Con mà cứ như vậy, sẽ làm cho Tiểu Húc mất hết kiên nhẫn với con thôi."

Tề Mẫn im lặng.

Dany bất giác thở dài lần nữa, day day ấn đường, đứng dậy rời đi.

Ban ngày Phong Khuynh Lam ăn ăn ngủ ngủ rất nhanh đã qua. Sau khi ăn tối xong, cô nghỉ ngơi nửa tiếng ở trong phòng khách, liền đứng dậy đi lên tầng, đồng thời hỏi người đang ngồi xem tin tức trên máy tính bảng: "Có đồ ngủ không?"

"Có, ở trong tủ quần áo." Lăng Húc đặt máy tính bảng xuống, đi tới bên người cô, ôm eo cô, nói.

"Sao em không hỏi có đồ lót hay không?" Anh cúi đầu nhìn cô, nhú mày hỏi.

Gương mặt của Phong Khuynh Lam khẽ ửng hồng, cô lẩm bẩm: "Không có đi, cũng chưa từng mặc cho tôi mà."

Lăng Húc nói câu tức chết người không đền mạng: "Có, ở trong tủ quần áo."

Phong Khuynh Lam ngước mắt nhìn anh chăm chăm, chất vấn: "Vậy tại sao anh không tiện thể mặc luôn cho tôi?!"

"Tại sao anh phải mặc cho em?" Lăng Húc nâng khóe môi lên, hỏi.

Phong Khuynh Lam hỏi ngược lại: "Tại sao không?"

"Anh cũng không biết." Lăng Húc nhún vai một cái, lơ đãng đáp.

Phong Khuynh Lam bị nghẹn một ngụm máu ở lồng ngực, tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, sáng suốt lựa chọn cách không nói lại với anh.

Nhưng mà, khi cô thấy đối phương lựa ra một chiếc váy ngủ thấp thoáng như ẩn như hiện, từ hàng loạt các kiểu dáng ở trong tủ, sau đó lại kéo cửa tủ vào, thì không còn cách nào bình tĩnh được nữa. Cô chỉ vào chiếc váy ngủ, ngẩng đầu nhìn về mặt gian trá của người nào đó, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cho tôi mặc?"

Lăng Húc ôm cô vừa đi vào phòng tắm, vừa vô tội hỏi: "Đây không phải đã quá rõ rồi sao?"

"Tôi không thích kiểu này." Phong Khuynh Lam mặt tối sầm lại, nói.

Lăng Húc chẳng hề để ý: "Anh thích là được rồi."

Phong Khuynh Lam hít sâu một hơi, đề xuống con bạo động trong lòng, tự thôi miên: "Không sao đâu, dù sao anh ta cũng đã nhìn thấy hết cảnh mình trần truồng rồi....."

Nhận lấy chiếc váy ngủ một cách bất đắc dĩ, sau khi gần đến trước cửa phòng tắm, cô mới muộn màng phát hiện ra, hỏi: "Tôi tắm anh theo làm gì?"

"Đương nhiên là giúp em tắm." Lăng Húc hùng hồn nói.

"Trước đó đều là anh rửa ráy cho em." Anh nói nhấn mạnh.

Phong Khuynh Lam chặn ở cửa phòng tắm, vùng vẫy: "Bây giờ tôi đã tỉnh táo rồi, không cần anh giúp nữa."

Lăng Húc cũng không sốt ruột, đứng trước mặt cô, nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, nói xa xôi: "Nếu em đang tắm dở bị hôn mê sẽ không tốt lắm."

Phong Khuynh Lam nói giọng khẳng định: "Không đâu."

"Cơ thể em đã khôi phục hoàn toàn?" Lăng Húc nhún nhún đôi mày đẹp, hỏi.

"Tắm rửa tuyệt đối không thành vấn đề." Phong Khuynh Lam nhanh chóng nói.

Nói xong, cô bất thành linh đưa tay giựt lấy chiếc váy ngủ trong tay đối phương, đi vào phòng tắm, "Bập" đóng cửa lại.

Khóe môi Lăng Húc cong lên xấu xa, chậm rãi hỏi: "Em không cần đồ lót nữa sao?"

Ở trong phòng tắm, lúc này Phong Khuynh Lam mới phản ứng kịp, vừa rồi mình chưa lấy đồ lót, nhưng nếu mình mở cửa ra, nhất định anh ta sẽ đi vào. Cô khẽ cắn răng, nói: "Không cần."

"Thật biết suy nghĩ cho anh." Lăng Húc nói mập mờ.

". . . ." Phong Khuynh Lam phát giác mình và anh vẫn đang ở cùng một chỗ, khí huyết dâng trào tăng lên gấp bội. Cô vô cùng nghi ngờ, sự bình tĩnh thường ngày của mình đã bị chó gặm hết rồi. Thật hy vọng sau khi mình tắm xong đi ra, anh ta đã rời đi rồi.

Lăng Húc dựa vào vách tường bên cạnh cửa phòng tắm, hai chân thon dài vắt lên nhau, một tay để ngang trước ngực, vừa nhéo cằm, vừa lăm bằm: "Đứng là trêu đùa một chút thật là vui, hy vọng cơ thể cô ấy nhanh hồi phục."

Ở trong phòng tắm tắm rửa xong, Phong Khuynh Lam mặc chiếc váy ngủ mới vào, nhìn mình trong gương, mặt cô đỏ bừng giống như con tôm luộc. Cô quả quyết cởi chiếc váy ra, dùng khăn tắm quấn quanh người mình, để phòng Lăng Húc lại bắt cô mặc nó, cô liền ném chiếc váy ngủ xuống đất, còn thuận tiện giẫm lên mấy cái.

Cô nhẹ nhàng mở hé cửa ra, thấy trong phòng ngủ không còn bóng dáng của Lăng Húc, mới yên tâm mở hết cửa, đường hoàng đi ra ngoài. Phong Khuynh Lam đứng ở trước tủ treo quần áo, kéo cửa tủ, từ bên trong lấy ra một chiếc váy ngủ bình thường, tiếp đó bàn tay thon dài chỉ chuyển đến chỗ để đồ lót, chọn từ trong đó ra một cái có kiểu dáng thông thường, kéo cửa tủ quần áo vào, xoay người định đi vào phòng tắm, lại nhìn thấy người lúc này cô rất không muốn nhìn thấy.

Hình như anh vừa tắm qua, thân trên để trần, quần cũng đã được thay. Mái tóc ẩm ướt thi thoảng có một hai giọt nước trong suốt từ cổ chảy xuống lồng ngực rộng lớn, rắn chắc, đi qua cơ bụng có đường cong hoàn mỹ, hòa vào trong chiếc quần sịp màu xám trắng của anh.

"Hài lòng không?" Lăng Húc đi tới trước người cô, cúi đầu nhìn cô, dùng giọng trầm thấp, tuyệt đẹp hỏi.

Phong Khuynh Lam phát hiện, mình mà trả lời "Hài lòng" hay "Không hài lòng" thì đều không đúng, lúc này mới giả giọng hỏi: "Gi cơ?"

Lăng Húc hiển nhiên không muốn bỏ qua cho cô, nhấn mạnh từng chữ một: "Đối với thân thể của anh, có hài lòng không?"

Phong Khuynh Lam hất đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ chỗ giường, thần nhiên đáp: "Tôi không nhìn thấy."

Nếu là người bình thường thật sự sẽ phải tin lời cô nói rồi, bởi vì nét mặt của cô làm cho người ta rất khó mà nghĩ là cô đang nói dối, nhưng Lăng Húc không phải người bình thường.

Lăng Húc đưa tay giữ cằm của cô, để cho cô nhìn mình, cười nói: "Không hổ là 001, bản lĩnh tròn trặn thật nói dối đúng là không tệ."

Phong Khuynh Lam không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nhìn anh nói: "Tôi muốn mặc quần áo."

Lăng Húc liếc mắt nhìn chiếc váy ngủ trong tay cô một cái, nhú mày nói: "Chiếc váy ngủ kia đã bị em xé rách?"

"Không cần thận roi xuống đất." Phong Khuynh Lam mặt không đỏ hơi thở không gấp đáp.

Lăng Húc buông cầm cô ra, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhàn nhìn cô, nói: "Thay ở đây đi."

Phong Khuynh Lam nhìn anh một hồi, quay lưng lại, ném chiếc váy trong tay lên trên giường, quả nhiên cởi khăn tắm ra ngay, mặc đồ lót cùng váy ngủ từng cái lên trên người.

Ánh mắt Lăng Húc thay đổi, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Em thật sự cho là anh sẽ không làm gì em"

Một lát sau, anh thở dài một cái, lại nói: "Nhưng mà, hiện tại đúng là anh sẽ không làm như vậy với em."

Sau khi Phong Khuynh Lam mặc quần áo từ tể xong, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô giơ tay lên tháo chiếc khăn lông đang bọc mái tóc ướt ra, đi tới trước cửa sổ sát đất, vừa nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, vừa lau mái tóc dài.

Lăng Húc lặng lẽ đi tới phía sau cô không một tiếng động, cầm lấy chiếc khăn lông trong tay cô, dịu dàng, tỉ mỉ lau tóc cho cô.

Cơ thể Phong Khuynh Lam cứng đờ, sau đó toàn thân buông lỏng, ánh mắt phức tạp, nói: "Tôi không đáng để anh phải hao tổn sức lực." Ngày mai cô rời đi, sau đó bọn họ sẽ không bao giờ xuất hiện cùng nhau nữa.

"Có đáng hay không cũng không phải là tự em nói." Lăng Húc sâu kín nói.

Tận đáy lòng Phong Khuynh Lam thở dài một cái, không nói thêm gì nữa.

Động tác trên tay Lăng Húc không ngừng, nói: "Anh biết em sẽ rời đi, có thể là ngày mai, hoặc là ngày kia, nói chung sẽ không ở lại quá lâu."

Cơ thể Phong Khuynh Lam lại cứng đờ lần nữa.

Lăng Húc nhìn mái tóc cô với ánh mắt dịu dàng, tiếp tục nói: "Anh sẽ để cho em đi, sẽ cho người chuẩn bị phương tiện giao thông để em đi, cho nên em không cần điều khiển gió để đi."

"Tại sao?" Trái tim rắn chắc hơn cả vàng của Phong Khuynh Lam có chút giãn ra, cô nhắm hai mắt lại, che giấu vẻ kỳ quái trong đôi mắt mình, lẩm bẩm.

Lăng Húc nói có chút đau lòng: "Anh không muốn em suy yếu giống như lần đầu chúng ta gặp nhau. Nếu như anh đoán không sai, dùng gió để đi sẽ làm tiêu hao một lượng lớn thể lực và tinh lực của em."

"Lần này bởi vì gặp được anh, em mới có thể may mắn thoát nạn, nhưng lần sau em sẽ không được may mắn như vậy đâu. Cả thế giới này, chỉ anh mới có thể đối xử với em tốt như vậy, người em có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng cũng chỉ có anh." Anh nói chậm chậm, giọng chắc chắn.

"Đừng đối xử với tôi tốt như vậy." Phong Khuynh Lam mở hai mắt ra, xoay người ngẩng đầu nhìn anh, nói có chút cầu xin.

Đừng đối xử với tôi tốt như vậy, tôi sẽ không nhận được mà cho rằng anh đối với tôi là thật lòng.

Lăng Húc cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, chậm rãi nói: "Đưa gốc, anh không tốt với em thì tốt với ai?"

"Em muốn đi báo thù, vậy cứ đi đi, anh không ngăn cản em. Nhưng em phải đồng ý với anh hai chuyện." Anh dịu dàng nói.

"Chuyện gì?" Phong Khuynh Lam hỏi.

"Một, không được dùng cách tự hủy để giết địch, phải giữ lại mạng sống cho mình; hai, lúc mình bị rơi vào tay địch, nhất định phải truyền tin cho anh." Lăng Húc trầm giọng nói.

"Còn nhớ cách nói chuyện qua hoa tai không?" Anh dịu dàng hỏi.

Phong Khuynh Lam gật đầu: "Nhớ."

"Ừ, vậy thì tốt. Muốn làm gì em cứ làm, cho dù em muốn chọc thủng trời cũng chẳng sao cả, đã có anh đây." Lăng Húc tỉ mỉ lau tóc cho cô, tiếp tục nói.

Phong Khuynh Lam nhìn dung mạo yêu nghiệt của anh ngây ngẩn, hỏi: "Tại sao là tôi?"

"Em có một đôi mắt rất đẹp, ngay lập tức đã đi vào lòng anh. Tiếp nữa, anh nhìn thấy tất cả của em, càng không thể tự kiềm chế được." Khóe môi Lăng Húc cong lên đẹp mắt, nói.

"Anh có thể đi ra ngoài được không?" Phong Khuynh Lam nhìn xuống đất, nhàn nhạt nói.

Lăng Húc không chút buồn bực, đặt khăn lông lên trên chiếc ghế bên cạnh, từ tủ đầu giường lấy ra một chiếc máy sấy, dịu dàng sấy khô tóc cho cô, sau đó đem máy sấy để về vị trí cũ, vừa đi ra cửa, vừa nói: "Lúc ngủ nhớ đắp chăn."

Sau khi anh đi, Phong Khuynh Lam thất bại nằm lỳ ở trên giường, cô thật sự không nhìn thấu được anh.

Một đêm trần trọc không yên, cho đến khi ánh mặt trời mờ hồ chiếu qua cửa sổ đi vào, cô mới chớp mắt.

Lúc cô tỉnh lại lần nữa, thì rèm cửa sổ sát đất đã được kéo lên, trên tủ đầu giường có đặt một chiếc chìa khóa, một mặt nạ da người, một khẩu súng lục và một chiếc thẻ tín dụng màu đen, trên chăn để một bộ đồ thoải mái, trên chiếc bàn tròn cách đó không xa đặt bữa sáng phong phú.

Phong Khuynh Lam nhìn tất cả những thứ đó về mặt đầy phức tạp, trái tim lại giãn ra lần nữa.

Cô cầm mặt nạ da người, kinh ngạc với cảm giác khi chạm vào nó, đi vào phòng tắm, soi gương mang nó vào. Nhìn mình xa lạ trong gương, cô không nhận được lắm bản: "Quá thần kỳ." Không giống với chiếc mặt nạ da người thông thường, nó hoàn toàn dán sát vào mỗi một tế bào, không nhìn ra chút dấu vết nào.

Đột nhiên bên tai cô chấn động, là loại rung một cái rồi ngừng, lại rung một cái nữa, cô đưa tay sờ vào viên bảo thạch màu lam, trong nháy mắt giọng nói trầm thấp của Lăng Húc đã lọt vào tai cô: "Dậy chưa?"

"Dậy rồi." Phong Khuynh Lam lên tiếng.

"Chiếc mặt nạ trên tủ đầu giường không cần kiêng nước, sau khi mang vào, em cứ làm việc giống như người bình thường là được. Nhớ ăn sáng xong hãy đi."

Phong Khuynh Lam im lặng một hồi, biết rồi còn hỏi: "Anh rời khỏi đây rồi."

"Ừ, nhớ anh?"

Nhiệt độ trên mặt Phong Khuynh Lam có chút lên cao, vội vàng đáp: "Không có."

"Ha ha. Ngoan, thành thật một chút."

Tiếng cười tràn đầy từ tính của anh giống như một cơn gió nhẹ phe phẩy vào lòng Phong Khuynh Lam, cô ảo não nói: "Vẫn không có!"

"Được, được, được, không có. Tạm biệt, Tiểu Lam của anh, anh sẽ nhớ em. Trên thực tế, kể từ lúc anh gặp em, anh đã không ngừng nhớ em."

"Tạm biệt." Phong Khuynh Lam lẩm bẩm.

Chúng ta còn có thể gặp lại sao.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 4: Trốn chạy và phóng thích 2

Sân bay trụ sở chính bang Liệt Diễm, một chiếc xe thể thao màu đen dừng lại trước cửa cabin đã được mở sẵn.

Những người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng xung quanh lập tức tiến lên vây xung quanh chiếc xe, một người trong đó hơi cúi người, cung kính kéo cửa xe chỗ tay lái ra.

Lúc chủ nhân của chiếc xe từ bên trong đi ra, bọn họ cúi đầu, trăm miệng một lời cùng hô: "Bang chủ!"

Lăng Húc nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, đi về phía thang gác của khoang máy bay.

"Húc." Mạc Thiên đứng ở bên cạnh thang gác tiến lên đón, khoe môi khê cong, gọi.

Lăng Húc nhìn Mạc Thiên cười như không cười, khiến cho lông tơ toàn thân anh đều dựng đứng lên.

Mạc Thiên sờ sờ mũi vô tội, đi theo phía sau anh, vào cabin.

Trong cabin máy bay sang trọng, Lăng Húc ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng vắt hai chân lên nhau, một tay đặt tùy ý lên trên tay vịn, một tay tao nhã lắc ly rượu đỏ có đế cao, ánh mắt tĩnh mịch nhìn Mạc Thiên phía đối diện.

Đối lập với sự tỉnh mạch của anh, có thể nói Mạc Thiên đang lo lắng, bứt rứt, như đứng trên đồng lửa.

Hồi lâu sau, gương mặt anh khốn khổ, gào khóc thét lớn: "Cậu đừng hành hạ tôi nữa, muốn chém muốn giết, muốn róc thịt cậu cứ nói thẳng một tiếng nha!"

Lăng Húc ngoắc ngoắc khoe môi, chậm rãi nhấp một hớp rượu đỏ, nói: "Tạo ra những cuộc gọi liên hoàn đoạt mệnh, có cảm giác như thế nào đây?"

Mạc Thiên vẻ mặt hồi hận, giọng kiên định: "Rất không tốt!"

"Vậy sao? Có lẽ là rất tốt, nếu không sao cậu lại làm đến không biết mệt hả?" Lăng Húc nhẹ giọng nói.

"Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi!" Mạc Thiên cầu xin tha thứ.

"Bị người ta quấy nhiễu thật sự chẳng phải là một chuyện vui thích gì." Lăng Húc lại uống một hớp rượu đỏ, chậm rãi nói.

Mạc Thiên nghiêm túc nói: "Phía đông phía tây, lên trời xuống lòng đất vào biển lửa, một câu nói của cậu, tôi không nói hai lời, sẽ làm theo ngay!"

Lăng Húc khẽ cười một tiếng, đặt ly rượu lên trên mặt bàn thủy tinh, nói: "Không cần một bộ coi cái chết như không của cậu, chỉ cần một chuyện rất đơn giản thôi."

Mạc Thiên cười nịnh bợ: "Cậu cứ nói, cứ nói!"

"Về sau không được giúp Tiểu Mẫn tìm tôi nữa." Lăng Húc căn dặn.

Mạc Thiên sửng người một lúc, không ngờ sẽ là yêu cầu này. Anh nhìn Lăng Húc bằng vẻ mặt phức tạp, hỏi: "Cậu thật sự không có chút cảm giác nào với Tiểu Mẫn sao?"

"Tôi đối với cô ấy không có một chút tình cảm nào." Lăng Húc nghiêm túc nói.

Mạc Thiên nhìn nhìn anh, chậm rãi gật đầu một cái: "Tôi biết rồi."

"Cậu thích Tiểu Mẫn cũng lâu rồi đi." Lăng Húc nói giọng khẳng định.

Mạc Thiên khẽ tròn to hai mắt, theo phản xạ có điều kiện lắm bảm: "Sao cậu biết?"

"Cậu cảm thấy có điều gì có thể qua mắt được tôi sao?" Lăng Húc ngoắc ngoắc khoe môi, hỏi.

Khóe miệng Mạc Thiên giật giật chưa sót: "Nhưng trừ cậu ra, Tiểu Mẫn chẳng nhìn thấy ai nữa."

"Thích cô ấy, thì phải để cho cô ấy biết. Cậu giúp cô ấy theo đuổi tôi đây được coi là gì hả? Nói với tư cách của người đàn ông, tôi căn bản không thích cô ấy. Cô ấy và tôi có ở cùng nhau, cũng sẽ không có hạnh phúc." Lăng Húc thờ dãi một cái, nói.

Mạc Thiên cười cười tự giễu: "Cô ấy sẽ không chấp nhận tôi. Sau khi tôi thổ lộ với cô ấy không được, thì ngay cả nói chuyện cũng không nói được nữa rồi."

"Bất phá bất lập (không phá thì không xây dựng được). Hiện tại cô ấy coi cậu là anh trai, nếu cậu không phá bỏ cái quan hệ này, thì không thể xây dựng được mối quan hệ tình yêu với cô ấy." Lăng Húc chậm rãi nói.

Mạc Thiên im lặng một hồi lâu, nói: "Nói sau đi."

"Nói đi nói lại, lúc tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu đang làm gì? Cậu tức giận như vậy, khiến cho tôi rất nghi ngờ là mình đã phá hỏng chuyện tốt của cậu." Anh nheo nheo mắt cười nói.

Khóe miệng Lăng Húc giật giật: "Cậu muốn hỏi tôi là có phải tôi đang lên giường với người khác không, vậy thì cứ hỏi thẳng đi."

Mạc Thiên gật đầu như gà con mổ thóc, trong đôi mắt đào hoa tràn đầy tò mò.

"Thật ra tôi rất muốn lên giường với cô ấy." Lăng Húc nhớ đến Phong Khuyên Lam chỉ mặc nguyên chiếc áo sơ mi trắng, con mắt sâu như biển nói.

Mạc Thiên nghe xong, đôi mắt đào hoa trừng lớn như một loại chuông đồng, miệng há to đến nỗi có thể nhét được cả quả trứng gà.

Lăng Húc nhú mày nói: "Tôi muốn lên giường với người khác thì rất kỳ quái sao?"

Mạc Thiên nuốt nuốt nước bọt, gật đầu: "Rất kỳ quái. Trừ bác gái và Tiểu Mẫn ra, chưa thấy có người phụ nữ nào có thể chạm vào được cậu."

"Cô ấy là ngoại lệ." Lăng Húc cong khóe môi, nói.

"Tôi biết không?" Mạc Thiên tò mò hỏi.

Lăng Húc lắc đầu: "Không biết. Tôi cũng chỉ gặp cô ấy trong ngày sinh nhật vừa rồi là lần đầu tiên."

"Cô ấy không nhào vào cậu?" Mạc Thiên hỏi có chút kinh ngạc.

Thậm chí còn có người có khả năng miễn dịch đối với vẻ ngoài rung động lòng người của cậu ấy sao?

"Ngay cả thân phận của mình tôi cũng nói ra hết, cô ấy lại vẫn thê chẳng nhào vào." Lăng Húc nói hết sức tiếc rẻ.

Miệng Mạc Thiên lại thành chữ "O" lần nữa. Mãi lâu sau, anh mới tiêu hóa được thông tin này, hỏi: "Người đâu?"

"Đi rồi." Lăng Húc lơ đãng đáp.

"Cậu thả cô ấy đi? Cậu không thích cô ấy?" Mạc Thiên kinh ngạc hỏi.

Lăng Húc nhún nhún vai: "Cô ấy không thích tôi... tôi có biện pháp gì đây, cũng không thể buộc cô ấy vào người tôi được."

". Tôi quyết định, từ giờ khắc này trở đi, cô ấy chính là thần tượng của tôi!" Mạc Thiên nói vô cùng sùng bái.

Lăng Húc ngoắc ngoắc khoe môi.

Máy bay dừng ở một sân bay tư nhân, Lăng Húc xuống máy bay trước, Mạc Thiên theo sát phía sau.

"Bang chủ Lăng, không tiếp đón từ xa! Mời qua bên này!" Một người đàn ông trung niên, có vẻ ngoài bình thường, khom người chỉ đường.

Lăng Húc cười như không cười: "Ly đương gia, đã lâu không gặp, thoải mái rất nhiều đi."

Người đàn ông được gọi là Ly đương gia mò hôi lạnh chảy ròng ròng, ngoài mặt cười ha ha nói: "Đâu có đâu có", trong lòng lại mắng "Fuck, càng thêm sâu không lường được đó". (Các nàng tự giải nghĩa từ [bad word] nha ^^)

Lăng Húc ngồi ở vị trí chủ vị, từ trên cao nhìn xuống Ly đương gia ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay phải, cười nói: "Nghe nói Lăng Thị vận chuyển vũ khí đạn dược sang Trung Đông qua địa bàn của ông thì không thấy đâu nữa."

"Sau khi tôi nghe được tin này cũng rất tức giận, đây không phải là làm phá hỏng mối quan hệ của Ly gia chúng tôi và bang Liệt Diễm sao! Nhất định không thể dung thứ cho bọn cướp đoạt đây!" Ly đương gia lồng ngực căm phẫn nói.

Lăng Húc ngoắc ngoắc khoe môi, nói xa xôi: "Dám cướp đồ của tôi, ngoài việc sống không bằng chết, còn có kết cục nào tốt hơn nữa sao?"

Sắc mặt Ly đương gia trắng trắng, nói phụ họa: "Không có."

"Tôi từ đường xá xa xôi đến đây, Ly gia các ông cũng không bày tỏ chút gì?" Lăng Húc nhún mày nói.

"Toàn bộ người của Ly gia đã được điều động đi truy bắt nhóm người to gan lớn mật này rồi, tin rằng không lâu sau sẽ có kết quả." Ly đương gia trầm giọng nói.

Lăng Húc hiện vẻ ác ôn gật gật đầu nghĩ nghĩ, chốc chốc ngón tay lại gõ lên bên cạnh bàn trà.

Theo mỗi một tiếng gõ, lòng của Ly đương gia đã vọt lên tới tận cổ họng.

"Húc, tìm được số vũ khí đạn dược kia rồi, đang ở chỗ mà tôi đã nói lúc trước." Mạc Thiên sai bước đi vào, trầm giọng nói.

Trán Ly đương gia đã toát ra một lớp mồ hôi hột, cười nói: "Bang chủ Lăng đúng là không phải người bình thường, nhanh như vậy đã tìm được số vũ khí đạn dược kia."

Lăng Húc nâng khoe môi lên, nói: "Đó là điều đương nhiên. Ly đương gia có lời trần trối gì không?"

"Không biết bang chủ Lăng là có ý gì?" Ly đương gia xanh cả mặt, chát vắn.

"Ý ở trên chữ." Lăng Húc nói từng chữ chữ một.

Ly đương gia tức giận đứng dậy, trở mặt nói: "Không sai, bang Liệt Diễm chính là băng đảng lớn nhất thế giới, nhưng Ly gia chúng tôi cũng chẳng phải là người không! Tôi khuyên bang chủ Lăng nên cân nhắc lời mình nói, ngài đừng quên hiện tại ngài đang ở trên địa bàn của ai!"

Lời hấn vừa dứt, mười người áo đen xung quanh nhao nhao chĩa súng về phía Mạc Thiên và Lăng Húc.

Lăng Húc vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ, chậm rãi hỏi: "Chẳng lẽ điều kiện tôi đưa ra còn chưa đủ lớn? Thế nên ông mới nhòm ngó vào số vũ khí đạn dược của tôi."

"Lăng đương gia, ngài không được nói lời xằng bậy! Không có chứng cứ, tốt nhất đừng có nói!" Một tia khiếp sợ thoáng qua thật nhanh trong mắt Lý đương gia, hấn kích động nói.

"Trông tôi rất giống kẻ ngốc?" Lăng Húc nhăn mày hỏi.

"Không ai dám cho là như thế cả!" Lý đương gia trầm giọng nói.

Lăng Húc từ từ đứng dậy, không đợi người khác phản ứng kịp, di chuyển đến trước mặt Lý đương gia như một con gió, một tay giữ chặt hai tay của hấn, một tay nắm cổ họng hấn, nói có chút tức nuối: "Nhưng quả thật là ông đã xem tôi như là kẻ ngốc."

Lý đương gia nhìn anh đã tới trước mặt mình giống như thấy ma, sức mạnh này con người nên có sao?! Từ trong cổ họng truyền tới cảm giác hít thở không thông khiến cho hấn không nghĩ được điều gì khác, vội vàng uy hiếp: "Giết chết tôi rồi, cậu cũng không thể rời khỏi đây!"

"Vậy sao, ông nhìn rõ tình huống lúc này đi." Lăng Húc xoay người hấn lại, để cho hấn nhìn rõ toàn bộ cục diện.

Lý đương gia nhìn thấy toàn bộ người của mình đã bị đoạt hết súng, đang bị súng chĩa vào, bộ mặt không thể tin nổi: "Không thể nào! Rõ ràng cậu chỉ mang theo mấy người tới đây!"

"Không tin vào điều mắt ông đã nhìn thấy? Vậy thì không cần đôi mắt của ông nữa đâu." Trong con mắt hẹp dài của Lăng Húc thoáng qua tia máu, dùng dao găm móc hai mắt Lý đương gia.

"A!" Một tiếng kêu như giết heo vang lên.

Lăng Húc ngoắc ngoắc khoe môi, rất nhanh đã chặt đứt gân cốt tứ chi của Lý đương gia, sau đó ngồi xổm người xuống, vừa ung dung lau vết máu trên dao găm bằng quần áo của hấn, vừa nói: "Hối hận hả?"

"Cái người này, cậu là ma quý!" Lý đương gia lớn tiếng nói.

Lăng Húc cười lơ đãng, hỏi: "Có phải ông cho rằng tôi nhỏ tuổi rất dễ bắt nạt?"

"Đúng, tôi đã từng cho là như vậy." Lý đương gia cười to tự giễu.

Lăng Húc đứng lên, thu hồi con dao găm lại, lạnh lùng phân phó: "Đưa Lý đương gia về Hình đường, còn lại, không chừa một ai."

. .

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 5: Chúng ta về nhà thôi

"Anh Húc!"

Lăng Húc vừa ra tới cửa cabin, đã thấy Tề Mẫn chạy cấp tốc về phía mình.

Anh quay đầu liếc nhìn Mạc Thiên phía sau, ánh mắt tràn đầy nguy hiểm.

Mạc Thiên đưa hai tay lên làm tư thế đầu hàng, vội vàng giải thích: "Nói từ trước khi làm nhiệm vụ rồi."

"Anh Húc!" Tề Mẫn chạy đến bên cạnh anh, ôm vòng eo gầy gò của anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của anh, vui mừng gọi.

Lần này Lăng Húc không đưa tay vuốt tóc cô như trước đây, chỉ cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: "Tiểu Mẫn, về sau không được nhào lên nữa."

Để giữ lại sự tôn nghiêm cho Tề Mẫn, Mạc Thiên thức thời nói: "Tôi có việc đi trước."

Tề Mẫn như gặp phải sét đánh, kinh hãi nhìn anh, lắp bắp: "Tại sao?"

"Anh không thích." Lăng Húc lạnh lùng, tàn nhẫn nói.

Đã đến lúc phải hung dữ với với cô ấy một chút rồi..... Có lẽ chỉ có như vậy, cô ấy mới có thể buông tay.

Chóp mũi Tề Mẫn cay cay, ngay lập tức nước mắt đã đọng đầy, càng ôm chặt anh, tựa đầu vào ngực anh, kích động nói: "Em không muốn, em không

muốn!"

Lăng Húc đặt tay lên vai cô, cường chế kéo cô ra, lạnh lùng nói: "Tề Mẫn, không có người nào được phép chống lại lời anh, em cũng không được."

Nói xong, anh buông tay, lướt qua cô đi xuống thang gác.

"Tại sao?! Trước đây anh không như vậy! Tại sao biến mất có vài ngày, anh đã liền thay đổi!" Tề Mẫn ngồi xổm xuống, khóc lóc thét to.

Lăng Húc hơi dừng lại, tiếp đó lại bước đi.

"Anh Húc, em thích anh!" Tề Mẫn thấy anh không trả lời mình, thậm chí bước chân cũng không dừng, vội vàng bày tình.

Rút cuộc Lăng Húc cũng dừng bước, anh xoay người nhìn cô, lạnh lùng nói: "Đối với em, anh chẳng có một chút tình yêu nào, từ đầu đến cuối, anh đều chỉ coi em như người em gái anh thương yêu."

"Việc em thích anh khiến cho anh rất phiền hà, vì vậy đừng thích anh nữa." Anh tàn nhẫn nói.

Hai mắt Tề Mẫn đầm lệ nhìn anh, hỏi: "Anh đã có người trong lòng rồi?"

"Uh" Lăng Húc đáp không hề giấu giếm.

Trong đôi mắt ngập nước của Tề Mẫn thoáng qua tia ghen ghét cùng nham hiểm, kích động hỏi: "Là ai?!"

Lăng Húc là loại người nào chứ, ánh mắt của Tề Mẫn anh nhìn không sót điểm nào, lúc này mặt anh lạnh tanh, cảnh cáo: "Bất kể cô ấy là ai, đều không phải là người em có thể động vào!"

Tề Mẫn cười tự giễu: "Không ngờ trong mắt anh Húc, em lại là loại người ích kỷ, nhỏ mọn như vậy."

"Tiểu Mẫn, đừng đóng kịch trước mặt anh, bởi vì cái dạng này sẽ khiến cho em trông rất xấu." Lăng Húc trầm giọng nói.

"Có thể em đã lừa được Chuẩn, lừa được Thiên, thậm chí lừa mọi người, nhưng thật đáng tiếc, em không lừa được anh. Tâm tư của em, anh nhìn không sót điểm nào."

"Anh Húc, anh xem em như vậy, khiến cho em thật thất vọng." Tề Mẫn đầy bi thương nói.

Lăng Húc thở dài một cái, nhẹ giọng nói: "Tiểu Mẫn, đừng bôi đen hình ảnh của em trong lòng anh."

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng đoạn tuyệt của anh, Tề Mẫn ngã xuống đất, thất thanh khóc rống.

Khi không nhìn thấy anh nữa, hai tay Tề Mẫn ôm lấy đầu gối, vùi đầu khóc thút thít.

Mạc Thiên lặng lẽ, đi tới bên cạnh cô không một tiếng động, cúi đầu nhìn cô một hồi, sau đó khẽ thở dài một cái, đưa tay vuốt vuốt tóc cô, dịu dàng khuyên: "Đừng khóc, khóc nhiều nhìn chẳng đẹp chút nào."

Tề Mẫn ngẩng đầu nhìn anh, chột đứng dậy nhào vào lòng anh, thương tâm nói: "Anh Húc đã có người mình thích."

Mạc Thiên do dự một lúc, tiếp đó đặt tay trái lên eo cô, tay phải đặt ở sau đầu cô, nhẹ giọng đáp: "Ừ."

"Vậy em phải làm thế nào? Tại sao anh Húc không thích em? Em thích anh ấy lâu như vậy! Em có điểm nào không tốt chứ?" Tề Mẫn hỏi liên tiếp.

Mạc Thiên dịu dàng an ủi: "Tiểu Mẫn, em điểm nào cũng tốt, là Húc không có mắt."

"Cậu ấy không thích em, vẫn còn có rất nhiều người thích em." Ví như anh. Ba chữ cuối, rút cuộc anh vẫn không thể nói ra khỏi miệng.

"Em không cần người khác, em chỉ muốn anh Húc!" Tề Mẫn nói cố chấp.

Trong mắt Mạc Thiên thoáng qua tia đau đớn, khóe miệng giật giật tự giễu.

"Anh Thiên, anh có biết người trong lòng của anh Húc là ai không?" Tề Mẫn ngẩng đầu nhìn Mạc Thiên, lệ tuôn như mưa, vừa thấy đã thương.

Mạc Thiên lắc đầu, đáp: "Đó là người Húc vừa mới gặp mấy hôm rồi đi ra ngoài một mình, bọn anh cũng chưa thấy qua."

"Thì ra là như vậy." Tề Mẫn lẩm bẩm.

"Được rồi, đừng khóc, giống như con mèo hoa nhỏ." Mạc Thiên dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, đồng thời nói.

"Anh Thiên, có tin tức của cô ấy, liền nói ngay cho em biết được không?" Tề Mẫn nói có chút cầu xin.

"Em muốn tin tức của cô ấy để làm gì?" Mạc Thiên nhú nhú mày, hỏi.

Tề Mẫn bĩu môi: "Em chỉ muốn nhìn xem người có thể khiến cho Anh Húc mê điên đảo rốt cuộc là người như thế nào thôi."

"Tiểu Mẫn, nếu như em động vào cô ấy, Húc sẽ trở mặt không cần biết người đó là ai đâu." Mạc Thiên tận tình khuyên bảo.

Tề Mẫn đẩy mạnh Mạc Thiên ra, tức giận nói: "Tại sao các anh đều cho rằng em sẽ làm gì cô ấy! Em chỉ muốn nhìn xem cô ấy là người như thế nào mà thôi!"

Nói xong, cô chạy nhanh xuống thang gác, biến mất khỏi tầm mắt của Mạc Thiên.

Mạc Thiên nhìn về phương hướng cô biến mất, lẩm bẩm: "Bởi vì anh hiểu rõ em."

Lăng Húc ở lại bang Liệt Diễm chưa được bao lâu, liền lái xe về nhà. Sau khi về đến nhà, anh tắm rửa qua loa, rót cho mình một ly cà phê, sau đó ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, vừa uống cà phê, vừa nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính.

Đột nhiên, anh nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, quay đầu nhìn, bất ngờ phát hiện ra cha và mẹ mình trở về. Anh đặt cà phê xuống cạnh máy vi tính, đứng dậy nghênh đón, ôm Úc Hàn Yên, cười nói: "Mẹ, sao nhanh vậy đã về rồi?"

Bình thường, không phải bọn họ sẽ đi cả tuần lễ sao.

Lăng Diệp mặt lạnh, cường chế tách Lăng Húc và Úc Hàn Yên ra, tiếp đó cực kỳ bất mãn lườm Lăng Húc một cái, nói: "Còn không phải là chuyện tốt con làm sao!"

Lăng Húc sờ sờ mũi vô tội, nhìn Úc Hàn Yên hỏi: "Con đã làm chuyện tốt gì?"

Úc Hàn Yên đi qua anh, vào trong phòng khách, tìm kiếm bóng dáng người mình đang quan tâm, đồng thời hỏi: "Con dâu của mẹ đâu?"

"." Khóe miệng Lăng Húc giật giật, rốt cuộc anh đã biết chuyện tốt mình làm là gì rồi. Thì ra mẹ nghĩ đến người anh nói, nên đã trở về trước.

Anh đi tới bên cạnh Úc Hàn Yên, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, rót cho cô một ly nước, đem máy tính đặt trước mặt cô, chỉ vào điểm đồ đang di động: "Ồ chỗ này này."

Úc Hàn Yên nhìn lướt qua màn hình, ngẩng đầu nhìn anh, nói có chút kinh ngạc: "Con không bắt cô ấy về đây!"

Không phải từ trước đến giờ hai cha con bọn họ đều luôn thờ phụng nguyên tắc "Nhìn trúng chính là của mình, của mình thì sẽ cột vào bên người" sao.

Lăng Diệp chen vào giữa Úc Hàn Yên và Lăng Húc, ngồi xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, ôm lấy eo cô chiếm hữu.

"Buông tay thỏa đáng, sẽ thu được kết quả tốt hơn." Lăng Húc ngoắc ngoắc khóe môi, trong lòng đã có dự định. Anh đi vòng ra phía sau lưng Úc Hàn Yên, dùng lực vừa phải xoa bóp bả vai cho cô.

"Anh nghe đi, nghe đi." Úc Hàn Yên vỗ vỗ đùi Lăng Diệp, nhìn anh nói.

Lăng Diệp hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Bản lĩnh không có chính là không có, còn viện cớ để nghe như vậy."

Úc Hàn Yên tức giận lườm anh một cái, quay đầu nói với Lăng Húc: "Con đừng nghe cha con, con nói đúng."

"Con chỉ nghe mẹ." Lăng Húc cười đáp.

Úc Hàn Yên bắt giác cong môi lên, Lăng Diệp lại hừ lạnh một tiếng.

Đột nhiên, Úc Hàn Yên đưa tay lên vuốt mắt Lăng Húc xuống, cau mày hỏi: "Con đã không ngủ mấy ngày rồi?"

"Mẹ, thật ra thì không khoa trương như vậy đâu, chẳng qua con ngủ không được nhiều lắm thôi." Lăng Húc dịu dàng lên tiếng.

Giọng Lăng Diệp trầm thấp chen vào: "Hoặc là túm dục quá độ, hoặc là chưa thỏa mãn dục vọng."

". Xem ra cha thật sự thấu hiểu rất rõ nha." Lăng Húc cắn răng nghiêng lợi nói.

"Là về trước hay về sau?" Úc Hàn Yên khế tròng lớn tròng mắt, hỏi.

Lăng Húc cười cười, hỏi: "Mẹ hy vọng là về trước hay là về sau?"

"Cả hai đều không hi vọng, về trước đại biểu cơ thể con mẹ có khả năng sẽ sập tiệm, về sau đại biểu con mẹ không đủ sức quyến rũ." Úc Hàn Yên mím

mím môi, đáp.

"."

Lăng Diệp liếc Lăng Húc một cái, nói giọng khẳng định: "Xem ra là không ăn được."

". Cha, cha thật thần thông đó!" Lăng Húc không nhịn được trừng mắt, cắn răng nghiêng lợi nói.

Anh làm sao biết được, cái nạn này Lăng Diệp đã từng khắc sâu, tự nhiên nhìn một cái đã ra tình huống của anh.

Úc Hàn Yên nhún mày, suy đoán: "Cô ấy bị thương?"

Tận sâu trong đáy lòng Lăng Húc hiện lên cảm giác vô lực sâu sắc, có chút thất bại nói: "Con rất nghi ngờ hai người đã đặt camera ở trên người con."

"Từ khả năng này mẹ chẳng nghĩ ra được lý do gì nữa." Úc Hàn Yên nhún nhún vai, đáp.

"Tại sao không thể có khả năng là cô ấy không thích con, khuông muốn cho con ở trên?" Lăng Húc trợn mắt nhìn, tò mò hỏi.

Úc Hàn Yên kiêu hãnh, tự hào nói: "Bởi vì con trai mẹ hào hoa phong nhã, là phụ nữ thì sẽ đều bỏ nhào vào!"

Lăng Húc được mẹ mình ca ngợi, nhất thời vui rạo rực, nhìn thấy mặt cha mình đen thui, càng khoái trá, miệng anh cong lên, giống như con cáo ăn trộm được thịt sống.

"Em cũng muốn?" Lăng Diệp nhìn chằm chằm Úc Hàn Yên với tính nguy hiểm tràn đầy, giọng chìm xuống hỏi.

"Hắc hắc, trừ em ra, trừ em ra." Úc Hàn Yên cười khúc khích nói.

"Em mệt rồi, anh đưa em về phòng nghỉ ngơi." Lăng Diệp đột nhiên bỗng Úc Hàn Yên, sai bước đi lên tầng.

"Tiểu Húc, con có biết cái gì gọi là ‘họa từ miệng mà ra’ không?" Qua bờ vai Lăng Diệp, Úc Hàn Yên nhìn về phía Lăng Húc hỏi.

Đầu Lăng Diệp đầy vạch đen.

Khóe miệng Lăng Húc bất giác kéo ra, nói: "Đa tạ mẹ đã hy sinh bản thân để diễn giải cho con câu này."

Đối lập với nơi đây vui vẻ hòa thuận, tại một khách sạn năm sao, trong một căn phòng cao cấp có thể nói là gương sáng đã sẵn sàng.

"Cô là ai?" Cô gái tóc ngắn mặc đồ ngủ chĩa súng vào một cô gái tóc dài, mặc quần áo bình thường, lạnh giọng hỏi.

Cũng chĩa súng vào đối phương, cô gái tóc dài khẽ cười một tiếng, nói xa xôi: "002, không đúng, bây giờ phải là 001 đi."

Cô gái tóc ngắn nghe thấy giọng nói quen thuộc xa lạ đó, bất giác hai mắt trợn to lên, không khỏi lùi về phía sau nửa bước, khiếp sợ nói: "Cô là 001?!"

"Sao hả? Không phải các người đang tìm tôi sao? Bây giờ tôi tự đưa tới cửa, cô cũng không biết." Cô gái tóc dài nói có chút tiếc nuối.

"Đúng rồi, đừng đem cái danh hiệu ghê tởm đó gắn lên người tôi nữa, tôi bây giờ gọi là Phong, Khuynh, Lam." Cô dừng một lúc, lại nói.

"Ghê tởm?! Không phải cô đã từng vất hết óc, dốc hết toàn lực để có được danh hiệu này sao!" Cô gái tóc ngắn nói châm chọc.

Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật tự giễu: "Đã từng quá ngây thơ. Tôi cũng từng rất tin tưởng cô, nhưng cô lại bán đứng tôi; Tôi đã từng rất yêu nước M, nhưng chính phủ nước M lại không coi tôi là con người."

Nghe đến đây, trong mắt cô gái tóc ngắn thoáng qua một tia áy náy thật nhanh, sau đó lại bị sự ác độc bao trùm: "Tất cả của cô đều là do tổ quốc ban cho, vì tổ quốc cống hiến thì sao nào!"

"Chẳng lẽ tôi không cống hiến cho tổ quốc? Những năm qua tôi ra sống vào chết làm việc cho tổ quốc thì coi là gì hả?!" Phong Khuynh Lam nói có chút kích động.

"Là 001 có cảm giác như thế nào? Để trở thành 001 mà bán đứng tôi có cảm giác như thế nào?" Cô cười lạnh một tiếng, hỏi.

Cô gái tóc ngắn không trả lời câu hỏi của cô, mà nghiêm túc khuyên nhủ đầu hàng: "Bây giờ cô hãy từ bỏ vùng vẫy đi, có thể sẽ tránh được đau đớn!"

Phong Khuynh Lam cười khinh miệt: "Cô sẽ không cho mình là đối thủ của tôi đó chứ?"

"Cô nằm trên tấm thớt mặc người ta ức hiếp ba năm, còn tôi lại không có lúc nào không rèn luyện mình!" Cô gái tóc ngắn cười châm chọc nói.

Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Vậy thì thử một chút đi."

Lời của cô vừa dứt, tay trái không cầm súng súng chột nắm chặt, tay cầm súng kim chặt cò súng, viên đạn xoay tròn với tốc độ cao, nhất thời lao vút về phía đối phương.

Cô gái tóc ngắn muốn kìm cò súng, lại vô cùng kinh ngạc khi phát hiện súng của mình đã bị luồng không khí cuồng loạn bao vây, ngay sau đó, "Bùm" một tiếng, súng lục đã bị chia năm xẻ bảy. Trong nháy mắt sao lãng, viên đạn của Phong Khuynh Lam đã chui vào vị trí tiếp giáp trái tim của cô ta.

Khóe miệng cô ta giật giật tự giễu, lẩm bẩm: "Tôi đã đoán sai thực lực của cô....."

"Tôi chưa từng động thủ với cô lần nào, nói gì đến việc sử dụng khả năng đặc biệt để đối phó với cô." Phong Khuynh Lam chậm rãi đáp.

"Đến cả lần tôi dùng khả năng đặc biệt đó, người duy nhất thấy được cũng là cô, và cũng là để cứu cô....." Cô cười khổ một tiếng, nói tiếp.

Nói xong, cô nhắm thẳng trái tim của cô gái tóc ngắn, bóp cò súng.

Cô gái tóc ngắn nhắm hai mắt lại, để mặc cho đạn trúng tim của mình, nói thầm: "Thật xin lỗi....."

Phong Khuynh Lam ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, dòng lệ mơ hồ, lững lờ trong đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Ngoại truyện 5: Chúng ta về nhà thôi 2

Trong một tòa biệt thự nhìn ra biển, Lăng Húc nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, nhận cuộc điện thoại gọi đến.

"Bang chủ, đã tra ra được người ở trong căn phòng kia. Thân phận thật sự của cô ta là đặc công nước M, biệt danh 001."

Lăng Húc "Ừ" một tiếng, cúp điện thoại.

Anh nhìn vào điểm đỏ vẫn đứng nguyên một chỗ, nhăn mày, lẩm bẩm: "Tiểu Lam, em đau lòng sao?"

Dựa vào thực lực của cô ấy, hẳn đã giải quyết người kia từ sớm rồi, nhưng cô ấy vẫn ở lại nơi đó.

Lăng Húc im lặng một hồi, bất chợt đứng dậy, mở đôi chân thon dài, sải bước rời đi.

"Cốc cốc." Một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

Chân mày Phong Khuynh Lam khẽ nhíu vào, cô kéo vội chiếc chăn từ trên giường phủ lên trên người nằm dưới đất.

Cô nhẹ nhàng, đi đến phía sau cửa không một tiếng động, nhìn qua lỗ xuyên ra bên ngoài, sau khi thấy rõ, cô ngây ngẩn cả người, vô số các ý tưởng hiện lên trong đầu cô: quan hệ của bọn họ là gì? Anh ta đến là để cho cô biết mình đã biết tin tức của cô? Tình cảm của anh ta đối với mình là giả?... ..

"Tiểu Lam, mở cửa ra." Một giọng nói trầm thấp truyền vào trong đầu cô, cắt đứt những suy nghĩ viển vông, vô tận của cô.

Cô phối hợp mở cửa ra, để người kia đi vào, sau đó liền đóng cửa lại.

"Sao anh biết tôi ở đây?" Phong Khuynh Lam ngẩng đầu nhìn anh, tò mò hỏi.

Lăng Húc bất ngờ ôm lấy cô, cúi đầu thủ thi bên tai cô: "Anh nhớ em lắm."

"Đừng có nói lảng sang chuyện khác, làm sao anh biết tôi ở đây?" Phong Khuynh Lam lạnh lùng nói.

"Nối nhớ em đã chỉ đường cho anh tới đây." Lăng Húc tình cảm nồng nàn nói.

Phong Khuynh Lam cau mày, quát: "Lăng Húc! Anh đừng có mà giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt tôi!"

"Đây là lần đầu tiên em gọi tên anh, nhưng anh thích em gọi anh là 'Húc' hơn." Lăng Húc ngoắc ngoắc khóe môi, thông thả nói.

"Anh cho người theo dõi tôi?" Lời vừa ra khỏi miệng, Phong Khuynh Lam liền bác bỏ luôn, nếu có người theo dõi mình, cô nhất định sẽ nhận biết được.

"Trên hoa tai có hệ thống định vị GPS!" Cô vừa nghĩ một lúc, liền khẳng định luôn.

Lăng Húc đưa tay chà chà vào sống mũi cao của cô, cười khen ngợi: "Tiểu Lam thật thông minh."

Phong Khuynh Lam trừng mắt liếc anh một cái, liền đưa tay lên tháo hoa tai.

Lăng Húc giữ chặt tay trái và tay phải của cô, thành công ngăn cản động tác của cô, đồng thời sâu kín hỏi: "Tiểu Lam, còn nhớ anh đã từng nói gì với em không?"

"Nói gì?" Phong Khuynh Lam thấp giọng hỏi.

"Lúc em tháo hoa tai, cũng chính là lúc bị bang Liệt Diễm truy nã." Lăng Húc nhấn mạnh từng chữ chữ một.

"Có được khuôn mặt này, em sẽ không phải lo lắng đám đặc công nước M tìm được mình. Nhưng mà, em lại không thoát khỏi sự truy đuổi của bang Liệt Diễm." Anh đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt của cô, nói.

Phong Khuynh Lam lạnh lùng đáp: "Tôi không quan tâm!"

"Tin anh, em sẽ quan tâm." Lăng Húc nói giọng khẳng định.

Anh đưa tay chuyển qua chiếc hoa tai đang buông xuống trên tai phải cô, dịu dàng nói: "Ngoan, đeo nó, em liền có tự do."

"Có ý gì?" Phong Khuynh Lam cau mày hỏi.

"Nếu như em tháo nó ra, em sẽ không thể rời khỏi tầm mắt của anh, anh sẽ cột em vào bên người mình." Lăng Húc cố chấp, nghiêm túc nói.

Phong Khuynh Lam bị sự điên cuồng trong mắt anh dọa sợ, quên cả phản ứng.

"Chúng ta về nhà thôi." Lăng Húc cúi đầu hôn một cái lên trán cô, dịu dàng nói.

Phong Khuynh Lam trừng mắt nhìn anh, có chút không theo kịp lối suy nghĩ của anh.

Lăng Húc ôm eo cô, mở cửa, đi ra ngoài.

Bốn người đàn ông mặc đồ đen canh giữ ở cửa thấy thế, lập tức đi vào trong phòng, xử lý xác chết.

"Khoan đã, về nhà nào cơ?" Phong Khuynh Lam phản ứng kịp, sống chết không chịu đi, hỏi.

"Đương nhiên là về nhà chúng ta." Lăng Húc hùng hồn nói.

"Từ lúc nào tôi với anh đã cùng một nhà?" Phong Khuynh Lam nhún mày hỏi.

Lăng Húc nhếch miệng tà mị, dùng giọng trầm thấp khêu gợi nói: "Từ giây phút anh nhìn trúng em."

"Tôi không đi." Phong Khuynh Lam chột lắc đầu, cự tuyệt.

"Không đi? Em còn có chuyện phải làm?" Lăng Húc hai tay khoanh ngực, sâu kín nhìn cô, hỏi.

Phong Khuynh Lam há mồm định liệt kê một hai ba vấn đề, sau khi nghe ra câu nói của người kia, nuốt lời vừa tới miệng xuống.

"Tôi đi với anh."

"Ngoan lắm, đừng cau mày nữa, mẹ muốn thấy em nên cố tình quay về trước đây." Lăng Húc giờ tay vuốt nhẹ vùng lông mày của cô, dịu dàng nói.

Nói xong, anh liền bồng cô lên, không để ý đến ánh mắt người ngoài, ra khỏi khách sạn.

Ngồi ở vị trí kế bên tay lái, mày Phong Khuynh Lam nhún lại thành chữ "sông", chất vấn: "Không phải anh nói sẽ thả tôi đi sao?"

"Chẳng lẽ trước đó anh không thả em đi?" Lăng Húc đưa người sang thắt dây an toàn cho cô, hỏi ngược lại.

Một ngụm máu bị nghẹn lại ở ngực, Phong Khuynh Lam Nhất cắn răng nghiền lợi nói: "Không phải anh đã nói sẽ không ngăn cản tôi đi báo thù?"

Lăng Húc ngồi trở lại vị trí của mình, khởi động máy, vừa lái xe, vừa vô tội hỏi vặn lại: "Anh có ngăn cản à?"

"Anh cưỡng chế đưa tôi đi, chẳng lẽ không được coi là ngăn cản tôi?" Phong Khuynh Lam trầm giọng nói.

Lăng Húc bình tĩnh đáp: "Việc báo thù không được nóng vội, đến lúc đó anh sẽ đi cùng em."

"Nếu anh đoán không sai, em định tới sở nghiên cứu đã giam giữ mình." Anh hòa hoãn, nói giọng khẳng định.

Phong Khuynh Lam im lặng.

"Đúng lúc, người của anh cũng cảm thấy có hứng thú với nơi đó." Lăng Húc nhếch nhếch khóe môi, nói.

Thân thể Phong Khuynh Lam cứng đờ, giễu cợt: "Vậy người của anh hẳn là cũng cảm thấy rất có hứng thú với tôi."

"Không ai dám đánh chủ ý lên em." Trong mắt Lăng Húc thoáng qua sự khát máu, nói.

Phong Khuynh Lam nhìn khuôn mặt để nghiêng hoàn mỹ của anh, đáy mắt tràn đầy phức tạp, rút cuộc, tôi có nên tin tưởng anh? Hay là, anh chính là quý nhân trong cuộc đời tăm tối của tôi?

Hồi lâu sau, cô quay mặt đi, nhìn ra phong cảnh đang di chuyển nhanh chóng bên ngoài cửa xe, đáy mắt là một mảnh thanh tĩnh, sáng rõ cùng kiên định, cứ để cho mình đánh cược một lần đi.

Chiếc xe thể thao màu đen dừng lại trước một ngôi biệt thự vô cùng rộng lớn có tầm nhìn ra biển, Lăng Húc xuống xe, đang định đi vòng qua bên kia cửa để lái cô xuống, lại thấy cô đã tự đi từ trong xe ra.

Anh nhú mày, đối với việc này rất bất ngờ.

"Có ai ở đây?" Phong Khuynh Lam đứng ở trước cửa biệt thự, nhìn người bên cạnh, hỏi.

"Bây giờ mới căng thẳng có phải đã quá muộn rồi không?" Lăng Húc ôm eo cô, đi vào biệt thự, trêu chọc.

Khóe miệng Phong Khuynh Lam rút rút, hỏi: "Con mắt nào của anh thấy tôi căng thẳng?"

"Cả hai." Lăng Húc chỉ chỉ vào mắt mình, đáp.

Phong Khuynh Lam trừng mắt, không nói gì.

"Cha và mẹ đều ở trong nhà." Lăng Húc nói.

"Nhưng em yên tâm, bây giờ chưa gặp bọn họ đâu, em còn có thời gian để chuẩn bị tâm lý." Anh nói ý vị sâu xa.

"Tại sao chưa gặp được?" Phong Khuynh Lam vừa kín đáo quan sát sự bày biện bên trong, vừa hỏi.

Khóe môi Lăng Húc cong lên, nói mập mờ: "Bởi vì bọn họ đã đại chiến một hồi. Hiện tại, nhất định mẹ đang ngủ, cha hẳn là đang ở bên cạnh làm việc."

". Bây giờ là ban ngày." Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật, nói.

"Sau này em sẽ biết." Lăng Húc lơ đãng đáp.

Sau khi anh diu người vào trong phòng ngủ của mình, đóng "Bùm" cửa lại.

Phong Khuynh Lam nhìn phòng ngủ phối màu đen trắng trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Anh đưa tôi vào đây làm gì?"

"Anh giúp em tháo mặt nạ ra." Lăng Húc đưa cô vào phòng tắm, đáp.

Lúc này, Phong Khuynh Lam mới nhớ ra mình vẫn luôn mang chiếc mặt nạ này. "Chiếc mặt nạ này rất kì lạ, tôi không gỡ ra được."

"Đương nhiên, trên thế giới này chỉ có anh và mẹ mới có thể gỡ được nó ra." Lăng Húc tập trung quét nước thuốc vào mặt cô, đồng thời nói.

Đầu tiên là hoa tai, sau đó là mặt nạ, Phong Khuynh Lam không khỏi hỏi: "Rút cuộc mẹ anh là ai?"

"Ngoan, bỏ chữ ‘anh’ sau đó đi." Lăng Húc dịu dàng dỗ dành.

"."

"Em nghe lời, anh liền nói cho em biết." Lăng Húc dụ dỗ.

". Tại sao tôi phải tự bán mình vì một thông tin?" Phong Khuynh Lam hỏi ngược lại.

"Dù sao thì sớm hay muộn em cũng phải gọi như vậy, tập trước đi." Động tác trên tay Lăng Húc vẫn không ngừng, vẫn tiếp tục dụ dỗ.

Khuôn mặt Phong Khuynh Lam âm trầm xuống, nhàn nhạt nói: "Chuyện sau này ai mà biết được."

"Cuộc sống sẽ vận hành theo dự định của anh." Lăng Húc lập tức đáp.

".Anh có thể ngạo mạn hơn chút nữa không." Đầu Phong Khuynh Lam đầy vạch đen, nói.

Lăng Húc nhếch nhếch khóe môi, nói thân nhiên: "Chỉ cần em đủ lớn, tất cả sẽ xoay chuyển quanh em."

"Mẹ từng là sát thủ trong giới thần thoại." Một lát sau, anh hài lòng nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, nói.

Phong Khuynh Lam vô thức trợn to mắt lên, sau đó vẻ mặt đã hiểu rõ, thảo nào.....

"Anh đổ thuốc lên người tôi làm gì?!" Đột nhiên, cô lớn tiếng chất vấn.

"Tay run." Lăng Húc thờ ơ khoát khoát tay, đáp.

Phong Khuynh Lam cắn hận nhìn anh chăm chăm.

"Anh giúp em gột sạch." Lăng Húc kéo cô đến dưới vòi hoa sen, mở vòi nước ấm, những giọt nước óng ánh trong suốt không ngừng rơi xuống, nhất thời làm ướt quần áo cả hai.

Tròng mắt của Phong Khuynh Lam cũng trợn lồi ra rồi, gân xanh trên trán nhảy lên nhảy xuống thỉnh thoảng.

"Sạch rồi." Một lát sau, Lăng Húc có cảm giác rất thành tựu, nói.

"Sao quần áo của em lại ướt thế?" Dường như lúc này anh mới phản ứng kịp, hơi có chút hốt hoảng.

"."

"Nếu ướt rồi, vậy cởi ra đi." Lăng Húc vừa nói, vừa đưa hai bộ móng vuốt của mình về phía cô.

". Vô si." Phong Khuynh Lam vội vàng lách người, thoát khỏi bộ móng vuốt của anh, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ tìm được từ này để mắng.

Lăng Húc nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, đưa ra đề nghị: "Người thắng làm vua, người thua làm ấm giường, thế nào hả?"

"Thấy thế nào tôi cũng đều thua thiệt được không hả!" Phong Khuynh Lam tức giận nói.

"Anh thắng, em nằm ở trên giường mặc anh giày xéo; em thắng, anh nằm ở trên giường mặc em câu xéo, giữa hai việc này, căn bản có sự khác biệt." Lăng Húc giải thích.

"Huống hồ, anh vẫn còn là trai tân, vô cùng sạch sẽ nha." Anh đẩy đưa, tiếp tục nói.

Chuyện mà người đàn ông khác rất khó có thể mở miệng, khi qua miệng anh, lại lấy đó làm niềm tự hào.

"Tôi cũng thế vậy!" Phong Khuynh Lam lập tức lên tiếng.

"Thế không phải rất tuyệt sao! Chẳng ai thua thiệt cả." Lăng Húc cười đến vô cùng rạng rỡ, không có gì khiến người ta vui vẻ hơn thông tin này.

Nói xong, anh không nói lời nào hành động.

Phong Khuynh Lam thấy vậy, đồng tử co thắt lại, chợt hạ thấp người, đồng thời đôi chân thon dài lướt ra ngoài.

"Anh." Cô thấy mình đã dùng toàn bộ sức lực xuống hai chân vậy mà vẫn không nhúc nhích được, bộ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Anh bắt được em rồi." Lăng Húc cúi người kéo cô vào lòng mình, nhẹ nhàng nói.

Phong Khuynh Lam giống như bị tường đồng vách sắt giam giữ, không thể cử động được.

"Được rồi, chúng ta tới tắm thôi." Lăng Húc thấy cô không nói gì, tức là đã nhận mình thua, nhất thời mặt mày liền hớn hờ nói.

Lúc anh cởi áo của mình xuống đến cổ tay, Phong Khuynh Lam vội vàng lùi về phía sau.

Lăng Húc ném áo của cô xuống đất, nhìn cô gái đứng cách xa mình vài bước đang mặc áo lót giăng co với mình, cười nói: "Như thế này thoát nhìn có một ý vị thật đặc biệt."

"." Phong Khuynh Lam tức giận nhìn người nào đó đang chọc ghẹo mình, đánh đòn phủ đầu trước, hai tay nắm chặt thành quyền.

Lăng Húc bình tĩnh cảm thụ luồng khí xoay tròn quanh mình với tốc độ cao, không hề cử động.

Đây chính là khả năng đặc biệt của cô..... Quả nhiên rất mạnh! Anh không hề nghi ngờ, chỉ cần mình đi lên một bước, sẽ bị luồng gió sắc nhọn xé rách.

"Tiểu Lam, áo lót của em tuyệt kia." Lăng Húc nói xa xôi. Thật ra, anh căn bản không nhìn thấy rõ hình dáng của cô, thế giới xung quanh đã là một mảng

màu xám trắng.

Mặc dù biết áo lót của mình không hề tuột, Phong Khuynh Lam vẫn bị mất tập trung trong nháy mắt.

Cảm giác luồng khí vây quanh mình đã yếu đi vài phần, khóe môi Lăng Húc cong lên, anh giống như đã biết được hai điều kiện tất yếu để cô sử dụng khả năng đặc biệt - nắm tay thành quyền và tập trung lực chú ý cao độ.

"Tiểu Lam, còn giằng co như thế nữa, người thua thiệt nhất định sẽ là em thôi. Chờ đến khi thể lực của em tiêu hao, anh thật đã có thể muốn làm gì thì làm rồi." Anh chậm rãi khuyên nhủ.

Phong Khuynh Lam bực tức buông lỏng hai tay ra.

"Ngoan, lại đây tắm." Lăng Húc nhìn bóng dáng rõ dần của cô, cười nói.

"Anh đi ra ngoài!" Phong Khuynh Lam chỉ vào cửa phòng tắm, nói.

Lăng Húc kéo kéo áo sơ mi của mình ra, nói: "Quần áo của anh cũng bị ướt."

"Đó là đáng đời anh." Phong Khuynh Lam hừ nhẹ một tiếng, nói.

Lăng Húc chậm rãi cởi áo ra, hào phóng nói: "Em đã không tắm, thì đứng ở đó nhìn anh tắm đi."

"Anh không đi ra ngoài, vậy tôi đi!" Phong Khuynh Lam vừa đi ra ngoài, vừa nói.

"Không được." Lăng Húc duỗi một cánh tay dài ra, ngăn cản đường đi của cô.

Phong Khuynh Lam ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, nói: "Rút cuộc anh muốn thế nào hả!"

"Không phải đã rất rõ ràng sao? Anh muốn tắm chung với em, nhưng em không đồng ý, anh không thể làm gì khác hơn đành phải lùi một bước, để em nhìn anh tắm." Lăng Húc nhún mày, đáp.

Phong Khuynh Lam nhìn anh một hồi, hai tay khoanh trước ngực, dựa người vào vách tường, nói: "Anh tắm đi."

Chẳng phải là nhìn trần trướng thôi sao, cũng không phải là chưa từng thấy qua, cảnh tục tĩu sống động cô cũng đã từng xem qua rồi!

Đối mặt với cô, Lăng Húc chậm rãi cởi bỏ áo sơ mi của mình ra, để lộ lồng ngực cùng đường cong cơ bụng hoàn mỹ, tiếp theo anh cởi quần dài, lộ ra hai chân thon dài, rắn chắc, tiếp đó hai tay có khớp xương rõ ràng lại di chuyển đến chỗ quần lót.

"Anh xoay qua chỗ khác." Khuôn mặt Phong Khuynh Lam chuyển sang đỏ bừng, nói.

Lăng Húc không cời ra, đi tới trước mặt cô, giơ tay lên nắm cầm cô, để cho cô nhìn mình, dùng giọng trầm thấp khêu gợi hỏi: "Em đang nghĩ gì? Sao mặt lại đỏ rần lên?"

"Nóng." Phong Khuynh Lam vội vàng đáp.

"Nóng sao không cởi quần áo ra? Nhiệt tỏa ra bị bệnh sẽ không hay." Lăng Húc vòng hai tay ra sau cô, cởi chính xác khuy cái áo lót của cô.

"Anh thật tốt bụng!" Hai tay Phong Khuynh Lam ôm gắt gao trước ngực, tức giận nhìn anh nói.

Lăng Húc cười yêu nghiệt, nói: "Đẹp lắm."

Lời vừa dứt, anh dùng thân hình cao lớn đè cô lên vách tường, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nhất thời, nhiệt độ trong phòng tắm dần dần tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Ngoại truyện 6: Có dã thú ẩn hiện

"Thình thình thình." Đúng lúc này, một hồi tiếng đập cửa dồn dập truyền đến. Người đập cửa dùng lực rất lớn, khiến cho người ta không nhìn được nghi ngờ, cửa sẽ bị người đó đập cho nát vụn.

Lăng Húc bị người ta phá hỏng chuyện tốt, vô cùng khó chịu. Anh rất không cam lòng buông bỏ mọi mềm mại, đồ mọng của Phong Khuynh Lam ra, cời quần lót đã ướt đầm của mình xuống, tiện tay lấy chiếc khăn tắm vẩy quanh vùng hông gầy gò, mặt đen lại đi tới cửa phòng ngủ, chưa cần nhìn anh cũng đã biết người đập cửa là ai.

"Có chuyện gì?!" Kéo cửa ra, nhìn người trước mắt vẫn anh tuấn đẹp trai như cũ, bực mình hỏi.

Lăng Diệp quét mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, trong đôi mắt hẹp dài thoáng qua nụ cười xảo trá gian kế đã thành công, lạnh giọng nói: "Mẹ con muốn ăn cơm con làm."

"Cha khẳng định là không phải cha đang trả thù con?" Lăng Húc vẽ mặt xanh đen, cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Lăng Diệp nhũn mày, hỏi: "Cha trả thù con chuyện gì?"

"Trả thù con đã phá hỏng chuyện tốt của cha hết lần này đến lần khác." Lăng Húc đáp.

"Đi ra ngoài làm bậy, sớm muộn cũng phải trả giá." Lăng Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, nói xa xăm.

Nói xong, anh xoay người rời đi, để lại cho Lăng Húc một bóng lưng cao lớn.

"."

Đến khi Lăng Húc đóng cửa xoay người lại, không hề bất ngờ khi phát hiện ra cửa phòng tắm đã bị đóng chặt. Anh thở dài một cái, lẩm bẩm: "Ra quân thất bại."

Một lúc sau, Phong Khuynh Lam quần khăn tắm đi ra, chạy thẳng đến tủ treo quần áo không chút e dè. Cô vốn định lấy chiếc áo sơ mi nam ra mặc, rất ngạc nhiên khi thấy trong đó có gần một nửa là đồ của phụ nữ.

Không đợi cô kịp suy nghĩ lung tung, Lăng Húc ngồi ở mép giường liền giải thích: "Trước lúc anh đi đón em, đã cho người mang đến."

Phong Khuynh Lam liếc nhìn size trên một chiếc áo lót, đúng là size của cô. Lòng cô lại giãn ra lần nữa, người đàn ông này thật tỉ mỉ.

"Anh đi tắm, em chán thì lên mạng chơi." Lăng Húc đặt máy tính bảng lên trên giường, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nghĩ trong biệt thự còn người khác nữa, Phong Khuynh Lam chọn cho mình một bộ mặc ở nhà tương đối bảo thủ. Cô nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt, đoán chừng một thời gian ngắn Lăng Húc mới đi ra, cô tới kéo chiếc rèm chỗ cửa sổ sát đất lại, đứng đó mặc quần áo.

Khi cô mặc quần áo tử tế xong, thấy Lăng Húc vẫn chưa ra ngoài, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô quyết định tin tưởng tình cảm của anh đối với mình là thật, nhưng vẫn chưa có ý định nhanh như vậy đã giao bản thân cho anh.

"Sau đây anh sẽ đi nấu cơm, em định làm gì?" Lăng Húc thân thể trần truồng đi tới trước tủ treo quần áo, vừa cầm quần áo, vừa nói.

". Đồ điên." Khóe mắt Phong Khuynh Lam giật giật, bực mình mắng.

Cô nói chưa dứt lời, Lăng Húc đã xoay luôn người đối diện với cô, cười mỉa hoặc nói: "Vậy cứ để anh ngồi vững trên cái từ ‘đồ điên’ này đi."

Phong Khuynh Lam không nói hai lời, liền nhắm chặt mắt lại.

"Cha là người không có việc gì cũng thích phóng ra khí lạnh, em không cần để ý đến ông ấy. Còn về mẹ, ừm, là một người dễ chung sống, em nhất định sẽ thích bà." Lăng Húc hỏi báo tình hình.

Phong Khuynh Lam thông qua những âm thanh khe khẽ để phán đoán tiến độ mặc quần áo của anh, thấy anh còn chưa mặc, nhất định không mở mắt ra. "Bọn họ biết anh đưa tôi về không?"

Nhắc tới chuyện này, Lăng Húc liền nôn ra máu, khuôn mặt lập tức đen lại: "Cha hẳn đã nhìn thấy rồi, nếu không đã không tới đập cửa."

"Giữa hai chuyện này có liên quan gì sao?" Phong Khuynh Lam mở mắt ra, quả nhiên thấy anh đã mặc quần áo chỉnh tề.

"Liên quan lớn! Ông ấy muốn phá hỏng chuyện tốt của anh! Nếu vừa rồi không phải là ông ấy, anh và em bây giờ đang cuộn trong chăn rồi!" Lăng Húc vẽ mặt chưa thỏa mãn dục vọng, nói.

Trong đại não Phong Khuynh Lam tự loại bỏ câu hỏi kế tiếp, cô nói có chút hâm mộ: "Tình cảm của hai người thật tốt."

"Ai có tình cảm tốt với ông ấy!" Lăng Húc kích động nói.

Phong Khuynh Lam thấy bộ dáng xù lông của anh, bắt giác khóe môi cong lên.

"Tôi giúp anh." Cô thấy anh đi, liền theo sau, nói.

"Thật biết nghe lời, phụ xướng phụ tùy." Lăng Húc ôm eo cô, cúi xuống hôn lên cái trán sáng bóng của cô, khen ngợi.

". Tôi không đi nữa." Phong Khuynh Lam dừng bước, nói giọng kiên quyết.

Lăng Húc mạnh mẽ ôm cô đi xuống tầng dưới, nói: "Không do em quyết định nữa rồi."

Sau khi Úc Hàn Yên tỉnh dậy, nghe nói người mình quan tâm đã đến, liền cấp tốc thay quần áo chạy xuống tầng.

Nhìn bóng lưng đã mất hút của cô, Lăng Diệp im lặng hoàn toàn, không phải là con dâu thôi sao, có nhất thiết phải giống như gặp người tình thế không?

"Sao vậy?" Lăng Húc đang xào rau, phát hiện ra quần áo của mình đang bị người ta kéo kéo, liền quay đầu nhìn về phía người khôi xướng, hỏi.

Phong Khuynh Lam vẻ mặt mất tự nhiên, nhìn người phụ nữ đang đứng dựa ở cửa phòng bếp.

Lăng Húc nhú mày, quay đầu nhìn về phía cửa phòng bếp, chợt phát hiện ra mẹ mình đang lười biếng dựa vào nơi đó, trong tròng mắt xinh đẹp mang theo nụ cười.

"Mẹ!" Anh lập tức cong môi lên, gọi.

Phong Khuynh Lam nghe xong, khẽ trừng lớn hai mắt, miệng vô thức há ra, đầu cũng quá trẻ đi. Nên gọi bà ấy là “bác gái” hay là “dì” đây?!

"Gọi mẹ." Lăng Húc dùng cùi chỏ chọc Phong Khuynh Lam một cái, nhỏ giọng nói.

Phong Khuynh Lam khẽ cắn răng, đỏ mặt cúi đầu, ra dáng một cô dâu nhỏ, gọi: "Mẹ."

"Thật biết nghe lời, đến đây, chúng ta ra phòng khách ngồi trước." Úc Hàn Yên cười đến vô cùng rạng rỡ, phô ra hàm răng trắng nõn chính tề, niềm nở chào hỏi.

Ngay trước mặt Úc Hàn Yên, Lăng Húc cúi đầu hôn một cái lên trán Phong Khuynh Lam, dịu dàng nói: "Đi đi."

Phong Khuynh Lam trừng mắt nhìn anh, nhân lúc Úc Hàn Yên không để ý nhéo anh một cái.

Úc Hàn Yên nhú mày, xem ra con trai cô nghiêm túc đây, chẳng thể mà, ngay cả hoa tai cũng đem tặng.

"Mẹ, người giao cho mẹ đây, đừng để cha dọa cô ấy nha." Lăng Húc đẩy đẩy Phong Khuynh Lam, cười nói.

Úc Hàn Yên nói giọng thánh thót: "Con cứ yên tâm, mẹ không bảo vệ con dâu của mẹ, thì bảo vệ ai!"

Khuôn mặt Lăng Húc đột nhiên trở nên rất kì quái, ra sức nháy mắt với Úc Hàn Yên.

"Tiểu Húc, mắt của con co rút?" Úc Hàn Yên tròn mắt lên nhìn, nghi ngờ hỏi.

Lăng Húc thờ dài một cái, đi lên đối diện với Phong Khuynh Lam nói: "Gọi cha."

Phong Khuynh Lam cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình nhanh chóng giảm xuống, không khỏi âm thầm cảm thán: "Không hổ một đời là bá chủ, khí thế hùng mạnh đến không thể tưởng tượng nổi."

Úc Hàn Yên cười híp mắt với cô, cô dám gọi mẹ, nhưng nhất định không dám gọi Lăng Diệp là "cha"!

Úc Hàn Yên như bị sét đánh, cứ bảo sao cô có cảm giác sau lưng có luồng gió lạnh.

"Hắc hắc, anh đến rồi hả." Cô quay đầu cười nịnh bợ nói.

"Em không bảo vệ con dâu của em, thì bảo vệ cho ai? Hả?" Ánh mắt Lăng Diệp sâu thẳm nhìn cô, nhăn mày nói.

"Dĩ nhiên bảo vệ cho anh rồi!" Úc Hàn Yên lập tức đáp.

Lăng Diệp "Hừ" một tiếng, thu khí lạnh về.

"Bên cạnh mẹ thường có dã thú ẩn hiện." Lăng Húc ghé vào tai Phong Khuynh Lam, nói giọng chỉ để một người nghe thấy.

Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật, dã thú.

Giải quyết xong sự ghen tuông của Lăng Diệp, Úc Hàn Yên liền nhìn anh chăm chăm, trách cứ: "Anh dọa đến con dâu của em!"

Lăng Diệp quét mắt nhìn Phong Khuynh Lam một cái, nói giọng khẳng định: "Cô ấy không phải người bình thường."

Phong Khuynh Lam có chút kinh ngạc, không hổ là người dùng người, chỉ liếc mắt một cái đã có thể đoán được thân phận của cô.

"Tại sao mọi người lại ở đây mà nói chuyện?" Lăng Húc vừa dùng muối mức thức ăn đã nấu chín ra đĩa, vừa không nhìn được hỏi.

Úc Hàn Yên vẫy vẫy tay với Phong Khuynh Lam, nói: "Chúng ta ra phòng khách."

Lăng Diệp ôm cô, xoay người rời đi.

"Trong nhà, mẹ là lớn nhất. Em đừng nhìn cái bộ dáng đó của cha, chỉ cần mẹ làm mặt lạnh, cha liền không dám làm gì nữa." Lăng Húc tiếp tục mặt báo tình hình.

Phong Khuynh Lam gật gật đầu, ra khỏi phòng bếp.

"Con ở trong tổ chức nào?" Úc Hàn Yên vừa dùng mắt ra hiệu báo Lăng Diệp pha trà, vừa hỏi với sự tò mò đầy trong mắt.

Phong Khuynh Lam thấy Lăng Diệp ngoan ngoãn pha trà theo lời Úc Hàn Yên, không khỏi nhớ tới kỹ thuật pha trà thuần thục của Lăng Húc. Cô thu hồi suy nghĩ của mình, nói không chút giấu giếm: "Con từng là đặc công của nước M."

"Đã từng?" Úc Hàn Yên nhú mày, lặp lại.

"Vâng, hiện tại không thuộc bất kỳ tổ chức nào nữa." Phong Khuynh Lam cung kính đáp.

"Ai đã chọc con, cứ để cho Tiểu Húc đi giết hắn." Úc Hàn Yên không tiếp tục tra hỏi nữa, mà nói có chút ngạo mạn.

Phong Khuynh Lam có cảm giác một dòng nước ấm vậy quanh trong lòng mình, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

"Hoa tai rất hợp với con, nếu đã đeo rồi, không cần phải tháo ra nữa." Úc Hàn Yên nhìn chăm chăm vào chiếc hoa tai rủ xuống trên tai phải cô, nói.

Khóe môi Phong Khuynh Lam cong lên, dịu dàng đáp: "Dạ."

Cô còn không muốn bị Lăng Húc trói chặt.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ngoại truyện 6: Có dã thú ẩn hiện 2

"Cảm ơn." Phong Khuynh Lam thấy Lăng Diệp đặt một ly trà xuống trước mặt mình, vội nói.

"Gọi cha." Úc Hàn Yên cười nói.

"Ông ấy không nói ra miệng thôi, chứ trong lòng cũng rất muốn nghe con gọi ‘cha’ đó." Cô hòa hoãn, nói.

"Ông ấy đang khó chịu." Qua một giây, cô lại bổ sung.

Khóe miệng Lăng Diệp co rút.

Anh ngồi xuống bên cạnh Úc Hàn Yên, khoác tay lên vai cô, chậm rãi nói: "Mặc dù thấy cô vẫn chưa thích nó là bao, nhưng đã là người nó nhìn trúng, thì chỉ có thể thuộc về nó, cho nên cái từ ‘cha’ này, cô nhất định phải gọi. Gọi muộn không bằng gọi sớm, còn có thể luyện tập nhiều hơn."

Phong Khuynh Lam có chút nói không lên lời, cách nói chuyện của hai cha con bọn họ thật giống.....

Nói cũng đã nói đến thế rồi, cô đành phải nhỏ giọng gọi: "Cha."

"Quà đâu?" Úc Hàn Yên lấy cùi chỏ chọc Lăng Diệp một cái, hỏi.

Lăng Diệp hào phóng: "Con muốn gì? Cứ việc nói."

Phong Khuynh Lam vội vàng từ chối: "Con không cần quà."

Lăng Diệp im lặng một hồi, nói: "Con muốn đánh thắng nó không? Ta nói nhược điểm của nó cho con biết."

"Cha, cha không được thâm độc như vậy!" Lăng Húc đi từ phòng bếp ra, đúng lúc nghe thấy câu này, mặt không khỏi đen lại.

"Nếu như cô ấy đánh thật, con nhất định không có khả năng thắng nổi cô ấy đâu." Anh nói với vẻ mặt kiêu hãnh.

Thật ra, những lời này anh nói khuếch đại, bởi vì anh biết rõ cách ngăn cản Phong Khuynh Lam sử dụng khả năng đặc biệt, mà cô không sử dụng khả năng đặc biệt, thì còn lâu mới là đối thủ của anh.

Anh nói như thế, chính là đang muốn khoe khoang người phụ nữ của mình có bao nhiêu lợi hại.

"Anh ấy nói đùa thôi." Phong Khuynh Lam nói vào.

Lúc ở trong phòng tắm, rõ ràng anh không hề cử động hay nhúc nhích gì, nhưng cho dù là như vậy, tốc độ và sức mạnh của anh thật sự đã khiến người ta phải sợ hãi.

"Mẹ hiểu rõ con mẹ, có khoa trương thì cũng chẳng khoa trương mấy đâu." Úc Hàn Yên hứng thú dõi dào nhìn chăm chăm Phong Khuynh Lam.

"Con thật khiến người ta bất ngờ!" Cô hưng phấn nói.

"Từng nghe người ta nói, đặc công có biệt danh 001 của nước M có thể hoàn thành tất cả những nhiệm vụ khó khăn." Lăng Diệp nhìn Phong Khuynh Lam, trầm giọng nói.

"Nhưng mà, người ấy đã biến mất từ ba năm trước. 001 bây giờ, năng lực chẳng ra gì." Anh dừng một lúc, lại nói.

Úc Hàn Yên tròn tròn mắt nhìn, tò mò hỏi: "Tại sao anh lại biết rõ như vậy?"

"Anh đã từng muốn nhận người đó làm thủ hạ cho mình." Lăng Diệp nhàn nhạt đáp.

"Hắc hắc, bây giờ xem ra, người đã trực tiếp đưa đến cửa rồi." Úc Hàn Yên vui rạo rục nói.

"Đúng là con đã từng có biệt danh 001." Phong Khuynh Lam nói không chút giấu giếm.

"Hình như mẹ còn chưa biết tên của con." Úc Hàn Yên đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Con không có tên, nhưng Lăng Húc đã chọn cho con một cái tên." Phong Khuynh Lam phát hiện, trước mặt Lăng Húc, cô không có cách nào nói ra cái tên Lăng Húc đã chọn cho mình.

Lăng Húc nhìn cô, dụ dỗ: "Ngoan, phải gọi Húc."

Sau đó anh cười nói với Úc Hàn Yên: "Mẹ, cô ấy tên là Phong Khuynh Lam."

"Phong Khuynh Lam? Nghe thật hay!" Úc Hàn Yên không tiếc lời khen.

"Nhưng mà, tại sao là họ Phong?" Cô nhìn con trai mình, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Lăng Húc nhìn Phong Khuynh Lam, dường như muốn nói: "Nói hay không do em quyết định."

Phong Khuynh Lam nhếch nhếch khóe môi, tay phải nắm chặt thành quyền, nếu bọn họ đã coi mình là người nhà, vậy mình cũng chẳng cần phải giấu diếm, huống hồ Lăng Húc đã biết, thêm hai người biết nữa cũng chẳng sao.

Lăng Diệp và Úc Hàn Yên sững sốt khi phát hiện ra từng trận gió êm ái phát qua gò má mình.

"Ồ đây sao có thể có gió được?" Úc Hàn Yên cau mày hỏi.

"Tiểu Lam, đến thẳng mặt đi." Trong lòng Lăng Húc cảm thấy rất vui mừng, Phong Khuynh Lam đã nguyện ý tin tưởng cha mẹ mình, trong giọng nói của anh không che giấu được sự vui sướng.

Phong Khuynh Lam đứng dậy, đi tới một nơi tương đối rộng, hai tay nắm chặt thành quyền.

Lăng Húc vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cô, rất kinh ngạc khi phát hiện ra lúc cô sử dụng khả năng đặc biệt, tròng mắt thể nhưng biến thành màu xám bạc.

Tầm mắt của Lăng Diệp và Úc Hàn Yên khóa chặt trên người Phong Khuynh Lam, lúc mới bắt đầu còn không hiểu cô đang làm gì, nhưng cảm thấy không khí xung quanh tựa như bị cái gì đó làm cho sự lưu động gia tăng, không lâu sau, bọn họ liền phát hiện ra Phong Khuynh Lam đang bị một luồng gió cuốn quanh với tốc độ cao, gió tập trung quá nhiều tại một nơi, khiến cho luồng không khí thoát nhìn có màu xám trắng.

Hai người cũng không tự chủ được mắt tròn to lên, vẻ mặt kinh hãi.

"Cái này....." Úc Hàn Yên đã không tìm được từ nào để miêu tả sự chấn động trong lòng mình.

Phong Khuynh Lam đạt tới hiệu quả mình muốn, từ từ buông lỏng hai tay.

Theo đó, bóng dáng của cô dần dần rõ ràng, Lăng Húc thấy đôi mắt của cô lại biến thành màu xanh xám.

"Sau này trước mặt người khác không được sử dụng loại năng lực này nữa, trừ phi con dự định giết chết bọn họ." Lăng Diệp quyết định thật nhanh nói.

"Ừ, làm cho đám người đó chú ý sẽ không tốt lắm. Nhưng mà cũng chẳng sao, có chúng ta ở đây, không ai động vào con được." Úc Hàn Yên trầm giọng nói.

Hốc mắt Phong Khuynh Lam có chút ướt ướt, không ngờ sau khi bọn họ thấy được khả năng của mình, phản ứng đầu tiên lại là bảo vệ mình.....

"Cô ấy đã bị người ta nghiên cứu ba năm." Lăng Húc đi tới phía sau cô, vòng qua chiếc eo thon của cô, trong đôi mắt hẹp dài thoáng qua tia máu, nói.

"Ngày con gặp cô ấy, cũng chính là ngày cô ấy vừa trốn ra khỏi sở nghiên cứu." Tâm trạng anh nặng trĩu, nói.

Trong mắt Úc Hàn Yên tràn đầy căm phẫn, cô lạnh lùng nói: "Kết liễu nó!"

"Em đừng kích động." Lăng Diệp đưa tay dọc theo lưng của cô, dịu dàng khuyên.

"Chỉ là một sở nghiên cứu thôi mà, hủy đi là được. Ngay cả cái đất nước chọc cho con không vui, ta cũng sẽ phá hủy nó." Anh hòa hoãn, tiếp tục nói.

Giọng điệu của anh rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho không một ai có thể nghi ngờ về độ chân thật trong câu nói đó.

Đột nhiên một hồi âm thanh chợt phát ra từ trong bụng Úc Hàn Yên.

Cô sờ bụng một cái, điềm nhiên nói: "Ăn cơm thôi."

"Mẹ ăn rất nhiều, đặc biệt là sau khi lăn lộn trên giường với cha." Lăng Húc cắn tai Phong Khuynh Lam, nói nhỏ.

Khuôn mặt Phong Khuynh Lam hơi phỉếm hồng, không dám nhìn Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

"Trong nhà không có phòng dành cho khách, con ngủ chung với Húc đi." Ngồi ở bên cạnh bàn ăn, Úc Hàn Yên vừa mở khăn ăn, vừa nói mặt không biến sắc.

". . . ." Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật, biệt thự lớn như thế, không có phòng dành cho khách, nói ra ai sẽ tin đây?

Lăng Húc rất hài lòng, nói: "Mẹ, mẹ hôm nay đặc biệt xinh đẹp."

Úc Hàn Yên ra hiệu bằng mắt với Lăng Húc, dường như muốn nói: "Kế tiếp phải xem con thôi."

"Lăng Húc, lát nữa con dẫn cô ấy đến phòng trước kia của Tiểu Mẫn đi." Lăng Diệp thản nhiên nói.

Khuôn mặt Lăng Húc tối sầm lại, cứ bảo làm sao, những câu ông nói, thấy thế nào cũng không vừa mắt mà! Thì ra là có nguyên nhân!

"Lăng Diệp! Tối nay anh ngủ trong thư phòng cho em!" Úc Hàn Yên lườm Lăng Diệp một cái, tức giận nói.

Trong mắt Lăng Diệp thoáng qua tia ảo não, thất sách rồi, chỉ lo ngáng chân con trai, quên mất vợ..... Anh nín bực: "Tiểu Yên, anh lớn tuổi rồi, ngủ trong thư phòng sẽ bị đau lưng."

"Bọn chúng không ngủ một giường, sao em có thể có cháu nội được!" Úc Hàn Yên kích động nói.

". . . ." Khóe miệng Phong Khuynh Lam rút rút, nhiệt độ trên mặt tăng lên kịch liệt.

"Chuyện đó, Tiểu Mẫn thường ở lại đây sao?" Cô nói sang chuyện khác.

"Cũng khá thường xuyên." Úc Hàn Yên sững sờ một lúc, nói.

"Con không phải bận tâm, từ trước đến nay Tiểu Húc đều xem nó như em gái." Cô bỏ sung.

"Đúng, đúng vậy." Lăng Húc gật đầu nói.

Phong Khuynh Lam do dự một lúc, nói: "Con cảm thấy cô ấy sẽ không thích con."

Thử hỏi, ai sẽ thích người đoạt người mình thích chứ?

"Chuyện của bọn trẻ các con, ta mặc kệ. Con chỉ cần biết rằng, ở trong mắt ta, con mới chính là con dâu của ta là được." Úc Hàn Yên vừa nhét thức ăn vào trong miệng, vừa nói giọng không rõ lắm.

Đúng là cô vui khi thấy Tiểu Húc và Tiểu Mẫn đến được với nhau, nhưng cô càng quan tâm đến suy nghĩ của Tiểu Húc hơn, hướng hồ Phong Khuynh

Lam cũng tốt.

"Em chỉ cần quan tâm đến anh là đủ rồi." Lăng Húc quay đầu nhìn Phong Khuynh Lam, nói.

Động tác ăn của Úc Hàn Yên dừng lại, những lời này giống như có chút quen quen.

"Em chỉ cần quan tâm anh là đủ rồi." Lăng Diệp thấy Úc Hàn Yên hình như bởi vì câu này mà nghi ngờ, liền mở miệng nói.

Úc Hàn Yên bình tĩnh, hèn gì cô thấy quen quen, những lời này đã từng luôn luôn ở trên cửa miệng người đàn ông của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ngoại truyện 7: Gió nổi lên

Trên chiếc giường to lớn, Lăng Húc nhìn người dưới thân trần ngập **. (Hic, chả hiểu sao tác giả lại cứ ** nhi, viết toạc ra cho xong á).

Trong cặp mắt xinh đẹp của Phong Khuynh Lam phủ lên một tầng hơi nước, đôi môi mềm mại đỏ tươi, giống như đã bị người ta giày vò một lần rồi.

"Tiểu Lam." Giọng nói khêu gợi, mê người của Lăng Húc vang lên.

Phong Khuynh Lam trừng mắt nhìn anh, không nhin được nói: "Muốn làm thì làm nhanh lên! Không làm thì đừng đè nặng tôi!"

Tiếng cười trầm thấp từ lồng ngực Lăng Húc truyền ra, anh chậm rãi nói: "Làm, sao có thể không làm."

Nói xong, anh lại hôn lên môi cô lần nữa.

Trong phòng ngủ an tĩnh, tổ khúc trầm bổng, pháp phòng dần dần được diễn tấu vang lên.

Sáng ngày hôm sau, Úc Hàn Yên thấy Phong Khuynh Lam không xuống ăn sáng, thì biết con trai mình đã ăn sạch sành sanh người ta.

"Mẹ cứ bảo tại sao hôm nay thấy con lại chói lọi khác thường, thì ra là thế." Cô nhìn Lăng Húc vừa ngồi xuống chỗ đối diện, trêu.

Lăng Húc nhếch môi: "Mẹ, con sẽ làm cho cô ấy ngày nào cũng không mở mắt ra được."

Khóe miệng Úc Hàn Yên giật giật, đưa con trai này giống ai đây?

"Reng reng reng", một hồi tiếng chuông cửa vang lên, ba người trên bàn ăn bất giác đều nhú mày, sáng sớm như vậy, ai đây?

Lăng Húc chủ động đứng dậy đi mở cửa, khi nhìn thấy bóng dáng Tề Mẫn trên màn hình, chân mày nhú chặt hơn mấy phần.

"Ai vậy?" Úc Hàn Yên thấy con trai mình ngăn người tại đó, không nhin được hỏi.

Lăng Húc cười cười: "Là Tiểu Mẫn." Tiếp theo, anh mở cửa.

"Anh Húc, chào buổi sáng!" Tề Mẫn vừa nhìn thấy Lăng Húc, liền nhào tới.

Lăng Húc đưa tay giữ được bả vai cô, ngăn cản hành động nhào vào mình của cô, nhỏ giọng hỏi: "Có phải em đã quên mất điều anh nói?"

Tề Mẫn cúi đầu, nói hơi xin lỗi: "Anh Húc, xin lỗi, Tiểu Mẫn cứ quen."

"Tiểu Mẫn à, sao sớm vậy?" Úc Hàn Yên nói thánh thót.

Lăng Húc buông lỏng bả vai Tề Mẫn ra, nhỏ giọng cảnh cáo: "Không được có lần sau."

"Bác trai, bác gái, chào buổi sáng!" Tề Mẫn giống như con chim non vui vẻ, tung tẩy chạy đến bên cạnh bàn ăn, nói.

"Không phải Tiểu Mẫn sợ các người đi ra ngoài sao!" Cô nũng nịu nói với Úc Hàn Yên.

Úc Hàn Yên cười cười, quan tâm: "Ăn sáng chưa?"

"Tiểu Mẫn ăn rồi ạ! Mọi người ăn đi! Tiểu Mẫn vào phòng khách xem ti vi." Tề Mẫn khéo léo nói.

"Đi đi." Úc Hàn Yên dịu dàng nói.

"Oh, tại sao bữa sáng có bốn phần? Còn có ai ở đây sao ạ?" Tề Mẫn nhìn bàn ăn, tò mò hỏi.

"Còn có người phụ nữ của anh." Lăng Húc ngồi ở vị trí của mình, nói đầy ẩn ý.

Cơ thể Tề Mẫn cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục bình thường, cười nói: "Anh Húc hành động thật nhanh."

"Vậy chị ấy đâu rồi?" Cô hòa hoãn, hỏi.

"Phong Khuynh Lam. Cô ấy đang ngủ." Lăng Húc vừa ưu nhã ăn sáng, vừa đáp.

Tề Mẫn nghĩ một chút liền đoán ra được tại sao giờ này người kia vẫn còn đang ngủ. Về mặt khờ khạo, cô nói: "Chị Lam thật lười ả, giờ này vẫn còn ngủ. Em đi gọi chị ấy dậy!"

"Chị ấy ở phòng nào ạ?" Nói xong câu trước, cô xoay người rồi đi, chưa đi được hai bước, lại dừng lại, hồn nhiên hỏi.

"Cô ấy đương nhiên ở phòng của anh. Em không được làm phiền cô ấy, cô ấy ngủ chưa được mấy tiếng." Lăng Húc lạnh nhạt nói.

"Thế sao, aiz, em muốn thật nhanh nhìn thấy chị ấy." Tề Mẫn rất thất vọng.

Úc Hàn Yên nhú mày, hỏi: "Sao Tiểu Mẫn lại muốn nhanh nhìn thấy cô ấy?"

"Vì Tiểu Mẫn muốn nhìn xem cô gái có thể làm cho anh Húc mê điên đảo là người như thế nào." Về mặt Tề Mẫn tưởng tượng.

"Bác gái, chị Lam là người như thế nào ạ?" Cô thử dò xét ý tứ.

Úc Hàn Yên nhếch nhếch khóe môi, khen ngợi: "Là người rất tốt để sống chung."

"Tiểu Mẫn, cháu vào xem ti vi đi, không được quấy rầy bác gái cháu ăn." Lăng Diệp trầm giọng dặn dò.

Tề Mẫn hậm hực sờ sờ mũi, nói: "Được ạ....."

Dễ nhận ra, đối với lãnh khí của Lăng Diệp, cô có sức đề kháng rồi.

Ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng khách, trong mắt Tề Mẫn tràn đầy thâm độc cùng ghen ghét, trong lòng cô gào thét vô số lần: Anh Húc chỉ có thể là của tôi!

"Sau đây bác và bác trai sẽ đi ra ngoài, cháu muốn ở lại đây chơi hay theo chúng ta ra ngoài?" Sau khi Úc Hàn Yên ăn sáng xong, đi tới phòng khách nhìn Tề Mẫn hỏi.

"Cháu ở đây chờ chị Lam dậy." Tề Mẫn cười ngọt ngào.

Úc Hàn Yên gật đầu một cái, cùng Lăng Diệp đi lên tầng thay quần áo.

"Tại sao hôm nay em lại tới đây?" Lăng Húc ngồi trên một chiếc ghế sofa khác, nhìn cô sẫm soi, hỏi.

Tề Mẫn cố làm ra vẻ thoải mái: "Tiểu Mẫn có mấy lời muốn nói trực tiếp với anh."

"Nói." Đôi môi đỏ mọng của Lăng Húc khẽ mở, phun ra một chữ ngắn gọn.

Tề Mẫn hít sâu một hơi, nói: "Em quyết định không thích anh nữa."

"Hả?" Lăng Húc nhú mày, có chút kinh ngạc.

Hốc mắt Tề Mẫn có chút ướt ướt, ở trên miệng lại treo nụ cười thật to, thoạt nhìn khiến người ta rất đau lòng. "Đây là yêu cầu của anh mà, em sẽ đáp ứng."

"Em không muốn làm cho anh tức giận." Cô dừng một lúc, trong giọng nói xen lẫn một loại dễ vỡ của pha lê.

"Thật không?" Lăng Húc nghiêng ngẫm, hỏi ngược lại.

"Ừm, anh đã có người trong lòng rồi, em sẽ không quán anh nữa." Tề Mẫn dùng đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn mỹ của Lăng Húc, nói kiên định.

"Nếu em thật sự hiểu chuyện như vậy, anh rất vui." Lăng Húc cong môi, nói.

"Nhưng mà, anh Húc có thể vuốt tóc em giống như trước đây được không?" Tề Mẫn nói có chút cầu xin.

"Tại sao?" Lăng Húc nhú nhú mày, trầm giọng hỏi.

"Em muốn hỏi tường về thời điểm trước anh vẫn còn tốt với em." Trong đôi mắt Tề Mẫn có chút đau buồn, nói.

Lăng Húc thờ dài một cái, đứng dậy đi tới bên cạnh cô, đưa tay lên vuốt vuốt tóc cô: "Trong mắt anh, em vẫn là em gái của anh, điều này không bao giờ thay đổi."

"Nhưng ngày hôm đó, lúc anh từ máy bay xuống, đã đối xử với em rất lạnh lùng, tàn nhẫn." Tề Mẫn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lăng Húc giống như con thú nhỏ bị thương, uất ức tố cáo.

Khóe miệng Lăng Húc giật giật, lẩm bẩm: "Vậy sao."

Anh không tiếp tục giải thích về vấn đề này nữa, mà nói: "Em chơi một mình ở đây, anh đi xem cô ấy đã dậy chưa."

Nói xong, anh xoay người đi lên tầng.

Tề Mẫn nhìn bóng lưng của anh, môi khẽ cong lên, trong mắt tràn đầy khát vọng.

Chỉ một lúc sau, Lăng Diệp và Úc Hàn Yên đã cùng đi xuống tầng.

Úc Hàn Yên liếc nhìn Tề Mẫn đang ngồi nhu mì trên ghế sofa, cười nói: "Vậy chúng ta đi ra ngoài, cháu ở đây chơi với anh chị nha."

"Dạ, tạm biệt bác gái!" Tề Mẫn gật đầu thật sâu, nói.

"Đã tỉnh rồi sao?" Lăng Húc vừa mở cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy người trên giường đã mở hai mắt, ngay sau đó dịu dàng hỏi.

Từng cảnh tối hôm qua xuất hiện lại trong đầu Phong Khuynh Lam, nhiệt độ trên mặt cô không ngừng tăng lên, xoay người đưa lưng về phía Lăng Húc.

"Có khó chịu ở đâu không?" Lăng Húc đi vòng qua trước mặt cô, ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn cô hỏi.

Không hỏi thì không sao, vừa hỏi xong liền khiến cho Phong Khuynh Lam một bụng tức giận, lập tức gắt gỏng: "Sao tối hôm qua anh không quan tâm đến cảm nhận của tôi một chút đi!"

"Anh vừa ăn mặn, khó tránh khỏi việc không nhịn được ăn nhiều hơn vài phần, em phải hiểu chứ." Lăng Húc điềm nhiên nói.

"Tôi cũng là lần đầu tiên! Sao anh không hiểu!" Phong Khuynh Lam chát vấn.

"Anh hiểu mà, cho nên tối hôm qua anh đã không làm thêm mấy lần nữa còn gì?" Lăng Húc vô tội đáp.

"." Phong Khuynh Lam phát hiện, ngoài việc trùng mắt với anh, cũng chỉ có thể trùng mắt.

Lăng Húc buồn cười đưa tay lên véo mặt cô, nói: "Cái bao tử cũng trống rỗng rồi đi."

Phong Khuynh Lam nhăn mày, đưa tay bắt lấy tay anh, cho lên mũi ngửi ngửi, nói: "Không phải mùi sữa tắm của anh, cũng không phải là mùi dầu gội của anh, lại càng không..."

"Đã sờ qua tóc Tiểu Mẫn." Lăng Húc cắt đứt suy đoán của cô, thành thật khai báo.

Phong Khuynh Lam ném tay anh ra, lạnh lùng nói: "Đừng có dùng bàn tay đã chạm qua người phụ nữ khác đụng vào tôi."

Lăng Húc nhú nhú mày không thể nhìn ra, nói: "Cô ấy là em gái."

"Cô ấy với anh không có quan hệ máu mủ, cô ấy còn thích anh." Phong Khuynh Lam trầm giọng nói.

"Cô ấy nói sẽ không thích anh nữa." Lăng Húc nhìn chằm chằm mặt cô, nói.

"Tiểu Lam, em ghen hả?" Anh hỏi có chút hưng phấn.

Phong Khuynh Lam xù lông, lập tức nói: "Anh mới ghen!"

"Được được được, anh ghen." Lăng Húc thỏa hiệp vô điều kiện.

Phong Khuynh Lam hừ nhẹ một tiếng, khó nhìn ra khóe miệng đã cong lên.

"Cô ấy vẫn đang ở đây?" Cô dừng một chút, hỏi.

"Ừ, đang xem ti vi một mình dưới phòng khách tầng một." Lăng Húc đáp.

"Một mình?" Phong Khuynh Lam nhú mày, có chút ngạc nhiên lặp lại.

"Ừ, cha với mẹ đi ra ngoài rồi." Lăng Húc gật đầu.

"Anh xuống với cô ấy trước đi, tôi dậy đây." Phong Khuynh Lam ngồi thẳng người, nói.

Lăng Húc ôm lấy cô, nói cực nhanh câu "Miệng anh chưa chạm qua người khác", hôn lên môi cô.

Anh dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, mạnh mẽ tiến vào khu vực riêng của cô, lấy phong thái phóng túng càn quét qua từng góc ngách.

Cuối cùng, anh lưu luyến rời khỏi môi lưỡi ấm áp của cô, còn chưa đã liếm liếm môi của mình.

"Anh đi chuẩn bị bữa sáng cho em." Lăng Húc buông cô ra, đứng dậy rời đi.

Phong Khuynh Lam nhìn bóng lưng anh, trong mắt tựa như có tia say đắm.

"Anh Húc, chị Lam vẫn chưa dậy à?" Tề Mẫn thấy một mình Lăng Húc xuất hiện trong tầm mắt của mình, không khỏi hỏi.

Lăng Húc vừa đi tới phòng bếp, vừa nói: "Đang rửa mặt. Anh đi chuẩn bị bữa sáng cho cô ấy."

Chẳng bao lâu, Tề Mẫn liền gặp được người trong truyền thuyết đó, mái tóc dài màu vàng hơi xoăn, đôi mắt to màu xanh xám, chiếc mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp ướt át, làn da trắng nõn sáng long lanh, đáng người lồi lõm, thoát nhìn rất giống búp bê Barbie.

"Xin chào, tôi là Phong Khuynh Lam." Trên người là bộ đồ ở nhà thoải mái, Phong Khuynh Lam đi vào phòng khách, mỉm cười chào hỏi Tề Mẫn.

Tề Mẫn không chút keo kiệt, trên mặt nở rộ ra nụ cười thật to, đứng dậy đi đến bên cạnh nhìn Phong Khuynh Lam, dùng giọng lạnh lạnh, dễ nghe nói: "Chị Lam, em là Tề Mẫn, chị gọi em Tiểu Mẫn được rồi."

"Tiểu Mẫn." Phong Khuynh Lam cong khóe môi, nhẹ giọng gọi.

"Sau khi nhìn thấy chị, em đã biết tại sao Anh Húc thích chị rồi. Nếu em là một người đàn ông, em cũng muốn theo đuổi chị." Tề Mẫn nói véo von.

"Người anh nhìn trúng, đương nhiên là siêu tốt rồi." Lăng Húc đi ra, nhìn Phong Khuynh Lam, tự hào nói.

Phong Khuynh Lam nhìn anh có chút nói không lên lời.

Lăng Húc ôm eo cô, đi về phía phòng ăn, đồng thời nói: "Tiểu Lam, ăn sáng thôi."

"Tôi đi ăn sáng trước." Phong Khuynh Lam quay đầu nhìn Tề Mẫn, cười nói.

Tề Mẫn lộ ra mấy chiếc răng trắng nõn, nói: "Đi đi, đi đi."

Nhìn bóng lưng thân mật không tách rời của bọn họ, sự trấn tĩnh trong đôi mắt đã bị sự điên cuồng, cố chấp thay thế.

"Kì thật cô ấy ứng xử rất tốt." Lăng Húc ngồi bên cạnh Phong Khuynh Lam, vừa nhìn chăm chăm cô ăn sáng, vừa nhẹ giọng nói.

Người Phong Khuynh Lam khựng lại, sau đó thản nhiên đáp: "Có lẽ vậy...!."

Không biết vì sao, cảm thấy nụ cười của cô ta có chút giả dối.

"Hôm nay anh không đi đâu à?" Phong Khuynh Lam khẽ quay đầu nhìn Lăng Húc, hỏi.

"Không đi, ở nhà với em." Lăng Húc cong môi lên, dùng giọng trầm thấp, kêu gọi nói.

Phong Khuynh Lam vốn muốn nói "Hiện tại tôi được coi là gì của anh", nhưng cuối cùng lại biến thành: "Tôi phải ở lại đây bao lâu?"

"Anh ở bao lâu, thì em ở bấy lâu." Lăng Húc bá đạo đáp.

"Em cũng đã là người của anh rồi, còn muốn rời đi?" Tiếp đó, anh nói có chút không vui.

"Cô đó khi nào thì đi?" Phong Khuynh Lam không trả lời vấn đề của Lăng Húc, hỏi lại.

Lăng Húc lắc lắc đầu, thành thực: "Không biết."

"Em đừng có nói lằng sang chuyện khác!" Anh có chút kích động, lạnh lùng nói.

Phong Khuynh Lam nhìn anh, thực sự nghiêm túc nói: "Chỉ cần anh không làm cho tôi thất vọng, tôi sẽ không đi."

"Anh sẽ không để cho em phải thất vọng." Con người Lăng Húc giống như đá Hắc Diệu Thạch, tràn đầy kiên định, cam kết.

Phong Khuynh Lam ngoắc ngoắc khóe môi, miễn cho ý kiến.

Đội cô ăn sáng xong, Lăng Húc dẫn cô đi thăm quan biệt thự, Tề Mẫn làm bóng đèn soi sáng đi theo bọn họ.

"Ông ông", ba người thăm quan trên tầng hai xong, đang định đi xuống tầng, thì điện thoại của Lăng Húc chợt chấn động. Anh lấy chiếc điện thoại di động trong túi quần ra, liếc mắt nhìn màn hình, buông lỏng eo Phong Khuynh Lam, nói với hai người: "Anh đi nhận điện thoại."

Phong Khuynh Lam lơ đãng gật đầu một cái.

Tề Mẫn dùng giọng lạnh lạnh, dễ nghe nói: "Đi đi, đi đi, em với chị Lam ở đây chờ anh."

Lăng Húc xoay người đi đến nơi cách các cô chừng mười mét, đang định nhận điện thoại, liền nghe thấy tiếng thét chói tai cùng giọng chất vấn của Tề Mẫn: "Chị Lam, tại sao chị đẩy em?".

Anh vội vàng xoay người, liền thấy Tề Mẫn đang rơi từ trên cầu thang xuống, còn Phong Khuynh Lam vẫn đứng nguyên tại chỗ.

"Tiểu Mẫn!" Lăng Húc từ chối nhận điện thoại, chạy nhanh xuống tầng, bỗng Tề Mẫn đã hôn mê lên.

Anh ngẩng đầu liếc Phong Khuynh Lam vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 8: Đã định

Phong Khuynh Lam nhìn bóng lưng anh bé Tề Mẫn rời đi, khóe miệng giật giật giễu cợt, xoay người đi vào phòng ngủ của Lăng Húc, tháo khuyên tai đặt lên trên tủ đầu giường, kéo cửa sổ sắt đất, hai tay nắm chặt thành quyền, biến mất khỏi biệt thự.

"Húc! Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!" Ngoài phòng giải phẫu, Mạc Thiên vội vã chạy đến bên cạnh Lăng Húc, chất vấn.

Tề Chuẩn vừa mới chạy đến sau anh, căng thẳng nhìn chằm chằm phòng giải phẫu, đồng thời cũng để ý đến câu trả lời của Lăng Húc.

Lăng Húc không trách sự vô lễ của Mạc Thiên, nói xa xôi: "Chính cô ấy tự ngã từ trên tầng xuống."

Mạc Thiên cau mày, đang muốn nói gì, liền bị cắt ngang.

"Tiểu Mẫn!" Dany đập giày cao gót cộp cộp cộp chạy đến trước phòng giải phẫu, hốt hoảng gọi.

Tề Ngôn giữ chặt thân thể cô, bàn tay với khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng, từ từ vỗ vỗ lưng cô, tỏ vẻ an ủi.

"Thế nào mà đang tốt như vậy lại từ trên tầng ngã xuống?" Úc Hàn Yên và Lăng Diệp đi nhanh tới, cô cau mày nhìn chằm chằm Lăng Húc hỏi.

Ngay sau đó, Mạc Vũ và Thiên Nhất cũng cùng nhau xuất hiện.

Lăng Húc như cũ, vẫn nói câu lúc trước: "Cô ấy cố tình ngã từ trên tầng xuống."

"Sao có thể được?!" Dany mặt tràn ngập khó tin, nhìn chằm chằm Lăng Húc, thét to.

"Tiểu Ny, em bình tĩnh một chút." Tề Ngôn chân mày khẽ khép, trầm giọng nói.

"Sao em bình tĩnh được? Tiểu Mẫn vẫn còn ở trong phòng giải phẫu!" Dany nói lớn mang theo tiếng khóc nức nở.

"Ngôn." Lăng Diệp lạnh lùng nói.

Thân thể Tề Ngôn chấn động, sau đó gật đầu một cái, giơ tay lên đánh cho người trong ngực bất tỉnh.

Lăng Diệp đã lên tiếng, sẽ không có người nào dám nói, ngoại trừ Úc Hàn Yên.

Cô đi tới trước người Lăng Húc, ngẩng đầu nhìn anh, trầm giọng nói: "Đầu đuôi sự việc."

"Cô ấy muốn hãm hại Tiểu Lam." Lăng Húc lạnh mặt nói.

"Con đứng cách các cô ấy một đoạn, định nhận điện thoại, liền nghe thấy tiếng thét chói tai của Tề Mẫn truyền đến từ sau lưng, cô ấy hỏi tại sao Tiểu Lam lại đẩy cô ấy. Nhưng mà con biết, Tiểu Lam không thể nào đẩy cô ấy được."

Mạc Thiên lập tức đoán ra Tiểu Lam mà Lăng Húc nói là ai, chỉ có điều anh vẫn như trước rất khó tin lời của Lăng Húc, ngay sau đó không nhịn được tức giận hỏi: "Tại sao Tiểu Mẫn phải hãm hại cô ấy?!"

"Cậu hiểu, không phải sao?" Lăng Húc dùng ánh mắt vô cùng áp bức nhìn chằm chằm Mạc Thiên, nói xa xôi.

Mạc Thiên giống như bị người ta gọi cho gáo nước lạnh, đứng vậy, anh hiểu được, cô gái kia căn bản không có lý do để ra tay với Tiểu Mẫn.

"Tiểu Lam đâu?" Úc Hàn Yên hỏi.

Nếu cô ấy muốn cứu Tiểu Mẫn, nhất định có thể làm cho Tiểu Mẫn ngã xuống đất bình yên, nhưng mà cô không cứu, mà để mặc cho Tiểu Mẫn từ trên tầng ngã xuống. Vậy đã nói rõ, Tiểu Mẫn đã chạm vào ranh giới cuối cùng của cô.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?" Tề Chuẩn thấy bác sĩ từ phòng giải phẫu đi ra, liền tiến lên hỏi.

"Trong đầu tiểu thư có vết tụ máu nhưng không lớn, ngoài ra, bắp chân trái cũng bị gãy xương." Bác sĩ trả lời.

Người bên ngoài phòng giải phẫu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải là quá nghiêm trọng.

Lăng Húc lập tức nói với Úc Hàn Yên: "Con về đây."

Úc Hàn Yên gật đầu: "Đi đi."

Với tính cách của nó, Tiểu Mẫn làm ra chuyện như vậy, nó có thể đưa con bé đến bệnh viện, cũng đợi đến khi cuộc giải phẫu kết thúc đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, tuyệt đối sẽ không thăm hỏi con bé nữa đâu.

"Tiểu Lam?" Lăng Húc vừa vào đến cửa, lập tức gọi.

Yên tĩnh.

Trong lòng anh mơ hồ dâng lên một cổ cảm giác lo lắng, vừa bước nhanh về phía phòng ngủ của mình, vừa lớn tiếng gọi: "Tiểu Lam?!"

Yên tĩnh.

Đẩy cửa phòng ngủ, cửa sổ sát đất bị mở lập tức rơi vào mắt anh. Khuôn mặt anh lạnh lẽo, lấy điện thoại di động mở hệ thống định vị, khi thấy vị trí điểm đỏ anh chợt ngừng đầu nhìn về phía tủ đầu giường, chiếc khuyên tai màu lau nằm chính ỳnh bên trên đó.

"Phong Khuynh Lam, em thật to gan!" Lăng Húc đặt khuyên tai vào lòng bàn tay, nắm chặt, nhìn cửa sổ sát đất đang mờ, tức giận nói.

"Khởi động lệnh đuổi bắt cao cấp của Liệt Diễm! Trong thời gian ngắn nhất tìm ra cô gái này cho tôi!" Anh gửi một bức ảnh Phong Khuynh Lam đến phòng chỉ huy trụ sở chính bang Liệt Diễm, đồng thời ra lệnh.

"Tiểu Mẫn, em sao rồi?" Mạc Thiên đi vào phòng bệnh đầu tiên, quan tâm hỏi.

"Em vẫn tốt." Tề Mẫn nhếch nhếch khóe môi có chút tái nhợt, đáp.

Cô tìm kiếm bóng dáng của Lăng Húc giữa những người đi vào, không thấy anh, không khỏi hỏi: "Anh Húc đâu?"

"Về nhà rồi." Úc Hàn Yên đi tới bên giường, cúi đầu nhìn cô, đáp.

Tề Mẫn hơi sững sờ, sau đó nói có chút khản trương: "Anh ấy không trách chị Lam đấy chứ? Cháu bây giờ suy nghĩ lại một chút, cảm thấy có lẽ chị Lam không có ý đẩy cháu xuống tầng."

Lời cô vừa dứt, sắc mặt những người chung quanh đều không được tốt lắm.

Tề Mẫn tự nhiên mà cho rằng, bọn họ như vậy là nhằm vào Phong Khuynh Lam, ngay sau đó càng khản trương: "Chị Lam thật sự không có ý đâu, mọi người đừng trách chị ấy."

"Chẳng ai trách cứ Tiểu Lam cả, cháu yên tâm dưỡng bệnh đi." Úc Hàn Yên nói mang theo mấy phần lạnh lẽo.

"Diệp, chị dâu, tôi rất xin lỗi đã dưỡng dục con thành bộ dáng như vậy." Tề Ngôn nhỏ giọng nói với Lăng Diệp và Úc Hàn Yên.

Tề Mẫn bắt gặp ánh mắt trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không tin nổi.

"Nên trông nom tốt hơn một chút." Lăng Diệp lạnh lùng nói. Nói xong, anh ôm Úc Hàn Yên xoay người rời đi.

Mạc Vũ dắt tay Thiên Nhất đi theo phía sau bọn họ, đi được vài bước, anh quay đầu nhìn Mạc Thiên vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nói: "Còn không đi về cho ta."

Mạc Thiên nhìn Tề Mẫn thâm sâu một, xoay người rời đi.

"Đây là sao vậy?" Tề Mẫn nhú mồm, tò mò hỏi.

"Tiểu Mẫn, tại sao cô ấy phải đẩy con?" Tề Ngôn đặt người trong ngực lên trên ghế sofa, đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống con gái mình, hỏi.

"Con cũng không biết, có thể chị Lam không phải cố ý." Tề Mẫn nhìn về mặt cha mình có chút âm u, hơi sợ đáp.

"Ngay cả chính con cũng không tìm ra được lý do thật sự chính đáng." Khóe miệng Tề Ngôn giật giật, nói giọng khẳng định.

"Cha, Tiểu Mẫn không hiểu cha đang nói gì." Tề Mẫn hơi cụp mắt xuống, nói.

Tề Chuẩn nói một câu xong, thu hồi ánh mắt, xoay người rời khỏi phòng bệnh: "Tiểu Mẫn, anh rất thất vọng về em."

"Anh....." Tề Mẫn có chút hốt hoảng gọi.

Cô thấy đối phương vẫn không quay đầu lại, biến mất khỏi tầm mắt của mình, không khỏi nhìn cha mình hỏi: "Cha, sao mọi người lại như vậy?"

"Cha cũng rất thất vọng về con, Tiểu Mẫn." Tề Ngôn chậm rãi nói.

"Có lẽ, cha không nên vì con là con gái của cha mà dung túng cho con như vậy." Anh dừng một lúc, lại nói.

"Cha, Tiểu Mẫn đã phạm vào lỗi gì?" Tề Mẫn rất uất ức hỏi.

"Đừng nói là con, ngay cả cha cũng không dám nói, mình có thể đùa giỡn trước mặt Tiểu Húc mà không bị ánh mắt của nó nhìn ra." Tề Ngôn nói xa xôi.

"Tiểu Mẫn, con đã chạm vào chỗ hiểm của Tiểu Húc....." Anh thờ dãi một cái, nói.

Nghe anh nói như vậy xong, Tề Mẫn còn không hiểu mưu kế của mình đã bị vạch trần, thì cô chính là kẻ ngốc, nhớ tới về mặt lúc trước của mọi người, cô không khỏi tự giễu: "Con thật nực cười....."

"Cha, con muốn đi nước ngoài du học." Cô nhìn Tề Ngôn trước mặt nói có chút cầu xin.

Cô thật sự không biết phải đối diện với những người quen biết như thế nào nữa.....

"Tiểu Mẫn, con người cả đời không tránh khỏi sẽ phạm lỗi, biết sai có thể sửa được, đã là thành tích đáng kể rồi." Tề Ngôn nói lời thăm thía, đúng trọng tâm.

"Cha, con muốn đi." Tề Mẫn đưa tay kéo kéo vạt áo vest của Tề Ngôn, nói có chút yếu ớt.

"Được, chờ vết thương của con lành, cha sẽ cho con ra nước ngoài du học." Tề Ngôn gật đầu.

"Con biết mình đã sai ở đâu chưa?" Anh không có cứ như vậy mà buông tha cho cô, tiếp tục hỏi.

"Con không nên vì có được anh Húc mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào." Tề Mẫn cụp mắt xuống nói.

"Thậm chí còn gây thương tổn cho mình để làm lợi thế!" Tề Ngôn lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, nói.

Hai hàng nước mắt trong suốt từ trong mắt Tề Mẫn chảy xuống, cô nhỏ giọng nói: "Cha, con sai rồi."

Người ngoài biết rõ sở nghiên cứu khoa học về sinh mạng của nước M cũng không thể biết được đầy đủ, bọn họ cũng không thể biết được toàn bộ công việc trọng điểm của sở nghiên cứu này đều được triển khai dưới mặt đất, thậm chí bọn họ không thể biết được, có tồn tại phòng ngầm dưới đất.

Trở lại nơi đã nhốt mình ba năm, nỗi căm hận trong lòng Phong Khuynh Lam gần như đã tràn đầy.

Trong khoảnh khắc cô đi vào sở nghiên cứu, tiếng chuông báo động trong sở nghiên cứu vang lên, ngay sau đó, một số lượng người mặc áo đen rất đáng kể từ phòng dưới lòng đất hiện lên, nhanh chóng áp sát cô.

Phong Khuynh Lam cảm thấy dòng khí lưu động xung quanh, liền đứng lại trong đại sảnh.

"Rốt cuộc cô đã trở lại." Một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo choàng dài màu trắng gạt đám người áo đen vây quanh cô ra, tiến lên phía trước, nhìn cô si mê, vui mừng nói.

"Đứng, trở về lấy mạng anh đó." Phong Khuynh Lam nhìn hần, hai tay vô thức nắm chặt, đốt ngón tay đã trắng bệch.

Người đàn ông trẻ tuổi đưa tay nâng mắt kính, không hề sợ hãi nói: "Nếu như cô dám động thủ với tôi, những người này sẽ bắn cô."

"Anh cho rằng tôi sẽ sợ?" Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật giấu cợt, nói.

"Trong thời gian ngắn, quả thật bọn họ sẽ không thể làm gì được cô. Nhưng đến khi cô đã mệt mỏi, bất hạnh của cô cũng đến." Người đàn ông trẻ tuổi nói không nhanh không chậm.

"Trước khi tôi mệt mỏi, dọn dẹp sạch sẽ các anh cũng không phải là việc khó khăn gì!" Phong Khuynh Lam hừ nhẹ một tiếng, nói.

"Quân đội tinh nhuệ của Quốc gia đang chạy tới đây, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ vây kín nơi này." Người đàn ông nói xa xôi.

"Oh, cùng đến với bọn họ, còn có mười chiếc máy bay trực thăng." Hần dừng một lúc, lại nói.

"Cô thật sự khiến cho tôi bất ngờ! Tôi đã nghiên cứu cô ba năm, chưa bao giờ biết được năng lượng của cô lại to lớn như vậy! Thậm chí có thể cười gió dễ đi!" Người đàn ông không nhịn được bước lên phía trước nửa bước, kích động nói.

Lời của hần đã hoàn toàn châm ngòi cho nỗi căm hận trong lòng Phong Khuynh Lam, bầu không khí vây quanh người cô giống như dao găm, đầu tiên là một tầng rất mỏng, càng lúc càng dày, thậm chí đạt tới hai mét.

Nhóm người áo đen thường xuyên đứng bên bờ sinh tử, ý thức được sự nguy hiểm đầu tiên, bất giác đều lùi về phía sau nửa bước, chỉ có người đàn ông trẻ tuổi về mặt ngạc nhiên, thú vị đi về phía trước một bước.

Con gió cuồng liệt lấy Phong Khuynh Lam làm trung tâm, càn quét ra bên ngoài, đứng mũi chịu sào là người đàn ông trẻ tuổi. Hần bị gió hất lên, còn chưa kịp phản ứng, đã bị con gió sắc bén như dao đoạt đi sinh mạng.

Con gió cuồng bạo mang theo xu thế như chẻ tre, quét sạch cảnh vật và những người bên ngoài, trừ Phong Khuynh Lam ra.

Lúc Lăng Húc đi vào sở nghiên cứu, chỉ thấy vây quanh Phong Khuynh Lam là đầy rẫy thi thể trên đất, nhìn cảnh tượng trước mắt, anh biết ngay chuyện gì đã xảy ra, con giận trong lòng càng tăng thêm.

"Em thật to gan! Anh đã nói không cho phép em dùng cách tự hủy để giết địch!" Anh nhanh tay nhanh mắt đỡ được người suýt ngã xuống đất, mảy đã vụn thành một cổ rách buồm, lạnh lùng nói.

Phong Khuynh Lam nhìn anh một cái, khóe miệng giật giật: "Tại sao anh không ở bên cô ấy? Đến để báo thù cho cô ấy sao?"

"Bang chủ." Một đám người mặt không có biểu cảm gì đi vào, cung kính hô.

"Không chừa một mống." Lăng Húc hơi quay đầu nhìn bọn họ, trong mắt thoáng qua tia máu, lạnh giọng phân phó.

"Ha ha, anh đây tính là gì vậy? Muốn thể hiện thế lực của mình với tôi?" Phong Khuynh Lam hỏi giấu cợt.

"Đứng! Thể hiện thế lực của anh với em! Quân đội tinh nhuệ của nước M, còn có mười chiếc máy bay trực thăng nữa, em có chấp cánh cũng không trốn được!" Khuôn mặt Lăng Húc khó coi, quát lên.

"Cùng lắm thì tự sát, dù sao tôi cũng không để cho mình rơi vào tay bọn họ." Phong Khuynh Lam trầm giọng nói.

Lăng Húc thấy cô rất xa lạ, lẩm bẩm: "Tại sao em biến thành như vậy? Trước đây mưu cầu sống của em rõ ràng rất mãnh liệt!"

"Cuộc sống tôi tạm không có ánh mặt trời, đã làm phai mờ đi khát vọng sống của tôi từ lâu rồi. Vì thế, sống được cho đến bây giờ, hoàn toàn là dựa vào sự thù hận trong lòng chống đỡ. Nếu không phải muốn giết chết người đã bán đứng tôi, tôi căn bản sẽ không bỏ trốn, mà sẽ hủy diệt luôn nơi này, nhân tiện sẽ kết thúc luôn tính mạng của mình." Phong Khuynh Lam khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói.

Lăng Húc đau lòng ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, anh đã không biết em sớm hơn."

"Chính tôi đã đẩy em gái của anh xuống tầng." Phong Khuynh Lam giấu cợt, nhắc nhở.

Mây Lăng Húc nhúu chặt lại, thanh minh cho mình: "Anh không tin lời của Tiểu Mẫn."

"Anh không ngờ rằng, em thế nhưng lại nhìn không hiểu được ánh mắt của anh." Anh vô cùng buồn bực nói.

Phong Khuynh Lam tâm tình rộng mở trong sáng, nhưng lời nói ra vẫn không có biểu cảm gì: "Mắt tôi kém cỏi."

Lăng Húc nhìn cô một lúc, nghiêm túc nói: "Xem ra độ ăn ý của chúng ta vẫn chưa đủ, phải xâm nhập giao lưu nhiều hơn."

Lúc anh nói bốn chữ 'xâm nhập giao lưu', giọng nói càng ái muội, khiến cho người ta không nhịn được tưởng tượng viễn vông.

Khóe miệng Phong Khuynh Lam giật giật, quay đầu đi, không nhìn anh.

"Lúc đó anh muốn nói với em là ‘anh tin em, chờ anh trở lại’." Lăng Húc chậm rãi nói.

"Tôi nhìn thấy là anh thất vọng vì tôi." Phong Khuynh Lam thành thật nói.

"." Cách xa cả một vạn tám ngàn dặm.

(mọi người luôn thích dựa vào tâm nguyện của bản thân để lý giải sự vật nhìn thấy.)

Lăng Húc lấy chiếc khuyên tai từ trong túi quần ra, đeo rú xuống tai phải của Phong Khuynh Lam, nói cảnh cáo: "Không được tháo ra lần nữa!"

Phong Khuynh Lam giơ tay lên sờ sờ khuyên tai, nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng.

"Anh đã nói rồi, nếu như em tháo nó ra, sẽ không thể rời khỏi tầm mắt của anh được nữa, anh sẽ cột em vào bên người mình." Lăng Húc nghiêm túc nói.

Anh dừng một chút, khóe môi cong lên, tuyên bố: "Chúc mừng em, đã đạt tới điều kiện tiên quyết."

Bờ môi Phong Khuynh Lam hàm chứa nụ cười, đưa tay khoác lên trên cổ anh, nói: "Dù sao em cũng không đi đâu nữa."

Lăng Húc hớn hơ ra mặt, không kìm được cúi đầu hôn mỗ lên môi cô, sau đó bế cô lên, đi ra ngoài, đồng thời dịu dàng nói: "Chúng ta về nhà thôi."

. .

--- -----oOo-----

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bá Đạo Của Tổng Giám Đốc Hắc Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.